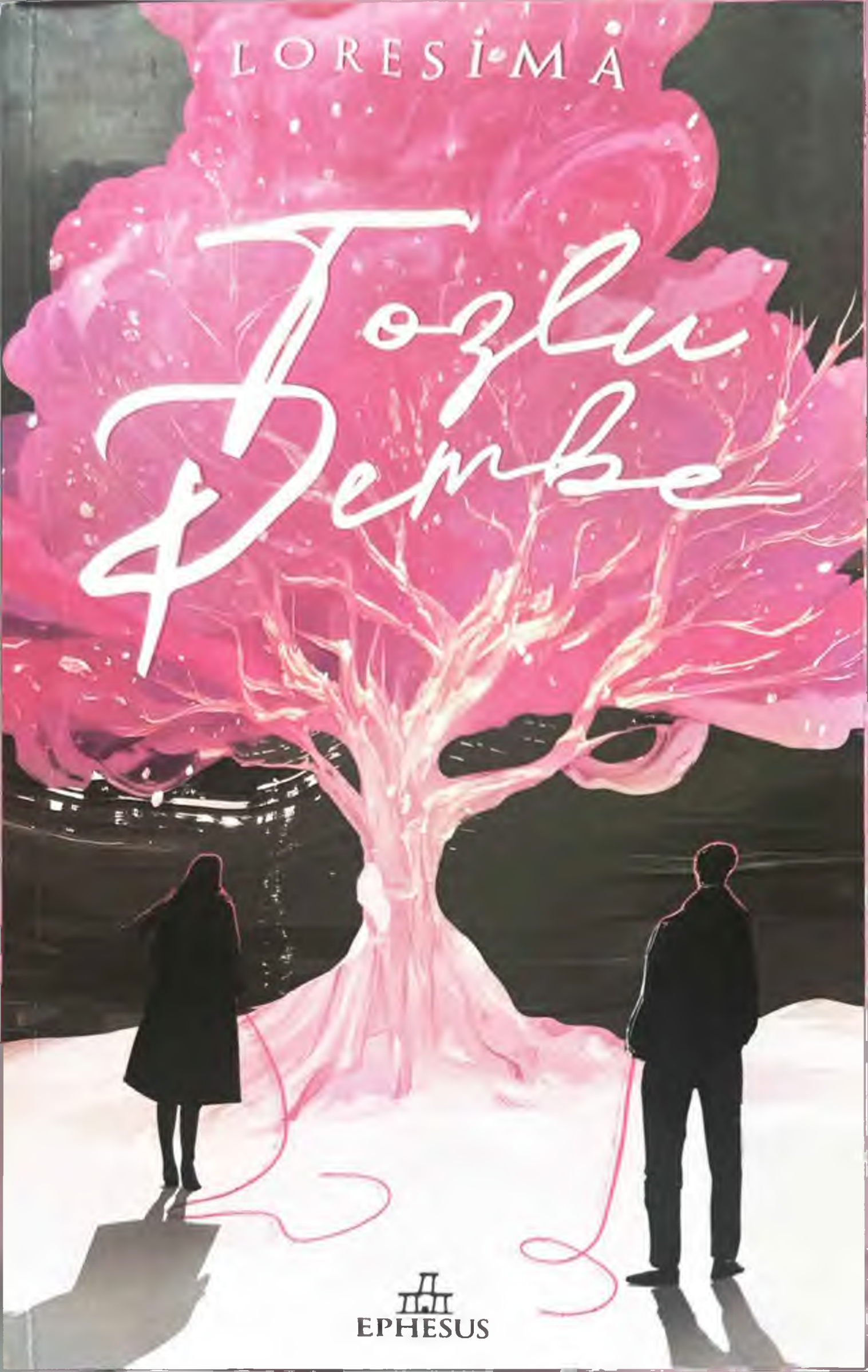
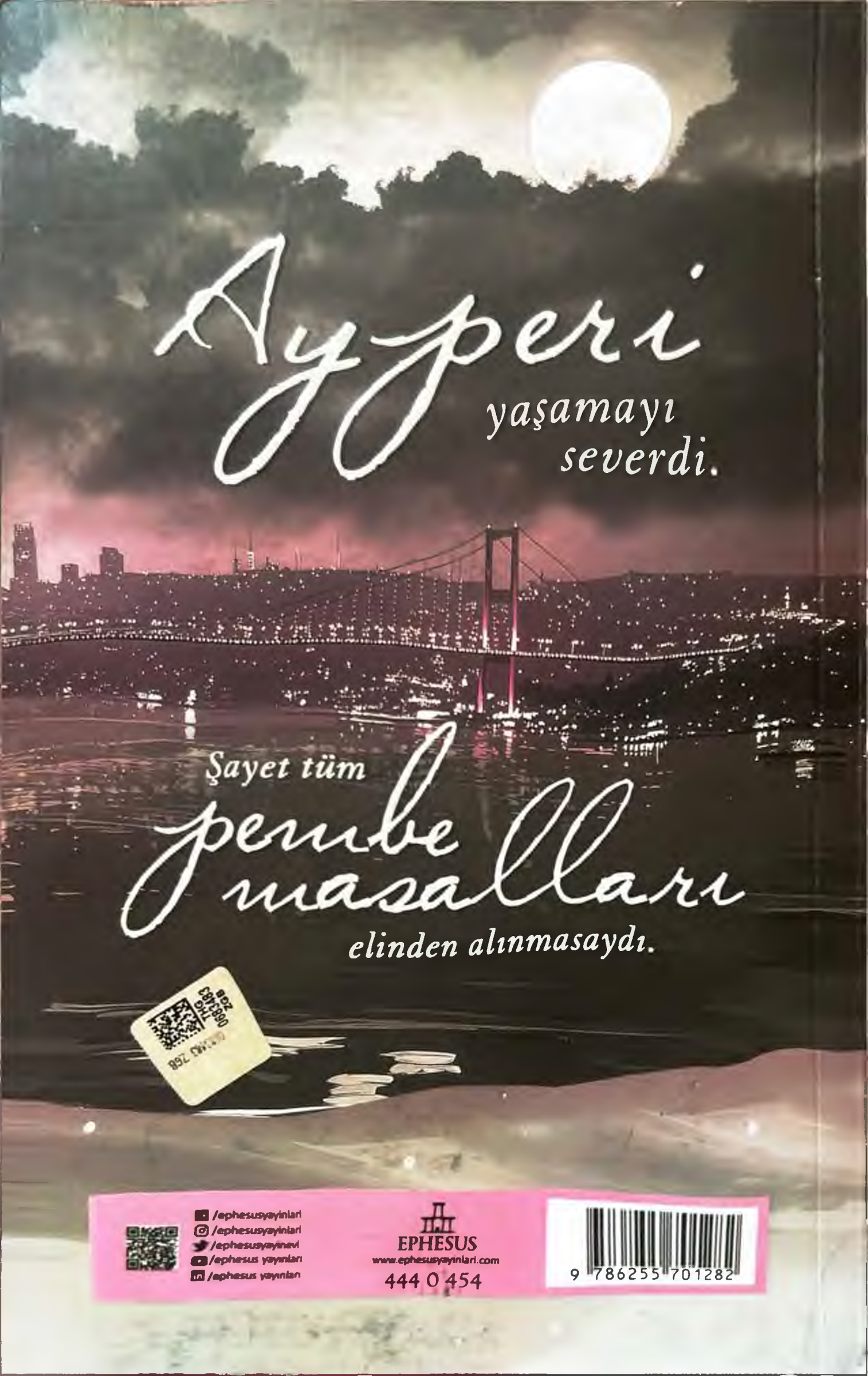
LORESİMA

Tozlu Pembe

EPHESUS

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786255 701282

Ayperi, geçmişinin yükünü omuzlarından atamayan, kendi karanlığında her geçen gün biraz daha dibe batan bir ruhtur. Gülen yüzünün ardında sakladığı hüzünlü gerçeği kimseye göstermez. Ta ki hayatına, hiç beklemediği bir anda dâhil olan o yabancıya kadar...

Gerçeği gören kişi, Ömer Seyirhan'dır.

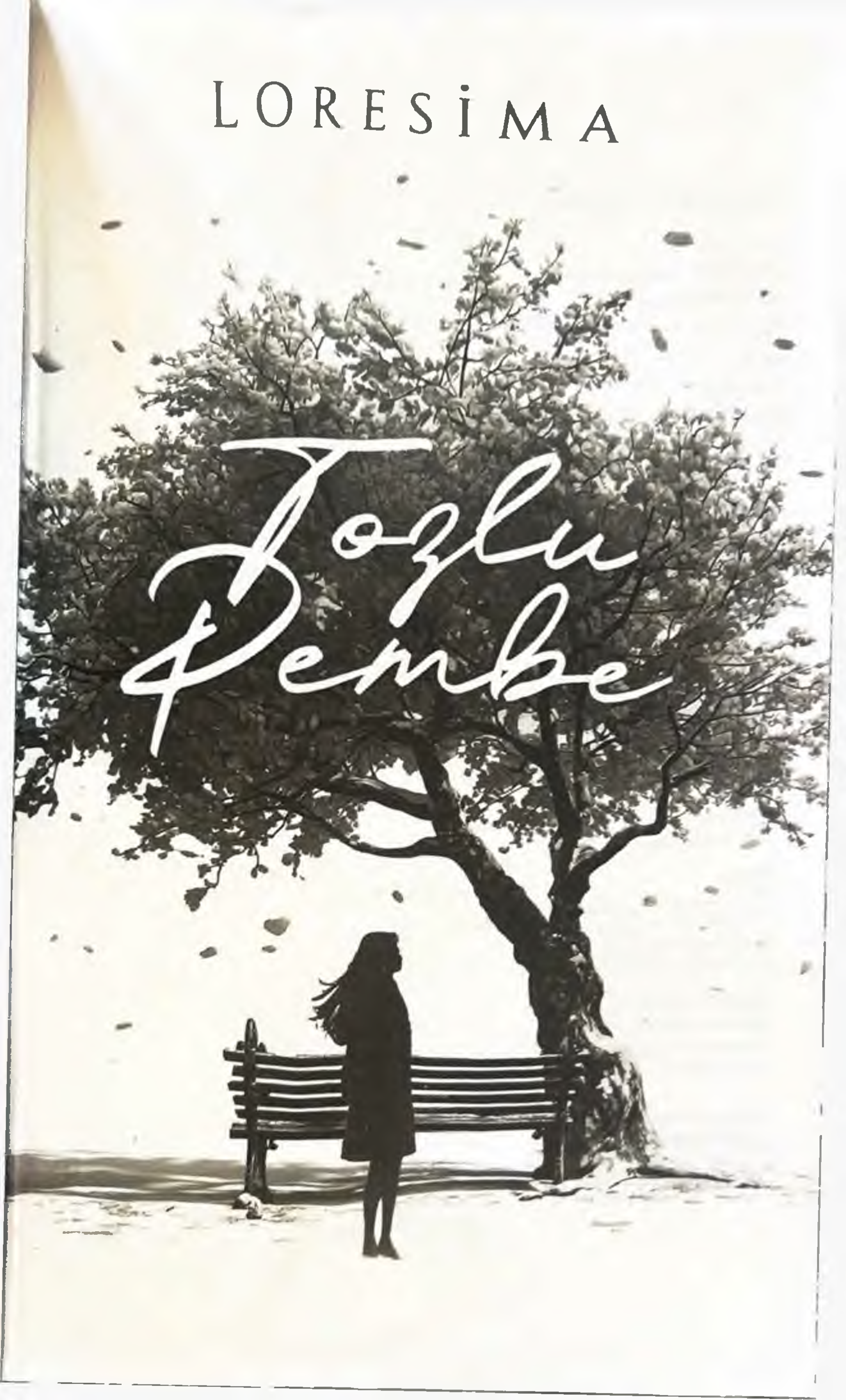
Aşk kapıyı ansızın çaldığında, kendinden bile kaçan Ayperi bu yabancı adamdan da kaçacaktır. Ama Ömer Seyirhan, sandığından çok daha inatçı, çok daha kararlıdır. Çünkü bazı kaçışlar aslında en çok kalmak istediğin yere çıkar.

Geçmişten kaçan bu kalp, geleceğe tutunabilecek midir?

LORESİMA

Tozlu Pembe

TOZLU PEMBE - I *(Ciltsiz)*

Yazarı: Loresima
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Gülden Girgin Gültekin
Son Okuma: Ayşe Özer
Kapak Tasarım: Hatice Çetin
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Ocak, 2026

ISBN: 978-625-5701-28-2

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, Loresima

Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun resmi markasıdır
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."
Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zekâ) uygulamalarından
yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ve da olayı temsil etmemektedir.

BASKI
Türkmenler Matbaacılık Reklâm Sanayi Ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 43087

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No.2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

Uyarı: Bu hikâyedeki tüm karakterler ve olaylar kurgu ürünü olup
gerçek kişi ve kurumlarla ilgisi yoktur.

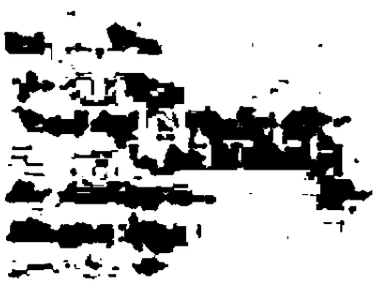
Kozlu Pembe

LORESİMA

Duzenleme
Ny.ozlem

EPHESUS

Ninova

Hayatı tozpembe değil,
***tozlu pembe** olan herkese...*

BÖLÜM 1

"Gömdüm hepsini geliyorum,
İnsan yaşıyorken özgürdür.
Yaklaştım iyice geliyorum,
Her insan biraz ölüdür.
Biz de biraz ölüyüz,
Ölüler ki her gün gömülür.
İçimizdeki ölüler,
Dışımızdaki ölüler...
İnsan yaşıyorken özgürdür,
İnsan yaşıyorken özgürdür..."

- EDİP CANSEVER -

"Kesilen daldan yeşerir çiçekler,
Umudu kalbinize çiçek gibi iliştirin diye."

Bazı hayatlar, mutlu hikâyelerle başlar. Tozpembe bulutlarla sarmalanmış yaşamlarda peri hikâyeleri, masallar, prensler ve büyük şatolar vardır. Mesela evvel ve kalbur zaman, ezeli bir kavga değil, anlaşma içindedir. Gökten düşen üç elma daima onlar içindir.

Ama bazı hayatlar, mutlu olanlar peri masalını yaşamaya devam etsin diye feda edilmiştir. Onların masalları değil, gerçek yaşamları vardır. Bu lutları tozpembe değil, tozlu pembedir. Peri masallarının ışıltısı için feda edilmiş, zamanın hızla dönen çarklarının arasına düşünülmeden atılmış lardır. Evvel ve kalbur zaman içinde değil, bütün zamanların dışında kal mışlardır.

Peki, zaman neydi?

Cellat? Kurban? Masum? Kahraman?

Benim için sadece boş bir akrep ve yelkovan. Ama bazen de en bilge öğretmendi zaman. *Bunu nasıl atlatacağım*, dediğin her şeyi hunharca eziyordu. Dünya tarihi, zamanı zayıflık olarak gören düşünürler ve liderlerle doluydu. Oysa zaman geçtikçe insan güçleniyor, ayaklarını yere daha sağlam basmayı öğreniyordu. Fakat zaman acımasız bir öğretmendi. Zayıf insanları, en büyük zayıflıklarıyla beraber eziyordu.

Ben zamana direnmiştim. Ona küçücük bedenimle kafa tutmuştum. Ben, ben olmak için ödemem gereken kefareti fazlasıyla ödemiştim. Çocukluğumu ve tüm gençlik hayallerimi vermiştim zamana. Ben, ben olabilmek için ruhumu heba etmiştim zamana. Var mıydı daha ötesi?

Yorgun gözlerimi sol köşemde kalan duvar saatine diktim. Şu dakikalarda kendisiyle yine kanlı bıçaklıydık çünkü ilerlemek ne demek bilmiyordu. Uykusuzluğun etkisiyle iğne batması yaşayan ela gözlerime kan oturduğuna emindim. Kapatıp parmak uçlarımla gözpınarlarımı ovuşturdum ama gözleri bir saniyeden fazla kapalı tutmamak, öğretmenliğin şanındandı. Sınıfınızda her an her şey olabilirdi.

Parmaklarımı çektiğimde kısa süreli gözlerimin önünde beliren dalgalanmalardan sıyrıldım. Bir deneme sınavında gözetmen öğretmenseniz, hele hele ortaokul seviyesinde bir sınavdaysanız asla göz kapamamanız gerekiyordu zira bu miniklerin bir saniye içinde yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Orta sıralardaki öğrencilerimden birinin, yanındaki arkadaşının kâğıdına baktığını gördüğümde hızla, "Alparslan," dedim. "Sorular sadece arkadaşının kâğıdında mı? Neden kendi önüne bakmıyorsun? Hayırdır?"

Alparslan, dehşet dolu bir ifadeyle bana bakıp hızla önüne döndü. Aynı saniyelerde gözüme en arkalarda bir öğrencim daha takıldı. Ön sıradaki arkadaşının kolunun altından kâğıdına bakmaya çalışıyordu. Kendi düşünse daha az çaba harcardı.

"Mehmet!" diyerek onu da uyarmak zorunda kaldım. Panik dolu bakışları bana döndüğünde bütün ciddiyetimle önündeki kâğıdı işaret ettim. "Bir daha kafanı o kâğıttan kaldır bak, o zaman sözlü notların eksi kaç ·'vor!"

Yanlış anlaşılma olmasın. Yeni nesil bir öğretmendim ama bazen geleneksel yöntemler hayat kurtarıyordu. Mehmet sıkıntıyla kâğıdına döndüğünde bakışlarım külyutmaz edasıyla hepsinin üzerinde geziniyordu. Yeniden saate baktığımda kalan beş dakika tek tesellimdi.

Bir kere daha gözlerimi ovuşturdum. Bazen ben mi zihnimi yönetiyorum yoksa o mu beni, anlamıyordum. *Biraz daha dayan, Ayperi*, dedim kendime tekrar tekrar. *Biraz daha dayan, kızım, yapabilirsin.*

Beş dakika dolduğunda benim de limitim dolmuştu. Ellerimi birbirine vurup, yüksek bir alkış sesi çıkarırken öğretmenliğimi konuşturdum. "Sınav bitti! Kalemler aşağı, eller yukarı, hadi bakalım!"

İkiletmediler. Onlar da en az benim kadar yorgundu. Müdür Bey cuma günü sevincini yaşayamadan akşam denemesi haberini vermişti. Çocuklarım da en az benim kadar tükenmiş bir halde kalemleri bırakıp, sınıftan çıkarken optikleri topladım. Neşeli kahkahalarla, "İyi akşamlar, öğretmenim!" diye bağırarak, bacaklarıma sarılanların saçlarını okşayıp el salladım. Az önce bitmiş bir halde olmalarına rağmen kapıdan çıktıkları anda hepsine muazzam bir enerji gelmişti.

Optikleri, alt kata inip Elif Hanım'a teslim ettim. Kendisi okulun girişindeki odasında oturur, her türlü evrak ve muhasebe işleriyle ilgilenirdi. Pürdikkat bilgisayarına odaklandığı için yanından hızlıca kaçma niyetindeydim. Kendileri otuzlu yaşlarında bir hanımefendiydi ama ziyadesiyle fazla ve anlamsız konuşuyordu. Soruları ise ecel sorularından farksızdı. Küt, siyah saçları daima dümdüz olur, mor çerçeveli gözlüklerini ve rengârenk fularlarını eksik etmezdi.

Tam kapıdan sessizce çıkacağım anda, "Ayperi Hanım," diye seslenmesiyle yüzüm ekşidi. Kaçabileceğimi düşünmem hataydı.

İfademi tebessüme çevirerek ona döndüm. "Buyurun, Elif Hanım."

Ortaparmağıyla gözlüğünü burun ucundan ileri iteledi. Bunu yapmaya bir son vermezse biriyle feci şekilde kavga edebilirdi. Bakışları hâlâ bilgisayardayken parmağı sol köşeyi işaret ediyordu. "Program değişti. Yenisini alabilirsiniz."

Söylediği köşeye uzanıp, minik masanın üzerinden kendi adıma ait ders programını alarak odadan hızla çıktım. Ders programını inceleme işini öğretmenler odasına çıkan merdivenlere bıraktım. Tüm hafta aralıksız dersim olduğunu gördüğümde şükür ki yanımda duvar vardı ve yıkılmadan beni tutmuştu. Kâğıdın her yerinde Ayperi Ak yazıyordu. Boş tek bir ders bile yoktu. Tek!

Evet, ben, Ayperi Ak.

Soyadı ak, özü kara. Tıpkı dışımın aydınlık, içimin zifiri karanlık olu gibiydi her şey. Kendim hakkımda anlatacak pek bir şeyim yoktu. Tra zonlu, yirmi sekiz yaşında, sosyal bilgiler öğretmeniydim. Hayatım bu k dardı. Sadece Ayperi'ydim işte. O kadar. Babam, gördüğü en güzel şey ben olduğumu söylerdi. O yüzden bu ismi vermiş bana.

Ayperi. *Ay gibi güzel olan peri.*

Tarih öğretmeniydim ama atanamadığım için özel bir okulda minikle sosyal bilgiler dersi veriyordum. Halimden şikâyetçi değildim. Çalıştığı okul iyi, kaliteli bir okuldu ve geçimimi sağlamam için yeterliydi. Tek soru aşırı konuşkan ve bir o kadar yapışkan kurum müdürümüz Öçel Bey'di İnsanın ruhunu sömürüyor, gevezeliği ve boş konuşma kapasitesiyle sa baş yolduruyordu. Bense bugün kendilerini zerre çekecek kafada değildim Başım ağrıyor, yüksek derecede çocuk sesinden kulaklarım uğulduyordu.

Öçel Bey'e yakalanma korkusuyla öğretmenler odasındaki eşyalarım hızla toparlayıp aynı hızla kabanımı giydim. Yeni ders programını dah fazla görmek istemediğim için çantama itelerken, bütün öğretmenlere he zamanki *iyi akşamlar* seremonisini yaparak koşar adım dışarı çıktım. Şükü ki Öçel Bey'e yakalanmamıştım.

Aylardan ocaktı. İstanbul ise haddinden fazla soğuk. Sevmezdim soğuğu Normalde bile fazlasıyla üşürken kışın bu durum on katına çıkıyordu. Is tamıyordum kendimi bir türlü. Ne bedenimi ne de içimi. Okuldan çıkıp sakin adımlarla durağa yöneldiğimde üşümeye başlayan ellerimi hemen montumun cebine sıkıştırmış, dudaklarımı boynumdaki kalın atkıya gömmüştüm.

Gökyüzü yine zifiri bir karanlığın içindeydi. Derin bir nefes kaçtı dudaklarımdan. İstanbul'da yıldız görmeyi ummak, çölde kutup ayısı görmeyi beklemekle eşdeğerdi sanırım. Yeryüzündeki ışıklar, gökyüzünü gölgeliyordu.

Oysa memleketteki yaylalarda siyah gökyüzü, üzerine beyaz inciler serpilmiş gibi parlardı. En sevdiğim şey, onları saymaktı. *Sayma*, derdi annem. Ne kadar yıldız sayarsan o kadar et dikeni çıkarmış ellerinde. İnanırdım. Korkardım ama tutamazdım kendimi, sayardım. Elimde dikenler çıkmamıştı ama saydığım bütün yıldızlar da çocukluğum da diken olup batmıştı.

Yüzüme bıçak gibi vuran soğuğu umursamadan yürümeye devam ettim. Durağa vardığımda kalabalık oldukça fazlaydı. İstanbul'u bu yüzden sevmiyordum işte. Fazla kalabalıktı. Ama yaşamak için de korkularımın üzerine gitmem gerekiyordu. İnattı beni hayatta tutan. Ben ve hayat arasındaki anlaşma buydu.

Duraktaki kalabalığın en ucuna dikildiğim saniyelerde cebimdeki telefona art arda bildirim sesleri düşmeye başlamıştı. Bizim kızlardan başkası olamazdı. Yanılma payım yoktu. Grubun adını gördüğümde dudağımın köşesi usulca kıvrıldı. İlk mesaj, Melike'dendi.

Tahtası Eksikler Kurumu

Melike: *Evimizin direği nerede kaldı?* Gülüşüm büyüdü. Evin direği ben oluyordum ama bence daha çok şamar oğlanıydım. Hızla cevap yazdım.

Ayperi: *Geliyorum, şimdi çıktım işten. Bir şey lazım mı?*

Melike: *Evet! Şokomel! Kim yedi bir kutu şokomeli? Aç köpekler! Şokomel al, Ayperi.* Yüzüm ekşidi.

Ayperi: *Şokomel ne, onu bile bilmiyorum, Melike. Her haltı bana sormayı keser misin?*

Melike: *Çikolata!*

Şeyma yavaş yazıyordu. Bu, suçlunun o olduğunu gösteriyordu. Diğer türlü asla susma ihtimali yoktu. Cevap şaşırtmadı.

Şeyma: *Ben yemiş olabilirim...*

Melike: *Yüzünü yırtarım senin, Şeyma!*

Şeyma: *Alırım gelirken zıkkımlanırsın, sus!*

Melike: *Tamam ama iki kutu al, aşkım.* ❤

Birkaç mesaj önce yükselen o değilmiş gibi verdiği cevap inanılmazdı. Konu Şeyma olunca Melike'nin bütün cesareti yerle bir olmaya mahkûmdu. Gülerek telefonu cebime koydum. Madem şokomeli Şeyma alıyordu, ben elimi kolumu sallayarak eve gidebilirdim.

Melike ve Şeyma'yı size nasıl anlatabilirdim ki? Deli gibi kavga ederdik, saç baş girerdik ama asla ayrılmazdık. Küsmezdik. Gizli bir anlaşma şekli vardı sanki aramızda. Asla kelimelere dökülmeyen lakin fazlasıyla derin bir bağla düğümlenmiş gibiydik.

Üniversiteye başladığım zaman tanışmıştık. Melike Radyo, Televizyon ve Sinema, Şeyma hemşirelik okuyordu. Ben ise tarih bölümündeydim. Önce aynı yurtta, aynı odayı paylaşmaya başlamış, daha sonra beraber bir eve çıkmıştık. Mezun olduktan sonra da düzeni bozmamış, evi dağıtmadan aynen devam etmiştik. Sekiz yıldır yan yanaydık. Herkes işinde, gücündeydi. Yine anlaşamıyor ama bir şekilde yaşıyorduk.

Melike, ultra çılgın ve her yere gereksizce burnunu sokan tiplerdendi. Bu çılgınlığı sayesinde okul biter bitmez, bir kanalın magazin bölümünde iş bulup gece hayatına akan ünlüleri kovalamaya başlamıştı. Tabii bu yüzden başından bela hiç eksik olmazdı. Arada içer, ziyadesiyle de söverdi. Ne bir sınırı vardı ne de bir uç noktası. Omuzlarına dökülen kumral, kıvırcık saçları da bu çılgın haline ayrı bir tatlılık katıyordu. İnsan kızmaya kıyamıyordu.

Şeyma hariç.

O, canına okurdu. Hatta canımıza okurdu. Ziyadesiyle sertti. Dışarıdan aksi, çekilmez, soğuk biri gibi görünürdü ama özü bunların tam tersiydi. Annemiz gibiydi. Tesettürlü, namazında niyazında, mümine bir kuldu. O da mezuniyetimizden sonra iki yıl ders çalışıp kaldığımız eve yakın bir hanetaneye atanmıştı. Ceylan gibi büyük ve iri gözleri, kıvrık kirpikleriyle öyle güzel bakardı ki sinirine rağmen insan onun göğsüne sinince huzur buluyordu. Anne sıcaklığı vardı sanki göğsünde.

Ben Trabzon'a dönmek istememiştim. Bir iki yıl KPSS'ye çalışıp onlardan yamandıktan sonra sonunda bu işi bulmuştum ve yıllardır bu okulda öğretmenlik yapıyordum.

Ayperi'nin dünyası işte sadece bu kadardı. Dolmuş gelince derin düşüncelerden sıyrıldım. Zerre sevmezdim toplu ortamları ama zorla da olsa alışmıştım. Mecburdum. Yaşamak için başka çarem yoktu. Önümdeki insanları beklerken yine o anlamsız hengâmenin içine düşmüştüm. Herkes çok acil işi varmış gibi birbirini itekleyerek dolmuşa yöneldiğinde anlamsızca aralarında kalmıştım.

Bu tahammül edebileceğim bir şey değildi. Bazı yaralara alışılırdı ama bazı yaralar aşılmazdı. Bedenimi sağa sola iteleyen tenlerden uzaklaşmayı denedim. Dolmuş ziyadesiyle sıkışık olacak gibiydi. Camdan görebildiğim kadarıyla içerisinde de durum farksızdı. Herkes birbiriyle bütünleşmişti. Adımlarım geriledi. Gerekirse eve kadar yürürdüm ama bu şekilde o dolmuşa binemezdim.

Bir adım daha gerilemek ve korkumun üzerine gidip o dolmuşa binmek, kalabalık arasına karışmak arasında gidip, gelirken dolmuşa yetişmek için arkamda kalan bedenlerin itmesiyle sendeledim. Yıllar geçiyordu ama omuzlarımdaki yük hafifleyeceğine daha da ağırlaşıyor gibiydi. Nefesimi toparlamakta zorlanırken dolmuşa yönelen insanlara izin verdim. Bir kişi daha beni itekleyerek, dolmuşa koşarken bu defa gerileyen adımlarım daha sarsak ve kontrolsüzdü.

Ama aynı saniyelerde sırtım bir bedene çarptı. Kalabalık içinden sıyrılarak hızla bu temastan da kaçmak istedim ama aniden bedenimde hissettiğim el, kontrolü benden koparmıştı. Kaçmadım. Durdum. Donakaldım. Bakışlarım önümdeyken arkamdaki bedene karşı birkaç saniye boyunca tepkisiz kaldım. Geçmiş, ağır bir yüktü. Çocukluk ise en ağırı.

Zihnime dolan anılar insafsız ve gaddardı. Dudaklarımdan kesik bir nefes dökülürken omzuma biri daha vurup geçti. Arkamdaki kişi benden ...ında tepki alamadığından olsa gerek cesaret buldu. Dahada da yaklaştığını

hissettiğimde ağır ağır yutkundum. Nefesini hissetmek her şeyin patlama noktasıydı.

Hızlı değildi hareketlerim. Aksine bir o kadar yavaştım. Öyle ya, ben bu hislere ta ezelden alışıktım. Yanımdan biri daha omzuma vurarak ilerlediğinde bakışlarımı usulca arkama çevirdim. Dolmuş kapılarını kapatıp, ilerlemişken durak hâlâ kalabalıktı. Otuzlu yaşlarda bir erkekti arkamdaki. Karanlık bir yüzü, sarı dişleri ve siyah sakalları vardı.

Arkamı dönüp sakinlikle bir adım geriledim. Dışım buzdu, içim kıyam. Ona baktığımı gördüğünde ise ifadesine yalancı bir şaşkınlık ekledi.

"Ne yapıyorsun sen?" derken sesim bana bile yabancıydı. Soğuk ve ruhsuzdum. Oysa Ayperi her şeye rağmen yaşamayı severdi.

Yalan şaşkınlığı sürüyordu. "Ne yapmışım?"

Gözlerim kısıldı. "Beni taciz ediyorsun."

Şaşkınlıkla başını iki yana salladı. Bu kadar net olmamı beklemiyordu. "Hayır, asla. Ortam sıkışık. O yüzden ben size yaklaşmak zorunda kaldım." Gülümsedi. "Yanlış anlamayın, hanımefendi."

Oyun çocuk, bu bir oyun. Sakın yanlış anlama.

Yüzüne, gülüşüne, sarı dişlerine bakarken zihnimde geçmişten sayısız anı belirdi. Üstünü kapatmaya çalıştığım, gömdüğüm her şey gömülü olduğu yerden birer birer çıktı. Geçmiş bütün karanlığıyla üzerime çullandı. Pis nefesini yüzümde hissettikçe midem bulanıyor, kusma isteği boğazıma kadar yükseliyordu.

Ama dimdik durdum. Tırnaklarımla kazıyarak gelmiştim bu yaşıma. Artık çocuk değildim. O çocuğu koruyacak hiç kimse yoktu ama beni koruyacak bir ben vardım. Kimsenin bana dokunmasına izin vermezdim. Vermeyecektim.

Geri durmadım. "Madem yanlışlıkla oldu, neden sırıtıyorsun?"

Aynı iğrenç gülüşü sürüyordu. Önce etrafına bakındı. Kalabalık kendi halinde yeni gelecek dolmuşu beklerken, bir adımlık mesafeyi kapatarak bana yaklaştı. Çapkın olmaya çalışıyor gibiydi. Rezil bir haldeydi. "Biraz aksisin sanırım," dedi, ılımlı bir sesle.

Cevap vermedim. Dik dik bakmakla yetindim. Üzerine kusmak istedim. Hatta daha fazlası... İçimde bitmek tükenmek nedir, bilmeyen bir öfke vardı. Etlerini dişlerimle parçalamak, her bir zerresini dünyadan silmek istedim. Cevap vermediğimde bir adım daha yaklaştı. Nefesini kulağımda hissedince bulanan midemi dizginlemeye çalıştım.

"Fazla güzelsin," dedi.

Ve karanlık geçmiş, boğazıma dolandı. Yine sekiz yaşında bir kız çocuğuna dönüştüm. Masum, temiz ve saf... Ardından nefret ve karanlık geldi.

Onu gördüm: Lanetimi. İğrenç sesi ve bakışları ilk günkü canlılığıyla hafızamda canlandığında midemden yükselen sıvı dudaklarımın ucuna kadar gelmişti.

Fazla güzel bir çocuksun.

Değildim oysa. Sıradan bir çocuktum. *Sadece çocuk.* Çocukluğunun büyüklüğüne kambur olacağını bilmeyen bir çocuk. Karanlık, bütün gör kemiyle çöktü o günüme. O günüme ve daha sonra devam edecek olan daha karanlık günlerime. Sekiz yaşındaki bir kız çocuğunun gözlerine, kalbine, tenine, vücudunun her zerresine.

Cüretkâr bakışları yüzümde gezinmeye devam ediyordu.

"Demek fazla güzelim..." diye onayladım onu.

Kulağımdan geri çekilirken dudaklarında hâlâ o pis tebessümü vardı. "Hem de ne güzel."

İfadesizliğimi korudum. Ama nefretime engel olamadım. Başımı sakince sallayıp, onaylarken dilim dudaklarımda gezindi. Ve nefret nihayet her zerremde bütün görkemiyle patladı. Sıktığım dişlerimin etkisiyle çenem seğirirken daha fazla ifadesiz duramadım. İçimden geleni yaparken de asla duraksamadım. Aniden yanağına okkalı bir tokat indirdiğimde gülüşü sendeledi.

"*Fazla güzelim*, ha?" derken bu defa sesimden dökülen büyük bir nefret vardı. Yanağına şiddetli bir tokat daha savurduğumda iki adım gerileyerek elini yanağına attı. "Hâlâ güzel miyim?" diye yükseldim. Korkmadım. Korkması gereken ben değildim. Küçük Ayperi kaçardı ama ben onun üzerine yürüdüm. Çantamla kafasına var gücümle bir darbe daha indirirken etrafımızı saran, beni geri çeken ellere de tahammülüm yoktu.

Kimsenin dokunmasını istemiyordum! Hiç kimsenin!

Gözümde bir pislikten farksız olan adamla aramıza duraktaki insanlar girdiğinde onun da arsızca bana doğru yükseldiğini gördüm. Yüzsüzce, "Durduk yere saldırdı!" diye bağırıyordu.

Susmak mı? Artık asla! Titreyen gözbebeklerim etrafımda gezindi. Dolmuş durağındaki sayısız erkek ve kadın bana bakarken anksiyete krizine girmemek imkânsızdı. Midem yine dudaklarımda arıyordu ama kendimi sıktım. Asla susmayacaktım. Bir daha asla!

"Sen beni taciz ettin!" diye öfkeyle yükseldim. Korkmadım, yutmadım, geri durmadım. "Söyle herkese! Az önce bana *çok güzelsin*, diyordun ya, söyle şimdi de!"

"Yalan söyleme, lan!" diye yükseldiğinde yandan başka bir kadının sesi yükseldi.

"Asıl sen yalan söyleme! Dakikalardır herkese saçma sapan bakıyorsun. Sapık! Sakın inkâr etme."

"Ben bildim seni," dedi yaşlı bir teyze. "Dün de yine burada bir kıza sarkıntılık yapıyordun. Kız, *polis*, diye bağırınca kaçtın." Bastonuyla sırtına sağlam bir darbe indirdi. "Yüzsüz, arsız!"

Nefes nefese geriledim. Başka bir teyze beni kendine çekip sıkıca göğsüne sakladığında ifadesizdim. Bakışlarım keskinleşirken etraftaki adamlar aniden adamın üzerine yürümüş, yakasından kavrayıp tartaklamaya başlamıştı. İyi insanlar da vardı ama karanlık, ışığı yutuyordu işte.

"Biz buradayız. Korkma, kızım," dedi beni sarmalayan teyze. Oysa korkmazdım. Bilmezlerdi. Ama nefes alamıyordum. Kalbim göğsümü yakıyordu. Kadının kolları bedenimden çözüldüğünde adımlarım hızla geriledi. Teyze ileride alevlenen kavgaya müdahale eden eşini geri çekmek için ilerlemişti.

Kimi kavgayı ayırmaya çalışıyor kimi arsız pisliği ölesiye tartaklıyordu. Kadınlar bağırarak, uzaklaşırken benim adımlarım daha da gerilemişti. Öfkeli insanların arasında kalmışken gördüğüm son şey o pisliğin yüzünün ortasına inen yumruk oldu. Caddenin ucundan yükselen siren seslerini duyuyordum. Daha fazla burada duramayacaktım.

Nefes alamıyordum!

Elimi boynuma atıp, atkımı genişletirken, önüme dönüp sarsak ama hızlı adımlarla uzaklaştım. Susmak kolay değildi ama konuşmak da kolay değildi. O zaman kolay olan neydi? Nereye gittiğimi bilmeden, ilerlerken yağmaya başlayan kar üşütmüyor, aksine tenime batıyordu. Elimi göğüs kafesime attım. Soğuktu, tenim üşüyordu ama içim yanıyordu. Montumun önünü açarak göğsüme batan nefesi boşaltmaya çalıştım.

Panik atak, anksiyete ya da nöbet. Ne denirdi buna, bilmiyordum ama geldiği anlarda kaçmak imkânsızdı. Psikoloğum *travma sonrası stres bozukluğu*, demeyi tercih ediyordu. Uzun zamandır bir atak geçirmemiştim. İyi idare ettiğimi, iyileştiğimi düşünmüştüm ama belki de yanılıyordum.

Psikolog bu durumlarda zihnimde oluşturduğum güvenli alana sığınmamı ya da bir şarkı söyleyerek kafamı dağıtmamı söylüyordu ama şu an güvenli olan hiçbir şey yoktu. Arkama, kalabalığa ve gelen seslere asla bakmadım. Uzaklaştıkça uzaklaştım. Nereye gittiğimin bir önemi yoktu. Kendimi bir taksiye attığımda koltuğa yığılıp kaldı bedenim. Nereye gideceğimizi soran taksiciye bile nefes darlığımdan cevap veremiyordum.

"Sahil," dedim zorla. Daha fazlasına nefesim yetmiyordu.

Oysa böyle olmaması gerekiyordu. Çabalamış, mücadele etmiştim. İlk darbede yıkılıp bu kadar tarumar olamazdım. Olmamalıydım! Bir süre

gözlerimi kapatıp andan sıyrılmaya, zihnimdeki güvenli alana sığınma çalıştım ama olmadı. Güvenli alan için büyük bir kayanın dibini, yemyeşil bir ormanı seçmiştim ama şu an zihnimdeki her şey yerle bir olmuştu. Kafamda yine *onun* yüzü belirince hızla gözlerimi açtım.

Camı açıp nefeslenmeyi denedim ama o da olmadı. Ona tokat attığım elime değdi bakışlarım. Avcumun içi yanıyordu. Temas korkum avuç içimden başlayıp, tüm bedenimde şimşek gibi yayılırken, elimi pantolonuma sürterek tenimde bıraktığı pislikten arınmaya çalıştım.

Olmadı!

Ruha bırakılan lekeleri hiçbir kaynar su temizlemiyordu. Kendi bedenimi defalarca sıcak sularla haşlamıştım. Lifle her zerremi kanatana kadar ovalamıştım ama olmuyordu. Düşündüğüm tek şey avcumun içindeki varlığından ve midemdeki sıvıdan kurtulmaktı.

Taksiciye can havliyle, "Dur," dedim. "Dur!"

"İleride bırakayım, abla. Geldik zaten."

Umursamadım. "Dur!" diyebildim sadece. Durduğunda taksimetredeki yazıyı bile okumakta zorlanıyordum. Gereğinden daha fazlasını adama uzattım.

Üstünü almadan, kapıyı açıp kendimi dışarı attığımda arkamdan, "Hanımefendi, para üstünüz!" diye seslendi. Belli belirsiz arkamı dönüp *gerek yok*, der gibi elimi salladım. Yeniden önüme döndüğümde soğuk rüzgâr yüzümü ve gerdanımı bıçak gibi kesti. Atkım omuzlarımdan gelişigüzel asılıyordu. Ürkek bakışlarım dört bir yanda gezinirken nerede olduğum hakkında hiçbir bilgim yoktu. Kaybolmak istiyordum. Mümkün müydü?

Soğuktu İstanbul. Hele de bu gece. Telaşlı panik dolu adımlarla ilerlerken geçmişimden kaçıyordum. Elim gerdanıma gitti ama bu elin, ona tokat atan elim olduğunu fark ettiğimde irkilerek geri çektim. Titriyordum. Karanlık, sessiz bir yolda ilerlerken, ilerideki ağacın altında biriken karları görünce adımlarım hızlandı. Sarsak adımlarım o yöne döndü. Ağacın altında geldiğimde dizlerimin üzerine çöktüm.

Ona tokat attığım elimi kara gömüp temizlemeye, ateşini söndürmeye çalıştım. İzini tenimden atmalıydım. Elim sızlıyor, parmak uçlarımdaki sinirler tenimi parçalamak ister gibi zonkluyordu. Uzun çabalarım sonucu temas takıntımı yenmiştim ama sadece belli başlı kişilerde bu oluyordu. Kendimi güvende hissetmediğim biri bana elini uzattığı anda tenimi kanatana kadar ovalıyor, sıcak suyun altından dakikalarca çıkmıyordum.

Sıcak su temizlememişti ama belki bütün masumiyetiyle, bembeyaz yağan kar bunu yapabilirdi. Üzerimdeki montu ve çantamı can havliyle

çıkarıp yanıma savurdum. Karı avuçlayıp yüzüme ve boynuma hızla sürmeye başladığımda hem titriyor hem yanıyordum.

Bunca soğuğun içinde yanaklarımı yakan bir sıcaklık hissettim. Ağlıyor muydum? Ne zamandır? Bunu bile bilmiyordum. Hissizlik dipsiz bir uçurumdu. Ne sonu vardı ne de bir dibi. Bedenimde karanlık el gezinmeye başladığında irkilerek sarsıldım. Ellerim beyazlıkları kavradı. Karşımda küçük bir çocuk, minik Ayperi belirdiğinde ise her şey yerle bir oldu.

Onu, bunca yıl sonra görmeye hazır değildim.

Üzerinde en sevdiği pembe elbisesi, ayağında ise pembe pabuçları vardı. Annesi o an yanında olmadığı için abisi saçlarını gevşek iki örgüyle toplayıp, iki omzuna atarken uçlarına tıpkı elbisesi ve pabuçları gibi pembe kurdeleli tokalar takmıştı. Bayramdı o gün. Avcunda sıkıca tuttuğu şekerleri vardı. Ama elleri önünde bağlıydı. Ne şekerleri bırakıyordu ne de kendi ellerini. Bakışlarındaki acı kaldırabileceğimden daha fazlasıydı.

Bana bakıyordu. Sadece bana. Ela gözleri ay ışığıyla parlıyordu ama ışığını kaybetmişti. Kimse görmese dahi ben görebilirdim. Konuşmuyordu ama bakışları her şeyi anlatıyordu. Sessiz çığlıkları vardı. Kimse duymuyordu. Ama benim kulaklarımda sadece onun çaresiz sesi vardı. Öyle ki kulak zarımı delmek ister gibi bağırıyordu. Yardım istiyordu.

Kurtar bizi, Ayperi. Yardım et bize. Geliyor. Yine geliyor. Durdur. Bir şey yap!

Yapamadım.

Bacaklarımda yerden kalkacak güç yoktu. Oysa onun da benden başka kimsesi yoktu. İnsanın tüm ömrünün çocukluğunun gölgesinde kalması, kendi ellerinle kurduğun bir hapishanede yaşamaktan farksızdı. Sessiz feryatlarıma, yanağıma süzülen gözyaşlarıyla bakmaktan başka bir şey yapamadım. Ben bana bile yardım edememiştim. Ona nasıl edecektim?

Başı çaresizce sola büküldü. Önünde bağlı duran ellerini açıp avcundaki şekerleri bana doğru uzattığında, sütlü şekerler yüzünden dudaklarımdan sesli bir hıçkırık döküldü. Sesi yine çaresizdi.

Şekerleri al. Bizi kurtar. Geliyor, Ayperi. Geliyor!

Kıpırdayamadım. Pembe elbisesiyle kaplı omzunda siyah bir el belirdiğinde hıçkırığım boğazımda asılı kaldı. Karanlık el önce omzunda, yanaklarında, daha sonra ise bacaklarında gezinmeye başladığında minik Ayperi'nin gözleri ağır ağır kapandı. Onu bu elden kimse kurtarmayacaktı. Biliyordu. Yanağına tek bir gözyaşı süzüldü. Küçük bir damlada boğuldum. Gözlerini açtığında ağlamaklı bakışları hâlâ bendeydi. Avcundaki tüm şekerler ayaklarının dibine düştü.

Durdur, Ayperi! Ne olur, durdur onu. Bizi öldürmesine izin verme. Seni dini nasıl koruduysan beni de koru. Yapabilirsin, biliyorum. Az önce yapı Beni de gör. Benim karşımda da dur. Artık kimseye susmuyorsun. Bana susma.

Kilitlenip kalmıştım. Zihnim hayal ve gerçeklik arasında gidip, gelirken bir ağacın dibine çökmüş, avuçlarım karla sızlarken, histeri krizine girmiş gibi hıçkırarak, iç çekerek sarsılmaktan başka bir şey yapamıyordum. Sustum. Onu kurtarmam neyi değiştirecekti? Geçmiş kaybolup gitmiş. Tıpkı elimin altında eriyen kar gibi.

Karanlık el durmadı. Devam etti. Daha da ilerledi. Daha da. Küçük bedenin yanaklarında, saçlarında, kollarında ve bacaklarındaydı. Değdiği her yere ağır bir karanlık bırakıp bütün pembeleri toz içinde bırakıyordu. Ayperi'nin minik omuzları şiddetle sarsılmaya başladığında içimde, küçük bir noktada güç bulabildim.

Bu yük ona çok fazlaydı, taşıyamazdı. Konuşmuyordu ama bana öyle kırgın bakıyordu ki kalbim karda donmuş da tek bir bakışıyla paramparça olmuş gibiydi. Benimle bile konuşmuyor, yardım istemiyordu artık. Ama gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. İşte bu yüzden ben en çok benden nefret ederdim. Ne küçük Ayperi severdi kendini ne de büyüğü.

Yine bizi koruyamadın. Yine onu kurtaramadın. Yine sustun. Sen, binlerce kez ölmeye mahkûmsun, Ayperi.

Karanlık eller küçük bedenine tamamen dolanıp onu sarmaladığında nefessiz kalışını kendi içimde hissediyordum. Karanlık onu kendine, arkasında kalan daha büyük bir karanlığa çekmeye başladığında titreyişlerim korkuya dönüştü. En sonunda, "Hayır!" diye bağıracak gücü kendimde bulabildim. "Hayır, hayır! Dokunma ona, bırak!"

Dizlerimde güç olmamasına rağmen zorla yerden ayaklandım. Eklemlerim ağrıyor, gözlerim kum dolmuş gibi sızlıyordu. Ama şu an koşmazsam bir ömür bunun vicdan yüküyle ezileceğimi biliyordum. Bakışlarım karanlıkta onu aradı. Sokak lambalarından başka hiçbir şey yoktu. Bütün ışıklar gözbebeklerimi yakarken küçük Ayperi karanlığa gömülmüştü.

Her yere bakındım ama yoktu. Kendi karanlığı yutmuştu onu. Çaresizce kendi etrafımda dönerek, onu aramaya devam ederken, hıçkırarak ağladığımı bile yeni fark ediyordum. Artık hissetmediğim ellerimi saçlarıma daldırıp, geri savururken öyle bitmiş bir haldeydim ki düzene koyduğum her şey yerle bir olmuş gibiydi.

"Yuttu onu karanlık," diye mırıldandım, hıçkırıklarımın arasından. "Yuttu. Yine zamanında konuşamadım. Kayboldu."

Sen binlerce kez ölmeye mahkûmsun, Ayperi!

Korkak, Ayperi!

Midemde kaynayan şeyin boğazımı ve genzimi yakmaya başladığını hissettiğimde daha fazla dayanamadım. Ellerim can havliyle tutunacak bir şey ararken yine o ağacın altına koştum. Kar bizi temizlerdi. Hissizlik, hissetmekten daha iyiydi. Ağacın gölgesine tutunup içimde ne varsa şiddetle kusmaya başladığımda daha fazla ayakta da duramamıştım. Yeniden dizlerimin üzerine düştüm.

Genzim yanıyor, boğazım sızlıyor, canım paramparça oluyordu. Hem hıçkırarak ağlıyor hem kusuyor hem de titriyordum. Karanlık eli bu defa kendi bedenimde hissettim. Daha büyük bir şiddetle kustum. Öyle ki artık kendime dair dışarı atabileceğim tek şey mide özsuyumdu.

Belki de her şey boşunaydı. Olmayacaktı. Ben bunu asla aşamayacaktım. İyileştiğimi sanacak ama ilk darbede yıkılacaktım. *Yaşıyorum*, diyecek ama mezarıma çiçekler bırakacaktım. Gülecek ama ardından kendi gözyaşımda boğulacaktım. Unutamıyordum. Aşamıyor, geriye atamıyordum. Şu koca evrene bir ben mi sığmıyordum?

Hıçkırıklarım arttığında yorgun bedenim yerle bir olmuş gibiydi. Tutunacak hiçbir şey yoktu. Oysa yıkılıyordum. Alnımı ağacın gövdesine yasladım. Dudaklarımdan çıkan buhardan başka yaşadığımın kanıtı yoktu. Elim kalbime gitti. İnsanlar kalbin sadece aşk acısından sızladığını sanırdı. Ne büyük aptallıktı.

Oysa en büyük kalp acıları, insanın kendisiyle olan savaşlarında yaşanırdı.

Acıdan kaburgalarımı kıracakmış gibi atan kalbimi hissediyordum. *Yaşıyorum*, diyordu. İmkânsızdı. Kar ve soğukla sızlayan elimi yumruk yapıp kalbimin üzerine sert bir darbe indirdim. Daha büyük bir acıyla geçiyorsa bir acı, kalbimdeki bu ağırlığı da söküp atmalıydı daha ağırı. Şiddetli bir yumruk daha indirdim göğsüme, daha sonra bir daha, bir daha...

Geçmedi.

Avazım çıktığı kadar bağırarak ağlamak istedim ama yapamadım. Kalbimin üzerindeki elim her zamanki gibi sessiz hıçkırıklarımın üzerine kapandı. Acımı avuçlarım yuttu. Avuçlarıma bıraktım tüm hıçkırıklarımı, çığlıklarımı. Çünkü hep öyle ağlardı Ayperi. Ellerini dudaklarına bastırıp küçücük avuçlarıyla kocaman hıçkırıklarını tutmaya çalışırdı. Sessiz olmalıydı. Kimse duymamalı, kimse bilmemeliydi canının acıdığını. Daha çok yakardı yoksa canını.

Mümkünmüş gibi ellerimi dudaklarıma daha çok bastırdım. Bütün pişmanlıklar kocaman bir hıçkırığa sığdı ama içime sığmadı. Karanlık eli yine

bedenimde hissettiğimde irkilerek sendeledim. Ellerim bu defa başıma gitti. Art arda vurdum kendime. Unutmalıydım artık! Bitmeliydi bu işkence.

Soğuk yüzünden titremeye başlamıştım. Ellerim en sonunda kucağıma düştü. "Özür dilerim," dedim ince bir sesle. "Özür dilerim." Bir hıçkırık daha kaçtı dudaklarımdan, bir gözyaşı daha.

Kimeydi bu özür?

Çocukluğu hiç olan minik Ayperi'ye mi? Bütün hayalleri ezilen genç kız Ayperi'ye mi? Yoksa kalbini taşa dönüştürdüğüm kadın Ayperi'ye mi? Kimse benden özür dilemediği için mi yine ben, benden özür dileyip duruyordum?

Kelimeler dudaklarımdan, "Kalk ayağa, ağlama!" diye kısık bir mırıltı şeklinde döküldü. "Ağlama, sızlanma, kendini hayata acındırma." Başımı hızla dik konuma getirirken yüzümde yine en sert ifadem vardı. Gökyüzü siyahtı. Bakışlarım ise buğulu.

Az önce avazı çıktığı kadar ağlayan, kusan, atak geçiren ben değilmişim gibi sertçe gözümden düşen yaşları sildim. İçimde sayısız kişiyle yaşıyor gibiydim. Güçlü, korkak, sesi gür, ürkek. Kendime verdiğim teselliye kendim bile inanmamış olmalıydım ki gözyaşlarım durmuyordu. Sildiğimin yerine yenisi ekleniyordu.

Hıçkırıklarımı kontrol altına almaya çalışarak ağaca daha sıkı tutundum. Bir kere daha sildim gözlerimi. Derin bir nefes almaya çalıştım ama bir hayli zordu. Denemiş ama yerimden kalkmayı başaramamıştım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes daha aldım.

Başımı hızla sallarken, "Yalnızsın," diye mırıldandım. Yıllardır kendime ezberlettiğim cümleleri peş peşe sıraladım. "Saçmalama, Ayperi. Kendine gel. Bu kadar güçsüz değilsin. Yapma şunu. Bana bunu yapma! Kalk yerden. Düştüğün gibi kendin kalk. Kendin sil gözyaşını. Hiçbir şey yokmuş gibi gülümse. Kimse kaldırmaz seni. Kimse yardım etmez. Kimse görmez. Kalk şu yerden. Ağlama artık. Sus! Kalk!"

Anlık toparladığım bir güçle yerden kalkmak için hareketlendim. Titreyen parmaklarımla ağaca tutundum. Bu sefer başarmıştım. Ağır ağır ayağa kalktım ama dizlerim hâlâ titriyordu. Düşmemek adına az önce karla temizlemeye çalıştığım avcumu ağaca daha çok yasladım. Tırnaklarım kendi elimi kanatmıştı. Yeni fark ediyordum. Sendeleyerek olduğum yere bir daha düştüm. Kalkamıyordum bir türlü ayağa.

Kendime öfkem daha fazlaydı. "Yapma şunu bana!" diye soludum dişlerimin arasından. "Kalk ayağa!"

Bir kere daha denedim. Bu defa iki elimle ağaca tutundum. Ama tam o an omzumda bir el hissettim. Karanlığa ait olamayacak kadar nahif ve

hafifti. Parfüm kokusu burnuma değdi ama bütün algılarım kapanmış gibiydi. Ne olduğunu seçemedim. Rahatsız edici değildi ama buraya ait de değildi.

"İyi misin?" dedi bir erkek sesi. Ne kalın ne ince. Kendine özgü ve sakince.

Aşinası olduğum bir soruydu. Cevabım hazırdı. Ben iyi değildim. Ben yıllardır hiç iyi değildim. Ama birazdan en iyi bildiğim şeyi yapacaktım. Ayağa kalkıp *iyiyim*, diyecektim. En iyi bildiğim yalanı söyleyip en iyi oynadığım maskeyi kuşanacaktım. Bu maskenin altındaki enkazı da bu yalanın ardındaki gerçeği de kimse görmeyecekti.

Ayperi, diyeceklerdi bana. Ay gibi parlak olan peri. Güneş, ayın sadece bir yüzünü aydınlatırdı oysa. Bir yüzü aydınlıkken diğer yüzü karanlıktı. Görünene aldanan gözler sadece bu aydınlığa bakacaktı. Geride kalan karanlık sadece oraya hapsolanlara kalacaktı.

BÖLÜM 2

"Ya siz, nasıl bilirdiniz çocukluğunuzu, ey cemaat?
Nasıldı öldürdüğünüz birinin cenaze namazına katılmak?"

- DİDEM MADAK -

Güçsüzlüğün sebebi düşmek değil, düştüğün yerden kalkamamaktı. Şu an hissettiğim her şey bunun özetiydi. Düştüğüm yerden kalkamıyordum. Ama hiçbir zaman güçsüzlüğümü kabul etmemiştim. İnattı beni ayakta tutan güç. Yine ona güvendim. Omzumdaki el eğilip, yüzüme bakmaya çalışırken dağılmış halime rağmen ifadesizdim. Ama yüzümde endişeyle gezinen bakışlara daha fazla tepkisiz kalamadım.

Yorgun ve perişan haline emin olduğum bakışlarımı omzumdaki elin sahibine çevirdim. Çok fazla makyaj yapmazdım ama şu an maskaramın dahi yüzümün her yerine dağıldığına emindim. Tam yanıma çökmüş, eli hâlâ omzumdayken bana endişeyle bakan bir çift yeşil gözle karşılaştığımda verecek bir tepkim dahi kalmamıştı. Tükenmiş hissediyordum.

Benden bir cevap alamayınca, "İyi misin?" diye tekrarladı kendini.

Eli omzumdan dirseğime inerken parmak uçlarıyla dokunuyordu ama şu an en son tahammül edeceğim şey temastı. Yutkundum. Kolumu geri çekmek istedim ama yapamadım. Tükenmiş, ağlamaktan kısılmış çatallı sesimle, "Dokunma bana," diyebildim. Kolumu tekrar geri çekmeye çalıştığımda o da rahatsız olduğumu anlamış, elini anında geri çekmişti. Dikkatlice yüzüme baktığını hissediyordum. Bana bu denli dik bakılmasını

da sevmezdim. Birinin beni dikkatle izlemesi tedirginlikten başka bir şey yaratmıyordu.

"Peki," dedi sakince. "Sarhoş musun?"

"Hayır. Git."

"Ağacın köklerini dolduracak kadar kusmuşsun. Sarhoş olmadığına emin misin?" derken sesinde hiçbir ima yoktu. Bakışlarıyla hâlâ tüm dikkati bendeydi. "Gerçi bendeki de soru," dediğinde kendi kendine mırıldanır gibiydi. "İçki kokmuyorsun zaten. Bir sorun mu var? Buralar tenha yerler. Yardımcı olabileceğim bir şey varsa ya-"

"Kimsenin yardımına ihtiyacım yok," derken iki elle ağaca yapışmış, ayağa kalkma derdindeydim.

Aynen, hiç yardıma ihtiyacım yoktu.

Zorlandığımı belli etmemeye çalışarak ağaçtan aldığım destekle ayağa kalktım. Bu defa başarmıştım ama her yanım sızım sızım sızlıyordu. Yüzümü buruşturma isteğime son anda engel oldum. Benimle birlikte o da ayağa kalkmıştı ama elleri her an düşecekmişim gibi tetikteydi. Ne halde olduğumu bilmek bile istemiyordum. Sert ve ifadesiz tutmaya çalıştığım bakışlarımı ona çevirdim. Artık görüşüm daha da netti.

Üzerinde siyah bir pantolon ve haki yeşili parka vardı. Yeşil gözleri ise ay ışığında dahi parlayan, dikkatten kaçmayacak ilk detaylardandı. Keskin yüz hatları, koyu kahve saçları, kirli sakalı, geniş omuzları ve uzun boyuyla karşımda dikilirken kısa bir an boş bakışlarımı yüzünden çekmedim. Dönen başım yüzünden sola sendelediğimde düşmemem için koluma uzanmaya meyletti ama hızla toparlayıp bir adım geriledim.

"Dokunma!" derken artık sesim yorgundu. Bir adım daha gerilerken titreyen, yaraladığım elimi ona doğru kaldırdım. "Yardım etmek istiyorsan dokunma." Önüme dönüp, nereye gittiğimi bilmeden ilerlediğimde dilimden dökülen sadece tek bir kelime vardı: "Dokunma. Dokunmayın. Dokunma..." Yalvarır gibiydim. Bu halim de canımı yaktı.

Bakışlarını sırtımda hissediyordum. Dışarıdan tır çarpmış gibi göründüğüme de emindim. Tek amacım ondan uzaklaşmaktı. On adım uzaklaşabildim. Yürüdüm ama daha fazla ilerleyecek gücü kendimde bulamayınca, karşıdaki banka yönelip bedenimi boş bir çuval gibi bıraktım. Bir gözyaşı daha tenimde süzülürken usulca gözlerimi kapadım. Derin bir nefes almayı denedim. Ruhsal krizlerin arkalarında bıraktıkları hissizlik tahmin edilenden daha fazlaydı. Koftan ibaret, bomboştum. Karşımda deniz vardı mesela. Soğuk bütün keskinliğiyle yüzümü tokatlıyordu ama tepki vermek zordu.

Aniden omuzlarıma bırakılan bir şey hissettiğimde gözlerim aralandı. Az önceki adam tam yanıma oturmuş, omuzlarıma montumu bırakıyordu. Doğru ya, eşyalarım geride kalmıştı. Önce çantamı aramıza bıraktı, daha sonra da koyu yeşil atkımı. Ben örmüştüm. Kendime yaptığım tek renkli şeydi. Üşüyordum. Hem de fazlasıyla. Hiçbir şey ısıtmıyordu ama bu atkı anlamsızca sıcaktı. Belki de kendimi canımı yakmadan yaptığım tek şey olduğu için böyleydi.

Belkiler, belkiler ve belkiler...

Yeşil gözlerini yine üzerimde hissediyordum. Sol yanıma oturmuştu. Yorgun bakışlarım ona döndüğünde o zaten bana bakıyordu. Gözlerinde çözemeyeceğim bir duygu yoktu. Endişe ve merak fazlasıyla baskındı. Kısa bir an bakıştık. Kimsenin gözlerine uzun uzun bakamazdım ama o an kafamı önüme çevirecek halim bile yoktu. Yeşillerinde yakaladığım bir şey daha vardı. Buradan gidecek gibi durmuyordu.

Bıkkınlık dolu bir nefes verirken yeniden önüme döndüm. "Yardımın için teşekkürler," dedim kısık bir sesle. "Sarhoş değilim. İyiyim. Sadece panik atak kriziydi. Sorun yok. Gidebilirsin."

Ağır ağır soluklandı. "Karşıdan pek iyi göründüğünü söyleyemem."

Tır çarpmış gibi göründüğüme eminim, demiştim. Derin bir nefes aldım. Yanağımdaki yaşları parmak ucumla silmeye çalışmam yersiz bir müdahaleydi ama denemeye değerdi. Yeniden ona baktım. "Çok mu kötü görünüyorum?" dediğimde bu defa sesimde çocuksu bir tını vardı.

Cevap için hiç beklemedi. "Fazlasıyla."

Cevabı umursamadan önüme döndüm. Kendime bakacak durumda değildim. Tipim istediği yere kayabilirdi. Tutacak da değildim. Hayatım kaymışken tipim en son düşüneceğim şeydi. Derin bir hissizlik denizinin içine bırakılmış gibiydim. Önüme dönüp boş bakışlarla denizi, ay ışığıyla yakamozları izledim. Soğuk rüzgâr tenime her değdiğinde gözümden düşen bir damla yaşa engel olamadım. Belki on, belki on beş dakika kadar sessizce yalvardım hayata, aya, gökyüzüne ve denize. Bana bir yaşam hakkı versin diye. Her defasında rüzgâr daha sert bir tokat vurdu yüzüme.

Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra yine onun sesi böldü sessizliği ve içine düştüğüm karanlığı. Hâlâ gitmemişti. "Sustukların..." dedi. "Kendinden ağır gibi."

Bana bakmıyordu artık. Yüzünde dümdüz bir ifadeyle denizi izliyordu. Öyleydi. Sustuklarım öyle ağırdı ki ezim ezim eziliyordum altında. Sustuklarımın ağırlığından ölüyordum.

"Öyle," dedi yorgun sesim.

"Anlat o zaman. Susmak zorunda değilsin."

"Kime?"

"Kime istersen."

"Bazen anlatmak için de geç kalırsın."

"Hiçbir şey için geç değildir."

Küçümseyen bir gülüş belirdi dudağımın köşesinde. İki yanağımdaki derin gamzeler kimi için lütuftu ama benim için cezaydı. Her gülüşümde batıyordu. "Fazla iyimsersin."

"Başka türlü nasıl yaşanır ki?" derken bana döndü. Yeşil gözleri öyle netti ki uzun süre bakmak, anlamsızca daha çok bakma isteği uyandırıyordu. Küçük bir an, yanağımdaki gamzeye takıldı. "Sürekli kötüyü düşünürsen hayat geçer mi? Bu, zamanı kendine düşman etmekten başka bir şey değil."

Kısa bir an daha gözlerinde oyalandım. "Zaten düşmanız," derken yeniden denize odaklanmayı seçmiştim. "Bu kadar mı mükemmel hayatın? Senin sustukların yok mu?"

"Var. Herkesin sustukları vardır."

"Nasıl tahammül ediyorsun? Ağır gelmiyor mu?"

"Bazen..." Sesi dingin bir su değildi. *Huzur veriyor*, diyemezdim. Sakindi sadece. İnişleri ve çıkışları yoktu. Kendi akışında gidiyordu sanki. "Ama içimde tutmam. Bana yük olacağına karşıdakine yük olsun."

"Peki, derdin kendinleyse?"

Bu defa kısa bir an için duraksadı. Cevap vermedi ya da veremedi. *Her neyse.* Herkesin sustukları vardı. O yüzden sustuk. Yine derin bir sessizliğe gömüldük. Bir yabancının hem de yabancı bir erkeğin yanında böyle savunmasızca oturmak, benim için delilikten başka bir şey değildi. Ama korkacak gücü bile bulamıyordum. Kaybedecek neyim kalmıştı ki?

Ne geçmiş uzandı o an bana ne o karanlık eller. Koruyucu bir kalkan vardı sanki etrafımda. Engelliyordu tüm karanlığı. Hareket edersem bozulmasından korktum. O yüzden zerre kıpırdamadım. Ama gözyaşlarım yine benden bağımsız dökülüyordu yanaklarıma. Onları tutacak hiçbir güç yoktu. Sessizliği yine onun sesi böldü.

"Bir yerde okumuştum," derken bakışlarım ona döndüğünde yine gözlerimiz denk düştü. "Hangi kitaptı, şimdi hatırlayamıyorum," diye devam etti. "Acını, seni tanımayan biriyle paylaşırsan hafiflemiş hissedermişsin. Seni yargılamaz ve eleştirmez. Bir daha görmeyeceğin bir insan sonuçta. Acımasızca seni yarandan vuramaz da."

Bakışlarım fazlasıyla boştu. Deli olma ihtimali üzerinde duruyordum. Pek deli tipi yoktu aslında ama deliliğin de tipi olmazdı. Belki de o yüzden hoştu. Bu, ihtimal dahilindeydi. Boş bakışlarım bir dakika boyunca sürdü

Ne o çekti gözlerini ne de ben. Bu sefer sessizliği ben bozarak, "Asıl sarhoş olan sen olabilir misin?" diye *bence* çok makul olan bir soru yönelttim.

Dudağının bir köşesi anında kıvrıldı. Samimi bir gülüşü vardı. "Bunu şu an bana soracak en son kişi sensin bence."

Haklıydı. Ben içmeden sarhoş olmuştum. "Neden tanımadığım bir insana hayatımı anlatayım?" diye çıkıştım. Yorgun bakışlarım yine karanlık denizdeydi. "Git artık yanımdan. Yalnız bırak beni."

"Sadece bir öneriydi. Sen bilirsin."

Hayretle baktım kendisine. Tekrar önüne dönmüştü. Umursamaz bir şekilde kollarını göğsünde bağlayarak yanımda oturmaya, sessizliğimi paylaşmaya devam ediyordu. Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor oluşu normal şartlarda sinir bozucuydu ama şu an her şey allak bullaktı. Ne hissettiğimi bile bilmiyordum.

Bir süre daha sessiz kaldım. Hiçbir şey düşünmeden, sadece boş gözlerle baktım. Neye baktığımı da bilmiyordum. Burası neresi, onu bile bilmiyordum. Sadece bakıyordum. Ben şu an hiçbir şey bilmiyordum. İnsan bazen öylece otururken bile yorulabiliyordu. Fiziki bir yorgunlukla değil, ruhi bir sarsıntıyla. Ve fiziki yorgunluk, ruhi sarsıntıdan bin kat daha tercih edilebilir bir şeydi.

Uyurdu insan, dinlenirdi. Geçerdi yorgunluk. Peki, zihnindeki anılar, ruhtaki yaraları hangi uyku geçirebilirdi?

Ölüm...

Birkaç dakika sonra dilimle kurumuş dudaklarımı ıslattım. "Yardımın için teşekkür ederim," dedim yeniden. "Gerçekten iyiyim. Artık gider misin? Yalnız kalmak istiyorum." Öncekine göre daha kibardım. Belki bu dilden anlardı.

Hiç beklemeden, "Kusura bakma, reddetmek zorundayım," diyerek, bakışlarını bana çevirince bu dilden anlamadığına da emin olmuştum.

Bir şey söylemeden uzun uzun gözlerime baktı. Derin yeşilleri rahatsız etmiyor, uzun süre bakıldığında anlamsızca rahatlatıyordu. Belki de Hacer Hanım'ın zor zamanlarımda kaçmak için zihnime inşa ettirdiği güvenli alana, ormana benzediği için böyle hissettiriyordu. Emin değildim. Yalnızca bir şeyden emindim: Kesinlikle deliydi!

Bakışlarını ilk çeken ben oldum. Bu kadar uzun bakmamalıydı. Sevmezdim. Hem *iyiyim*, demiştim. Gitmesi, herkes gibi inanması gerekiyordu. Derin bir nefesle toparlanmaya çalışırken duruma mantıklı bakmaya çalıştım.

"Yalnız kalınca kendimi denize atmayacağım, merak etme."

Dudaklarında anlamsız, yarım bir gülüş daha belirdi. "Şu an kendini görsen hiç öyle düşünmezdin. Burası tenha. İçimden bir ses bu halde seni yalnız bırakmamamı söylüyor ki genelde içimden gelen bu ses yanılmaz."

"Benim içimdeki ses de yalnız kalmak istiyor."

"Yalnızsın." Ellerini iki yana açtı. "Konuşmuyorum."

"Buradaysan nasıl yalnız olabilirim? Yalnızlık, *tek olmak* demek."

"Ses varsa yalnızlık bölüşülür. Ses çıkarmıyorum."

"Hayır, bir beden varsa yalnızlık bölüşülür." Elimi ona doğru kaldırdım. "Varsın."

Kararlıydı. "Ama konuşmuyorum."

"Bunu mu tartışacağız?"

"Tartışmak istediğin başka konu varsa ona da açığım."

Göz devirerek gerekli tepkiyi verdim. "Belki tek başıma bağırarak ağlamak istiyorum."

"Ağacın altında yaptın ya. Onu da gördüm."

Ters bir bakışla kendisine bakmamam kaçınılmazdı. "Ee, yani?"

Göz ucuyla baktı. "Yine ağlayacaksan ağla. Gördüm yani. Çekinme." Derin bir nefes vererek ellerini yeşil parkasının ceplerine iliştirdi. Üşümüş olmalıydı. Daha da gömüldü kabanına. "Güvenliğinden emin olmadan seni yalnız bırakma konusunda tereddütlüyüm. Bir yakının varsa ara, gelip buradan alsın. Araban varsa oraya kadar eşlik edeyim. Taksiyle evine döneceksen aşağıdaki durağa kadar götürebilirim."

"Güvenlik?" Kendi kendime kıkırdadım. "Aynen, güvenlik. Çok güvende hissediyorum kendimi. Sağ ol." Kıkırtım acılı bir iç çekişe dönüşürken, parmaklarımı sızlayan gözpınarlarıma bastırarak kendi karanlığıma yeniden gömüldüm. Beni güvende hissettirecek hiçbir şey yoktu. Bilemezdi.

Yanından kalkmak, uzaklaşmak istiyordum ama bunun için bile gücüm yoktu. Yeniden sessizleştik. Hiçbir şey düşünecek durumda değildim. Gözümün önüne aniden hayatımı leş eden suret gelince, bir anda elimi gözlerimden çekip açtım. Sizi karanlığa iten el, karanlığın asıl sahibi olduğunda siyah bile sizi saklayamıyordu. Saniyelik hayali bile midemi altüst etmeye yetmişti.

Sessizlik ağır bir cezaydı. Haklıydı yabancı. Hele de susturukların kendinden daha ağırsa sessizlik gerçekten büyük bir cezaydı. Peki, yükleri başkasıyla paylaşmak konusunda haklı mıydı? Olabilir miydi? Psikiyatristime de anlatırdım her şeyi. Hafifler miydim? Evet, hafiflerdim. Ama sokaktan geçen öylesine bir yabancıya anlatmak da hafifletir miydi? Hele de bir erkeğe.

Dakikalarca oturdum. O gitmedi. Ben kalkmadım. *Hiç bilmediği acım sessizce destek oluyor*, diyemezdim. Sadece bu halde sağlıklı kararlar alamayacağıma emindi. Evin yolunu bulamayacağımı düşünmesi bile muhtemel.

Bilse anlar mıydı? Belki de asla umursamazdı. Ne önemi vardı ki? Birinin acısı, başka bir hayata ne denli değebilirdi? Bana dair her şey boş, boştu o an. Ne zihnim kontrolümdeydi ne de bedenim. Önüme aniden bir yarabandı uzattığında boş bakışlarım ona döndü.

Bakışları o pisliğe tokat attığım, lekesini çıkarmak için dakikalarca kan ovup kanattığım elimin üzerini işaret ediyordu.

"Gerek yok," diyerek yeniden önüme dönmüştüm ama yarabandı bana dokunmadan parmak ucuyla bacağımın üzerine bıraktı.

"Tek bir bant kapatmaz o yarayı zaten," dedi. "Ama yanımda başka bant yok. İdare edeceksin."

İfadesizce bacağımdaki banda bakıyordum. Ne uzandım ne de geri verdim. Doğru, kapatmazdı bu yaramı. Sağlam elimle bandı aldım. Neden bilmem ama o an için kendime engel olamadım. Paketinden çıkarıp, elimin üzerindeki yaraya sessizce yapıştırırken gerçekten yarayı kapatmaya yetmemişti. İki ucu açıktaydı. Tırnak izlerim vardı dört bir yanında. Hangisini kapatacaktı? O an yaralarımdan da utandım. Elimi bandın ve yaraların üzerine sarıp sakladım. Beyhude bir uğraştı. Orada olduklarını biliyordum.

Ve ne olduysa birden oldu. Kelimeler tamamen benden bağımsız bir şekilde dudaklarımdan dökülüyordu. Burada olan bedenimdi sadece. Ruhum kaybolmuştu. "Çocukların..." dedim aniden. Durgundu sesim. Bakışlarım hâlâ elimde, sakladığım ama orada olduğunu bildiğim yaralardaydı. "Masumluğuna inanır mısın?"

Cevap için beklemeyip, "Evet," dedi.

Başımı hafifçe sallayarak onayladım. "Peki, masumluğun da ölebileceğine?" Buna sessiz kaldı. Yeşillerini üzerimde hissediyordum, dönüp bakmadım. Sadece bandı daha sıkı sarmaladım. "Ben çok küçükken..." derken kelimeler dudaklarımdan benim iradem dışında dökülüyordu. Dolmuştum belki de. *Belki* fazlaydı. Öyleydi. Dolmuştum. "Pembeyi çok severdim." Yanağıma bir damla yaş ağır ağır süzüldü. Tozlanan bütün pembeler kadar griydi. Sonra anladım ki hayat pembe değil. Hatta siyah bile değil. Hiçliğin bir rengi yok.

Hâlâ sessizdi ama dikkatle dinlediğine emindim. Çok derinlerde, bunca yıl dudaklarıma bastıran güç *anlatma*, diye çıkıştı. *Anlatınca ne geçecek eline? Bunca yıl nasıl sustuysan sus! En iyi bildiğin şey susmak değil mi? Sus, Ayperi! Sus!*

İnsanı zihninde taşıdıkları değil, yüreğinde taşıdıkları yorardı. Susmak, susturulmaktan daha da ağır, hiçlik varlıktan daha derindi. En iyi bildiğim şey susmaktı ama en çok acıyan yer de orasıydı. *Dudaklarım.* Güçlü durmak, gülmek, hiçbir şey yokmuş gibi devam etmek beni yormamıştı. Tüketmişti. Artık istesem de tutamıyordum bazı şeyleri içimde. Doluydu bardak, hem de ziyadesiyle.

Çok pişman olacaksın, dedi aynı ses. Küçük Ayperi'nin sesiydi. Sustu sonra. İçimde onu aradım, bulamadım. Kızmış ama anlayışla geri çekilmiş gibiydi. Bu gecelik azat etti beni. Var gücümle etrafıma ördüğüm kalın duvarların çatırdadığını, çatladığını hissettim. Ya kırılıyordum ya da duvarlar üzerime yıkılıyordu. İçimde tuttuğum, sır gibi kendime sakladığım kelimeler heyelan gibi üzerime boşaldı. İşte sadece o an kırıldım.

"Pembeyi sevdiğim o zamanlarda..." diye başladım söze. Bakışlarım hâlâ ellerimdeydi. "Sanırdım ki herkes bu rengi seviyor. Annem hep öyle giydirirdi. Pembe elbiselerim, pabuçlarım ve tokalarım vardı. Bebeklerim bile pembeydi. Güzel bir renkti. Severdim yani. Sonra anladım ki annem bu rengi sevdiği için değil, ben sevdiğim için seçiyordu." İçli bir nefes döküldü dudaklarımdan. Yorgun bakışlarımı elimden, karanlık geceye çevirdim. Sonu yoktu siyahın. "Ben çok mutlu bir çocuktum, biliyor musun?" dediğimde aniden ona bakma gereksinimi hissetmiştim. Bendeydi derin yeşillikler. Kısılmış ama dikkatle dinliyordu. "Babam beni çok sever mesela. *Ay kızım*, diye öper, sarılır. Annem biraz terstir ama sarıp sarmalar. Abim var. Ama abiden çok arkadaş olmuştur bana. Erkek kardeşim ise her şeyim. Mutlu bir aileydik. Hâlâ öyleyiz. Her zaman sevdiler beni. Her zaman desteklediler."

"Sonra?" dedi.

"Sonra..." Derin bir soluk daha verdim. "Sonra bir gün annem hastalandı. Sekiz yaşındaydım. Kendimi bildim bileli annemin bünyesi zayıftı ama aniden, durup dururken ağırlaşmıştı. Hastaneye kaldırdılar. Meğer kalp krizi geçiriyormuş. Öyle dedi doktorlar." Yanağıma bir yaş daha süzüldü. "Beyninde sıvı artışı, ritim bozukluğu, damarlarda tıkanıklık ve daha bir sürü hastalık saydılar. Ona bir şey olacak diye öyle korktum ki... O günlere dair hatırladığım tek şey onu ambulansla götürdükleri an ve o haline rağmen hâlâ bizim adımızı sayıklamasıydı."

"Hayatta mı?"

Başımı minik hareketlerle sallayarak onayladım. "Hayatta. Artık iyi." Buğulu gözlerim siyah denizdeydi. "O iyi ama artık ben değilim." Bu defa sessiz kaldı. Bu, devam etmem için cesaret veriyordu. Suskunluklardan beslenirdim. Oradaydı en sızlayan köşem. "Hastaneye yatırdılar. Babam da onunla birlikte gitmek zorunda kaldı. Acil ameliyata aldıklarında o dönem

için annemin yanında babamdan başka kalacak kimse yoktu. Mecbur bu amcama emanet edip annemin yanına, hastaneye gitti. Ameliyatı memleketre yapamayacaklarını söylediklerinde apar topar Ankara'ya sevk edildiler." Başımı iki yana salladım. "Mühim değildi. İyi olduklarını biliyorsak her yerde onları beklerdik. Abim ve kardeşimle her gece el ele tutuşur, annemin hayatı için dua ederdik."

Yanağımdan bir yaş daha süzülmesine rağmen dudaklarımda buruk bir tebessüm vardı. Duaları ben hep eksik ve yanlış okurdum. Abim kızar, baştan ezberletir, doğrusunu söyleyene kadar devam ettirirdi. Tatlı anlardı. *Hatta son tatlı anlar.*

"Onlar hastanedeyken biz amcamlarda kalıyorduk. Yengemin bu duruma pek sevindiğini söyleyemem ama amcam iyi bir adamdı. Koruyup kollar, bizi kendi çocuğundan ayırmazdı. Birgün aldı bizi karşısına, *yarın bayram*, dedi. Oysa biz annemizle babamız yanımızda yok diye bize bayram yok sanıyorduk. Çocukluk işte, bizim için anne ve baba var diye vardı bayramlar." İçime büyük bir nefes çektim. Battı, göğsümü yaktı. "Amcam öyle deyince çok sevindik. Heyecanla uyuduk. Gözlerimizi bayram sabahına açtığımızda ise üçümüzün de başında bayram kıyafetlerimiz vardı. Abimin istediği forma, kardeşimin istediği ayakkabılar ve benim istediğim pembe elbise, pabuçlar. Üçümüz de bunları babamın gönderdiğine emindik." Dudaklarım titredi. Engel olmak için dişledim. "Çünkü bir tek babam istediğimiz her şeyi alır, her bayram sabahı başucumuza bırakırdı. O elbiseyi de ben istemiştim. Almak için ağlayıp direttiğimde *maaşı alınca söz alacağım, kızım*, diyerek ikna etmişti beni."

Çünkü babam verdiği sözleri tutardı. Yine tutmuştu. Hem de uzaktayken bile. İyi bir adamdı benim babam. Bu bile canımı yakıyordu.

Zorla yutkundum. "Elbiseyi giydim. Abim saçlarımı elinden geldiğince örüp uçlarına yine pembe tokalarımı taktı. Rezil bir örgüydü ama açınca küsüyor diye açmamıştım." Başımı iki yana salladım. "Gerçekten rezil bir örgüydü." İçli bir nefes verdim. "Küçük kardeşimizi giydirdik. Hepimiz birbirimizi öpüp bayramlaştık."

Buruk ve acı dolu bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Ne babam kendi elleriyle kefen aldığını tahmin edebilirdi küçük kızına ne de minik Ayperi en sevdiği rengin artık tozlu bir pembeye dönüşeceğini.

"Bayram sabahı..." Yutkundum yine. Genzimin üzerinde ağlamam için hazır bir gözyaşı kümesi bekliyordu. Geri itmeye çalıştım ama zordu. "Dışarıyı izlerken pembe bulutlar gördüm. Balkona koştum. Yaklaştıkça anladım ki bunlar bulut değil, pamuk şeker. Bayram diye satıyordu pamuk şekerleri. *Pamuk şekerci* bir adam." Parmak uçlarım uyuşuyordu. Hiçbir düşüncesine tahammülüm yoktu. "Pembeler ya, çocukluk işte, görünce

aklım başımdan gitti. Severdim hem pamuk şekerini ama hiç pembesinden yememiştim. Bayram harçlığım da vardı. Amcam vermişti. Yeterdi almaya. Öyle düşündüm yani." Başım önüme eğildi. Bu defa yaş elime değdi. Tam yarabandının üzerine. "Kendi elimle bayramlık ayakkabılarımı giydim. Yetişmek, kaçırmamak için evden çıkıp koştum." Elim göğüs kafesime değdi. "Ben gittim. Ben kendi ayağımla ona gittim." Yanağıma düşen gözyaşını sertçe sildim. "Hep gülerdim, hep konuşurdum." Aniden ona baktım. "Madem çocuklar bu kadar masum varlıklar, neden kaderleri yetişkinlerin eline bırakılıyor? Neden çocuklara hep iyilik öğretiliyor da hiç kötülükten bahsedilmiyor? Eğer ben bilseydim, eğer ben bilseydim ki dünyada kötü insanlar da var..."

Gerisi gelmedi. İfadesiz değildi artık bakışları. Üzgündü. Bu bakış da kırıcıydı. Yanağıma düşen bir yaşı daha hızla silerken yeniden önüme döndüm. "Eğer ben bilseydim ki insan sevgisini sunacağı kişiyi de seçebilir, o zaman o pamuk şekerci *sen ne güzel bir kız çocuğusun böyle*, dediğinde gülerek karşılık vermezdim!" Öfkeliydim her şeye. "Elimi tutup *daha fazla pembe bulut ister misin bakalım*, dediğinde o eli kavramazdım!" Şiddetli bir hıçkırık döküldü dudaklarımdan. "Daha fazlası için *yeni bir oyun oynamamız gerek*, dediğinde kendi ayağımla peşinden gitmezdim! Anlıyor musun? Gitmezdim!" Elim kalbime ağır bir yumruk attı. Nefesim sıkışıyordu. Başka nasıl çalışırdı bu buzdan kalp, bilmiyordum. "*Benim param var, bununla alayım*, dediğimde, *bu şekeri parayla alamazsın, sihirli*, deyişine inanmazdım!"

Sessizdi. Öyle ki deniz bile ondan daha sesliydi ama ondan asla ses gelmiyor, bir tepki vermiyordu. Hıçkırıklarım şiddetlenirken durmadım. Nefesimi toparlayabildiğim kadar toparlayıp devam ettim. "*Tamam*, deyip elini tuttum. *Oyun için ilerideki parka gitmemiz lazım*, dediğinde yine *tamam*, dedim. Aklım sadece şekerlerdeydi. Sadece kendime yetecek param vardı ama oyunda kazanırsam abime ve kardeşime de alabilirdim. Hatta amcamın oğluna bile." Hıçkırıklarım acı bir kahkahaya dönüştü. "*Üç tane daha şeker alabilirim ama değil mi*, diye anlaşma bile yaptım." Ellerim yüzüme kapandı. Gözyaşları kahkahalara karıştı. "*Annenler nerede*, dedi. *Annemle babam burada yok, amcamlarda geçici olarak kalıyoruz*, diyerek her şeyi de kendi ağzımla anlattım." Ellerimi yüzümden çektiğimde ifadem donuktu. Böyleydi Ayperi. Bir yanar, bir sönerdi. Bir güler, bin ağlardı.

"Çocuksun," diyerek dakikalar sonra ilk defa konuştu. "Kendine haksızlık etme." Kısık ve çatallıydı artık sesi. Boğazına bir yumru oturmuş gibiydi.

Başını iki yana sallayarak zorla yutkundum. "Güle oynaya elini tuttum. Nefret ediyorum ellerimden. Götürdüğü yer park değildi." Omuzlarım

çöktü. "Çok karanlık bir yerdi." Sesim yok olmak üzereydi. Boynum bu küldü. "Oyun değildi. Oyun değildi." Şiddetle iki yana sallandı başım.

Bazı anılar kanlı canlı yaşardı zihinde. Ama kiminin dikeni vardı kiminin çiçeği. Bu anda sadece dikenler vardı. Bedenimdeki ellerini, yaşadığım o şoku yeniden anımsadığım an midem yeniden dudaklarımdaydı. Başımı ellerimin arasına, dirseklerimi ise bacaklarıma yaslayarak öne eğildim. İki büklüm oldum, küçücük kaldım. Zaten ben hiç büyüyememiştim ki. Hıçkırıklar art arda döküldü.

"Ne yapacağını anladığımda izin vermedim. Direndim, bağırdım. Bana rakmak zorunda kaldı ama..." Boynum daha da büküldü. "Kısacık bir an bile yetti hayatımı altüst etmeye. Bağırmayayım diye ayakkabılarıma bulaşan tozları temizledi. *Saçlarının örgüsü kötü*, diyerek yeniden ördü. Abiminkinden daha rezil bir örgüydü. Korkunçtu. Anlıyor musun? Korkunçtu."

Derin bir nefes verdiğini duydum. Daha doğrusu titrek bir nefes. Dönüp bakmadım. Bakamadım. Öne eğilmeyi bırakıp doğruldum ama bütün dünya yerle birdi.

"Sonra?" dedi. Bu defa sesi boğuktu.

Dudaklarımın titreyişi, kontrol edebileceğimden daha fazlasıydı. "Sonra pamuk şekeri uzattı. Bir tane ama. O kadar hak etmişim. Oyunu tam oynamamışım. Yere atıp hepsini ezdim. İlk defa o gün nefret ettim pembeden, pamuk şekerden. İliklerime kadar nefret ettim hem de." Artık hıçkırarak ağlıyor, kelimelerimi toparlamakta zorluk çekiyordum. "Ağladım. Çığlık atarak ağladım. Kocaman ellerini ağzıma bastırdı. Dedi ki..." Hıçkırıklarımın arasında boğulup gidiyordu her bir kelime. Omuzlarım şiddetle sallanıyor, yıllar sonra dahi aynı korkuyla sarsabiliyordu. "*Burada olan burada kalır. Kimseye söylemek yok. Yoksa bir daha oynamak zorunda kalırız. İster misin bunu*, dedi." Yine başımı iki yana salladım. "İstemezdim. İstemezdim. İstemezdim! Öyle korktum ki... Öyle ne yapacağımı bilemedim ki... Sessizce dediklerini onaylamaktan başka bir şey yapamadım."

Eve döndükten sonrası daha ağır bir şoktu ama yuttum. Gücüm yoktu daha fazlasına. Yaşları silmeyi denedim ama yerine yenileri ekleniyordu. Yine de dik durmaya çalıştım. Kambur vardı sırtımda oysa.

"Sustum sonra. Öyle bir sustum ki o sürekli konuşan, ortalığa neşe saçan kız çocuğu gitti, yerine ölü bir ruh geldi. Söyleyemedim kimseye, söyleyemezdim. Korkmuştum. Ne olduğunu bile anlamamıştım. Şoktaydım, şaşkındım." Sessizliği sürüyordu. "Biz her bayram amcamlara gitmeye devam ettik, büyüktü o çünkü. Biz onlara el öpmeye gitmeliydik. O ise her

am amcamların mahallesine gelip pembe bulutlardan satmaya devam

etti. Bayramlardan da nefret ettim. Hatta beni koruyamadığı için amcamdan, yengemden bile nefret ettim. Babam olsa böyle olmazdı. Babam beni korurdu. Annem korurdu."

"O zaman onlara neden söylemedin?"

"Ne deseydim?" Güçsüzdü sesim. "Neyi, nasıl anlatsaydım? Annem bizim yüzümüzden hastalandı sandım. Bana ne olduğunu bilmiyordum ama kötü bir şey olduğuna emindim. Yine hastalanmasından, bizi oraya bırakmalarından deli gibi korktum."

"Sekiz yaşındaymışsın," derken daha da çatallaşmıştı sesi. "Kendine bu kadar yüklenme."

Ona baktım. Ama yaşlı gözlerim bu defa öfkeliydi. "Ya kime yükleneyim? Kimden hesap sorayım? Sen söyle! Kime, ne diyeyim? Neyi, nasıl anlatayım? Var mı bunu anlatacak bir kelimen? Benim yok. Yoktu, hâlâ yok!" Elimi şiddetle başıma vurdum. "Benden başka bedel ödeyen kimse yok. Benden başka acı çeken yok." Bir kere daha vurdum başıma. "Unutamıyorum, silemiyorum, geri atamıyorum. Lanet gibi peşimde, kurtulamıyorum! *Atlat*, diyorum, olmuyor. *Sil*, diyorum, silinmiyor!"

Dalgalıydı artık yeşiller. Ağlamıyordu ama gözlerini bir kere kapasa yeşilliklerden denizler boşalacak gibiydi. Bu da can yakıcıydı işte. Acıyordu halime. Haklıydı ama. Kim olsa acırdı. Ben bile acırdım kendi halime. Yorgun elim kucağıma düştü.

"Belki onu görmesem atlatırdım ama bayramlar onu görmek zorunda kaldığım korkunç günler olarak kaldı aklımda. Korkarak perdelerin arkasından bakardım. Sanki her an beni görebilecek gibi de saklanırdım. Yıllarca bayramlarda dışarı çıkmadım. Şeker toplamadım. El öpmedim. Babamdan, abimden, dedemden, dayımdan, sülalede ne kadar erkek varsa hepsinden korkup kaçtım. Babamın dizine oturup onunla oyun oynayacağım yaşlarda sırtımda öyle yükler vardı ki saklandım. Hata ettim, biliyorum. Susarak, yaptığına göz yumarak kim bilir kaç çocuğun daha ruhunu zehirlemesine izin verdim. Ama... Ama korkmuştum. Çok korkmuştum. Nasıl baş edilir bununla, bilemedim." Derin bir nefes alarak toparlanmaya çalıştım. Bir kere daha susarsam devam edemezdim. O yüzden durmadım, susmadım. Konuşmaya devam ettim. Batıyordu her bir kelime ama dikenler çıkardı. Susmak eziyordu. Ezilmek ise ölmekti.

"Bir gün, artık gelmemeye başladı bayramlarda. *Oldu*, dediler. Dört harf, bu kadar. *Oldü*." Dudaklarım büküldü. "Kim bilir kaç ruhu öldüren o katil öldü. İnşaattan düşmüş. Üstüne de kilolarca beton. *İçim soğudu mu peki*, diye sor. Soğumadı. Soğumaz. Ölse ne çıkar? Ben yaşarken yerle bir olduktan sonra o ölse ne yazar?" Bir kere daha soluklandım. O an anladım

ki susmak kadar konuşmak da zordu. Zihnini kemiren düşünceleri sesli dile getirmek, kurtları üzerine canlı bir şekilde bırakmaktan farksızdı.

"Durgunlaştım, kabuğuma çekildim. Eridim, kendi kendimi tükettim. Canlı canlı her gün kendimi öldürdüğümü görsünler diye öğretmenlerimin gözüne baktım. Ben kelimelere dökemiyor, annem ve babam üzülmesin diye gülmeye devam ediyordum ama belki öğretmenler anlar. Neden bu kadar değiştiğimi, durgunlaştığımı sorarlar sandım. Sormadılar. Görmek diler gözlerimdeki çığlıkları."

Görünene bakardı çünkü büyükler. Yaş arttıkça gözbebeklerindeki masumiyet perdelenir, kalp gözleri kararırdı.

"O kadar çok isterdim ki normal bir çocuk ve genç olmayı," dedim burukça. "Aşk acısı çekmeyi, her genç kız gibi hayaller kurmayı ya da çocuklar gibi uçurtma uçurmayı, saklambaç oynamayı, bir top peşinde koşmayı, korkmadan, hiçbir şey düşünmeden, koşup oynamayı o kadar çok isterdim ki... Saçma sapan hayaller. Ama kıskanırdım diğer bütün arkadaşlarımı. Onlar için basit olan düşünceler benim için imkânsız hayallerdi. Yabancı hiçbir erkeğe dokunamaz, gözlerine uzun süre bakamazdım. En arka sıraya oturup uyurdum. Anlayanım yoktu. Anlatasım da yoktu. Soyutlamıştım kendimi herkesten." Yanağımdaki yaşları sertçe sildim. "Sonra bir gün düşündüm. Hayatımı, kendimi, yaşadıklarımı ve yaşayacak olduklarımı. Bir soru sordum kendime. Ya hep saklanacaktım ya da hayata meydan okuyacaktım. İnat, kimi için kötüdür. Ama beni hayatta tuttu. Kendimle inatlaştım. Meydan okumayı seçtim. Bir karar aldım o gün. *Bakmayacaksın geriye*, dedim. *Seni içine attıkları girdapta artık boğulmayacaksın. Dik tutacaksın başını, yere eğmeyeceksin. Senin suçun değil, sen hiçbir şey yapmadın. Zayıflıklarını bir daha asla belli etmeyecek, acını kimseye göstermeyeceksin.*"

Dakikalar sonra, "Öyle mi yaptın?" dedi.

"Öyle yaptım," diyerek onayladım. "Güldüm. Başımı dimdik tuttum. Ne eğildim ne de büküldüm. Demir kapılı bir odaya hapsettim kendimi. Ne şikâyet ettim ne sızlandım. Öyle iyi oynadım ki rolümü, yine hiç kimse bir şey anlamadı. Öyle ki ben bile *hayal miydi yoksa kâbus muydu acaba* dedim kendime. Ama hisler canlıydı. Her şey kayboldu, sadece teninindeki o his kaybolmadı. Zamanla alıştım yalnızlığıma. Kimsenin gözünün içine bakıp yardım istemedim. Düştüm ama kendim kalktım, ağladım ama yaşımı sildim. *İyisin*, dedim sürekli kendime. *İyisin, kızım, iyisin. Geçmişte kaldı, unuttun, iyisin.*"

"Gerçekten öyle misin?" dedi bu defa.

"Değilim." Ona döndü bakışlarım. Yorgundum artık. Hem de fazla. Omuzlarım çökerken yanağıma bir yaş daha süzüldü. O zaten sadece

bana bakıyordu. Acıma yoktu bakışlarında, iğrenme yoktu. Sadece derin bir üzüntü vardı. "Değilim," diye yineledim. "İyi falan değilim. Olmuyor, unutamıyorum. Yapamıyorum. Aklımdan atamıyorum. O kadar çok yoruldum ki artık tek başıma olmaktan, güçlüymüş gibi yapmaktan... Düştüğümde kalkarken tırnaklarımla tutunduğum her yer acıyor."

Ellerimi kaldırıp titreyen avuçlarıma baktım. Titriyorlardı. O gün kurtulmak için ve bugün de o günden kurtulmak için.

"Sanki tırnaklarım paramparça, kalkamıyorum artık." Bir hıçkırık koptu dudaklarımdan. "O kadar alışmışım ki susmaya, kimseye bir şey diyemiyorum." Elimi kalbime ilerletip sertçe vurdum. "Öyle bir acıyor ki şurası, öyle bir yük taşıyor ki... Ben artık tek başıma götüremiyorum."

Ağladım. Hıçkırarak, titreyerek gözlerim acıdan sızım sızım sızlayana kadar ağladım. Elimi ağzıma kapamadan bağıra bağıra ağlayışım ilkti. Öyle çoktu ki sustuklarım, avuçlarım bile artık yutamazdı. Biraz da bu deniz ağrımalıydı kalbim yerine. Fazlaydı bu kadar yük bedenime. Hiç sesini çıkarmadı. Sadece şiddetli hıçkırıklarımı ve iç çekişlerimi dinledi. Ne *yapma*, dedi ne *sus* ne de *ağla*. Teselli toparlamazdı beni. Anlamıştı belki de. Ya da acımıştı halime.

Kaç saat ağladım, bilmiyorum. O, kaç saat yanımda hareketsiz durdu, bilmiyorum. Kendime geldiğimde gözlerim yanıyor, dudaklarım ve başım ağrıyordu. Yine çenemi yukarı kaldırdım, gözyaşlarımı sildim. Yıkılamazdım. Sendelerdim ama yeniden ayağa kalkmak zorundaydım. Omzuma bıraktığı montumu usulca giydim. Yavaşça ayağa kalktım. Uzun bir süredir burada oturuyor olmalıydık ki bacaklarım uyuşmuş bir haldeydi.

Çantamı yorgun bir yavaşlıkla koluma takarken bakışlarım ondaydı. Ayağa kalktığımda değil, ona baktığımda yeşillerini bana çevirmeyi tercih etmişti. Acıma yoktu bakışlarında. Sıcacık bakıyordu, sarıp sarmalamak istermiş, bir mucizeye bakarmış gibi. Saçmaydı. Anlamsız ve yersiz bir histi.

"Kendim giderim," dedim kısık bir sesle. "Merak etme. Aşağıdaki duraktan hemen taksiye bineceğim." Yorgun adımlarla geriledim. Ama tam arkamı dönecekken durmuştu adımlarım. "Olmaz ama..." dedim yutkunarak. "Olur da bir gün bu koca İstanbul'da denk düşersek sakın bana bakma, tanıma. Beni de yüzümü de sana anlattıklarımı da unut."

Baktı sadece. Elleri hâlâ parkasının cebindeydi ama artık bakışları yabancı değildi. "Sen öyle mi yapacaksın?"

Yorgun bir bakışla onayladım. En ağır savaşlardan sağ çıkmıştım ama bu gece dağılmış hissediyordum. "Evet, öyle yapacağım."

Cevabını beklemedim. Arkamı döndüm ve yine kendi karanlığıma ilerledim. Ama garip bir hafiflik vardı bedenimde. Arınmış hissediyordum

Nereden olduğunu hatırlamıyorum ama *çözülmemiş ve anlatılmamış travmalar zihinde yığılır*, diye duymuştum. O yığını devirememiştim ama tıkanmaya başladığını hissediyordum. O gün sekiz yaşından sonra belki de en huzurlu uykumu uyudum. Rüyamda karanlık eller yoktu. Yeşillikler vardı. Uçsuz bucaksız yeşillikler. Başka bir el vardı sanki karanlık elleri tutan, beni koruyan. Sıcacık, güven veren eller.

Bir de yemyeşil ormanlar.

BÖLÜM 3

"Işıksız bir gölgedir yalnızlık,
Arar bütünlemeye bir başka yalnızlığı..."

- ÖZDEMİR ASAF -

1 AY SONRA...

Aldığım derin nefes içime çiçek kokularını doldurduğunda, dudaklarımda derin bir tebessüm belirmiş, başım hafifçe sol omzuma eğilmişti. Klasik bir manzara vardı karşımda: Masmavi gökyüzü, ağaçlar, çiçekler, çiy düşmüş çimenlerle güneşin parlak ışıklarının sunduğu zahmetsiz bir güzellik. Çıplak ayaklarımla çimler arasında gezindikçe toprağı ve tenime vuran rüzgârı hissediyordum. Ağır adımlarla ilerlerken güneşin etkisiyle kısılan gözlerim dört bir yanda geziniyor, bu eşsiz görüntüye doymaya çalışıyordu.

Birkaç adım uzağımdaki rengârenk çiçeklere yöneldim. Her biri yeşilliklerin arasına bırakılan yeryüzü yıldızları gibiydi. Yavaşça yere eğilip parmak uçlarımla her birine narince dokundum ama en çok papatya ve lavantalarda oyalanmıştım. Her zaman en sevdiklerim olmuşlardı zira gösterişsiz, masum ve temizlerdi.

Küçükken, çok küçükken ne zaman yaylaya gitsek babam çiçeklerden kolye yapar, boynuma takardı. Neden taç değil de inatla kolye yaptığını daha sonra anlamıştım. Tacı sürekli düşürüyor, ezilince de üzülüyordum ama kolye ben isteyene kadar boynumda kalıp tenime değmeye devam ediyordu. *Tenimi sevdiğim zamanlardı.*

Gülerdi babam. *Ay kızıma en çok çiçekler yakışır*, der, gamzelerimden öperdi.

Dudaklarımda buruk bir tebessümle çiçekleri okşamaya devam ettim. Bu günlerin hatırasıyla babamın gamzelerimdeki izlerini hissetmekti amacım. Ama dokunduğum her bir çiçeğin solmaya başladığını fark ettiğimde parmaklarım duraksadı. Sanki elimin değdiği her yaşam soluyordu. Bakışlarım titrerken elimi geri çekmeyi denedim ama aniden bileğimi kavrayan el beklenmedikti. Ürkerek kendimi geri çekmeyi denediğimde bileğimden daha sıkı kavramış, yere doğru çekmişti.

Direnemedim. Birkaç saniye önce şefkatle okşadığım çiçeklerin arasına ellerimin üzerinde düşerken bütün güzel ve masum çiçekleri mahvetmiş gibi hissediyordum. Toparlanmak istedim ama çiçekler aniden beni içine çeken bir bataklığa dönüşmüş, bedenim ağırlaşmıştı. Güneş batmış değildi. Etraf hâlâ aydınlıktı ama burası karanlıktı işte!

Çamurun içinden çıkmak için mücadele ederken aniden sırtımda hissettiğim eller ürpermem için yeterliydi. Onu tanıyordum: Karanlığın eliydi. Panik ve endişe bütün bedenimi titretirken can havliyle bataklıktan çıkmak için hareketlendim ama her bir mücadelemde daha da batıyor gibiydim.

Karanlık el sırtımda ilerlerken çırpınışlarım artıyor, dudaklarımdan yine sessiz feryatlarım dökülüyordu. Çiçekleri arandım ama etrafımda olan tek şey beni içine çeken bir bataklıktı. Daha da derine batarken çaresiz bakışlarım etrafımda gezindi. Hâlâ güneş vardı ve gökyüzü maviydi. Bir umut yok muydu?

Yoksa benimle birlikte bu bataklığa çekilmeliydi evren!

Bacaklarım tamamen çamura batmışken ellerim hâlâ mücadele içindeydi. Aniden duyduğum ses karanlık ele aitti ve ürkmem için yeterliydi. "Oyun oynarsak seni oradan kurtarırım!"

Oyun oynarsak sana pamuk şeker veririm.

Ürperdim. Yine bir hesaplaşma, yine bir anlaşma sunuyordu. Ve ben bu defa ona inanmaktansa kendi sonumu yazmayı tercih ederdim. O uğursuz eli omuzlarımda hissettiğimde titreyerek soluklandım. Tek bir dokunuşa daha tahammülüm yoktu. Bataklık beni içine çekmeye devam ederken mücadelem durdu.

"Kurtarmak?" dedim soluk soluğa. Ondan kurtulmak, bu bataklıkta yitip gitmem demekse düşünmeden yapardım. Yaptım da. Aniden direnmeye son verip kendimi derin karanlığa bıraktım. Bataklık beni yuttu, ben ise içimdeki bataklığı.

Burada boğulup, kaybolacağımı düşünürken derin bir nefesle gözlerimi açtım. Yine yemyeşil çimler ve rengârenk çiçekler arasındaydım. Altüst

olmuş gibiydi hayatım. Buna rağmen boğulmak niyetiyle geldiğim yer daha güzeldi. İnsan da böyleydi. *Dünyam altüst oldu*, dediği anlarda umutlar yeniden filizlenirdi.

Var mıydı bu bataklıktan bir çıkış?

Baktığım yerden mavi gökyüzü ve yeşilin her tonuyla bezenmiş ağaçlara bakarken minik bir serçe etrafımda uçmaya başlamıştı. Bakışlarım onu takip ederken yüzüme vuran ışıkla gözlerim kısıldı. Karanlık birkaç saniye sürse de sonsuzluk kadar uzundu. Yeniden gözlerimi açtığımda artık rüyada değil, gerçeklikteydim.

Aynı rüyanın değişik versiyonları... Buna fazlasıyla alışmıştım. Beyaz tavana sorgulayan bakışlar atarken bıkkınlıkla yatağımdan doğruldum. Terden omuzlarıma yapışan saçlarımı toplayıp, ensemde dağınık topuz yaparken tişörtümün de bedenime yapıştığını hissediyordum. Nefret ederdim rüyalardan. Anlamsızca terliyordum.

Huysuz bakışlarımın odağında halının desenleri vardı: Bir çiçek, iki çiçek, üç çiçek, ne kadar çok çiçek...

Canım arkadaşım Melike salondan, "Ayperi!" diye bağırdığında hâlâ amaçsızca halıyı inceliyordum. "Aval aval halıya bakmayı bırak da kalkıp buraya gel. Kahvaltı hazır."

Uyandıktan sonra yarım saat yatakta oturup *aval aval halıya bakmadan* ayılamayan insan familyasındandım. Ne yapabilirdim ki? Neden uyanmak vardı? Bilincimin tamamen elimden gitmesini tercih ederdim. En azından düşünmezdim. Melike bu yüzden bir gün beni dişleriyle parçalayacaktı.

Beklentimi boşa çıkarmayan Melike'nin sesi yeniden yükseldi: "Ayperi! Patatesler soğuyor, gel şuraya!" Yataktan kalkmak için hareketlendiğimde hâlâ sesini duyabiliyordum. "Erken kalkıp sorunsuzca sofraya geldiğim için daha çok patates yiyebilirim, değil mi Şeyma?" diyerek bizim Zeyna'ya sevimlilik yapma derdindeydi.

Şeyma, "Ayperi gelmeden hepsini yedin zaten, boş yapma," dediğinde bir şeyler daha mırıldanmıştı ama duyacak durumda değildim. Hiçbir zaman sabah insanı olamayacaktım.

Melike, "Ben yemeliyim ki evimize rızık getireyim, Şemoşum," derken ben dolabımın önüne dikilmiş, kayan tipime bakıyordum. Gördüklerim karşısında, "Aman Tanrı'm..." demekten kendimi alamadım. Halime, *terleme* ifadesi az kalırdı. Uyurgezer olup, yağmur yağarken sokaklarda gezmiş olmalıydım.

Üzerimdeki tişörtü çıkarıp, yenisini giyerken Şeyma, Melike'yi azarlama kıvamına gelmişti. "Rızıktan çok bela getiriyorsun," dedi. "Kes sesini de yemeğini ye."

Haklıydı zira Melike'nin bu konudaki sicili bir hayli kabarıktı. Üç günde bir ya kavgaya karışır ya da belaya bulaşırdı. Ünlülerin peşinden koşar, yedikleri naneleri öğrenmek için girmedik delik bırakmazdı. Arkasın toplama işi ise bize kalıyordu. Ünlü kovalarken duvardan atlayıp kolunu kırmışlığı da vardı, onu tersleyen ünlü bir isimle saç baş kavgaya karışmışlığı da. Ya hastaneden toplardık kendisini ya karakoldan ya da eğlence mekânlarından. Ona göre bu, meslek ve yaşam aşkıydı. Bize göre ise saf bir mallık.

Huzurlu, şirin, üç oda bir salon evimiz bize fazlasıyla yetiyor; mutlu mesut yaşayıp gidiyorduk. Odamdan çıktığımda geniş salonun en ucundaki masada kahvaltı hazırdı ama kızlar yoktu. Sesleri mutfaktan geliyordu. Paytak adımlarla banyoya yöneldim. Yüzümü yıkayıp kendime gelmeliydim. Çok şükür ki en sona kalmıştım da sıra beklemem gerekmemişti. Yoksa üç saat Melike'nin ayna karşısında şarkı söylemesini, Şeyma'nın ise klozet üzerinde uyuklamasını beklemek zorunda kalırdım.

Banyoda işlerimi halledip hızla odama geri döndüm. Krem rengi kazağımla siyah pantolonumu giyerek saçlarımı açtım. Belime yakın uzunluktaki tutamlara hızla şekil verip hafif bir makyaj yaptım. Fazlasının bana yakışmadığını hissediyordum. O yüzden ufak dokunuşlarla göz altı torbalarını kapatıp kirpiklerime el attıktan sonra yüzümdeki boş ifadeyi dağıtmayı denedim.

Sabahları her zaman daha hüzünlü olurdum. Boy aynasının karşısında dikilirken bakışlarım aksime daldı. Olabildiğince düz olan saçlarım en sevdiğimdi. Bu bir yerde lütuftu ama şekil verme konusunda büyük bir lanete dönüşebiliyordu. Uzun, koyu kahve tutamların arasında yer yer kızıllıklar vardı ama sadece güneşte belirginleşirlerdi. Kına sanırdı çoğu kişi ama kendi rengiydi.

Terapistin tavsiyesiyle her sabah aynanın karşısında kendimi sevme egzersizleri yapmam gerekiyordu. Minik bir öksürükle bıkkın ifademi toplamayı denedim. İçimde iki maske vardı: Gerçek Ayperi ve her zaman gülen, iyimser Ayperi. İyimserlik maskesini kuşanmayı denedim. Gülümsediğimde iki yanağımdaki derin gamzeler belirginleşti.

"Ben özelim," dedim kendi kendime. "Güzelim, harikayım, eşsizim. Hayatın var ya hayatın, içinden geçeriz." Kendi kendimi onayladım. "Tabii. Aynen. Yaparız. Şu güzelliğe bak be!" derken bakışlarım dar pantolonum yüzünden belirginleşen basenlerime değdi. Çok değillerdi ama küçük olduklarını da iddia edemezdim. Belimi ortaya çıkaracak bir şey giydiğimde ön plana çıkıp dikkat çekmelerinden tedirgin oluyordum. Çünkü dikkat çektiğim anlarda kusma gibi bir özelliğim vardı.

Travmalar, travmalar, travmalar...

Terapistin dediğine göre dikkat falan çekmiyordu. Bana öyle geliyordu. Çünkü bedenimi sevmiyor, onunla bütünleşmek istemiyormuşum. Olabilirdi. Kendime dair çok şeyden nefret ederdim. Hele de tenimden. Yıllarca siyah, uzun, bol kıyafetlerle vücut hatlarımı saklamıştım. Fakat terapistimin *korkularının üzerine gitmelisin* tavsiyesiyle dilediğimce giyinmeye alışıyordum.

Ayrıca basenlerimin küçülmesi için neler yapmamıştım ki? Zumbaya gittim, streç film sarıp koştum, belediye parklarına gidip teyzelerle spor yaptım hatta duvarlara bile vurdum. Duvar içeri göçmüş ama bunlar beni terk etmemişti.

"Kendini olduğun gibi sev, Ayperi," diyerek kendime teselli vermeye devam ettim. *Beyin aslında o kadar zeki değilmiş, ne dersek inanıyormuş falan.* Mecbur deniyorduk. Ellerimi kalçalarıma attım. "Kimse buraya bakmıyor. Herkes işinde ve gücünde, kızım. Onları sev!"

"Ayperi!" diye yükseldi Melike. "O koca götünü kaldırıp buraya gelecek misin artık?"

İfadem ağır bir darbe yedi. Burada barışmaya çalıştığım şey zaten tam olarak belirttiği şeydi. Dile getirmeli miydi? Üzerimdeki dar kazağı hızlıca çıkarıp her zamanki gibi bol, az da olsa basenlerimi kapatan koyu kahve kazağımı giyerek salona yöneldim. Kapıyı açmadan önce yorgun ifademi silip, çenemi yukarı dikerek gülümsedim. Her günüm gibi bugünüm de sahte bir mutlulukla geçecekti.

Odanın kapısını açtığımda sabah programı sunan Seda Sayan'dan hiçbir farkım yoktu.

"Gü-nay-dın!"

Büyük, şirin salonumuzdaki televizyonda sabah haberlerinin sesi yükseliyordu. Kahvaltıya kurulmuş olan kızlar beni beklemeden başlamıştı. Melike elini televizyona doğru sallayarak, "Bak, bu adam var ya bu adam..." dedi. "Böyle sırıttığına bakmayın. Çok kaba biri." Ağzına ekmek tıkarken gözleri kısıldı. Şeyma'ya döndü. "Sen onu bunu bırak da şu olayı bir daha anlat, yine keyifleneyim." Şen bir kahkaha attı.

Melike'nin kumral kıvırcık saçları beline dökülür, boncuk misali iri gözleriyle oldukça tatlı görünürdü ama bu 1.65'lik tatlı görüntü oldukça yanıltıcıydı. Kafaya taktığının hayatı kayabilirdi. Yine de benim için komik, içi dışı birdi ve samimi hallerini sevmemek mümkün değildi.

Masanın en ucundaki Şeyma ise yine bütün asaletiyle somurtuyordu. Mor şalı üzerindeki tunikle oldukça uyumluydu. Beyaz tenine bu renk her zaman ayrı bir yakışıyordu. Çehresi sertti ama bir ceylan gibi iri, bademi gözlerine uzun uzun bakmamak kaçınılmazdı. Kaşları çatık, biraz da

aksiydi ama aramızda en merhametli olan da oydu. Bir anne misali sarıp sarmalardı bizi.

Melike hunharca gülmeye devam ederken, masada kendi köşeme kurulup hızla tabağımı doldurmaya başladım. "Neye gülüyorsanız bana da söyleyin. Gülmeye ihtiyacım var."

Şeyma ters ters Melike'ye bakarken şalını düzeltti. "Sus, Melike abartma!"

Ama Melike sürdürmekte kararlıydı. "Kız, tabii ki abartacağım, değil misin sen?" İnsafsız bir kahkaha daha atarak Şeyma'nın koluna uzandı. "Ne olur. Peroş'a da anlat. Bu mükemmel anıdan mahrum kalmasını istemiyorum." Hâlâ böğürerek gülmeye devam ediyordu.

Şeyma parmaklarını muhtemelen sinirden uyuşan burun direğine atarken oldukça bıkmış görünüyordu. "Keşke sana hiç anlatmasaydım Melike. Şimdi geberene kadar susmazsın. Yetinmez, torunlarıma bile anlatırsın. Hatta gelip mezarımda anlatır, yine böğürerek gülersin."

Dürüsttü Melike. İnkâr etmedi. Aksine bir kahkaha daha attı. "Sevdim bu fikri. Ama şu an konumuz bu değil. Bunu bana ileride tekrar hatırlat da anı defterime yazarak torunlarıma bırakayım."

Bala bulanmış ekmeği ağzıma sıkıştırdım. "Senin anı defterin mi var, Melike?"

"Yok tabii ki. Ama neden olmasın?"

Şeyma'nın cevabı gecikmedi. "Amel defterinin de var olmaya devam etmesini istiyorsan kes sesini, Melike!"

En sonunda patlayan ben oldum. "Ee ama yeter! Anlatacaksanız anlatın artık neye güldüğünüzü. Yoksa ben kalkayım, siz devam edin."

"Sus kız, Cibilli İbo," diye çıkıştı Melike. "Hemen de bir gerilmeler, bir yükselmeler!" Bakışlarıyla kınarken yeniden Şeyma'ya döndü. Beklentiyle bakıyordu. Ben de aynı beklenti içindeydim.

Şeyma, "Sabah ekmek almaya gidiyordum," diyerek başladı söze. "Marketin önünde karnı burnunda bir kadın vardı. Onun elleri poşetlerle doluyken yanında dikilen adam ellerini cebine atmış, sağı solu izliyordu. Sinirlendim ben de." Bunu söylerken bile gergindi. "Kadının karnı burnunda, bu da her şeyi kadın taşıyor nasılsa diye yalı kazığı gibi dikiliyor. Gittim yanlarına, adama dedim ki..."

Melike heyecanla koluma vurdu. "Bak, iyi dinle, buradan sonrası efsane."

Tam olarak öyle dinlemeye devam ettim. Çayımı yudumlarken Şeyma anlatmaya devam etti.

"Dedim ki..." dedi üst üste ama gerisini bir türlü getiremiyor gibiydi. "*Ne biçim adamsın sen, kadının karnı burnunda ama sen elini cebine atmış, dikiliyorsun. Poşetleri o taşıyor, yazıklar olsun senin boyuna.* Yüzüne de tükürdüm. Poşetleri almak için kadına döndüm. Tam o an kadın da dedi ki..." Hafifçe nefes aldı ve burnunun direğini tuttu. Usulca gözlerini kapadı.

Melike en sonunda, "Lan, de işte!" diye yükseldi.

Şeyma da hemen, "*Ben hamile değilim, o benim göbeğim*!" diyerek yükseldiğinde ortama çöken derin bir sessizlik vardı.

Gülmemek için dudaklarımı ısırmayı denedim ama Melike ilk anki şevkle kahkahasına engel olamıyordu. Elleri karnında, iki büklüm olmuş bir şekilde gülerken, "Sıçtım altıma!" dedi.

Mümine kul Şeyma yandan koluna tokadı indirdi. "Sofradasın, önünde nimet var. Pis pis konuşma."

Anadolu annelerinden hiçbir farkı yoktu. Hem döverdi hem severdi. Melike içip sarhoş geldiği anlarda bir tur döverdi ama kustuğunda temizler, saçlarını tutar ve kendine gelene kadar başında beklerdi. Melike'ye uyduğum anlarda ben de bir posta dayağını yerdim. Bilirdim, karışmak, sınır koymak için değildi bu halleri. Korumak, zarar görmememizi engellemek içindi. Hele de ele avuca sığmayan, sürekli bir belaya bulaşan Melike'ye bir şey olacak diye fazlasıyla korkuyordu.

Melike gülüşünü kontrol altına almaya çalıştı ama ben onun kadar başarılı değildim. Domatesi yutamadan kahkahamı saldım.

"Sosyal anksiyeten titriyor olmalı, Şemo," dedi Melike. Kadının göbeğini anlatmak için elini hamile gibi hareket ettirdi. "Bir de gitmiş adamın yüzüne tükürmüş. Ne olur bunu haber yapalım, tarihe geçmeli."

Gülmemek imkânsızdı. İyi dostlar, ışıklardan farksızdı. Hayat ne kadar kötü ve karanlık olursa olsun bir şekilde içinizi ısıtmayı başarıyorlardı. En son Şeyma biraz daha gülersek çatalı dilimize saplamak, döverek dalağımızı düşürmekle tehdit etti. Umursayan olmadı. Gülmeye devam ettik. Yarım saat içinde herkes bu masadan kalkacak, işine gidecek, gün boyu ayrı bir hayat yaşayacaktı ama biliyordum ki akşam olduğunda yine evimizde gülüp eğlenecektik.

Buydu bizim arkadaşlığımız. Kızar ama niyetimizi bilir, yanlış anlamazdık. Sever ve bunu belli ederdik. Kavga eder, bir saat sonra kahve içerdik. Hatalarımızla, eksikliklerimizle birbirimizi tamamlar, birlikte gülmekten vazgeçmezdik.

Okulun kapısından girdiğim anda müdürümüz Öçel Bey'e yakalanmak, şüphesiz günümün rezil geçeceğinin en belirgin göstergesiydi. Balkonu

anımsatan göbeği, dökülmüş saçları ve boynunda asılı gözlüğüyle kendile tam anlamıyla bir müdürdü. Pek seveni yoktu. Zaten pek sevilesi bir ya da yoktu. Şikâyet eder, bağırır, tersler; bunların hiçbirini yapamıyorsa b kışlarıyla yerin dibine sokardı.

Ama bu sabah oldukça mutlu görünüyordu. Otuz iki diş sırıtarak bak mayı sürdürdü. "Ayperi Hoca'm, günaydın."

Sabah insanı olmadığımı söylemiştim, değil mi? Tekrarlamamda fayd olabilirdi. Güneş bile kendine gelip, henüz dünyayı ısıtamamışken b adam neden bu kadar mutlu olabilirdi? Ama kendisi ekmek teknemizd Gülümsemek ise bir mecburiyet.

"Günaydın, Öçel Bey."

"Nasılsınız? Pek bir durgun gördüm sizi bu sabah."

Göz kırpıştırdım. Sanki her sabah takla atarak giriyorduk içeri. Dürüs davrandım. "Pek ayılamadım, ondandır. Siz nasılsınız? Ben de bu sabah sizi pek neşeli gördüm, maşallah."

Emekliye ayrılıyorum. Artık işte yokum. Elveda, de.

"Bir velimiz okulumuza yüksek miktarda bağışta bulundu. Eğitim standartlarımızı artıracak her şey neşemi yerine getirir, bilirsiniz."

Tüh! Bugün de şansımıza küsecektik. Muhabbet daha da uzamasın diye tebessüm ederek yanından kaçmayı denedim ama olmadı. "Ayperi Hoca'm, sizden bir ricada bulunacaktım," dediğinde durmak zorunda kaldım. "Hatice Hoca bugün izinli, oğlu hastalanmış. Onun Türkçe derslerine de siz girer misiniz?"

Sabah sabah neden beni kapılarda karşıladığı artık anlaşılıyordu. "Ama programı-" diyecek oldum.

"Ben baktım programınıza, uygunsunuz," diyerek lafı ağzıma tıktı. "Hallcdersiniz, değil mi? Çocuklar sizi çok seviyor. Sevinecekler, eminim."

Emrivakilerden nefret ediyordum. Öçel Bey ise bu işte bir dünya markasıydı. Karşı gelmek istedim ama olmadı. Kovulma ihtimalimle başa çıkamazdım. Ama ne zaman istemediğim bir şeyi yapmak zorunda kalsam midem bulanıyordu. Geçmişten kalan bir alışkanlıktı. Midemin yine sızladığını hissettim ama yutkunarak yatıştırdım. Mide, beyin kadar akıllı değildi sanırım. Neyin gerçek bir zorlama, neyin mecburiyet olduğunu ayıramıyordu.

Onaylamaktan başka seçenek yoktu. Öğretmenliğin acı dolu gerçek yüzlerinden biri de boş anlarınızı bir başkasının boş dersiyle doldurmaktı. Usulca kafamı salladım. "Tabii, Öçel Bey, girerim."

Tez zamanda emekliye ayrılırsın inşallah, Öçel Bey.

Güldü. "Teşekkür ederim, Ayperi Hanım."

Ne demek, her zaman, Öçel Bey.

Yanından ayrılıp öğretmenler odasına yöneldim. İçeri girdiğimde herkes yine kendi halindeydi. Önceden öğretmenler odasını, kapalı kapılar ardında beyin fırtınası yapılıp öğrenci durumlarının görüşüldüğü havalı bir yer sanırdım. Ama meğer burada işler pek öyle yürümüyormuş.

Köşede bir grup kadın, bileklerini ateş çıkarırcasına kataloğa sürtüp parfüm seçmeye çalışıyordu. Öte yanda ayrı bir grup kaynanalarını çekiştiriyordu. Erkek hocaların bir grubu yeni araba alacak olan Fuat Bey'e çılgın gibi modeller ve özellikleri hakkında bilgi veriyor, biri iddia kuponu doldurıyor, bir diğeri bulmaca çözüyordu.

Aşırı sosyal, her şeyi bilmeyi kendine gaye edinmiş Okan Bey ise oradan oraya koşup her grubun muhabbetini anlamaya çalışıyor ve bunu garip bir şekilde başarıyordu.

Hızla beyaz önlüğümü giyip Hatice Hoca'yla kendi programıma baktım. 19.00'a kadar aralıksız ders faciasını gördüğümde ise en yakın sandalyeye kendimi bıraktım yoksa tansiyonum şakaklarıma vuracaktı.

"Allah senin belanı vermesin be adam!" dedim ağzımın içinden. İyi dileklerim Öçel Bey içindi. "Hiç mi Allah korkun yok senin?"

Okan Bey benim de ne dediğimi bilmek istiyor olmalıydı. "Bir şey mi dediniz, Ayperi Hanım?" diyerek yanımdaki sandalyeye aniden oturduğunda bacağının bir kısmı benim bacağıma değmişti. İrkildiğimi belli etmeden ayağa kalktım. Kötü niyetli olmadığını biliyordum ama ben normal değildim.

"Öçel Bey, boş dersleri bana kilitlemiş." Kendi dolabıma ilerledim.

Elini kalbinin üzerine attı. "Acınız, acımızdır, Ayperi Hoca'm. Şöyle düşünün, hayatımızı kurtardınız." Orta boyu, sevimli çehresi ve rengârenk ceketlerine paralel bir kişiliği vardı. Resim öğretmeni olduğunu da ilk bakışta anlamak şaşırtıcı olmazdı.

Gülerek göz devirdim. "Daha şanslı hissediyorum, teşekkürler."

Ben olmasam dersler onlardan birine kalacaktı ki uzun zamandır piyangonun bana vurmadığının farkındaydım. Kitaplarımı ve programı alıp odadan çıktım. Koridorda birbirini tekmeleyen iki öğrencimi ayırdım. Dersi benimle olanı ensesinden kavradım ve birlikte sınıfa yöneldik.

Gün sonunu ayıla bayıla getirdiğimde ise ben artık ben değildim. Ayaklarım ve ses tellerim yoktu. Ölüydü. Gün boyu ders anlatmaktan bitik bir haldeydim. Acilen okuldan çıkmalıydım yoksa kusacaktım. Ne zaman zorlansam bunu ilk midem belli ederdi. *Fiziki anlamda da ruhi anlamda da*

Ninova

Eve gitmek için koşar adım öğretmenler odasına giderken beşinci sınıflardan Samican koridorda beyaz önlüğümden yakalamıştı. Dokunuşundan rahatsız olmayacağım erkekler yalnızca bu miniklerdi.

"Öğretmenim," dedi tatlı tatlı. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Evet, tatlım, dinliyorum."

Derdi oldukça büyüktü. "Meryem beni kızlar tuvaletine soktu. Herkes bana gülüyor, siz yarın onlara kızar mısınız?" Dudakları büküldü. "Ağlamam geliyor yoksa."

İnsan bazen bu dertlere imrenmiyor değildi. Hafifçe güldüm. Önüne eğilip, elini kavrarken bir yandan da alnına dökülen siyah tutamları ilizelttim. Çocuklarla önlerinde eğilerek göz hizalarında konuşulması gerektiğini düşünüyordum. O zaman belki büyüklerin de o kadar da büyük olmadıklarını anlar, büyümek için diretmezlerdi. *Çocukluk bir daha yaşanmayacak bir bahardı.*

"Tamam. Yarın gelince konuşur, hallederiz. Ağlama sen sakın, tamam mı? Hem duydum ki yarın derste çizgi film saati yapacakmışız."

Ağlamaklı ifadesi anında dağıldı. İşte küçük gözyaşlarını yok etmek aslında bu kadar kolaydı. "Yaşasın!" dedi tatlı tatlı. Süzüldükçe süzüldü önümde. Yetmedi, minicik kollarıyla boynuma sarılıp yanağıma derin bir öpücük bıraktı. "Yarın hemen gelsin, öğretmenim."

Gülüşüm tüm yüzüme yayıldı. Her çocuk gülüşü, içimde öldürdüğüm çocukluğumun bir kefaretiydi. Onlar hep gülmeliydi. Söylenir, işe oflayarak gelirdim ama en az Melike kadar ben de işimi severdim. Bazen beni hanım ve elit kişiliğimden çıkarıyorlardı ama her birini fazlasıyla seviyordum. Dünyanın en saçma şeyini de anlatsalar dinlerdim. Biri bile durgunlaşsa hemen yanına gidip *neyin var*, derdim. Susmayı değil, konuşmayı öğretmek için elimden geleni yapardım. Her şeyden önce ben olmamayı öğretmeliydim onlara. Benim gibi susmamayı. Çünkü insan bir kere sustuğunda hep susuyordu.

Onlar susmamalı, benim gibi olmamalıydı.

Samican ceylan gibi sekerek geri döndü. Ben de montumu ve çantamı aldım, herkese iyi akşamlar dileyerek hızla okuldan çıktım. Bu kadar soğuk olmasını beklemiyordum. Zaten sürekli üşüyen bir kişiliktim. Kışın on kat daha fazla üşür, parmaklarım mosmor gezerdim. Yüzümü gözlerime kadar atkıma gömüp ellerimi cebime yerleştirdim. Koşar adımlarla okulun bahçesini aşıp dışarı çıktığımda her zamanki gibi durağa yönelmiştim. İşkenceden farksızdı. Sessizce ilerlerken telefonumun sesiyle irkildim

Ellerimi daha yeni ısıtmıştım. Umarım cebimden çıkardığıma değecek biriydi arayan. Huysuz bir bakış attım ekrana. Arayanın Melike olduğunu gördüğümde bakışlarım yumuşadı. Kesinlikle değecek biriydi.

"Efendim, canım."

"Canını yesinler, kız!" dedi tüm neşesiydi. Anında dudaklarımda derin bir tebessüm belirdi. Neşesi daima bulaşıcıydı.

"Şımarma hemen."

Güldü. "İşten çıktım. Senin taraflardayım. Cezalı arabamı da aldım gönlümün sultanı Şemo'yu da. Neredesin? İşten çıktın mı? Seni de alalım, beraber takılırız. Evde Şeyma'nın vaazlarını dinlemekten gına geldi, ayol. Kendimi arınmış hissediyorum. Derhal günaha batmalıyım."

Minik bir kahkaha attım. Şu an Şeyma'nın *ya sabır* çektiğine o kadar emindim ki... Bizim nasıl arkadaş olduğumuza hâlâ anlam veremezdim. Her gün düzenli olarak buna şaşırırdım. Melike her şeyde en uçtu. İstediğini yapar, giyer, deli gibi söverdi. Ayran gönüllüydü. Aramızda ikili ilişkilerle en fazla haşır neşir olan oydu.

Şeyma ise tam bir *Kün Fe Yekûn* kızıydı. Tesettürüne özen gösterir, namaz kılar, günahtan kaçardı. Sessiz dururdu ama dediğim gibi en sinirlimiz oydu. Sinirlenince gerçekten çok korkunç oluyordu.

Ben ikisinin ortalaması bir yerlerdeydim. Muhabbetlerini dengeleyen, ikisinin özelliklerinin toplamı hem neşeli hem sinirli hem de gizli melankoliktim. Daima gülerdim. Bazen kabuğuma çekilir, bazen neşe saçardım. Nasıl biri olduğumu ben dahi çözebilmiş değildim. Yaşıyordum işte, yeterliydi.

"Tamam," dedim. "Ben de işten şimdi çıktım zaten. Okulun ilerisindeki marketin önündeyim. Çabuk gelin, donuyorum." Cevap beklemeden yüzüne kapattım. Üşüyor, parmaklarım kırılacak gibi hissediyordum. Şu an kimseye tolerans gösteremezdim.

Olduğum yerde kıpırdanarak ısınmayı denedim. Beş dakika sonra Melike her ay düzenli olarak ceza yediği minik, beyaz arabasıyla önümdeydi. Maaşını alıp arabasını kurtarmış olmalıydı. Kapıyı açıp hemen içeri girdim.

"Selam," dedim, tir tir titrerken.

"Hello," dedi Melike.

"Aleykümselam," dedi Şeyma.

Gülümsedim. Doğu ve Batı sentezi diye ben buna derdim. "Nereye gidiyoruz?"

Radyoda bangır bangır çalan yabancı şarkı eşliğinde, sürücü koltuğunda keyiflenip parmaklarıyla direksiyonda ritim tutan Melike beni aydınlatmayı seçti.

"Valla Pero, gönül der *disko bar* ama Şeyma bacım gırtlağımı söke malum. O yüzden bugün uslu kız olmaya karar verdim."

Duy da inanma!

Arkada oturan Şeyma'ya göz kırptı. "Nasıl ama? Etkilendin, değil mi?"

Şeyma aradan başını uzatmış, aynadan şalına bakma derdindeydi. Bu onun için kritik bir önem taşıyordu. "Nasıl etkilendiğimi tahmin bile edemezsin," diye mırıldandı. Dudaklarındaki minik tebessüm gerçekten memnun olduğunun göstergesiydi.

"Eve gidince bunun için beni ödüllendirirsin, değil mi Şemo? Tuvalet Ayperi temizler mesela?"

Fazlasıyla kınadım. "Ben ne alaka?"

"Susar mısın Pero?" dedi Melike yandan yandan. "Ben de bir alakam olmadığını biliyorum. Şansımı deniyorum."

Muzip halleri Şeyma'yı etkilemeye yetmedi. Evimizin her anlamda anasıydı. "Şansına küs, Melike. Tuvalet temizleme sırası sende. Ama ne yemek istersen söyle. Nöbetten geldikten sonra yaparım."

Melike aynadan arkaya bakmayı denedi. "Götünü yerim kız, Şemo."

Şeyma'yla aynı anda aynı tepkiyi verip, "İğrençsin, Melike!" dedik.

Her zamanki gibi umursamadı Melike. Bize minik bir öpücük atarak önüne döndü. Müzik eşliğinde neşeli dansına devam etti. İşte böyle de bol kavgalı ama birbirinden kopamamalı bir ilişkiydi bizimkisi. Şeyma'nın hafiften rengi atmaya başlamıştı. Elini dudaklarına atıp yüz ekşitti. Anlaşılan yine araba tutuyordu.

Hemen araya girip, "Ne yapıyoruz şimdi?" diye sordum.

Melike ritim tutmayı sürdürerek, "Pizza yemeye gidiyoruz, Peroş'um, uyar mı?" dedi.

"Uyar," dedim sadece. Uzun zamandır kız kıza pizza partisi yapmamıştık. Hepimizin işleri o kadar yoğundu ki başımızı işten kaldıramıyorduk. Ama aniden karşı kaldırımdaki manzarayı gördüm. Melike de benim gördüğümü görmüş olacak ki arabayı keskin bir frenle durdurdu. Bu hareketiyle öne savrulunca kafamı şiddetli bir şekilde torpidoya çarptım. Şeyma ise arka koltuktan el freninin üstüne savrulmuştu. Neşeli şarkı saniyeler içinde susarken can havliyle elimi alnıma attım.

"Başım!"

Şeyma daha büyük bir şaşkınlık içindeydi. "Ay, şalım!" diyerek kendi derdini belli etti. "Ne oluyor be?"

Bakışlarımız Melike'ye döndü. Karşı kaldırıma öldürücü bakışlar atmakla meşguldü. Beynim alnımı vurduğum yerden akmasın diye iki elle alnıma sarıldım ama ne olacağını bile bile Melike'den gözlerimi ayırmıyordum.

Adamın biri karşı kaldırımda bir kadını hırpalıyordu. Melike durmakta çok haklıydı. O, avına odaklanmış bir kaplan misali fırsat kollarken ben ya halüsinasyon görüyordum ya da o adam Bülent Serttaş'ın ta kendisiydi. Elim alnımdayken göz kırpıştırdım. Ne denli çarpmıştım ben kafamı? Bu neyin kafasıydı? Peki, bu kafa kimindi?

"Siktir!" dedi Melike. "Şimdi sıçtım bacağına, puşt," diye eklemeyi ihmal etmedi tabii.

Şeyma başımıza gelecekleri hissetmiş olacak ki az önceki halinin aksine hızla Melike'nin koluna sülük gibi yapıştı. "Melike! Melike, dur. Melike! Bak, sakın kavga etme. Konuşarak halledelim. Tamam mı?"

Nafile bir feryattı. Melike durmadı.

Ben hâlâ beynim akmasın diye kafamla cebelleşiyordum. Melike kapıyı kırmak ister gibi açıp dışarı çıktığında biz de peşindeydik ama ayaklarım yere değdiği anda başım dönmüştü. Avcumu kontrol ettim. Gerçekten kafamı patlatmış olabilir miydim?

Şeyma hızlı hızlı, "Allah'ım, ne olur belaya bulaşmayalım, sessizce dağılalım, ne olur," diye dua ediyordu. Sakin kalmanın bu saatten sonra mümkün olacağını pek sanmıyordum. Çakma Bülent Serttaş kadının yüzüne şiddetle bağırıyordu. Melike atom karınca misali karşıya koşarken arkasında Şeyma, en arkada hâlâ eli alnında olan ben vardım.

Adam kadını kolundan tutup, ileri geri iterken hızını alamamış, hızla yere savurmuştu. Yakından da benzerliği görünce halüsinasyon görmediğime sevindim. Hızla etrafıma bakınırken şiddetli bir zonklama şakaklarıma doldu. Gözlerimi saniyelik kapatıp toparlanmaya çalıştım.

Bu defa daha ağır hareketlerle etrafı yokladım. Lanet yol bomboştu. Başka zaman olsa insan kaynardı. Bela var ya, tabii bomboş olurdu. Adam, yerdeki kadına ilerleyecekken en önde koşan Melike engel oldu. Sinirli hali ve hızlı adımlarıyla kadının önüne siper oldu. Minyon duruşu, sevimli yüzü ve kıvırcık saçlarıyla bir kavga anında ciddiye alınmazdı belki ama görünüş yanıltıcıydı. Adamın ruhunu olmadık yerlerden çekerdi.

"Hop, hop, hop!" derken küçük eline rağmen adamı şiddetle geri itmişti. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Geri bas!"

Başlıyorduk işte. Bundan sonrasında müessesemiz size kaliteli bir kaos ve küfür seansı sunacaktır. İyi seyirler!

Çakma Serttaş önce Melike'ye, daha sonra bize baktı. Şaşkın gözleri en sonunda başladığı noktaya döndü. Melike'ye bakarken şaşkın şaşkın göz kırpıştırdı.

Şoktaydı sanırım kendileri. Melike'nin bu tatlı görüntüsünün ciddi alınmamasının büyük bir yanılgı olduğunu belirtmiştim. Adamın ikinci seçeneğin sonuçlarını görmesi yakındı.

"Sana ne, lan!" dedi öfkeyle. "Basın gidin yolunuza."

Şeyma, Melike'nin yanında kalırken ben yere düşürülen kadına ilerledim. Kolundan tutup kaldırdım. "İyi misiniz?"

Cevabı sesli vermedi. Sadece başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. Deri taytı, uçları yıpranmış sarı saçları ve şişme montuyla bakımlı, genç görünüyordu ama gözlerindeki mahcubiyet yüreğimi burkmaya yetmişti. Dudağındaki kırmızı ruj yanağına ve dudak çevresine bulaşmıştı.

Melike yine adama doğru ilerlediğinde Şeyma araya girerek o an yapılabilecek en saçma öneriyi sundu. "Beyefendi, bence konuşarak halledebiliriz. Sakinleşin."

Sevgili Şeyma, sana üç sorum var: Birincisi, sence bu adam bir beyefendi mi? İkincisi, oradan bakınca konuşarak olayı çözebileceğin biri gibi mi görünüyor? Üçüncüsü, adam bize kırmızı görmüş boğa gibi bakıyor, sence sakinleşir mi? Hadi bunların hepsini topla ve bana tek bir cevap ver!

Çakma Bülent hışımla arkasını dönüp sinirle ellerini saçlarının arasına geçirdi. "Lan, basın gidin. Karımla benim aramda!"

Telaşla etrafıma bakındım. Neden hâlâ kimse gelmiyordu? Biz başka ilde mi kavga ediyorduk? Çığlıklar, yardım çığlıkları... Allah'ın belaları!

"Eğer ben görüyorsam artık karın ve senin aranda değildir!" diye yükseldi Melike. Aradaki Şeyma'yı aşıp minik boyuyla adama diklendi. "Kırarım senin o elini kolunu, şerefsiz it!"

Şeyma hızla ağzını kapamayı denedi ama nafileydi. "Kız, sus, sövme!" diyebildi sadece. Adama döndü. "Bu yaptığınız çok yanlış beyefendi," diyerek yine hanım hanımcık halini sürdürdü. Oysa bir sinirlense asıl o, adamı parçalardı. "Polisi aramak zorunda bırakmayın bizi. Eşinize böyle davranamazsınız."

Adam orta yolu bulmamakta kararlıydı. "*Lan, bas git*, dedim, siz de belanızı aramayın!" diyerek Şeyma'nın üzerine yürümeye meylettiğinde Melike daha fazla geri durmadı. Şeyma'nın arkasından çıkıp yine adamın önüne dikildi. Minicik bir şeydi zaten. Sinirlenince elinde bıçakla gezen civcive benziyordu. Ama tekrar, tekrar ediyorum. Bu betimlemem sizi yanıltmamalıydı. Elindeki bıçak, tatlılığının aksine son derece delici olabiliyordu.

"Ne karısı, lan?" diye yükseldi. "Dövüyorsun kadını! Gücün ona mı yetiyor, ağzına sıçtığımın puştu? Ben senin erkekliğine sokayım, it! Senin gelmişini geçmişini, iki kaşının arasını, yolunu, izini sikeyim, adi pezevenk!"

Evet. *Ruhunu olmadık yerlerinden çeker*, demiştim. Aferin kızıma. Bu kadar küfürlü konuşmayı tasvip etmesem de hak edene lazımdı, sağlam konuşmaydı. Bunun için kedisini daha sonra tebrik edecektim zira şu an problemimiz daha büyük gibiydi. Çakma Bülent'in yüzü her cümlede renkten renge, şekilden şekle girdi. Tabii bizim yüzümüzün de ondan aşağı kalır yanı yoktu.

O an her şey o kadar hızlı oldu ki hâlâ sersem başımla takip etmekte zorlanmıştım. Adam, Melike'nin üstüne yürüyüp, kolundan kavrayarak şiddetle geri itti. Düşmek üzere olan Melike'yi Şeyma yakaladı ama artık birkaç saniye öncesi kadar sakin ve hanım değildi. Hassas noktasının biz olduğunu söylemiştim. Bize gelecek en ufacık zararda bir anne misali tırnaklarını çıkarıyordu.

Bunu, "Sen kimin arkadaşını itip kakıyorsun be?" diyerek, hızla ilerleyip en sert şekilde adamın bacağına bir tekme atmasından anlayabilirdiniz. Adam beklenmedik bir şekilde bacağını tutarken aynı tekmeden diğer bacağına da savurdu. "Elini bile süremezsin hiçbirine!"

Şeyma bir anadır bizim için!

Melike adamın öne eğilmesini fırsat bilerek hızla ileri koşmuş, adamın malum bölgesine sağlam bir tekme savurmuştu. Ortam aniden savaş alanına dönerken ben bir Şeyma'yı, bir Melike'yi geri çekmeye çalışıyordum ama nafileydi. Melike çoktan adamın sırtına atlamış, çantasıyla kafasına vuruyordu. Bu işin buradan dönmeyeceğini anladığımda ben de kafa göz giriştim. Kavganın hakkı verilmeliydi.

Üçümüz de dört bir yandan saldırırken çakma Bülent Serttaş acılar içinde yere yığıldı. Aniden anlam veremediğim bir şekilde az önce kocası tarafından hırpalanan ve bu hale düşmemizin sebebi olan kadın araya dalıp saçlarıma yapıştı.

"Bırakın kocamı!" diye bağırırken elinde bir avuç saçımın kaldığına yemin edebilirdim. Alnım yarılmadıysa bile kafam kopma noktasına gelmişti. Ama boş durmadım. Ben de ziyadesiyle karşılığını verdim.

Kim kime vurdu? Tuttuğum bu saç kimin? Tekme attığım bu kıç kimin, hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek bir şey vardı ki o da su yolunu buluyordu, biz ise belamızı.

Saat: 21.05

Mekân: Olay yerine en yakın emniyet

Kişiler: Melike malı. Şeyma cadısı. Tanımadığım manyak bir kadın. Yine tanımadığım ama garip bir şekilde Bülent Serttaş'a benzeyen hıyar bir herif. Ve andaval ben.

Olayı Allah ne verdiyse tarzında, *smackdown* tarzı tekme, tokat, yumruk şamar dolu bir kavga.

Ar gezdim, çok gezdim, sizin kadar salağını görmedim. Kızım, siz manyak mısınız? Pardon! Bunu sormamalıyım, geri alıyorum. Manyaklar! Siz zeka diye kafanızın içinde ne taşıyorsunuz? Nohut mu?

Annem misali beni azarlayan iç sesimi, yani kendimi dinledim sessizce. Ne diyebilirdim ki? Haklı. Ne yalan söyleyeyim, ben de bizden daha salağını henüz görmemiştim.

Kafamı önümdeki parmaklıklara art arda vururken, zihnimde kendi kendime dramatik bir şarkıyla klip çekerek bu saçma andan sıyrılmaya çalışıyordum.

"Aşkın mahpushane,
İçinde ben mahkûm.
Saçların parmaklık,
Gözlerin gardiyan olmuş.
İçinde, ben ziyan oldum!"

"Ayperi, kafanı şu demirlere vurmayı keser misin? Zaten ağır darbeler almışsın, gözlerin kayacak sonunda," dedi Melike yorgun bir sesle.

Haluk Levent'i zihnimde yalnız bırakıp ellerimi demir parmaklıklardan indirdim. Yavaşça arkamı döndüm. Evet, nezarethanedeydik. Muazzam kavgamız komşu mağaza sahibinin *şükür bismillah* gelmesiyle daha da alevlenmiş ve polis tarafından durdurulmuştu. Ve başım şu an öyle bir ağrıyordu ki koparmak istiyordum.

Melike'nin kıvırcık saçları yolunmaktan muazzam bir şekilde şahlanmıştı. Her bir saç teli sanatsal şekiller çizerek kafasından sağa sola uzanıyordu. Boynunda çizik, gözünün hemen alnında büyük bir kırmızılık vardı. Sağlam bir yumruk yemişti ama bunu kimin yaptığını hiç kimse bilmiyordu. Sebebi ben bile olabilirdim.

Şeyma'nın öyle olmadığı halde sürekli *bozuldu mu sizce*, diye sorduğu alı bu defa gerçekten dağılmıştı. Bir ucu Şam'da öbürü kim bilir nerede bir iyette, tam manasıyla *şafı kaymak* deyiminin beden bulmuş halindeydi. şet görmüş gibi boşluğa bakıyordu.

Kendim hakkında konuşmak bile istemiyordum. Kim bilir, ben ne ideydim. Alnımın üstünde yeni bir kafa çıkmış gibi beliren şişliği hissedebiliyordum. Ama geri kalan hiçbir şeyi bilmek istemiyordum. Kadının saçımdan kopardığı kısım sızım sızım sızlıyordu. Bugün de kafam kopmadıysa her savaştan sağ çıkardım, buna emindim.

Biz böyleysek siz bir de karşı tarafı görün.

En azından bu konuda gururluydum, en son onlar da perişan bir haldeydi. Yine de sinirle baktım Melike'ye. "Gözlerim kayar, öyle mi? Hayatımız kayacak, kızım, hayatımız! Gözüm mü önemli şu an? Ya adam bizden şikâyetçi olursa? O zaman ne yapacağız?" Sicilime işlerse mahvolurdum. Öçel Bey asla okulunda sabıkalı bir öğretmen çalıştırmazdı.

Melike yavru köpek bakışlarını atmaya başlamıştı bile. "Ya ne yapsaydık, Pero? Adam bir kadını dövüyordu, farkında mısınız? Ayrıca güzelce uyardım, anlamadı." Sona doğru sesi her harfte biraz daha kısılmıştı. Güzelce uyaran o değildi, farkındaydı.

Kafamda Melike'nin o unutulmaz küfürleri uçuştu. Bayağı güzel uyarmıştı, doğru. Derin bir nefes aldım. "*Güzelce?*" dedim tek kaşımı kaldırarak. "Öyle mi Melikeciğim?"

Kuyruğu dik tutmam lazım, dercesine çenesini yukarı kaldırdı. "Biraz çirkinleşmiş olabilirim."

"*Biraz* mı?"

Daha fazla dayanamadı. "Ama ilk o çirkinleşti, ilk o sövdü," diyerek yeniden celallendi. "Ayrıca ilk o vurdu. Haksız tahrik var. Açıp izlesinler! Biz haklıyız, lan!"

"Maç yorumluyoruz sanki, laflara bak! Açıp izlesinlermiş! Biz de biliyoruz bizim haklı olduğumuzu ama buradan çıkmaya yetmiyor bu bilgi," dedim sıkıntılı bir sesle.

İfadesi yeniden düştü. "Dur ya," dedi ağzının içinde. "Öyle hemen karalar bağlama. Hallederiz be. Ben her hafta buralardayım." Bela kişiliğiyle duyduğu gurur inanılmazdı. Parmağını kaldırıp gözünün altındaki kırmızılığı gösterdi. "Ayrıca bana bu yumruğu atan bir kadındı. Kavganın gazıyla kim olduğunu tam hatırlamıyorum ama umarım siz değilsinizdir, canım dostlarım!"

Şeyma yüzündeki dehşet ifadesini bozmadan, "O yumruğu atan olmayı o kadar çok isterdim ki," dedi yavaşça ve derin bir nefes aldı. "Ayrıca akşam namazını kaçırdım." Melike heyecanla Şeyma'ya döndü. "Seferi sayılmaz mısın Şemo? Sonuçta evden uzaktasın, değil mi?" Bu bilginin onu Şeyma dayağından kurtarmaya yeteceğini düşünmesi çok nahif ama imkânsız bir düşünceydi.

Şeyma, başını usulca Melike'ye çevirdi. Yaklaşık on saniye boyunca boş gözlerle baktı. "Engin dini bilgileriniz gerçekten baş döndürücü, Ebü'l-el Melike Hazretleri. Bir ara bu bilgilerden faydalanmak isterim."

Bu, Melike için yeterince net bir cevap olmuş olacak ki dudaklarını sıkıca mühürleyip önüne döndü. Normal şartlarda şu an ellerimi dizlerime

vura vura gülüp *halimize bak*, diye goygoy yapardım ama başım ağ kopmak üzereydi.

Beyin kanaması geçiriyor olabiliriz.

Yavaşça ilerleyip yanlarına oturdum. Ayakta duracak gücüm yokt an, kıvrımları birbirine düğümlenen ve düşünme işlevini kaybeden b nime bir düşünce battı. Annem! Eyvahlar olsun, annem! Arayıp da şamadıysa veya bir şekilde nezarethaneye düştüğümü öğrendiyse kalp giderdi.

Kalp hastasıydı. Büyük küçük başka hastalıkları da vardı. Guatr, t siyon, kolesterol, beyinde sıvı artışı falan filan. Heyecana, aksiyon gelec hemen hastanelik olurdu. Özellikle üzüntü baş düşmanıydı. Onun i babam, ben ve erkek kardeşim hep gülerdik. İstemezdik üzülmesini.

Her zaman anne ve babaların çocukları için mücadele ettiği söyle Oysa ben çocukluğum boyunca annem ve babam için mücadele etmiş, durmuştum. Geceleri dişlerimi yastığa geçirerek, ağlayıp sabahları hiç şey yokmuş gibi neşeli kızları olmuştum. Çünkü güvende hissetmek iç annemin kalp atış sesini duymaya, babamın elini tutmaya ihtiyacım var

"Dua edin de annem aramamış veya bir şekilde şu durumu öğrenmem olsun, kızlar," diye homurdandım. "Kalbine iner."

"Benimki zil takıp oynar çünkü," dedi Şeyma. "İnşallah duymamışlard Babam beni mahveder. Allah'ım, sen koru bizi, Allah'ım!" Ellerini sema açıp dua ettikten sonra avuçlarını yüzü dahil vücudunun her yerine sürd

İman power.

Melike içli bir nefes verdi. "Ben rahatım. Ne ararlar ne sorarlar. Ölün kimsesizler mezarlığına gömüleceğim diye çok korkmaktayım. Ne olur o sedime sahip çıkın, canım dostlarım, olur mu?"

Gülerek söylemişti bunu ama bilirdik biz onun kalbindeki kırgınlıkla

Annesiyle babası boşanmış, farklı kişilerle evlenip hayatlarına devam mişti. Bu ortak hayattan geriye kalan tek şey Melike'ydi ama ikisi de on yok saymayı tercih ediyordu. Melike'yi ne cici annesi ne de cici babası kab etmişti ve babaannesi tarafından büyütülmüştü. Bu hayattaki son dayanı olan babaannesi ise birkaç yıl önce vefat etmişti. Yani kimi de bizdik kim sesi de. Bu yüzden ne o bize kıyabilirdi ne de biz ona.

"Kızlar, şimdi böyle dayak yedik ya, bunun üstüne bir duş alıp yat caksın. Of! Öyle güzel gidiyor ki. Sabaha kemikleri dinlenmiş olarak kal kıyor insan. Engin tecrübeyle sabit," dedi Melike. Hâlâ gülmeye devam ediyordu.

Boşluğuma geldiği için ben de istemsizce güldüm. Belli ki sinirlerim bozulmuştu. Ağlanacak halime gülmemin başka izahı olamazdı. "Delisin

Melike, gerçekten," dedim kahkahalarımın arasından. Şeytan tüyü vardı bu kızda. Sinirli kalmak, küsmek imkânsızdı.

"Siz beni dinleyin, yanılmam. Günlük geliyorum diyorum kızım buraya." Gülerek Şeyma'ya döndü. Şeyma hâlâ aynı ifadeyle karşıdaki nezarethaneye bakıyordu. Bir grup sarhoş, komşumuzdu.

Duruma Melike el attı. "Şemo, lütfen karşıdaki arkadaşlara sanki Nihat Hatipoğlu *ben aslında ateistim hepinizi kandırdım*, demiş gibi şok ifadesiyle bakmayı bırakır mısın? Bir de çıkışta onlardan dayak yemeyelim."

Haklıydı. Biraz daha bu ifadeyle bakarsa bu sefer buradan leşimiz çıkacaktı. Ama çok şükür ki karşı nezarethanedeki koğuş arkadaşlarımız uyuyordu.

Şeyma yavaşça kafasını salladı. "Onlara bakmıyorum, gözlerim dalıyor." Aynı noktaya bakmaya devam etti. "Başımdan darbe aldım mı ben? Gördünüz mü?"

Melike hemen yanındaki Şeyma'nın artık yanan balatalarının farkındaydı. Başını şefkatle okşarken umutsuzca teselli vermeyi denedi. "Sen yine de oraya değil de şu orta kısma dalmayı dene, Şemoş'um. Bu gece mentalim bir kaos daha kaldırmaz. Parmaklarını zikirmatik yap, salavat çek, hadi."

Şeyma'nın kısa bir an boşluğuna gelmiş olmalıydı. Uslu uslu Melike'yi onayladı ama birkaç saniye sonra ters bakışları Melike'deydi. "Eve gittiğimizde seni bir tur da ben döveceğim, biliyorsun, değil mi?"

"Kız, döv," diyerek sırnaştı Melike. "Senin o mübarek ellerinin değdiği yerde acı mı kalır acaba?"

Şeyma yandan yandan baktı ama sinirli olmadığı her halinden belliydi. Bunu anlamamak için kör olmak lazımdı. *Ya sabır* çekti fakat aynı anda bir kolunun altına beni, diğerine Melike'yi almayı ihmal etmedi. Melike dizlerine yattı, ben ise kolunun altına daha da sokuldum. Melike buna *mübarek çekim alanı*, diyordu. Ben ise *anne sıcaklığı*, diyordum. Her kavgamızın sonu işte bu kadardı.

Yalan yok, zerre sinirli değildim Melike'ye. Eminin ki Şeyma da değildi. Şu an olsa yine aynı şekilde hepimiz o kavgaya girerdik. Haklıydı Melike, haksız tahrik vardı bir kere. Açıp izlemeliydiler. Sessizce bir süre bekledik. Perişan bir haldeydik. Konuşmaya da kavgaya da hal kalmamıştı. Bir süre sonra kapı açıldığında Şeyma'nın sıcak gövdesinde uyuyakalmak üzereydim. Başım kulaklarımdan akacak gibi ağrıyordu.

Üçümüz de toparlanırken, polis memuru sırıtarak bizim demir parmaklıklara yöneldi. Evet, tam olarak sırıtıyordu. Tepkisiz bir şekilde izledim.

Aynı gayriciddi ifadeyle, "*Powerpuff Girls*," dedi. "Hadi bakalım. Komiserim sizi çağırıyor."

Milletin de diline düştük!

"Mizahşör bir polis. Aman, ne kadar da komik! Gecem aydınlandı diye mırıldandı Melike.

Polis memuru otuz iki diş sırıtırken, *Powerpuff Girls* ekibi olarak var gücümüzle somurtuyorduk. Nezarethaneden çıkıp sessizce üst kata yöneldik. Emniyet koridorlarında yan yana ilerlerken birbirimize attığımız kaçamak bakışlar görülmeye değerdi. Başı dik olan sadece *ben buranın yerlisiyim*, der gibi ilerleyen Melike'ydi. Birkaç polise selam dahi vermişti. Bela yetisi bazı zamanlar beni dahi ürkütüyordu.

Şeffaf bir odanın önüne geldiğimizde durduk. Camlarla dışarıdan ayrılmış bir odaydı ve içerisi jaluzi perdenin el verdiği ölçüde, kesik kesik görünüyordu. Polis memuru kapıyı çaldı. Onay sesini duyduğunda o önde biz arkasında odaya girdik. Büyük ve ferah bir odaydı. Masanın karşısında uzun, koyu kahve deri koltuk, arka tarafta büyük bir çalışma masası, sandalyeler ve beyaz bir yazı tahtası vardı. Koltuğa ip gibi yan yana dizilerek oturduk ve masaya bakmaya başladık. Masanın arkasında bir adam, sırtı bize dönük bir şekilde oturuyordu.

Şimdi Yeşilçam'daki gibi hızla arkasını dönüp, o naşşaladığın fakir ama gururlu genje bir de böyle bak, diyormuş.

Yersiz şakamı susturdum. İnanın, hiç sırası değildi. Adam yavaşça bize döndü. Yaşlı değildi. Hatta oldukça gençti, taş çatlasa otuz diyebilirdim. Sol kaşında çok derin olmayan bir yarık vardı. Ne kadar çok somurtuyorsa genç olmasına rağmen iki kaşının arasında iki kırışık boylu boyunca uzanıyordu. Esmer teni, siyah gür saçları ve koyu kahve gözleriyle ziyadesiyle ciddiydi.

"Kızlar," dedi sakin ama bir o kadar da sert bir sesle. "Nasılsınız?"

Hiç iyi değilim, komiserim. Avukatım olmadan konuşamam!

Yavaşça kafamı yanımdaki kızlara çevirdim. Onların da benden farkı yoktu. Şeyma yine dalmış olmalıydı. Boş boş yerdeki fayanslara bakıyordu. Melike ise dişlerini dudağına geçirerek var gücüyle koparmaya çalışıyordu. Onlara uyum sağlamak için tırnaklarıma bakmaya başladım.

Tırnaklarımın kenarlarındaki etler ne kadar uzamış ya. Buradan sağ çıkarsan hallet bari.

Köy yanarken saç tarayan malum kişi olma ihtimalim vardı. Komiser bizden cevap alamayınca derin bir nefes verdi. Uzun uzun, tek tek bize baktı. "Dövdüğünüz adam sizden şikâyetçi olmadı. Eşi bu konuda ikna etti. Şanslısınız."

Kızlar cevap vermemekte kararlıydı. Kendimi baskı altında hissediyordum. Terleyen ellerimi bacaklarıma sürterek, anlık bir cesaretle ilk

konuşan ben olup, "Memur Bey, bir şey sorabilir miyim?" dedim. Sessiz bakışlarıyla onayladı. "Kadın, adamdan şikâyetçi oldu mu?"

Memur Bey, "Hayır, olmadı," derken netti.

Daha fazla dayanamamış olmalı ki Melike araya girdi. "Ne demek *şikâyetçi olmadı*? Kocası tarafından hırpalanıyordu." Komiser bakışlarını ona sabitlediğinde Melike, fikri konusunda diretmeye devam ediyordu. "Şikâyetçi olmalıydı. Biz keyfimizden adamı dövmedik herhalde!"

Komiser minik bir yarık olan kaşını belli belirsiz havalandırdı. "Zorla mı şikâyet ettirelim kadına? Olmadı işte."

"Belki korkuttu adam, sorsaydınız iyice," dedim.

Komiser bakışlarını bana çevirdi. "Sorduk, hanımefendi, hem de defalarca. *Şikâyetçi değilim*, dedi. Yapacağımız bir şey yok. Boşanıyorlarmış zaten. Ama merak etmeyin, ekipler gerekli desteği ve korumayı verecek." Koltukta geri yaslandı. "Ayrıca siz de dövmüşsünüz kadını. Sizden de şikâyetçi olması lazımdı."

Evet, dövmüştük, değil mi? Allah kahretmesin.

Ellerini masanın üstünde bağlayıp, bizi meraklı bakışlarıyla izlerken çok yerinde bir soru yöneltti. "Kadını kurtarmak için kavgaya girip neden onu da dövdüğünüzden bahsetmek ister misiniz biraz?"

Ben tırnaklarıma, Şeyma ise hâlâ boş boş yere bakıyordu. Sözcümüz Melike oldu. "Çünkü o da bizi dövdü. Biz onu kurtarmak için kavgaya karışmışız, kafa göz yarmışız, saç baş yolmuşuz, kadın gelip *bırakın kocamı*, diyerek üzerimize uçuyor. Canımızı zor kurtardık be!" Çenemden kavrayıp model olarak yüz ifademi komisere sundu. "Bakın şu kıza, ne hale geldi!" Şeyma'ya döndü. "Ya bu arkadaşım... Mal oldu resmen."

Şeyma daha inandırıcı olmak adına bakışlarını daldığı noktadan koparmadan kafasını salladı. Melike hepsini tek nefeste anlatmıştı. Canım arkadaşım olayı sonradan anlatırken bile iliklerine kadar hissediyordu. Oysa dünyanın en absürt olayı olabilirdi.

Komiserin dudağının bir anlık hafifçe yukarı kıvrıldığına yemin edebilir ama ispatlayamazdım. Aynı saniyelerde altımda bir ıslaklık hissedince kısa süreli bir panik yaşadım.

Kız, altına mı işedin?

Çaktırmadan popomun yanını elledim. Tabii ki yapmamıştım. Sadece yine fazlasıyla terlemiştim ve oturduğumuz koltuk deriydi. Gerginlikten ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Komiser hafifçe öksürüp bakışlarını tekrar Melike'ye sabitledi. "Sen, Melike Özben'sin, değil mi?" Melike duraksadı. Ama şaşkınlığını belli etmeden, "Evet," diye onayladı.

"Önümdeki dosyan bayağı gözalıcı. Gördüğün her kavgaya karışmışsın, her delikten çıkmışsın. Araba cezaların başlı başına üç ayrı dosya zaten." İşaretparmağını Melike'ye doğru kaldırdı. "Melike Özben, sen ne tür bir belasın?"

Her kelimesinde sesi daha da ciddileşmişti. Melike dehşete düşmüş ekran görüntüsü alıp *ruh halim*, diye kullanabileceğimiz bir surat ifadesiyle bakakalmıştı. "Ben muhabirim," dedi birkaç saniye sonra. "İş için acele etmem gerek. O yüzden biraz öyle şey oldu," diye kısık bir sesle ağzının içinde bir şeyler geveledi.

Komiser gözlerini kısarak dikkatlice süzdü Melike'yi. Canım arkadaşımın postunu yüzüp evine halı, yolluk, paspas yapacak, yetmezmiş gibi kenarına da overlok falan çekecek gibi duruyordu.

En sonunda, "Evet, muhabir olduğunu söylediler," dedi. "O yüzden hâlâ karşımdasın. Ama tek olay, tek bir olayını daha duyarsam Melike Özben, asıl bela ben olurum başına!" Son kısmı fazlasıyla vurgulamıştı.

Bunu beklemeyen Melike tam anlamıyla kalakaldı. "Pardon?" derken yüzü ekşimişti. "Siz şu an beni tehdit mi ediyorsunuz?"

"Tehdit değil, uyarı," dedi tek nefeste. "Toplumun huzurunu bu denli bozuyorsan ben de senin huzurunu bozarım. Çünkü benim görevim, o huzuru korumak." Melike şok içinde bakarken komiser başıyla çıkışı işaret etti. "Tamam, artık gidebilirsiniz."

Melike bir şey diyecek oldu ama Şeyma daldığı noktadan en sonunda çıkabilmişti. Muhtemelen buradan kurtulmak için içinden dua ediyordu. Melike'yi kolundan kavrayıp, hızla çıkışa ilerletirken konuşmasına izin vermemekte kararlıydı. Kaşlarıyla minik bir uyarı çekerek yükselmeye hazırlanan Melike'yi susturdu.

"İyi geceler, kolay gelsin. Rahatsızlık verdik, kusura bakmayın," derken, beni de önüne alıp çıkışa iteledi. *Anamız*, diye boşuna demiyordum.

Birkaç adım atmıştık ki kapı şiddetle açılmış, karşımızda bir adam belirmişti. Şeyma, Melike'yi dizginleme derdindeyken benim bakışlarım kapıda beliren kişideydi. Tanıdıklık hissi zihnimde parlarken omurgamda soğuk bir ürperti hissettim.

Oradaydı.

Kapının önünde durmuş, komisere bakıyordu. Anlık kilitlendim. Ayaklarım olduğu yere çakıldı. Başımdan aşağı tonlarca kaynar su dökülmüş gibiydi. *Benzetmiş ol, Ayperi. O olamaz. Benzetmiş ol.*

Ama bakışlarını komiserden çekip yavaşça bize döndüğünde bir kere daha sarsıldım. Herkesi tek tek süzdükten sonra gözleri bende durdu. O gözleri unutmamıştım. Düşündüğüm için değil, güzel olduğu için kalmışlardı

aklımda. Esmer teninin üzerinde değerli bir taş misali parlıyordu yeşil gözbebekleri. Yoksa bu süre boyunca bir kere bile aklıma gelmemişti.

Oydu. Aylar öncesinde kalan, unutmak istediğim o gece, bütün heybetiyle karşımda dikiliyordu. O geceye dair her şey film şeridi gibi gözümün önünden geçerken mideme keskin bir sızı doldu. Gerilmiş, kasılmış ve bocalamıştım. Bu zamana kadar en yakın arkadaşlarımdan bile sakladığım yönümü gören tek kişiydi.

O gece söylediğim söz düştü zihnime: *Olur da şu koca İstanbul'da denk düşersek sakın bana bakma, tanıma. Beni de yüzümü de sana anlattıklarımı da unut.*

Bakma!

Baktı. Hem de uzun uzun.

Tanıma!

Tanıdı. Hem de tek bakışta.

Bakışlarının diğerlerine yaptığı gibi benden de hızla sıyrılmasını umdum ama olmadı. Tam olarak bende takılı kaldı. Yeşil gözleri belli belirsiz kısılırken başını hafifçe sola eğdi. Kimsenin gözüne uzun uzun bakamazdım ama o an ne o koparabildi bakışlarını ne de ben.

Tanımıştı. Boş bakmıyordu. Gözlerini kaçırmıyor, başka kimseye odaklanmıyordu. Evren aslında bir dünya değil, ihtimaller dizgisinde ilerleyen bir süreçti. Sayısız ihtimali göğsünde saklar, imkânsızlık dediğimiz anlarda bize verirdi. Kesişen her hayat sayısız ihtimaller sunar, evren bunu onların ruhu bile duymadan karanlığında saklardı. Şu an karşımda duran şey imkânsız bir olasılıktan başkası değildi.

Belki de evrene ait, komik olmayan bir şakaydı.

BÖLÜM 4

"Yitirmek gibi bulmanın da zamanı vardır."

- NAZAN BEKİROĞLU -

Hayat, insana *yapmam*, dediği her şeyi yaptırma gücüne sahip tek düzendi. *Bundan daha fazla ne olabilir ki*, denilen her şeyin özenle daha fazlasını gösterirdi. *Yapmam*, der ama yapar, *şaşmam*, der ama şaşardın. Hakkını yemeyelim, iyi de bir tokatçıydı. Beni fazlasıyla şamar oğlanına çevirdiği anlar vardı.

Tabii bir de *kader* denilen şey vardı. Önü alınamayan, engel olunamayan, kural tanımaz, zincir tutmaz kader. Hepimiz büyüklerimizin enginlere dalıp, hafif buğulu bir ses efekti vererek mırıldandığı *kaderin önünde kimse duramaz* mottosuyla büyümemiş miydik? Hem Ramiz Dayı, Çekirge Ömer'e ne diyordu? *"Kaderimiz neden avcumuzun içinde saklıdır, bilir misin? Gerektiğinde gizleyebilelim diye. Niye, bilir misin? Çünkü güç, gizden gelir. Kaderin, sırrındır. Kaderini kimseyle paylaşma, yeğen!"*

Dayı, vur beni! Çek vur beni! Hak etti bu yeğenin bunu! Vur! Al, götür estetik cerrahlarına, yüzümü gözümü değiştir benim, tanınmaz hallere koy beni! Ayperi'yi öldür, Şükriye yap, Nilgün yap, hiç olmadı Pelinsu ya da ne bileyim, Şeydasu yap beni!

Ben avcumu başkasına açmıştım. Kaderimi hiç tanımadığım biriyle paylaşmış, gücümü onun gözü önünde tuz buz etmiştim. En savunmasız hâlimle kalmıştım karşısında. Ben, Ayperi! Ben bu hatayı nasıl yapmıştım?

Ve şimdi, şu anda, şu dakikada, bu odada evren ve kader bir araya gelip beni tokatlıyor gibi hissediyordum. Yetmemiş, yanı başımda sürekli hazır bekleyen şanssızlık ve bahtsızlığı da çağırmışlardı. Hızlarını alamamış olacaklar ki tesadüfü de kollarına takmışlardı.

Ben tamamım, arkadaşlar, kefenleyip götürebilirsiniz.

Dik bakışları hâlâ bendeydi. Ben bu adama neden dert yanmıştım? Bunun benim hayatıma katkısı ne olmuştu yani? Dilimi kızgın ütüyle dağlamak istiyordum. Kör bahtımı ise kırk yıl dövsem hıncımı alamazdım. Peki, şimdi ne yapacaktım?

Koşarak kaçmak? Duvara kafa atıp bayılmak? Kaşı yarık polisin silahını alıp kafama sıkmak? Peki, ya ölü taklidi?

Şu an bütün seçenekler, karşısında durmakla eşdeğerdi. Dış dünya için kısa, benim için uzun sayılabilecek bir süre geçmişti ama bakışlarını hâlâ benden başka bir yöne çekmemişti. *Bakma be adam, bakma!* Ona kızdım ama ben bakmaya devam ettim. O gece onu fark etme şansım olmamıştı. Aklımda kalan en sivri detay gözleriydi.

Uzun bir boy, geniş omuzlar, siyaha yakın koyu kahve saçlar, hafif kirli sakal, dudağının sol alt köşesinde küçük bir ben ve üstdudaktan daha dolgun bir altdudağa sahipti. Esmer olarak kalmıştı zihnimde. Değildi. Ne açık tenliydi ne de esmer. Buğday teni gözlerini daha da belirginleştiriyordu. Baştan aşağı siyahtı. Siyah boğazlı kazağı, siyah postalları ve siyah pantolonuyla bir bütündü. Tek renk, yeşil parkasıydı.

Bihter'in cenazesindeki felçli Firdevs Hanım gibiydim. Hareket etmeden kalışımın başka bir izahı olamazdı. Bakışları gözlerimden koptu ama takıldığı nokta yine bendim. Alnıma odaklandı. Hem de bana baktığını zerre saklama gereksinimi duymadan yapıyordu bunu.

Komiser en sonunda bu saçma bakışmaya son verdi. "Ömer," derken ona doğru ilerliyordu. "Hayırdır, hangi rüzgâr attı seni buraya?"

Demek adı Ömer...

Bakışlarını nihayet benden koparıp komisere döndü. O ana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. Gözlerimi cam kapıya sabitledim. Tek temennim tanımamış olmasıydı. Nafile bir duaydı ama başka seçeneğim yoktu. Neden bu denli paniklediğimi bile bilmiyordum. Birine o zamana kadar kimseye göstermediğiniz bir yüzünüzü gösterdiğinizde nasıl davranacağınızı kestiremiyordunuz.

"Kemal Müdür çağırmış," dedi. "Onu görmeye geldim. Bizim şubenin bakacağı birkaç dosya varmış. Gelmişken sana da bir selam vereyim dedim."

Allah'ın selamı tabii, bir şey diyemem ama bugün vermesen olmaz mıy be adam? Gerekli miydi gerçekten? Ayrıca *bizim şube*, demişti. O zaman o polisti.

Komiser biz geldiğimizden beri ilk defa güldü. Evet, böyle bir fonksiyonu da varmış, görmüş oluyorduk. "İyi yapmışsın. Geç, otur şöyle. Gelsorum ben de." Samimi bir şekilde arkadaki masayı işaret etti. Başımdaki yara daha da zonkluyordu.

Yüzü ifadesizdi ama onun da benim gibi bunu beklemediği belli oluyordu. Yani ben anlayabiliyordum. Allah aşkına, beklenecek şey miydi? *Ördü kader ağlarını, kırdı yine kollarımı*, diye avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum.

Başıyla bizi işaret etti. "Ne iş? Olay ne?"

Ben gideyim, arkamdan konuşun, ne olur.

Komiser, "Kavgaya karışmışlar," dedi. Sert bakışları yeniden bizdeydi. "Sağlam bir kavgaya hem de." Havaya kalkan işaretparmağının hedefi tam olarak bizdik. "Bir daha sizi burada görmeyeyim. Gözünüzün yaşına bakmam. Özellikle de sen, bücür olan." Bu hitabın muhatabı Melike'ydi. "O dosyaya bir saçmalık daha eklenirse zerre acımam!"

Melike *ben miyim lan o bücür*, dercesine şok dolu bir bakış atarken, Şeyma tekrar yükselmesine izin vermeden onu çıkışa itmişti. "Gözüm üstünde, Memur Bey, merak etmeyin."

Komiser ters bakışlarıyla onayladı. "İyi, şimdi çıkın hadi."

"Bağlasan durmam zaten," diye homurdanarak ilerledi Melike.

Bu cümle şu andaki ortam için uygun muydu hiç bilemiyordum. Bir saat önce gayet elimiz, kolumuz bağlı duruyorduk. Ama ben öyle bir şok geçiriyordum ki bağlamalarına gerek yoktu. Olduğum yere çivilenmiştim.

"Ayperi, hadisene kızım," diyen Melike'nin sesiyle bakışlarımı boş boş baktığım camdan çekip sesin geldiği yere döndüm. Hangi ara kapıya kadar gitmişlerdi, bilmiyordum ama şu an onlar çıkıştaydı ben ise hâlâ odanın ortasında.

Boş bulunarak, "Hı?" dedim. Şükür ki saniyeler içinde şaşkınlığımdan sıyrılabilmiştim. "Ha! Evet, geliyorum."

Terleyen avuçiçlerimi hızla bacaklarıma sildim. Elimden geldiğince ona bakmamaya çalıştım ama dışarı çıkmak için tam olarak yanından geçmem gerekiyordu. Küçük bir an gözlerimiz birbirine değdi. İfademi sabit tutmaya çalışırken, başımı anında yere eğip yanından geçtim ve odadan çıktım. O sırada hâlâ bana baktığının farkındaydım.

Ama be adam, bakma işte!

Ninova

Odadan çıktığım anda sırtım cam kapıya dönük bir şekilde öylece kala-kaldım. Kafamı ne denli çarpmıştım? Belki de halüsinasyondu? Gerçeklik-tense bu seçeneği tercih ederdim. İçime derin bir nefes çekip dakikalardır tuttuğum nefesi bıraktım.

"Şükürler olsun, Allah'ım," dedi Şeyma. "Eve gidelim dört kere gusül abdesti alıp yirmi rekât şükür namazı kılacağım."

Melike sinir harbini hâlâ üzerinden atamamıştı. "Az önce o hıyar bana *bücür* mü dedi yoksa ben mi yanlış duydum? Yanlış duymayı tercih edeceğimi belirtmek isterim."

Şeyma yine bir kaos çıkmasından korkmuş olacak ki hızla Melike'nin koluna sarılıp kapıdan uzaklaştırmıştı. "Kızım, çıktık işte, ne önemi var? Boş ver sen onu."

Melike boş verecek gibi değildi. "*Bücür* ne lan? Ergen kitabında mıyız biz? Allah'ın aşkına *bücür* ne, Şeyma? Yok, yer elmasıyım! İte bak, ettiği la-"

Gerisini getirmesine Şeyma izin vermedi. Hızla elini ağzına kapatıp susturdu. Sevecenliği buraya kadardı. "Sus, kırarım o ağzını!" dedi ters ters. Bakışları geride kalan bana döndüğünde, yüzümde nasıl bir ifade gördüyse siniri ciddiyete dönüşmüştü. "Ayperi, iyi misin sen?" Melike'yi bırakıp koşar adım bana yöneldi. Ellerini yanaklarıma atıp, alnımdaki şişliği incelerken yüzü ekşidi. "Çok mu kötü başın? Hastaneye gidelim mi?"

Diğer yanımda mahcup bir Melike vardı. "Hep benim yüzümden. Özür dilerim, Peroş'um. Çok mu kötü? Hadi, hemen gidelim hastaneye. Baksana rengi atmış kızın." Onun da eli yanaklarımda gezindi. "İçerideyken de mal gibi kaldı, Şemo, fark ettin mi? Ya beyninde önemli bir noktaya bir şey olduysa?"

Aklımın hâlâ başımda olduğuna dua edin siz, kızlar.

"İyiyim," diyebildim zorla. "Bir şeyim yok, merak etmeyin. Hadi, eşyalarımızı alıp eve gidelim."

Şeyma endişeli gözlerle yüzüme bakarken, "Emin misin?" diye sordu.

"Eminim, hadi gidelim." Sesimi kararlı tutmaya çalışıyordum. İnandırıcı olmak için her zamanki tebessümlerimden birini kuşandım. Bu hayatta en iyi yaptığım şey buydu zaten. Gülmek ve tebessüm etmek. İyi bir oyuncuydum.

Kızlar birkaç adım atıp ilerlediğinde ben de hemen arkalarındaydım ve o gözleri sırtımda hissediyordum. İzliyor muydu şu an beni? Saçma bir dürtüyle göz ucuyla arkama baktım. Odanın içinde komiserle bir şeyler konuşuyorlardı ama ona baktığım saniye bunu hissetmiş, aniden bana dönmüştü.

Lan, oğlum, bakma işte, bakma!

Panikten kusabilirdim. Hızla önüme dönüp koşar adım kızların pe- takıldım. Hem korkacak ne vardı ki? Tanısa dahi belli etmemişti. *Aylar ... ceki o kadın mısın sen*, diye aniden sorabilirdi ama sessiz kalmayı seçmiş Belki de gerçekten tanımamıştı. O an ağlamaktan ve kusmaktan tanınm bir haldeydim. Hem tanısa ne olacaktı? Suç mu işledin sanki, Ayperi, ke dine gel!

Kendini kandırma. Tek bakışta tanıdı.

Umursamamaya çalıştım ama şok etkisi yerli yerindeydi. Eşyalarımı alıp dışarı çıktığımızda ilk işim telefonuma bakmaktı. Şükürler olsun k annem aramamıştı. Bugünlük tek şansım buydu. Araba kavga ettiğimiz yerde kaldığı için el mahkûm taksi çevirdik. Hiçbirimizde adım atacak hâ kalmamıştı.

"Nereye?" dedi taksici amca.

Bana kalsa Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi D Blok adresi verirdim ama kızlar şimdilik evimizin adresini söylemeyi tercih etmişti.

Salonda oturmuş, büyük bir ciddiyetle Şeyma'nın yaralarımızı temizle- mesini bekliyorduk. Nereden bakarsanız bakın, on numara bir aktiviteydi Kafamdaki şişlik, tahmin ettiğim gibi devasa bir boyut almıştı. Eve gel- meden önce Şeyma'nın zoruyla hastaneye uğrayıp ciddi bir şey olmadığı konusunda emin olmuştuk. Yüzümde başka bir iz yoktu ama saçlarımın dibi hâlâ sızlıyordu. Kadın sağlam yolmuş olmalıydı.

Şeyma'nın sadece dudağının kenarı patlamıştı. Ama Melike şüphesiz bu kaostan en zararlı çıkanımız olmuştu. Özenle süslediği, bin bir emekle şe- killendirdiği iki tırnağı kırılmış, boynunun çeşitli yerlerinde gayet başarılı tırnak izleri kalmıştı. Gözünün altı ise yediği yumruktan dolayı az da olsa morarmaya başlamıştı.

"Şemo, götüm hâlâ acıyor," dedi gayet ciddi ve nazlı bir sesle.

Koltuğun üzerindeki ilk yardım çantasını toparlayan Şeyma her za- manki ciddiyeti içindeydi. "Ne yapmamı bekliyorsun, Melike? Baktık işte kıçına da. Yok bir şey. Ne yapabilirim? Öpeyim mi geçsin diye?"

Şeyma, bebeğim, sen muazzam bir hemşiresin. Hafifçe kıkırdadım. Melike ise yine kriz anlarını fırsata çevirmeyi başararak cilveli bir tonla Şeyma'ya yürümeyi seçmişti. Koltukta Şeyma'ya doğru yaklaşıp kedi misali sırtına yapıştı.

"Bir denesek mi? Belki geçer, kız."

Yüzünü ekşitti Şeyma. Melike'yi ensesinden tutup ayağa kaldırması ve karşı koltuğa savurması saniyeler içinde gerçekleşmişti. "Nuri Alço'yla ya- gibi hissediyorum senin yüzünden, geri zekâlı! Uzak dur benden."

Kıkırtım büyüdü. Melike her zamanki gibi bu azarı zerre üstüne almadan, koltuğa yayılıp, Şeyma'ya öpücük atarken Şeyma kıyamamış olacak ki ufak ama sıcak bir tebessümle karşılık vermişti.

"Salaksın, Melike."

Şeyma tarafından fırlatıldığı koltukta en rahat konumu bulmak için yuvarlanan Melike, bunu da umursamadı. Bir araba dayağı yememiş gibi huzurlu ve mutluydu. "Şükür, bu aksiyonu da atlattık, canım kızlar. Çok şanslıydık, her şey orada bitebilirdi."

"Yaa," diye terslendi Şeyma. "Ne şans, ne şans. Bakalım yarın neler görecek bu gözler?"

"Aman be Şemo, hayat enerjimi paçalarımdan çekiyorsun. İleride torunlarına anlatırsın işte, fena mı? Ne güzel, mis gibi anı işte, kızım."

"Torunlarıma anlatacağım en son anı bile değil bu, Melike. Benimle mezara kadar gidecek bir sır, emin ol," derken, odadan çıkıp banyoya yönelmişti.

Melike bana dönüp, "Aman, bunun da içi geçmiş, ha," diyerek kaldığı yerden devam etti. "İsterse anlatmasın. Ben kocasına, çoluğuna, çocuğuna hep anlatacağım."

"Peki, bunu yaptıktan sonra nefes alma ihtimalin?"

"Aramızda kalsın, yapar yapmaz ülkeyi terk etmeyi planlıyorum." Aynı anda gülmeye başlamamızın sebebi sinirlerimizin bozulmuş olmasıydı. Yoksa ortada gülerek ifade edecek hiçbir şey göremiyordum. Gülmeye ara verdiğinde, "Ay," dedi nefes nefese. "Ay, sen onu bunu bırak. Şu an konuşmamız gereken çok başka bir mevzu var. O polis neydi kız öyle?"

Kahkahalarım bıçak değmiş gibi kesildi. İfade hakkında konuşmak bile istemiyordum. Tepkilerimi oldukça iyi kontrol ederdim ama bu defa yapamadım. Tokat yemiş misali kalakaldım. *Yanlış yollardasın, Melike, geri dön.*

Yüz ifademi toparladım ama sabit tutmak için yoğun bir savaş veriyordum. "Hangisi?"

"Ne demek *hangisi*?" dedi sinir ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle. "Yarık kaşlı manyaktan bahsettiğimi düşünmen beni fazlasıyla üzer. Adam bana *bücür*, dedi be! Sen kimsin? Kim? Hadsiz! Siz olmasanız bilirdim ben ona yapacağımı ama size dua etsin, puşt. İyi bir dost olduğum için benimle birlikte yine nezarethaneye düşmeyin diye sustum. Deli deli bakıyor, manyak! Adamı rüyamda görsem belime kadar altıma işemiş olarak kalkarım. Hatta bu gece yatağımın altına muşamba falan sereyim. O bakışları uzun süre unutamayacağım. Harbi rüyama girer falan. Allah muhafaza!" Korkuyla elini kalbine götürdü. Hızını alamayarak, kulağını çekip parmağının tersiyle üç kere koltuğun köşesine vurdu.

Bu gece altına yapacak biri varsa o da bendim. Şoktan bütün organların çalışmayı unutmuş gibiydi.

"İşte, şu sonradan gelen," dedi. "Yeşil gözlü olan." Sabit tutmaya çalıştığım ifadem bir darbe daha yedi. Zorla yutkundum. Melike coşup yükselmeye devam etti. "Uzun boylu, geniş omuzlu, yağız, yakışıklı olan diyorum, kızım," diyerek inatla aynı konuya parmak basmaya devam ediyordu.

Mesele ciddileşiyordu. Duruşumu dikleştirdim. Kucağıma koltuğun yastığını alıp uçlarını çekiştirmeye başladım ve bütün oyunculuk yeteneğimi kullanarak kendimi saflığa vermeye devam ettim. *Sen hiçbir şey bilmiyor, kimseyi tanımıyorsun, Ayperi! Kendine gel.*

"Bilmem, başım ağrıyordu o sıra. Pek dikkat etmedim. Ne olmuş ona?" dedim ilgisiz bir sesle.

"Kız, daha ne olsun! Adam âdeta engin çöldeki bir su, güneş gören evdeki bir teras, boğaza karşı yalı. O boy, o endam, o bakış...Vay, anam, vay, vay, vay!"

Çapkın bir arkadaşımızdı. Sayısız flörtü ve sevgilisi olmuştu. Birinden hoşlanıyorsa kesinlikle elde ederdi. Şeytan tüyü olduğunu söylemiştim. Yenilemek zorundaydım. Ama sevgili olduktan kısa bir süre sonra sıkılıp terk etmek gibi bir fonksiyonu da vardı. O yüzden bu söylemleri şaşırtmıyordu.

Göz devirdim. "Abartma, Melike, normal bir erkek işte."

"O normal erkekse dışarıdakiler nedir? Sorarım sana, ya Ayperi!"

Bu konuyu buradan çevirmem lazımdı ama nasıl yapacağım hakkında bir fikrim yoktu. Oturduğum yerde kıvrandım. Çareyi öldürücü bakışlarıyla hepimizi altımıza etme noktasına getiren yarık kaşlı komiserde buldum.

"Yine abartıyorsun. Ona bakılırsa yarık kaşlı komiser de yakışıklıydı."

Aferin, Ayperi. Muazzam bir konu çevirme. Tarih böylesini görmedi kızım. Bir ara hatırlat, alkışlayayım seni.

Melike, *sana inanamıyorum, geri zekâlı*, der gibi bakıyordu. "Pero, *kafanı o kadar demirlere vurma, gözlerin kayacak*, demiştim. Al işte! Adam kaptan mağara adamı gibi. Altıma sıçacaktım neredeyse. Az daha copla girecekti canımıza, farkında mısın sen?"

Çok şükür imdadıma yetişen, yeniden salona giriş yapan Şeyma oldu. "Ama ayrı bir cazibesi olduğu inkâr edilemez, Melike, kabul et." Siyah yarmasını ve çiçekli, yeşil eteğini giymişti. Namaz kombiniydi, nerede görsem tanırdım.

Melike'nin dudaklar alayla kıvrıldı. "Cazibeymiş, kıçım. Ayrıca sen elin heriflerine mi bakıyorsun, kız? Laflara bak! Şunu ben yapsam *yanacaksın*

Melike, deyip iki gün boyunca Kabir'den Mektuplar serisi dinletirdin lan bana."

Şeyma hoşnutsuz bir yüz ifadesiyle, "Abartma, Melike," dedi. "Ayrıca sen bakmıyorsun ki direkt koşuyorsun. Tıpkı az önceki gibi."

"Rabbi'm yakışıklı yaratmışsa koşarım, kızım. Niye koşmayayım ki? Ama o yarık kaşlı herif manyak, ben söyleyeyim size. Yıllardır düzenli olarak karakollara düşerim, böyle manyağını daha görmedim. Ayrıca orada yeni, eminim. Daha önce onu orada görmedim."

Tabii onun mekânı olduğu için çok iyi tanırdı. Şeyma tekli koltuğa yanlamasına çöküp ayaklarını kenarlarından sarkıttı. "Sanki ne yaptı adam? Alt tarafı *bela olma, bela olurum*, dedi. Ne var bunda?" Dudaklarında sinsi bir tebessüm vardı.

Melike yattığı yerden dikleşirken, "Hoşuna gitti, değil mi cani karı?" diyerek eline gelen ilk yastığı Şeyma'ya savurmuştu.

Ama Şeyma yıllardır antrenmanlıydı. Ona gelen yastığı havada yakaladı. "Valla yalan yok, bayağı hoşuma gitti, Melike." Şen kahkahalarından biriyle bu cevabını destekledi.

"Seni parçalarım, ha!" diye çirkefleşti Melike. "Kalk, git şuradan, benim canımı sıkma."

Şeyma ona atılan yastığı hızla geri fırlatıp, koşarak kaçmaya başlamıştı bile. "Kırarım o ağzını!"

Yastık Melike'nin minik burnuna geldiğinde ise ortam gerçek anlamda karışacak gibiydi. "Şeytan mı taşlıyorsun, adi karı, burnumu kırdın!"

Şeyma, Saba Tümer'i aratmayacak kahkahalarını sürdürürken, koşarak odadan kaçıyor, bir yandan başındaki yazmayı, diğer yandan eteğinin uçlarını toplamaya çalışıyordu. Çığlık çığlığa salondan çıktıklarında arkalarından derin bir tebessümle baktım. Teorik olarak yirmili yaşların sonuna yaklaşan, olgun üç kadındık ama uygulamada hepimiz sıfırla sınıfta kalırdık.

"Bu eğitim öğretim yılında seviyemizi daha da artırmamız gerek, arkadaşlar. Daha çok heyecan istiyorum sizden, daha çok aktivite istiyorum! Bizim hiçbir öğrencimiz başarısız olmamalı, anlıyor musunuz? Asla olmamalı!"

Öğretmenler odasının ortasındaki uzun masasının en ucundan, cenk meydanı konuşması yapan Öçel Bey'e sadece uzun uzun bakıyordum. Zira yapacak başka hiçbir şey yoktu. En sevdiğim aktivite olan öğretmenler toplantısındaydık ve Öçel Bey utanmasa elimize kırbaç verip *çalışmıyorsa vur kırbacı, vur kırbacı*, diyerek hepimizi çocukların üzerine salacaktı.

Uzun süre terapi alan biri olarak şunu söyleyebilirdim ki kesinlikle
runları vardı. Bizim için her bir öğrenci annesiyle babasının bir eman
geleceğin parlak yıldızıydı. Onun için ise yarış atı, başarı ve okul prestiji

Bütün öğretmenlerin yüzünde *bitse de gitsek* ifadesi vardı. Benim yü
zümde bunun beş katı bir ifade olduğuna emindim.

Dünkü olayın şokunu hâlâ atlatamamış, gece boyunca da yine kâbu
larla boğuşmuştum. Yetmezmiş gibi yediğim tekme, tokat ve yumruk
yüzünden her yanım sızım sızım sızlıyordu. Kafamdaki yumru kapatılma
imkânsız bir şekilde morarmıştı. Sabah morluğu kapatmak için bir duru
boyayacak kadar fondöten sürmüştüm ama nafileydi. Ellerini göğsünd
bağlamış, inatla omuz silkerek *ben burada kalacağım*, diye diretmiş gibiyd

Annem görse *yaran da senin kadar inat*, derdi. Haklıydı. Kimine göre
inat, kırılması gereken kötü bir huydu ama beni bu yaşıma kadar hayatta
tutmuştu. İnadımla bir bütün olmuş gibiydik. Öyle ki yaralarım dah
kapanmamak için inat ederdi. Kapanmayan bu morluk yüzünden öğret
menlerin diline düşmem de kaçınılmaz bir sondu. Kapı çarptı yalanım
"*Kapı mı? Ne kapısı? O nasıl kapı? Öyle kapı mı olurmuş? Kapı da kapıymı
ha! Hocam, ne kapısı? Ahiret kapısı mı?*" diye saçma sapan, kendilerine
komik sorularla karşılık vermişlerdi. *Mizah Show!*

Konuşmasının sonuna gelen Öçel Bey, aniden ellerini masaya vurup
ayağa kalktı. Ters bakışlarıyla hepimizi tek tek süzdükten sonra yavaşça ma
sanın üzerine doğru eğildi. Kararlı ve tok bir sesle okulumuzun mottosunu
bir kez daha tekrarladı:

"Unutmayın, arkadaşlar, yatarak başarıya ulaşan tek varlık tavuktur
Peki, biz tavuk muyuz?"

Gerçekten buna cevap vermek zorunda mıydık?

Ekmek parası kolay kazanılmıyordu. İnsan bazı saçmalıkları zorla da
olsa yutuyordu işte. Hep birlikte, "Hayır," diye cevap verdik.

Aldığı cevaptan memnun bir şekilde gülümsedi. "Peki, öğrencilerimizin
tavuk olmasına izin verir miyiz?"

Buna da cevap vermek zorunda mıyız?

"Asla!" dedik aynı anda. Demiştim, ekmek parası kolay kazanılmıyordu

Öçel Bey'in memnuniyet dolu bakışları büyüdü. Burnunun ucuna tak
tığı gözlüğüyle nereyi gördüğünü hiçbir zaman anlamayacaktım. O göz
lüğün o konumdan göstereceği tek yer her şeye soktuğu o burnu olurdu
Cenk meydanı konuşmasını, "Bu ekibi işte bu yüzden seviyorum!" diyerek
sonlandırdı. "Zafer, azmedenlerle birliktedir. Başarılar, arkadaşlar!"

Acilen tarihi dizi izlemeyi bırakmalısınız, Öçel Bey.

O, öğretmenler odasından çıkarken masanın etrafındaki herkes tuttuğu nefesini sıkıntıyla bırakmıştı. Neşet Hoca, "Şu adam ne zaman şu konuşmayı yapsa *Hay'dır Allah, Hak'tır Allah*, diye bağırmamak için kendimi zor tutuyorum," dediğinde herkes aynı anda kocaman bir kahkaha attı. Oldukça yerinde bir tespitti.

Melike, okulumuzun bu misyon ve vizyonunu duyduğunda gülmekten kendini alamamış, *okulun girişine, ne tarafa dönersen dön, poponuz hep arkanızdadır, çocuklar*, diye yazdırın diyerek iki hafta boyunca bizimle dalga geçmişti.

Zonklayan bacaklarıma rağmen yerimden kalkıp kitaplarımı topladım. Önlüğümün cebinden anahtarımı çıkarıp dolabıma yöneldim. Bugünün tek iyi yanı akşam kursun olmayışıydı. Dolabımı açıp elimdeki kitapları bıraktım. Dersim olan sınıfa göre yeni kitaplar alıyordum ki, "Ayperi Hoca'm, bir saniye bakar mısınız?" diyen sesi duyunca dolabın kapağını kapatıp girişe baktım. Gelen, Elif Hanım'dı.

Kendisi okulun girişinde büyük bir masada oturur, okulun her türlü evrak, fotokopi, hesap işlerini hallederdi. Her türlü bilgiye hâkim olmak isteyen Okan Bey'den hakkımızda istihbarat toplar, Öçel Bey'e yetiştirirdi. Yani deli müdürümüzün ajanıydı. İkisinin de yanında az konuşmak ve ellerine mümkün olan en az kozu vermek kritik önem taşıyordu.

"Buyurun, Elif Hanım."

"Bir veli geldi." Mor çerçeveli gözlüğünü ileri iteledi. "Gerçi veli mi onu da tam anlamadım ama neyse. Sizinle görüşmek istiyor. Yeğeninin adı Sıddık'mış."

Yüzüm olabildiğince ekşidi. "Sıddık?"

O da şaşkın görünüyordu. "Hı," dedi. "Sıddık."

"Benim Sıddık diye öğrencim yok ki."

"Valla Ayperi Hoca'm, bırakın öğrenciyi, bu okulun sınırları içinde Sıddık diye biri yok. *Buyurun, öğretmenler odasına çıkalım, bütün hocalarımızla görüşün*, dedim ama *gerek yok, sadece Ayperi Hanım'la görüşeceğim*, dedi. Ben de bekleme odasına aldım, aşağıda sizi bekliyor."

Sorgular bir şekilde kaşlarım havalandı. Elimdeki kitapları yerine bırakıp dolabı kapadım. "Tamam, ilgileniyorum. Teşekkürler."

Elif Hanım uzaklaşırken, dolabımı kilitleyip minik anahtarı önlüğümün cebine attım. Masanın üzerinden kalemlerimi alıp, göğüs hizamdaki cebe iliştirirken, öğretmenler odasından çıkıp bekleme salonuna ilerledim. Bir araba dayak yedikten sonra kemikleri sızım sızım sızlarken topuklu bot giyen tek deli ben olabilirdim. Ağrıyan eklemlerim yüzünden merdivenleri ağır ağır indim. Spordan çıkan teyzeler gibiydim.

Aynı saniyelerde Sıddık'ı düşünüyordum. Zihnimi yokladım. Bek bir öğrencimin göbekadı falandı. Peki, göbekadı bizi ne ilgilendiriyord Sıddık? Yüzüm daha da ekşidi. Yanlış anlaşılma olmasın, derdim Sıddıklar değildi. Derdim, tanıdığım herhangi bir Sıddık olmamasıydı. Merdiven lerin sonuna geldiğimde, saçlarımı geri savurarak duruşumu dikleştirdim.

Tanımasam bile beni bekleyen bir veliyi bekletemezdim. Bekleme sal nunun kapısına geldiğimde kapıyı açıp hızla içeri girdim. Konuşmam da bir o kadar hızlı olmuştu. "Kusura bakmayın. Biraz bek-" deme niyetiyle başladığım cümle, gördüğüm kişiyle taş olup dudaklarımın ucunda kalı kaldı.

Olduğum yere çakıldım. Evet, durumumu anlatacak cümle buydu. Tam anlamıyla olduğum yere çakıldım. Ya aldığım kafa darbesiyle yine halüsinasyon görüyordum ya da gerçekten hayat beni inatla tokatlamaya devam ediyordu.

Oradaydı. Geniş salonun ortasındaki masaya oturmayı değil, tam karşımda kalan kalorifer peteğine yaslanmayı tercih etmişti. Ellerini siyah kabanının cebine sıkıştırmış, ayaklarının ucuna bakıyordu. Ben içeri girdiğim anda gözleri bana yükseldi. Şok içinde olmasam bir adım gerilerdim ama şu an imkânsızdı. Siyah kabanının yakalarını yukarı kaldırmış, yeşil kazağı gözlerini daha da ön plana çıkarmıştı. Çenesi ağır ağır dikleşirken duruşunu asla bozmamıştı.

"Selam," dedi sakince.

Dünyanın en rahat konuşmasına başlıyor gibiydi. Ama benim dünyam başıma yıkılmak üzereydi. *İnsanlar, başlarına gelen felaketlerde kendileri dışında herkesi suçlarlar*, diye bir söz okumuştum bir romanda.

Günlerce üzerine düşünmüştüm. Sıradan insanlar böyle mi yapardı? Peki, neden bende öyle olmamıştı? Başıma gelen her şey için acımasızca kendimi suçlamaktan başka bir şey yapmamıştım. Bütün felaketlerimin öznesi hep bendim. Zayıftım, âcizdim, korkaktım. Ama artık küçük değildim. Gücümü, içimdeki âcizlikle mücadele ederken tüketmemek için kendimle pazarlık masasına oturmuştum.

Kimse senin nelerle başa çıktığını bilmez, Ayperi. O yüzden dimdik yürü. Başını yere eğme, kaçma, saklanma. Bunu o çocuğa borçlusun. O nasıl seni hayatta tuttuysa sen de onun için güçlü duracaksın. Kimseye ne acını söyle, ne yaranı ne de âcizliğini!

Ama bu adam...

Karşımda dikilen surete bakarken her şey durmuştu. Numara yapamıdum, yalandan gülemiyordum. Zira yüzümdeki maskeyi kendi ellerimle

onun önünde çıkarmıştım. Hem içimdeki hem dışımdaki tüm güçsüzlüklerimi biliyordu.

Neden böyle bir şey yapmıştım? Nasıl bu kadar boş bulunmuştum? Nasıl tanımadığım birine karşı her şeyimi bu denli döküp, önünde kendimi parçalayarak ağlamıştım? Yıllarca bu kırılası çenemi dişlerimi sıka sıka tutmuşken neden ona konuşmuştum?

Onu ilk gördüğümde salya sümük ağladığım, ikinci görüşümde ise şok içinde kaldığım için fark edememiştim ama Melike fazlasıyla haklıydı. Deniz gören evdeki teras gibiydi. Kabul ediyorum, yakışıklıydı. Garip bir şekilde elit bir havası vardı. Onu ilk gördüğümde bu yüzden polis olabileceğini hiç düşünmemiştim. Gerçi o an ben hiçbir şeyi düşünmemiştim.

"Selamımı almayacaksan direkt konuya gireceğim," dediğinde ben hâlâ şok içindeydim.

Şaşkınlıkla, "Ko- Konu?" dedim ama sesim titremiş, harfler ağzımın içinde yuvarlanmıştı. Allah aşkına, derdim neydi? *Tanımıyormuş gibi yap, Ayperi. Hatırlamıyorsun, evet. Ne demişti terapist? Beyin o kadar akıllı değil, ne dersen inanır. Aynen, tanımıyoruz. Buna inan!*

Minik bir öksürükle boğazımı temizleyip duruşumu dikleştirdim. Arkamda en az benim ağzım kadar açık kalmış kapıyı, gözlerimi ondan bir an bile çekmeden, kapatırken paniğimi belli etmemek için yoğun bir savaş içindeydim. Her hareketimi dikkatle izliyordu.

"Konu ne?" dediğimde kendimden daha emindi. "Buyurun, dinliyorum. Sanırım yeğeniniz hakkında bilgi almaya gelmişsiniz." Ürkekliğimi yutmaya çalışarak ilerledim. Aramızda üç adım kaldığında durdum.

Başı sola eğildi. "Sıddık diye öğrencin var yani?"

Nettim. "Hayır, yok."

"Abbas?"

"Yok."

"Mithat?"

"Yok."

"Faruk?"

"Yok."

"Nazmiye?"

Boş boş göz kırpıştırarak gerekli cevabı verdim. Ne yaşanıyordu burada? Garip bakışlarımı karşısında dudağının köşesinde küçük bir tebessüm belirdi. "Madem Sıddık diye bir öğrencin yok, o halde neden geldin?"

"İnatla beni görmek istemişsiniz."

"Doğrudur, öyle dedim." Bir kaşı usulca havalandı. "Ama sen, beni tanımıyormuş gibi yapacaksın sanırım."

"Çünkü tanımıyorum," diye hızlı bir cevap verdim. *Salak Ayperi, bu kadar hızlı cevap verirsen nenen bile inanmaz.*

O da inanmadı. İmalı tebessümü derinleşti. "Öyle mi?" dedi sakin, "Ben nedense tanıştığımızı hatırlıyorum. Yüzün fazlasıyla tanıdık."

Ne demek *yüzün fazlasıyla tanıdık*? Ben o gün tanınmayacak bir hâl deydim!

Son söylediğine kısa bir an için tepkisiz kaldım. Bu iş buradan dönmezdi. Daha fazla saçmalamaya ise hiç gerek yoktu. Çenemi daha da dikleştirirken, derin bir nefes vererek dilimi kuruyan dudaklarımda gezdirdim. Rujum bile kaskatı kesilmişti. Daha fazla saçmalamanın anlamı yoktu. Resmiyeti ve numara yapmayı bir köşeye bıraktım. "Neden geldin?" dedim sadece.

Dudağındaki yarım, kendinden emin tebessümü bozmadı. Fazlasıyla sinir bozucuydu. Kısa bir an için bakışları yüzümde gezindi. Hafifçe çenesini kaşırken sanki bir şey söylemek istiyor gibiydi ama sessiz kaldı. Sola yönelip masanın üzerinden küçük, koyu kahve paketi aldığında ben masanın üzerinde böyle bir şey olduğunu bile fark etmemiştim.

Elinde bir paketle bana ilerlerken istemsizce iki adım geriledim. Kendinden emin yürüyüşüyle bocaladım. Ürküyordum, kimse anlamazdı ama bazı şeyleri yok sayamıyordum. Ama o bunu anlamış gibi adımlarım gerilediği anda durdu. Yeşil gözbebeklerini kaçırmak gibi bir niyeti yoktu. Paketi bana doğru uzattığında bakışlarım o ve paket arasında gidip geliyordu.

"Senin," dediğinde sesi öyle sakin ve ılımlıydı ki yeniden yüzüne bakmak kaçınılmazdı. "*Beni tanıma*, dedin ama arkanda iz bıraktın, Ayperi Ak." Dudağının köşesindeki tebessüm büyümüştü. "Emanet saklamayı sevmem. Sahibinde kalsın."

Boş bulunarak uzattığı paketi aldım. *Neden aldın, Ayperi? Konuşsana kızım!* Yaptığım tek şey aval aval yüzüne bakmaktı.

Göz ucuyla alnımı işaret etti. "Alnın nasıl? Ciddi bir şey var mı?"

Yine boş bulundum. "Yok," dedim alık alık. Saniyeler içinde kendime geldiğimde ise kaşlarımı hızla çatıp bir adım daha geriledim. "Sana ne!" Paketi ileri doğru salladım. "Ayrıca bu ne? Ne saçmalıyorsun sen?"

Ona doğru uzattığım paketi almadı. Sadece küçük bir tebessüm daha gönderdi. Yakışıklı olduğunu asla inkâr edemezdim ama şu an olanlara da anlam veremiyordum. "Açınca ne olduğunu görürsün. Hatırlayacağına eminim," derken yine imalıydı. Kendinden emin adımlarla ilerleyip yanımdan geçti. Omzumdan göz ucuyla baktığımda o da aynı şekilde bana bakarak ilerlemeye devam etmişti.

Kapıyı açtığında şaşkın bakışlarım arkama döndü. Bu ne özgüvendi be?

"Paketin içinde bir şey daha var," dedi kapıyı açarken. "Onu da hatırlayacağına eminim. Bu arada, sormadın ama söyleyeyim." Alık ifadem kendisine keyif vermiş olmalı ki tebessümü büyüdü. "Ben, Ömer SEYİRHAN." Kucağımda paketle boş boş göz kırpıştırmaya devam ettim. Bu ifademle de eğlendi. Gülüşü genişledi. "Tanıştığıma memnun oldum," dedikten sonra gayet sakin bir şekilde yeniden arkasını dönmüş, odadan çıkmıştı. Birkaç saniye kapıyla da bakıştım.

Bu neydi şimdi?

Alık bakışım birkaç saniye sürdü. Pakete sıkıca sarılıp, bağrıma bastığımı fark ettiğimde irkilerek kendime geldim. Karşı cins en büyük travmam değilmiş gibi gidip, travma sebebimi bir karşı cinse anlatırken ne düşünüyordum ben? Elim kolum birbirine girmiş bir haldeydi.

Elimi panikle sıkışan yüreğimin üzerine atıp düşünceleri toparlamak adına gözlerimi kapadım. *Beyin ne dersen inanır. Unutma, Ayperi. Şimdi sakin ol. Bunda panikleyecek bir şey yok! Suç mu işledin? Hayır.* Kendime inanarak gözlerimi açtığımda bıkkın bakışlarım paketteydi.

"Neden aldın şimdi bunu? Hı?" diye kendime söylendim. Masaya ilerleyip paketi üzerine bıraktım ve açmaya başladım. Düşüncelerin ucunu tutmak zordu. Ama paketin içinden bana ait yeşil bir atkı çıktığında bütün düşünceler yine yerle bir oldu. O gece bankta unutmuş olmalıydım. Almış mıydı? Neden?

Elimdeki atkıya şaşkın şaşkın bakarken paketin içinden çıkan bir şey daha vardı ve bu daha da şaşırtıcıydı. Atkımı bırakıp küçük eczane poşetine uzandım. Üzerine güzel bir el yazısıyla yazılmış not kâğıdı yapıştırılmıştı.

Alnındaki yara için. Gece yatmadan önce sürersin. Biraz yakar ama sakın silme. Sabah morluğun azaldığını, şişliğin çekildiğini göreceksin. Açık yaralar kapanmaz, yarabandını bu defa kullan.

Poşetin içinden çıkan krem ve yarabandıyla şaşkınca bakıştık. Önce atkıya baktım. Sonra ise kreme, nota ve biraz önce çıktığı kapıya. O geceyi anımsadım. Her şey bulanıktı ama bacağımın üzerine bıraktığı yarabandını hatırlıyordum. Onu ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de atmıştım. Ya da arkamda bırakmıştım. Bilmiyordum. Düşünceler artık ucu tutulacak gibi değildi.

Bana yürüme ihtimali var mıydı?

Daha neler! Şizofrenleşme, Ayperi. Adam facia yakışıklı. Sana mı bakar, kızım? Ayrıca önünde salya sümük ağladın, hatırlatırım. Selam veren herkes sana yürümüyor, kızım. Kendine gel.

Belki de acıyordu. O gün anlattıklarımdan sonra yalnız olduğumu düşünüp destek olmak istiyordu. Aniden bastıran öfkemin nedeni bendim.

Kendime dahi acımazken bir başkasının bana acımasına asla tahamm edemezdim. Kimsenin merhamet etmesi gereken bir hayat yaşamıyordu

Atkımı yeniden pakete sıkıştırıp kreme uzandım. Amacım hızla kap yönelip dizilerdeki gibi çöpe atmaktı ama odada çöp yoktu. Hevesim k sağımda kalırken kremi ve yarabandını notla birlikte paketin içine yer tirerek odadan çıktım. Hem ne diye sinirleniyordum ki? Adamın yapt kötü bir şey yoktu. O gün de endişelendiği tek şey güvenliğimdi. Sade atkımı vetip gitmişti. Krem yine acıdığı için olmalıydı. Beyhude bir hay yaşıyordum. Bilen herkes acırdı.

O biliyordu.

Kendime içten içe kızarak, ilerlerken kafam karmakarışıktı. Merdiv lere yöneldiğimde Elif Hanım'ın aniden karşıma çıkması düşüncelerd kurtulmak için bir lütuftu.

"Kimmiş?" dedi heyecanla. "Kimin velisi? Ne diyor? Bu kadar öne olan neymiş? Sıddık kimmiş?"

Son sözümü geri alıyorum. Lütuf değil, bir cezaydı. Aldığı her bilgi deli Öçel Bey'e gün sonu raporu şeklinde sunuyordu. Göz devirerek il ledim. "Hangi sorunuzdan başlamamı istersiniz?"

"Hiç fark etmez, Ayperi Hanım, istediğinizden başlayabilirsiniz."

Beynim durmuş bir haldeydi. Ama Öçel Bey okula veli randevu saat dışında yapılan kişisel ziyaretlerden hoşlanmıyordu. Bir sebebi yoktu. Bu rası eğitim yuvasıymış. Deli olduğu için kimse kurallarını sorgulama gere sinimi duymuyordu. Ekmek parası kazanmak gerçekten zordu.

Ömer Seyirhan Beyefendi bir veli olduğunu iddia ederek buraya geldiğ için şu an sallayacağım en makul yalan bunun devamını getirmekti. Sıddı yoktu. Revize etmek zorunda kaldım. "5/C'deki Cem'in dayısıymış. Anne sinin işi olduğu için dayısı gelmiş. Dersleriyle ilgili özel bir durum vard benden fikrimi istedi. Malum, Cem'in sınıf öğretmeni benim. Daha etkil olacağımı düşünmüşler."

"Sıddık kimmiş?"

Bu hazırlıksız yakalandığım bir soruydu. "Göbekadı," diye buna da en makul yalanı salladım. Kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Tabii, Cem'in göbe kadı Sıddık'mış. Ben de şimdi dayısından öğrendim. O hep öyle çağırırmış."

Allah belanı vermesin, Ömer Seyirhan Beyefendi. Başka isim mi bula madın? Sıddık ne?

Elif Hanım da şaşkındı zira Cem oldukça zengin ve köklü bir aileye mensuptu. "Cem ALZAKOĞLU'nun göbek adı mı Sıddık'mış? Babası fab rikatör olan?"

Onaylayan mırıltılar çıkardım. "Tabii, az önce dayısı bahsetti. Bunların büyük büyük dedelerinin adı Sıddık'mış. En azından bu şekilde isminin anısını devam ettirmeye karar vermişler."

Sevgili Alzakoğulları, umarım Sıddık adında bir dedeniz vardır. Bence olmalı. İçinizde biraz Allah korkusu varsa olur.

Elif Hanım, "Cem'in size ettiği evlilik teklifini bence artık düşünmelisiniz," diyerek başka bir konuya geçmişti. Minnettardım. Ama cümlenin devamı, "Cem'in büyümesine daha çok var ama bence dayı değerlendirilir," diye geldiğinde bütün minnettarlığım yerle bir olmuştu.

Kınayıcı bir bakış attım. "Yok artık!" Kucağımdaki pakete daha sıkı sarıldım. "Daha neler! Zengin koca avcısı mıyım ben? Aşk olsun."

Keyifle güldü. Hatta Adile Naşit misali kıkırdadı. Omzuma hafifçe vururken bayılmaya yakın olan ifadem onu ziyadesiyle keyiflendirmişti. "Şaka, şaka. Sizde o ışık yok zaten. Yanınıza erkek sinek yaklaşsa kaçıyorsunuz. Çalışmaya birlikte başladığınız tüm hocalar, okula yüksek bağış yapan ailelere gelin gitti. Siz hâlâ buradasınız." Saçma bir bakışla omzumu okşadı. "Böyle devam edin. Öçel Bey sizi işte bu yüzden seviyor. Gözünüz sadece işinizde. Zengin bir aile ilginizi çekmiyor, sadece çocuklarla ilgileniyorsunuz. Lütfen değişmeyin."

Topuklu ayakkabılarının üzerinde kıvrak bir hareketle dönüp, odasına yönelirken onun suratındaki tebessümün aksine benim yüzüm ekşimişti.

"Övdü mü yoksa gömdü mü o be?"

Ayrıca doğrudur. Sevgili Cem, bana evlilik teklif etmişti. Hem de öğretmenler odasının ortasında *öğretmenim, sizden başkasıyla evlenmem ben*, diye feryat figan ağlayarak. Onunla güzelce konuşmuş, bulunduğumuz konum ve yaş itibarıyla bunun imkânsız olduğunu anlatmaya çalışmıştım ama gelebildiğimiz en son noktada *beni bekleyin, hemen büyüyüp sizi alacağım*, demişti.

Ah, benim cesur yürekli minik hayranım, seni de yalanıma alet ettim, affet. Umarım bir gün yeni dayınla tanışmak, olmayan büyük dedenin adının Sıddık olduğunu öğrenmek zorunda kalmazsın.

Böyle bir şeyin düşüncesi bile ürpermeme neden olduğu için titreyerek kendime geldim. Kucağımdaki paketi sıkıca tutarken dalgın adımlarla ilerledim. Lise zamanlarında yalnız kalmaktan korkardım. Artık his bile yoktu içimde. Her biri yitip gitmiş gibiydi. Düşünceli ve ağır bir edayla öğretmenler odasına girdiğimde paketi nedensiz bir dikkatle dolabıma yerleştirdim, kitaplarını alarak kalan dersleri tamamladım.

Kendimi derslere vererek düşünmeyi engellemek kısa vadeli bir çözümdü. Dersler bitince okuldan çıktığımda yine kendimle baş başaydım.

Soğuktu. Üstelik atkımı ve eldivenlerimi sabah bir anlık güneşe aldan evde bırakmıştım. Ama yürümek istiyordum. Durmadan yürümek, yalnı kalıp düşünmek... Çantama uzanıp onun getirdiği atkıyı aldım ve boynun doladım. Sonuçta benimdi. Ama burnuma dolan koku bana ait değild Yıkamış mıydı bu atkıyı? Temiz ve ferah kokuyordu. *Biraz da tıraş losyon*

Bu şekilde cadde ortasında K9 gibi atkıyı koklamaya devam edersem kınayıcı bakışların hedefi olabilir, sosyal anksiyeteyi hortlatabilirdik. Atkıy boğazıma doğru çekiştirip hızlı adımlarla ilerledim. Şimdi bilgileri topla lamam gerekiyordu. Hakkında ne biliyorduk?

Ömer Seyirhan. Polis.

Harika. Oldukça hayat kurtarıcı bilgiler. Allah var, yakışıklıydı. Elit bir havası vardı. Gözleri güzel ama tavırları fazla egoist gibiydi. *Ya da özgü venli.* O gün inatla güvenliğimden emin olmak istemesinin nedeni de polis olması olmalıydı. Demek ki işini de seviyordu. Tamam, paniklemeye gerek yoktu. Atkım onda kalınca geri vermek istemişti. Bunda bir şey yoktu.

Neden bu kadar panik yapıyorsun ki Ayperi?

Çünkü beni gerçek benliğimle gören birine nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Her şeyi saklarken gülmek, bir şey yokmuş gibi davranmak kolaydı. Şimdi ne yapacaktım? İnsan yıllarca içini kemiren büyük bir sırrı başkasına döktüğünde çıplak gibi hissediyordu. Bana baktığı her anda içimi görüyormuş gibi hissediyordum. Saklanmaya alışıktım. Bu histen hoşlanmamıştım.

Düşüncelerimi telefonumun sesi böldü. Annem arıyordu. Kaç gündür kendi kaoslarımla uğraşmaktan ona vakit ayıramamıştım. Üzülürdü. Kıyamazdım. Ama azar yiyeceğim netti. Birkaç kere aramıştı ve ben dönüş yapmamıştım. *Başım kabalıktı, anne. Ne yapabilirim?*

Telefonu açıp tatlı bir sesle, "Efendim, anne," dediğimde umudum, azarın boyutunu azaltmaktı.

"Kız, sen nereyesun?" diye yükseldi. Normalde gayet akıcı konuşurdu ama sinirden şive kayması evresine geçmişti. Bu demek oluyordu ki durum ciddi.

Ilımlı olmaya çalıştım. "Buradayım, anne."

"Madem orayasun açsana o gaybana telefonu!"

Fazlasıyla sıradan bir aileydik.

Aslen Trabzon Akçaabatlıydık. Ama babam devlet dairesinde memur olduğu için Trabzon merkezde yaşıyorduk. Zaten sülalenin çoğu da işinden, gücünden dolayı merkezdeydi. Ninelerimin ikisi de kocalarını erkenden öteki tarafa yolcu etmişti. Anneannem kendine bakardı. Seni beni görmecek

türde bir yaşama arzusu vardı. Eski toprağı yıkmak kolay değildi. Yaylada tek başına yaşardı.

Ama babaannem hastaydı. Yazları yaylaya gider, kışları bize gelirdi. Ama her gelin gibi bu durum annem için büyük bir kaostu. Zira huysuzdu ninem. Her şeye bir lafı vardı. Annem de nineme bir şey diyemez, bize sarardı. Büyük ihtimalle şu an nineme sinirliydi. Allah'tan ben ve abim uzaktaydık, sadece telefondan azar yiyorduk. Babam ve küçük kardeşim Muzaffer'in halini düşünmek bile beni ziyadesiyle üzüyordu.

Muzaffer, yıllardır üniversite sınavına hazırlandığı halde kazanamayan, ülkenin zekâ seviyesini on puan aşağıya çeken bir elemandı. Borazan gibi sesi, değirmenden farkı olmayan hangar niteliğindeki midesi, sivilceli yüzü ve atarlı giderli hareketleriyle tam bir ergendi. Yirmi yaşında olmasına rağmen ergenlikten çıkıp olgunlaşacağına, her sene biraz daha geri gidiyordu.

Annem kendisine itinayla trip atardı. Ama şüphesiz en büyük tribi daima abim Muharrem yerdi. Kendileri her şeyiyle bir Karadeniz erkeğiydi. Trabzonspor sevdası, siniri, hamsi aşkı, sinirlenince kayan şivesi ve odunluğuyla bütün şartları tamamlıyordu. Kendisi yıllar önce Polis Özel Harekâta alınmıştı. Annem hasta, duyarsa fenalıklar geçirir diye bir süre hepimiz bunu ondan gizli tutmuştuk. Ama çeneleri çıkasıca komşumuz Serpil teyze dilini tutamamış, anneme büyük bir heyecanla bu bilgiyi yetiştirmişti.

Annem bunu duyduğunda sağlam bir kalp krizinin eşiğinden dönmüş, bir ay hastanede yatmıştı. Mesele abimin işi değil, anneme aniden söylenmesi ve o şaşkınlığın kalbi tetiklemesiydi. Buram buram kaos kokan korkunç günlerdi. Hâlâ hepimize bu konuda düzenli aralıklarla trip atmaya üşenmezdi.

Bu arada isimlerimiz sorguya kapalıydı. Muharrem ve Muzaffer isimleri ninemden çıkmıştı, annemler de kıyamamıştı. Ben de onlara uygun olarak Mualla ya da Muhlama olabilirdim ama çok şükür ki babam daha askerlik dönemlerinde Ayperi ismini duyup *bir gün kızım olursa ismi Ayperi olacak*, diye kafaya koymuştu.

Teşekkürler, baba.

Annem yeniden, "Kız, sen neredesin?" diye yükseldiğinde bu defa aksandan arınmıştı. Siniri geçiyordu, şanslıydık.

"Özür dilerim, anne. İnan, arayacaktım ama fırsat bulamadım. Sınavlar yoğun. Kafa kaldıracak halim kalmıyor."

Evet, anneciğim, bayağı yoğundum. Adam dövdüm, kafamı yardım, mahpuslara düştüm, çılgın tesadüflerle karşılaştım falan filan. Yoğun bir efor gerekiyordu.

Yumuşamıştı hemen. "Nasılsın? Yemeklerini yiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki."

"Zayıflamış görmeyeyim seni."

Güldüm. "Kıyafetlerime sığmam lazım, kilo alamam."

"Sen ye, ben sana yenilerini alırım. Bir deri bir kemik kalıyorsun her kış."

Kışı sevmiyordum. Ne yapabilirdim? Yemek yiyesim gelmiyordu. Kimse bilmezdi ama o zaman da hava soğuktu. Gizli bir yastaydım, öldürdüğüm çocukluğum ve neşesi için.

"Ne kadar zayıflayabilirim, anne? Kıçım hâlâ kocaman."

İnce bel, dolgun basen genini bana aktardığı için gururluydu. "Sus sen. Senin kıçından ne olur? El kadar. *Kilo*, diyor hâlâ. Bak, ne anlatacağım. Biz dün Mahmut dayınlarla pikniğe gittik."

"Kış günü ne pikniği, anne?"

Onu sorgulamamamı söylediğinde hemen kabullendim. Çok da sorgulayasım yoktu zaten. Dakikalarca konuşmuştu. Telefonu kapadığımda orada olmamama rağmen bütün mahallede yaşanan olayları biliyordum. Bu yüzden mahalle girişinde, köşedeki evde oturan Selahattin'in karısını aldattığı bilgisinin hafızamda ne işi olduğunu da sorgulamadım.

Günün sonunda toplu taşıma işkencesinden sonra nihayet evimdeydim. Hızla apartmana girip merdivenleri çıkmaya başladım. İkinci kattaki Özlem ablanın kapısının önünden geçerken adımlarımı daha da yavaşlattım. Yakalanmamalıydım. İyi kadındı, severdim ama biri bir kere *nasılsınız*, dese İslamiyet'in doğuşundan itibaren anlatmaya başlıyordu.

Kapıyı açıp eve girdim. Melike evde olmalıydı. Kabanını okuldan yeni gelen bir çocuk gibi içi dışına çıkmış bir vaziyette vestiyere asmıştı. Montumu ve botlarımı çıkarıp içeri geçtim.

"Melike!"

Sesi derinlerden geldi. "Geliyorum, Pero."

İyi, en azından bugün de eve sağ gelebilmişti. Büyük başarıydı. Yavaş adımlarla odama ilerledim. Pijamalarımı giymek istiyordum. Kafamı dağıtacak aktivite buydu. Saçlarımı dağınık bir şekilde tepemde topladım. Dolaptan yünlü, ayıcıklı yeşil pijamalarımı aldım.

Gözleri de aynı renk.

Elim havada asılı kaldı. Nereden gelmişti o ses? Benden mi? *Bunu düşünmüş olamazsın, Ayperi!* Yeşil pijamalardan hızla elimi çekip grileri aldım. Böylesi daha iyiydi.

Şeyma bugün geç gelecekti. Hastanede işi olduğunu söylemişti. Bu gece Melike'yle baş başaydık. Yemek yiyip sofrayı topladık. Sessizce televizyon

izlemeye başladık. Sıradan bir akşamdı. Mesela on dakika sonra Melike aynı koltuğun, aynı köşesinde uyuyakalacaktı. Kendisi koltuğun sihirli olduğunu düşünüyordu. Hatta onsuz bir şey yapmayalım diye Şeyma'nın bu koltuğa uyku ilacı serptiğini bile iddia etmişti. Aynı koltuğun, aynı köşesinde sürekli uyuyakalmasının başka izahı olamazmış. Ama inatla da aynı koltuğa yatmaya devam ederdi.

Melike'yi uyandırıp yatağına götürdüm. Üstünü örtüp yüzündeki yara izlerine krem sürdüm. Hafifçe sızlandı ama uyanmadı. Kendi odama yöneldiğimde yine zihnimdeki sesleriyle baş başaydım. Odanın kapısını kapatıp ağır adımlarla dolabımın karşısına ilerledim. Aksim karşımdaydı. Arkamda kalan yatağımın üzerindeki atkı ve krem poşeti de aksimin hemen yanında. Sızlasa bile iyi gelir miydi yaralarıma? Haklı olabilir miydi?

Yatağıma ilerledim. Kremi kutusundan çıkardığımda içinden çıkan sadece ilaç değildi. Hemen yanında bir de yarabandı vardı. *Hatırlayacağına eminim*, demişti. Haklıydı. Hatırlıyordum. Bakışlarım nota takıldı. *Açık yaralar kapanmaz.*

Kremi parmak ucuma sıkıp dikkatlice yarama sürdüm. Beyazdı. Garip duruyordu tenimde. Yakıştırmazdım kendime bu rengi. Bandı dikkatle yaranın üzerine kapadığımda bunu neden yaptığıma dair de bir fikrim yoktu. İnsan bazen sadece boş, duygusuz, parçalanmış bir çuval gibi yaşıyordu. Bant, morluğu ve şişliği kapamaya yetmemişti ama idare ederdi.

Kremi başucuma bırakıp sessizce yatağıma uzandığımda da zihnim büyük bir hissizlik içindeydi. Bazı anlarla baş etmek için birçok duyguyu öldürmek gerekiyordu. Bende de ölen pek çok şey mevcuttu. Gözlerimi kapadığımda yaram yanmaya başlamıştı. Aldırmadım. *Biraz yanabilir*, demişti. Başka hiçbir şey düşünmedim, düşünemedim.

Neyi değiştirecekti düşünmek? Kocaman bir hiç.

Büyük bir hissizlik içindeyken dakikalar içinde zihnim karanlığa battı. Gözlerimi zihnimde açtığımda yine karanlıktaydım. Önümü görmeden yürüyor, ellerimle yolumu bulmaya çalışıyordum. Bir uçurumun ucuna geldiğimde adımlarım durdu. Rüzgâr tenime şiddetle çarparken, karanlığın nedeninin gözlerimin hâlâ kapalı olması olduğunu anlayarak zihnimde gözlerimi aralamayı denedim.

Başardım da. Karanlıktan sıyrıldığımda boğuk bir griyle karşılaştım. Uçurumun ucundaydım. Aşağıdaki sarp kayalar kimi için ölüm, benim için kurtuluş olabilirdi. Kollarımı iki yana açarak ruhumu rüzgâra bıraktım.

Sesimi duydun mu rüzgâr? Beni gördün mü?

Rüzgâr daha büyük bir şiddetle tenimde gezindi. Beni aşağıya, kendine çekmekti niyeti. Ama aniden kulağıma neşeyle öten bir serçe sesi geldiğinde

esinti hafiflemiş, kapadığım gözlerim yeniden aralanmıştı. Bakışlarım ses geldiği yöne döndü. Biraz önce zifiri karanlık olan her yer artık aydınlık. Yan yana sıralanmış ağaçların arasında gezinirken aradığım tek şey kuş. Hâlâ neşeyle ötüyor, birini çağırıyor gibiydi. Onu birkaç adım ilerimde, ta arkada kalmış ağacın dalları arasında bulduğumda dudaklarımda huzurlu bir tebessüm belirdi.

"Seni duydum," dedim.

Ben de seni gördüm, der gibi ötmeye devam etti.

Elimi uzatarak sadece tüylerini okşamak istedim ama daha fazlasını istiyor gibiydi. Çekinmeden minik ayaklarıyla parmaklarımın üzerine kondu. Minik yüzünü kendime yaklaştırdığımda yeşil gözlerin dikkatle bana baktığını görebiliyordum. Tebessümüm büyüdü. Tatlı ve şirin bir serçeydi. Bu gülüşümün hemen ardından parmaklarımdan ayrılıp etrafımda dönmeye, neşeli sesiyle eşsiz ezgisini dile getirmeye devam etmişti. Kendi etrafımda dönerken bakışlarım sadece onda, zihnim küçük gagasından dökülen melodideydi.

Aniden omzuma konduğunda önce minik başını kedi gibi boyun girintime sürttü. Saçlarımın omzuma dökülen tanelerinin arasına saklanmıştı. Elimi kaldırıp sırtındaki tüyleri okşadım. İncitmekten deli gibi korkuyordum. Ama bıraktığı his tamamlanmak gibiydi. Eksik parçaların bir araya gelerek oluşturduğu bir bütünün içinde gibiydim. Hisler yoktu ama yorgunluk da yoktu.

Hayvanlar ve çocuklar bu dünyada masum kalabilen tek canlılardı. Ama insan, elinin değdiği her şeyin masumluğunu alıyor, geriye boş bir koza bırakıyordu. Tebessümüm büyüdüğünde minik gagası yanağımdaki derin çukura değdi. Neşeli halleri de eşsiz ezgisi de coşkulandı. Onu dinledim, tüylerini okşadım. Zarar vermezdi, bilirdim.

Sabah uyandığımda sırtımda ve saç diplerimde soğuk ter yoktu. Alnımdaki yaranın morluğu ise tıpkı onun da dediği gibi kaybolmaya başlamıştı.

BÖLÜM 5

"Kaybolmak istemiştim bir zamanlar,
Kapının arkasında yokum, demiştim
Ve divanın altında da.
Bulamazsınız ki artık beni,
Hayatın ortasında.
Kaybolmak istemiştim bir zamanlar,
Beni kimse bulamazdı,
Tanrı'nın arkasına saklansam.
O kocamandı, en kocamandı o.
Bir kız çocuğunun hayalleri kadar..."

- DİDEM MADAK -

"Neden bana öyle bakıyorsun, canım?" diyen terapistime tam olarak aynı bakışla bakmayı sürdürdüm.

"Nasıl bakıyormuşum?"

Formaliteden bir soru olduğunun farkındaydım. Kendisine gözlerimden çıkacak lazer ışıkları için üstün bir çabayla bakıyordum. Biraz daha zorlarsam akıl hastanesine transfer olabilirdim ama düşmediğim bir orası kaldığı için hiç problem değildi. Çok sevgili terapistimin odası baştan aşağıya turuncuydu. İnsanı rahatlatıyormuş. Yalandı. Ne zaman gelsem nereye kusacağımı şaşırıyordum.

Buraya ilk kez üniversite zamanlarında gelmeye başlamıştım. Ailem yanındayken de uyku problemim vardı ama onlardan ayrılıp, başka yerde yaşamaya başlayınca bu problem daha da artmış, baş edilemez bir hâl almıştı. Kendimi korunmasız hissediyor, korkuyordum. Benim için güven annem ve babam demekti. Onlar gittiği anda yeniden karanlık ellerim kurtuluyorum düşünüyor, tedirgin hissediyor ve uyuyamıyordum. Bir de annem ve babamla aynı çatı altında olmak, güven ve huzurun eşlikçisiydi. Çünkü o olay olduğunda annemle babam yanımda yoktu. Onlar olsa böyle olmazdı inancı, aşabileceğimden daha fazlasıydı.

Ama bir şekilde kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrenmek zorundaydım. Ezildiğimi, her geçen gün biraz daha solduğumu hissediyor, kendi derdimle içimi yiyip, bitirirken hiçbir çıkış yolu bulamıyordum. Korkularımla yüzleşmek ve onların üzerine gitmek için başka bir şehirde okumak istemiştim. Sonsuza kadar babamın gölgesi altında yaşayamazdım. Yalnız yapabileceğime, güçlü bir kadın olabileceğime inanıyordum. Kendime bu motivasyon cümlelerini tekrarlayarak, Trabzon'dan kalkıp İstanbul'a gelmiştim.

Ama İstanbul'da işler pek de hayal ettiğim gibi olmamış, gaz gibi uçarken toz gibi yere çakılmıştım. Şehir büyük ve kalabalıktı. Uyuyamıyor, sürekli izlendiğimi düşünüp panik oluyordum. Toplu taşıma kullanmak başlı başına bir problemdi. Bütün insanları tehlike ve tehdit olarak görüyor, kaçıyordum.

Trabzon'a geri dönüp yine babamın güvenli kollarına sığınmak, kendi içimde kendimle başlattığım bu savaşı kaybettirecekti. Sırf bu yüzden geri dönmemiş ve her zamanki gibi direnmiştim. Ama bu direnişte de sanılan kadar başarılı değildim. Yaptığım şey yurt odasında saklanmak, kimseyle konuşmamak ve okula yürüyerek gitmek gibi çılgınlıklara kalkışmaktı.

Melike ve Şeyma sadece uyku problemi yaşadığımı ve buna bağlı olarak bir manyağa döndüğümü düşünüyordu. *Yani ben öyle sanıyordum.* İşler dayanamayacağım noktaya geldiğinde, psikolojik destek almam gerektiği fikrini öne sürmüşlerdi. Ben de onlara daha fazla yük olmamak için doktor önerilerine *tamam*, demiştim. Böyle tanışmıştık çok sevgili Hacer Hanımcığımla.

Bu sayede onlara da yük oluyormuş hissinden kurtulabileceğimi umuyordum. Çünkü Melike, her gün önce beni fakülteye bırakıp sonra kendi fakültesine gidiyordu ama mesafe olarak uzaktık. Normal şartlarda öldüreceğiniz uykusunu bölmeyecek kız, sabah derslerim olduğunda erken kalkıyorum ama sövmeyi de ihmal etmiyordu. Kendi derslerine de benim yüzümden hep geç kalıyordu.

Şevval kalabalık yerlerde elinden geldiğince yanımda bulunuyor, uyuyamadığım gecelerde ben uyumadan gözünü kapamıyor, gece kâbuslarla uyandığımda elini alnıma yaslayıp, dualar okuyarak yüzüme üflüyordu. *Neden böyle oluyor*, dediklerinde İstanbul'u ve dersleri bahane ediyordum.

İkisi de geceleri uyuyabilmem için türlü türlü otlar, ilaçlar getiriyor ve manyak manyak şarkılar dinletiyordu. Bu hallerime hiçbir zaman kızıp şikâyet etmemişlerdi ama benim için onlara ayak bağı olmak fazlasıyla can sıkıcıydı.

Ne diyebilirdim ki? Çılgın zamanlardı. Etrafıma ördüğüm kabuğun ne denli kalın olduğunu, çıkmak istediğim zamanlarda bana bile izin vermediğini o günlerde anlamıştım.

İlk defa Hacer Hanım'a her şeyi anlatmıştım. *Sana yardımcı olabilmem için her şeyi bilmeliyim*, demişti çünkü. Başta bu seansların asla işe yaramayacağını düşünüyordum ama kendimi eskisinden daha da iyi hissetmeye başladığımda bazı şeyleri düzeltecek asıl gücün bende olduğunu anlamıştım. Değişmesi gereken yaşadıklarımız değil, bu yaşananlara baktığımız pencerelerdi.

Bu pencereyi değiştirmeyi planlıyordum. Yani en azından deniyordum. Hacer Hanım'ın en uzun süre travmasını atlatamayan danışanı olabilirdim. *İnatçısın*, derdi sıklıkla. *Kendinle bile inatlaşıyor, sahiplendiğin derdi dahi bırakmak istemiyorsun. Travmanı, hayatta güçlü kalabilmek adına bir silah olarak kullanmışsın kendine. Onu bıraktığında güçsüz kalmaktan korkuyorsun.*

Ben yalnızlıktan korkarım, güçsüzlükten değil. Ama güçsüzlük yalnızlaştırır, dediğimde sadece gülmüştü. Tıpkı şu an olduğu gibi dudaklarında kendinden emin ve bilgiç bir gülüş vardı.

Tek kaşı havalandı. "Beni öldürecek gibi bakmaya ne zaman son vereceksin, Ayperi?"

Minik bir öksürükle boğazımı temizleyerek ters bakışlarımdan sıyrılmaya çalıştım. Karadenizli olmak zordu. Siz ondan gitseniz dahi o sizden gitmiyordu. İfademi toparlamama rağmen iki kaşımın arasının çatık olduğunu fark ettiğimde parmak ucumla düzeltmeyi denedim. "Öyle bakmıyorum."

"Tam da öyle bakıyorsun, tatlım. Ne oldu?"

Parmağım hâlâ kaşımın arasını ovuşturuyordu. Alttan alttan baktığımda bu defa bakışlarım daha masum ve makuldü. "Bir şey sormak istiyorum."

Oldukça ilgiliydi. "Dinliyorum." Öne eğildiğinde alnını kaplayan perçemleriyle omuzlarında dökülen saçlarına dikkat kesildim. Biraz daha az

hacimli bir model tercihi iyi olabilirdi zira Yeşilçam'dan fırlamış gibiyd
Ama bu güzel ve alımlı bir kadın olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Derin bir nefes verdim. "Acaba biz yıllardır bu terapilerle boşuna uğra
şıyor olabilir miyiz?"

İlgili ifadesinde büyük bir boşluk belirdi. Göz kırpıştırırken, "Bu ne
reden çıktı?" demesi oldukça makuldü.

"Bence ben psikiyatri dalının çok daha ötesinde bir vakayım. Hatta
klinik bir vaka bile olabilirim. Laboratuvara kapatıp beynimi incelemek
isterseniz insanlığın ilerlemesi adına denek olabilirim. Ben kendi insan
lığımda çok ilerleyemiyorum çünkü. En azından başkalarına bir faydam
dokunsun."

Gözlüğünü yavaşça çıkarıp masasının üstüne bıraktı. Her zamanki ilgili
haline bir de merak eklenmiş gibiydi. "Ne oldu, tatlım?"

*Doktor, al çekirdeği öyle dinle! Neler oldu neler? Film gibi! Hatta sen tanı
dıksın. Bir seansa ön sıradan indirim yap, izle.*

Küskün küskün baktım. "İlerleme kaydedemediğimi düşünüyorum.
Bence bu normal değil. Yıllardır şuraya geliyorum. Bir insan nasıl zerre
gelişim göstermez?"

Sorgulayan bakışları daha da yoğundu. "Buraya yıllardır değil, arada bir
geliyorsun, Aypericiğim. Hatırlatmak isterim ki *seninle tedavimi kesintisiz
sürdürmem gerek*, dediğim halde sen düzenli gelmedin. EMDR'yi hiçbir
zaman tamamlayamadık. Mesela şu an bile aylar sonra ilk defa geliyorsun."

Haklıydı. Çünkü param yoktu. Üniversite dönemlerinde başlamıştım
ama aksamıştı. Sınavlara çalışma, hayat sorgulama, ekmek parası derdine
düşme derken süreklilik sağlayamamıştım. İnsanın ruh sağlığını kaybetmesi
bedavayken, geri kazanması oldukça maliyetli oluyordu. EMDR dediği şey
ise travma odaklı bir tedaviydi. Zihnimdeki kötü anıları yola getirmeye
çalışıyordu.

Param yoktu, diyemediğim için, "Öyle ama..." diyebildim. Gerisi gel
medi.

"Anlatmazsan ne olduğunu bilemem, Ayperi."

Dudaklarımı ısırırken ellerimi bacaklarımın altına sakladım. Yine hak
lıydı. Buraya ne zaman gelsem hemen yanımda oturan küçük Ayperi yerli
yerindeydi. Dağınık örgülü saçları, ucundan düşmeye ramak kalmış pembe
tokaları ve ürkek bakışlarıyla bana bakıyordu. Onun da elleri bacaklarının
altındaydı ama tozlu pembe pabuçları yere değmiyordu. Küçük çocuklar
ayakları yerden kesildiğinde bacaklarını sallamayı tercih ederdi ama o kıpır
damadan duruyor, yok olmaya çalışıyordu.

Onun için dik durmam gerektiğini biliyordum. Dudaklarımı dişlemeye devam ederken duruşumu dikleştirdim. "Kısa bir süre önce bir olay oldu." Devam etmem için hevesle başını salladı. "Durakta dolmuş beklerken bir adam tarafından tacize uğradım," dediğimde kaşları havalanmış, bu defa onun duruşu dikleşmişti. Durmadım, devam ettim. "Susmadım. Arkamı dönüp ne yaptığını sordum. Yanlış anladığımı iddia ettiğinde ise tokadı suratına çaktım. Meğer aynı durakta başkalarını da taciz etmiş. Öncesine şahit olan insanlar da durumu onaylayınca, kaçmasına izin vermeden evire çevire dövdüler."

Ona vurduğum elim hâlâ yanıyordu. Kalbi karanlık insanların tenleri balçık gibi rahatsız edici bir his bırakıyordu.

Hacer Hanım'ın dudaklarındaki gülüş derin ve gururluydu. Ellerini iki yana açarken minik bir kahkaha attı. "Harika."

Ben onun kadar keyifli değildim. "Neresi *harika?*" Bacaklarımın altına sıkıştırdığım ellerimi çıkardım.

"Tepki vermişsin." Dudağındaki gülüş silinmemişti. "İlk defa tepki vermişsin, Ayperi, farkında mısın? Bu zamana kadar burada anlattığın her anıda ya kaçıyor ya da saklanıyordun. İlk defa kaçmamışsın." Gülüşü büyüdü. "Bence seninle asıl terapimiz şu andan sonra başlayacak."

Ne anlattığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Sonrası pek de iç acıcı değil ama. Bana dokunduğu için dakikalarca kusup, bağırarak ağladım. Ona vuran elimi koparmak ister gibi karla silip yine kustum. Öfke, sinir ve üzüntüden ciğerimi düşürecektim." Bu defa ben kollarımı iki yana açtım. "Nasıl tepki?"

Belli belirsiz tebessümü yerli yerindeyken, "Muazzam," deyişiyle şaşırdım.

"Dalga mı geçiyorsunuz?"

"Asla," dediğinde artık ciddiydi. "Biliyor musun Ayperi? Öfke, nefret ve üzüntü aslında en sağlıklı tepkilerdir. Seninle ilk seanslarımızda *küçük Ayperi'yi koruyacak bir şey hayal et*, demiştim, hatırlıyor musun?" Başımı salladım, hatırlıyordum. Onu ben korumak istiyordum. Bunu ona borçluydum. "Sen..." dedi Hacer Hanım. "Onu sen korumak istedin. Yani onun yapamadığı her şeyi sen yapacaksın. O adama yaptığından ve sonrasından pişman mı diye şimdi sor küçük Ayperi'ye."

Bakışlarım belli belirsiz yanımdaki miniğe döndü. Belli ki pişman değildi. Bacakları hâlâ sabitti ama bakışlarında pişmanlık ve korku yoktu.

Hacer Hanım, "Çünkü o anlarda onun da yapmak istediği şey buydu," diyerek devam etti. "Kusmak, üzülmek, hüzünlenmek ve bağırarak

ağlamak." Tebessümü eşliğinde boynu büküldü. "Tepki vermen o kadar kıymetli ki."

Bakışlarım çocuklaşıyordu. "O olaydan sonra okulda birkaç erkek veliyle tokalaştım. Kusmadım. O zaman onlara neden tepki vermedim? Daha önce de konuşmuştuk bunu, hatırlıyorsunuz. Ben tepki vermek değil unutmak istiyorum."

"Beyin sandığımızdan daha ilkel bir canlı. Unutmak istediğin ya da unuttuğun her şeyi çözümsüz bıraktığında biriktirir, saklar. Biz buna *travma*, diyoruz. İstemsiz bir dokunuşla pekişen bir anın varsa beyin bunu hatırlar, Ayperi. Sen unuttuğunu sanırsın." Parmak uçları alnına değdi. "Ama burası unutmaz."

Dudak büzdüm. "Tekrar eder mi?" Velilerin yanında kusmak istemiyordum. Öçel Bey beni ensemden tutup kapı dışarı ederdi.

Tatlı bir gülümsemeyle boynunu büktü. "Bu zamana kadar olmuş muydu?"

"Hayır."

"O zaman neden endişe ediyorsun? Takıldığın konu başka bir şey eminim. Lütfen söyle."

Akıllı kadındı vesselam. Ya da yıllardır düzenli aralıklarla gelip gittiğim için artık potansiyelimi biliyordu. Derin bir nefes verdim. "Nereden anladınız?"

"Endişelendiğin bir şey var ama bunun temas korkun olmadığının farkındayım. Olaydan sonra birkaç veliyle tokalaştığını ve rahatsız olmadığını belirttin ama hâlâ ellerin bacaklarının altında. Bu, gergin olduğun zamanlarda yaptığın bir şey."

Ellerimin yeniden konum değiştirdiğinin farkında değildim. Şaşkın bakışlarım kendisi ve bedenim arasında gidip, gelirken, hızla ellerimi geri çekip kucağımda birleştirdim. Dilim kuruyan dudaklarımda gezindi. "Ben nereye gittiğimi bilmiyorum. Gözümü açtığımda bir ağacın altında kusuyor, hıçkırarak ağlıyordum." Gözlerine bakamadım ve bakışlarımı parmaklarıma eğdim. "Küçük Ayperi'yi gördüm." Panikle ona baktım. "Deli değilim."

Güldü. "Biliyorum, Ayperi."

"Gördüm ama. Sanki bana bakıyordu, Hacer Hanım. *Kurtar*, dedi, yine yapamadım. O adamın eli duraktaki adamın eliyle birbirine karışırken sadece ağlayıp kustum. Sonra ansızın biri geldi." Bu noktada kaşları havalandı. "Omzuma dokundu," dedim. Kaşları daha da havalandı. "Bir erkekti." Kaşları artık son noktadaydı. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. "İyi olup olmadığımı sordu. Kim olduğunu bilmiyordum. *Git*, dedim ama

gitmedi, Hacer Hanım. Bankta oturup dakikalarca ağladım, dinledi." Karla ovuşturduğum için yaralanan elime bakıyordum. "Elim kanıyor diye yarabandı verdi. *Güvenliğinden emin olmadan gitmem*, dedi. Ben gitmek istedim ama o an yürüyecek gücü bulamadım. Belki de birkaç saat öylece oturdum, bilmiyorum. Ama o da benimle birlikte bekledi."

"Nasıl biriydi?"

Dudak büzdüm. "Uzun boylu, yeşil gözlü bir adam..." diyebildim sadece. "Nasıl sustuysam *sustukların kendinden ağır gibi*, dedi." Çenemi yukarı diktiğimde bakışlarımı herkesten sakladığım hüzün kaplamıştı. "*Derdin ne, bilmiyorum ama anlatırsan hafiflersin*, dedi. Ben ne oldu, nasıl oldu, bilmiyorum ama size anlattığım her şeyi ona da anlattım, Hacer Hanım." Paniklemeye başlıyordum. "Sanki bedenim oradaydı ama ruhumu ben yönetmiyordum, anlatabiliyor muyum? İnanın, neden bunu yaptığımı bilmiyorum. Aniden oldu her şey."

Başını yavaşça salladı. "Anlıyorum," dedi düşünceli bir şekilde.

Tutunacak bir dal bulmanın umuduyla devam ettim. "O gece benim için öylece kaldı. İnanın, üzerine düşünmedim bile. Koskoca İstanbul, bir daha görmem sandım. O geceyi her zamanki kâbuslarımın arasına gönderip unuttum. Ama sonra çok kötü bir şey oldu, Hacer Hanım."

Tüm dikkatiyle, "Ne?" dediğinde sesinde daimi sakinliği değil, minik bir merak vardı.

Başımı umutsuzca iki yana salladım. Omuzlarım çöktü. Kendimi tokatlamak istiyordum. "Biz kızlarla kavgaya karıştık. Bülent Serttaş ve karısıyla aramızda küçük bir sürtüşme yaşandı. Kavgayı polis ayırdı ve nezarethaneye düştük. Sonra tam karakoldan çıkarken tahmin edin ne oldu?"

Ona çok önemli ve kritik detaylardan bahsetmiştim ama o çok başka bir noktaya takılmayı seçti. "Bülent Serttaş ve karısı mı?"

Artık Hacer Hanım adına da umutsuzdum. "O kadar şey anlattım, gerçekten buna mı takıldınız?"

"Sence bu normal mi?" Okumuş kadın tabii. Yine haklı ve makuldü.

Oflayarak göz devirdim. Bu sitemim kendimeydi. Kadının şok olması normaldi. "Çakma Bülent'ti. Gerçek adını bilmiyorum. Tip olarak ona benziyor diye öyle hitap ediyorum. Gerçek Bülent Serttaş'ı nereden bulalım biz? Adam karısını dövüyordu yolda, biz de dayanamadık, onu ve karısını dövdük işte."

Yine haklı bir duygu içindeydi: Şaşkınlık.

"Kadın ne alaka? Hani onu kurtarıyorduk."

"Çok yanlış yerlere takılmaya hızla devam ediyorsunuz, Hacer Ha... Konumuz çakma Bülent ve karısı mı şu an? Biz onu kurtarmaya gittik ve o *siz benim kocama nasıl vurursunuz*, diye bizi dövdü."

Kadının yeni ismi *haklı* falan olmalıydı çünkü oldukça yerinde tepki vermeye devam ediyordu. Boş boş baktı bana. *Bomboş*. En sonunda, "İ... teresan," demeyi uygun gördü. Bence de öyleydi ama şu an sakin ve ke... halinde sürünen hayatım alışık olmadığı sarsıntılar içindeydi. Bu soru... hiç ilgilenemeyecektim.

"Ben size asıl enteresan olan şeyden bahsedeyim mi Hacer Hanım?"

"Evet, dinliyorum."

Lafı evirip çevirmedim. Ani şeyler can yakar ama hisleri uyuşturur. "Kavgayı polis durdurdu. Emniyete gittiğimizde ise o gece her şeyi anla... tığım adamla yeniden karşılaştım."

Şaşkın değildi. Aksine dudaklarında garip bir tebessüm belirdi. "Na... yani?"

"Bildiğiniz oradaydı. Meğer polismiş. Ve bakın şu şansa ki o gün ora... olası tuttu. Ben tam odadan çıkarken içeri girmesin mi?" Elimi panik... bacağıma vurdum. "Şıp diye karşıma çıkmasın mı? Bir de yetmezmiş gi... sürekli bana bakmasın mı?"

Ben ne kadar paniksem Hacer Hanım da o kadar sakindi. Emin olduğ... şeyi onaylatmak adına, "Tanıdı," dedi.

"Tanıdı tabii," dedim anında. "Biri benim de önümde kusup, bağ... rarak ağlasa üstüne bir de bana dert torbasıymışım gibi dert anlatsa ben de unutmam. Ama orada bir şey demedi. Çünkü *şu koca şehirde olur da beni düşersek sakın beni tanıma*, demiştim."

Dudaklarında minik bir gülümseme vardı. "Sözünü tutmuş o zaman."

"Aynen," dedim alaysı bir tonla. "Orada bir şey demedi ama ertesi gün okuluma geldi."

Yine şaşırmadı. Oysa şaşırması gerekiyordu. "Neden gelmiş?"

"Bilmiyorum ki." Çaresizce omuzlarımı kaldırdım. "*Sıddık'ın velisiyim* diye beni çağırtmış. Bu da ayrı olay. Öyle bir öğrencim yok. İndim aşağıya bekleme odasında beni bekliyor. Sanırım o gece atkımı orada unutmuşum. Onu getirmiş. Bir de..."

"Bir de?"

Yine dudaklarımı ısırıyordum. Söylenemeyen kelimeler cam kırıkları... yla denkti. Dişler cam kadar keskin değildi ama acıtıyordu. Acı ise vicdan azabını azaltacak tek sığınaktı. Bir acıdan kaçarken diğerine sığınmak ise âcizlik. Ama sığınacak başka bir yeri olmayan insanlar için âcizlik bile bir dald...

"Kavgada alnımı yaralamıştım. Onun için krem getirmiş." Sesim artık kısıktı. "Ve bir kutu yarabandı. O gün ellerimi karla temizlerken tırnaklarım derimi kesmiş. Yaralarım vardı. O zaman da yarabandı vermişti ama ben onu kaybettim. *Kremi gece yatmadan önce sür, yakar ama silme*, dedi. Öyle de oldu. Yaktı ama iyi geldi. Dediği gibi gece uyumadan önce sürdüm."

Kaşları yeniden havalandı. *Bak sen*, der gibiydi.

"İki haftadır görmedim," deme gereksinimi hissettim. "En son okula gelip kremi, atkımı ve yarabandını verip gitti. O kadar. Bir de şey dedi..." Yine ellerim bacaklarımın altındaydı. "*Beni tanıma diyorsun ama arkanda iz bırakıyorsun, Ayperi Ak.*" Dikleştim. "Tam böyle olmayabilir ama cümlenin özü buydu. Böyle dedi ve atkımı verdi."

Kısa bir an sessiz kaldık. Hacer Hanım bana, ben ona bakarken Karadeniz genleri *ne bakıyorsun*, der gibi gerginlikle kafa sallamamı istiyordu ama kendimi tuttum. Elindeki kalemi masasının üzerine bırakmadan önce önündeki kâğıtlara birkaç not almıştı. Ne vardı bunda yazacak?

"Demek onu iki haftadır görmedin ve sana yaran için krem, yarabandı getirdi."

"Evet."

"Peki, hakkında ne biliyorsun?"

Omuzlarımı kaldırıp dudak büzdüm. "Hiçbir şey. Tek bildiğim adı Ömer, mesleği polislik. Bu kadar. Başka hiçbir şey bilmiyorum. Zaten o gece ne o soru sordu bana ne de ben. Tanışmamıştık yani. Adını da karakolda duydum. Sonra kendi de söyledi. Ömer Seyirhan'mış ve benimle tanıştığına memnun olmuş." Bir cümle daha ekleme gereksinimi hissettim. "Bu son cümleyi okulda söyledi."

Odayı derin bir sessizlik daha kapladı. Derin bir nefes verip koltuğunda geri yaslandı. "Bu durum seni neden bu kadar huzursuz etti peki?"

"Çünkü her şeyi biliyor!" diye çıkıştım. Gerginliğime bazen hâkim olamıyordum. Anlamsız bir öfke olduğunu anlayınca geri sindim.

"Kötü bir şey yapmadın, Ayperi, bilmesinin sana zararı ne?"

Zihnimde buna verecek bir cevap aradım ama bulamadım. "Rahatsız edici," dedim boşluktaki duygularımı toparlamak adına. "Bunu bilen biriyle yüz yüze gelmek istemiyorum. Bu, kurtulmaya çalıştığım anıları yeniden hatırlamaktan başka bir işe yaramıyor."

Dikkatle dinliyordu. "Anlıyorum," dedi sakince. "Ama bir daha görmemişsin. Karakolda tesadüfen, daha sonrasında ise atkını vermek için gelmiş. Sonra karşına çıkmamış. Doğru anlıyorum, değil mi?"

Sessizce onayladım.

"O zaman seni rahatsız eden ne? Sürekli gördüğün biri değil. Bek bundan sonra hiç görmeyeceksin. Önüne bakmaya devam et, Ayperi. Sen suçlu değilsin."

Oldukça makul bir savunmam vardı. "Ama o bir erkek..."

Masum bakışlarımda her ne gördüyse tatlı gülümseyişi daha da tatlılaş "Ayperi..."

"Efendim."

"Seni rahatsız eden şey erkek olması mı yoksa onunla paylaştığın mı?"

"Bu sırrı bir erkekle paylaşmak desem?"

"Ne yapabilir ki?"

Haklıydı ama düşüncelerim benim için daha da haklıydı. "Neden kre getirdi? Bana acıyor mu? Ona anlattıklarımdan sonra yalnız olduğumu dü şünüyor belki. Öyle bir haldeydim ki kesin acıyor halime. Buna ihtiyacım yok!"

"Elbette yok." Yeniden kâğıda notlar aldı. "Önyargı ve inat bir perde gibidir, Ayperi. İnsanları tanımadan niyetleri konusunda yargılamak ise hayata siyah bir perdeden bakmaya benzer." Not almaya devam ederken göz ucuyla bana baktı. "Hâlâ en sevdiğin renk siyah, en nefret ettiğin pembe mi?"

"Evet."

Gözleri kâğıtta gezinmeye devam ederken kısa bir sessizliğin ardından "Kâbusların ne durumda?" diye sordu.

Bu süreç boyunca yanımdaki minik Ayperi'ye bakmamak için tırnaklarımla oynuyordum. "Çok fazla rahatsız edici değil, idare edebiliyorum. İlaç almadan da uyuyabiliyorum."

"İşte bu iyi haber, tatlım," dedi neşeyle gülerek. Şükür, bedbaht hayatımda bir iyi haber vardı. Kalemini elinden bırakıp ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Haftaya çarşamba seni kesinlikle bekliyorum. Terapilerimizi bu defa tamamlamak istiyorum. Bundan sonra ara vermeyelim, olur mu Ayperi? Haftaya kesin bekliyorum." Yüz hatlarında dingin bir deniz vardı. "Yaşadıklarından korkma. Yaşadıklarınla yüzleşmekten de korkma." Masasının sol yanındaki çiçeğe uzandı. Saksı içinde açan pembe şakayıkları önüne aldı ve yapraklarını narince okşamaya başladı. "Şakayık çiçeği, cesaretin ve zarafetin sembolüdür. Bir sürü rengi vardı ama pembeyi gördüğümde aklıma biri geldiği için bunu almayı seçtim." Bakışları bana döndü. "Hikâyesi gariptir. Çin İmparatoriçesi, saraydaki tüm çiçeklere aynı anda açmasını emretmiş. Tüm çiçekler itaat edip açmış ama sadece şakayık inat etmiş ve açmamış. Bu duruma öfkelenen imparatoriçe, şakayığı herkesten

uzak bir yere sürgün etmiş ama şakayık ölmesi için gönderildiği yerde bütün çiçeklerden daha güzel ve gür bir şekilde açmış." Dikkatle dinliyordum. Bakışlarımda her ne gördüyse gülümseyişi büyüdü. "Belki de şakayığın inat edip o sarayda ve zamanda açmamasının sebebi o iklime ait olmamasıydı. Bilemeyiz. Çiçek açmak için kendimizi özgür bırakmalıyız."

"Özgür kalmamış ki. Sürülmüş."

Tebessümü büyürken hâlâ pembe şakayıkları seviyordu. "Hayatı altüst olmuş, değil mi? Ama tam da altüst olduğu yerden çiçek açmış. Altüst olmaktan korkma. Yaşadıklarından da. Bu hikâyenin devamını önümüzdeki seansa sakla. Dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Seans süresi bitmişti. Sessizce ayağa kalkıp minik bir teşekkürle çıkışa yöneldim. "Ayperi," dedi aniden. Durup ona baktığımda ifadesi yıllardır ondan görmediğim şekilde parlaktı. "Ona her şeyi anlatırken küçük Ayperi ne hissetti?"

O anı düşündüm. Ama zihnim boştu. Ben bile o an bana uzaktım. "Bilmiyorum." Düşünceliydi sesim.

"*Her zaman sus, der*, demiştin bana, bu defa demedi mi?"

"Demedi."

Anlayış dolu gülüşü tüm yüzüne yayıldı. "Kesinlikle seni haftaya bekliyorum. Bak, şakayıklar kışın açtı." Masasının yanındaki saksıları işaret etti. "Bunları da buradan alıp diğer köşeye taşıyacağım. O zaman açmaya devam edecekler mi merak ediyorum. Birlikte öğrenelim, olur mu?"

Onları altüst edeceğim, diyordu. Ama gözlerinde başka bir ifade vardı. Çözemedim. Sessizliğimle onaylayıp odadan çıktığımda aldığım derin nefes sustuklarıma ve konuştuklarıma karıştı. Şakayıklara ne olacaktı, bilmiyorum ama papatyalar dalından koparıldıklarında ya da ezildiğinde kokardı.

Bilen bilir, bir öğretmenin en büyük dramı cuma günü son derstir. Beyin kıvrımlarında karıncaların gezindiğini, vücut uzuvlarımın uyuşmaya başladığını hissettiğim saatlerdi. Bu anlarda zaman akmıyor ve sonsuz bir döngüye giriyorduk. Üstelik acı çeken sadece ben değildim. Öğrencilerim de en az benim kadar acı içindeydi.

Ders bittiği anda kendi aralarında konuşup kaos çıkarmamaları için *hadi bizimle bildiğiniz en ilginç bilgileri paylaşın*, demiştim.

Demez olaydım. O kadar çılgın örnekler gelmişti ki bu bilgileri uzun süre hafızamdan silemeyecektim. Mesela kutup ayıları solakmış, ayçiçeği orda yetişmez, timsahlar acıktıklarında bebeklerini yermiş. Velhasıl kültürlenmeye doyduğumuz bir dersti.

Okuldan ayrılacağım esnada tanışmam gereken iki yeni meslektaşın olduğunu fark ettim. İngilizce öğretmeni Öykü Hanım ve matematik öğretmeni Ceyhun Bey'le ayaküstü tanışıp konuştan sonra okuldan ayrıldım.

Öykü Hanım minyon, bıcır bıcır bir kadınken, Ceyhun Bey dikkat çekici bıyıklarının da etkisiyle oldukça ters görünüyordu. Zamanla izlenimlerim netleşirdi elbet. Yeni evrenlere açılan insanlara her zaman ısınmıştım. Benim alışkanlıklarıma karşı anlamsız bir inadım vardı. Bırakamıyordum.

Metrobüsten inip, mahallemize ilerlerken soğuk nedeniyle yine montuma ve atkıma sıkıca sarılmak zorunda kalmıştım. Şeyma bugün nöbetçiydi. Bu demek oluyordu ki Melike'yle baş başaydık ve kendisi asla yemek yapmazdı. Yapmak istemediği için değil, yasağı olduğu için bu ambargoya maruz kalıyordu çünkü ne zaman mutfağa girse savaş çıkardığı, bir şey kırdığı ya da yaktığı için Şeyma mutfağa girmesini yasaklamıştı.

Evde hiç yemek olmadığını, dünden de yiyecek bir şeyler kalmadığını hatırlıyordum. Eve geçmeden önce köşe başındaki çiğköfteciden Melike ve bana dürüm yaptırarak yeniden eve yöneldim. Aslında eve yakın bir noktaya kadar dolmuşla da devam edebilirdim ama metrobüs yeterliydi. Günde ikiden fazla toplu taşıma kullanmaktansa eve kadar yürümeyi tercih ederdim.

Neden mi kendi arabam yoktu? Çünkü sıradan, orta gelirli bir vatandaştım ve yıllardır ödeyerek bitiremediğim bir KYK borcum vardı. Üstelik maaşım çok da dolgun değildi ve İstanbul gibi bir yerde sadece yaşamımı devam ettirmeme yetiyordu.

Yani fakirdim. Bu kadar.

Apartmana geldiğimde, ikinci kattaki Özlem ablanın kapısının önünden parmak uçlarımda geçtim. Maalesef asansörümüz yoktu ve muazzam derecede çok konuşan Özlem ablaya yakalandığınız an ömrünüzden boşa geçen saat süresi son noktaları buluyordu. Üstelik acilen tuvalete gitmem gerekiyordu. Ama Özlem ablanın kapısını geçip bizim merdivenlere bir adım attığım anda duyduğum ses bahtıma sövmem için yeterliydi.

"Kız, Ayperi!" diye bağırdı, canına yandığımın Özlem ablası.

Ayperi değil, herhangi bir başka peri olmak istediğim saniyeler içindeydim. Yüzüm ekşidi ama saçlarım yüzüme döküldüğü için bunu saklayabilmiştim. İfademi hızla toparlayıp arkamı döndüğümde gülümsüyordum.

"Özlem abla," dedim tatlı bir tebessümle. "İyi akşamlar. Evde miydin sen ya?"

Yılın Oscar'ı bana verilmeliydi. Muazzam bir oyunculuk içindeydim ama idrar kesem için aynı şeyler geçerli değildi. Altıma etmek üzereydim. *Hoşbeşin sırası mı Özlem abla?*

Milli, *ben orta kat komşusuyum ve her şeyden haberim olmalı* duruşuna geçmek için elini beline attı. "Evdeyim kız ablam, nerede olacağım?" diyerek aralıksız konuşmasına başladı. "Koca, çoluk, çocuk, kaynana varken nereye gideyim ben?"

Yedi ve on yaşlarında iki oğlu vardı. İkisi de başlı başına kamu düzenine karşı bir tehditti. Özlem ablanın eşi İsmail abi oğulları için *gerilla kuvvetleri*, demeyi uygun görüyordu. Gayet makul bir isimdi. Sürekli bağırıp her yeri silahla vuruyormuş gibi *ta ta ta ta*, diye böğürüyor, koltuktan birbirlerinin üstüne atlıyor ve gördükleri her şeye saldırıyorlardı. Kaynanası da onlarla birlikte kalıyordu ve Özlem abla dert yanacak yer arıyordu. Kendisine bir kere *nasılsın*, demeniz yeterliydi.

Ama bence dememeliydiniz. Ben de dememiştim ama unuttuğum bir detay vardı. Özlem ablaya *nasılsınız*, demenize de gerek yoku. Sizi görmesi yeterliydi.

"Allah yardımcın olsun, ablam," dedim acıklı bir ses tonuyla. *Gözünün çapağını seveyim, ablam, bırak beni gideyim.* Bir basamağı daha çıkmaya meylettim ama konuşmaya başladığında her şey için çok geç kaldığımı anlamıştım.

"Kız, olmuyor, olmuyor. Günaha giriyorum böyle deyince biliyorum ama vallahi bunaldım. Evlenme, kızım, evlenme. Gez, toz, yaşa hayatı. Çekilir mi bu hayat? İki dakika komşuya gideyim dedim kaynamam *ben de geleceğim*, diye tutturdu. Hayır yani, senin o kadar gencin içinde ne işin var? Anlam veremiyorum bu kadına. Bıktırdı beni. İnsan tatlı canından bezer mi? Bezdim ayol. Kafamda saç, ağzımda diş kalmadı. Kuaföre gideceğim kaş aldırmaya, *ben de geleceğim*, diyor. Kız, yapışıp kaldı götüme. Manyak mı ne? Evde tek kalınca ölmekten korkuyormuş. Sanki Azrail ben varım diye gelmiyor. Hayır, ben yokken geleceğini bilsem anında terk edeceğim evi, biliyor musun? Valla bak."

Azrail geldiyse lütfen önce beni alabilir mi?

Susmuyordu Özlem abla. Dur durak nedir, bilmiyor ve tüm dertlerini nefes almadan anlatıyordu. Yaklaşık on beş dakika sonra kapıyı açıp eve girdiğimde altıma yapmak üzereydim. Ve ne anlattığına dair hiçbir fikrim yoktu. Düşündüğüm tek şey idrar kesemdi. Çantamı ve montumu yere savurup tuvalete koştu[illegible]ümüzdeki bir yıl yeniden Özlem ablayla denk düşersem akıl sağlı[illegible]ır kesemi de koruyamayacaktım.

Rahatlamış bir şekilde tuvaletten çıkıp holün ortasına fırlattığım ç tamı ve montumu toparladım. Aldığım çiğköftelerle salona ilerledim a kapıdan içeri bir adım attığım an gördüklerim karşısında gözlerimi bir kere açıp kapamak hatta ellerimle yanaklarımı tokatlamak zorunda kalmıştım.

Melike yemek hazırlamıştı.

Hayır. Olay tam olarak şuydu: Melike yemek hazırlamış, bununla yetin memiş ve bir de sofra kurmuştu.

Yirmi bir kere bismillahirrahmanirrahim.

Kendisini odada göremeyince tedirginlikle etrafıma bakındım. Bu bir oyun olabilir miydi? Görüntü huzursuzluk vericiydi. Aklımdan sayısız ihtimal geçerken en makulü yüzüme bir toka gibi şaplağı indirdi. Kesinlikle bir şeyler yapmamı ya da o yaparken ortak olmamı isteyecekti. Hele hele bunu Şeyma yokken yapıyorsa kesinlikle onun kızacağı bir şey isteyecekti.

Adımlarım tedirginlikle geriledi. Anında buradan kaybolmalıydım. Ama adımımı geri attığım anda sırtımı çarptığım beden her şeye çok geç kaldığımı kanıtlıyordu.

Melike kulağıma, "Pero'm!" diye bağırdığında âdeta ürperdim. "Hoş geldin."

Kesinlikle bittik!

"Çekil bakayım önümden," diyerek beni geri çekti ve keyifle salona ilerledi. Elindeki salata tabağını özenle hazırlanmış masanın orta yerine bıraktı ve aynı keyifli haliyle bana döndü. Üzerinde mutfak önlüğü, omzunda mutfak havlusu varken bir ürpermeyle daha titredim.

Yirmi biri bırakalım. Kırk bir kere bismillahirrahmanirrahim.

Bana bakarak sırıtmaya devam ediyordu. "Ellerini yıkadıysan hadi sofraya. Yemekleri soğutmayalım." Cebinden telefonunu çıkarıp kendi eserini kamerayla ölümsüzleştirmeye başladı. "Hadi!" diye bağırdı bir yandan da. "Yemekler soğuyacak. Ay, anne gibi oldum, ha. Acayip tatmin edici bir hismiş. Her an terliğimi çıkarıp koca kıçına silleyi çakabilirim, Pero."

Keyiflendikçe keyiflendi.

Ürkerek ilerledim. Elimdeki poşeti masaya bırakıp kenardaki tencereyi açtım. İçinden çıkacak olan şey daha fazla ürkmeme neden oluyordu. Elde yapılmış değil de hazır şehriye çorbasıyla uzun uzun bakıştık. Sandalyeye otururken ileri görüşüm ve çiğköfteme müteşekkirdim.

"Bu sürprizi neye borçluyuz?" dedim ekşimiş bir yüzle.

Ürkütücü gülüşü sürüyordu. "Peroş'um'la güzel bir akşam geçirmek istedim. Olamaz mı?" Keşke olmasaydı. Bunu boşuna yapmış olamazdı. "Mum da yakacaktım ama Şeyma eritip ağzıma dökmekle tehdit eder diye

[illegible]dım Gönlümün sultanının evdeki tüm sivri aletlerle yaptığı tehditler [illegible] korkutucu."

"Sen de korkutucusun," dedim anında.

Gülüşü sürüyordu. "O ne demek, Peroş'um?" Tabağıma hazır şehriye [illegible]ndan koyup önüme bıraktı. Üzerine bir de Şeyma şefkatiyle sır[illegible] sıvazladı. "Ye bakayım, aç geldin işten. Suratın bir günde kaşık kadar kalmış."

Bu kadar gerginlik bana yeterliydi. "Ne istiyorsun, Melike? Bırak bu halleri, sonuca gel." Bunu bekliyor olmalıydı. En tatlı bakışlarını kuşanmıştı. Yüzüm ekşidi. "Vazgeçtim, ne olur benden hiçbir şey isteme."

Kolumdan kavradı. "Lütfen isteyeyim, Peroş'um, lütfen."

Ellerimi kulaklarıma yaslayıp başımı iki yana salladım. "Sakın isteme. Benden ne zaman bir şey istesen sonumuz ya hastanede ya karakolda bitiyor. Sus!" Can havliyle ayağa kalkacaktım ama sülük gibi koluma yapışarak durdurdu. Derin bir çatışma içindeydik. Ben kaçmaya, o ise yerimde sabit tutmaya çalışıyordu.

"Lütfen!" derken kolları mengene gibi bedenime dolandı. "Kıymetli arkadaşına yardım etmeyecek misin?"

Kararlıydım. "Etmeyeceğim, bırak beni." Kollarını geri itelemeyi denedim ama âdeta bana yapışmıştı. Yanağını göğsüme yaslarken kollarıyla daha sıkı sarmaladı. "Ne yaptın?" dedim elinden kurtulmaya çalışırken. "Birini öldürüp koltuğun altına sakladın da taşımak için benden yardım mı istiyorsun? Ne yaptın? Çabuk söyle ya da bırak!"

Birkaç saniye için köpek yavrusu bakışlarını göğsümden gözlerime kaldırdı. "Bir şey yapmadım ama beraber yapabiliriz. Yapalım mı?"

Nettim. "Asla, bırak beni!"

Yeniden yapıştı. "Beni seviyor musun?"

Bu oltaya düşmeyecektim. "Allah belanı vermesin, bırak beni!" Elimi alnına yaslayıp kafasını bedenimden uzaklaştırmayı denedim ama gerçek bir sülüktü. Var gücüyle sarıldı.

"Koca götünü yiyeyim, Pero, yardım et!" diye bağırdı. "Bak, hiçbir şey yapmayacaksın, sadece benimle bir yere geleceksin. Çok zor durumdayım yoksa kovulacağım."

İtelemeyi bırakıp bakışlarımı göğsüme eğdim. Köpek yavrusu bakışlarını bana kaldırdı. Lanet olası bakışlarının dayanılmaz bir cazibesi vardı. Koyu kahve gözbebeklerini en tatlı şekilde kırpıştırırken üç saniye bakıştık.

Tek kaşım havalandı. "Nereye gideceksin?"

Sırıttı. Sevmeyeceğim bir yerdi. Sırıtışı büyüdü. Hatta arttırıyorum, kesinlikle sevmeyeceğim biriydi.

"Bir haber için araştırma yapıyorum." Kedi gibi sürtünmeye devam ediyordu. En sonunda var gücümle geri ittiğimde zorlamadan bıraktı. Sevemiyordum temas. Buna en sevdiklerim de dahildi. Bunu sevmediğimi beni tanıyan herkes bilirdi. Melike de bunu ezbere bildiği için yapıştı. Tekrar yapışmayı denedi ama yeniden alnına elimi yaslayarak durdurdum. Azimliydi ve derdini anlatmaya devam ediyordu. "Çok önemli bir haber. Bu yüzden kaçıramam. Ama bunun için gece kulübüne gitmem gerek. Ben, biliyorsun..." Yeniden elime yapıştı. "Şimdi orada içki görürüm, içerim, kafam güzel olursa ya da birine sinirlenirim, olay falan çıkarsa haber yanar. Lütfen benimle gel. Yanımda durman yeter, hiçbir şey yapmayacaksın bak."

"Onur gelsin," dedim anında.

Onur, Melike'nin ekip arkadaşıydı. Magazin bültenleri için koşturan Melike, kamerasıyla onu takip eden Onur olurdu. Tatlı bir simaya sahip ilimli bir çocuktu. Bir hayli küçük olduğu ve işe yeni başladığı için ördek misali Melike'nin peşinden ayrılmıyordu.

Başını iki yana sallayışı oldukça şiddetliydi. "Çok hasta. Bu gece gelemez. Lütfen beraber gidelim. Bak, yapacağın tek şey yanımda durmak. Ben haber için gözlem yapacağım, sen sadece oturacaksın. Lütfen." Elimi yanağına yasladı. "Şüphesiz, insanlar birbirine yardım etmek için yaratılmıştır, Pero'm."

Arkadaş tercihlerimi gözden geçirmeyi düşündüğüm günlerdeydim. Ama garip bir şekilde ona asla kızamıyordum. Sınırlarını zorlayan bir kızdı ama bana çok şey katmıştı ve dostumdu. Şeyma'yla ikisinin kalbimdeki yeri çok kıymetliydi. Sosyal alandaki bazı korkularımı onun sayesinde aşmıştım çünkü Melike başlı başına sosyal anksiyete için en büyük düşmandı.

Kimseden çekinmez, asla geri durmaz ve cadde ortasında *bağır*, desen tereddüt etmezdi. *Kafadan kırığım ben*, derdi. Biz de onu bu şekilde sevmiştik. Arkadaştı neticede. Yeri kalbimde başköşedeydi.

"Tamam," dedim çaresizce.

Yüzündeki gülüş görülmeye değerdi. "Valla mı Peroş'um?"

"*Tamam*, dedik ya!" İşaretparmağımı yüzüne kaldırdım. "Ama var ya Melike, sözümden çıkarsan ya da beni dinlemezsen ararım Şeyma'yı, ona göre. Haberin olsun, parçalar seni."

Oldukça sevinçliydi. Kendileri benden korkmazdı ama Şeyma'dan ve sinirinden deli gibi korkardı. Hatta bu dünyada Melike'yi durdurabilecek tek güç oydu: Şeyma.

"Söz," dedi hevesle. "Ne dersen yapacağım. Sözünden çıktığım an beni gamzene göm." Yanağıma sulu bir öpücük bıraktı. "Oh, ş[illegible]n resmen. Bu kadar mı fark eder?"

[illegible] kaçınılmazdı. Tatlı bir belaydı. "Bırak şimdi onu bunu [illegible] sonra ne var, onu söyle."

"Salata." dedi boş bir heyecanla.

"Sonra?"

Boş heyecanı sürüyordu. "Sonrası yok. Bu kadar işte." Yeniden yanağından öptü. "Salatanın suyunu sen seviyorsun diye bol yaptım. Ekmek batırıp ye." Ayağa kalkıp, dans ederek odasına koştu. "Ben hazırlanmaya gidiyorum!"

Kapıyı kapadığında içeride şarkı söylediğini duyabiliyordum. Bu umutsuz hali karşısında başımı iki yana salladım. Şükür ki çiğköftem vardı. Yine de salatanın suyuna dayanamazdım. Oldukça fakir bir zevkti. Ama ekmeğimi salata suyuna batırdığım anda tadım kaçtı.

"Melike, sen bu salatanın üstüne su mu döktün? Salak!"

"Hayır," dedi derinlerden gelen sesi. "Belki de evet."

Çaresizce çiğköfteme uzandım. Bugünün tek şansı o olabilirdi. Dürümümden kocaman bir parça koparıp, yutmaya çalışırken bildiğim bütün duaları okumak zorundaydım. *Yaradan'a sığındım, Melike'den ötürü.*

Ömer Seyirhan'ı tanımlayacak pek çok kelime vardı. Ama bunlardan biri asla *korkak* değildi.

Kırmızı, sarı ve yeşil ışıklar yüzüne değdikçe yeşil gözleri kısılıyor, karşısındaki üç adamın önünde mahcubiyetle eziliyordu. Dışarıdan yükselen müziğin şiddetli sesi bu kapının ardına boğuk bir sis bulutu gibi değerken, başındaki şapkayı gözlerinin önüne indirip yeşil gözlerini sakladı.

Kırmızı ışıkların yoğunlukta olduğu odada koltuklarda oturan üç adamın etrafını sarmalayan cüretkâr kadınlar vardı. Adamlardan biri öne doğru eğilip, içkisinden küçük bir yudum alırken Ömer'i baştan aşağıya süzmüştü.

"Eleman bu mu?"

"Bu," demişti Ömer'i buraya getiren adam. "Sağlam para veriyor ve yüklü bir mal istiyor."

Saçları yoktu. Ablak yüzü ve iri gözleriyle ürkütücü görünen bu adam, son zamanlarda Narkotik Şube'nin peşinde olduğu bir adamdı. *Kulaksız*, derdi kendisine. Öyle de nam salmıştı kendince. Karşısındaki adamın Narkotik Suçlarla Mücadele'de başkomiser olduğunu henüz anlayamamasının nedeni Ömer'in başını yerden kaldırmamasıydı.

Kulaksız, "Bizi nereden buldun?" dediğinde Ömer Seyirhan hâlâ mahcup bir duruş sergiliyordu ve rolüne odaklanmış durumdaydı. Oyunu son dakikaya kad[illegible] etmesi gerekiyordu.

"Murat söyledi," dedi. Kulaksız henüz bilmiyordu ama Murat yakalanmış ve her şeyi ötmüştü. Operasyon son derece gizlilik içinde yürüyordu. Murat ismini duyan Kulaksız'ın ifadesi yumuşamış, karşısındaki adamın güvenilir olacağına inanmıştı. Bu mekânı da Murat ismini de herkes bilmezdi.

"Adın ne?"

"*Ömer*, derler."

Ömer'in üzerine çevrilmiş bakışlar gerginlik doluydu. Kulaksız'ın yanındaki kadın cilveyle elini sırtında gezdiriyor, onu baştan çıkarmaya çalışıyordu. Ama karşısında bu yabancı adamı bir yerden tanıdığını hisseden Kulaksız'ın gözleri kısılmış, ifadesi ciddileşmişti. Kadının ellerini bedeninden uzaklaştırmaya çalışırken gözlerini tereddüt ettiği adamdan ayırmamıştı.

"Kim der mesela?"

"Kişiye göre değişir. Arkadaşlarım *Ömer*, der." Dudaklarında küçük bir tebessüm belirirken başını ağır ağır yerden kaldırdı. "Mesela sen bana *başkomiser*, dersin." Çenesiyle onu buraya getireni işaret etti. "Adamların ise *Zehir Avcısı*."

Kulaksız tanıdık yeşil gözleri gördüğü saniye silahına atıldı ama artık çok geçti. Ömer Seyirhan onu buraya getiren adamın silahını belinden kavrayıp aldı. Kulaksız'ın yanındaki iki adamı zerre düşünmeden, ölümcül olmayacak noktalardan vurarak, etkisiz hale getirirken kapı şiddetle açılmış, sivil görevde olan narkotik polisleri de içeri dalmıştı.

Ömer'den gelen işaretle hareketlilik son noktadaydı.

"Yat yere, bırak silahı, kaldır ellerini!" diye atılan nidalar birbirine karıştı. Ömer başındaki şapkayı çıkarıp yana savurdu. Kulaksız saniyeler içinde silahına yeltendiğinde Ömer aralarındaki masanın üzerine atlamış, iki koca adımla Kulaksız'ın üzerine uçup çenesine sağlam bir yumruk geçirmişti.

Kulaksız ağzından boşalan kanlarla koltuğa devrilirken, kızlar çığlık atarak kaçmaya çalışıyor, sivil polisler odadaki herkesi kelepçeliyor ve mekândan yükselen müzik sesleri hız kesmeden devam ediyordu.

"Bırak!" diye bağırdı Kulaksız. "Yanlış adamı tutukluyorsunuz, benim böyle işlerle işim olmaz!"

Ömer sırtüstü yere yatırdığı adamın bileklerine kelepçe takarken oldukça ciddiydi. "Tamam, emniyette özür dileyeceğiz, söz." Kafasına yandan şaplağı yapıştırdı. Yüzü yere yapışmış olan Kulaksız boğuk hırıltılar çıkarırken o, ekip üyelerinden birini yanına çağırdı. "Toplayın şunları."

Yerden ayaklandı. Dağılan koyu kahve saçlarını düzeltirken yeşil gözleri odanın dört bir yanında gezindi. Köşedeki ayaklı lamba[illegible]di.

Lambanın üstünü kaplayan abajuru sökûp iç tarafına baktığında gördükleri şaşırtıcı değildi. Yasaklı maddeler buraya saklanmıştı.

"Mekânı kapatıyoruz!" diye bağırdı. "Her yer, herkes didik didik aranacak! Aranmayan hiç kimseyi dışarı çıkarmayın!"

Ekip üyeleri aldıkları emirle hızla dışarı koşarken odada birkaç noktayı daha araştırıyordu. Kulaksız ve yoldaşları yaka paça odadan çıkarıldı. Masayı ters çevirip ayaklarını sökmeye başladı.

Kapıda bekleyen ekipteki polislerden birine, "Lan, Emir!" dedi. "Ne bakıyorsun? Söksene şunun ayaklarını."

Emir, çiçeği burnunda bir narkotik polisiydi. "Hemen, başkomiserim." İleri atıldı. Ama sorgulamadan da edemiyordu. "Masanın bacağına nasıl madde saklayacaklar, komiserim?"

Ömer Seyirhan masanın bir bacağını sökmüş, içine sıkıştırılan zehirli maddeleri küçük paketleriyle yere dökmüştü. "Narkotikte ilk ders..." dedi Emir'e. "En küçük ihtimali bile düşün." Emir sarıldığı masa bacağıyla Ömer'e hayran hayran bakıyordu. Kapıda bekleyen başka bir ekip üyesine daha seslendi Ömer. "Osman! Arayın lan her yeri." Ayağının altındaki küçük paketleri kenara iteleyip, odadan çıkarken Emir de bir adım arkasındaydı. Elini alnına değdirip geri çektiğinde parmak ucunda gördüğü kana ifadesizce baktı.

O odaya girmek için arka odalarda verdiği derin bir mücadele vardı. Birkaç kişiyi sessizce paketlemiş, alnındaki küçük kesiği gizlemek için ise son anda bulduğu şapkayı takmıştı.

Önüne aniden uzatılan bir yarabandı vardı. Göz ucuyla yanındaki çiçeği burnunda, hevesli gence baktı. "Buyurun, efendim," dedi Emir aynı heyecanla.

Ömer yarabandını aldı ama açmadı. Emir, bir polis olmak için fazla nahifti. İşyerinde uğradığı *mobbing* Ömer'in gözünden kaçmamıştı. *Polis olmak istiyorum*, diyordu ama tutukladığı adam *ben masumum*, dese *ama komiserim, adam masummuş*, diyordu. Utanmasa suçlular yerine o, hapse girecekti. Üzülmüştü bu haline. Elinden geldiğince yanından ayırmamaya, ona bir şeyler öğretmeye çalışıyordu ama aylardır bir arpa boyu yol alabilmiş değillerdi.

Ama o da Ömer'di. Aklına koyduğunu yapar, gözüne kestirdiği bir konu hakkında merakı geçene kadar durmazdı. Sayısız çeteyi onun sayesinde çökertmişlerdi çünkü tek bir bilgi yakaladığı an ucunu bırakmaz, her şeyi derinlemesine araştırırdı. Bir şey için *yapacağım*, demesi yeterliydi. Yapardı. Bu çocuğu da bu birime öyle ya da böyle kazandıracaktı.

Ama şu an önüne bir yarabandı uzatılmasına hiç gerek yoktu. Bir şey merak ettiğinde o konuya dair her şeyi öğrenme isteği bu aralar tek bir kişiye karşı son noktadaydı.

Ayperi Ak!

Hiç beklemediği anda karşısına çıkan bu kadının ona yaşadıklarını anlatması ve hıçkırarak ağlaması normaldi ama *tekrar karşılaşırsak beni sakın tanıma*, dediği noktadan sonra Ömer Seyirhan için bazı şeylerin başlangıcıydı. Hıçkırarak ağlayışlarını, bedenini karla ovuşturmasını, içi çıkana kadar kusmasını ve elini kalbinin üzerine vurduğu anları dahi görmüştü.

Başta aşk acısı çektiğini sanmıştı. Ama tenha bir yerdi. Mesleki dürtüleriyle hareket edip, güvenliğinden emin olana kadar yanında beklerken bu halinin altından çıkan acı beklenmedik bir gerçekti. Sessizce dinlemekten başka yapacağı hiçbir şey yoktu.

Ay ışığında parlayan ela gözleri, uzun kirpikleri, dağılan makyajına rağmen masum bir siması vardı. Ama o anda Ömer'in gözüne değen ilk şey iki yanağındaki derin gamzelerdi. Öyle derindi ki sadece güldüğünde değil, konuştuğu hatta ağladığı anlarda bile belirginleşiyordu.

Gülmesi için yanaklarına ödül bırakılan birinin bu denli ağlaması haksızlıktı. Fakat acı karşısında her zaman susardı. O anda da tanımadığı bu kadına saygı duymaktan başka seçeneği yoktu. Yanından ayrılıp taksiye bindiğine emin olana kadar peşinden ilerlemişti ama öyle dağılmış bir haldeydi ki arkasından ilerlemeye devam eden Ömer'i görmemişti.

Üzülmüştü, bunu asla inkâr edemezdi ama evine dönüp uyuduğunda rüyasında o kadını görmek beklenmedikti. Sürekli aynı bankta oturuyor, konuşmadan boşluğa bakıyordu. Bu saçma rüya döngüsü günlerce devam etmişti. Umursamamayı deniyordu. Merak duygusuyla kafasına taktığını düşünerek bundan kurtulmayı denemişti ama bazı anlarda anlamsızca kendini o geceyi düşünürken bulmuştu.

Mesela normalde nasıl biriydi?

Sana ne, Ömer, diyordu ama sonra kendini daha çok şey merak ederken buluyordu.

Mesela şimdi nasıldı? Adı neydi? Nasıl bir hayat yaşıyordu? Arkadaşları var mıydı? Peki, nereliydi? Nerede yaşıyordu? Hep ağlar mıydı?

Sonuç yine aynıydı: *Sana ne, Ömer!*

Ama merak, iğne gibiydi. Minik bir parçası bile uyarılmak için yeterliydi. Ağlayışlarına rağmen dik çenesi, ay ışığında parlayan ela gözleri ve masum çehresiyle sıradan bir kadındı işte. Geçmişte yaşadığı ilişkilerde uzun uzun kimseyi düşünmemiş, yaşadığını geride bırakmayı bilmişti. Üstelik ortada yaşanan bir şey de yoktu. Kadın sadece yanında oturup ağlamıştı.

O zaman neden düşünüyordu?

En sonunda *mesleki deformasyon* sonucuna varmıştı. Merakı geçtiğinde düşünmeyi bırakacaktı. En azından adını öğrense rahatlayacaktı. Kimi için manyağın tekiydi ama onu mesleğinde en iyisi yapan da bu merakıydı. Merak etmeyi bırakırsa düşünmezdi, düşünmezse rüyasına girmezdi ve rüyasına girmezse merakı sürekli tetiklenip durmazdı.

Evet, kesinlikle böyleydi.

Ama tam merakını kendi içine gömüp, rüyalardan da kurtulduğu günlerde emniyet koridorlarında ilerlerken cam bir kapı arkasında onu görmesi, kamera şakası sayabileceği bir olaydı. Oradaydı. Yanında iki kız daha varken odanın ortasında dikiliyor, elleri önünde bağlı bir şekilde karşıya bakıyordu. Belki de yanılıyordu.

Hayır, bu çehreyi tanıyordu.

Odadan içeri girdiğinde onda takılı kalan ela gözlerin de onu tanıdığına artık emindi. Paniklemiş, elini kolunu nereye koyacağını şaşırmıştı. Uzun, omuzlarından dökülen kahve saçlarını, masum ama alımlı çehresini o an fark etmişti. O gece karanlıktı. Artık her şey gözle görülecek kadar göz önündeydi.

Merak duygusunu yenmek için o gün ona dair öğrenebileceği tüm bilgilere ulaşmıştı. Bunları öğrendiğinde merak duygusu bitecek, her şeyden kurtulacaktı.

Fakat tek bir şeyde takılı kaldı: Adı, Ayperi. Ay ışığında gördüğü kadının adı, Ayperi.

Sıradan bir vatandaştı. Özel okulda öğretmenlik yapıyordu. Memleketi Trabzon, yaşı yirmi sekizdi. 22 Mayıs'ta doğmuştu. İki arkadaşıyla İstanbul'da yaşıyor, sessiz ve sıradan bir hayat sürüyordu.

Ama öğrendikleri Ömer'e yetmedi. Daha çok şey öğrenmek istediğini hissediyordu. Mesela artık nasıl biri olduğunu düşünüyordu. Hep ağlar mıydı? Hüzünlü müydü? Ne zaman onu görse bir yarası vardı. Madem yaralarını saklıyordu, neden gözle görülen hiçbir yarasını saklamıyordu?

Acıma duygusunu aradı içinde. Bu ihtimali bile düşündü ama yoktu. Merak, her şeyin ötesindeydi. Dümdüz o kadını merak ediyordu. Bir nedeni yoktu. Bu daha büyük bir problemdi. Saçma ve anlamsızdı. Bu zamana kadar kafasına koyup çözemediği hiçbir düğüm yoktu ama bu kadın zihninin orta yerine düşen bir kördüğümdü.

Kendine hâkim olamayıp soluğu Ayperi'nin okulunda bulduğunda hayatı sorguluyordu. Karakolda alnında gördüğü yara için krem ve yarabandı alırken de hayatı sorguluyordu bekleme odasında onu beklerken de. O gece

onu uzaktan gördüğünde ağaç dibine diz çökmüştü. Karla ellerini, yüzünü ve boynunu ovuşturuyordu. Yara bere içindeki elleri o anlardan kalmaydı.

Yaşadıklarını anlattığında, neden derisini yaralarcasına karla ovuşturduğunu anlamıştı. Yaralı bir kadındı. Ve yaralar en çok sahibinin canını yakardı. O gün Ayperi'ye verdiği yarabandını da Emir vermişti ama o kanlanmamayı, cebine atmayı seçmişti. Yarabandı ona verilmişti ama asıl sahibi tanımadığı bu kadındı. O an bilemezdi.

İçinde bulunduğu ana döndü. Parmaklarının arasındaki yarabandı göz hizasına kaldırıp, dikkatle bakarken yeşil gözleri kısıldı. Emir yanından uzaklaştığında hâlâ banda bakıyordu. Deli değildi. Takıntılı da değildi. Belki biraz deliydi. Ama bu şeyin onu hatırlatıyor oluşu oldukça saçmaydı.

Sadece küçük bir banttı!

Beni tanıma, diyorsa ne diye karşısına çıkıyordu? Tanıyordu işte, ne yapabilirdi?

Bazı günler o banka gidip saatlerce oturmuş, oradan geçer diye beklemişti. Bunu yapacak biri asla değildi. Sorun da tam olarak burada başlıyordu. O böyle bir çıkmaz döngüdeyken Ayperi Ak denen kadın onu gördüğü anda şeytan görmüş gibi oluyordu.

Şaşırdığında yüzünde beliren ifade muazzam derecede keyif vericiydi mesela. Oysa onu ağlarken dinlediği anlarda içi hüzne bulanmıştı. Polisti nihayetinde. Çok dert, çok acı görmüştü. Bunun neyine takılı kaldığını anlamıyordu. Ama kendisini gördüğünde paniklediğinin, rahatsız olduğunun farkındaydı. Rahatsız etmek istemiyor fakat yine de varlığıyla denk düşmek istiyordu. Adresini ve ona dair her şeyi artık biliyorken bunu yapmak kolay ama bir o kadar da zordu. Aniden karşısına çıkmasının onu ürküttüğünü biliyor fakat içinde dizginleyemediği merak duygusuna da hâkim olamıyordu.

Kadere inanırdı. Bu işte de kadere güvenecekti. Karşısına hep o çıkmıştı. O hiçbir zaman bunun için uğraşmamıştı.

Kızın çenesi dik, bakışları tersti ama yine de ürkütmek istemiyordu. Hele de anlattığı şeylerden sonra bunu asla yapamazdı. Oysa bir kez oturup konuşsalar Ömer Seyirhan derin bir nefes vereceğini hissediyordu. Merak ettiği her şeyi soracak, merakı kaybolacak ve herkes yoluna bakacaktı.

"Üç," dedi yarabandına. "Bir kere daha karşıma çıkarsan Ayperi Ak, edecek üç. O zaman seninle ciddi bir konuşma yapmamız gerekecek. Bu defa ne kadar kaçarsan kaç peşindeyim."

Yarabandını avcuna sıkıştırıp cebine attı. Derdini anlatıp Ömer'i buna ortak ettiyse o zaman sorumluluk alıp aklındaki tüm soruları da giderecekti. Öte yandan şeytan, okuluyla evinin çevresi: [illegible] üçüncü [illegible] ulaşma

[illegible] zemin hazırlamasını fısıldıyordu ama o bu öneriyi umursamadı. Ters [illegible] taktığı manyaklar gibi davranmasının bir anlamı yoktu.

Kadere güven, Ömer! Kadere güven!

Ya bir daha görmezsek, dedi derinlerden gelen bir ses. *O zaman ne yapacağız, Ömer? Bu merak bizi öldürür, Ömer!*

Abartma, Ömer!

Merak ettiklerini gidip sor, bu dertten kurtulalım, Ömer!

Korkar, ürker. Sus! Anlattıklarını unuttun mu? Sus!

Sesi susturmayı denedi. Koridordan çıkarken Emir'i buldu ve ense köküne sağlam bir tokat yapıştırdı. Sırası mıydı yarabandı vermenin? Şu an aklında böyle bir şey yoktu. Emir sendeleyerek elini ensesine atarken şaşkındı.

"Toparla lan milleti!" diye yükseldi. "Ne diye mal mal dikiliyorsun? Arasınlar herkesi!"

Emir çaresizce onayladı. Polis memurları gece kulübünün içine dağılıp ortamı dağıtmaya başladığında, Ömer DJ kabinine ilerliyordu. Müzikle dans eden, içkiyle kendinden geçen bedenlere küçük bir anons geçmesi gerekiyordu. Ortam karışmaya başlamıştı ama DJ kabinine bir adım kala pistte gördüğü görüntüyle adımları yavaşladı.

Gördüğü şeyden emin olmak için bir adım attı. Dans ederek önünden geçen bir adamı kolundan kavrayıp, yana savururken bir adım daha attı. Şu an manzarasını bozacak hiçbir şeye tahammülü yoktu. Tek kaşı usulca havalandı. Ne gördüğüne emindi. Bundan sonra ne olacağına da. Dudağının köşesinde anlamsız bir tebessüm belirdi.

Kadere güven, Ömer. Kadere güven."Etti üç," dedi pistin ortasındaki kadına bakarken. Başı sola büküldü. "Kesinlikle seninle ciddi bir konuşma yapmamız gerek, Ayperi AK."

Gökten bir yıldız daha kaydı. Kaderin ağlarına takıldı. Tesadüf denen şey aslında bir tesadüf değildi. Hayatın dualara ve ahlara karşılık sunduğu ödül ve cezaydı. Bir kuş öttü, bir yürekten uçup diğerine kondu. Birisi buna *merak*, dedi. Diğeri ise *korku*.

İnsan bu hayatta yaptığı her şeyin bedelini ödüyordu. Mesela ben şu an Melike'yle arkadaş olmamın bedelini ödüyordum.

Kandırılmıştım.

Zira kendileri araştırma yapmak için geldiği ve beni de peşinden sürüklediği bu gece kulübünde haber araştırmak dışında her şeyi yapıyordu. *İçme*, dediğim h[illegible]mişti. *Yapma*, dediğim halde yapmıştı. Elinden aldığım halde [illegible]öz arasında başka yerde içmişti. Başıma bunların

Ninova

geleceğini bile bile kıymetli arkadaşıma inandığım için yılın [illegible] sırtlanmak bana düşüyordu.

Şeyma şu halimizi görse ikimizi de evire çevire döverdi. Bir bar [illegible] resinde otururken, önümdeki telefona oldukça ters bakıyordum. Şeyma, aravıp Melike'yi şikâyet etmek vardı ama duyarsa ikimizi birden gebertir. Yatılış anlaşılma olmasın. Hiçbirimiz birbirimizin yaşam şekline karış mazdık. Şeyma da Melike'ye karışmazdı ama delidolu olması ve içtiğini saçmalaması endişe vericiydi.

Gözlerimi kapatıp *ya sabır* çektim. Dikleştiğimde etrafa bakındım. Ka labalık bir gece kulübündeydik ve ben boynumdan çapraz geçirdiğim çan tamı sıkıca tutarken bu ortama ait olmadığımı kabak gibi belli ediyordum. Müziğin şiddetiyle yüzüm ekşidi. *Kafam ses götürmüyor, kuzum yaşa* yaklaşıyor olabilirdim. Kırmızı, sarı, mavi ışıklar yanıp, sönerken başımın ağrımaya başladığını hissediyordum. Yüzler birbirine karışmış, insanlar bu lanıklaşmıştı.

Kalabalık alan fobisine merhaba deyin.

Bunun azalmış, bir nebze de olsa yola gelmiş hali olduğunun altını çizmek isterim. Normal şartlarda böyle bir alana girdiğimde üç saat ara lıksız kusmam gerekiyordu ama Melike gibi bir arkadaşınız varsa her şeyi zamanla aşıyordunuz.

Bunları düşünürken gözlerim Melike'yi arıyordu. Birkaç saniye öncesine kadar pistin ortasında takla atıyordu ama şu an görememiştim. Mekâna ilk geldiğimiz dakikalarda her şey yolundaydı. Ama haber için sadece on dakika yanımdan ayrılıp geri geldiğinde, elindeki içki bardağını gözüme doğru sallıyordu. Elinden almaya çalıştığımda ise her şey için çok geçti. Yanağıma derin bir öpücük bırakıp ona uğurlu geldiğimi, haberi saniyeler içinde bulduğunu söyleyerek gerilemişti.

Ne haberi olduğuyla ilgilenmiyordum. Muhtemelen bir ünlüyü haber niteliği taşıyan bir şekilde yakalamıştı. Hiç ilgimi çekmiyordu. İçtiği saniyeyle aklının başından gitme saniyesi aynıydı. Saçma sapan gülücüklerle piste koştuğunda tutamamıştım. Bu haberi kutlamalıymış.

Asıl bu halde eve gittiğimizde Şeyma bizi kutlayacaktı. Çünkü şu an Melike'yi hiçbir yerde göremiyordum. Oysa bir dakika öncesine kadar piste dans ediyordu. Beş dakika gözümü üzerinden ayırmıştım, sadece beş!

Bakışlarım onu ararken karşı masalardaki bir gençle göz göze gelmiştim. Anında sırıttı. İçki bardağını bana doğru kaldırdığında ekşimiş bir yüzle başka yöne baktım ama bu defa da bir başkasıyla göz göze geldim. O, iddiayı artırıyordu. İçki şişesini bana doğru kaldırmış, müziğin etkisiyle

[illegible] dökerken şiddetle bağırıyor, etrafındaki kadınlar da çığlık [illegible] bu halim aksediyordu.

[illegible]

Yüzüm daha da ekşidi. Benim burada ne işim vardı? Eve vardığımız anda Melike'yle arkadaşlık bağlarımı gözden geçirmem gerekecekti. Her [illegible] bakışlarıyla bakarken aradığım kişiyi, başımın belası Melike'yi en sonunda pistin sol köşesinde yakaladım.

Mimoza ama alımlı bir kadındı Melike. Ayrı bir cazibesi ve şeytan tüyü vardı. O buna *dişiliğimi kullanmayı biliyorum*, demeyi seçiyordu ki haklıydı, zirvedesiyle biliyordu. Neşeli, sınırları olmayan, küfürbaz, başı beladan kurtulmayan biriydi ama Şeyma ve bana göre en çok sevgili geçmişi olan da oydu. Benim durum malumdu, Şeyma ise bazı sınırları asla aşmazdı. Melike aramızda kalan şeytanın sol bacağı gibiydi.

Kırmızı mini elbisesi bedenini sarmalıyor, dizlerinin üzerinde bitiyordu. Kıvırcık saçları omuzlarından sırtına dökülürken makyajı ve cüretkâr kırmızı rujuyla bir bütündü. Ama elbise göğüslerini öyle bir sıkıştırmıştı ki ganimetleri Hürrem Sultan'ın cicişleri kadar şaha kalkmış durumdaydı.

Ben klasik pantolon kazak kombinimle gidecektim ama Melike bunu asla kabul etmemiş, dolabındaki bütün elbiseleri önüme dizmişti. Hesaba katmadığı şey ise benim ondan uzun oluşumdu. Ona mini olan bana ekstra bir mini oluyordu. Henüz onları giyecek kadar mentalimi toparladığımı düşünmüyordum.

Hacer Hanım'ın önerisini dinleyip korkularımın üzerine gidebilmek için Melike biçilmiş kaftandı. Bu yüzden benim *yapamam*, dediğim her şeyi büyük bir özgüvenle yapan kıymetli arkadaşımın peşine takılmış, onunla gece kulüplerine giderek kalabalık ve erkek sayısının fazla olduğu yerlere girmeyi denemiştim.

En son yine bu amaçla gittiğimiz bir gece kulübünde mini bir elbise giyerek kendime meydan okumuştum ama gece boyu kusmam, bu meydan okumayı kimin kazandığını özetliyordu.

Yılmamış, pes etmeden inatla gitmeye devam etmiştim. Acıya boyun eğerseniz sizi eziyordu. Boyun eğmemek için bütün sınırlarımı zorlamıştım. Hiçbir korkuya tahammülüm yoktu. Ayperi çocuk ve genç olamamıştı. Ama kadın olurken kırması gereken sert bir kabuk vardı. Var gücümle o duvarlara vurup etrafımdaki zarı kırmaya çalışıyordum. İçimdeki her bir zayıflık ölmeliydi.

Başarılı da olmuştum. Birkaç kusmayla biten denemeden sonra artık her şey daha kolaydı. Müzik ve kalabalık yine rahatsız ediciydi ama eskisi kadar mide bulandıran bir etkisi yoktu.

Bu akşam da mini elbiseden vazgeçmiş, kendi dolabımdan dar, siyah *jean* ve onu tamamlayan bir büstiyer giymeyi seçmiştim. Göbeğim hafif olsa açıkta kalıyor, gerdanımı haddinden fazla göz önüne seriyordu ama mesele ince bel ve geniş basen kısmında başlıyordu. Siyah tek bant topuklu ayakkabıyla kombini tamamladığımda aynadaki görüntümden Ayperi memnundu. Ama küçük Ayperi saklanacak delik arıyordu.

Saçlarımı açık bırakarak gerdanımı ve omuzlarımı saklamış, üzerime en uzun kaşe montumu almıştım. Bu popo diğer türlü saklanmazdı. İçimde iki Ayperi inatlaşıyor gibiydi. Biri *saklan*, diğeri *saklanma*, derken ikisi için de bulduğum orta yol buydu.

Melike bu halimi gördüğünde, "Amacın ne?" demişti. "Mis gibi götün var. Neden saklıyorsun, kızım? Ah, sendeki şu boy, fizik bende olacaktı be Peroş'um. Gör bak, neler yapıyordum."

Bu duruma oldukça efkarlıydı. İyi ki de onda değildi. Olmayan hal buysa olduğu halini düşünemiyordum. Pistteki haline bakarken umutsuz bakışım büyüdü. Saçma bir müzik eşliğinde Mustafa Sandal'dan *Aya Benzer Yüreğim* dansı yapıyordu. Sadece bir saat içinde bu denli sarhoş olması inanılmaz bir yetiydi. Uzaktan, parkta oynayan çocuğunu izleyen anneler gibi gözümü üzerinden ayırmamaya çalışıyordum.

Yüzümü ekşiterek önüme döndüm. Ben gerçekten buraya neden gelmiştim? Modum, *çal DJ, Bile Bile Yandı Yüreğim*'di.

DJ benim isteğim yerine bir başka şarkıya geçerken Melike hâlâ Mustafa Sandal dansı yapmaya devam ediyordu. Sıkılmış ve gerilmiştim. Stres yüzünden terleyen avuçiçlerimi bacaklarıma sürttüm. Yapacak başka bir şey bulamayınca, telefonumu çıkarıp bütün sosyal medya platformlarında kısa bir tur attım. Çok şükür ki ne Şeyma aramıştı ne de annem.

Ortamda garip bir hareketlenme vardı. Bakışlarımı telefondan koparıdığımda pistte ilerleyen birkaç adam, insanları dağıtmaya çalışıyordu. Sol yanıma baktığımda kapı girişindeki polisleri gördüm. Ama aynı saniyelerde Melike'yi de görebiliyordum. Artık Mustafa Sandal dansı yapmıyordu.

Uzun boylu, kaslı bir adam kendi halinde dans eden Melike'ye sarılmaya, onunla dans etmeye çalışıyordu ama Melike sendeliyor, ellerini geri itiyor, istemediğini anlatmaya çalışıyordu. Adam uzaklaşmadığında Melike başını hoşnutsuz bir şekilde iki yana sallayıp elini midesine attı. Kusacaktı. Ama adam buna rağmen yine onu kollarından kavrayıp dans için zorluyordu.

Beni hiçbir kuvvet buradan kaldıramazdı ama bu yeterince kuvvetli bir sebepti. Hızla ayağa kalktım. Topuklarımın üzerinde sert adımlarla yürürken sinirden bir gözüm seğiriyordu. İşte bu yüzden Şeyma'ya

onu yalnız bırakmaktan korkuyordu çünkü her zaman hakkını koruyan Melike, sarhoşken etkisiz bir elemana dönüşüyordu.

Hızlı ve sert adımlarla ilerledim. Önüme gelen, hâlâ dans eden bedenleri kenara iterken mekândaki hareketlilik de artmıştı. "Polis!" diye bağırdı bir adam. Aynı saniyelerde müzik sustu ama ne olduğuna dönüp bakamayacak kadar sinirliydim. Birkaç sert adımdan sonra hedefime ulaşmıştım. Yaptığım ilk şey Melike'nin kolunu adamın elinden uzaklaştırmak, bir anne kaplan gibi önüne geçerek adamla arasına girmek olmuştu.

Melike topuklu ayakkabılarının ve sarhoşluğunun etkisiyle ayakta durmakta zorlanınca sıkıca kolumu kavradı ve yanağını omzuma yaslayarak salak saçma şeyler mırıldanmaya başladı. Öfkeyle karşımdaki adama bakarken ne dediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama düşer gibi olduğunda beni de kendisiyle beraber aşağıya çekmesi sendelememe neden olmuştu.

Allah belanı vermesin, Melike, havalı bir sahne içindeyiz. Durur musun?

Çok şükür, dik duruşumu korudum ve onu da düşmeden yakaladım. Ters bakışlarım hâlâ adamdaydı. "Ne yapıyorsun sen?" diye yükseldim.

Boş boş bakıyordu. "Asıl sen ne yapıyorsun, kızım?" Elini bana doğru kaldırmış, kendince terslenmişti. "Dans ediyoruz!"

"Kız istemiyor." Çenem dikti. "Saçma sapan davranıp sınırları zorlama da uza!"

Küçümser bir gülüşle karşılık verdi. "Uza?"

"Aynen. Defol!"

Küçümser gülüşü arsızlaştı. "Defolayım, öyle mi? Nereye gideceğiz? Sana mı?"

Yüzüm olabildiğince ekşidi. "Kendini bu kadar önemsiyor olman çok tatlı ama tipim değilsin. Şimdi defol şuradan yoksa polisleri çağıracağım."

Bu defa küçümser gülüşü sesliydi. Büyük bir kahkaha attı. "Nerede polis? Gelsin bakal-"

Gerisi gelmedi. Onun yerine önüme dikilen geniş omuzlar vardı. Yanıp sönen rengârenk ışıklar arasında aniden belirip karşımdaki adamla arama giren bu adamı o an için seçemedim. Melike'yi sıkıca tutarken bir adım gerilemek zorunda kaldım. Aramıza giren adam ise sapkın herifin yanağına okkalı bir tokat indirdi.

Yumruk falan değil, sadece tek bir tokat.

"Al sana polis!" diyen sesi çok iyi tanıyordum. Tok, kalın ve kendinden emindi. Hayal olmasını umdum ama sapkın herifin kafasına yandan bir tokat daha geçirerek devriletti. "Al sana polis, lan!" Bir tokat daha. "Şimdi ne yapacaksın

başkın hemen şaşkınlıkla gelen darbelerle gerilerken ortamda ani, ...ının ulaşılmaz olduğunu anlamı sağlam bir tokat daha indirdi. Artık motorlu ...ının bütün bakışları pistin ortasında kalan bize dönmüştü. Hemen ...ihtimalle hızla gerilirken bir yandan *yok artık, daha neler* diye ...yandan da *edebiyle* mi diğilmesiyle adamın yürüdü *gitmek* istiyor... fakat şu halde bu pek mümkün değil gibiydi.

Ayni anda ben hemen yakasından tutup, sola doğru şiddetle savurup "Ömer!" diye bağırdı. "Emniyete çekin şu iti. Madem bizimle tanışmak ...uzun uzun tanışalım. Bu gece misafirimiz olsun."

Bütün ihtimaller artık yerle birdi. Bu seni tanıyordum, Ömer'di.

Cebinden bir rozet çıkarıp herkesin görmesi için havaya kaldırdı. "Ben kontr Şube!" diye şiddetle bağırdı. "Şu saniyeden sonra mekândan ... kimse çıkmayacak!" Rozeti yeniden cebine sıkıştırırken, sola dönüp ...olduğunu yeni fark ettiğim birkaç adama bağırdı. "Kapatın kapıları, ara... herkesi. Emin olmadan kimseyi dışarı çıkarmayın."

Adamlar dediğini yapmak için gerilerken ortamda derin bir uğu... vardı. Müzik durmuştu ama kulübün rengârenk ışıkları yanmaya devam ediyordu. En sonunda arkasını dönüp bakışlarını bana dikti. Artık bir şüphe yoktu. Kesinlikle oydu. Yeşil gözler bu loş ışıkta bile kendini belli ediyordu. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, Melike sendeleyerek düşmek üzereydi. Onu tutmak için şaşkınlığımı yutmak zorunda kaldım ama yine de şaşkındım. Tam anlamıyla alık alık göz kırpıştırdım.

Polisler kapıları kapatıp herkesi aramaya başladığında o bana doğru ilerliyordu. Bir adım gerilememek için topuklarımı iğne gibi yere batmaya ikna etmem zordu ama başarmıştım. Ömer bu sırada beklenenin aksine hızlı değil, son derece yavaş bir şekilde yanıma yaklaştı. Tam karşıma dikildiğinde ise hiç çekinmeden sadece gözlerime odaklandı.

Terslikle, "Sen nereden çıktın?" diye soran bendim.

Kalabalık, polislerin aramasıyla bir karmaşaya döndüğünde bana ve Melike'ye çarparak ilerleyen bedenler vardı. Melike ayakta duramayacak bir halde olduğu için sendeliyor, bir yandan ise saçmalıyordu. Kıkırdadı. "Senin çıktığın yerden çıkmış olabilir, Pero," derken salak bir alıklıkla koluma yapıştı. Bu şakasını taçlandırmak için bir de gülüyordu.

Hiç sırası değildi. *Ya sabır* çekmeyi sonraya bıraktım.

Ömer'in boynu hafifçe sola büküldü. Hiçbir şey söylemedi. An itibarıyla içinde bulunduğum durumda bir tepki vermem zordu. Bu gece her şey beklenmedikti. Küçük bir an gözleri etrafımızdan geçen bedenlere takıldı. Panikle koşarken omzuma çarpıyor, sendelememe neden oluyorlardı. Aniden göğsüme çapraz taktığım ve asla çıkarmadığım çantamı kavrayıp

[illegible] Bizi kalabalığın içinden çekip aldı. O [illegible] çekiştiriyordum ve üçümüz de [illegible] birbirimizden kurtulmaya çalışıyorduk.

"Ne yapıyorsun? Bırak!" diye yükseldim ama duyuyormuş gibi değildi. [illegible] önüne çıkan birkaç bedeni kenara itip bana yol açıyor gibiydi. [illegible] Melike varken boşta kalan elimle çantamı ondan kurtarmaya [illegible] nafileydi. Onu gören herkes polis olduğunun bilinciyle yol [illegible]

Her şey o kadar hızlı oluyordu ki idrak edemiyordum. Oturduğumuz [illegible] önünden geçerken yine çantamı geri çekmeyi denedim. Askısı kop[illegible] verdiğim paraya sonuna kadar helal edecektim.

"Bırak. montum burada. Dur!"

Durdu. Ama saniyelik bir andı. Yeniden bana döndüğünde hâlâ çantamı bırakmamıştı. Ani duruşumuzun etkisiyle Melike hacıyatmaz gibi öne arkaya vatıp dikleşti. Ömer ise taburelere bakıyordu. "Hangisi?" dediğinde hâlâ anlamsızca sakindi.

Sinirimi bozuyordu. Sıkıca tuttuğu çantamı geri çekiştirdim. "Bırak!"

Bırakmadı. Gözlerinin hedefi yeniden bendim. "Hangisi?" diye diretti aynı sakinliğiyle.

Ortamdaki renkli ışıklar yanıp, sönmeye devam ederken gözlerindeki sakinlik sinir bozucuydu. Ben adamdan kaçtıkça her delikten çıkması inanılacak gibi değildi. Birkaç saniye için çantamı bıraktı sandım ama asıl niyeti yanımızdan geçerken, Melike'ye çarpıp, beni sendeleten bir bedeni ensesinden kavrayıp çıkışa savurmaktı.

"Aradılar mı lan seni?" derken ters ve sertti. İki ayrı kişiliği, iki ayrı ses tonu var gibiydi. Sorular art arta zihnimde parlarken, hızla montlarımızı alıp Melike'nin kucağına iteledim. O, çanta almamış, bütün eşyalarını kutsal bir şekilde sakladığım benim çantama koymuştu. Sarhoş alıklığıyla sorgulamadan montları kucakladı.

Ömer'e ters bir bakış attım. Melike'yi önüme alıp çıkışa yöneldim. Dönüp, baktığımda salınarak arkamdan geldiğini görmek sinir bozmanın da ötesinde bir sinir bozma yöntemiydi. Çıkışa geldiğimizde polisler geri çekildi. Bizi aramayacaklardı.

Yeniden arkamı döndüm. Oradaydı. Eliyle geçmemizi işaret etmişti. Teşekkür falan etmedim. Ters bir bakış daha göndererek ilerledim. Melike'yle kendimi mekândan dışarı attığımda ise ilk işim derin bir nefes alarak ciğerlerime hava doldurmak oldu. Şaşkınlık, sinir ve öfke birbirine karışırken yeniden arkamı döndüğümde mekânın çıkışında aynı sakinliğiyle bana doğru ilerliyordu.

Melike'yi montlarımızla baş başa bırakıp bu defa ben ona doğru ilerledim. Aramızda bir adım kala durduğumda zihnimdeki her şey sinmiş oluyordu. Onu karakolda görmem, okula gelmesi ve bu gece, küçük hayat için yeterince fazlaydı.

"Amacın ne senin?" diye soludum. "Beni mi takip ediyorsun sen?"

Oldukça ciddiydi. "Bence sen beni takip ediyorsun."

"Burada ne işin var?" diye yükseldim.

Bu defa o da yükseldi. "Asıl senin burada ne işin var? İçeride yasak madde pazarlıyorlar!"

"Sen kimsin?" dedim aniden. "İstediğim yere giderim, sana ne! Zırt pırt her yerden çıkıyorsun. Sapık mısın be?"

"Bir sapık varsa o da sensin bence," diye terslenmeye devam etti. İçeri deki sakinliğinden eser yoktu. Yeşil gözleri ay ışığında *o gece* gibi parlarken üzerindeki haki yeşili parkayı, geniş omuzlarını ve sol yanağındaki küçük beni o an fark ettim.

İrkilerek şaşırdım. "Ne münasebet! Gittiğim her yere gelen sensin!"

O da bir aydınlanma yaşamış gibi devam etti. "Asıl sana ne münasebet! Şunu bir açıklığa kavuşturalım. Ben değil," derken işaretparmağı bana döndü. "Sen her yerden çıkıyorsun. Ben buraya baskına gelmişim, işimi yapıyorum. Senin burada ne işin var?"

Kucağında montlarla bekleyen Melike'den saçma ötesi bir ses yükseldi. Kendince şarkı söylüyordu. "Bu gece karakolluk olabilirim, ey! Yâr, ben belanın ta kendisiyim, ey!"

İkimiz de onu umursamadık. Daha büyük bir sorunumuz vardı. "Ne bileyim burada olduğunu?" dedim sinirle.

Haklı bir savunması vardı. "Ben ne bileyim senin nerede olduğunu?"

İkimiz de birkaç saniye için ters ters bakıştık. Okula geldikten sonra iki hafta boyunca onu görmemiştim. Haklıydı. Adam işini yapıyordu. Ama gözlerine uzun süre bakmak bende garip bir hisse neden oluyordu. *Ya sabır* çekerek göz devirdim ve bir adım geriledim. İşaretparmağımın hedefi yüzüydü. "Uzak dur benden."

Ellerini iki yana açtı. "Olduğum yerde duruyorum. Sürekli sen benim karşıma çıkıyorsan bu benim suçum mu Ayperi Ak?"

İçimdeki Trabzon inadına engel olamadım. "Kim olduğunu bile bilmiyorum be! Ne çıkacağım karşına?" Yüzüm ekşidi. "Saçma sapan konuşuyorsun."

Arkamı dönüp köşede uslu uslu beni bekleyen Melike'ye ilerlemek istedim ama artık orada değildi. Montlarımızı yere savurmuş, birkaç adım

ileride kaldırım kenarına kusuyordu. Kendi derdimize düşüp arkadaşımı unutmuştuk.

"Melike!" diyerek ona doğru koştum ama topuklu ayakkabı aniden yan dönmüş, sendelemiştim. Düşmekten son anda kurtuldum. Bu yaşanırsa kusan Melike'nin üzerine uçacak, kızın bir de boynunu kıracaktım. Şükür, bu gece için bu kadar felaket yeterliydi. Bileğimin acısıyla yüzüm buruştu. Her şeye rağmen Melike'nin yanına eğildim. Bir elim ayak bileğimi ovuştururken diğeriyle Melike'nin kıvırcık saçlarını geriye doğru toplamaya çalışıyordum.

"İyi misin?"

Cevap olarak kustu. Yüzüm daha da ekşidi. Rezalet ötesi bir geceydi!

Ömer'in, "İyi misiniz?" diyen sesi yükseldi.

Dönüp ters bakışlarımla karşılık verdim. Değildim ama bunu dile getirecek de değildim.

Ters bakışlarıma karşılık oldukça umursamaz bir öneri sunup, "Gelin, evinize bırakayım," dedi. "Arabam hemen şurada."

"Ne bineceğim be ben senin arabana? Tanımam, etmem! Sapık mı ne?" Melike şiddetle bir kere daha kustu.

Ömer ise son derece rahattı. "Biraz sakinleş, tanışalım o zaman," derken dünyanın en normal şeyini söyler gibi bir hali vardı. "Beni ne zaman görsen ya ağlıyorsun ya şaşırıyorsun ya da bağırıyorsun. Normal bir iletişim kurmaya ne dersin? Ayrıca polisim ben, ne sapığından bahsediyorsun? Seni takip falan da etmiyorum."

"Ay, yürü git be!" Çirkefliğim utanç vericiydi ama kendimi tutamayarak bunu da yaptım. "Saçma sapan konuşuyorsun."

Melike'nin kusması bitmiş olmalıydı. Dikleşti ve saçmalamaya devam etti. "Adam tam bir pislik çıktı, Rıza baba!"

Ya sabır, ya Allah! Sinirle ayağa kalkıp montuma ilerledim. Ama bileğim acıyordu ve topuklularla daha çok sendeliyordum. Zor da olsa montumu alıp, sinirle üzerime geçirirken bakışlarını üzerimde hissediyordum. Dönüp bakmadım. Melike'nin eşyalarıyla yeniden ona yöneldim.

Yerden kaldırdığımda yalpalıyor, soğuğun etkisiyle titriyordu. Montumun cebinden çıkardığım bir peçeteyle dudaklarını silmeye çalıştım. "Bu ne?" dedi peçeteye. "Sümüklü mendilin mi? Öğk!"

Daha çok *ya sabır* çektim. Sinirden kendimi parçalamak üzereydim ama Melike montuna rağmen titriyordu. Kendi montumu da ona sararken, çantayı da çıkarıp boynuna asmıştım. Bu gece için bana şu kadar faydası dokunabilirdi.

"Arkadaşın iyi değil," dedi Ömer. "İnat etme. Gel, evinize bırakayım."

Dönüp, ona bakmadan, "Gerek yok, taksiyle döneriz," dedim.

Melike'yi caddeye doğru ilerlettim ama ayakta duramıyordu. Burkuk bileğimle onu taşımak daha da zordu. Canım yanıyordu.

"Bu saatte taksi bulamazsınız," dedi Ömer.

İnatla dönüp bakmıyor, sadece yolu kontrol ediyordum. "Bulurum," dedim kararlılıkla. "Tanımadığım bir adamın arabasına binecek değilim."

"Taksiciyi tanıyor musun Ayperi?"

Bu defa dönüp bakmak, ters bakışlarımla karşılık vermek zorundaydım, çünkü oldukça haklı konuşuyor, canımı sıkıyordu. Ters bakışlarıma karşılık ellerini teslim olur gibi hafifçe iki yanına kaldırdı. "Ben, Ömer Seyirhan," dedi içten bir sesle. "Narkotik Suçlarla Mücadele'de başkomiserim. Ve kutsal bildiğim her şey üzerine yemin ederim ki seni takip falan etmedim. Etmiyorum da. Sürekli karşıma çıkan sensin. Sapık değilim. Bunu sen de biliyorsun. Şimdi izin verirsen arkadaşınla seni eve bırakmak istiyorum." Kararlıydı bakışları. "Güvenliğinden emin olmadan bırakmam, bunu da biliyorsun."

Evet, biliyordum. O gece de inatla gitmemişti. Hatta taksiye binip oradan uzaklaştığımda dahi arkamdaydı. Görmüş, bilmiş, bunun verdiği güvenle ilerlemiş ama unutmayı seçmiştim.

Ters bakışlarım sürüyordu. Melike artık ayakta duramayacak bir haldeydi. Bileğim acıyor, üstüne bir de taksi gelmiyordu. Her şey ne kadar rezil olabilirse o kadar rezil bir haldeydi. Elleri hâlâ havadayken samimiyetine inanmamı ister gibi ılımlıydı yeşilleri. Anlattıklarımdan sonra tüm korkularımı biliyordu. Karşısında olmak işte bu yüzden garipti. Gardım düşmüş gibi hissediyordum.

"İstersen silahımı al, sende dursun," diye bir öneri daha sundu. "Kendini nasıl güvende hissedeceksen öyle yap. Bir yanlışım olursa çekip vur beni."

Melike'den bir ses daha yükseldi. "Karın olduğunu bilmiyordum, çekip vur beni!"

Yine umursamadık.

"Ama şimdi izin ver de sizi eve bırakayım," diyerek ılımlı konuşmasına devam etti Ömer. "Bu mekâna baskın yapıldı, farkında mısın? Şu an hiçbir taksi buradan geçen birini alamaz. Herkes aranmak zorunda."

Bu şekilde suyuma gideceğine inatlaşması daha makuldü oysa. Öyle mantıklı konuşuyordu ki karşı gelmek zorlaşıyordu. Üstelik bütün şartlar ondan yanaydı. Ama yine de huzursuzdum işte. Anlayamazlardı.

O a[illegible]'i derin bir ses. *O anlar, Ayperi.*

Hızla esnerdim sesi. "*Gerek yok*, dedim. İşine bak." Bakışlarımı gözlerinden koparıp yeniden yola bakındım. Gerek yoktu ama gelen de yoktu.

"O zaman tutuklanacaksın," dedi Ömer. Ters bakışlarım yerine kurulduğu. Dönüp ona baktığımda bu defa kendinden oldukça emindi. "Benim iznim olmadan buradan hiç kimse ayrılamaz."

Hayret edilesiydi. "Pardon, sen kimsin?"

"Başkomiser Ömer Seyirhan."

"İyi, git görevini içeride yap o zaman."

Dudak büzdü. "Sen bilirsin." Arkasını dönüp, "Emir, hanımları da emniyete alıyoruz," diye bağırdı.

Melike saçmalamalara doymuyordu. "Dinle, bu şarkım sana, dinle!"

Tabii ki umursamadım. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Oldukça netti. İşaretparmağını bu defa bana kaldıran oydu. "Ya seni evine bırakırım ya da seni emniyete bırakırım. Yani sonuç olarak her türlü bırakan ben olurum. Sen seç."

Melike'den bir ses daha yükseldi: "O yeah, beybi beybi!"

Yapar mıydı?

Ne bileyim ben? Tanımıyorduk ki adamı! İnat, göbekadımdı. O emniyete gider, günlerce kalır, yine de boyun eğmezdim ama Melike kolumu kanadımı kırıyordu. Kusmak için yine yere diz çöktü. "Midem," dedi çaresizce. "Pero, midem..." Şiddetli bir öğürtüyle bir tur daha kusarken gözlerim kapandı.

Emir dediği genç ciddi ciddi yanımıza gelmişti ama Ömer elini kaldırdığı an durdu. Kararsız bakışları ben ve Ömer arasında gidip, gelirken bizim bakışlarımızdan akan yoğun bir kararlılık ve terslik vardı. O *benim dediğim*, diyordu ve ben de *benim dediğim*, diyordum.

Melike bir kere daha öğürdüğünde gözlerimi kapatıp dişlerimi sıktım. *Bu kıza kıyamıyorum*, derken şaka yapmıyordum. Gerçekten kıyamıyordum çünkü biliyordum. Biz dışında kimsesi yoktu. İnadım uğruna onu nezarethanelerde süründürmek istemiyordum. Yanlış anlaşılma olmasın, normalde yapardım ama şu haldeyken kıyamıyordum.

Gözlerimi açtığımda Melike'yi sinirle ensesinden kavrayıp yerden kaldırdım. Kusmaya onun arabasında devam etmesi yeterince iyi bir intikamdı.

"Araban nerede?" derken yüzüne en ters bakışlarımla bakıyordum. O kazanmıştı. Dudağının bir köşesi keyifle kıvrılırken *buyurunuz*, der gibi sol tarafı işaret etti. Yüzüne bakmadan ilerledim. Nereye gideceğimi bilemeyince, dönüp yeniden yükseldim. "Hangisi araban?"

Çok rahat, çok profesyonel bir şekilde salındığı yetmezmiş gibi arkamı önüme geçti. "Sen hep böyle ters misin?" *Beni takip et*, derecesine bana yönlendirmişti.

Buna da terslendim. "Sana ne!" Düşmek üzere olan Melike'yle baş etmeye çalışmak, Ömer'le mücadele etmekten daha zordu. Öyle bir yürüyordu ki ikimiz de yere yapışabilirdik. Ağırlığını hep bana verdiği için ayak bileğim daha çok ağrıyordu.

En sonunda ona da, "Of Melike, düzgün yürü!" diye patladım.

Kendisinden, "Sensiz ben nefes alamam, buralarda hiç duramam, tek başıma yalnız kalamam!" diye saçma bir ses daha yükseldi. Yanağıma sulu bir öpücük bıraktığında sabrım son noktadaydı. Eve gittiğimiz anda dövmesi için kendi elimle Şeyma'nın önüne atacaktım.

"Allah belanı vermesin!" Homurtum oldukça makuldü. "Ben soranım sana bunların hesabını, geri zekâlı!"

Yine sağa sendeledik. Bileğim kırılsa daha az acı çekerdik. Topuklular üzerinde bir kere daha yana tökezlediğimizde Melike aniden kollarımdan uzaklaştı. Ömer kendine çekmiş, beni bu azaptan kurtarmıştı. Melike'yi sürükleme işini devraldığı için minnettardım. Çaresizce topallayarak peşlerinden ilerledim.

Birkaç adım sonra siyah Range Rover'ın önündeydik. Melike'yi yeniden kucağıma itelememiş, gözlerimde kısa bir an oyalandıktan sonra sürücü tarafına yönelmişti. Gecenin bilmem kaçıncı ya sabırı niyetine gözlerimi semaya çevirdim. Ben şu an ne yaşıyordum? Ayrıca bir başkomiser en fazla ne kadar kazanıyor olabilirdi?

Range Rover'ı vardı adamın.

"Emir, toplayın herkesi, emniyete geçin," diye bağırdığını duydum. "Ben birkaç saate geliyorum."

Melike sülük gibi yapışmıştı. Arabanın kapısını açıp onu içeri itmek Çin işkencesinden farksızdı. Yanağıma, gamzeme anlamsız sulu bir öpücük daha bırakırken, kollarını boynuma dolayıp yüzüme en büyük aşkına bakar gibi bakıyordu. "Seni çok seviyorum, biliyor musun?" dedi. Başını omzuma yasladı. "Canım, salak Pero'm, iyi ki varsın."

Gerçekten sınanıyordum. "Ben sana göstereceğim canın Pero'yu, gir şu arabaya!"

Başını omzumdan kaldırıp, Range Rover'ın açık kapısına bakarken sırıttı. Yine salak bir şarkısı vardı. "Aç kapıyı bezirgânbaşı, bezirgânbaşı. Kapı hakkı ne alırsın? Ne verirsin? Bir sıçan, iki sıçan..."

Zıkkımın kökünü verirdim! Daha fazla sabredemedim. Kıymetli arkadaşım demeden ite kaka arabaya soktum. Kıçını ağzıma dayadığında şaplağı

geçirdim. Ama arabanın koltuğuna öyle bir yayılmış ve zemin bulduğu an uyuvakalmıştı ki içeriye benim sığmam imkânsızdı. Sürücü koltuğuna kurulan Ömer hafifçe arkasını dönüp bana baktı.

Kendine geldiği an Melike'yi gebertecektim!

Montumu Melike'nin bacaklarına atarak kapıyı şiddetle kapadım ve çaresizce öne yöneldim. Ters hareketlerle Ömer'in yanındaki koltuğa kurulup, kemerimi takarken ona asla bakmıyordum, bakmayacaktım. Ne yaşadığımı bile idrak edemiyordum çünkü her şey anlamsız bir şekilde ve benden bağımsız gelişiyordu.

Arabayı çalıştırıp yola çıktığımızda konuşmamaya kararlıydım. Dirseğimi cama yaslayıp bakışlarımı yola çevirdim. Parmak uçlarım stresle dudaklarımı çekiştiriyordu. Oysa neye stres yaptığımı bile bilmiyordum. Tam olarak bu durum daha da gerilmeme neden oluyordu. Torpidonun üstüne, benim önüm sayılabilecek kısmına aniden silahını bırakıp, tek eliyle bana doğru ittelediğinde dönüp kendilerine baktım. Yine olabildiğince terstim.

"Ne?" dedi. "Güvende hissedeceksen gözünün önünde dursun."

"Çok sağ ol, bayağı rahatladım şu an." Göz devirerek önüme döndüm ama bu defa susmadım. "Sen polis olduğuna emin misin? Şu an beni zorla arabana aldın ve yine zorla, istemediğim bir şey yaptırıyorsun!"

Arkadaki Melike'den saçma ötesi bir ses yükseldi: "Alarko kombi, gerçek kombi gerçek konfor!" Büyük ihtimalle yerini beğenmişti ve bunu böyle anlatma gereksinimi hissetmişti.

"Zorlamadım," dedi Ömer. "Kendin yürüyerek geldin. Yaptığın her şeyin suçunu neden bana atıyorsun sen?"

İnanılacak gibi değildi! Hayretle baktım kendilerine. "*Gelmezsen tutuklanacaksın*, dedin!"

Hâlâ rahattı. "Dedim, yapmadım."

"Sen şaka mısın ya?"

Derin bir nefes verdi. "Bağırmadan konuşursan anlaşabiliriz, Ayperi."

Göz devirerek önüme döndüm. "Hiç konuşmuyorum o zaman." Bir Trabzonlu için çok yanlış bir anlaşma yolu sunmuştu. Triple yeniden yola döndüm. Birkaç saniye için sessizdik.

"Seni takip etmiyorum," dedi aniden. "Beni yanlış anlamanı istemem. Karşıma çıkıp duran sensin, ciddiyim."

Haklı olabilirdi ama bu, sinirlerimin yatışması için yeterli değildi. Ağrımaya başlayan alnımı ovuşturdum. "Söz vermiştin," dedim. "Karşılaşırsak tanımayacaktın. İnanamıyorum sana. Sürekli karşına çıkan bensem dön, bak yoluna. Ne diye bana bakıyorsun?"

Melike'nin, "Ben şansa inanmam, kazanmak için ço..." diyen sesi yarım kaldı. Gerisi dudakları arasında kaybolup gitmişti.

"Ben hiçbir şey için söz vermedim, Ayperi," dedi Ömer. "Kendi kendine konuşup giden sensin." Sesi yine sertleşmeye başlıyordu. "Ayrıca madem öyle, sen beni tanımasaydın, unutsaydın. Emniyette donakalan sendin, ben değil."

Şaşkınlıkla baktım kendisine. "Ne münasebet! Ne diye donup kalacakmışım? Sadece beklemiyordum, şaşırdım."

"Yani tanıdın," diye durumu özetledi.

"Odaya girip sadece bana baktın. Tanımayıp ne yapacaktım?" O kadar anlamsız bir kavga içindeydik ki anlamak imkânsızdı. Birbirimizi tanıdık diye kavga ediyorduk. Bağırmak için daha makul bir sebep buldum. "Hadi ona tamam..." Ona dönüp mahalle kavgasına hazırlanan teyzeler gibi elimi salladım. "Sen ne diye benim okuluma geliyorsun?"

"Karakolda sana baktığımda beni tanımadığına emin olsam gelmezdim Ayperi," deyip göz ucuyla bana döndü. "Ama tanıdın. Neden gelmeyeyim? Üstelik bende kalan bir emanetin varken."

O kadar haklı konuşuyordu ki canım sıkılıyor, daha da sinirleniyordum. Bağırıp, daha da çirkefleşmemek için gözlerimi kapatıp sakinleşmeyi denedim.

Melike'den, "Müge abla ben imtihandan geçiyim, cenneti kazanmak kolay değil,"diye yükselen saçma ötesi bir ses daha vardı.

O kadar doğru bir sözdü ki! Gözlerimi açtığımda daha ılımlıydım. "Emanet dediğin de atkı." Göz ucuyla baktım. Kaşının yanından yanağına süzülen kanı görmesem daha iyiydi. Sinirim sekteye uğradı. "Senin kaşına ne oldu?"

Elini alnına attı. Kanı avuçiçinde gördüğünde ifadesinde hiçbir şey değişmemişti. "Laflarınla sen yardın," deme komikliğini gösterdi. "Senin önünde peçete var. Verir misin?"

Göz devirdim. "Ay, çok komik! Gül gül perişan oldum." Yine cama odaklanmayı seçtim ama ön kısımdan peçete alıp ona uzatmayı da ihmal etmedim. Bunu yaparken inatla cama bakıyordum.

Benim aksime oldukça sakin bir sesle, "Bu kadar sinir iyi değil, ha," dedi. "Bünyene zarar. Biraz sakinleş, öyle konuşalım."

"Ne konuşacağım ben seninle ya? Manyak mı ne?" Milyon milyar İstanbul nüfusu içinde başıma gelen işe bak! Şaka gibi.

"Konuşalım, konuşalım," dedi kararlılıkla. "Bu kadar çok sık karşıma çıkıyorsan biz seninle bir konuşalım."

Bu gece yüzüm ekşimekten yaşlanacaktı. "Ne saçmalıyorsun sen? Karşına çıkıyorsam yüzüme bakmadan, geçip git. Lütfen bunu yap ya." Daha ılımlı olmaya karar verdim. Yönümü ona çevirip, en makul sesimi arayıp buldum. "Tamam, sakince konuşalım. Sana anlattıklarım ve vaktini aldığım için özür dilerim. Hepsini unut."

"Ne o? Baştan mı tanışacağız?"

"Hayır, hiç tanışmayacağız," dedim. "Ben karşına çıkmadım. Sen de benim karşıma çıkmadın. Zaten bir şey olduğu da yok, Allah aşkına! Beni toptan sil ve hayatına devam et. Gördüğün hiçbir yerde selam vermek zorunda değilsin." Bana bakmıyordu. Yola odaklanmıştı ama söylediklerimi de pek dinliyor gibi değildi. Tepkisizliği yüzünden, "Sen beni dinliyor musun?" demek zorunda kaldım.

Dinlediğini homurdanarak onayladı. "Dinliyorum ama çok kavrayamıyorum açıkçası."

"Sebep?"

"Saçma."

"Nesi saçma?"

"*Beni tanıma*, diyorsun, Ayperi."

"Evet!" dedim anında. "Evet, istediğim bu. Lütfen beni tanıma ve hayatına devam et. Anlattıklarımı da unut, olur mu?"

Bu defa onaylamayan bir mırıltı çıkardı. "Cık!"

"O ses ne?"

Yine aynı sesi çıkardı. "Sevmedim bu teklifini. Yalan söylemekten hoşlanmam. Birini tanıyorsam tanıyorumdur. Ama benim sana daha makul bir teklifim var."

"Ne?" dedim anında.

Melike'nin sesi yine yükseldi: "Kırk haramiler, kırk haramiler. Biz haramiyiz, hep haram yeriz."

"Biraz düşünmem lazım," dediğinde hâlâ yola bakıyordu.

"Henüz düşünmediğin teklifi nasıl sunuyorsun?"

Göz ucuyla baktı. Kısa ama saçma bir şekilde uzun bir andı. Gözlerimde her ne bulduysa, "Biraz daha düşünmem lazım," diyerek önüne döndü. "Yarın buluşalım."

Kendimi boğacağım!

"Neden bunu yapalım?"

Melike'den bir ses daha yükseldi: "Çok seviyorum, hem de çok. Tam kalbime, geldi ok!"

"Konuşacağız işte," dedi geniş geniş.

"Ne konuşacağım ben seninle ya?"

"Hep sen konuştun, ben dinledim. Biraz da ben konuşayım, seni dın. Ne var yani?"

"Şimdi söyle ne söyleyeceksen."

"Olmaz, yarın söylemem lazım." Omuzlarını kaldırdı. "Hem ben bi kere seni tanıdım. Daha tanımıyormuş gibi yapamam. Olmaz."

"Yaparsın!"

Kaşlarını kaldırdı. "Yapamam." Yeniden göz ucuyla bana baktı ama bi defa işaretparmağım da bana doğru kaldırmıştı. "Bu gece karşıma çıkma saydın, belki tanımamaya devam ederdim ama artık imkânsız."

Rabbi'm bana sabır vermeliydi. Yükselmek istedim ama bizim mahallede olduğumuzu fark ettiğimde etrafıma şaşkınlıkla baktım. Hatta bizim evin olduğu sokağa doğru ilerliyorduk. Biri beni tutmalıydı ki önümdeki silahı alıp kendisini vurmayayım.

"Sen benim evimi nereden biliyorsun? Ben sana adres söylemedim."

Bunu o da beklemiyor olmalıydı. Kısa bir an için göz kırpıştırdı. "Evraklarda görmüştüm," dedi ağzının içinde. "Aklımda kalmış olmalı."

"Aynen." Homurtum öfke doluydu. "Sapık değilmişsin, aynen. Beni ikna oldum şu an. Aynen ya."

"İkna olmasan arabaya binmezdin, Ayperi."

"Sen zorladın!"

"Şu geçirdiğimiz kısa süreden anladığım kadarıyla istemesen bu arabaya pekâlâ binmezdin. Ayrıca *sapık*, deyip durmayı kes! Takip etmiyorum seni, kaç kere daha söyleyeceğim? Polisim ben. Emniyette evrakların vardı, ben de baktım. Kamuya açık bilgi. Onu da mı sana soracağım?" Bakışlarıyla kınadı. "Sen harbi sakinleş biraz, ha."

"Baktığın her evrak bilgilerini böyle ezberinde mi tutuyorsun sen?"

"Hayır," dedi en net şekilde. "Ama ilgimi çekiyorsa evet."

Aynı anda birbirimize baktığımızda ben tersken o ılımlıydı. Ateş ve barut, su ve toprak gibiydik. Ben sinirle dişlerimi sıkıyordum ama o olabildiğince rahattı. Kabul etmeliydim ki yakışıklı bir adamdı. Ben asla kulvarı olamazdım. O, şampiyonlar ligiyse ben mahalle takımıydım. Tüm bunlar ve yaşanılanlar düşünüldüğünde zihnimde beliren tek bir ihtimal vardı.

Sana acıyor, Ayperi. Yanında ağladığın, ona en güçsüz yanını döktüğün için sana acıyor.

Bu, öfkeden başka hiçbir şeye neden olmuyordu. Gözlerini ilk kaçıran ben oldum. Önüme dönüp yeniden parmaklarımı saçlarıma geçirdim. *Çal, Melike. Dertler derya olmuş, ben de bir sandal!* Ama Melike çok başka bir şey söylemeyi tercih etmişti. "Neredesin aşkım? Buradayım aşkım! Neredesin aşkım? Buradayım aşkım!"

Cehennemin dibindeyim, Melike!

Sessiz kalmayı tercih ettim. O da bu sessizliğe uyum sağladı. Gözlerimi kapatıp saçma gerginliğimi yutmayı denedim. Adam haklıydı, yaptığı kötü hiçbir şey yoktu. *Derdin ne, Ayperi? Sakinleş! Saçma sapan gerginlikler yaratma. Durup dururken adama her şeyini anlatan sensin.* Dilimi koparmak istiyordum. Ama onun da inatla benimle iletişim kurmasına gerek yoktu. *Selam ver, geç be kardeşim!* Bana acıyor olma ihtimali kıymık gibi battı. Zorla yutkundum. Bunca yıl ben bile kendime acımamıştım. Bunu asla kabullenemezdim.

Acınacak biri değildim. Yaşadıklarımı biliyor olması bana acıyabileceği ya da yardım etmek istediği anlamına da gelmezdi, gelemezdi. Böyle bir şeye asla ihtiyacım yoktu.

"Geldik," dedi usulca.

Gözlerim aralandı. İç hesaplaşmama ve zihnimdeki sese o kadar dalmıştım ki arabanın durduğunu, apartmanımızın önüne geldiğimizi bile fark etmemiştim. "Kaçıncı katta olduğumu da ezberledin mi?" dedim ters ters.

Dudak büzerken başını aşağı yukarı salladı. O da bundan memnun değil gibiydi. "İstemeden oldu desem?"

"Ne güzel!" Kemerimi açtım. "Böyle devam et. Savcılığa vereceğim seni. Az kaldı."

Güldü. Hoşuna giden neydi, anlamış değildim.

Göz devirişim bir karşılıktı. Kapıyı açıp, tam dışarıya bir adım atacakken, "Ayperi," dedi.

Durup ona döndüm. "Efendim." Kendi kendime şaşıracak kadar sakindim.

Küçük bir an konuşmadı. Sadece baktı. Kimsenin gözlerine uzun uzadıya bakamayan, bundan rahatsızlık duyan zihnimin gerekli uyarıları vermesini bekledim ama vermedi.

"Ciddiyim, yarın konuşalım." Sesi ve gözleri bu ılımlı halime karşılık sakindi. Kibarca rica ediyordu. "Lütfen."

Hiçbir şey söylemedim. Arabadan inip kapıyı şiddetle kapadım ve arkaya yöneldim. Melike sere serpe uyuyordu. Koltukları kemirmemesini ümit ediyordum. Kollarından tutup kaldırdığımda boynuna astığım çantalarımız kızı boğmak üzereydi.

Elini boğazındaki askılara attı. Kendini Kanuni tarafından boğdurulan Şehzade Mustafa sanıyor olmalıydı. "Zahid bizi tan eyleme!" dedi acı içinde.

Çantayı kendi boynuma geçirdim. Zahid beni tan eyleyebilirdi. Eteğini düzeltip arabadan indirdiğimde yine sendelemişti. "Musa, Musa, Gülşah,

Gülşah, yalnızım, yalnızım yalnız," diyordu bir yandan da. "Çek git beğim uzaklara çek git, bavulunu topla bebeğim, çek git! Götlek herif. Bana sarıldı. "Aa, Peroş'um da buradaymış. Sen gitme, tamam mı? Melike gitsin."

Arabasından inen Ömer keyifle bizi izliyordu. Ben *geri zekâlı*, derken *güzel kafa*, demeyi seçti.

Gözlerine dik dik baktım. Hıncımı kapıdan çıkarmak için var gücümle kapadım.

Ahır kapısı mı bu, Ayperi? Range Rover! Kendine gel!

İfadesiz kalmaya çalışarak Melike'yi ilerletmeyi denedim ama zordu. Saçmalamakta sınır tanımıyordu.

"Buluşuyor muyuz?" dedi Ömer.

"Git başımdan!" diye cevap verdim. Melike yanağıma sulu bir öpücük daha bıraktığında sabrım son noktadaydı. Kendisini apartmana doğru savurdum. "Sen de dur bir artık!"

Yeşilçam artistleri gibi demir kapıya yapıştı. "N'ayır, nolamaz!" Demir kapıyla yaşadığı aşk görülmeye değerdi. "N'evlenemezsiniz, durun. Siz karşdeşsiniz!"

"Cevap?" dedi arkamdaki Ömer. Ters bakışlarım sürüyordu. Bu bakış onun için bir cevap olmalıydı. Sırıtışı sürerken bana ilerledi ama elindeki şey telefonumdu. Hangi ara arabada düşürdüğümün farkında bile değildim. Almak için uzandığımda geri çekti. "Hâlâ bir cevap alamadım."

"Sabrımı zorlama benim!" Yeniden ileri uzandığımda bu defa zorlanmadan telefonu elinden almıştım. "Numaramı da ezberlemişsindir sen." Telefonu kaptığım an iki adım geriledim.

Hâlâ gülüyordu. "Ezberlemedim ama bulmam iki saniyemi bile almaz, merak etme."

Küçümserdi bakışlarım. "Nasıl merak ettim var ya, anlatamam yani." *Polis adam, Ayperi. Ebeni bile bulur.*

Buna da güldü. Aynı zamanda küçük bir kart uzatıyordu. "Numaram. Buluşacağımız yeri mesaj atarsın." Boş bulunup, kâğıdı aldığımda sırıtarak geriledi. "Görüşürüz o zaman."

Ben neden boş bulunup duruyordum? Bu nasıl bir boşluktu da dolmuyordu?

"*Buluşuruz*, demedim!"

Arabasının önündeydi. Anında bana döndü ama geri geri gitmeye devam ediyordu. "Ama *hayır* da demedin."

Arkadaki Melike demir kapıyla film çekmeye devam ediyordu. Bu duruma uygun bir şarkısı elbette vardı.

"Aramam, sormam bir daha, yalvarsan bile Allah'a..."

Ömer dudaklarında küçük bir tebessümle, "Mesaj atarsın," dedi. "Nereye dersen oraya gelirim. İyi geceler."

Arabasına binip, uzaklaşırken arkasından bakakaldım. Biri yaşadıklarımın kamera şakası olduğunu söylese alnından öperdim. Kartta gerçekten adı ve numarası vardı.

Kafamda dönen sorular ve karmaşık ruh halime odaklanmak isterdim ama arkamda demir kapıya kafa atan Melike varken zordu. Çaresizce arkadaşıma koştum. Topuklu ayakkabılar yüzünden ayaklarım ve bileğim sızlıyordu. Asansör olmadığı için Melike'yle merdivenleri çıkmak ise tam bir azaptı. Özlem ablanın kapısının önünden sessizce uzaklaşmak için Melike'nin ağzını elimle kapamak zorunda kalmıştım. Leş taşıyor olmalıydım!

En nihayetinde bizim kapıya ulaştığımızda âdeta bitmiştim. Melike'yi bırakıp, çantamda anahtarı aranırken nefes nefeseydim. Kapıyı açtım. Salonun ışığının yandığını gördüğümde ise eve bir adım atamadan kalakaldım. Melike yine koluma yapıştı. Şeyma nöbetçiydi. Ben evden çıkmadan önce ışıkları açık unutmuş olabilir miydim?

Ama şu an sorgulayacak bir halde değildim. Melike'yi kavrayıp içeri yönelmek istedim ama birkaç saniye için Melike'ye dönen bakışlarım tekrar eve döndüğünde, artık karşımızda çok başka biri vardı. Tam anlamıyla kurşun yemiş misali kalakaldım çünkü salon kapısından bize bakan kişi Şeyma'ydı.

Derin bir sessizlik...

Melike yine konuştu: "Otel mi? Trivago!"

Bittim!

"Ayperi?" dedi Şeyma.

Vahşet içindeydim. "Şeyma..." diye mırıldandım.

Şeyma'nın bakışlar yavaşça yanımdaki kişiye döndü. "Melike?" dedi.

Sen de bittin, Melike!

Son derece geri zekâlı olan arkadaşım Melike, "Aa, Şeyma!" dedi. Üstüne bir de sırıttı ve durumumuzu özetleyen, geceye son noktayı koyacak cümleler dudaklarından en sonunda döküldü. Şüphesiz gece boyunca söylediği en makul şey tam olarak buydu.

"Ay doğdu üzerimize, veda tepelerinden..."

Düzenleme
Ny.ozlem

Nnova

BÖLÜM 6

"Dün gece sen uyurken
Yüreğim bir yıldız gibi bağlandı sana."

- LALE MÜLDÜR -

Uçurumlar insanın içindedir, Ayperi. Düşersen yutar, kaçarsan bulur. Çünkü insan en çok kendine acımaz. Düşme, dik dur.

Bir uçurumun ucunda, rüzgârın nefesini üflediği noktadaydım. Bu bir rüya değil, kâbustu. Ezbere bildiğim gerçekler zehir gibi iliklerime işlemiş, kendini bana benimsetmişti. Rüzgâr tenimde gezinirken ayaklarımın ucunda uzanan uçurumdan düşmeyecektim, biliyordum. O hep orada, ben de bu noktada kalacak, birbirimize meydan okumaya devam edecektik. Yaşam ve ölüm arasında bir kıyıydı burası. Zihnimin en derinleri, sustuklarım, yok saymaya çalıştıklarım ama asla unutamadıklarımdı.

Şiddetli dalgalar sert kayalıklara vururken gri bulutlarla kaplı gökyüzüne bakmaya devam ettim. Denizin şiddetli ama nahif sesi rüzgârın soğuk nefesine karışırken saçlarım geri savruluyordu. Yıllardır aynı kâbustaydı Ayperi.

Duygudan yoksun bakışlarım ayaklarıma eğildi. Çıplaktı ayaklarım. Ama yanımda dikilen küçük Ayperi'nin ayaklarında tozlu pembe ayakkabıları vardı. Ona bakmadım. Elimi kavradığında sadece sıkıca sarmaladım. Oysa çocuklar mavi gökyüzüne bakmalı, gökkuşağı görmeliydi. Gri bulutlar ve hırçın dalgalar değil. Ama benimsemişti bu rengi. Gri, ayakkabısındaki tozlar kadar keskinken varlığı ve yokluğu içinde saklıyor gibiydi.

"Artık gidelim buradan," dedim. Kendime bile yabancıydı sesim.

Elimi daha sıkı kavradı. "Çıkışı biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Ama elimi bırakmazsan birlikte buluruz."

"Elini hiç bırakmadım ki," derken masumluk saklıydı sesinde. Belki de bırakmalıydı. Birbirimizle bir bütün olduğumuz için bu uçurumun ucundan ne bir adım ileri gidebiliyorduk ne de geri. "Bana şarkı söyler misin?" dedi. "Belki o zaman karanlıktan korkmayız."

Daha fazla dayanamayarak ona baktım. Uzun saçlarına, ela gözlerine ve hüzün dolu çehresinde arandım. Korkuyordu. Dipsiz kuyuların ucunda ışık olmazdı. Biliyordu bunu küçük Ayperi.

Dudaklarımda beliren tebessüm sadece onun içindi. "Söylerim."

Yanağını elime yaslayıp gülümsediğinde, yanaklarındaki derin gamzeler benim yanaklarımı sızlattı. Önünde eğilip göz hizasına geldim. Kahve saçlarına yer yer karışan kızıllıklar küçükken daha da belirginken, büyüdükçe solmuştu ipek tanelerdeki renkler.

"Hangi şarkıyı istersin?"

"Tekerleme," dedi masumlukla. "Şarkı değil de tekerleme mi söylesek?" İçine kapanmıştı ve oynayacak hiç kimsesi yoktu. Onu sadece ben anlayabilirdim.

Dudakları kıpırdadı. Bana bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama duyduğum şeyler beklenmedik ve şaşırtıcıydı.

"Ceddin deden, neslin baban,
Hep kahraman Türk milleti.
Orduların pek çok zaman,
Vermiştiler dünyaya şan."

Tam olarak bakakaldım. Göz kırpıştırarak, duyduğum sesi anlamlandırmaya çalışırken eli elimden, silueti önümden silindi. Uçurumu daha derin bir karanlık yuttu. Ses azalmayıp, aksine artarak, beni kendine çekmeye başladığında rüyadan sıyrılıp gerçekliğime ulaşabildim. Gözlerimi uyku sersemi bir uyuşuklukla araladığımda ses devam ediyor hatta şiddetini artırıyordu.

"Türk milleti, Türk milleti,
Aşk ile sev, milliyeti.
Kahret vatan düşmanını..."

Ses salondan geliyordu. Tavandaki boş bakışlarımı kapıya diktim. Şeyma'nın siniri hâlâ geçmemiş olmalıydı. Uzun bir süre geçebilecek gibi de değildi. Dün akşam fevkalade bir kaostu. Hatırlamak dahi başıma ağrı sapladığı için elimi alnıma atıp huysuzca homurdandım. Sırtımdaki ter rahatsız etmeye başladığında ağır ağır toparlandım. Her zamanki gibi saçlarımı

ensemde dağınık bir topuz yaparak uyumuştum ama yamulmuştu. [illegible] bıraktığımda kâbuslarımın neden olduğu terle bütünleşiyor, her bir tutam âdeta beni boğuyordu.

Hayatımın hiçbir döneminde yataktan mutlulukla çıkan bir insan olmamıştım ama bugün başım ekstra ağrıyordu. Huysuzca yüz ekşittim. Boş boş halıya bakarken hayat ve varlık sorguluyordum. Dün geceye dair film şeritleri gözümün önünden geçmeye başladığında dikleştim. Ne yapıyordum ben? Yüzüm daha da ekşidi. Salondan yükselen mehter marşı ise hız kesmeden devam ediyordu.

"Ne oluyor, lan? Sefere mi gidiyoruz?" diyen Melike'nin sesini duydum. Duygularıma tercüman olmuştu.

Birazdan salonda yine kavga başlayacağına emindim. Şeyma'dan daha fazla azar yemeden salona geçmem iyi olacaktı. Şanslıydık ki bugün boş günümdü. Uyuşuk adımlarla yataktan kalkıp her sabah olduğu gibi terk bedenime yapışan kıyafetlerimi değiştirdim. Salaş pijamalarımdan birini giyerken salondan yükselen ses kesilmiş, yerini Şeyma'nın huysuz homurtuları almıştı. Mehter marşını tercih ederdim.

Dün gece ona yakalanmamız, sonrasında hiç hoş olmayan olayların yaşanmasına sebep olmuştu. Biz onu nöbette sanıyorduk ama o nöbetini bir başka arkadaşıyla değiştirme ve eve gelme gafletinde bulunmuştu. Daha doğrusu ona kör kütük âşık olan ve bunu gelip söylemek yerine dik bakışlarıyla belli etme derdinde olan Doktor Barış'tan kaçmak için nöbetini bir başkasıyla değiştirmiş ve bunu bize haber vermemişti.

Hastaneden çıkıp, sevdiğimiz abur cuburları alarak eve gelmişti. Hatta bana seviyorum diye ekler tatlısı bile almıştı. Ama o da ne? Biz evde yoktuk. Markete gittiğimizi düşünerek beklemişti ama gece ilerleyip hâlâ gelmediğimizde bir boklar yediğimiz konusunda aydınlanmıştı. Ve tam olarak biz evden içeri girdikten sonrası tufandı.

Melike hız kesmeden saçmalamaya devam etmişti. Doksanlar popa dair ne kadar saçma şarkı varsa bağırarak söylemiş, Şeyma kızmasın diye araya küçük ilahi tutamları atmıştı. O kendi kendine şarkı söyleyip, deli gibi evin içinde koşarken Şeyma hunharca beni azarlama derdindeydi. Melike polis baskını yediğimizi ağzından kaçırmasa bu kadar sinirlenmezdi ama zeki arkadaşım sarhoşken daha da zekileşiyordu.

Sen Melike'ye nasıl uyarsın? Hadi o içince saçmalıyor, sen neden engel olmadın? Nazara mı geldin sen? Niye tutmadın bu deliyi? Ya başınıza bir şey gelseydi, diye azarları art arda geldi. Tabii bir de bizi eve bırakan araba mevzusu vardı. Gözü[illegible]den kaçmamıştı. *Kimdi o adam?*

Hemen gerçeği söylemiştim. Biz mekânda bütün hanımlığımızla takılırken polis baskını yemiştik. Ve bak sen şu işe ki polislerden biri karakolda gördüğümüz yeşil gözlü polisti. Olay gerçekten de böyle olmuştu. Bizi tanımış, aranmamıza izin vermemiş ve masumluğumuza inanmıştı. Tam o an Melike kusmaya başlamış, o da bize yardımcı olmak adına evimize kadar bırakmıştı. Çünkü taksi bulamamıştık ve Melike çok kötü bir durumdaydı. Melike'nin arabasının o gece için iş arkadaşı Onur'da olması ise en büyük şanssızlığımızdı.

Bu olay Şeyma'ya yeterli gelmişti ama yine de sinirliydi. Aynı saniyelerde Melike'nin bir kutu ıslak mendili hunharca emdiğini görünce ikimiz de panikle ona koşmuştuk. Şeyma ıslak mendilleri hızla elinden ve ağzından almıştı ama buna sinirlenen sarhoş Melike saçmalamaya hız kesmeden devam etmişti.

Şeyma'ya sayısız defa, "Tanrı'nın Kırbacı Şemo!" diye bağırmıştı. Ardı sıra söylediği mehter marşıyla bu anı taçlandırmış ama bence daha çok sıvamıştı. En sonunda üstüne ve koltuğun yanına kusması ise bardağı taşıran son damlaydı.

Kendine gelmesi için Şeyma'yla zorla banyoya itelediğimizde hâlâ saçmalamaya devam ediyordu. Şeyma'ya o kadar çok *Tanrı'nın Kırbacı*, diye bağırmış ve gülmüştü ki Şeyma en sonunda dayanamayıp, *al sana Tanrı'nın Kırbacı*, diyerek duş başlığını ve su maşrapasını kafasına indirmişti. Ben düşmesin diye tutmaya çalışırken Şeyma anneler gibi hem yıkıyor hem yüzünü lifle keseliyor hem de kafasına vurmaya devam ediyordu.

Suyun altında biraz kendine gelen Melike yediği dayağın da etkisiyle bu defa, "Tövbe, Şemo!" "Allahu Ekber, tövbe! Dur!"

Kendisini kusmuktan ve içki kokusundan temizleyip temiz kıyafetler giydirme sürecimiz de bir kaostu. Tabii bu anlarda ben de Tanrı'nın Kırbacı'nın darbelerinden nasibimi almıştım. Şeyma sağıma soluma iki şamar indirmişti. Anne şefkati ve öfkesi, banyo kaosumuzdan sonra da devam etmişti. Üşümemesi için Melike'yi dürüm gibi battaniyeye sarıp koltuğa oturtmuş, ayılması için eline kahve vermişti. Herkese karşı isyankâr ve asi olan Melike, her zamanki gibi bir tek Şeyma karşında süt dökmüş kedi gibiydi.

Benim elime ise sıcak bir bitki çayı tutuşturmuş, üşümemem için hırkamı büyük bir nezaketle giydirirken kafama bir sağdan bir soldan iki şamar daha geçirmişti. Melike kahvesini, hemen yanında oturan bense uslu uslu bitki çayımı içerken birbirimize asla bakmıyor, bütün masumluğumuzla ayak parmaklarımızı inceliyorduk.

Şeyma kahvesini bitiren Melike'nin saçlarını kurutmuş, bir daha tokatlamıştı. Kızgınlığına rağmen şefkati baskın gelmiş, endişeyle alık alık yüzüne bakan saflık abidesi arkadaşımızı yatağına yatırıp tekrar battaniyeden bir dürüme çevirmişti. Benim ise saçlarımı yoklayıp kontrol etmiş, ıslak olmadığına ikna olduktan sonra yatağıma gönderip başım ağrıyorsa ilaç getirebileceğini, kâbus görürsem de yanına gidebileceğimi söyleyerek uzaklaşmıştı.

Şeyma'ydı bu. Döverdi, bağırırdı, hemen sinirlenirdi ama mantıklı hiçbir hareket yapmaz, daima ağırlığını korurdu. Kimseden lafını esirgemez, gerginliğiyle korku salardı ama şefkati ve ellerindeki huzur her şeyden ötedeydi. Abime göre Zeyna, Melike'ye göre Tanrı'nın Kırbacı, bana göre ise hükümet gibi bir kadındı.

Ama her şeyden önce anne gibiydi. Ne zaman annemi özlesem onu arıyordum. Gövdesinde tarifsiz bir huzur vardı. Hiç anne sevgisi görmeyen Melike'nin de bu gövdede bu huzuru bulduğunu, herkese karşı gelirken neden sadece Şeyma'yı dinlediğini, yanında küçük bir kız çocuğuna dönüp günü böyle anlarda anlıyordum. Bazı gövdelerde huzur yaşardı. Kalbinden filizlenen iyi niyet bu huzuru besler, çiçeklerle donatırdı. Şeyma'nın gövdesi ikimiz için de çiçeklerle bezenmiş bir huzur bahçesiydi.

Arada yaşanan gerginlikler de dün akşam olduğu gibi oluyordu haliyle. Hem kim annesinden azar işitmeden büyümüştü ki? O da bizim için anneyle denkti.

Salondan yükselen Şeyma'nın homurtuları şiddetlendiğinde ne kadar istemesem de yatağımı toparlayıp salona yöneldim. Odalarımız hemen salona açıldığı için bodoslama bir şekilde karşılarındaydım. Kahvaltı hazırdı. Muhtemelen Şeyma hazırlamıştı. Melike sandalyesinde en masum haliyle otururken Şeyma'nın ters bakışları bana döndü.

"Günaydın," dedi imayla. "Tanrı'nın Kırbacı uyandırma servisini beğendiniz inşallah."

Melike dağılmış bir haldeydi. Kıvırcık saçlarına banyodan sonra krem sürmediğimiz için birbirine girmiş, kabararak karmaşık bir hal almıştı. Gözündeki çapakları henüz silme fırsatı olmamıştı ve elleri önünde bağlı bir şekilde uslu uslu azarını yiyordu. Ama tipi görülmeye değerdi. Bence Şeyma'yı dinlemiyor, tamamen kafasını toparlamaya çalışıyordu.

Gülmemek için dudaklarımı dişlemek zorunda kaldım. "Günaydın," diye mırıldanarak banyoya yöneldim. *Yok, efendim, neden rahatsız olayım,* der gibi boynumu bükmeyi de ihmal etmemiştim.

Şeyma ters ters bakarken, önünden sıvışıp banyoya koştum. Yüzümü yıkayıp geri geldiğimde ikisi de masadaydı ama anlamsız bir sessizlik

içindeydiler. Melike hâlâ ayılamamıştı. Serçeparmağıyla gözündeki çapakları silme derdindeydi. *Sen kesin sabahları prenses gibi uyanıyorsundur* teorisine tepki gibiydi. Hayvani bir şekilde esnedi. Şeyma her zamanki sandalyesine kurulmuş, tüm gerginliğiyle çayını içiyordu.

Minik adımlarla ilerleyip sandalyeme kuruldum. Karşımdaki Melike'yle bakışlarımız kesiştiğinde *seni gebertmek istiyorum,* der gibi gözlerim kısıldı. Kaşlarımla Şeyma'yı işaret ettim. Sessiz isteğimi anlayacağına emindim.

Konuş, yumuşat!

Sessizce onun da kaşları havalandı. *Sen konuş, sen yumuşat!*

Dişlerimi sıkıp uyuz olduğumu belli ettim. Çenem ona doğru kalktı. *Hani içmeyecektin, salak!*

Kuyruğu dik tutma çabası takdire şayandı. Omuzları dikleşirken onun da çenesi bana doğru kalktı. *Beni tut diye seni yanımda götürdüm, tutsaydın ya!*

Hayretle gözlerim kısıldı.

Şeyma, "Kaşınızı, gözünüzü koparırım," dediğinde ikimiz de irkilerek toparlandık. O ise ağzına zeytin atarken oldukça sakindi. İnşallah sofrayı bohça yapıp bizimle birlikte camdan dışarı atmazdı.

Melike bu noktadan sonra anlaması gerekeni anlamıştı. Küçük bir öksürükle boğazını temizledi. "Sevgili Şemo... Gönlümün sultanı, çiçeğim, böceğim..." Yandan koluna yapışıp en tatlı bakışını kuşandı. "Kızdın mı sen bize?"

Netti. "Evet."

Güldü Melike. "Amanın, kızınca da ne tatlı olurmuş bu!"

Artık ters ama tatlı bir sinirle bakıyordu Şeyma. "*Tanrı'nın Kırbacı,* diyordun dün gece. Ne oldu?"

Melike boş boş göz kırpıştırdı. Bazı şeyleri yeni hatırlıyor olmalıydı. Dün gece kustuğu koltuk köşesine baktı. Sonra ise bana. Hızlı bir aydınlanma yaşadı ama alık alık gülmeyi tercih etti. Kafasına yediği su maşrapası darbelerini de hatırlıyor olmalıydı, bir eli karmakarışık saçlarına daldı. "Öyle mi demişim..." derken geriledi. "Hay Allah, hiç de hatırlamıyorum." Usulca geri çekildi.

Şeyma çiğnediği zeytinin çekirdeğini şeytan taşlar gibi tabağına fırlattığında gergin sessizliğimiz sürüyordu. Zeytini birimizin kafasına da atabileceği için şükrettim. Birkaç saniye sonra Melike'nin tabağına omletten bir parça bıraktı. "Ye şunu, gidip ağrı kesici iç. Başın ağrıyor, belli." Benim tabağıma da bir parça omlet bıraktı. "Yine kusarsan Melike, bu defa seni o kusmukta boğarım. Dünden beri odadan kusmuk kokusunu geçirmeye çalışıyorum, salak!"

Melike bu defa oldukça mahcuptu. "Özür dilerim," dedi [illegible] "İsteyerek olmadı." Cevap olarak Şeyma tabağına domates ve salatalık raktı. Melike ise anında eline yapışıp, öperek alnına koydu. "Ver o mübarek ellerini öpeyim, Şemoş'um, ver!" Gerçekten ellerini öptüğünde Şeyma gülüyor ama gerginliğini de sürdürmeye çalışıyordu. Elini geri çekmeyi sonunda başardı.

"Bırak elimi, salak!" Dudaklarından küçük bir kahkaha kaçtığında omuzlarım gevşedi. Çok şükür bu gerginliği de aşmıştık. Derin bir nefes vererek çayımdan yudumladım. Dilim yandığında ise irkildim. Şeyma ve Melike gerginliği atmış, normal döngümüzde devam ediyorlardı. Şeyma dilimin yandığımı fark edip, yemem için bir parça ekmek uzatırken Melike özüne dönmüştü.

Omletinden kocaman bir parça aldı. "Onu bunu bırakın da bir rüya görmüşüm," dedi büyük bir coşkuyla. "Aklınız durur. Çok yakışıklı bir erkek vardı. Tanıdık gibiydi ama tam da anımsayamıyorum." Ekmeğim boğazımda kaldı. "Ondan daha yakışıklı bir de araba vardı," diye devam etti. "Ve rüyamda koku alabiliyordum. İnanabiliyor musunuz? Bu yakışıklı arabanın deri koltuklarının kokusu hâlâ burnumda." Göz ucuyla Şeyma'ya baktı. "Kafama vurduğun anları da hatırlıyorum, cani karı. O kadar çok vurursan böyle saçma rüyalar görürüm."

Şeyma yine netti. "Anlaşılan az vurmuşum. Hâlâ gerçeği hatırlıyorsun."

Artık Melike hem etkilenmişti hem de boş boş bakmaktaydı. "Nası yani?"

Şeyma çay içmekle meşguldü. Çayı yudumlarken bana döndüğünde havalanan serçeparmağının hedefinde de ben vardım. Yani söz hakkı bendeydi.

"Rüya değildi," diyerek başladım söze. "Çok içip saçmalamaya başladığında seni uzaklaştırmak istedim ama tam o an mekânı polis bastı. Polislerden biri, geçen gün karakola düştüğümüzde gördüğümüz yeşil gözlü polisti. Bizi tanıdı. Sen de adamın ayağının dibine kusunca durumun vahametinin farkına vardı."

Yüzü ekşidi. "Gerçekten oraya da kustum mu?"

"Ayağına değil ama yakın bir noktaya, evet."

Elini alnına atıp pişmanlıkla gözlerini kapadı. "Devam et, tüm mallıklarımı yüzüme vurmaya devam et lütfen."

Arkadaşımı kırmadım ve devam ettim. "Seni o halde görünce yardım etti. Mekân baskında kapatıldığı için taksi de bulamadım. Bizi eve o bıraktı. Rüya sandığın yakışıklı araba bir Range Rover'dı ve sen gelene kadar adamın koltuklarını emcükledin."

Artık hem şaşkın hem pişman hem de utanç içindeydi. Kendi adına büyük bir pişmanlıkla ellerini delicesine kabarmış kıvırcık saçlarına atıp çekiştirdi. "Bahtımı sikeyim ya!"

"Sövme," dedi Şeyma hemen. "Düzgün konuş, önünde nimet var."

Sadece tarlası değil, tüm köyü yanmış gibiydi. Elleri başındayken ağıtlar yakmaya devam etti Melike. "Ay, beni boğun! Hayallerimin erkeğiyle tekrar karşılaştım, kaliteli bir arabada bulundum ama sadece koltuk emcükledim, öyle mi? Bunlar ne büyük acılar!"

Şeyma yine oldukça ters bakıyordu. "Salak salak konuşma. Başka nereyi emcükleyecektin?"

"Seçenek bol be Şemo!"

Şeyma'nın yüzü ekşidi. "Dilerim Rabbi'm sana öyle bir eş nasip etsin ki Melike, doğru yoldan ayrılmasın, seni de ensenden kavrayıp o doğru yola soksun." Göz ucuyla bana baktı. "Ayrıca hayallerinin erkeği dün gece sana değil, Ayperi'ye bir kart uzatıyordu." Kaşları imayla havalandı.

Artık tüm bakışlar bendeydi. Ağzıma tıkamaya çalıştığım peynirle kalakaldım. *Onu da mı gördün be Şeyma?*

"Ne kartı?" dedi Melike. Heyecanla dikleşti. "Numarasını mı verdi?"

"Narkotik!" diye yükselişimin nedeni, ne diyeceğimi bilememektendi. "Narkotik polisiymiş. Bir durum olursa diye şubenin numarasını verdi."

İkisi de yemedi. Şeyma geniş geniş ağzındaki ekmeği çiğnerken Melike şüphe doluydu. "Niye?" dedi Melike. "Öğretmenliği bırakıp narkotikte K9 olarak mı başlayacaksın, hayırdır?"

"Saçmalama, Melike."

"Pero, benim alnımda *mal* mı yazıyor?" Sessiz kaldım. Melike, Şeyma'nın çenesini kavrayıp alnına işaretparmağını dayadı. "Peki, sence Şemo'nun alnında *mal* mı yazıyor?"

Şeyma *hayır*, dercesine kaşlarını kaldırdığında ağzımdaki peyniri zorla yuttum. Köşeye sıkışmıştık. "Bir şey yok ya," dedim hızla. "Ne olacak, Allah aşkına? *İkidir karşıma çıkıyorsunuz, demek ki çok belaya bulaşıyorsunuz. Yardıma ihtiyacınız olursa ulaşabilirsiniz*, dedi. İyi niyetli yani."

"İyi niyet?" dedi Melike anında. "Bizim alnımızda değil ama seninkinde kesinlikle yazıyor Peroş'um."

Peçetemi alıp yüzüne savurdum. Ben daha ne olduğunu anlamamışken onlara ne diyecektim ki? Mantıklı olmalıydım. Önce şu Ömer Seyirhan'la istediği buluşmayı yapacak, adamakıllı kaçmadan, ters yapmadan konuşacaktım. Bu defa, olası bir karşılaşmada beni görmezlikten gelip yardım etmemesini kesin bir dille belirtmeliydim. Allah'tan *İstanbul büyük*, demiştim. Bahtım şaka olmalıydı.

"B- Bir şey yok, diyorum ya," derken sesimde bir şey vardı, anlamıştım. *Aferin, Ayperi!* Çayımdan kocaman bir yudum aldı, soğudu, yoksa bu muhabbet uzardı. "Okula gitmem lazım!" Arkamı dönüp odama kaçtım. Kapıyı kapadığımda rezil oyunculuğuma sövlüyordum.

"Bugün dersin yok!" diye bağıran Melike'ydi.

"Yine de gitmem lazım."

Melike'nin, "Bir şey saklıyor," dediğini duydum. "Valla bu bizden şey saklıyor."

Şeyma her zamanki gibi makuldü. "Akşama ya da yarına dökülür da şu çayımı doldur. Hem haklı. Adamla konuşmadı bile. O, kartı alıp Ayperi aldı ve eve girdiniz. Saniyelik bir olaydı."

Homurtuları azaldı. Kendi aralarında kritik yapıyor olmalıydılar. Haklıydı. Tutamaz içimde, onlara söylerdim. Kıramadığım bir ketumluğum vardı ve bunu ikisi de bilir, ben onlara bir şeyleri anlatana kadar zorlamaz, *neden anlatmadın*, diye kızmazlardı. Uzun süre susanlar sesini kaybediyordu. Benim de sesim kayıptı. Yıllar sonunda artık birbirimizi avcumuzun içi kadar iyi biliyorduk. Küçük şeylere takılmazdık. Çünkü en sonunda gelip yine onlara anlatacaktım derdimi, bilirlerdi.

Ama önce ben ne olduğunu anlamalıydım. Küçük adımlarla yatağın oturduğumda hem dudaklarımı kemiriyor hem de dün gece telefonuma kaydettiği numarasına bakıyordum. Eğer mesai saatleri içindeyse saat üçte ikimize de en uzak noktada buluşmayı istemem en makul olandı. İşi bırakamaz, gelemezdi. Hatta diğer yakada bir konum atmalıydım. Kesinlikle gelememeliydi.

Bekledim, gelmedin, gittim, derdim.

Mükemmel bir fikirdi. Parmaklarım hızla harfler üzerinde gezindi. Mesajı yazıp gönder tuşuna bastığım anda ise telefonu yanıma savurdum. İnsan en çok bilmediği şeyden değil, kaçtığı şeyden korkardı. Korkmuyordum ama ne yapacağımı da bilemiyordum. Tedirginlikle dudaklarımı kemirirken cevap saniyeler içinde geldi. Ekrana düşen mesaj dişlerimi daha da kemirmeme yetti. Zihnimdeki duvarlara değen bu yabancı hisle ne yapacağımı bilemeden kaldım.

Ama korkumu değil, cesaretimi besledim. Her zaman ki gibi yine, yeni yeniden.

Hayat bir sınavdı. Böyle düşünürdü Ömer Seyirhan.

Bazen vazgeçmek gerekirdi, bazen düşmek, bazen yanılmak. Düştüğünde kalkabilmek için umutla gittiğin yolların çıkışı olmayan sokaklara varması gerekirdi ki yeni çıkış yolları bulabil. Hayat, tüm bunların

[illegible] hareketten kaçanlar için bu sınavlar daha da ağırlaşıyordu. [illegible] yüzleşmeli, yeniden doğmak için gerekirse ölmeliydi.

Aharrma, dedi Ömer zihnine. *O kadar da değil, oğlum. Kendine gel.*

Aralarının camının arkasına daha da sinip gözlerini kıstı ama bakışları [illegible] telefondaydı. Mesela o da şu an kendi adına zorlu bir sınavdan geçiyordu.

Avşeri Ak. mesaj atacak mıydı yoksa atmayacak mıydı?

Gözleri kısıldı. Bir eli şakaklarını ovuştururken, koltuğa daha da sinip dışarıdan bakan hiç kimsenin göremeyeceği bir konuma geldi ama hiçbir şey bakışlarını telefondan koparmaya yetmiyordu. Buluşma isteğine bugün içinde cevap gelirse konuşması gereken konularda olabildiğince net olacaktı.

Arka koltuktaki gencin, "Polis abi, ben masumum," diyen sesi yükseldiğinde derin bir nefes verdi.

"Daha *ben yaptım*, diyeni görmedim zaten," diye mırıldanarak, yeşil gözlerini telefondan koparıp dikiz aynasından arkaya bakmayı denedi.

Başı hafifçe sola eğilirken yeniden Başkomiser Ömer Seyirhan'dı. Hayatı günlük ritminde ilerlerken sıradan bir gündeydi. Emniyet, evrak işleri ve sokaklarda kovalamacayla geçerdi günleri. Şikâyetçi değildi. Hiçbir zaman sabit bir iş istememişti. Koşmak, rüzgârı hissetmek isterdi. Ele avuca sığmaz, sağı solu ziyadesiyle belli olmazdı. Ama herkes onu sabrıyla tanırdı. Uzun sorgulara girer, sakinlikle dinlerdi. Bir dosyaya el attıysa çözene kadar bırakmaz, sabırla her adımı işlerdi. Kolay kolay sinirlenmez, yüz hatlarında daimi bir sakinlik saklardı.

Arka koltuktaki Hamdi'nin kolu koltuk başlığına kelepçeliydi. Kendini çekiştirdiğinde Ömer ters bir bakış kuşandı. "Çekiştirme lan koltuğu. Kırılırsa yediririm o kelepçeyi sana."

Range Rover'ı kıymetlisiydi. Sever, sayardı. Aralarındaki seviyeli ilişki hiçbir zaman değişmemişti. Hamdi korkuyla koltuğa sindi. Dar paça kot pantolonu, apaçi saçları, parlak kırmızı ceketiyle buraların en tanıdık yüzüydü. Hırsızlıkla anılırdı ama şu an yasaklı madde temin etmekten tutuklanacaktı. Yaklaşık iki saat önce Ömer ve narkotik ekipleri sayesinde enselenmişti. Buna rağmen araçta bulunmasının tek sebebi köprü altında saklanan, köşe başlarında elden ele zehir dağıtan asıl zanlıyı yakalamaktı. Verdiği ifadeye göre Hamdi zehri ondan alıp dağıtıyordu.

Direnmek bir sonuç vermeyince, "Abi, bırakın gideyim," diye yalvarmayı seçti.

Ömer'in gözleri dışarıdaydı. Hamdi'nin ne dediğini umursamadan "Burası olduğuna emin misin? Yalan söylüyorsan fena şekilde bozuşacağız, Hamdi."

Hamdi'nin yüzü ağlamaklı bir hal aldı. "Burası..." dedi ağzının içinden. "Abi, bırakın gid-" Ömer arkasını dönüp ensesine küçük bir yumruk yiyince sözünü yarıda kesmek zorunda kaldı.

"Ben sana kaç kere *bu işleri bırakacaksın*, dedim, lan!" Kükreyişi Hamdi'nin başını yere eğmeye yetmişti. "Kendi hayatını bok ettiğin yetmiyor, milletin çoluğunun çocuğunun hayatını da mı bok edeceksin? Daha bu pisten çıkalı bir ay oldu. Denetimli serbestliğini de yaktın, it!" Bir tane daha attığında Hamdi ağlamaklı bir haldeydi. Tokatları öfkeli değil, bir ağabey kızgınlığındaydı.

"Zorladılar, abi. Yemin ederim, zorla kurye yaptılar."

Ömer bir tokat daha indirdi. Aynı saniyelerde telefonuna bir mesaj düştüğünde hızla önüne dönüp parkasının yakalarını düzeltti. Telefonuna uzanırken ters bakışları hâlâ arka koltuktaki gençteydi. Bu zehri imkânı olsa yeryüzünden silmek, ona dokunan herkesi yakmak istiyordu ama yapabildiği tek şey tüm varlığıyla işini yapmaktı. Ama bazı gençlerin önünü arkasını düşünmeden, içine düştüğü şeyleri gördükçe sinirlenmeden edemiyordu.

Ekranda banka mesajı görünce keyfi daha da kaçtı. Oflayarak telefonu pantolon cebine sıkıştırdı. Artık kendine de sinirliydi. Ergen gibi *buluşalım* mesajı mı bekleyecekti?

Evet, bekliyordu. Mesaj atmalı, *buluşalım*, demeli ve onu, zihnindeki bu sorulardan kurtarmalıydı. Merak azalırsa onu düşünmeyi de bırakacaktı biliyordu işte, kendini tanıyordu. Hem sürekli karşısına çıktığına, rüyalarına girdiğine göre evren de bu düşüncesini destekliyordu. O öylece dururyorken karşısına sürekli çıkan oydu.

Onu ilk gördüğünde gözyaşları, ikinci görüşünce şaşkınlık içindeydi ama dün geceyi unutması imkânsızdı. Bu defa gözlerinde masumlukla yoğurulmuş bir terslik vardı. Dik duruşu, çenesini yukarı dikmesi, aralıksız laf sokması ve yükselişleri dışarıdan biri için soğuk bir eylem olabilirdi ama Ömer bu maskenin ardındaki enkazı görüyordu. Ürkekliğini, elini bir şeylere uzatırken tereddüt ettiğini, bedenlere dokunmak istemediğini ve herkesten gizli arada kuşandığı ürkekliğin farkındaydı.

Dün gece arabasında, yanındaydı. Gerildiğinde ellerini bacaklarına sürtüyordu. Avuçiçlerindeki teri böyle dizginlemeye çalışıyor gibiydi. Parmak uçları mordu. Demek ki elleri soğuktu ya da sürekli üşüyordu. Tedirginse gözleri hızla etrafında dönüyordu. Kalabalık içinde ona dokunan

[redacted] çalışırken yüzünde oluşan ifade buydu. Ay ışı[redacted] onu gördüğü ilk gündeki gibi parlıyor, ayın yansıması [redacted] derin bir anlam yüklüyordu.

[redacted] *Ay gibi güzel olan peri.*

[redacted] etmeyecekti, güzeldi. Ama en çok güzelliğinin farkında olmadığı için güzeldi. Ya da Ömer'e öyle geliyordu. Derin bir oyuktu merak. Hayat en zamanlarda karşısına sürekli onu çıkarırken merak etmeden edemiyordu. Ama yaralıydı. Ürkek, kanadı kırık bir kuşa kendini nasıl anlatacaktı?

Hamdi, "Polis abi, sevgilinden mesaj mı bekliyorsun?" deme gevşekliğini gösterdiğinde telefonu kapatıp göz ucuyla arkaya baktı.

"Sana ne, lan!"

Hamdi geri sindi. "Sabahtır telefona bakıyorsun ya, ondan sordum, abi. Hani sevgilinle buluşacaksan bizimle oyalanma diye."

Ters bir imayla parladı Ömer'in yeşilleri. "Merak etme, Hamdi, ben hepinize yeterim."

"Öyle deme, abi. Kadınlar bekletilmeyi sevmez." Başını ileri uzatmayı denedi ama kelepçeleriyle bu zordu. Yeniden geriledi. Yanağını koltuğun yüzüne yaslayıp Ömer'e doğru eğilme çabası ise takdire şayandı. "Ablayı kızdırma, sen git buluşmana. Aşk hayatın bizim yüzümüzden sekteye uğramasın, yakışıklı abim."

"Biraz daha konuşmaya devam edersen senin hayatın sekteye uğrayacak." Göz ucuyla bakıp önüne döndü. "Yüzünü o koltuktan çek, leke kalırsa sana sildiririm."

Hamdi korkuyla koltuktan geriledi. *Aşk hayatı?* Gülmek istedi Ömer ama zordu. Sevgilisi olmamış değildi, olmuştu. Ama hiçbirini uzun uzun merak etmemişti. Bazı şeyler yaşanır ve biterdi. Hayatın döngüsüne saygı duyar, her şeyi olması gereken noktada yaşardı. Âşık da olmuştu, ayrılık acısı da çekmişti. Gençliği doludizgin geçmiş, otuzlu yaşlara adım attığında ise durgunlaşmış, işine odaklanmıştı. Hiçbir şey üzerine uzun uzun kafa yormamış, hayatına devam etmişti.

Hasta mıydı? Neden bir konuda takılı kalmıştı?

Merak, dedi zihni yeniden. *Merak, oğlum. Sürekli karşına çıkıyor, merak ediyorsun.*

Anında susturdu sesi. Hayır, bu sadece merak değildi. Net adamdı. İnkâr etmekten, yalandan ve olmadığı biri gibi davranmaktan hoşlanmazdı. İnkâr etmeyecekti. Ayperi Ak denen kadın bir süre anlamsızca rüyalarını, şimdilerdeyse zihnini meşgul edip, sürekli karşısına çıkarken başka türlüsünü

düşünmek anlaklıktı. İçinde, meraktan daha da öteninin filizlendiğini anlıyordu.

Flaubert ilgiyi şöyle anlatıyordu: *Merak, birine karşı anlayan merak da, onunla başlarsınız, korkunç bir merak! Onu tanımak, onunla doğmak, dünyaya onunla yeniden gelmek tek amacınız haline gelir. O yüzden aşka en uzak olan, senden nefret ediyorum, değil, bilmek istemiyorumdur.*

Zihninde dönen bu cümleyi bir kitapta okumuş ya da izlediği bir filmde duymuş olmalıydı. Emin değildi. Tek bir şeye emindi. Boku yemiş olmalıydı. Ne diyecekti? Etkilenmiş miydi?

Belki

Peki, neyinden? Bir sebep bulamadı. O zaman ne yapacaktı?

Ağırdan al, Ömer, ağırdan al. Kendini sakince izah et. Küçük değilsin, ergen değilsin. Mantıklı düşün ve net ol. Kendini en makul ve net şekilde ifade et. Korkak bir adam değilsin. Seni tanımama izin ver, de. Korkma, oğlum, söyle.

Başı sola büküldü. Ya o korkarsa?

Her şeyi sana anlattı, Ömer. Hassasiyetlerini biliyorsun. İstemiyorsa mesafedur.

Peki, ya bir ihtimal?

"Abi, hayırdır?" dedi Hamdi. "Çok dertlisin. Abla yüz vermiyor mu? Yoksa kavga mı ettiniz?"

Gerginliği oldukça fazlaydı. "Lan, sus!" diye çıkıştı. "Kelepçeyle değil, dilinle bağlarım seni oraya! Kes sesini!"

Hamdi ürkerek geriledi ama susmamıştı. "Kızma hemen, abi. Sana bakmayacak hatun var mı? Dalyan gibisin maşallah, gözlere bak. Maşallah abime. Abla işini bilmiyor bence."

Arkaya dönüp *maşallah* denilen gözleriyle ters ters baktı Ömer. Cevabı bir şamar daha oldu. Hamdi bir kere daha cama yapışıp, geri gelirken köprü altında hareketlenme başlamıştı. Aradıkları yüzü eski bir binanın sol köşesinden dönerken gördü. Siyah beresi ve eski monru yüzünü saklamaya yetmiyordu.

"Orada," diyerek onayladı Hamdi. "Siyah montlu olan."

Ömer hızla arabadan indi. Arkasındaki arabada sivil polis arkadaşları vardı. Kaş göz hareketiyle gözlerini arabadan ayırmamalarını söyledi. Arabadan iki kişi çıktı. Biri Ömer'in arabasının yanma gelirken diğeri Ömer'e doğru ilerliyordu. Ama aynı saniyelerde yanına gitmeye niyetlendikleri adam onları fark etmişti. Üçünün de adımları durdu. Siyah bereli adam uzun yıllar bu sokaklardaydı ve artık polis gördüğünde tanıması hiç de zor olmuyordu.

Ninova

[illegible] esen ama soğuk rüzgâr birazdan başlayacak kovalamacanın habercisiydi. Adam küçük adımlarla gerilemeye başladığında Ömer telsizi çıkarıp [illegible] Çelik yeleği montunun altındaydı ve hareket etmekte zorlanıyordu. Hızla yeşil parkasını çıkarıp, yere savururken seri adımlarla beraber adamın peşinden koştu.

"2155, sol sapağa saptı! Önünü çevirin!"

Emrini verip, telsizi yeniden cebine atarken belindeki silahı çıkarmış, rüzgâr kadar hızlı adımlarla koşuyordu. Issız sokaklara daldılar. Bu mahallenin her yeri tutulmuştu. Kaçmasının imkânı yoktu ama Ömer Seyirhan'ın [illegible] bir hevesi vardı: Kaçanı kovalamak ve yakalamak. Bu zamana kadar ıskaladığı asla olmamıştı.

Adımları hızlandı. Adam seyyar limon satıcısının tezgâhını yerle bir edip, koşmaya devam ederken, limonların üzerinden atlayıp takip etti. Adam düz koşarken o, soldaki sapağa daldı. Çıkmaz sokağın köşesindeki çöp konteynırının üzerine atlayıp duvardaki merdivenlere tırmandı. Evin çatısına çıkıp seri adımlarla koştu ve saniyeler içinde yolun diğer tarafına ulaştı. Yandaki evin çatısı daha alçaktaydı. Önce oraya, daha sonra ise yeniden yola atladığında bereli adamın tam önündeydi.

Adam önüne dikilen bedeni görünce şaşkınlıkla gerilemeye meyletti ama arkasından gelen polisler yüzünden köşeye sıkışmış, kaçacak hiçbir yeri kalmamıştı. Ellerini çaresizce yukarı kaldırdı. Yüzündeki küfür dolu ifade her şeyin özetiydi.

Nefes nefeseydi Ömer. Adamı ensesinden kavrayıp arkadan gelen ekip üyelerine ilerletti. Gelen savunma şaşırtmadı. "Ben masumum! Ne yapıyorsunuz? Bırakın."

Göz devirerek ensesine sağlam bir tokat indirdi. Ekip üyeleri adamın ellerini kelepçeleyip, üzerini ararken ensesini hâlâ bırakmamıştı. Yanına gelen küçük çırağı Emir'di. "Amirim," diyordu nefes nefese. "Amirim!" Kucağında sıkıca tuttuğu mont ise Ömer'indi.

Ömer kavradığı enseyi yaka paça polis aracına sokma derdindeydi. Emir'e değil, cebinde titreyen telefona odaklandı. Adamı arabaya itip, kapısını kapatırken bir gözü telefonda, gelen mesajdaydı. Ve gördüğü görüntüyle dudaklarına yarım bir gülüş yerleşti. Mesaj tam olarak istediği yerdendi.

Ben, Ayperi. Müsait misin? Buluşmaya hâlâ kararlıysan saat üçte atacağım konumda ol.

"Amirim!" dedi Emir yeniden.

Duydu ama cevap vermedi. Sadece tek bir mesaja cevap verdi. Saat üçte, mesai saatleri içinde bir buluşma sunması tam ondan beklenen bir

Ninova

hareketti. Attığı konum ise ikisine de en uzak yerdi. Saatin bir dakika farkı vardı. Bu saatte İstanbul trafiğiyle uğraya gitmek saatleri alırdı. Adam, ergini düşünüyor olmalıydı. Büyük yanılırdı.

Normallerin canı cehenneme gitti. Ayperi Ak yine farkında bile olmadan kendine sağlamıştı. Cüretkarlığıyla, şaşkınlığıyla, güzelliğiyle, sinsi ve tehlikeli aptallığıyla. "Son şansını da kaybettin, Ayperi Ak," diye mırıldandı, cama. "Şimdi sıra bende."

Bu şehrin en kuytu köşelerini o bilirdi. "Emir, toplayın bunları Cerrahpaşa nezarethanesine. Benim işim var, sorgularına akşam bakacağım," diyerek, rafına birkaç emir daha yağdırdıktan sonra arabasına yöneldi. Arabada onu bekleyen Hamdi'yle kısa bir an bakışıp ardından onu da polis arabalarının birine postaladı ve hızla atılan konuma doğru yola çıktı.

Kaçmak ve kovalamak bir yana dursun, yüzleşmek asıl cesaretti. Ömer Seyirhan her zaman kendi gerçekleriyle yüzleşmeyi seçmişti. Dudak kenarının köşesinde küçük bir tebessüm belirirken şehrin ıssız sokaklarında ustalıkla geçti, ulaşılması zor sanılan konuma ilerledi.

İnsan kafasını dolmuş camına vururken ziyadesiyle hayatı sorgulayabiliyordu. Alnını bir kere daha cama vurduğunda inatla gerilemiyor, bu saçma döngüye devam ediyordum. Alnımın bir köşesindeki morluk hâlâ geçmemişken diğer tarafı da aynı hale gelecek gibiydi ama umursamadım. İnsan bazı anlarda da kafasını kırmak istiyordu. Tam olarak böyle bir andaydım.

Dolmuş, son durağa geldiğimizin habercisi olarak durduğunda toparlanıp kendimi can havliyle dışarı attım. Adama en uzak konumu seçeceğim derken kendime en uzak konumu seçmem ve saatlerdir şu noktaya ulaşmaya çalışmam inanılmaz bir alıklıktı.

Dışarı çıktığımda derin bir nefes aldım. Yüzümü boynumdaki atkıma daha da gömerken bakışlarım kolumdaki saatimdeydi. Adama *saat üçte gel* dememe rağmen ben tam olarak dörde çeyrek kala buraya varabilmiştim. Eğer o geldiyse bu azminden dolayı tebrik edecektim. Yüzüm kendi alıklığıma ekşidi ama çaktıracak değildim. Ehliyetim olmasına rağmen araba alacak paramın olmayışı ise ayrı bir fakirlik seviyesiydi. Bunca yıl çalışmış ama sadece KYK borcu ödemiştim. *Ülke gerçekleri seviye bilmem kaç...*

Küçük bir öksürükle boğazımı temizleyerek duruşumu dikleştirdim. Hedefim tam olarak karşımdaydı. Çay bahçesi. Evet, bir çay bahçesi.

Range Rover'ı olan adamı çay bahçesine çağırdın ya, pes valla!

Range Rover'ı var diye kendi zevklerimden ödün verecek değildim. Ben çay bahçesi kadınıydım. Kimi sever kimi sevmezdi, beni ilgilendirmiyordu. Ama alanlarda bunalıyordum. Zaten gergin bir konuşma olacaktı, daha

[illegible] Beş dakika yürüdükten sonra çay bahçesi[illegible] Durup çenemi yukarı diktim. Ellerim montumun ce[illegible] içeri girdim. Bakışlarım onu arıyordu. Temennim [illegible] ulaşmak için can çekişmesi ve gelememesiydi. Hâlâ [illegible] demenin umudu içindeydim.

[illegible] bir istekti. Oradaydı. Görmemek için kör olmak gerekiyordu. Sol köşede, denize bakan masaların birindeydi. Önünde dumanı [illegible] bir çay varken elleri parkasının cebinde, bakışları denizde ve [illegible] gökyüzüne bıraktığı eşsiz manzaradaydı. Durmak zorunda [illegible]. Sözde o geç kalsın diye uğraşırken ben geç kalmıştım.

Düşüncelerim, adımlarım kadar ağırdı. Yakışıklı adamdı, Allah var. Bunu inkâr etmeyecektim. Gerginlikle göğsüm karıncalanınca, elimi kalbimin üzerine atıp kaşımak zorunda kaldım. Sutyen telimin batıyor olması ihtimal dahilindeydi. *Evet, kesinlikle sutyen telimizdi bu, Ayperi.* Uzaktan ona bakarken gözlerim kısıldı. Denize bakan yeşil gözleri kısılmıştı ama üzerinde bir göz olduğunu anlamış gibi aniden dönüp, bana baktığında avaklarımı kıçıma vurarak kaçmamam imkânsızdı.

İnsan önce bir mekânda arar be adam!

Yeşil gözler bana değdiğinde hafifçe dikleşti. Gerileme dürtümü bastırıp ifadesizce ilerledim. Arkaya mükemmel bir kovboy müziği iyi giderdi. Bir tek arkadan rüzgârın savurduğu çanımız eksikti ki onu da hafif rüzgârla salınan ağaçların yapraklarından yükselen sesler tamamlıyordu. Dikkatli bakışları her adımımı izliyordu. Karşısındaki sandalyeyi çekip aynı ifadesizliğimle oturdum. Çay bahçesinde hafiften yükselen şarkı *ateşe düştüm*, diyordu.

Ateşe düştüm bak, evlerden uzak. Aşk değil bu bana tuzak...

Dudağında yarım bir gülüş belirdi. "Merhaba."

Hafifçe başımı salladım. "Merhaba."

"Geç kaldın."

Oldukça haklıydı ama kabul edecek değildim. "Bence sen erken geldin."

"Tam üçte buradaydım." Ellerini masanın üzerinde bağlayıp öne doğru eğildi. "*Üçte gel*, dedin, geldim."

Ne güzel, keşke plan yapmadan önce adamın başkomiser olduğunu da unutmasaydın, Ayperi. Belki o zaman daha kaliteli ve işe yarar planlar yapabilirdik. Sessiz kaldığımda bakışlarımda her ne yakaladıysa gülüşü büyüdü. *Gülme be adam! Komik olan ne?* Bütün dişil enerjimi kullanarak *ne var, birader*, der gibi başımı salladım.

Gülüşü büyüdü. Sert değildi çehresi. Hafif çekik gözleri ve kirli sakallarıyla karizmatikti. Yeşil gözleri buğday teninin üzerinde zümrüt gibi

parlarken kendini her ortamda belli edecek bir adamdı. Ne işi vardı burada benimle?

"Ne içersin?" dedi. "Ben seni beklerken bir kahve, üç çay bitirdim."

İmasını asla üzerime almadım. "Çay alırım."

Garsonu, esnaf diline hâkim erkek karizmasıyla çağırdı. "Buyur, abi," dedi yanımıza gelen delikanlı. "Yine mi çay?"

Adam artık ne kadar beklediyse garsonla akrabalık kurma derecesine gelmişti. *Aferin, Ayperi.* Bu dâhiyane plan için kendimi daha sonra kutlayacaktım.

Kibarca gülümsedi Ömer. "Yok, koçum. Sen bana bu sefer sert bir kahve getir." Bakışları bana döndü. "Hanımefendiye de bir çay."

"Çay koyu mu olsun yoksa açık mı?" dedi garson.

Benden önce o cevap verip, "Koyu?" dediğinde, kendi de emin olmaya çalışıyor gibiydi.

Evet, koyu içerdim. Başımı sallayarak onayladığımda dudaklarında küçük bir zafer gülüşü daha belirdi. Doğru tahmini için gururlu olmalıydı. Delikanlı siparişleri alıp gittiğinde sandalyesine yaslandı.

"Gerginliğin ve memleketin düşünüldüğünde çayını nasıl içtiğini tahmin etmek çok da zor olmuyor."

Çenem dikti. Memleketimi nereden bildiğini sormayacaktım. Polis kayıtları göz kırpıyordu. "Ben gergin değilim."

At yalanı, Ayperi, at!

O da yemedi. Sadece güldü ama alaysı bir gülüştü. Birkaç dakika sessiz kaldık. O bana bakıyordu, bense o hariç her şeye. Haklıydı, gergindim ve şu an gerginliğimi azaltacak, dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Saçma bir şekilde avuçiçlerim terliyordu. *İlkeler, Ayperi, ilkeleri say.*

Laiklik, Cumhuriyetçilik, Devletçilik, Milliyetçilik, İnkılapçılık, Halkçılık, Laiklik, Cumhuriyetçilik...

"Arkadaşın nasıl?" "Dünden sonra toparlandı mı?"

Bakışlarımı denizden ona çevirdim. Huzur veren deniz olmalıydı, yeşil değil. "İyi," dedim sakinlikle. "Sorun yok."

"Sen?"

"Ne *ben*?"

"Sen nasılsın?"

"İyi." *Sen nasılsın*, diyecektim ama yuttum.

Çenesi alnımı işaret ediyordu. "Alnındaki morluk sönmüş, kremi sürdün mü?"

"Sürmedim," dedim anında. "Hatta çöpe attım." Oysa yalandı, her gece ürmüştüm. Daha fazla sakin kalamayacaktım. İleri eğildim ve bir elimi

masanın ortasına hafifçe vurdum. "Bana baksana sen," diyerek tam konuya giriş yapacaktım ki garson gelince susmak zorunda kaldım. Oysa havalı bir başlangıç yapmak üzereydim. Delikanlı araya giren reklam gibiydi.

Çayıma ek aramıza bırakılan bir de karışık çerez tabağı vardı. Antepfıstıkları gözüme alıyordu. Üzgünüm ama Boğa Burcu olmak benim seçimim değildi.

"Başka bir şey ister misiniz?" derken garsonun bakışları bendeydi.

Kibar bir gülümseme sundum. "Çay yeterli, teşekkür ederim."

Genç delikanlı gerilerken onun gözleri bendeydi. "Gamzelerin derinmiş," dedi ağır ağır. "Beni ne zaman görsen ya ağladığın ya da şok içinde kaldığın için bu kadar derin olduklarını fark etmemiştim."

Beklemiyordum. "Ne?" dedim boş bir bakış ve sesle.

Şekerliği bana doğru iteledi. Alık hallerimle fazlasıyla eğleniyor olmalıydı. Az önce söylediği şeyi hiç söylememiş gibi geri atıp başka bir konuya geçti. "Ee," dedi dikkatle bana bakarken. "Baktım sana, söyle."

Böyle bakarsan nasıl söyleyebilirim be adam! Çayıma iki şeker atıp ters hareketlerle karıştırdım. Net oldum. "Buraya çağıran sensin. Asıl sen söyle, ne istiyorsun?" Gerginliğimi azaltmak için çerez tabağından antepfıstığı alıp kendi kendime dikkatimi dağıtmayı denedim. Rahat görünmeliydik.

Sakin görün, Ayperi, sakin.

Ayıkladığım fıstığı ağzıma atıp çayımdan bir yudum aldım ama ne istediğini o kadar net bir şekilde söyledi ki neye uğradığımı şaşırdım.

"Seni seninle tanımak istiyorum, Ayperi. Yeniden tanışalım," dedi etkileyici bir sesle. "En baştan, sıfırdan alalım her şeyi." Antepfıstığı boğazımda kaldı. İçtiğim çay ise şokla genzime kaçıp burnumdan geldi. Girdiğim öksürük kriziyle öne doğru eğildim. Suratında yine şu eğlenen gülüşü varken, bir peçete alıp bana doğru uzattı. "Helal, helal," dedi geniş geniş. "Bu kadar heyecan yapacağını bilsem daha önce söylerdim."

Peçeteyi aldım ama bu tamamen can havliyle yaptığım bir tepkiydi. Adamın karşısında doğal ve sakin olayım derken burnumdan çay gelmesini de beklemiyordum. Peçeteyi burnuma ve dudaklarıma yaslayıp, öksürürken kendisine vahşet içinde baktım. "Ne yapalım? Ne?"

E bir de adamın üstüne kus, Ayperi, tam olalım.

Bu sorum karşısında dudağının bir köşesi çapkınca kıvrıldı. "Yeniden tanışalım," diye kendini yineledi.

Çay bahçesinden yükselen şarkı bu defa *hele bir elimi eline al, yüzünü güldürür bu aşk*, diyordu. *Alişan abi, sen de bir sus. Zaten neye uğradığımı şaşırdım.*

Dehşet içindeydim. "Neden yapalım bunu?"

Kendinden emin gülüşü büyüdü. "İkimizin de birbirine dair merak etiği şeyler var. Aradaki soru işaretlerini kaldıralım ve temiz bir başlangıç yapalım istiyorum."

Dehşet dolu ifadem büyüdü. "Benim sana dair merak ettiğim bir şey yok!"

"Benim var," dedi anında. Öne doğru eğildi. Kollarını masanın üzerine yaslayıp yeşillerini gözbebeklerime dikti. Rahatsız edici bir şeyler arandı ama yoktu. Hissettiğim tek şey şaşkınlıktı. "Seni merak ediyorum, Ayperi," dedi huzurlu bir sesle. "Ve ben bir şeyleri merak ediyorsam o merakım giderene kadar durmam."

Kendimi tutamayıp çirkefleştim. "Neyimi merak ediyorsun be?"

Yine netti. "Her şeyini."

Şaşkınlığım seviye atladı. Göğsüm yine karıncalandığında hayretle güldüm. Bu kadar netlik beklemiyordum. Daha önce de pek çok erkek, arkadaş olma talebinde bulunmuştu ama hiçbiri bu kadar kendinden emin ve net değildi. Ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. Adamın sansürü ve freni yoktu. Eve gittiğimde ise bu sutyeni hemen atacaktım. Demirleri göğsüme batıp duruyordu.

Bu defa ben ona doğru eğildim. "Başkomiser, sen böyle rastgele karşılaştığın herkesi merak mı ediyorsun?"

Aramızda dumanı tüten çayım varken dudaklarındaki gülüş silinmedi aksine büyüdü. "Cık!" dedi gözlerini bir saniye olsun kaçırmadan. "İlk defa oluyor. Ama suç bende değil, Ayperi. O merak ipinin ucunu elime ilk sen verdin. İlk sırayı söküp bıraktın. İnsan gerisini sökmeden, sonunun nereye varacağını merak etmeden edemiyor."

İlk karşılaştığımızda ona anlattığım şeylerin imasını yapıyordu. Kimsenin gözlerine uzun uzun bakamazdım. Hele de bir erkeğin ama inatlaşıyordu, inat ise benim göbekadımdı. Geri durmadım. "İyi," dedim terslikle. "Bana dair bilmen gereken her şey o ip kadardı zaten. Daha ötesi yok." Daha fazla gözlerine direnemedim. Kazanan oydu. Gerileyip sırtımı sandalyeye yasladım.

Boynu büküldü. "Daha fazlası olduğuna eminim."

Gözlerim kısıldı. Cevap vermeden ters ters baktığımda yine o karizmatik gülüşünü sundu. Gözlerim daha da kısıldı. "Yanlış anlıyorsam beni düzelt. Sen şu an benimle arkadaş mı olmak is-"

"Arkadaşım çok," dedi anında. "Daha fazlasına gerek yok."

Tek kaşım havalandı. *Ayık ol, Ayperi. Bu adam şu an sana çok net bir şey izah ediyor.* Bunun farkındalığıyla tam anlamıyla kalakaldım. Bu halimle ayrıca eğleniyor gibiydi.

"Sen sormadın ama ben kendimi daha detaylı anlatayım," dedi. "Belki zihnindeki şüpheler azalır."

Elimi ve başımı iki yana salladım. "Hiç anlatma, duymak istemiyorum."

Asla umursamadı. "Ben, Ömer Se-"

"Anladık be adam, Ömer Seyirhan'sın. Narkotikte başkomisersin!" diye en sonunda çıkıştım.

Keyifle onayladı. "Beni her gördüğünde *sen kimsin*, diyorsun ya, o yüzden bir üzerinden geçmek istedim. Öğretmensin, tekrarın ne kadar önemli olduğunu bilirsin." Kahvesinden keyifli bir yudum aldı. "Otuz üç yaşında, Muğla, Milaslıyım. Erken başladık mesleğe ve hızlı yol aldık. Yengeç Burcu'yum. Bence anlamsız ama sanırım siz kadınlar için bu detaylar önemli. Yükselenime dair hiçbir fikrim yok. Hatta yükselen ne demek, onu bile bilmiyorum ama siz kadınlar için sanırım bu da önemli. Babamlar Milas'ta zeytin işiyle uğraşıyor. Ben kendime ayrı bir yol çizmeyi tercih ettim."

Sessizleştiğinde alık alık bakıyordum. "Ne anlatıyorsun sen ya?" demem kaçınılmazdı. Şoktan şoka savruluyordum.

"Kendimi," dedi anında. "Senin sormak istediğin bir şey var mı?"

Evet, vardı. Neydi bu? Evlilik programı mı? Yarışmacı arkadaşlara başarılar da dileyecek miydim? Şaka mıydı? Kamera neredeydi? Gülüyor muydum ben? Komik miydi yani? Bütün bunlar sorabileceğim sorular arasındaydı ama ben sadece birine yoğunlaştım.

"*Narkotik Şube'de çalışıyorum*, demiştin, değil mi?"

Ona sorduğum ilk makul soru olduğu için bu defa ciddiyetle "Evet," dedi.

Ama ben onun kadar ciddi olamayacaktım. "Bu baskınlarda bulduğunuz yasaklı maddelerin kalite kontrolünü sen mi yapıyorsun? Kafayı çekip mi geldin? Yoksa bu senin normal kafan mı?"

Güldü. Hem de minik bir kahkahayla. Oysa ben ortada gülerek ifade edecek hiçbir şey göremiyordum. Kahkahası tok ve kalındı. Sutyenim yine göğsüme battı. *Gülme be adam!*

"Genel halim," dedi geniş geniş. "Ama Allah var, sen sürekli karşıma çıkınca da dengemiz bir bozuldu."

"Ben senin karşına çıkmıyorum, sen benim karşıma çıkıyorsun!"

Yine *cık*, dedi. "Sen benim karşıma çıkıyorsun, Ayperi. Yolda yürüyorum, bakıyorum sen. Emniyete gidiyorum, bakıyorum sen. Baskına gidiyorum, bakıyorum sen. Ergen değiliz. İkimizin de yaşı var. İki yetişkin gibi düşünelim. Demek ki hayatın bize söylemek istediği bir şey var."

Başımı iki yana salladım. "Bana söylemek istediği hiçbir şey yok!"

Kendinden emindi. "Var, var. Dikkatli bak. İyice bir düşün."

Sinirleniyordum. Yeniden öne doğru eğildim. "Deli misin sen ya!"

Dudak büzdü. Birkaç antepfıstığı ayıklayıp önüne bırakmıştı. Bir tane daha ayıkladı. "Yerine göre. Ama dedim ya, şu aralar ayarlarım biraz bozuk." Ayıkladığı fıstıkları benim önüme bırakırken sesi yine sakinlik dolu, bakışları parlaktı. "Tam olarak senin yüzünden."

Boş boş önüme bırakılan ayıklanmış fıstıklara baktım. Sutyen yine bakıyordu. Babamla abim de çok sevdiğim için çerez tabağından fıstıkları seçip ayıklar ve önüme bırakırdı.

Dudaklarında adını koyamadığım, ne olduğunu bilmediğim bir tebessümle dikleşti. "Daha ne kadar net olabilirim, bilemiyorum. Umarım kendimi iyi izah edebilmişimdir. Benden kaçma, gördüğünde şaşırma. Tersine ama uzak durma. Artık sık sık göreceksin. Şimdiden söyleyeyim, buna da şaşırma."

"Sebep?"

İmayla gülümsedi. "Meraktan, merak."

"Allah Allah!" dedim dik dik. "Senin meraklarını gidermek için ömrümü harcayacağım ben? Var mı başka isteğin? Başkomiser, sen şu an bana düpedüz çıkma teklifi ediyorsun, farkındasın, değil mi?"

Keyifle sırıttı. "Yaşlandık ha, Ayperi. Sen ve benden başka *çıkma teklifi* kelimesini kullanan kalmamıştır." Elini göğsüne attı. "Doksanlar kuşağından birileriyle karşılaşmak beni o kadar mutlu ediyor ki neslimiz tükenmediği için seviniyorum."

"Ne yapacağız? Şimdi de kuşak ve yaş mı tartışacağız?"

"Başka bir konu istiyorsan o da olur."

"Sen benimle harbi maytap geçiyorsun, ha!"

"Yoo," derken yine rahattı. Normal şartlar altında bu olayın daha romantik ya da utana sıkıla olması gerekirken onun sülalesi rahattı, benim ise sinirim tepemdeydi. "Ben sadece *seni yakından tanımak istiyorum*, dedim. Sen ise *çıkma teklifi*, dedin. Yani bu durumda sen benimle ciddi düşünüyorsun."

Hayretle irkildim. "Ne münasebet! Ben senin ima ettiğin şeyi söyledim."

"Ama ben ima ettim. Söylemedim."

Birkaç saniye için gözlerimi kapatıp *ya sabır* diledim. "Beni mi merak ediyorsun?" dedim sertçe. Öne doğru eğildim. "Kimsenin bilmediği her şeyi zaten sen biliyorsun! Bu yüzden seni görmek beni huzursuz ediyor, anlıyor musun? Arkadaş falan olmak istemiyorum. Meraklarınla da ilgilenmiyorum. Önüne dön ve hayatına devam et. Beni mi gördün? Bakma. Karşına mı çıktım? Tanıma. Ben seninle tanışmak falan istemiyorum!"

Sadece bakıyordu. Uzun ama derin bir ifadeyle hem de. Güneş yüzünden gözleri kısıldı. Boğazdan gelen ılık rüzgâr benim saçlarımda, onun sakallarında ve kısa saç tutamlarında gezindi. Koyu kahve saçlarında yer yer parlayan altın sarı teller vardı. Yaşını asla göstermiyor, dinginliği ve sabrıyla bocalatıyordu. Aramıza kurulan gergin sessizlik sürerken önüme bir avuç daha ayıklanmış fıstık bıraktı. Ege sakinliği ve Karadeniz hırçınlığına özet bir halde olabilirdik.

"Hiç kimsenin bilmediği şeyleri biliyorsam Ayperi..." dedi ağır ağır. "Herkesin bildiği şeyleri de bilmeye hakkım yok mu?" Bunu öyle derin bir sesle söylemişti ki yine öylece kaldım. Bakışlarım gözlerinden kopup önüme bıraktığı fıstıklara döndü. Artık bir avuçlardı. Çayım soğuk ama gözleri sıcaktı. "Biraz düşün," dedi. "Sonra yine konuşalım, olur mu? Ama şunu bil, kolay vazgeçen bir adam hiçbir zaman olmadım." Sandalyesini geri itip ayağa kalktığında ona bakmak için başımı geri atmam gerekti. Bir şekilde kendine baktırıyordu. Donup kaldığımı gördüğünde dudaklarındaki tebessüm büyüdü. "Görüşürüz," dedi sakince.

Boş bulunarak, "Görüşürüz," dedim ama birkaç saniye sonra kendime gelmiştim. Başımı iki yana sallayarak bakışlarımı kaçırdım. "Ne görüşeceğim ben seninle? Yürü git yoluna. Manyak!"

Bu defa tebessümü içtendi. "Görüşürüz, görüşürüz," dedi kendinden emin bir şekilde. "Daha çok görüşürüz, eminim. Dikkat et kendine." Kasayı işaret etti. "Hesap benden. Diğer buluşma senden olur, ödeşiriz." Göz kırparak gerilediğinde hayretle kendisini izliyordum. Arkasını dönüp elleri parkasının cebinde ilerledi.

"Ben kendi çayımın parasını veririm!" diye arkasından bağırdım. "Sana borçlu mu kalacağım?" Hızla ayağa kalkıp, çantamı kendimi boğmak ister gibi takarken seri adımlarla ondan önce kasaya varmayı denedim. Yanından geçerken montumun şapkasından kavrayıp geri çekti. Kasanın tam önündeydik. Sendeleyerek gerilediğimde beş yüz lirayı anında adamın önüne bırakmıştı.

"Benimki buradan," diyerek kendi paramı uzattım ama kasadaki pos bıyıklı amca umursamadı. Ömer'e bakarken elini minnetle kalbinin üzerine atıp hafifçe teşekkür etti.

"Teşekkürler, başkomiserim."

Boş boş baktım.

Ömer, "Eyvallah, abi," diyerek her zamanki keyifli sırıtışıyla geriledi. "Borçlandın," dedi bana. "Yapacak bir şey yok. Diğer buluşma senden, mecbur." Hayret dolu bakışım sürüyordu. "Görüşürüz, Ayperi," dedi

yeniden. Daha sonra ise önüne dönüp büyük bir sakinlikle çay bahçesi çıkışına ilerledi. Ben şu an tam olarak ne yaşıyordum?

"Manyak!" diye soludum arkasından. "Valla manyak!"

"Yok, yok," dedi kasadaki adam. "Başkomiserim candır. Buyur, abla paran."

Adama da en ters bakışımı attım. Parayı elinden alıp yandaki sadaka kutusuna attım. Telefonum masanın üzerinde kalmıştı. Ters adımlarla ona saya dönüp, telefonumu alıp gitme niyetindeydim ama bir an anlamsız bir yerlere oturmak istedim çünkü yaşanılanlara asla anlam veremiyordum.

"Hadsiz! Yeniden tanışmak istermiş! Tanıştık da ne oldu sanki?"

Kendimi sandalyeye bıraktım. Bakışlarım önüme bıraktığı, ben ona terslerken benim için ayıkladığı antepfıstıklarına kayınca yumuşadı. Adam bildiğin bana *sana ilgi duyuyorum*, demişti. Şaka mıydı bu? Bunu bir başka erkek söylese anında reddeder, hayatıma devam ederdim ama sözkonusu o olduğunda aklıma hep o gece geliyordu.

Sana acıyor, Ayperi. Yalnız olduğunu düşünüyor. Yanında o kadar çok ağladın ki seni görmezlikten gelmek vicdanına ağır geliyor.

Gözlerimi kapatıp düşünceleri toparlamayı denedim. Birine daha önce hiç kimseye göstermediğiniz bir yüzünüzü gösterdiğinizde size hangi gözle baktığını anlayamıyordunuz. Dalga mı geçiyordu benimle? Yakışıklı adamdı. Sürekli karşısına çıkan rastgele bir kadına ilgi duyacak değildi. Neydi bu şimdi? Etrafıma bakındım. Biri gerçekten bana kamera şakası yapıyor olabilir miydi?

Antepfıstıklarıyla uzun uzun bakıştık. Hiçbir sonuca varamadık. Sıkıntıyla elimi şakaklarıma atıp ovuşturdum. Fıstıkların hemen yanındaki telefonum çalmaya başladığında bakışlarımı en sonunda fıstıklardan koparabildim. Abim Muharrem arıyordu. Polis Özel Harekâttaydı ve iki yıl önce doğu görevini tamamlayarak o da İstanbul'a gelmişti. Ama sık sık o bölgelere göreve gidiyordu. Mesela şu an Şanlıurfa'daydı.

Kendileri otuz iki yaşındaydı. Aramızda çok yaş farkı olmadığı için kavga etmeden büyümüştük. Birlikte oynar, yaramazlık yapar ve annemden dayağı birlikte yerdik. Annem ne zaman bana kızacak olsa önüme atlayıp *anne, ona kızma, bana kız*, derdi. Annem ona kızmaya başladığında ise *bana kızma, ona kız*, diyerek beni öne atardı. Fedakâr bir abiydi. Sonra annem ikimizin de kıçına terliği yapıştırırdı.

Küçük kardeşim Muzaffer'le ağlayarak istediğimiz her şeyi abimize yaptırabilirdik. Babacan ve iyi bir abiydi. O varsa sırtımın yere gelmeyeceğini bilirdim mesela. Sanırım tek kusuru biraz fazla sinirli olması ve Trabzonspor fanatikliğiydi. Zaten bu ikisinin bir araya gelmesi memleketi

hakkında yeterince bilgi veriyordu. Ela gözleri, yanaklarındaki derin gamzeler, kumral saçları ve ters bakışlarıyla birbirimize fazlasıyla benzerdik. Hatta Melike'ye göre abim benim bıyıklı ve sakallı halimdi. Biz annemize benzerdik. Küçük erkek kardeşim ise babama.

Telefonu açtığımda hâlâ şakaklarımı ovuşturuyordum. "Efendim, abi."

"Neredesin, abisi?" diyen tok sesi yükseldi.

"Dışarıdayım, biraz işim vardı. Eve geçeceğim şimdi. Sen neredesin? Döndün mü İstanbul'a?"

Sesim yorgun ve bıkkınlık doluydu. Ömer'in karşısında kasılmaktan kaslarım ağrıyordu. Neden bu kadar gerildiğime de anlam veremiyordum. Her şey saçmaydı, her şey!

"Yeni indim," dedi. "Havaalanındayım. Eve geçiyorsan ben de size geleyim. İki tas yemeğe hasret kaldım. Hayrınıza bir karnımı doyurun."

Kendi kendime kıkırdadım. "Şeyma'yı özledin sanırım, ha?"

Abimle Şeyma... Kelimelere dökemeyeceğim bir gerginlik içindeydiler yıllardır. Asla anlaşamıyorlar, sürekli birbirlerine laf sokuyorlardı. Bu gerginlikler basit kavgalar olarak algılanmasın. Gerçekten bağırarak şiddetle kavga ediyorlardı. Birinin ak dediği diğeri için karaydı. Abim her şeye bir kulp takar, söylenirdi. Huysuz ve aksiydi. Ama huysuzlukta Şeyma'ya yetişmesi imkânsızdı. İkisi bir araya geldiğinde ise savaş kaçınılmaz oluyordu. Ama her şeye rağmen abim ne zaman görevden dönse ilk bize gelir, Şeyma'nın yemeklerinden yerdi.

"Ya, sorma," dedi huysuzca. "Burnumda tüttü kendileri."

Gülüşüm büyüdü. "Evde görüşürüz o zaman. İstediğin bir yemek var mı? İleteyim kendisine."

"Gelince yüzüne söyleyip onu çileden çıkarmayı tercih ederim. Görüşürüz, abisi. Şimdi geçiyorum ben, sen de hızlı gel. Özledik be kızım!"

Yanına gittiğimde çoraplarını kafama fırlatacağına emindim. Abiler bence küçük kardeşlerini zorbalamayı daha çok özlüyordu. Gülerek aramayı bitirdim ama bakışlarım fıstıklara takıldığında tebessümüm dudaklarımda donup kaldı. Belirsizlik, ziyadesiyle kötü bir histi. Hele de bu belirsizlik hislerden oluşuyorsa girdap büyüyor, yutuyordu.

Telefonu cebime atıp masadan kalktığımda fıstıkları arkamda, masanın üzerinde bırakmıştım. Sutyenim yine göğüs kafesime battı ama umursamadım. Göğüskemikleri yürek için bir kafesti. Bilemedim. Sadece önüme bakarak ilerledim. İnsanın arkasında bıraktıkları, önünü görmesine engel olacak kadar büyük bir tümsekse kendinden bir adım bile ileri gidemeyeceğini de o an için bilmiyordum. Baş düşmanım zaman, öğretecekti. Bundan da bihaberdim.

Evin kapısını açtığımda kızların sesi salondan geliyordu. Şeyma'nın oldukça şiddetli kahkaha sesini duyduğumda içeriye bir adım atamadan kaldım. Gülmesi iyi bir şeydi. Sabahki sinirinin geçtiğini gösteriyordu. Kapıyı sessizce kapatıp anahtarımı çantama attım. Montumu ve ayakkabılarımı çıkarırken Şeyma'nın gülüşü şiddetlenmişti. Gülerek salona yöneldim.

"Neye gülüyo-" Kelimelerim koltuğa yayılmış, burnunun üzerinde buzluktan çıkarılmış fasulye poşeti olan Melike'yi gördüğüm an soldu. Güler ifademin yerine endişe ve şaşkınlık kuruldu. "Melike! Ne oldu sana?"

Koşar adım ilerledim. Koltukta yanına oturduğumda ağlamaklı bir haldeydi. "Pero..." dedi dudak büzerek. Burnunun üzerindeki donmuş fasulye poşeti çözülmeye başlamıştı ve oldukça ikonik bir görüntü içindeydi. Poşeti burnundan çektiğinde burnunun üzerindeki şişlikle karşılaştım. Dikkatli bakınca göz altları da hafifçe morarmaya başlamıştı.

Yüzüm ekşidi. Acıklı ifadesi benim canım acımış gibi hissetmeme neden oluyordu. "Yine mi kavga ettin sen?"

Ağlamaklıydı. "Ne kavgası, Pero? Valla nazara geldim!" Acılar içinde fasulye poşetini yeniden burnuna yerleştirdi ama canı yanmış olmalıydı. Ağlamaklı sesler çıkarıyordu.

Onun aksine Şeyma acımasız bir kahkaha daha attı. "Ne nazarı be? Kim sana nazar edecek? Bu bildiğin şefkat tokadı, kızım. Öyle saçma sapan hareketler yaparsan Allah böyle çarpar adamı, *kendine gel, kulum*, der."

Melike burnundaki fasulyeye rağmen hafifçe doğrulup ters bakışlarını Şeyma'ya dikti. "Sen mi dua ettin lan, cani karı? *Melike akıllanmıyor, sen onun aklını başına getir, Allah'ım*, dedin, değil mi?"

Şeyma acımasız bir kahkaha daha attı. "He valla, dedim. Ama bu kadarını ben bile beklemiyordum."

"Artık ne olduğunu anlatacak mısınız?" diye araya girdim.

Şeyma kahkahalarına hâkim olamadığı için Melike buzları iyice açılıp yüzüne yapışan fasulye poşeti eşliğinde bu görevi üstlendi. "Onur'la bir haber için bir yere gitmiştik." Boğuk ve huysuzdu sesi. "Yapamadık haberi. Dönerken bir pastanenin önünden geçiyorduk. Siz geldiniz aklıma, ne diye geldiyse sanki?" İkimize de ters ters baktı. "Sana ekler, bu cani karıya da sevdiği tulumbalardan alayım da gönlünüzü edeyim dedim. Almaz olaydım! Tam o an Onur *peşinden koştuğumuz ünlüyü gördüm*, diye bağırdı. Panik yaptım ve bodoslama pastanenin cam kapısına çarptım."

Gülmemek için dişlerimi dudaklarıma geçirdim. "Hangi ünlü isim bu, çok merak ettim."

"Murat Boz!" diye kükredi. "Allah senin belanı vermesin be adam! Geri dönüş olsa da kalp daha sana geri tabii dönmez! Uzun bir süre bana *Murat Boz.* demeyin, sizi feci bir şekilde bozarım."

Şeyma gülmeme konusunda benim kadar başarılı değildi. Bir kahkaha daha attı. "Gerisini anlat. Sonrası daha güzel."

Melike'nin gözleri kısıldı. Tabii buzlu fasulye poşetiyle bunu yapması ne kadar mümkünse o kadar. "Sen geçen sabah, kadının göbeğini hamile sandın diye sana gülmemin intikamını alıyorsun, değil mi?"

Şeyma netti. "Evet."

Melike ayağındaki ayıcıklı pelüş terliğini Şeyma'ya savurdu. Bir yandan ise burnundaki poşeti tutmaya çalışıyordu. "Bak, hem gerçek hem mecazi anlamda canım burnumda, sana buradan bir uçarım, geriye doğru çifte perende atarak gidersin, Şemo. Zaten başıma ne geldiyse size olan sevgimden geldi. Sikeyim size olan zaafımı."

Şeyma'nın gülüşü şiddetlendi. "Düzgün konuş!" dedi her şeye rağmen. "Bize değil, sen kendi salaklığına söv."

Melike bir tekme daha atmayı denedi ama olmadı. Panda gibi burnundaki fasulyeyle yuvarlanıyordu.

"Sonra ne oldu?" diye sormadan edemedim.

"Ne olacak?" Ters ters yükseldi Melike. "Kapıya nasıl kafa attıysam bayılmışım. Gözümü bir açtım, beni içeri almışlar. Bir de masanın üzerine yatırmışlar. Başıma bir sürü adam toplanmış, bana bakıyor. Zaten neye uğradığımı şaşırmışım. *Bırakın lan beni*, diye bağırarak kalktım, yine kapıya koştum ve yine aynı noktaya çaktım."

Bu defa ben de kendimi tutamadım. Kahkaham Şeyma'nın kahkahasına karıştı. "Melike, bu bana daha çok senin alıklığın gibi geldi, kardeşim."

Göz devirdi ama haklı olduğumun farkındaydı. Öfkesini başka bir yöne çevirdi. "Onur malı da yanlış görmüş zaten. Ortada ünlü falan yok. Putperest puşt! Böyle bir dükkân tasarlayan mimarın da aklına sokayım. Her yeri cam olan dükkân mı olur? Mimar Sinan sanki başıma! İki duvar koyup bırak, lan, havan kime? Sana ilim irfan yuvasının kapısını açan okulun kapısının menteşesini sikeyim! Buna de-"

Melike coştukça coşar, bu iş uzadıkça uzardı. Çok şükür, Şeyma duruma el attı. "Tamam, Melike, tamam," diyerek susturdu. Koltuktan kalkıp Melike'nin yanına geldiğinde ben hâlâ ellerim karnımda, o anı hayal ederek gülüyordum. O kadar karışık bir gündü ki ne hissedeceğimi şaşırmıştım. Sinirlerimin bozulması muhtemeldi. Gülüşümü durduramıyordum.

Şeyma Melike'nin burnundaki poşeti alıp incelemeye başladığında, giyve aç Melike anında yumuşamış, yelkenleri suya indirerek Şeyma'ya b kılmıştı.

"Çok mu kötü, Şemo? Yamulacak mı benim bebeksi burnum?"

Şeyma bu defa şefkatle gülümsemiş, Melike'nin alnına düşen tutamı geri itelemişti. "Saçmalama, Melike. Kırık değil. Tabii üst üste darbeler dığı için biraz şaşkın. Birkaç güne morluklar çekilir, merak etme."

Melike'nin ters bakışları hâlâ gülen bana döndüğünde elimi dudaklarıma bastırarak durmayı denedim. "Tahmini gülmen ne zaman biter, Peroş'um? Biz çıkalım, sen devam et istersen."

Dudaklarımı dişleyerek durmayı denedim. Gerçekten sinirlerim bozulmuştu. Ne yaşıyorduk biz? "Bu arada, abim geliyor," dedim kendimi toparlamaya çalışırken. "En son *yoldayım*, demişti. Birazdan gelir."

Şeyma'nın tebessümü bıçak değmiş gibi silindi. "Gerçekten mi?"

Melike'nin yüzü ekşidi. "Zaten burnum kırık, bir de bu iki trafonun gerginliğiyle mi uğraşacağım? Allah'ım... Bunlar ne büyük acılar böyle!" Şeyma fasulye poşetini şap diye burnunun üzerine bıraktığında acıyla bağırdı. "Yavaş, lan! Ben miyim Mıkı abi?"

Herkese kendince uygun bir isim bulan Melike için Muharrem abimin adı Mıkı'ydı. O öyle demeyi uygun görmüştü ve bu yıllardır değişmiyordu.

Şeyma göz devirerek ayaklandı. "Dur, tahmin edeyim... Karnı aç ve yemek yemeye geliyor." Sessizce baktığımda başını iki yana sallayarak mutfağa yöneldi. "Aman, ne şaşırtıcı!"

Her defasında kızıyordu ama tencere dolusu yemek yapmayı da bırakmıyordu. Melike, Şeyma'dan aradığı ilgiyi bulamayınca vatoz balığı gibi bana yapıştı. Şeyma bağırdı, ben güldüm, Melike sövdü. Her zamanki gibiydik: Delidolu ama neşeli, bir yanımız hüzünlü, diğer yanımız birbirine kenetli.

Birkaç saat sonra aynı sofrada yine yanaydık ama ortam ziyadesiyle gergindi. Abim gelmiş, sofranın başköşesine kurulmuştu. Gerginliğin birinci nedeni Melike'nin burnunu kırmak pahasına bizim için aldığı ekler ve tulumbaların sofranın ortasında durması ve burnunun ateşiyle çözülen fasulyeden Şeyma'nın şu an önümüzde olan yemeği yapmasıydı.

Gerginliğin ikinci nedeni Şeyma'nın *önce dunden kalan yemekler yenecek*, diyerek abimin önüne bıraktığı türlüydü. Yeni yaptığı fasulye yemeğini sadece bana ve Melike'ye vermişti. Herkes gerginlikle önündeki yemeğe bakıyordu.

Abim derin bir oflamayla gerginliğin daha da artacağının işaretini verdi. :rması ayıp, neden sadece ben dünden kalan yemeği yiyorum?"

Şeyma tatlı bir tebessümle karşılık verdi. "*İsraf çok kötü bir şey*, diye geçen gün söylenmiyor muydun? Tamam işte, biz de dünden kalan yemeklerimizi israf etmiyoruz. Sonuçta bunları biri yemeli."

Abimin bakışları tersti. "Peki, o kişi neden benim?"

Şeyma'nın tek rakibi Sultan Süleyman'dı. "Ben öyle uygun gördüm. Beğenmiyorsak ne yapıyorduk? Hadi, bil bakalım."

Abim ara vermeden atağa geçti. "Dağdan, taştan, görevden geldim ben. *Karnımıza iki sıcak lokma girsin*, diyoruz, hale bak!"

Şeyma boş duracak değildi. "Aşevi mi burası? Karnına sıcak lokma girmesini istiyorsan git lokantaya. İşimiz gücümüz yok, sen geliyorsun diye her şeyi bırakıp sana yemek mi yapacağız? Var mı böyle bir dünya?"

"Yapmışsın işte!" diye yükseldi abim. Melike'nin önündeki fasulyeyi işaret etti. "En sevdiğim fasulye yemeğini ne diye yaptın o zaman?"

Melike burnunun ateşiyle çözülen fasulyeleri yiyemeyecek gibiydi. "Haklı," dedi anında. "Şu fasulyeyi ve tatlıları gözümün önünden alın."

Şeyma bütün uyuzluğuyla, "Senin için yapmadım," dedi. "Kendini bu kadar önemseme. Melike'nin burnundayken buzları çözülmüştü. Bir daha dolaba atamayacağım için yemek yapmayı seçtim."

Abim yaşından başından utanmadan öküzlük yapmaya devam ediyordu. Dünün yemeği diye önüne bırakılan türlü yemeğini Melike'ye verirken onun önündeki fasulyeyi kendi önüne çekti. "He he, aynen," dedi uyuz uyuz. "Aynen, o dediğinden."

Melike hızla araya girdi. "Şu tatlıları da gözümün önünden alın! Sizin hiç Allah korkunuz yok mu?" Ama bu isyanını kimse ciddiye almadı.

"Yeme!" dedi Şeyma anında. "Bu kadar şikâyetçiysen yemezsin. Bu kadar basit."

Canım abim en nihayetinde Karadeniz geni taşıyor, uyuz etme kapasitesi ise oldukça yükseklerde seyrediyordu. "Sana soracak değilim," derken yemeye devam ediyordu.

Şeyma'nın en sonunda patlaması kaçınılmazdı. "Ben de ne yemek yapacağımı sana soracak değilim. Ya söylenmeden ye ya da kalkıp git! Akşam akşam tadımı kaçırma! Geldiğin saniye huzur kaçırıyorsun." Abimin tabağına uzanıp önünden almayı denedi. "Yeme hatta git!"

"Gerginlikten burnumun direği sızlıyor," diyen Melike duygularıma tercüman oldu.

"Tatlı!" diyerek araya girdim. "Melike bizim için tatlı almış, abi." Şeyma'nın eline küçük bir şamar attım. *Kavga etmeyin, kuzum*, diyen nineler gibiydim. İkisinin kavgalarını çok ciddiye almamak gerekiyordu. Yıllardır alışageldiğimiz bir olaydı. "Tatlı yiyelim, tatlı konuşalım. Değil mi?"

Melike daha da yıkılmıştı. "Hatırlatma!" dedi acı içinde. "Benim ayıbımı hatırlatma!" Abartarak devam etti. "Alın şunları önümden! Vicdanınız yok mu sizin?"

Abim en sonunda, "Buna ne oldu?" dedi. "Geldiğimden beri soracağımı unutuyorum. Sen yine kavgaya mı karıştın, Melike? O burun ne kız?"

Melike acılar içindeydi. "Mıkı abi!" diye feryat edip yeniden ilk andaki tazeliğiyle olayı anlatmaya başladığında, Şeyma sinirini unutmuş, yeniden kahkahalarla gülüyordu. Bu olaya on yıl güleceğine emindim. Abimin en çok güldüğü anlar nadirdi ama Şeyma'nın kahkahasına ve Melike'nin haline dayanamayarak o bile kıkırdamıştı. Ben ise dudaklarımda derin bir tebessümle onları izlemiştim.

Derin yaralar ve acılar, arkasında sakladığı kişiye çok eşsiz bir duygu bahşediyordu: Minnet. Bu duyguyu sadece dibe batan, acıyla yoğrulan insanlar bilebilirdi. Onlara bakarken hissettiğim duyguların ve minnetin tarifi yoktu. Ailem en büyük nimetimdi. Bana gerçek bir sevgiyle bağlı olduklarını biliyordum.

Hırkamın sol cebinin ağırlaştığını hissediyordum. Kimse bilmiyordu, hatta ben bile. Ama orada bir avuç, benim için ayıklanmış antepfıstığı vardı. Arkamı dönmüş ama son anda onları da almıştım. Çünkü ben önüme değil, en çok arkama bakardım. Gelecekte değil, geçmişte yaşardım. Oysa sevdiğim ve beni seven herkes buradaydı. Peki, ben neden hâlâ oradaydım?

Cevap, omzumda hissettiğim küçük Ayperi'nin elinde gizliydi. Çünkü beden büyürken ruh, öldüğü yaşta kalırdı. Gömülenler toprağa, yaşayan katrana batardı.

BÖLÜM 7

"Yani sen elmayı seviyorsun diye,
Elmanın da seni sevmesi şart mı?
Yani Tahir'i Zühre sevmeseydi artık yahut hiç sevmeseydi,
Tahir ne kaybederdi Tahirliğinden?"

- NAZIM HİKMET -

Hayatı uzun uzun düşündüğüm günler ve geceler olurdu. Neyi, neden yaptığımızı ve bazı düzenlere neden, nasıl alıştırıldığımızı sorgulardım. Günün belli anlarında bu durum daha da önem kazanırdı. Mesela şu an sabahın altısında kalkıp çılgınlar gibi aynı araca doldurulmaya nasıl ikna edilmiştik, bunu sorguluyordum. İnsanlık tarihini bu saçmalığa kim ikna etmişti? Bence her kimse, yatacak yeri yoktu.

Şüphesiz, dolmuşlarda sürünmek kariyerimin en büyük sınavıydı. Sanılan kadar fazla maaş almıyorduk ve İstanbul gibi bir yerde bu maaş sadece geçinmeye yetiyordu. Özel sektörde sürünen bir öğretmen olarak araba almak için ciddi bir tasarruf yapıp para biriktirmeliydim ama bu şartlarda zordu. Ülke gerçekleri, sabahın kör saati ve toplu taşımayla birleşince daha da canımın sıkılmasına neden olmuştu.

Arada okula Melike bırakıyordu ama bu her zaman olmuyordu. Yoğun çalışıyordu ve arabası genellikle ona lazım oluyor, güzergâhlarımız ters düşüyordu. Zaten burun hasarı nedeniyle iki gün izin almıştı ve Şeyma'yla

düzenli bir kaos içindeydi. Sessiz geçen iki günüm, her zamanki düzle minde akıyordu.

Dolmuş durakta durup, yeni yolcular alırken boynumdaki atkımı çözme derdindeydim. Hem üşüyor hem de bunalıyordum. Yanıma aniden biri oturup, "Günaydın," demişti ama üstüme alınmadım. Bir erkekti. Başka biriyle ya da telefonla konuşuyor olmalıydı. Atkımı çözmeye devam ettim. Ses birkaç saniye sonra yeniden yükseldiğinde dolmuş yeniden hareket etmeye başlamıştı. "Sana henüz gün aymadı sanırım."

Ses oldukça tanıdıktı. Hatta zihnimde bu sesle bütünleşmiş bir kişi vardı ama o an için şaşırmamak imkânsızdı. Ağır çekimde bakışlarımı yanıma çevirdim. Evet, oydu ve tam olarak bana bakıyordu. Boynumdan çözdüğüm atkımla kalakaldık. Ben bu adamı her gördüğümde şoka girmek zorunda mıydım? Asıl soru, bu hep böyle olmadık yerlerden mi çıkacaktı?

Boş boş göz kırpıştırdım. "Ömer?"

Gözlerinde sabah şişliği vardı ama çehresi aydınlık ve yorgunluktan uzak bir ışıkla parlıyordu. Bu defa yeşil parkasının değil, siyah montunun içindeydi ve her zamanki gibi elleri en rahat şekilde ceplerindeydi.

"Ayperi?" dedi benim şaşkın ses tonuma benzer bir sesle. Kalın sesiyle bu ne kadar mümkün, tartışılırdı tabii.

Kaşlarım hızla çatıldı. "Senin burada ne işin var?"

Önüne dönerken, ellerini ceplerinden çıkarıp göğsünde bağladı. "İşe gidiyorum." Omuzları genişti. Montlarımızın da etkisiyle daha şiş bir konumdaydık ve kollarını göğsünde bağlaması iyice köşeye sıkışmama neden olmuştu. Bunu fark etmiş gibi kolları gövdesinden çözüldü. Oldukça rahat bir tavırla devam etti. "İşe gidiyorum."

Başkomiser, Range Rover'ın varken dolmuş mu ya? Gerçekten vizyonun bu mu?

"Araban var sanıyordum."

"Tamirde," dedi. "Sabah bir kalktım, birdenbire bozulmuş. Ne olduğunu anlamadım. Ben de birkaç gün için halkın arasına karışmaya karar verdim." Göz ucuyla baktı. "Tesadüf o ki sen yine buradasın."

Yakında tebdili kıyafetle de gezerdi. "Allah, Allah!" dedim imayla. "Emniyetin tersi yönünde gidiyoruz ama."

Sabah sersemliğiyle parfümünü fark etmiş bulundum. Lanet olsun, güzel kokuyordu. Kesinlikle çapkın bir adamdı. Bu parfüme birinin düşmemesi imkânsızdı.

Derin bir nefes verdi. "Farkındayım. Ama bir rüya gördüm." Yeşil gözleri olabildiğince bir ağırlıkla bana döndü. Zerre çekinmeden, kaçınmadan

bakıyordu. "İşe gitmeden önce rüyamda bile peşimi bırakmayan bu kişiyi görmem gerektiğini hissettim."

Onun kendinden emin tavrına karşılık ben de kaçırmadım bakışlarımı. Anlamsızdı ama farklı davranamadım. Bu defa gözlerini ilk kaçıran ben olmayacaktım. Kendimle inatlaştığım ölçüde dik durmuştum bu hayatta. Yine öyle olacaktım. Üzerime dikilmiş gözlerden tedirgin olurdum ama o sadece bakmıyordu, yeşil gözlerinde tanımlayamadığım bir nokta vardı. Bu nokta rahatsız etmiyor, bana huzursuzluk veren de tam olarak bu oluyordu.

"Gördün mü bari?" dedim geri durmadan.

Onaylayan bir mırıltı çıkardı. Yine olabildiğince netti. "Görüyorum."

Oysa böyle bakmamalıydı. Sutyenim yine göğüs kafesime battı. Acilen bu sutyeni de atmalıydım. Bu gidişle sutyenim kalmayacaktı. Yine bakışlarını ilk kaçıran ben oldum çünkü onun bu konuda kırılmaz bir iradesi vardı. Dolmuş aniden durduğunda can havliyle ayağa kalktım. Acilen buradan çıkmalıydım. Hızla ayağa kalkıp, ona bakmadan önünden geçmeyi denedim ama dizlerinin bacaklarıma değmemesi imkânsızdı. Bakışlarının yüzümde olduğunun farkındaydım ama bakmadım.

"İneceğin durak burası değil ki," dedi. "Nereye?"

Yanlış duraktı ama bir önemi yoktu. Kelimelerim başını alıp gitmiş gibiydi. "Senden en uzak durağa!" derken, dönüp bakmadım. Koşar adım dolmuştan indiğimde kapılar hızla kapanmış, araç yoluna devam etmişti. Montumun fermuarını açıp sutyenimi çekiştirdim. Bu neydi böyle?

Atkımı orada unuttuğumu fark ettiğimde ise elimi pişmanlıkla alnıma vurdum. Kesin yarın da atkıyı bahane ederek gelecekti. *Ayperi, adama benden uzak dur, deyip, ne diye eline sebep verip duruyorsun, kızım? Daha önce de bıraktın lanet atkını. Bu kadar kabullenmeyeceksen takma!* Kendimi atkı yerine boğmak ister gibi ellerimi boğazıma attım.

"Boğacağım kendimi! Harbi yapacağım bunu!"

Etrafıma bakındım. En uzak durakta inmiştim. Şansıma ve bahtıma söylenerek sert adımlarla ilerlerken bakışlarım hızla benden uzaklaşan dolmuştaydı. Derin bir nefes vererek ilerledim. Yine ben arkada kaldım, gelecek hızla akıp gitti.

Kötü başlayan bir günü daha da kötüleştirecek tek şey veli toplantısıydı. Yanlış anlaşılma olmasın. Sorun, çocukları hakkında her şeyi bilmek isteyen velilerde değil, bütün zengin velilere saçma iltifatlarda bulunan Öçel Bey'deydi. Her birimizin başında zebellah gibi dikiliyor, zengin aile çocuklarının velilerine çocuklar hakkında olumsuz bir şey söylediğimizde araya giriyordu. Şüphesiz, eğitime vurulan en ağır darbe bu adamdı.

Ben çocuğun eksiklerini anlatmaya, bu konu üzerinde yoğunlaşmaya çalışıyordum ama o, soldan girip klasik *zeki ama çalışmıyor, annesi,* diyerek uzaklaşıyordu. *Çocuğunuz sınıf kapısını söktü*, diyordum. *Yok, yok, sadece biraz hiperaktif*, diyerek yumuşatıyordu. Bu nasıl buna bağlanabilirdi? Hayret içindeydim! Çocuk derste Örümcek Adam gibi düz duvara tırmanıyordu. *Aynen, hiperaktif!*

Zaten sabah iki saat yürümüş, gün boyu derse girmiştim. Üstüne bir de veli toplantısıyla ilgilenirken son çekeceğim şey Öçel Bey'di. Görüşme yapacağım başka veli kalmamıştı. Topuklu bot giydiğim için kendime söv-düğüm bir gündü. Sızlayan ayak tabanlarımla dolabıma ilerlerken Öçel Bey geride kalan öğretmenlerle 6/A'nın tavanının ortasındaki ayak izinin nasıl olduğunu tartışıyordu.

Cevap basitti. Ayakkabıyı süpürge sapına takıp tavana yapıştırmışlardı ama söylemeyecektim. Fakir çocuğu bunu yapsa müdürden iki saat azar yerdi ama bizim müdür bunun dâhiyane bir eylem olduğunu iddia ederek sahibini bulmaya çalışıyordu. Biraz daha zorlasa Nobel'e gönderecekti.

Kitaplarımı dolaba yerleştirip kilitledim. Beyaz önlüğümü çıkarıp, askıya asarken bakışlarım telefondaydı. Kızlar grupta konuşmuştu. Bir mesaj ise annemdendi. İlk olarak gruba girdim.

Melike: *KIRMIZI ALARM! Özlem ablalarda mahsur kaldım. Çıkamıyorum. Allah peygamber aşkına, biriniz eve geçerken beni kurtarsın. Delilik sınırında koşuyorum!*

Alt kat komşumuz Özlem ablaya nasıl yakalandığını sorgulamayacaktım. Şeyma bu isteğini umursamadan çok başka bir mesaj atmıştı.

Şeyma: *Ben nöbetteyim. Ayperi kurtarsın. Ayperi, karnıyarık yaptım. Fırında. O abine söyle, gelip yesin ve sonsuza kadar sussun.*

Kendi ayrı evi olmasına rağmen sık sık bize gelen abime bu akşam da yemeğe bize gelmesi için mesaj atıp diğer mesaja geçtim. Öçel Bey hâlâ arkada anlamsızca konuşuyordu. Annem bir haber linki göndermişti. İçeriğe bakmak için üzerine bastım ama gördüğüm haber bunu yaparken harcadığım efor ve zamana değer miydi emin değildim.

"Çocukları evlenmiyor diye mahkemeye başvurup gittiği düğünlerde verdiği paraları geri isteyen anne." Detayları öğrenmek için bağlantıya tıklayın!

Hiç detay öğrenmek istemiyordum.

Bir link daha atmıştı ama çok şükür bu bağlantıya dokunmadan da içeriğin ne olduğunu gösteriyordu.

"Otuz yaşındaki kadın kendisiyle evlendi!" Tıklayın.

Hiç tıklamak da istemiyordum.

Bıkkın bir nefes vererek, telefonu kapatıp cebime attım. Klasik bir Türk annesiydi kendileri. Hatta haddinden fazla klasikti. Evlenmek için bu yaş aralığımın mükemmel olduğunu, otuzu geçtikten sonra evlenemeyeceğimi iddia edip duruyordu. Sürekli tava, tencere, leğen alır; kendince bana çeyiz hazırlardı.

Yapmamalıydı. Üzülüyordum.

Ama abimin durumu benden daha fenaydı. Ona hem annem hem babaannem hem de anneannem yüklenirdi. Doğu Karadeniz yasalarına göre yaşımız geçmişti ve ikimiz de evde kalmıştık. Annem sürekli karalar bağlıyor, ellerini dizlerine vuruyordu. Ninelerim bana bir şey demezdi ama abimi bunaltmaya doyamıyorlardı.

Anneannem *evlenmiyorsan beni arama*, derdi. Babaannem abimi uyurken durduk yere uyandırır, *senin zürriyetin yok mu oğlum, git evlen*, diye celallenirdi. Annem gittiğimiz düğünlerde büyük bir Yeşilçam artisti gibi elini alnına koyarak ağıtlar yakar, *ben hiç düğün dernek kuramayacak mıyım? Bari evlenmeyeceksiniz söyleyin, artık düğünlere gitmeyeyim, ne diye para veriyorum sanki*, diye olay çıkarırdı.

Ona göre onu hastalıklar değil, biz öldürecektik. Bu yüzden memlekete gitmek, abim için de benim için de bolca kaos demekti. Altı ayda bir yolumuz ya düşerdi ya düşmezdi. Severdik şehrimizi ama özgürlük bazı durumlarda daha tatlı geliyordu.

Annem mesajları görmemi pusuda bekliyor olmalıydı. Telefonum çaldığında o olduğunu biliyordum. Ekranda gördüğüm isimle yanılmadığımı anladım, şu anda araması işime gelirdi. Öçel Bey'le daha fazla muhatap olmadan bu sayede okuldan uzaklaşabilirdim. Telefonu kulağıma yaslarken montumu giymeye çalışıyordum.

"Efendim, anne."

"Anneciğim," dedi anında. "Ne yapıyorsun? Nasılsın? Dün aramadın."

Trabzonluyduk ama ninelerim ve birkaç akraba dışında bizde hiç kimse öyle dizilerdeki gibi şive falan yapmazdı. Yani yapardık tabii ama aşırı değil. Tabii bazen istisnai durumlar olabiliyordu. Mesela sinirlenmek, daha çok sinirlenmek ya da daha da çok sinirlenmek gibi.Yıllarca kime *Trabzonluyum*, desem ağzını yayarak *uy uşağum, napaysun, haçan nereye gideysun, uy kız, bak bakayum*, diyerek bunun gibi yersiz konuşmalarda bulunur, yetmezmiş gibi beni de böyle konuşmam için zorlarlardı. Gelip şunu Trabzon meydanında birine yapsalar bir araba dayak yerlerdi, haberleri yoktu. Tabii üniversitemin ilk yılında hoca finalde zor sordu diye sınav esnasında sinirlenip, farkında olmadan kâğıda bir iki şiveli kelime yazmış olabilirdim. Ama mazeretim bir Karadenizli için oldukça geçerliydi.

Montumu giydiğimde telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıp çantama uzandım. "İşler yoğundu, anne, affet. Bugün de akşama kadar dersim, akşam da veli toplantısı vardı. Hâlâ okuldayım, düşün."

"Yemek yiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki."

Çantamı alıp, öğretmenlere sessiz bir baş selamı vererek çıkışa yöneldim. Öçel Bey, "İyi akşamlar, Ayperi Hoca'm!" dediğinde en samimiyetsiz gülümsemle karşılık verdiğimi beni tanıyan herkes anlardı ama o bunu asla ayıramazdı.

Elimi sallayarak kendimi odadan dışarı attım. "Babam ve babaannem nasıl?"

"İyi, iyi. Maşallahları var. Analı oğullu içeride haberleri izliyorlar."

Sesinde memnuniyetsizlik olduğuna göre yine babaanneme sinirlenmişti. Oldukça klasik bir aile olduğumuzun en temel göstergesi babaannemin kışın bize gelip yazın yaylaya gitmesiydi. Gelin kaynana olarak hiçbir zaman iyi anlaşamamışlardı. Ama şu an hiç onların gelin kaynana kavgalarını da dinleyemeyecektim.

Ne oldu, demek yerine, "Selam söyle," demekle yetindim. Okulun merdivenlerini ağır adımlarla iniyordum.

"Aleykümselam," dedikten hemen sonra, "Ayperi," dedi tatlı tatlı. "Annem, bak sana ne diyeceğim."

Ürperdim. Bu ses tonunu biliyordum. Kesinlikle nefret ettiğim ya da tersleyeceğim bir şey isteyecekti. Şu durumda babaannemle gelin kaynana kavgalarını dinlemeyi tercih ederdim. Okul kapısından çıktığımda soğuk rüzgâr bıçak gibi yüzümü kesti.

"Ne kadar kötü bir şey isteyeceksin, anne? Sonuca gel."

Tatlılığı sürüyordu. "Bence kötü bir şey değil."

"O zaman kesinlikle kötü bir şey. Hızla söyle ki daha acısız olsun, dinliyorum."

Sağ olsun, son isteğimi yerine getirmeyi seçti. "Bizim komşu Mahizer ablan var ya..."

"Ee?"

"Onun bir tane yeğeni varmış."

Adımlarım anında durdu. Bu işin ucunun nereye gideceğini biliyordum. "Sakın, anne."

"Bir dinle!" diye yükseldi anında. "Adı Ümit. Otuz yaşında ve veterinermiş. Seni geçen yaz gittiğimiz Azize ablanların düğününde görmüş ve çok beğenmiş. O günden beri sorup soruşturuyormuş. Valla ben de onun fotoğrafını gördüm. Boylu poslu, çok has uşak."

"İyi, babaanneme alın o zaman. Ne diyeyim, anne?"

"Sus!" diye yükseldi. "Attırma benim kafamı. Numaranı verdim. Mesaj atarsa cevap ver çocuğa."

Sinir âdeta beynime vurdu. "Ne yaptın? Ne?" *Nikâhı kıyıp direkt gönderseydin, anne!*

"Sana kalsa hiçbir şey yapmayacaksın. Ona yok, buna yok! Ne var? İki konuş çocukla. Beğenmezsen olmaz zaten."

Bağırmamak için dişlerimi sıkarken hızlı adımlarla okul bahçesinden çıktım. Çalıştığım kurumda çirkefleşemeyecektim. "Bana söyleyecek laf mı bırakmışsın, anne?" dedim dışarı çıktığımda. "Kendi kendine gelin edip yollamışsın. Numaramı bana sormadan nasıl verirsin? Yeter artık. Bulma bana birini. İstemiyorum hiç kimseyi!"

"Senin sevgilin var." Her zamanki komplo teorisiydi. "Senin oralarda sevgilin var ama bana demiyorsun."

"Yok!" diye yükseldim. "Yok, anne. Yalnız olmak suç mu? İnsanlar bazen hayatında hiç kimseyi istemez. Ben böyle çok mutluyum, huzurluyum. Hiç kimseyi de istemiyorum. Evlenmek ya da birileriyle görüşmek zorunda da değilim. Allah aşkına, beni bir sal ya, yeter!"

Sürekli bir görücü önerisiyle geliyordu. Kolay kolay ona yükselmezdim. Üzülür, kalp atışları şiddetlenir ve hastanelik olurdu. Ama bugün her şey o kadar üst üste geliyordu ki bu, bardağı taşıran son damla olmuştu. Ben alttan almadım ama annem de benden aşağı kalmadı.

"Asıl size yeter!" diyerek o da yükseldi. "Abin de sen de gittiniz oralara, bok olduğunuzla kaldınız! *Sevgilin mi var*, diyorum, *yok, anne*! *Buna bak*, diyorum, *yok, anne*! *Şu olsun mu peki*, diyorum, *yok, anne*! Senin yokuna sıçarum artuk, Ayperi. Beni zıvanadan çıkarma! O çocuk mesaj attığında hele bir cevap verme, bak seni ne yapıyorum. Bok yiyenin uşakları sizi! Yeter, he!"

Telefon yüzüme kapandığında ekrana şaşkınlık dolu bir öfkeyle bakıyordum. Ayrıca ben neden şimdi bok yiyenin uşağı olmuştum? Parmaklarını saçlarıma geçirip öfkeyle geri savurdum. Dişlerim dudaklarımı kemirirken, kendi etrafımda dönerek sakinleşmeyi denedim. Midemin ağzımda attığını hissediyordum. Ne zaman sinirlensem ya da bir şeye haddinden fazla üzülsem bu olurdu.

Hacer Hanım acıyla baş etme yöntemimin bu olduğunu söylemişti. Çünkü zihin küçükken, tepki olarak geliştirdiği bu döngüyü sürdürüyor, ne zaman sıkışsam midem kasılıp genzime kadar yükseliyordu.

Dişlerimi sıkarken, ayaklarımı yere vurarak ilerlemeye başladım. Yalnızlık neden bir seçenek olarak görülmüyordu? Hayatımda biri olsun diye

direttiğim ve üzüldüğüm günler çok eskide kalmıştı. Uzun zamandır yalnızlığımla barışık ve bundan mutluydum. Mesele sadece yaşadıklarımda değildi. Ergenlik dönemlerimde sebep buydu ama yetişkin bir kadına dönüşmeye başladıktan sonra yalnızlığın benimle bütünleştiğini hissediyor, bu konuda asla şikâyet etmiyordum.

Ama annem yüzünden sinir krizi geçirmemek imkânsızdı. Sinirle solurken göğüs kafesimin yine sıkıştığını hissediyordum. Hayatımda kimseye yer yoktu. Görmüyorlar mıydı? Ben bile kendime fazla gelirken, kendimi sevmek için çabalarken kime bir sevgi sunabilirdim? İçimdeki kurt beni bile her gün biraz daha kemirerek, bitirirken bir başkasını bu hayata nasıl dahil edebilirdim? Tıkabasa kendimle doluydum ben.

Genzim sinir ve kırgınlıkla yanıyordu. Geçmiş bir kez daha kıymık gibi zihnime battığında, adımlarım olduğu yere çakıldı. Karanlık düşüncelerden sıyrılmak için gözlerimi kapadım. Çünkü karanlığı sadece bir başka karanlık yutuyordu. Terapiye ilk başladığım günlerde annemle babama olan kırgınlığımı ağlayarak anlatmıştım Hacer Hanım'a.

Beni, bizi neden oraya bırakmışlardı? Neden hep sevgiyle sarmalayıp dünyada kötü insanların olduğundan da bahsetmemişlerdi?

Sınırlar, demişti Hacer Hanım. *Sen kendi sınırlarını hep kendin çekmek zorunda kalmış, küçük bir kız çocuğuydun, Ayperi. Anne ve babalar küçük çocuklarının gerçekten küçük olduğunu düşünürler ama yanıldıklarını hiçbir zaman bilemezler. Her çocuk gelecek için birer bilgedir. Onlara öfkeli misin yoksa kırgın mı?*

Kırgınım. Onlarla yüzleşmek mi istersin yoksa affetmek mi?

Affetmek.

O zaman yine sınırlarını çiz ve kimsenin geçmesine izin verme. Artık annesiyle babasının eteğinde yaşayan o kız değilsin. Bak, İstanbul'da kendine bir hayat kurdun.

Travma odaklı tedavi anlarından sadece küçük bir andı. Hayalimde annemle ve babamla konuşmuş, içimde kalan her şeyi söylemiştim. İşe yarayacağını düşünmemiştim ama anlamsızca iyi hissettirmişti. Birkaç seans sonra artık eskisi kadar kırgın ve öfkeli olmadığımı hissediyordum. Çünkü biliyordum. İmkânları olsa asla bırakmazlardı.

Ama yine de yaşananlar ağırdı. Bazı şeyleri sindirmeye çalışarak, gözlerimi açmadan bekledim. Zihnimdeki güvenli alana sığındım. Ağaçlar, ırmaklar ve neşeli kuşlar arandım. Gözlerimi ağır ağır araladığımda ise karşımda ne ağaçlar vardı ne de kuşlar. Oradaydı. Ömer Seyirhan tam on adım ileride, sarı sokak lambasının aydınlattığı caddede tüm ihtişamıyla yine bana bakıyordu.

Siyah kaşe montunun yakaları dikti. Elinde sıkıca tuttuğu yeşil atkı ise bana aitti. Yine onda kaldığı için bana getirmişti. *Yine...* Ama bunun için fazlasıyla yanlış bir zamanı seçmişti. Sinir, gerginlik ve öfke doluydum. Duvarlarımı o kadar çok benimsemiştim ki parmak ucuyla dahi yaklaşanı geri itmek istiyordum. Hacer Hanım'a göre bu inattı. Bana göre ise kalkan.

Topuklu botlarımın üzerinde sert ve kendimden emin adımlarla ona ilerledim. Bu iş de bugün bitecekti zira fazlasıyla uzamıştı. Topuklarım gün boyu ayakta olduğum için sızlıyordu ama umursamadım. Hatta topuklarımı yere daha sert bastım. Acıyan yerin üzerine basılması gerektiğini çok küçükken öğrenmiştim.

Bana doğru bir adım atacaktı ama ona yaklaştığımı gördüğünde durdu. Tam karşısına geldiğimde çenem dik, gözlerim ateşle yanıyordu. "Dur tahmin edeyim," dedi sert sesim. "Atkımı getirdin, değil mi? Ne bahane ama!" Atkımı hızla elinden çekip aldım. "Geride bıraktıysam demek ki istemiyorum. Bana sürekli ardımda bıraktıklarımı getirmek yerine çöpe at!"

Beni bu halde görmeyi beklemiyor olmalı ki yüzünde yer etmiş rahat ifadesi yoktu. Oldukça ciddiydi ve gözleri soru işaretleriyle doluydu. Elinden çekip, aldığım atkıya bakarken tek kaşı havalandı. Atkıyı hızla kaldırımın diğer köşesine savururken patlayan öfkem, dizginleyeceğimden daha fazlaydı. O gün de bu atkıyı geride bırakmıştım bugün de. Kendim için yapmaya çalıştığım tek şeydi ama ne zaman kendime dair bir şey olsa ilk onu geride bırakıyordum. Şimdi de ilk onu bir köşeye savurmuştum.

İşaretparmağımı yüzüne kaldırırken, çekinmeden, utanmadan ona yaklaştım. "Sen..." diye soludum. "Sen bana acıyorsun."

Soru işaretleriyle dolu ifadesi anında keskinleşti. "Ne?" dedi şaşkınlıkla.

Başımı hızla aşağı yukarı salladım. "Evet, acıyorsun!"

Kaşları daha da çatılırken boynu gergince sola büküldü. "Sen benim tüm anlattıklarımdan bunu mu anladın?"

"Evet, bunu anladım!" diye bağırdım. Dişlerimi sıkıyordum. Alışılagelmiş düzenimde yaşamaya alışmışken, her şeyin üst üste gelip hayatıma dahil olmaya çalıştığı bu son günler gerginlikten başka bir şey yaratmıyordu. "Arkadaşım yok mu sanıyorsun? Yalnız olduğumu, sürekli ağlayıp dert yandığımı mı sanıyorsun?" Yüzüne daha da yaklaştım. Ondan kısaydım ama topuklularım sayesinde şanslı günümdeydim. "Sana en zayıf yanımı gösterdiğim için bana merhamet edebileceğini mi düşünüyorsun? Ya da çok iyi bir insan ve polissin. O yüzden sana anlattığım şeylere arkanı dönmek vicdanını acıtıyor. Öyle mi?"

Bakışlarını, en dik haliyle gözlerine bakan gözlerimden koparmadı. Yeşillerinde öfke arandım ama yoktu. Aksine durgundu.

"Merhametine ihtiyacım yok! Anladın mı beni?" diye solumaya devam ederken aramızda artık bir adım bile yoktu. "Hele bana acımana asla tahammülüm yok! Sana *anlattıklarımı unut ve beni gördüğün yerde tanıma* dedim. Ama sen ne yaptın? Yok, seninle ilgileniyorum, yok, merak ediyorum, bilmem ne! Ben senin temiz tutmaya çalışacağın vicdanın değilim! Anladın mı beni?"

Onun da bakışları üstten ve dikti. "Dediğini yaptım," dedi ağır ağır. "Anlattıklarını unuttum. Ama seni unutmadım. Unutmadığım bir şeye neden arkamı döneyim?" İlk defa gözlerine bu kadar net ve aralıksız bakıyordum. Ben öfkeden kuduruyordum ama adamın elleri hâlâ montunun ceplerindeydi. Yüzünü daha da yaklaştırdı. "Ayrıca sana acımak mı? Hissettiğim bu olsa sence böyle mi bakardım, Ayperi?"

Acıma yoktu bakışlarında, başka bir şey vardı ama ne olduğunu bilmiyordum. Ve ben en çok bilinmezlikten korkardım.

"Hiç bakma!" diye soludum.

Tek nefeste cevap verip, "Artık zor," dedi.

Bakışları çok şey anlatıyordu. Öfkeyle baksa meydan okuma konusunda ileri gidebilirdim ama gözleriyle kendini anlatmak istiyor gibiydi. Fazla anlamlı bakıyordu. Daha fazla dayanamayarak yine gözlerini ilk kaçıran ben oldum. Bir adım gerilerken sinirle ellerimi saçlarıma daldırmıştım. Özel günüm bu sabah itibarıyla başlamıştı ve anlamsız gerginliğim son noktadaydı. Üst üste gelen şeyler çok yanlış günü seçmişti.

I am not in danger, I am the danger! Ya da Azer Bülbül'ün dediği gibi yâr, ben belanın ta kendisiyim!

Sinirden kusmak üzereydim. Midem bulanıyordu. Aynı saniyelerde arkasında, kaldırımın kenarında duran arabasını fark ettim. Sabah bozulduğunu ve tamire bıraktığını iddia ettiği siyah Range Rover'ı tam olarak buradaydı. Ellerimi saçlarımdan sinirle ayırdım. Saçımın birbirine girmiş olması muhtemeldi. Öfkeli parmağımın hedefi bu defa arkasında kalan arabasıydı.

"Hani bozulmuştu bu araba?"

Göz ucuyla arkasına baktı. "Yalan söyledim," dedi yeniden bana bakarken. Sakinliğini koruyordu.

Bir sinir dalgasının daha gözlerimin önünde şimşek gibi çarptığını hissettim. Birazdan yapacağım şeyden muhtemelen kendime geldiğimde büyük bir pişmanlık duyacaktım ama şu noktadan sonra kendimi durdurmam imkânsızdı. Gözlerim öfkeli bir hayretle büyüdü. "Yalan söyledin, öyle mi?"

Yine netti. "Öyle."

"Demek öyle!" Başımı kararlılıkla aşağı yukarı sallarken, yanından geçip arabasına ilerledim. "Demek öyle, ha!" Çantamın içinde anahtarlığımı aradım. Çocuklarımın verdiği ayıcıklı anahtarlıklarla süslü anahtarlığımı bulduğumda ellerim sinirden titriyordu. Ucu en sivri olan anahtarımı seçtim. Arabanın yanına gittiğimde ise Range Rover'ın ön kapağına anahtarın ucunu bastırıp boylu boyunca derin bir çizik attım. Adımlarım sert ve öfke doluydu.

Dur! Ayperi, dur! Manyaklaşma, dur!

Durmadım. Abim için *sinirlendiğinde gözleri döner*, demiştim, değil mi? Sürpriz! Kendimden tam anlamıyla bahsetmemiş olmalıydım. Geriledi-ğimde nefes nefeseydim. Saçlarımı geri savurarak ona döndüm. Bu defa sakin değildi. Gözleri şaşkınlıkla büyümüştü.

"Şimdi..." dedim öfkeyle. "İşte şimdi, gerçekten tamire götürebilirsin. Başkomiser, yalan söylemene hiç gerek yoktu. Ve beni tanımak mı istiyorsun?" Anahtarlığın ucunu çizdiğim noktaya diktim. "İşte buyum, derin bir çizik! Kapanmaz o çizik! Bana dair merak edeceğin her şey bu kadar. Acımana ise asla ihtiyacım yok!"

Cevap vermedi, veremedi. Sadece bakakaldı. Ben de cevap vermesini bekleyecek bir halde değildim. Öfkeli nefesim burnumdan ve dudaklarımdan dökülürken havaya duman bırakıyor, ciğerlerim körük gibi yanıyordu. Arkamı dönüp sert adımlarla yürüdüm. Avuçiçimdeki anahtarlığı sıkmış, derime batmasına neden olmuştum. Ayak tabanlarımla avuçlarım yanıyordu ama buna rağmen durmadım. Acıyan yerleri daha çok bastırdım ve sadece öfkeye büründüm.

Bilimsel araştırmalara göre Karadeniz insanının hızla parlayıp ardından yine hızla sönme özelliği, tamamen doğası ve coğrafi yapısından kaynaklıydı. Sürekli değişen hava koşulları ve coğrafi şartlar insanları buna itiyordu. Bu tamamen bilimsel bir veriydi. Uzmanlar böyle söylüyordu, ben değil.

Salonda, yemek masamızın en ucundaki sandalyeye oturmuş, birkaç saat önce milyonluk arabayı çizmeme vesile olan anahtarlığımla bakışıyorduk. Bir elim dertli başımdayken, ileri geri sallanarak yediğim haltı düşünüyordum. Pişman mıydım?

Evet! Allah kahretsin, evet. Deli gibi ağlamak istiyorum!

Anahtarlığı dertli alnıma yaslayıp derin bir soluk verdim. O an sinirle çok bakamamıştım ama derin bir çizik olduğuna emindim. Bu bildiğin, bir insanın malına zarar vermekti! *İyi misin sen, Ayperi? Sinirlendin diye bu kadar da yapılır mı?*

Saçlarımı yolmak niyetindeydim. Karadeniz öfkesi diye makale yazan uzman her kimse onu da çizmek istiyor ve bu genin acilen benden alınmasını talep ediyordum. Kolay kolay gözüm dönecek kadar sinirlenmezdim ama her şey üst üste gelmişti. Adama dönüp söylediklerim aklıma geldiğinde yüzüm daha da ekşidi. Pişmanlık dolu homurtularla dertli dertli iki yana sallandım.

Ben bu çiziğim, dedin. Bu ne demek, Ayperi? BU CÜMLENİN ANLAMI NE, AYPERİ?

O çiziğin tamiri için kredi çekmem gerekebilirdi. Bağırıp, çağırmak dururken neden arabayı çizmiştim? Dertli sallanışım büyüdü. Hafifçe doğrulduğumda anahtarlıktaki ayıcıklar yüzüme tükürürcesine bakıyordu.

Bakmayın öyle! Pişmanım, diyorum, bakmayın!

Dikleşip elimdeki anahtarlığı masanın üzerine savurdum. İyice sıyırmıştım. Bir Range Rover'ı yaralıyor, anahtarlığımla konuşuyor ve saçmalıyordum. Çizdiğim araba değil, kafamdı. Şu hamsi kafam!

Ben acılar içindeyken Melike sol yanımda kalan koltuğa yayılmış, ciddiyetle film izliyordu. "Arkadaşmış, hay götüm!" diye homurdandı. "Sevişsinler diye film açtık, adamın kıza bir el ense çekmediği kaldı." Sağında solunda bir şeyler arandı. "Telefonum nerede? *Kanka ayağı, göt ayağı* cümlesini İngilizceye çevirip bu filmin yorumlarına yazmam lazım. Biraz da gerçekler."

Özlem ablalardan zorla kurtulmuştu ama bu travmanın sonrasına bağlı stres bozukluğunu yatıştırmak için battaniyeye sarılmış, saatlerdir film izliyordu. Özlem ablanın zihnine doldurduğu cümlelerden arınması gerekiyormuş. Kaynanası Asalet neneyi, oğullarını ve kocasını şikâyet ettiğini sormadan bile anlayabiliyordum. Özlem ablanın bütün sorunları bu üçlüden ibaretti ne de olsa.

Abim yemek için gelmiş ama uğraşacak bir Şeyma olmadığından olsa gerek oflayıp, poflayarak haberleri izledikten sonra gitmişti. Ben ise eve geldiğimden beri anahtarlığım ve parmaklarımla bakışıyordum. Pişmanlıktan kusabilsem şu saniye kusardım. Zihnimdeki soruların ucu tutabileceğimden daha fazlaydı.

"Şüphesiz, Rabbi'm erkekleri ibret alalım diye yarattı," dedi Melike. Telefonu göbeğinin üzerine atmış, ekrandaki adama söyleniyordu. "İşte bak, kızı hem seviyor hem de söylemeye korktuğu için düğününe gidip alkışlıyor. Çıldıracağım! Lan, biraz cesur olun be! Adamakıllı ne istediğinizi söyleyin. Şimdi ben bu davara mı üzüleceğim? Kıza onu sevdiğini hiç söylemedi ki. Kız nereden bilecek, lan?"

Yarımdan doğruldum. Aramızda aşk hayatı olan tek kişi Melike'ydi. Tam *sır.* diyemezdim ama en azından sevgilileri olmuştu. Şeyma ve ben kendi hayat telaşımızdan başka hiçbir şeye odaklanamamıştık. Teorik olarak bakacak olursak etrafımda gezinen, numaramı isteyen çok olmuştu ama ilgimi çekmemişti. On sekiz yaşındayken bu konuda bir adım atmış, sonuç facia olduğundan beri duvarlarımın arkasına daha çok çekilmiştim.

O dönemlerde, bir süredir etrafımda gezinen, benimle arkadaşlık kurmak isteyen bir çocuk vardı. Fatih... Aynı lisede değildik ama okullarımız yakındı. Her gün okulumun önüne gelir, beni beklerdi. Tatlı ve iyi bir delikanlıydı. Ona dair zihnimde hiçbir kötü anı yoktu ama onun dışında kalan her şey karanlıktı. İki hafta boyunca konuşmuş, mesajlaşmış, okuldan sonra buluşup ders çalışmıştık. Ama Fatih masumca elimi tutmak istediğinde kasılıp kalmıştım. Kötü bir niyetle değil, tamamen şefkatle sarıldığında ise midemin ağzımda attığını hissetmiş, saniyeler içinde kusmaya başlamıştım.

Genç kız olan Ayperi bu anıyı utanç duygusuyla bağdaştırmıştı ama bir kadın olan Ayperi, o genç kızın sırtını sıvazlıyordu. Onun suçu değildi. Hiçbir şey onun yüzünden olmadığı gibi vücudunun verdiği tepkiler de onun elinde değildi. O günden sonra Fatih'e *bir daha görüşmeyelim*, demiştim. Bırakmak istememişti ama soğuk ve kararlı duruşum karşısında da direnmemişti. Geçen yıl sosyal medyada gezinirken Fatih'in düğün fotoğraflarına denk gelmiştim. Çok güzel bir kadınla evlenmişti. İçim burkulur sanmıştım ama onun için hissettiğim tek şey mutluluk olmuştu.

Asla kötü biri değildi. O bunu bilmiyordu ama kabuğumu kırmak için ilk direnişi onunla göstermiştim. Başarısız olmuştum ama istediğimde bir şeyleri değiştirebileceğimi de o zaman öğrenmiştim. Geçmiş anıları birer travma değil de tecrübe olarak görmeye başladığımızda hayat daha katlanılabilir bir hal alıyordu.

Aradan geçen bunca yıl sonra Ömer denen bu adam duvarlarıma öyle sağlam bir darbe indirmişti ki ne yapacağımı kestiremiyordum. Tek çare erkekler konusunda en tecrübelimiz olan Melike'ye danışmaktı. Bütün ilişkilerinde bir süre sonra sıkılır, ilk o terk ederdi ama tecrübe yanıltmazdı.

"Melike," dedim sakince.

Hayvani bir şekilde, "Ha," diyerek Melike olduğunu onayladı. Dişil enerjisi oldukça fazlaydı ama sadece bizim yanımızda içinden muazzam bir dağ ayısı çıkıyordu.

Küçük bir öksürükle boğazımı temizledim. "Senin konuştuğun bir çocuk vardı. Atakan mı neydi? Neden ayrılmıştınız?" Buradan erkeklere ve

Nihova

ilişkilere giriş yapabilirdik. Rahibe Teresa gibi takıldığım için aniden erkeklerle ilgili bir şey sormanın dikkat çekeceğinin farkındaydım.

Hâlâ filmi izliyordu. "Atakan mı?" diye homurdandı. Bir parmağıyla kıvırcık saçlarının uçlarıyla oynuyordu. "Ne alaka şimdi?"

"Hiç, aklıma geldi. *Ayrıldık*, dedin ama sebebini söylememiştin."

"Bana sürekli *sen daha önce gördüğüm hiç kimseye benzemiyorsun.* diyordu."

Duraksadım. "Bu iyi bir şey değil mi?"

Bakışları artık filmde değil, bendeydi. "Yoo," dedi geniş geniş. "Elbette daha önce gördüklerine benziyorum. Üç kafam yok herhalde. Diğer kadınlar neyse ben de oyum. Ayrıca bu cümle, bir erkekten duyduğunda kaçman gereken cümlelerin en başında gelir. Yaşandığı anda o adamdan uzaklaşacaksın. *Sen daha önce gördüğüm hiç kimseye benzemiyorsun*, diyorsa yürümediği bir tek Kız Kulesi kalmış demektir. Hem çok kaslıydı. Yani bir adamın tek bir kadına göstermek için o kadar kas yapması imkânsız. Kesin aldatırdı. Erkeğin azıcık göbüşü olanı makbuldür. Ama en iğrenç yanı neydi, biliyor musun?" Boş boş kafa salladım. "Bana *kadınım*, diyordu." Parmağını ağzına sokup, kendini kusturma girişiminde bulunarak öğürdü. "Ay, kusacağım."

Hâlâ boş boş bakıyordum. "Kadın değil misin? Ya ne diyecekti?"

Bu cümlemin ardından bana bakışı oldukça umutsuzdu. "Kızım, kadınız da bir ona mı kadınız? *Kadınım* nedir? *Sevgilim*, dersin ya da *yavrum* dersin. Lan, hiç olmadı *aşkım*, dersin. *Kadınım* nedir?" Yüzü ekşidi. "Hiç sevmediğim işler. Mıy mıy, mıç mıç. Adam gibi sevin, lan!"

Haklı olabilirdi ama karşı cinsle pek yakın ilişkiler kurduğum söylenemezdi. Dudaklarımı kemirerek anahtarlıktaki ayıcıklarla oynamaya devam ettim. "Peki, diyelim ki bir adamla rastgele karşılaştın. Ondan sonra bir daha karşılaştın. Sonra bir kere daha. Bunlar tesadüfi karşılaşmalardı ama daha sonra adam bilinçli olarak yanına gelmeye başladı ve sana *seninle gerçekten tanışmak istiyorum*, dedi. Sen *istemiyorum*, dedin ama bir bahane bularak yanına gelmeye devam etti. Sen yine *git*, dedin ama *beni dinlemiyorsun*, dedi." Bakışlarımı anahtarlıktan koparıp ona çevirdim. "Bu ne anlama gelir?" Melike artık koltukta yatmıyordu. Toparlanmış, ağzı beş karış açık bir halde bana bakıyordu. İkimiz de göz kırpıştırarak birkaç saniye boyunca bakıştık. "Ne?" dedim en sonunda. "Niye öyle bakıyorsun?"

Öylece bakmaya devam etti. Aniden ayaklanıp, küçük ama hızlı adımlarla yanıma gelirken pijamasını çekiştirme derdindeydi. Karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu ve elini masaya vurdu. "Anlat!" dedi hızla. "Çabuk

anlatma hevesin kaçmadan anlat. Kırk yılda bir görülen bir olay bu, devam et."

Dikleştim. Ketumluğum küçükken bir savunmaydı ama büyüdükçe alışkanlığa dönüşmüştü. Fakat en nihayetinde hep Melike ve Şeyma'ya koşardım. Bir şey olduğunu anladıklarında üstelemez, anlatmamı beklerlerdi. Çünkü üzerime gelindiğinde kusuyordum, biliyorlardı. Hepimizin kusurları vardı ama birbirimizi farklılıklarımızla seviyor ve saygı duyuyorduk.

"Hiç," dedim ama sesim bir şeyleri ele veriyordu.

Elini bir kere daha masaya vurdu. "Anlat!" dedi tek nefeste. "Günlerdir bu anı bekliyorum. Bir boklar var sende, çabuk dökül." Dudaklarımı kemirerek baktım ama o oldukça ciddiydi. Elini yeniden masaya vurdu. Tehdit çok net ve açıktı. "Seni tokat manyağı yaparım, bacım. Bak, bunu gerçekten yaparım, biliyorsun. Konuş!"

Anahtarlığımla küçük bir an daha bakıştım. "Bir adam var," diye mırıldandım.

Heyecanla dikleşti. Tek bir kelimeyle gözlerinin içi parlamıştı. İki elini göğsüne yasladı. "Şu kelimeyi senden duydum ya, artık ölsem bile gözlerim açık gitmem." Ellerini semaya açtı. "Yumurtaya can veren yüce Rabbi'm... Sen ne mucizelere kadirsin, sen ne mübareksin!"

Zerre olmayan ilişki kavramım hep dalga konusuydu. Melike, sayemizde kendini Şeyma ve benim yanımda Ebu Cehil gibi hissettiğinden bahsedip dururdu. Ellerine hafifçe vurdum. "Abartma, Melike!"

"Sen bana bakma." Beni dinlemeye oldukça hevesliydi. "Lütfen devam et, harika gidiyorsun."

Dudaklarımı kemirerek devam ettim. "Bundan bir buçuk ay önce falan bu adamla karşılaştım. Sahilde oturuyordum, öyle yanıma geldi." Gözleri kısıldı. *Neden*, diye sormadı. Çünkü biliyordum, dostlarım ben söylemesem bile bir şeyleri anlıyordu. Fakat bugüne dek asla sesli bir şekilde dile getirmemişlerdi.

Kâbuslarımdan *çek ellerini*, diyerek uyandığımda başımda Şeyma vardı. Melike, birlikte gittiğimiz gece kulüplerinde kustuğum anlara şahitti. Kendi aralarında bir şeyler konuşup bana bu konuyu sormamaya karar verdiklerine emindim. Tıpkı bildiklerine de emin olduğum gibi. Bazı dostluklar kelimelerle değil, hissettirilenlerle büyürdü. Biz de öyleydik.

"Konuştuk biraz," diye devam ettim. "Bir daha görmeyeceğimi düşünerek bunu sorun etmedim."

Dikkatle dinliyordu. "Ne konuştunuz?"

Omzumu kaldırdım. "Öylesine."

Nihava

Bu detayı umursamadı. Heyecanlıydı. "Tamam, boş ver bu konuyu, devam et."

"O geceden sonra ben bunu gerçekten görmedim. Ama sonra karşı kolluk olduğumuz gün var ya..." Hevesle başını salladı. Benim önümdeki meyve suyunu kendi önüne çekip içmeye başladığında bile heyecanlıydı. Devam etmem için onaylayan mırıltılar çıkardı. "O gün oradaydı." Meyve suyunu içerken tek kaşı havalandı. Bardağı masaya bırakırken ifadesi soru işaretlerle doluydu. "Adı, Ömer Seyirhan," dediğimde ise ağzı tam anlamıyla beş karış açıldı. Henüz meyve suyunu yutmamış olmalı ki dudaklarının kenarlarından bir şelale gibi aktı. Şu durumda şaşırdığını söyleme gereksinimi duymuyordum çünkü ifadesini izah edecek başka kelime yoktu. *Belki şaşkınlıktan felç indiğini iddia edebilirdik.*

Aniden ileri atılıp dağılmış ağzını toparlamaya çalıştım. Çamaşırları makineden temiz çıkmayan teyzeler gibi, "Aaa, aaa!" dedim. "Ne yapıyorsun Melike? İyi misin?"

Ya Rabbi şükür, der gibi dudaklarını silerken üzerine dökülen meyve suyuna değil, aynı şaşkınlığıyla bana bakıyordu. "Sen şaka yapıyorsun!"

Ağır ağır sandalyeme geri otururken başımı iki yana salladım. "İnan, şaka olmasını o kadar çok isterdim ki. Ama maalesef. Adamla karakolda yeniden karşılaştık. Yetmedi, gece kulübünde yine denk düştük."

Minik elini yine masaya vurdu. "Kız, hani o gece bir şey olmamıştı?"

Anında kendimi savundum. "Olmadı! Valla olmadı. Ama o geceden sonra bu tutturdu *buluşalım*, demeye. Başımdan atmak için *tamam*, dedim ama bu sefer de *yeniden tanışalım*, diye tutturdu. Ne istediğini anlamıyorum ki."

Hayretle bakıyordu. "Ne istiyor, anlamıyor musun? Kız, adam daha ulak mı göndersin? Duman mı tüttürsün? Güvercin mi uçursun? Ne yapsın? Ne istediğini açık açık söylemiş ya! Mal mısın sen?"

Çirkefleştim. "Düzgün konuş be, sensin mal."

"Lan, adam senden hoşlanmış, ilgisini çekmişsin. Bunun neyini anlamadın? Bunu daha ne kadar net izah edebilir? Gelmiş hâlâ *derdi ne*, diyor. Senden tarih dersi alacakmış. Derdi o!"

Yüzüm ekşidi. "Ay, ne hoşlanması be! Kendi kendine saçmalıyor."

Büyük bir günah işlemişim gibi baktı. "Senin o *kendi kendine saçmalıyor*, dediğin adam kim, biliyor musun?"

Bildiğimi belirten bir homurtu çıkardım. "Ömer Seyirhan, otuz üç yaşında. Muğla Milaslı ve Narkotik Şube'de başkomiser. Her defasında kendini uzun uzun anlatıyor, sağ olsun."

"Mal olduğunu anladıysa demek!"

Nirvana

Masanın altından bacağına tekme savurdum. "Gebertirim seni!"

Oturduğu yerden kalkıp koluma tokadı indirdi. "Asıl ben seni gebertirim artık. Dağ gibi adam peşinde koşuyor, hareketlere, havalara bak. Senin bu yaptığın var ya, bu bir şirktir! Git, sor Şeyma'ya istersen. Bu, Allahuteala'nın sana verdiği nimete sırtını dönmektir!" Yeniden yerine oturduğunda işaretparmağı en tehdit dolu haliyle beni gösteriyordu. "Sakın bak, sakın! Sakın bu nimete sırtını dönme. Günahkâr olursun."

Yüzüm daha da ekşidi. "Ne saçmalıyorsun acaba?" İfadem şüpheyle doldu. "Hem sen bu adamdan yeşil gözlü diye bahsediyordun. Adını sanını nereden öğrendin? Hayırdır?"

Anında ciddileşti. "Kızım, ben muhabirim. Birini merak edersem ebesinin ebesini bile bulurum. Bizi gece kulübünde topladığı geceden sonra aranızda bir şey olacağından şüphelenip araştırdım."

"Ne olacak be aramızda?"

"Valla o kadar karakollara düşüyorum, kimse bana kartını vermiyor, Peroş'um. Sence bu benden kaçar mı?" Kaçacağını düşünmem hataydı. Sessiz kaldığında bana doğru eğildi. Dudaklarına yavaşça yayılan sinsi bir gülüş vardı. "Allah var, şüphelendim ama senden de ses çıkmayınca *Melike, sus*, dedim." İleri atılıp koluma bir daha vurdu. "Kız, sen ne yere bakan yürek yakanmışsın. Dağ gibi adamı üç karşılaşmada ağına düşürdün, ha!"

Esefle kınadım. "Ne ağı ya? Bir yere düşürdüğüm yok. Saçma sapan konuşuyor."

Asla umursamadı. Yüzündeki tebessüm büyüdükçe büyüdü. "Kızım, o adam var ya, of of of! Of ki ne of! Engin araştırmalarım sonucu öğrendim ki emniyetin en iyilerinden. Narkotik Şube'nin çiçeği burnunda başkomiseri. Adam defalarca yasaklı madde şebekesi çökertmiş. Namını duymuştum ama hiç görmediğim için o olduğunu bilemedim. Araştırdıkça aydınlandım. Operasyon zamanlarında manyak oluyor diyorlar. Birini gözüne kestirdiyse yakalamadan bırakmazmış. Kurşun geçirmez gibi kendini mermilerin önüne atıyormuş. Sor bana *namını nereden duydun*, diye." Sormadım. İleri atılıp koluma şamarı indirdi. "Sorsana! Bak, parçalarım seni!"

Oflayarak başımı iki yana salladım. "Nereden duydun?"

"Muhabir kızlardan. Ne zaman narkotikle ilgili bir haber olacak olsa bütün kızlar gitmek için takla atıyor. Neden? Çünkü Ömer Seyirhan ve o dayanılmaz cazibesi iş başında. Tabii ben sikko amirim tarafından en sikimsonik haberlere gönderildiğim için Ömer Seyirhan'ın adını duymuş ama yüzünü görmemiştim. Bizi eve getirdiği geceden sonra derin araştırmalarla adını öğrendim. Zaten ondan sonrası çorap söküğü gibi geldi.

Üzülerek belirtmeliydim ki arkadaşım bir manyaktı. Kendisini hayretle dinliyordum.

İfademi umursamadan devam etti. "Aldığım duyumlara göre karizmatik bir adam olmasına rağmen çapkın değil. Kendi halinde takılıyor, kimseye bakmıyormuş. Ve gelelim asıl can alıcı noktaya." Elini yine masaya vurdu. "Adamın babası fabrikatör, Pero! Ülkenin en büyük zeytinyağı markasından birinin yöneticisi!"

Tek kaşım havalandı. Bu yeni bir bilgiydi. "Hangi markaymış o?"

"Lan, işte Seyirhan Zeytinyağları."

"Öyle bir zeytinyağı markası mı var?"

Benim adıma umutsuzdu ama şu anlık buna takılmamaya karar vermiş olacak ki heyecanı ve ciddiyeti sürüyordu. "Bundan sonra market gezerken daha dikkatli bak, ne var ne yok görürsün. Ömer de yakışıklı ama sanırım salak. Fabrikayı ve şirket işlerini bırakıp polis olmuş. Şirketin yönetimi babası ve abisindeymiş. Gerçi bence ailecek mallar. Bok gibi paraları ve ama Muğla Milas'ta yaşıyorlar. İnsan bir yalı alır. Neyse. Konumuz bu değil. Bunu daha sonra tartışırız." Gözleri kısıldı. "Birkaç ilişkisi olmuş ama uzun zamandır hayatında kimse yokmuş. Yakışıklı..." Saydığı her maddede, bir parmağını kaldırıyordu. "Efendi, mert, gözü kara ve sosyal medya kullanmıyor. Çekirdeksiz üzüm gibi adam, kızım. Al bunu, bütün bütün yut!"

"Pisleştin, ha! Şu an çok pis konuştun yani. Bence sus, Melike."

"Asıl sen sus be!" dese de çirkefliği kısa sürdü. Ellerini yeniden semaya açıp duaya başladı. "Allah'ım, sana şükürler olsun. Çok teşekkür ederim, en azından birimize zengin koca yüzü gösterdiğin için. Allah razı olsun, Allah'ım."

Kendisini hayretle izlemek de az kalıyordu. Dikleşip ellerine küçük bir tokat attım. "Ne kocası? Ne saçmalıyorsun sen? Adam hem zengin hem yakışıklı diye kendi ağzınla söylüyorsun. Ne diye bana baksın? Saydığın kadar iyi profildeki bir adam, rastgele denk düştüğü bir kadının peşinde koşar mı Melike?" Cümlelerimin keskinliğiyle çenem dikleşti. "Kesin kendine eğlence arıyor. Yemem ben bunları."

Melike artık kendini boğmak istiyor gibiydi. "Bir kere de ye, Pero. Allah için bir kere de ye yani. Ne olacak? Adam boş bulunmuş, sana düşmüş işte. Bizim bu krizi fırsata çevirmemiz lazım. Biraz aklını kullansana sen, kızım."

İyi dostlar biriktirmiştim. Her fırsatta lafı ilk bana sokuyorlardı. "*Boş bulunmuş*, derken? Yalnız öyle ölmem, Melike. Top, tüfek, bazuka, ne varsa hepsiyle saldır, tam olsun."

Nirvana

Derin, bıkkınlık dolu bir nefes verdi. Tavrı oldukça bilgili ve kendinden emin duruyordu. "Bana bu zamana kadar hayatına kaç erkeğin girdiğinden bahseder misin canımın içi?"

Sessizlik...

"Peki, bu zamana kadar kaç kişiye âşık oldun?"

Aşk mı? O neydi? Yeniyor muydu? Cevap yine derin bir sessizlik olacaktı ama bu defa kuyruğumu dik tuttum. Aldığım birkaç teklifi öne sürdüm. "Ne olmuş yani? Sevmedik ama sevenimiz vardı. Yokluktaymışım gibi davranma."

"Ya, sen o götü boklularla Ömer'i bir mi tutuyorsun?"

"Niye götü boklu olsunlar? Mesela Tayfun! O çocuk beni etkilemek için neler neler yapmıştı, hatırlasana." Üniversite zamanlarımda kalmıştı Tayfun. Madalyonun gerçek yüzüne bakacak olursak hiçbir şey yapmamıştı. Bana ilgisi olduğunu herkes bilirdi ama asla karşıma geçip bunu sesli dile getirmemişti. Sadece uzaktan izlerdi.

Melike için inandırıcı bir hamle değildi. "Aynen, bayağı uğraştı. Öküzün trene baktığı gibi bön bön bakmak, her yiğidin harcı değil çünkü. Ayrıca Tayfun dediğin dallama, kandil mesajı atar gibi üniversitedeki her kıza *tanışalım mı* mesajı atıyordu. Ne çabuk unuttun?"

Evet, öyle olmuştu, değil mi? *Allah belanı versin, Tayfun. Sen farklısın sanmıştım. Beni şu durumdan kurtarmadığın için sana bir ömür kırgın kalacağım.*

Durgun bakışlarımı fark eden Melike yeniden ciddileşti ve uzanıp ellerimi sıkıca tuttu. "Pero, bak, seni çok iyi anlıyorum. Ama sence de hayatında yeni bir yola adım atman gerekmiyor mu?" Bakışları sıcak ve duygu yüklüydü. "Nereye kadar duvarlarının arkasında yaşayacaksın? Bu kadar sert ve keskin olma."

Bakışlarım ürkek ve masumdu. Dudaklarım büzüldü. Bence gerekmiyordu. Sonsuza kadar bu güvenli duvarlar arkasında kalabilirdim.

Ama Melike için gerekiyordu. "Böylesi kırk yılda bir gelir." Gözlerindeki duygusallık silinmiş, yerine dolar işaretleri kurulmuştu. "Bu adam hepimizin KYK borcunu öder. Biraz analitik düşün, lütfen. Kendini düşünmüyorsan çocuklarını düşün. Bizim yeğenlerimiz zengin sarısı saçlarla doğmasın mı? Evlatlarına yapacağın en büyük iyilik, böyle muazzam bir gen yapısına sahip babalarının olması. Bir ömür sana dua ederler. Bu da bir sadaka, kızım! Madem peşinde, anında yapış. Gerisini bağlanma ritüeliyle falan hallederiz, korkma, kardeşim. Tanıdık medyum arkadaşlarım var. Merak etme ve gerisini bana bırak."

Bağlanma ritüeli ve *medyum*, derken? Ellerimi hızla geri çektim. Ya, yandığımız, akıl alalım dediğimiz adama bak! "Sen benim gerçekten arkadaşım mısın inan, sorguluyorum şu an."

Elini kalbinin üzerine koyup dikleşti. "Arkadaşınım! Ve arkadaşımı yanlışından döndürmek benim birinci vazifemdir." Görev aşkı takdire şayan.

Göz devirip sıkıntıyla soludum. "Neyse ne, uzatma. Dolaşır, dolaşır gider. Bu yaştan sonra milletin karı kız dolandırma skorunda sayı olacak değilim. Hem benden hoşlanıyorsa bile bence artık bu fikrini sorguluyor. Adamın arabasını çizdim. Beni ilk gördüğü yerde tutuklamazsa şanslıyız."

Önce şaşırdı. "Ne yaptın?"

"Arabasını çizdim."

"Nasıl?"

Elimdeki anahtarlığı aramızda kaldırdım. "Sinirlendim ve bununla arabasını boydan boya çizdim."

Canlı yayında bayılan sunucu gibi titreyerek sandalyeden süzüldü. Ellerini saçlarına daldırırken cinnet sınırındaydı. "Anam, çıldıracağım, hı" diye yükseldi. "Yemin ediyorum, saçlarımı yolacağım!" Dikleştiğinde hem üzgün hem öfkeliydi. Firdevs Yöreoğlu'nu aratmayacak bir tonda, "Aptal!" diye soludu. Uzanıp koluma bir şamar atmak istediğinde geriledim.

"Uzak dur be!"

Sinirden kendini yemek üzereydi. "Ay, çıldıracağım! Gitmiş, trilyonluk adamı reddetmediği yetmiyormuş gibi milyonluk arabasını çizmiş. Ay, valla ben öleceğim, imdat! 911, 155, 122! Kim varsa yetişsin, imdat!"

Ben de bundan ziyadesiyle pişmandım. Neden üzerime geliniyordu? "Aşk olsun. Ben mi yoksa araba mı?"

Cevap için zerre düşünmedi. "Tabii ki araba, geri zekâlı! Ömer Seyirhan'ın en kıymetlisi arabası. Bunu onunla çalışan herkes biliyor. Sen gittin adamın gözü gibi baktığı aracını mı çizdin?" Eli dertli alnındaydı. "Allah'ım, sen bu mal kardeşimin salaklıklarından bizi koru. Adam *gel, öde* derse nasıl ödeyeceksin? Donumuzu mu satalım?"

Masumlukla göz kırpıştırdım. "Demez ya. Der mi?"

"Çizdiğin sıradan bir araba mı? Range Rover! Sadaka mı sayacak adam bunu?"

Hâlâ masumdum. Dudak büzerek göz kırpıştırmakla yetindim. Melike uzanıp sinir harbi içinde anahtarlığımı almaya çalıştı. Tahminim yakacaktı. "Ver şu suç aletini," dedi. Yanıltmamıştı beni. "Yakacağım! Her şey bu lanet anahtarlar yüzünden."

Anahtarlığımla sandalyeden kalkıp geriledim. "Olmaz, çocuklarımın leri var. Uzak dur!" Odama koşma derdindeydim.

Ayıcıklı terliğini çıkarıp Şeyma gibi arkamdan savurdu. "Sıçarım çocuğuna!"

Odamdan içeri girip can havliyle kapıyı kapadığımda terlikten son anda kurtulmuştum ama terlik odamdan içeri girmekten kurtulamamıştı.

"Terliğimi geri ver!" diye bağırdı Melike. Kendi kendine homurdandığını duyuyordum. Büyük ihtimal bahtına ve bana sövüyordu. Umursamadan, anahtarları başucuma bırakıp kendimi sırtüstü yatağıma bıraktım. Birkaç dakika sonra Melike'nin sesi yeniden yükseldi ama bu defa ılımlı ve sakindi.

"Ya gerçekten senden hoşlanıyorsa ve hislerinde samimiyse? O zaman ne yapacaksın, Pero? Ya bir ömür ona hiç şans vermediğin için pişman olursan?"

Cevap vermedim. Bakışlarım boş tavandaydı. Onlar bilmezdi, benim bir kalbim yoktu. Göğüs kafesimdeki canlı sadece atıyordu, yaşamıyordu. Buzla yoğrulmuş, iğne ve dikenlerle dağlanmıştı. Kalbime değmeye niyetlenen her his taşa vurup yere düşüyordu.

Hacer Hanım bunun için *hissizleşme*, demişti. *Kendini dışarıdan izliyorsun, Ayperi. Kendine öyle bir savunma kalkanı oluşturmuşsun ki artık kötü şeyler kadar iyi şeylerin de yüreğine değmesine izin vermiyorsun. Kendini sev. Kolunu, bacağını, omzunu, yüzünü ve en çok da kalbini sev. Ona sahibini hatırlat.*

Elim, göğüs kafesime değdi. Kalbim sadece olağan akışındaydı. Küçük dokunuşlarla teselli etmek ister gibi dokundum.

Ayperi'nin kalbi, Ayperi'nin kalbi...

Bir zamanlar varken artık yok olan kalbi.

Ayperi'nin kalbi, Ayperi'nin kalbi...

Bir yanan bir sönen, küllerinden doğan, derdiyle savrulan kalbi. Sen bile kendini sevmeyi öğrenememişken seni kim, nasıl sevecekti, Ayperi'nin kalbi?

Ayağımda keşan desenli çoraplar, mavi banyo terlikleri, altımda paytak duran penguen desenli, dizleri çıkmış kırmızı pijama, üzerimde siyah şişme mont vardı. Dağınık topuz yaptığım saçlarımla yürüyordum. Hiçbir amacım yoktu. Tek düşündüğüm küçük bir an da olsa kendimi evden dışarı atarak nefes almaktı yoksa Melike'yle üçüncü dünya savaşını çıkaracaktık.

Ped ve çikolata alma bahanesiyle evden kaçmış, beş dakika uzaklığımızdaki markete gitmiştim. Tipim şu an için düşüneceğim en son şeydi. Melike, Ömer'in baskın haberlerini ve internete tek tük düşen görüntülerini zorla izletmeye çalışırken tek seçenek evden kaçmaktı.

İstemsizce görüme soktuğu şeylere bakmak zorunda kalmıştım. Bir ha berde ondan *Narkotik Şube'de yeni göreve başlayan, genç Başkomiser Ömer Seyirhan* olarak bahsediyorlardı. Üst üste aldığı ödüller ve katıldığı operas yonlarla kariyerinde başarıyla ilerliyor, göz dolduruyormuş.

En çok Melike'nin gözünü doldurıyordu.

Bir başka haberde bir çeteyi yakalamış olmalıydı. Bir adamı ensesinden kavramış, emniyete ilerletiyordu. Buna benzer birkaç haber ve görüntü daha vardı. Adam işine fazlasıyla düşkün gibiydi.

Deli arkadaşım Melike, çok lazımmış gibi bir de ek bilgiler geçmiştı Seyirhanlar üç kardeşti. Anneleri Şule Hanım, babaları Kahraman Bey'di ve oldukça nezih bir aileydi. Abisi Osman, memlekette şirket işleriyle ilgilenirken küçük kız kardeşi Nurevşan da İzmir'de tıp okuyordu.

Bütün samimiyetimle şunu belirtmeliydim ki arkadaşım tam bir deliydi. Adamı araştırmasına şaşırmıyordum, bu yeteneği her zaman oldukça iyiydi ama ailesine ve ebesine kadar inmesi inanılmazdı. Mesela ben bu adamın göbekadının Mustafa Kemal olduğunu neden biliyordum? İnanılmaz biriydi hatta inanılmaz ötesi!

Ama şöyle bir detay vardı ki haber ve gazete kupürlerindeki Ömer Seyirhan, bana sürekli gülümseyen adam olamayacak kadar sertti. Operasyon sırasında ya da bir şebeke çökertirken mezdeke oynayamayacağını düşünürsek oldukça haklıydı.

Bunlar ne saçma çıkarımlar, Ayperi. Yapma, kızım!

Yolu aydınlatan, sarının en koyu tonundaki sokak lambaları eşliğinde yürürken terliklerimi yere sürtüyor, elimdeki poşeti sallıyor, bir yandan da çikolata yemeye çalışıyordum. Bazı tatlı krizlerinin eşiğindeydim. Saat geç değildi ama mahalle sakindi. Gerçi burası hep sakin bir muhitti. Bu yüzden seviyordum burayı. Herkes kendi halinde yaşar, komşuluk bağları korunmaya çalışılırdı. Tontik teyzeler altın günü düzenler, kocalarını işe gönderip düzenli aralıklarla buluşurlardı. Birkaç defa bizi bile davet etmişlerdi. Kızlarla çikolatalı pastaya değmiş poğaça yemek en büyük zevkimizdi.

Beyaz çikolatanın damağımda bıraktığı tatla kendimden geçerken aniden havlayan köpekle irkilmiş, bütün zevkim boğazımda düğümlenip kalmıştı. Mahallemin her şeyi iyi, hoştu ama bazı sokak köpekleri fazla saldırgan olabiliyordu. Tedirginlikle durup arkama baktığımda köpeğe dair hiçbir şey yoktu ama hâlâ sesi geliyordu. Ses, uzakta olamayacak kadar yakındı ama görünürde yoktu.

Yine de tedirgindim. Arkama bakarak, ilerlemeye çalışırken terliklerimin ucu bir noktaya takıldı ve sendeledim. Mecburen önüme döndüm ve adımlarımı hızlandırdım. Şu an ki halimin Kemal Sunal'ın, *bak, postacı*

yürüyüşünden hiçbir farkı yoktu. Adımlarım hızlanırken köpek sesine bir başka adım sesi karıştı. Bir bot gıcırtısına benziyordu. Panik atak aslında sanılan kadar kritik anlarda değil, insanı ürküten her anda belirebiliyordu. Başımı hafifçe sağa çevirdiğimde arkamda bir gölge hissettim. Dönüp bakmak istedim ama cesaret edemedim. Nefesim sıkışıyordu. Sadece adımlarımı daha da hızlandırırken montumun cebinden telefonumu alma derdindeydim.

Arkanda biri var, Ayperi!

Hızlı yürümeyi bırakıp koşmaya başladığımda ellerim titrediği için telefonu montumun cebinden bir türlü çıkaramıyordum. Ben koştukça arkadaki adım sesleri uzaklaşır sanmıştım ama aksine bağırarak bir şeyler söylüyordu. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki başka hiçbir sesi duyabilecek durumda değildim. Kendi içimde sadece kesik nefeslerim ve şiddetli kalp atışlarım vardı. Telefonumu kavradım ama titreyen parmaklarımdan kayıp yere düştüğünde hiçbir şey yapamadım.

Sakin ol, Ayperi! Sakin ol! Kimse sana zarar veremez ama böyle yaparak sen kendine zarar veriyorsun! Sakinleş ve panik atağını kontrol altına al!

Zihnimde gezinen karıncalar vardı. Rüya ve gerçek birbirine karışırken karanlık elleri omzumda geziniyor gibiydi. Her kâbusta ondan kaçardım. Arkamdan siyah bir gölge gibi gelir, soğuk nefesini enseme üflerdi. Telefonum yere düştüğünde dönüp almak istedim ama yapamadım. Koşmaya devam ettim. Bakışlarım ise ayaklarıma değdi. Eğer bu, kâbus olsaydı ayaklarımda tozlu pembe pabuçlarım olurdu.

Yoktu.

Gerçek, kâbusla çarpıştı. Ayaklarıma bakarken kendimi aniden yüzüstü yerde buldum. Terliğimin ucu bir taşa takılmıştı. Düştüm ama durmadım. Sırtımı ona dönemezdim. Nefesini ensemde hissetmek istemiyordum! Gözbebeklerime pus değerken, nefesim boğazımda sıkışıp kalmış gibiydi. Nefes alamıyordum. Yerden kalkmadan geriledim ve ayağıma takılan taşı buldum. Ses o kadar yakındı ki hâlâ arkamda olduğunu biliyordum. Bir şeyler diyordu ama sesler ve cümleler bu atakta kayıptı.

"Dokunamaz, kimse bana dokunamaz!" diye sayıkladığımdan bile bihaberdim. Kendi sesim de zihnime uzaktı. Taşı titreyen ellerimle sıkıca kavrayıp arkamı döndüğümde her şey bulanıktı. Zorla seçebildiğim gölgeye tüm gücümle savurdum. Susmayacaktım, asla bunu yapmayacaktım! "Yardım edin!" diye şiddetle bağırdım. "İmdat!"

Karanlık sokak lambaları ve gölgeler birbirine karışırken, yerden kalkmadan gerilemeye çalışıyordum. Ama dakikalardır bana ulaşmayan sesin en

sonunda kulağıma değdiğini hissettim. "Ayperi," diyordu tanıdık bir erkek sesi. "Dur, benim. Ömer!"

Panikle yerden toparlanma ve kaçma derdindeydim ama bütün sesler arasından ayırt edebildiğim sesle durdum. Nefesim genzimi yakıyordu. Sokak lambası gözüme değiyor, önümdeki her şeyi siliyordu.

Ömer'in yeniden, "Ayperi..." dediğini duyduğumda titreyen bakışlarımı yerden koparıp ağır ağır ona çevirdim. Karanlık ışığa, ışık yeniden silueti bürünürken Ömer tam karşımda, üç adım ötemdeydi. Tek dizinin üzerine çökmüş, endişeli gözlerle bana bakıyordu.

Korkudan, koşmaktan hatta düşmekten nefes nefese kalmıştım. "Ö. Ömer," dediğimde âdeta kekeliyordum. Yanağıma düşen yaşların farkında o an vardım. Ağlıyordum ama bunu ben bile bilmiyordum. Kesik nefesim boğazımda takılı kaldı.

Bana yaklaşmadı. Üç adım uzağımda yere diz çökmüşken gözlerindeki endişe ve korkuyu görmemek imkânsızdı. Hemen arkasındaki sokak köpeğini fark ettim. Kendi etrafında dönüyor ama bana yaklaşmıyordu. Ömer'in boynu bükülürken yeşil gözlerinde bariz bir endişe ve mahcubiyet vardı.

"İyi misin?"

Tabii ki değildim!

Korku bu defa öfkeye dönüştü. Gözyaşlarım artık anlamsızca akıyordu. "İyi falan değilim!" Hem ağlıyor hem bağırıyor hem de nefesimi toparlamaya çalışıyordum. Her şey zordu. Ağlayışım âdeta böğürmeye dönüştü. Asfaltın orta yerine oturup şunu yaşayacağımı tahmin edemezdim. Utanç, korku, panik, her şey bir arapsaçı olmuş gibiydi. "Ne yapıyorsun sen?" dedim gözyaşlarımın arasından. Elimi gözlerime kapadım. Gözyaşlarımın yeniden görmesini istemiyor ama bunu düşünürken, bağırarak ağlıyordum.

"Seslendim ama duymadın," dedi. "Aradım, telefonuna da bakmadın. Arkandan gelen sokak köpeğini durduracaktım ama bu defa da koşmaya başlayıp düştün."

Gördüğümden değil, en çok görmediğimden ve sırtımdan gelecek darbelerden korkardım. Çünkü yıllardır baş etmeye çalıştığım tüm kâbuslarımda karanlık eller sırtımda, omuzlarımdaydı. Elimi gözlerimden çektiğimde bakışlarım olabildiğine ters ama dudaklarım küçük bir çocuk gibi titriyordu.

Yüzümde ve gözlerimde her ne gördüyse boynu daha da büküldü. "Özür dilerim." Sesinde gerçek bir üzüntü ve mahcubiyet vardı. "Çok özür dilerim. Korkutmak istemedim." Elini bana doğru uzatmaya meyletti ama anında kendini durdurdu. "İyi misin?"

Burnumu çektim. Gözyaşlarım devam ediyordu. Kolay kolay bu şekilde ağlamazdım ama o, inatla beni bu halde görüyordu. Burnumu çekerken titreyen dudaklarımı durdurmaya çalışıyordum. Korku ve öfke birbirine karıştığında sinir kaçınılmazdı. Niyetim daha çok yükselmekti ama iki kaşının arasından akan kanı gördüğümde kalakaldım.

"Kan," derken işaretparmağımın hedefi alnıydı. "Kan..."

Ömer'in kaşları belli belirsiz çatıldı. Şakaklarına akan kan artıyordu. Avcunun içiyle alnını ve başını kontrol etti. Eline değen kana o da birkaç saniye için boş boş baktı.

Kaybolan idrak ve irademe en sonunda yerli yerini buldu. *Adamın kafasına taş fırlattın, Ayperi!* Gözyaşım ve nefesim boğazımda kalakaldı. *Adamın kafasını yardın, Ayperi!* Ellerim şaşkınlıkla dudaklarıma kapanırken artık korkum sadece kendim için değildi.

Ömer'in diğer dizi de yere değdi. Sol gözüne dolan kanları avuçiçiyle silmeye çalışıyordu ama olan şeye benim kadar şaşkın değildi. Eli başında bir noktaya değdiğinde yüzü fazlasıyla ekşidi.

Burnumu çekmeye devam ederken, ellerimle dizlerimin üzerinde emekleyerek ona yaklaştım. "İyi misin?" diyen bu defa bendim. "Kafana mı geldi taş?" Dudaklarım yine büküldü. Ben bugün tam olarak ne yaşıyordum? Alnındaki elini kavrayıp geri çektim. Yaranın nerede olduğunu anlamaya çalışıyordum ama zordu. Sokak lambasının ışığı yeterince aydınlatmıyordu. Çok kanıyor olması, yüreğimin sıkışmasına yetti.

Cevap vermesini beklemeden yerden kalktım. Düşerken ayağımdan bir terlik fırlamış, geride kalmıştı ama terliğime değil, yanındaki telefonuma koştum. Yerden telefonumu alıp koşar adım yanına geldiğimde yeniden önünde diz çökmüş, titreyen ellerimle feneri açmaya çalışıyordum.

Işığı alnında ve saçlarında gezdirirken daha da yaklaştım. Parmak uçlarım alnı ve saçları arasında gezinirken kanın kaynağını başının sağ tarafında, alnı ve saçlarının bitiş çizgisinin olduğu yerde buldum. *Keşke bulmasaydım*, demek istiyordum çünkü küçük bir kesik değildi. Bir günde adamın hem arabasını çizip hem de kafasını yarmak, şansızlığın kaçıncı evresiydi?

Yere çöküp telefonu cebime attım. "Deli misin sen?" diye bağırmam kaçınılmazdı. "Ne diye arkamdan geliyorsun?"

Kafası yarılan bendim sanki. Sadece izliyordu. Dizleri dizlerime, gözleri gözlerime değerken, cevap vermeden alık alık bana bakmayı sürdürdü. Mal olmuş olabilir miydi? Montumun ceplerinde peçete arandım. Çok şükür ki birkaç tane vardı. Temennim sümüklü olmamalarıydı ama şu an onun bile

bir önemi yoktu. Bakışlarım sol köşeye uçan poşetimdeydi. Ped paketim ve çikolatalarım artık sokağın ortasındaydı.

Adamın kafasına bir de ped yapıştır, tam olsun, Ayperi.

Bütün sesler susmalıydı çünkü ben şu an kendimde değildim. Cebimde çıkardığım peçeteyle alnına ve yanaklarına süzülen kanları durdurmayı de nedim. Önünde diz çöktüğümden beri bana baktığının farkındaydım ama ben inatla bakmıyordum. Bu defa kaçamadım. Yüzünün bir kısmı kan gölüne dönmüş durumdaydı. İçim daha da sızladı.

Ne yaptın sen, Ayperi?

Parmak uçlarımla alnına düşen saçları geri iterken yaraya peçeteyi belli belirsiz dokundurdum. "Çok acıyor mu?"

Bakışları gözlerimden ve yüzümden kopmadı. "Bilmem."

Adam harbi mal olmuş olabilir miydi? Pişmanlıkla dudaklarımı kemirdim. "Özür dilerim," dedim mahcubiyetle. Omuzlarım çöktü. "Sen de ne diye seslenmiyorsun ya?"

Alık alık yüzüme bakmayı sürdürüyordu. "Bağırdım, duymadın," dedi. "Aradım, mesaj attım, bakmadın. Dedim ya, köpekten korktuğunu anlayınca seni koruyacaktım."

Sesler korkuyla karıştığında silikleşmişti. Köpek on adım uzakta kalan çöp konteynırının oradaydı. *Sen önce kendini benden koru be adam!* Kana bulanan peçeteyi yana bırakıp hızla kolundan kavradım. "Kalk, hastaneye gitmemiz lazım. Bunun kanı durmuyor. Kalk!" Ağırlığını bana vermeden kalktı ama hafifçe sendelemişti. Kolundan daha sıkı kavradım. "İyi misin? Başın mı döndü?"

Gözleri montunun üzerindeki elim ve gözlerim üzerinde gidip geliyordu. "İyi," dedi aynı alıklığıyla. "İyi valla, sen?"

Dizlerimi döverek ağıtlar yakmak istiyordum. *Adam harbi mal oldu, Ayperi. Algıları sıfırlandı. Aferin sana.* "Araban nerede?" dedim telaşla.

Elinin tersiyle sol gözünü kapatan kanları sildi. "Üzerine imzanı attığın arabam mı?"

"Laf sokmanın sırası mı be adam? Evet, o!" diye çıkışırken kaldırıma uçan terliğime koştum. Terliği aceleyle ayağıma geçirip, caddeye savrulan ped ve çikolatalarımı poşetine tıkıp yeniden ona yöneldim. Avuçlarımın içinin soyulduğunu o an fark ettim ama onun durumu daha ciddi olduğu için umursamadım. Yolun ortasında yalı kazığı gibi dikilmiş, beni izliyordu. "Hadi," dedim yanına gittiğim anda. "Hemen hastaneye gidelim, çabuk!"

Dağ gibi adamın kafasını, Diyarbakır karpuzu gibi yarmam inanılmazdı! Hem arabasını hem kafasını çizmiş bulunuyordum. Hafifçe sırtına dokunup, ilerlemesini belirttiğimde zorlamadan ilerledi. Cebimden bir

peçete daha çıkarıp uzattım. "Hastaneye gidene kadar şunu alnına tut. Kanamayı hafifletir belki."

Peçeteyi aldı ve dediğim gibi alnına yerleştirdi ama hafifçe inlemişti. Gerçekten acıyor olmalıydı. Benim canım yanmış gibi yüzüm ekşidi. Biri beni bugünden ışınlayabilir miydi? Pişmanlıktan kusacaktım. Arabasını on beş adım ileride, sokak lambasının altında gördüğüm için daha fazla nerede olduğunu sormadım. Ön kısmındaki çizik buradan bile bana göz kırpıyordu.

Vallahi uşağın hem arabayı hem kafasını çizdik, iyi mi?

Peçete saniyeler içinde kana bulanmıştı. Yanından geçtiğimiz çöpe attı. Kaşlarının arası çatılmıştı.

"Çok acıyor mu?" dedim.

"Seni rahatlatmak için yalan mı söylemeliyim yoksa gerçeği mi?"

Yeterli bir cevap olmuştu, teşekkürler. Sıkıntılı bir nefes verirken adımlarım hızlandı. Geride kaldığında dönüp yeniden ona yöneldim. "Arabanın anahtarını ver. Sen bu halde süremezsin."

"Oldu," dediğinde bu defa tersti. "Bu sefer de git, direğe çarp. Tam sanayilik olalım."

Yüzüm düştü. "Senin yüzünden!" diye çıkıştım. "Gerçekten her şey senin yüzünden."

Arabanın yanındaydık. Cebinden çıkardığı anahtarla açıp sürücü kısmına yöneldiğinde sürmek için ısrar edemedim. Kendime zerre güvenmiyordum ve bir gecede adama verdiğim zarar sayısı yeterliydi. Sürücü kapısını açtı ama binmemiş, bana bakıyordu. "Aynen, bütün felaketlerin sebebi benim. Sen karşıma çıktın, sen yaptın, sen sordun! Bir şeyleri hep bana itelemek yerine bir de kendi yaptıklarını düşün istersen." Arabaya bindi ama soktuğu lafla hayretle kalan ben, birkaç saniye kıpırdayamadım.

Arabaya binip koltuğa kurulduğumda şaşkın bakışlarla ona bakıyordum. Her şeye rağmen arabayı çalıştırmış, ustalıkla sürmeye başlamıştı. "Ben ne yapmışım? Bir kere karşına çıktık, bir şeyler anlattık, tamam. Dön, bak hayatına. Bir şeyleri unutmak bu kadar zor değil ya."

"O zaman sen de beni unutsaydın. Neden unutmadın?"

Unutulacak bir çehren yoktu, demek vardı ama yuttum. Yola bakmayı tercih ederek onun sorusunu hiçe saydım ve kendi sorularımdan ilerledim. "Ben sana *seni görmek istemiyorum*, demedim mi? Ne diye mahallemdesin?"

Sinirle ön torpido kısmını açıp peçete aradım. Bizi gece kulübünden aldığı gece de alnında bir yara vardı ve buradan peçete verdiğimi hatırlıyordum. Peçete kutusunu kucağıma alıp art arda çıkardım. Ona dönüp yara olan kısma peçete kümesini bastırmayı denedim ama yüzü ciddi anlamda

acısını belli eder bir hal aldı. Eli can havliyle peçete tutan elimi kavradı ve geri çekmeyi denedi.

Bir canı yakmak en son isteyeceğim şeydi. Kendimi ziyadesiyle kötü hissediyordum. "Acıdı mı?" dedim telaşla.

Yeşil gözleri kısa bir an için bana döndü. "Acıdı," dedi bu defa "Bu kadar sert olma."

Sıradan bir cümleydi ama yarası için değil, bir başka şey için söylüyor gibiydi. Elimi nahifçe kavrayan eli belli belirsiz parmaklarımı okşadığında peçeteyi eline sıkıştırıp geri çekildim. Yine sutyen teli göğsüme batıyordu. Sadece yola bakmayı denedim. "İyi, yarana sen bastır o zaman."

Derin bir nefes verdiğini duydum ama dönüp bakmadım. "Özür dilerim," dedi yeniden. "Hatalıydım. Ama konuşmak için seni defalarca aradım, bakmadın."

Cebimden telefonumu çıkarıp usulca bildirimlere baktım. Yedi kere aramış, on tane mesaj atmıştı ama telefon sessizdeydi. Asla belli etmedim. Çenem dikti. "Sebep?" dedim ters ters. "Ne konuşacağız biz seninle? Söylemem gereken her şeyi söyledim."

"Sen söyledin, ben değil."

"Seni de dinledik ve saçmaladığını gördük."

"Sen çok mantıklı olduğun için mi arabamı çizdin, Ayperi?"

Yandan ters ters baktım. *Adam başkomiser, Ayperi. Arabasına zarar vermek sence ne kadar mantıklı bir eylemdi?* "Hasar bedeli neyse öderim, merak etme."

Sessiz kaldı. Göz ucuyla baktığımda gözüne değen kanları elinin tersiyle siliyordu. Hissettiğim mahcubiyetin tarifi yoktu. Birkaç peçete daha uzattığımda itiraz etmeden aldı. "Sana acımıyorum," dedi aniden. "Bunu belli edemediysem bu da benim eşekliğim olsun. Eğer sana bunu hissettirdiysem özür dilemek için gelmiştim. Asıl acınacak halde olan benim." Sıkıntılı bir nefes verip kana bulanan peçeteyi kucağına bıraktı. "Halime bak..."

Birkaç peçete daha uzattım. Alıp yeniden kanları durdurmayı denedi. Dizinin üzerindeki kanlı peçeteleri parmak ucumla alıp torpido gözünde az önce gözüme değen pet bardaklardan birinin içine iteledim. Söylediklerine cevap vermedim. Verecek hiçbir yanıtım yoktu. Ama onun söyleyecek çok şeyi olmalıydı.

"Sürekli beni yanlış anlıyorsun çünkü dinlemiyorsun." Sesi sakin ve dingindi. "*Git*, diyorsun ama nereye, nasıl gideceğimi söylemiyorsun. Arabamı çizip kafamı yarıyorsun ama ben hâlâ..." Gerisini getirmedi, susup derin bir soluk verdi.

"Sen hâlâ ne?"

"Hâlâ buradayım," dedi anında. Göz ucuyla bakıp önüne döndü. Kanlı peçeteyi elimdeki bardağa sıkıştırıp, yenisi için parmaklarını açıp kapadı. "Sence sana acıyor olsam şu durumda hâlâ burada mı olurum?"

Peçete verdim ama terstim. "Olma! Olma be adam! Sana *git*, diyoruz."

"Biz de gidemiyoruz."

Ya sabır çektim. Parmak uçlarım burun direğimdeydi. "Sus, Allah aşkına. Liseli ergenler gibi konuşup başıma ağrı saplıyorsun."

"Asıl sen benim başıma ağrı saplıyorsun. Hem de her anlamda. Bütün düzenimi yerle bir ettin." Bu defa sesi sertti. "Ben de bu yaşta ergen gibi davranmaktan memnun değilim."

"Mantıklı ol o zaman," dedim anında. "Git, bak hayatına!"

Oldukça mantıksızdı. "Gidemiyoruz, yapacak bir şey yok. Asla mücadele etmeden vazgeçmem." İşaretparmağı bana döndü. "Hem sana bir şey diyeyim mi? O gece seni görmeseydim hiçbir şey olmayacaktı. Orası benim evime yakın. Senin evin o bankın tam tersi yönünde. Bu demek oluyor ki her şeyi başlatan sensin, Ayperi. Benim bölgeme ilk sen geldin. Ayrıca ben seni hiçbir şey için zorlamadım. Sadece bir kere *nasılsın*, dedim. Her şeyi anlatan sensin. Ama şimdi benim zerre umurumda değilken sen anlattığın şeyler yüzünden benden şeytan görmüş gibi kaçıyorsun."

Benim o gece nereye gittiğimden haberim mi vardı acaba? Onun açısından bakacak olursak haklıydı. Derin bir soluk verdim. "Tüm bunlar, hayatıma böyle dahil olma hakkı vermez sana."

"Dahil olmadım. Farkındaysan henüz dahil olmayı deniyorum."

Göz ucuyla baktığımda onun da bana bakıyor olması göğsüme bir kere daha telin batmasına yetti. Bu kadar netlik gerçekten fazlaydı. Hızla önüme dönüp kaşlarımı çattım. Kesinlikle bu adamın dilinin ayarı yoktu. Elinin tersiyle gözüne dolan kanları silerken tek eliyle araba kullanıyordu. Bu kadar akan kana rağmen baş dönmesi ya da sersemlik belirtisi yoktu. Yüzüne bakmadan birkaç peçete daha uzattım, sorgulamadan aldı. Yaklaşık beş dakika ikimiz de konuşmadık. Uzanıp radyoyu açan oydu.

"Bu gece de programımızı böyle noktalıyoruz. Ben, Ahuzar," dedi zarif bir kadın. "Ben, İbrahim," diyen adam araya girdi. Kadın devam etti. "Hepinize iyi geceler diliyor, sizi kapanış şarkımızla baş başa bırakıyoruz. Kendinizi dikkat edin, dostlarım."

Arkada çalmaya başlayan şarkı hiç de hoş değildi. *Ellerine sağlık, hadi durma kutla bu zafer senin*, diyordu Yalın. *Sağ ol, Yalın abi, üzerime gelmeyen bir sen kalmıştın.*

"Arada yanlış anlaşılan bir şey kalmaması adına tekrar ediyorum, Ayperi. Sana acımıyorum," dedi birkaç saniyelik sessizliğin ardından. "Aksine

saygı duyuyorum. Duruşuna, anlattıklarına ve her şeyine. Yalnız olduğunu hiçbir zaman düşünmedim. Senin gibi bir kadın yalnız kalmaz, yalnızlığı kendi seçer. Şu an hâlâ burada olmamın sebebi vicdanım değil."

Cümlesinin gerisi var gibiydi ama devam etmedi. Ona baktım ama o bu defa bana değil, yola bakıyordu. profilden daha karizmatik olduğunu inkâr edemeyecektim. *Burada olmanın sebebi ne*, diye sorma isteğimi bastırdım. Oldukça netti ve ben vereceği cevaba hazır değildim. İnsan hissettiği gerçeklere daha kolay sırtını dönebiliyordu. Duyduğumda aynı sakinlikte kalamayabilirdim. Sessiz kalmayı ve bir daha ona bakmamayı seçtim. Aramızdaki tek döngü kanlı peçeteyi bardağa bırakıp benim de eline yeni peçete sıkıştırmamdı.

"Başın ağrıyor mu?" dedim dakikalar sonra.

Yine netti. "Ağrıyor tabii."

Uzun uzun cevap verip bu halde neden olduğumuzu yine izah etmek isterdim ama gerçekten başı ağrıyor olmalıydı. Rengi soluklaşmaya, hafiften terlemeye ve çehresi sertleşmeye başlamıştı. Dikkatini bölmemek için sessizleştim ve yola odaklanmasına izin verdim. Karmaşık, hangi yöne estiği belli olmayan, ılık bir rüzgârın önünde savruluyor gibiydim.

Kimi kandırıyorsun, Ayperi? Gözlerinde acımaya dair tek bir şey yoktu. Aksine bana hiç kimsenin bakmadığı bir nahiflikle bakıyordu. Neden öyle bakıyordu? Bu ifadeyi nereye koyacağımı bilemiyordum. Sessizliğime gömüldüm. Zihnime battım. Duvarlarıma kulağımı yaslayıp dış dünyayı dinlemeyi denedim ama başaramadım. Yine kendi kendime ördüğüm tellerin arkasındaydım. Çıkışın nerede olduğunu bilemeyecek kadar da kendime yabancı.

Ömer'in kafasına tamı tamına beş dikiş atılmıştı.

Şanslıydık ki saçının içinde kalıyordu ve alnına dökülen tutamların bu yara izini gizleme şansı vardı. Dileğim saçlarını hiçbir zaman kısa kestirmemesiydi. Tek tesellimse taşı yüzüne atmamış olmamdı. Maazallah, gözünü de çıkarabilirdim.

Teşekkürler, Allah'ım.

Bize en yakın hastane Şeyma'nın işyeri olduğu için mecburen buraya gelmiştik. Koskoca hastane olduğunu ve bizi görmeyeceğini umut etmiştim ama şans bu gece bana olmadık yerlerinden bakıyor olmalıydı. Kantine kahve almak için inen Şeyma tam olarak kapının girişinde bizi yakalamıştı. Yaşadığı şok, görülmeye değerdi.

Ömer'i müdahale için acile götürüp doktor gelene kadar sabretmişti. Ömer röntgene alındığında kapının önünde çaresizce bekleyen beni

ensemden yakalamıştı. Olayı Melike'ye anlattığım gibi hızla anlatmıştım. Olayın bu gece olan kısmına geldiğimde telefonu çalmış, çalıştığı polikliniktен çağırılmca gitmek zorunda kalmıştı ama gözüme gözüme parmağını sallayıp *bu iş burada bitmedi, Ayperi, konuşacağız*, demeyi ihmal etmemişti.

Konuşmayalım, Şeyma'm. Kimse benimle konuşmasın. Hiçbir şeyi anlamak istemediğim günlerdeyim.

Melike ben markete gittikten sonra koltukta uyuyakalmış olmalıydı. Yoksa en az elli kere ararda ama ses yoktu. Kaos dolu bu dakikaların ardından şu an acil servisin göbeğinde, bir doktor masasının önündeki sandalyede oturuyordum. Güzeller güzeli, alımlı, çalımlı, çekici, sarışın, kadın bir doktor Ömer'in yarasını dikme işlemini bitirmek üzereydi ve biçare ben, elimde Ömer'in montuyla bekliyordum. Yine şanslıydık ki röntgeni temiz çıkmıştı ve kemiklerinde bir hasar yoktu. Bu işi beş dikişle kapatacaktık.

Ama şu an içinde bulunduğum ortamın bende uyandırdığı tek his kusmaydı. Çünkü doktor Ömer'e koşmuyor, yürümüyor, uçmuyor; âdeta kafa göz giriyor, flört sanatında depar atıyordu. Arada bana attığı ters ve yersiz bakışlar ise oldukça saçmaydı.

Ben gerçekten bugün ne yaşıyordum?

Doktor hanımcığımız, "Mesleğiniz ne, Ömer Bey?" dedi en cilveli sesiyle. Gözleriyle adamı süzüm süzüm süzüyordu. İnsan biraz çekinirdi, yahu. Ben mi yabancı kalmıştım bu flört olaylarına? Melike *yeryüzüne düşen son rahibe tanesisin*, derken haklı olmalıydı. Kadını hayretle izliyordum.

Sen yabancı kalmadın, Ayperi. Sen bu olayların direkt kapsamı dışındasın.

Ömer, başkomiser olduğunu söyleyebilirdi ama sadece *polisim*, demeyi tercih etti. Yarasına pansuman yapan doktorun bakışları ondaydı ama o inatla yere bakıyordu. Oysa yakışıyorlardı. Tam olarak oraya ait gibiydi. Göz ucuyla kendime baktım. Ayağımda keşan desen çoraplar, banyo terlikleri, dizlerinde iz çıkmış penguenli pijama ve şişme montumla inanılmaz bir imaj çiziyordum.

Gerçekten mi Ömer Seyirhan? Bu tiple mi yeniden tanışmak istiyorsun?

Doktor, polis olduğunu öğrendikten sonra yürümeye karar vermiş olmalıydı. "Belli," dedi kibarlıkla. "Vücudunuz her şeyi özetliyor."

Neyi özetliyordu? Bizim yan komşu Hayriye teyzenin kocası da polisti ama balkon kadar göbeği vardı. Adamın üzerindeki koyu yeşil kazaktan ne anlamış olabilirdin mesela? *Gözlerimi mikserle oymak istediğim dakikalar...*

"Bu minik kaza görevde mi oldu?"

Sorunun cevabı beni ilgilendirdiği için göz ucuyla bakmadan edemedim. Kadın biraz zorlasa dikişlerle adamın kafasına numarasını yazacak gibiydi.

Çok şükür ki bantları yapıştırma evresine on saatin sonunda geçebilmiş Ömer de benimle aynı düşünüyor olmalıydı. Sorunun cevabı olarak, gözlerini yerden kaldırıp bana dikti. O yeşil gözlerini benden uzak tutmalıydı. Yine sutyen telim batıyordu.

Onaylayan mırıltılar çıkarıp, "Görev," dedi. "Saldırganın eli bayağı ağırdı."

Saldırgan? Bir o olmadığım kalmıştı. *Keşke o kafana peçete yerine ped yapıştırsaydım.* Göz deviterek önüme döndüm. Ellerim montumun cebinde bacak bacak üstüne atmış bir şekilde otururken olayın benimle zerre alakası yok gibiydi. Dizlerimin üzerindeki montundan yayılan kokuysa dakikalardır canımı fazlasıyla sıkmaktaydı.

Doktor, "Yakalandı mı?" dedi. "Yoksa kaçtı mı?"

"Kaçması imkânsız," dedi Ömer anında. "Bu zamana kadar aklıma koyup yapamadığım hiçbir şey olmadı. *Yakalayacağım*, dediysem yakalarım."

Yine göz ucuyla baktım. Egosu Kafdağı'yla yarışırdı. Doktorun sırtı dönük olduğu için keyifle yüzümü ekşitebildim. *Yakala, nasıl yakalayacaksın bakalım, başkomiser?* Bu hareketime de keyifle güldü. Hatta gülerken hafifçe dudaklarını ısırdı.

"İşinizin ehlisiniz, ha?" Doktor gerilemiş, elindeki eldivenleri sıyırarak çöpe atmıştı. "Birkaç saniye bekleyin, Ömer Bey, hemen geliyorum." Gülümseyerek, odadan çıkıp kapıyı kapadı. Oldukça alımlı olduğunu asla inkâr edemeyecektim ama negatif bir enerjisi vardı. O uzaklaştığı anda koltuktan ayaklandım.

"Başın ağrıyor mu?" Parmaklarımla iki yaptım. "Lütfen bunun kaç olduğunu bilme ve şu an hafızanı kaybedip beni unuttuğunu söyle."

Gülüşü büyüdü. "İmkânsız. Şansına küs, Ayperi."

"Kendisiyle hep küsüz zaten," dedim bıkkınlıkla. Yanına gittiğimde parmak uçlarım yine alnına dökülen saçlarına uzandı. Hafifçe geriletip bandaja baktım. Doktor numarasını yazmış olsa şaşırmazdım. "İyi misin?" derken daha samimi ve ciddiydim. "Başın hâlâ ağrıyor mu?"

Gözlerindeki bakış yine çok şey anlatıyordu. Başucundaydım, o bir sedyedeyken ben ayaktaydım ve boylarımız eşitti. Bakışları yüzümde oyalanırken, "Ağrıyor dersem ne yapacaksın?" dedi.

Giymesi için montunu uzattım. "Ben yine taş atar, yararım ama doktorun daha başka yöntemleri var gibi. Bence bir sor."

Neyin imasını yaptığımı anlamaması imkânsızdı. Kadın gözle görülür, elle tutulur bir şekilde Ömer'e yürüyordu. Dudak büzdü. "İlgimi çekmiyor. Taş atılması şıkkını seçeceğim sanırım. Daha aksiyonlu."

Göz deviren bu defa bendim. Şöyle bir detay vardı ki bunu yapan zaten hep bendim. O, montunu giyerken saate bakmak adına cebimden telefonumu çıkardığımda Melike sayamayacağım kadar çok aramış ve pek çok mesaj atmıştı. Ekrana düşen birkaç mesaj, diğerleri adına da bir fikir verdiği için okuma konusunda hevesli değildim.

Melike: *Ayperi, bir daha vurmayacağım sana. Söz. Özür dilerim. Bırakma beni. Evimize geri dön.Pero! Sevgilim, aşkım, bir tanem, geri dön.*

Pero, ağlıyorum! Aç şu telefonu! Korkuyorum!

Ayperi! 🖤

O siktiğimin telefonuna bakmayacaksan satalım, lan!

Ayperi, sıçarım Ömer'ine. Tövbe, daha ağzımı açmayacağım. Geri dön.

🖤🖤🖤

Sen Ömer'in kafasını mı yardın, angut! Bir saat içinde bunu nasıl başarmış olabilirsin? Lütfen bana karizmatik yüzüne bir şey olmadığını söyle yoksa hazır hastanedeyken direkt morga geç! Adam bizi dava etse donumuza kadar alır!

Ay, kalbim tekliyor benim. İmdat!

Benden haber alamayınca Şeyma'yı aramış olmalıydı. O da burada olduğumu hemen iletmişti, eminim. Başıma bir ağrı daha saplanırken stres dolu bir nefes verdim. Aynı saniyelerde odanın kapısı açılınca, telefonu sesliye alıp yeniden cebime attım. Ama gördüğüm manzara oldukça şaşırtıcıydı. Doktor Hanım tekerlekli sandalyeyle bize doğru geliyordu.

Tekerlekli sandalye ne alaka?

Boş boş göz kırpıştırdım. Kadın, tekerlekli sandalyeyi büyük bir nezaketle önümüze getirdi. "İsterseniz arabanıza kadar böyle gidin, Ömer Bey. Aniden başınız dönebilir," derken etkileyici olduğunu düşündüğü bir gülüş gönderdi.

Kadın yürümede boyut atlayıp Hipokrat'a mezarında takla attırmıştı. Ağzım beş karış açık kaldı. Bu nasıl bir dişil enerjiydi? Kırk yıl tuzlu suda yıkansam şu evreye geçemezdim. Beni bütün bir şekilde tuza basmalıydılar.

"Ayağı kırılmadı, kafası yarıldı. Ne gerek var bun-" diyecek oldum.

Ama Ömer, "Haklısınız," dediğinde şok dolu bakışlarımın hedefi artık oydu. Elini alnına atıp yeni gelinler gibi nazlandı. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Sanki ayağa kalkarsam başım dönecek."

Az önce bana laf yetiştiriyordun be!

Sedyeden inip tekerlekli sandalyesine yerleşmesi için kadın koluna girmeye meyletti ama Ömer aniden kolunu bana uzatmış, en nazlı haliyle göz kırpıştırmaya başlamıştı. "Yardım eder misin Ayperi? Başım çok kötü."

Hayretler içindeydim. Bu hayretim sürerken kolundan kavradım. Tehdit dolu bir tebessüm sundum. "Ederim tabii, neden etmeyeyim?" Sedyeden

indiğinde bütün ağırlığını bana verdiğini ve bunu bilerek yaptığını bi yordum ama başucumda doktor varken çirkefleşmek zordu. Bir anda kö türüm olmuş gibiydi ve ne hikmetse bacakları bile tutmuyordu.

"Ah, başım!" dedi mükemmel bir oyunculukla. Tekerlekli sandalyesine kuruldu ama montunu bir koluna giymiş, diğerine giyememişti. Hâlâ yer gelindi. Sözde elini geri attı ama montunun ucunu bulamadı. Ne hikmetse ellerinden can çekilmiş gibiydi. "Montumun ucu..." dedi bitkinlikle. "Bu lamıyorum. Çok üşüdüm, Ayperi."

Doktor Hanım bozulduğunu asla saklamadığı bir ifadeyle masasına iler lerken, montunun ucunu sırtından çekip koluna doğru yolu gösterdim "Üşüme tabii," dedim uyuz bir tatlılıkla. "Hiç istemem üşümeni."

Büyük bir bitkinlikle montuna sarıldı. "Teşekkür ederim. Çok kan kay bettim, ondan sanırım."

Uyuz gülüşüm sürüyordu. "Kesin ondan, tabii."

Eğleniyordu adi adam. İfadem karşısında gülmemek için dudaklarını sıktığını anlayabiliyordum. Arkasına geçip tekerlekli sandalyesini doktora doğru ilerlettim.

Sarı saçları omuzlarından dökülürken reçetemizi çıkartmış, yeniden Ömer'e yönelmişti. Kadın ben burada yokmuşum gibi inatla bana bakmı yordu. "Bir krem ve ağrı kesici yazdım, Ömer Bey. Pansuman için her gün gelirseniz iyi olur. Bu gece uyumamaya da dikkat edin."

Reçeteyi Ömer'e uzattı ama Ömer'in artık kolları da tutmuyordu. "Te şekkür ederim," dedi bitkin sesi. "Ayperi, reçeteyi alır mısın?"

Alıp alnına yapıştırabilirim mesela!

Gülümsedim. "Teşekkürler." Reçeteyi kadının elinden aldım. "Başka bir şey yoksa gidebilir miyiz?"

Hanımefendi en sonunda varlığımı idrak edebilmişti. Bana soğuk bir sesle, "Tabii," dedikten sonra cilveli bakışları yeniden Ömer'deydi. "Görü şürüz, Ömer Bey."

Lütfen ben yokken görüşün, midem kaldırmıyor.

En sonunda odadan çıktığımızda şaka gibiydi ama o, tekerlekli sandal yede oturuyor, ben ise onu iteliyordum. Kapı kapandığı anda gerçek kişili ğime büründüm. "Şunu sırf intikam için yaptın, değil mi?"

Hâlâ aynı durumdaydı. "Ne intikamı? Ben asla kin tutmam, Ayperi. Hem ben ne yaptım? Doktor böyle uygun gördü. İşinin ehli kadın."

"Doktor, ayağın yere değse kahrından ölecek gibiydi zaten. Allah aşkına, kime kafasına dikiş atıldı diye tekerlekli sandalye verilir? Gören de otuz iki yerinden bıçaklandın sanacak!"

"Bilime güvenim sonsuzdur. Doktor ne derse o."

Hayret dolu ifadem büyüyordu. "Bir anda inme inmiş gibi davranman hangi bilim dalında geçiyor, başkomiser? İnanılmazsın ya!"

"Çenen değil, ellerin çalışsın." Yanından geçen başka bir tekerlekli sandalyedeki kadını işaret etti. "Şu teyzelerin hepsi bizi solladı. Biraz seri ol."

"Susuyor musun yoksa koşarak seni şu karşı duvara yapıştırayım mı?" Durup yandan yüzüne eğildim. "Yaparım, bilirsin."

Keyifle güldü. "Yaparsın, bilirim."

Dikleşip tekerlekli sandalyeyi yeniden ilerlettim. Döner kapıya yaklaşıyorduk. "Güzel, en azından anlattığım bir şeyi anlamışsın."

"Keşke sen de beni anlasan," dedi bu defa. "Bu arada, izin almadan sana dokunduğum için özür dilerim. Bu konuda hassassın, biliyorum. Düşünmem lazımdı ama o an düşünemedim. Yine yanlış anlama beni, olur mu?"

Durdum. Benimle birlikte tekerlekli sandalye ve o da durdu. Ne zaman bunu yapmıştı? Arabada alnına aniden bastırdığımda elimi kavradığı andan mı bahsediyordu? Oysa üzerine düşünmemiş, rahatsızlık hissetmemiştim. O şu an bunu söylemese aklıma bile gelmezdi. Dokunma fobimi yenmiştim. Bu, şaşırtıcı değildi. Şaşırtıcı olan, onun bu denli ince düşünerek özür dilemesiydi.

O gece ona, yıllarca her tenden korkarak yaşadığımı da anlatmış mıydım? Her şey o kadar karanlık ve bulanıktı ki ayıramıyordum. Normal şartlarda kendimi biliyordum. Bir arabada, hele de bir erkekle tek seyahat etmezdim ama onunla buraya gelmiştim. Aniden elimi kavradığında kriz kaçınılmaz olurdu ama aklıma bile gelmemişti. Bu gece de kolundan kavrayan bendim. Onun eli bana uzanmıyor, geri düşüyordu.

Neydi bu şimdi?

Kapıdan geçip dışarı çıktığımızda yüzüme çarpan soğuk rüzgâr bile o an için beni toparlayamadı. *Güveniyor musun ona, Ayperi?*

"Ayperi, merdiven, dur!" diyen Ömer'in sesiyle kendime geldim.

"Ne?" dedim alık alık ama her şey için çok geçti. Tekerlekli sandalye elimden bir anda uçup gitti ve Ömer önümüzdeki merdivenlerden pata küte aşağıya yuvarlandı. Orada merdiven olduğunu Ömer düşene kadar fark etmeyen ben, bu geceki şaşkınlıklarıma bir demet daha ekledim. Aşağıya önce merdivenlerden yuvarlanan Ömer düşmüş, toparlanma fırsatı olmadan tekerlekli sandalye de kafasına uçmuştu.

Ellerimi beş karış açık kalan ağzıma kapadım. "Ömer!"

Adam artık tamamen felç kalmış olabilirdi. Merdivenlerden düştüğü yetmiyormuş gibi başına uçan ve üzerindeyken tekerleri dönen sandalye altında kaldığı için inledi. "Ayperi!" dedi ağzının içinde. "Ayperi!"

Nihova

Dağ gibi adamı tek gecede yıktın, Ayperi! Kefenle göm de sen de kurtul, da kurtulsun.

Şaşkınlığım hem ona hem kendimeydi. Olduğum yere çakılmıştım. Melike misali bir hastane girişine merdiven koyan mühendisin, mimarın ve hepsinin okuduğu mektebe sövdüm. Gece, hastaneden çıktığımız anda bitecek sanıyordum ama yanıldığımı o an anladım. En uzun geceyi bile kitapları bir başka tarihte vermeye devam edebilirdi. Benim için tam olarak bu geceydi.

BÖLÜM 8

"Nasıl iş bu
her yanına çiçek yağmış
erik ağacının
ışık içinde yüzüyor
neresinden baksan
gözlerin kamaşır
Oysa ben akşam olmuşum
yapraklarım dökülüyor
usul usul adım sonbahar"

- ATTİLA İLHAN -

Bahtsızlıklarımızı da mutluluklarımızı da abartırız. Aslında ne söylediğimiz kadar bahtsızız ne de söylediğimiz kadar mutlu, der Balzac.

Mutluluk kısmı tartışıladursun, bahtsızlık kısmı şu an benim için oluk gibi kanayan bir yaraydı. Her şeyimin üzerine yemin edebilirdim ki ben söylediğim kadar bahtsızdım. Üstelik zerre abartmıyordum. Yoksa aynı günün içinde bir araba çizip, araba sahibinin kafasını yarıp üstüne bir de aynı kişiyi merdivenlerden aşağıya yuvarlamam ve tam anlamıyla pestilini çıkarmam imkânsızdı.

Yeniden dakikalar önce kusmak üzere olduğum [illegible] ve [illegible] hafifçe hava atarak çıktığımız [illegible], [illegible] ve [illegible] dönerek geri dönmek gibi bir şeydi. Yaşanılanlar [illegible], sinirimin dayanabileceğinin çok üstündeydi.

Mantosu Ömer'i nefaletten kazımıştım.

Yaşanan kazanın etkisiyle sol bileğini incitmiş, avuçları ve dizleri [illegible] Başına uçan tekerlekli sandalye ile yeni dikiş atılan yaraları için [illegible] Ama şanslı tarafından bakmak gerektiğinde alnındaki yara, bir şey olmamıştı. Fakirin tesellisi, bazı anlarda gerçekten umut oluyordu.

Dakikalar önceki gibi Ömer sedyede, işveli cilveli doktor da başında, duruyordu. Benim montumun fermuarını boğazıma kadar çekmiş, yok olmak istercesine yüzümü saklama derdindeydim. Ara ara terlik uçlarım yere saçma şekiller çiziyor, masum masum fayanslara bakıyordum.

Saatler önceki havamdan, sinirimden ve tersliğimden eser yoktu. Küçük adımlarla Ömer'in arkasından ilerliyordum ama benimle asla konuşmuyor ne dersem diyeyim sadece kafasını sallıyor, arada ters ters bakıyordu. O bu hastaneden sağ çıkarsa ben hapishaneye düşecek gibiydim. Bir gecede adamı yerle bir etmiştim.

Hayattan istifa dilekçemi nereye vermem gerekiyor? Hemen başvurmak istiyordum.

Gariban Ömer bir daha röntgene gönderilmişti çünkü bileğini fazlasıyla incitmişti ve adam polisti. Vicdan azabıyla yeri yarıp içine girmek istiyordum. Şanslıydık ki röntgen sonucu temizdi ve bu aksiliği de sadece incitmeyle bitirmiştik. Hayat bir yandan vururken diğer yandan böyle minik motivasyonlar sunuyordu işte.

İşveli, cilveli doktor Ömer'in bileğine bir krem sürmüş, sarıyordu. Bu işten mutlu olan tek kişi o olabilirdi. Bizi gördüğü anda güneş onun için yeniden doğmuştu. Sargıyı bitirdiğinde elindeki eldivenleri çıkarıp yeniden çöpe attı. "Evet," dedi keyifle. "Şimdilik bitti, Ömer Bey. Biri alnınızdaki yara, diğeri de bileğiniz için iki krem yazacağım. Antibiyotiğinizi de aksatmadan için."

Doktor Hanım süzülerek masaya ilerledi. Önümden geçti ama bana asla bakmadı. Koltuğuna kurulduğunda keyfi görülmeye değerdi. Hem bilgisayardan bir şeyler bakıyor hem de Ömer'i kesiyordu. İnanılmaz bir yetenek olduğunu inkâr edemeyecektim. Ben yapsam gözlerim kayardı.

İki işi bir arada yapmaya çalışırken, "Umarım iyi gelir," dedi. "Bir hafta sonra sizi yeniden bekliyorum. Hem dikişlerinizi alırız hem de bileğinizi kontrol ederiz. Ama bu süreçte bileğinizi fazla zorlamayın. Kalıcı sorunlara neden olabilir."

[illegible] kalkmamıştı ama her zaman bende olan gözleri bu defa [illegible] Doktor reçeteyi masanın ucuna bıraktığında mu[illegible] ondan önce ayağa kalkıp ben aldım.

[illegible]" dedim soğuk bir nezaketle.

[illegible] için bana baktıktan sonra yeniden Ömer'e döndü. [illegible] Buradaydım işte! Ömer yanımda belirdiğinde varlı[illegible] olduğum yoksa bu kadın beni varlık ve yokluk krizine sokacaktı.

[illegible]" dedi Ömer. Sesinden hiçbir duygu okunmuyordu.

[illegible] sarı saçlarını aynı kıvraklığıyla geri savurdu. "Rica ederim, ken[illegible] edin." Dudaklarında derin bir tebessüm vardı. "Bakalım, bu [illegible] misiniz Ömer Bey? Bu gece benim nöbetten pek uzakla[illegible] gibisiniz."

[illegible] güzel ve alımlı kadın. Her şeyi seni için yapıyoruz. Benim dünyaya [illegible] mesela. Sizi bir araya getirmek. O yüzden adamın kafa[illegible] merdivenlerden aşağıya yuvarladım.

La havle Rabbi'm!

Ömer'in cevap vermesini beklemeden masanın üzerinden bir kâğıt par[illegible] uzattı. "Numaram," dedi süzülerek. "Buralardayım ama isterseniz gel[illegible] arayın. Hatta yarın gelirseniz pansumanınızı da yaparız."

Eğer bu bir kadınsa ben Mahmut Tuncer'dim. Sadece göz kırpıştırarak [illegible]disine bakabildim. *Ben çıkayım, sen devam et, güzel kadın, rahatsız et[illegible].*

Ömer bu defa güvenip montunu bile bana vermemişti. Kendi sıkıca [illegible]ğında taşımıştı. Montunu ağır hareketlerle giyerken adımları geriledi. "Gerek yok." Kadının uzattığı kartı almadı. "Acil bir şey olursa acil servis[illegible] herkes ilgilenir. Teşekkürler, iyi nöbetler." Dakikalar sonra yeşil gözleri bana değdi. Hafifçe kapıyı işaret ediyordu. "Gidelim mi?"

Beklemiyordum ama belli etmedim. Kadının rengi atmıştı. Gülüşünü muhafaza etmeye çalışırken kartı usulca geri çekti. *İyi akşamlar*, deme gereksinimi duymadım. Nezaket, karşılıklı sunulan bir eylemdi. Ömer odadan çıktığında arkasındaydım. Küçük adımlarla onu takip ediyordum.

Yine rezil hayatımda şükredecek küçük detaylar bulabiliyordum. Şu andan çıkardığım şükür, bu defa Şeyma'ya yakalanmamış olmamızdı. Sadece bir olayı bilmesi çok daha makuldü. Adamı tek günde öldürmek için yoğun bir efor sarf etmiştim. Bence bu başarım bana kalmalıydı.

Hızla ilerlerken yanındaydım. Tekerlekli sandalyeye ihtiyacı olmadığını şu an çok daha iyi görebiliyordum. Dakikalar önceki hali tamamen beni uyuz etmek içindi. Şimdiyse savaştan çıkmış gibiydi. Saçları kanlı, kafası ve

bileği sargılı, montu çamurlu, pantolonunun dizleri hafif yırtıktı. Pişmanlıkla önüme döndüm.

Tüm bunları tek başına yaptın, Ayperi. Tebrikler, kızım.

"Demek ki yürüyebiliyormuşsun," diye mırıldandım. "Ne diye tekerlekli sandalye isteyip başımıza bu işleri açtın?" Cevap vermedi. Hatta dönüp bakmadı bile. Bu daha da rahatsız ediciydi. "Ömer," dedim masum bir sesle. "Gerçekten yanlışlıkla oldu. Bilerek yapar mıyım?" Yine cevap vermedi. Döner kapıdan geçerken arkasındaydım. "Ben ne bileyim orada merdiven olduğunu? Sen de biraz erken söylesene." Tam olarak şu an o merdivenleri iniyorduk. Kırıp atmak istiyordum her bir basamağını. "Hem ne biçim başkomisersin sen? Şu merdivenden düşerken, takla atıp kendini koruyamıyor musun?"

İlerlemeye devam ediyordu. Yüzüme bakmadan yoğun bir imayla, "Kusura bakma," dedi. "Güvendiğimiz kişiler olunca kendimizi koruma gereksinimi duymadık. Hani beni öldürme girişiminde de bulunmazsın diye düşündüm. Ama zerre düşünmeden arabamı çizen, bunu da yapar tabii. Hata bende."

"Yapmadım zaten." Yetişmeye çalışıyordum ama zordu. Hızla ilerliyor, bana asla bakmıyordu. Koşar adım arkasındaydım. "Ömer," dedim masumlukla. "Ömer!" Bu defa sesim beklediğimden daha nahif ve kırılgan çıkmıştı. E harfini saçma bir şekilde uzatmıştım ama işe yaramış olmalı ki durdu. Hafifçe arkasını dönüp ters yeşilleri bana dikti. İlk defa ne yapacağımı bilemez bir şekilde kaldım. İnsan üzerinde pijama, ayağında banyo terlikleriyle ne kadar masum olabilirse o kadar masum olmaya çalıştım ve göz kırpıştırdım. "Gerçekten isteyerek olmadı, özür dilerim."

Küçük bir an anlamsızca bakıştık. Hastane otoparkı için mükemmel bir aktiviteydi. Gecenin karanlığı keşke beni de yutup şu an buradan silseydi. Buna o kadar çok ihtiyacım vardı ki. Ömer'in bakışları tipimde bir süre oyalandıktan sonra küçük bir *ya sabır* çekti ve en sonunda yüzünü tamamen bana döndü.

"Yılların polisiyim, Ayperi. Sayısız operasyona, çatışmaya katıldım ama senin bana şu bir günde verdiğin zararı en azılı suçlular bile veremedi. Bence kendinle gurur duymalısın."

Tatlı ve masum olduğunu düşündüğüm göz kırpışıma devam ettim. *Dilerim karşıdan da öyle görünüyordur.* Parmak uçlarımı çekiştiriyordum. "Özür dilerim."

Şüpheyle bakıyordu. "Bilerek yaptın, değil mi?"

Bunu asla kabul edemezdim çünkü gerçekten hiçbir şeyi bilerek yapmamıştım. "Hayır!" dedim anında. "Neden böyle bir şey yapayım? Tamam, manyağız da o kadar da değil."

"Arabamı çizdin."

"Ee, sinir ettin!"

"Kafamı yardın."

"Ee, takip ettin."

"Merdivenden yuvarladın."

Bana izinsiz dokunduğunu düşündüğü için dilediği özür ve cümleleri aklıma geldiğinde yine elim ayağım birbirine dolaştı. "Çünkü boş boş konuştun!" diye çıkıştım. "Söylediklerini düşünürken önüme bakmadım, oldu mu? Sen kör müsün? Baksaydın ya! Düşmeden üç saniye önce *dur*, diyorsun! Gözlerin nerede?"

Yine sadece bana bakıyordu. "Belki ben de başka bir şey düşünüyor, önüme bakmıyordum."

"Demek ki bazen böyle şeyler olabiliyormuş."

"Benim düşüncelerim senin pestilini çıkarmıyor, Ayperi."

Çenem anlamsız bir inatla dikti. "Felçli Ali Rıza Bey taklidi yapıp tekerlekli sandalye istemeseydin, bunların hiçbiri olmayacaktı. İnanılmaz bir adamsın ya!"

"Refakatçimin beni öldürmeye çalışacağını düşünemedim, affet." Arkasını dönüp arabaya doğru ilerlemeye devam etti.

Gözlerimi kapatıp sakinleşmek adına burun kemerimi sıktım. "*Yanlışlıkla oldu*, diyorum, yanlışlıkla! Neden anlamıyorsun?" Çaresizce arkasından ilerledim. "Karıncayı bile incitmem ben."

Arabanın önündeydi. "Karıncayı incitmeden belini kırıyormuşsun gibi geldi, Ayperi." Kapıyı açıp sürücü koltuğuna kuruldu.

Ne diyebilirdim ki? Haklı olduğu noktalar vardı. Çaresizce arkasından ilerlediğimde bu defa öne değil, arka koltuğa yönelmiştim. Anında, "Nereye?" diye sesi yükseldi.

"Arkada oturacağım. Önde seni öldürürüm falan. Maazallah."

Kapıyı açmayı denedim ama olmadı. Kilitliydi.

"Öne gelir misin Ayperi?" dediğini duydum. "O kapı bozuk."

Öne yöneldim ama bu kapının bozuk olmadığına adım gibi emindim. Yanına oturup, kemerimi takarken göz ucuyla baktım. "Yalan söylüyorsun, değil mi? Bozuk falan değil."

Yine oldukça netti. "Bence az önce bozuktu. Şimdi çalışıyor mu bilemiyorum."

Onun adına çok umutsuzdum. "Şaka gibisin!" Dirseğimi cam önüne yaslayıp parmaklarımı stresten sızlayan şakaklarıma attım. Ömer arabayı çalıştırıp park alanından çıktı ama doktorun *zorlama*, dediği bileğini zorladığını hissediyordum. "Kolun çok ağrıyorsa durdur, taksi çağıralım."

Ben süreyim, diyecektim ama bu saatten sonra ne o bana güvenirdi ne de ben kendime.

"Henüz o kadar yaralayamadın. Gerek yok."

Sıkıntıyla ofladım. "Kaç kere daha özür dileyip, bilerek olmadığını belirtmem gerekiyor? Söyle de tek seferde o kadar özür dileyeyim ve artık susayım çok rica ediyorum."

Yola odaklanmıştı. "Bu kadar çok şey yaptıktan sonra tek bir kuru özürle yakayı kurtaracağını düşünmen çok masum ama yemezler, Ayperi."

Şaşkın, ters ve bilinmezlikteydim. "Ne?"

"Arabamı çizdin," dedi harfleri bastırarak. "Kafamda beş dikiş, bileğimde sargı var. Ama her şeyi geçtim, o çizik..." Gözleri küçük bir an kapandı. İçi yanmış olmalıydı. "Keşke bir kere daha kafamı yarsaydın da şu arabaya bunu yapmasaydın, Ayperi."

Yüzüne değil, önüme bakıyordum ama çenem yine dikti. "Sen de arama masaydın. *Git*, diyorsam git işte. Sinirlendiğimde gözüm bir şey görmüyor. Hem parası neyse vereceğim, tamam dedik ya."

"Para istemiyorum. Senin bu bir günde bende bıraktığın hasarları para kapatmaz."

Artık bir nebze de olsa tedirgindim. Göz ucuyla baktım. "Ne istiyorsun?" *Lütfen bir başkomiser olduğunu unut ve beni tutuklama.*

Göz ucuyla baktı. "Yemek yapmayı biliyor musun?"

"Evet."

"İyi." Önüne döndü. "Karalahana sarması ve laz böreği istiyorum. Ama hazır değil, sen yapacaksın. Hep bu ikisini merak etmişimdir."

Pardon? O yola bakıyordu ama benim şaşkın bakışlarım ondaydı. Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilir miydi? Ya da gerçekten kafasına aldığı darbeler sonucu mal olmuştu.

Ona baktığımı fark ettiğinde küçük bir göz temasının ardından yeniden önüne döndü. "Hiç öyle bakma," dedi. "Para verip, hasar karşılayarak yanmayı da bekleme." Sargılı bileğini kaldırdı. "Arabadan ettiğin yetmedi bir de beni işimden edecektin. Bileğime bir şey olsa ne yapacağım?"

"Abartma," dedim anında. "İncindi sadece, kopmadı."

"Ha gayret, haftaya da onu yaparsın." Başını iki yana salladı. "Arabamda derin bir çizik, kafamda beş dikiş ve bileğimde sağlam deliller olacak

morluklar var. Tek özürle benden kurtulamazsın. Bu dediklerimi yap, o zaman bir daha düşünürüz."

Makul olmaya çalışıyordum. "Tüm bunların laz böreği ve karalahana sarmasıyla alakası ne?"

"Sen bana yapacaksın," dedi. "Bu şekilde özrünün samimiyetine inanacağım."

"Allah Allah! İşimiz gücümüz yok, bir de seni özrümün samimiyetine mi inandıracağım?"

"Tabii," dedi ciddiyetle. "Yemekleri yediğimde ölmezsem sana güveneceğim yoksa beni öldürmeye çalıştığın fikrinden uzaklaşabileceğimi sanmıyorum."

Ya sabır çektim. Nelerle sınanıyordum ben? İç sesimi sesli dile getirmeden edemedim. "Allah'ım, sen beni neyle sınıyorsun?" Ona döndüm. "Sen o fikre sıkıca tutun, tamam mı? Sakın bırakma. Böyle devam edersen gerçekleşecek çünkü." Mahalleye yaklaştığımızı fark ettiğimde dikleştim. "Durdur şu arabayı."

Bunu beklemiyordu ve bu defa şaşıran oydu. Bir bana bir yola bakarken, "Ne?" dedi. "Eve daha var."

"Komşular görür, gece gece yanlış anlar. Bırak şurada."

"Saat gecenin ikisi, Ayperi. Bu saatte kim görecek? İki dakika daha sabret, geldik zaten. Burada bırakmam. Baksana köpekler var." İtiraz edecektim ama sokak köpeklerinin çöpün etrafında olduğunu gördüğümde istemsizce sustum. Aniden, "Köpeklerden korkar mısın?" diye sormasını beklemiyordum.

Başımı sağa sola salladım. "Hayır, severim. Ama bizim mahalledekiler bazen saldırabiliyor. Endişeleniyorum."

Dudağında küçük bir tebessüm belirdi. "Güzel. O zaman iyi anlaşacaksınız."

Kimden bahsettiğini anlamadım. İfadem sorgular bir hal aldı. "Efendim?" demiş bulundum ama araba aniden durmuştu. Sorumdan kopup etrafa bakındığımda evimin önündeydik. Bu araba uçuyor olabilir miydi? Ya da ben ne zaman binsem zaman algımı yitiriyordum. "Teşekkürler," diye mırıldandım. Cebimdeki reçeteyi çıkarıp torpidonun üstüne bıraktım. "İlaçlarını al, ihmal etme."

"Sen de yemeklerimi unutma," dedi ciddi ciddi. "Bekliyorum."

Araçtan inip nezaket dolu bir gülüş sundum. "Zıkkım ye, başkomiser."

Güldü. "Olur, yaparsan onu da deneriz. Dedim ya, ben meraklı bir adamım. Tadını merak ederim."

"İyi, ne mutlu sana." Kapıyı yüzüne kapatıp geriledim.

Camı açıp yine yeşil gözleriyle denk düşmeme neden oldu. "Ciddiyim," dedi. "Gerçek bir özür sunmak istiyorsan dediklerimi yaparsın." Sargılı bileğini kaldırdı. Başını görmemek zaten imkânsızdı. "Bence bu teklifi bir düşün."

Cevap vermeden, arkamı dönüp apartmana ilerledim. Demir kapının önüne geldiğimde arabanın uzaklaştığına dair bir ses yükselmemişti. Durup kapıdan içeri girmeden hemen önce ona baktım. Aynı yerde, apartmandan içeri girmem için beni bekliyordu. Küçük bir andı. Demir kapıdan içeri süzüldüm ve artık gidebileceğini belirtmek için bakışlarımı yeniden ona çevirdim. Aynı dikkatle izliyordu.

Demir kapıyı kapatıp silueti silindiğinde arabanın hızla uzaklaştığını duydum. Öyle yoğun ve yorucu bir geceydi ki stresten midemin kasıldığını hissediyordum. Merdivenleri çıkıp eve yaklaştığım her adımda gerginlik büyüdü. Ömer'i sağ kurtarmıştık ama ben bu geceden nasıl sağ kurtulacağımı hiç bilemiyordum. Tek temennim Melike'nin uyuyor olmasıydı yoksa canıma okuyacaktı.

Ses çıkarmamak için üst düzey bir başarı göstererek evden içeri girdiğimde parmak ucunda yürüyordum. Ama salonun hâlâ açık olan ışıkları başıma geleceklerin habercisi gibiydi. İçeri girdiğimdeyse görüntü yanıltmadı. Melike, tekli koltuğa kurulmuş *The Goodfather* film afişi gibi oturuyor, çatık kaşları ve banyodan yeni çıktığı belli olan kıvırcık saçlarıyla bana bakıyordu. Bundan sonra benim için edilecek tek bir dua vardı:

El Fatiha...

Gün aymış, karanlık dağılmıştı. İnsanlar hayat telaşına ve günlük düzenlerine dönerken sıradan bir okul gününün ardından her zamanki gibi tıklım tıklım dolu olan bir toplu taşımada eve dönme derdindeydim. Ama ilk defa toplu taşımanın hengâmesine odaklanamıyordum çünkü başım fazlasıyla ağrıyordu.

Gece ikiye kadar hastanelerde sürünmüş, eve geldiğimde Melike tarafından yerlerde sürüklenmiş, sabah dersim olduğu için de bir saat bile uyuyamadan, hazırlanıp iş için yollara düşmem gerekmişti. Yine kendime şanslı bir nokta bulacak olursam bugün dersim akşama kadar değildi ve okuldan erken çıkabilmiştim. Şu an tek düşündüğüm şey eve gidip uyumaktı çünkü gözkapaklarımı açık tutmakta zorlanıyordum.

Normal şartlarla uyumak için vaktim vardı ama Melike'nin bir buçuk saat çenesini çekmiştim, sağ olsun. *Sen bunu nasıl yaparsın? Adamı öldürmek mi istiyorsun? Zengin, dedik ya, angut musun? Bunlar az olmuş, keşke silahını alıp adamı direkt vursaymışsın. Manyak mısın se.* [illegible] isyanların hepsi

havada uçuşmuştu. En son ben koltukta uyuklarken o hâlâ kendi kendine homurdanıyor, arabanın borcunu nasıl çıkaracağımız konusunda çıkış yolu bulmaya çalışıyordu.

Yine şanslı olduğum bir nokta vardı. Çok şükür ki Ömer'i bir de asfalta yapıştırdığımı bilmiyordu. Bence yeterli bir teselliydi.

Gün içinde defalarca Ömer'e mesaj atma, nasıl olduğunu, ilaçlarını alıp almadığını sorma girişiminde bulunmuştum ama utanmış, ne diyeceğini bilememiş ve telefonla uzun uzun bakışarak en son yine o mesajı atamamıştım. Kolu şişmiş miydi? Peki, ya başı? Düşerken sırtını da vurmuştu ama söylememişti. Ağrıyor muydu?

Peki, bunlardan bana neydi?

Ağrıyan şakaklarımı ovuşturdum. Gözlerim kapalı, zihnim boştu. *Yeşilçam'daki Ah Nerede filmini hatırlıyor musun Ayperi? Oradaki gibi şimdi Ömer de dolmuşun üzerinden kafasını cama doğru uzatıyormuş. Ne yapardın?*

Kendi düşünceme irkilerek gözlerimi açtım. Ters bakışlarımın hedefi hemen yanımdaki camdı ama tabii ki Ömer falan yoktu. Ne saçmalıyordum ben? Bunlar ne biçimsiz düşüncelerdi? Kendimi kınadım ama anlamsızca cama yaklaşıp dışarıyı kontrol ettim. Bugün şaşırtıcı bir şekilde hiçbir yerden çıkmamıştı. Dün geceden sonra sürekli mesaj atar, yine felçli Ali Rıza Bey gibi davranır sanmıştım.

Çok mu uykusuz kalmıştım ben? Saçmalıyordum. Neden bunları düşünüyordum ki? Camdan uzaklaşıp yeniden gözlerimi kapatarak kendi zihnimdeki karanlığa gömüldüm. Çünkü en güvenli sığınak sadece burasıydı.

Koltuğa kurulmuş, dikkatle spor bülteni izleyen abime teşekkür etmem gereken dakikalar içindeydim. Tam kadro olarak evde olduğumuz şu dakikalarda, o burada olduğu için ne Melike ne de Şeyma beni sorguya çekiyordu. Abiler çoğunlukla sinir etseler de bazen oldukça kullanışlı olabiliyorlardı.

Herkes evde olduğu için bugün akşam yemeğimizi erken yemiştik. Şeyma odasındaydı ve büyük ihtimalle akşam namazını kılıyordu. Melike'yse bulaşıkları yıkamak için mutfaktaydı. Tabaklarla kafamda sirtaki yapma ihtimaline karşı abimin yanına sığınmıştım. O, izlediği maçın kritiğini üçüncü kez dinliyorken karşısındaki koltuğa tünemiş, telefonumla bakışıyordum.

Ömer'den hâlâ ses yoktu. Bense mesaj atıp atmama arasında, ince bir ip üzerinde yürümekteydim. *Adamın kafasını yarıp kolunu kırdın. Bir nasılsın da mı demeyeceksin*, diyen vicdanımla *kendi arandı*, diyen gururum kıyasıya yarışıyordu.

Melike, "Nefret ediyorum bulaşık yıkamaktan," diyerek salona girdi. "Bunun yerine sabaha kadar ev silsem daha iyi."

"Ev silerken de *keşke bulaşık yıkasam,* diyorsun," diyen abimdi ama bakışlarını ekrandan koparmamış, pürdikkat gol pozisyonunu izliyordu. Kırkıncı izleyişi falandı ama hâlâ idrak edememiş olmalıydı. Sözkonusu Trabzonspor olduğunda yedikleri hiçbir golü kabul etmemek gibi bir huyu vardı. "Açı," dedi ağzının içinde. "Bak işte, açı yanlış, abi!"

Hayır. Ben de kendisiyle birlikte kırkıncı defa izliyordum. Kaleci beyefendi bildiğin topun tersi yönüne uçmuştu. Topu tutamamıştı. Bu kadar basitti ama abim kabullenmemekte kararlıydı.

"Bir dahakine bulaşıkları sen yıka o zaman, Mıkı abi." Yanıma oturan Melike ekşimiş bir yüzle ellerini kokluyordu. "Leş gibi koktu minik ve narin ellerim."

Şeyma'nın odasından, "Esselamü aleyküm verahmetullah," diye ilahi bir ses yükseldi. Büyük ihtimalle bize vermek istediği bir mesaj vardı ama şu an üzerine düşünemeyecektim. Hâlâ telefon ekranıyla bakışıyordum.

Melike kolumu dürtüklediğinde dalgın bakışlarım ekrandan koptu. "Ne istiyor?" dedi Melike. "Neyi eksik yaptım, lan?"

Bilmem, dercesine dudak büzdüm.

Abim hâlâ pürdikkat televizyon izliyordu. "Yemekleri dolaba koydunuz mu diyor?" dedi.

Aynı saniyelerde Şeyma'dan bir ses daha yükseldi: "Melike, Ayperi! Yemekleri küçük tencerelere alıp dolaba koydunuz, değil mi? Dışarıda kalırlarsa ekşirler."

Kendi derdimden sıyrılıp şaşkın bakışlarımı abime diktim. Melike'nin ifadesi de tam olarak benimle aynıydı. Önce birbirimize, daha sonra yeniden abime baktık. Tek kaşım usulca havalandı. Ona baktığımızı birkaç saniye sonra algılayabilen abim göz ucuyla bakmış, küçük bir an herkes göz kırpıştırmıştı.

"Ne?" dedi en sonunda. "Ne bakıyorsunuz?"

Cevap Melike'den geldi: "Şeyma Dili ve Edebiyatı'nı çözmen beni derinden etkiledi, Mıkı abim."

İfadesizce televizyona döndü. "Her zaman dediği şeyler. Siz bu zamana kadar çözemediyseniz biraz malsınız demektir." Kanalı en sonunda değiştirdi.

"Ben niye çözemedim, lan?" dedi Melike. Bana döndü. "Sen çözdün mü Pero? Mal mıyım lan ben? Kaç yıldır yan yanayız, valla ben hâlâ Şeyma dilini çözemiyorum."

Şefkatle saçlarını okşadım. "Merak etme, ben de çözemedi

Oldukça makuldü. "O zaman mal mıyız biz?" Abime döndü. "Mıkı abi, beni çözdün mü? Söyle bakayım, nasıl biriyim?"

Abim olumlu anlamda homurdandı. "Sessizsen bir haltlar karıştırmışsındır. Erkenden uyuyorsan da bir haltlar karıştırmışsındır. Yani genel olarak bir haltlar karıştırmışsındır, Melike."

Melike etkilenmişti. "Doğru, ben hep bir haltlar karıştırırım. Oldukça başarılı bir değerlendirme."

Abim diğer üç kanalda izleyip açı bozukluğu olduğuna inandığı golü bir de dördüncü kanalda izleme derdindeydi. "Susun, sunucuyu duymuyorum," diye homurdandı ve kumandayı ekrana doğru salladı. "Al işte bak! Açı yanlış, abi, açı."

Kabullenmeme düzeyi inanılmaz bir boyuttaydı.

Laf sokmadan duramadım. "İstersen biz çıkalım evden, sen devam et, abi. Evin barkın yok mu senin? Gidip maç kritiğini kendi evinde izlesene."

Abiliğini konuşturup beni umursamadığını belirtmek için televizyonun sesini daha da açtı. "Bizim apartmanın alt yapısında sorun var. Elektrikler gidip geliyor."

Bıkkınlıkla oflayıp yeniden telefonumla bakışma mesaime döndüm. Ne yapmalı? Ne?

"Kızlar, kime diyorum ben?" diyerek en sonunda odasından çıkan Şeyma oldukça şıktı. "Yemekleri hallettiniz mi? Bir daha beni uğraştırmayın, hemen çıkmam lazım."

İspanyol paça siyah pantolonunun üzerine bordo, saten bir tunik giymiş, aynı tonlarda desenli bir şalla kombinini tamamlamıştı ve oldukça güzel görünüyordu. Nadir makyaj yapardı. Bunun için özel bir an olması gerekiyordu. Zaten yaptığı tek makyaj ceylan gibi olan gözlerine *eyeliner* çekmekti ve yine bu öldürücü dokunuşu yapmıştı.

Melike'den gaza getiren, "Vay, vay, vay!" diye bir nida yükseldi. "Bu güzellik nedir ya? İlahi bir nurla mı donatıldın kız sen, ağzım yediğim."

Bu iltifat karşısında utangaç bir tebessüm sundu Şeyma. "Teşekkürler, Melike ama yemezler. Yemekleri halletmedin, değil mi?"

Melike sırıtmaya devam ettiğine göre yapmamıştı. "Bunları bırak, güzelliğini konuşalım, Şemoş'um."

Abim artık kabullenemediği gol acısına değil, göz ucuyla Şeyma'ya bakıyordu. "Akşam akşam nereye?"

Şeyma dönüp, bakma gereksinimi duymadan hole ilerledi. "İşim var." Hole çıkıp mutfağa yöneldiğini görebiliyordum. Büyük ihtimalle Melike'nin küçük tencerelere almadığı yemekleri halledecekti. *Annemiz*, diye boşuna demiyordum.

Abim koltukta dikleşmiş hatta televizyonun sesini kısarak bize dönmüştü. "Ne işi var bunun? Bu saatte dışarı çıkmazdı."

Abim sorgulayadursun, ben hâlâ telefonla bakışıyor, telepatik yollarla bu çıkmazdan kurtulmaya çalışıyordum. Bunu diyeceğimi asla tahmin etmezdim ama nasıl olduğunu sorabilmem için önce onun mesaj atması gerekiyordu yoksa ben inadımı kırabilecek gibi değildim. Kolunu fazla zorladıysa kalıcı bir hasar oluşabilir, bu da mesleğini etkileyebilirdi. Bunun yaşanmasını istemiyordum. Her ne olursa olsun, o noktaya gelmesinin kolay olmadığına emindim. Vicdanım el vermiyordu.

Kafam bu düşüncelerle meşgulken abime, "Çıkar," dedim dertli dertli. "Niye çıkmasın?"

"Çıkar da bu saatte mi çıkar?" dedi abim.

"Saat daha altı, Mıkı abi," diyerek olaya en mantıklı açıklamayı getiren Melike'ydi.

Bu defa dikleşen bendim. "Niye açıklama yapıyorsun, Melike?" Ters bakışlarımın hedefi abimdi. "Sana ne, abi! Bu evdeki herkes sana hesap mı verecek? İsteyen istediğini yapar, sorgulamak sana düşmez. Kalk, evine git ya!"

Zaten canım burnumdaydı, şu an bir de abi zorbalığı asla çekemeyecektim.

Yüzü ekşidi abimin. "Ne demek sana ne? Üç kadın tek başınıza yaşıyorsunuz. Hepinizden sorumluyum ben."

Aynı şekilde benim de yüzüm ekşidi. "İnan, kendine bu sorumluluğu yüklemene hiç gerek yok, abi. Biz başımızda bir koruma olmadan da hayatımıza devam edebiliyoruz." Parmağım ekrana döndü. "Ayrıca gol yediniz. Açı falan değil, bildiğin kaleci o topu tutamadı. Artık bunu kabullenip aynı şeyi kırk kere izlemeyi keser misin?"

İyi, hoştu ama bazı konularda fazla geleneksel olabiliyordu. Kendisiyle yaş aralığımız yakın olduğu için de kavgadan asla geri kalmazdık. Saç, baş, tekme, tokat kavga etmişliğimiz de vardı, birbirimizi döverken, yorulup ara verdiğimiz de. Aynı fikirde asla buluşamazdık.

İfadesi keskinleşti. Kaşları çatılırken daha da dikleşti. İşaretparmağının hedefi bendim. "Ayperi, bana bak."

Dikleştim. "Ee, baktım, ne var?"

Araya giren Melike'ydi. "Ay, şu an sizin kardeş kavganızı hiç çekemem. Lütfen susar mısınız?" Koltuğa yayılıp bana döndü. "Kız, bana bak, Barış'la buluşmaya gidiyor olmasın? Bana nereye gittiğini söylemedi, sana söyledi mi?"

Şeyma'ya hastanede vurgun olan doktordan bahsediyordu. Ama Şeyma, Barış Bey'den zerre hazzetmiyordu. "Yok be," dedi: ' fi-ri uzatarak.

"Nereye gittiğini bana da söylemedi ama o dediğin şeyin seçenekler arasında olmadığına eminim."

"Barış kim?" dedi abim aniden. Televizyonu tamamen kapatıp kumandayı yana savurdu. İfadesinden okunan tek şey meraktı.

"Şeyma'nın âşığı," dedi Melike.

Abimin bir kaşı havalandı. "Neyi, neyi? Bir daha söyle bakayım."

Melike oldukça rahattı. "Âşığı," dedi harfleri uzatarak.

Abim anlamamakta kararlıydı. "*Âşığı*, derken?"

"Seviyor işte, abi. Neyini anlamadın?" diye çıkıştım.

Melike sessizce, "Keşke kendine ait konularda da zihnin şu kadar berrak olsa..." diye mırıldandı.

Ters bakışlarımın hedefi yine arkadaşımdı. Çünkü bana laf sokmak için hiç de doğru bir zaman aralığında değildik. Kendimle yeterince çelişiyor, kararsızlıkla savaşıyor ve asla bir sonuca varamıyordum.

Ama abim diğer konudan kopamamıştı. "Kim bu Barış? Bir adamakıllı anlatın."

Tam da bu noktada kardeşliğimi konuşturdum. "Seni ilgilendirmez. Benim hayatıma yeterince burnunu sokuyorsun, milletten uzak dur."

Lise boyunca tüm çevre beni Ayperi olarak değil, Muharrem'in kardeşi olarak bilmişti. Şimdi durulmuştu ama o zamanlar kavgaları eksik olmaz, gençler kendisinden çekinirdi. Bu korkuyla erkekler bana yaklaşmaktan tedirgin olurdu. Açıkçası işime de geliyordu. Bu durumdan çok da şikâyetçi olduğum söylenemezdi. Ama abimin bu tavrı belli bir yaştan sonra hiç çekilmiyordu.

Yastığı aniden kafama fırlattığında, onun da beni çekemediğini anlamış oldum. Beklenmedik darbe sonucu sendeledim. Yastığı kavrayıp ona geri savurduğumda abi şefkatiyle yastığı geri savurdu ama burnuma denk gelmişti. Bütün öfkemle aynı karşılığı verecekken, Melike yastığı elimden çekip aldı.

"Lan, bir durun!" dedi ters ters. "Siz ne zaman bu yastığı birbirinize fırlatmaya başlasanız en son bana denk geliyor. Valla şu an uğraşamam." Abime döndü. "*Barış kim* mi? Doktor ve Şeyma'yla aynı hastanedeler. Ne zamandır bizimkinin peşinde ama Şemoş'um yüz vermiyor. Hareketlerinden hoşlanmıyormuş. Hadi ona tamam..." Göz ucuyla bana bakıp yastığı bu defa o yüzüme iteledi. "Ama insan, hareketleri olgun biriyle karşılaştığında da bir değerlendirmeli bence, değil mi canım arkadaşım?"

Yastığı geri itip Melike'ye imayla göz büyüttüm ama anlamamakta kararlıydı. Aynı dakikalarda içeriden Şeyma'nın sesi yükseldi. Melike'nin

topladığı mutfağı bir tur da o topluyordu. "Ben çıkıyorum, geç kalmam," dedi ve kapının kapanma sesi duyuldu.

Aniden abim de ayaklandı. "Ben de çıkıyorum. Bir işim vardı, yeni hatırladım." Koltuk başına attığı deri ceketini alıp hızlı adımlarla salondan çıktı ve gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra yine kapının kapanma sesi duyulduğunda kaçınılmaz olan gerçekleşmiş, Melike'yle baş başa kalmıştım.

Melike en bilgiç sesiyle, "Bunlarda bir şey var," dedi. Salon çıkışına bakarken gözleri kısıldı ve bana döndü. "Sence Mıkı abi Şeyma'dan mı hoşlanıyor?"

Bu çıkarımını fazlasıyla kınadım. "Daha neler! Ben neysem siz de onun için öylesiniz. Abim hep fazla sahiplenicidir. Birini benimsediyse asla zarar görmesini istemez. Sorgular, eşeler. Sanki abimi tanımıyorsun, Melike, sen de abartma yani."

"Lan, tanıyorum ama..." Salonun kapısına bakarken gözleri kısıldı. "Bu sefer bir başka sorguladı sanki. Bana mı öyle geldi? Neyse." Ayağa kalkıp, "Kendime kahve yapacağım," dedi. "Sen de istiyor musun?"

"İstemiyorum, teşekkürler." Aynı saniyelerde elimdeki telefon titremiş, ekran parlamış ve bildirim düşmüştü. Küçük bir an elimi kolumu nereye koyacağımı, ekranı nasıl açacağımı bilemedim. Şanslı olduğum noktaysa Melike'nin odadan çıkmış olması ve bu halimi görmemesiydi. Mesaj Ömer'dendi. Zafer dolu bir tebessümle sırıttım.

Başkomiser: *Yemek yemediğim için ilaçlarımı içemiyorum ve ağrım var.*

Görüldü yapacağım anda durdum. Melike hep hemen cevap vermemek gerektiğini söylerdi. Mesaj bekliyor izlenimi vermemek için bunu yapmak zorundaymışız. Ekranı kapatıp bakışlarımı saate çevirdim. Üç saniye bence yeterli bir süreydi. Mesajı açıp hızlı bir cevap yazdım.

Ayperi: *Ye o zaman. Engel olan mı var?*

Başkomiser: *Laz böreğim ve karalahana sarmam hâlâ gelmedi. Ne yiyebilirim ki?*

Ayperi: *Zıkkım ye, dediğimde ciddiydim.*

Başkomiser: *Ben de isteklerimi belirtirken ciddiydim. Sen getirirsen onu da yerim, dedim. Ayrıca nasıl yiyebilirim? Ayağa kalktığımda başım dönüyor, bileğim ağrıyor.*

Ayperi: *Abartma, Ömer. Hep böyle abarttığın için bu haldesin zaten. Kötürüm numarasına son ver.*

Ekrana art arda iki fotoğraf düştü. Birinde Range Rover'ın üzerindeki derin çizik, diğerinde sargılı bileği vardı. Mesajı da çok gecikmeden geldi.

Başkomiser: *Başımdaki beş dikişi de atmama gerek var m*

Ayperi: *Hayır, yeterli.*

Başkomiser: *Bence tüm bunlar da kötürüm olmak için yeterli.*

Ya sabır çektim ama haklıydı. Bana bile inme inecekken onu düşünemiyordum. Ama aniden bir konum attığında kaşlarım çatıldı. Mesaj ardından geldi.

Başkomiser: *Konumu şöyle bırakayım. Belki ölümün eşiğine getirdiğin hayatı hatırlar, insafa gelirsin.*

Ayperi: *Ne bu? Evin mi? Bir de ayağına mı getireceğim? Var mı başka emrin?*

Bir fotoğraf daha attı. Sadece alnı, koyu kahve saçları ve sargısı görünüyordu ama vermek istediği mesajı anlamamak için mal olmak gerekiyordu. Mal olmak istiyordum. Mesaj gecikmedi.

Başkomiser: *Ayağa kalkınca başım dönüyor. Bari yakındaki parka getir.*

Ayperi: *Sen ne biçim başkomisersin? Emniyette de böyle nazlı mısın? Ayrıca ilaçlarını iç!*

Başkomiser: *Kafamı yaran ilk suçlu sensin. Meslek hayatım boyunca ilk, inan. Ayrıca aç karnına ilaçlarımı içemem. Bir de midem mi delinsin?*

Ayperi: *Dönüp uyu o zaman. Bu dediklerini yapmamı daha çok beklersin!*

Mesajı göndermek için yeşil butona basmam ve enseme okkalı bir şamar yemem aynı saniyelere denk düşüyordu. Aldığım beklenmedik darbeyle öne doğru savruldum. Saçlarım yüzümü kapatırken elimden düşmek üzere olan telefonu son anda yakaladım.

"Ne oluyor, ula!" Elim enseme giderken şaşkın bakışlarım darbeyi aldığım yöne döndü. Şu durumda Melike'yle burun buruna gelmeyi beklemiyordum. Hangi ara yanıma gelmiş ve bu denli yaklaşmıştı, hiçbir fikrim yoktu. Bir elim ensemdeyken şaşkın ama boş bakışlarla göz kırpıştırdım. "Manyak mısın be? Ne vuruyorsun?"

Gözlerinde dönen öfkeyi görmemek için kör olmak gerekirdi ki bu bakışı biliyordum. Zengin aile kadınlarının annelerini aratmayacak bir şekilde, "Aptal!" dedi. "Delirdin mi sen?" Boş ve şaşkın bakışım sürüyordu. Elini alnına atıp gözlerini kapadı. "Yemin ederim, iki günde yaşlandırdın beni, Pero. Senin yüzünden elim ayağım titriyor, kalbim çarpıyor." Gözlerini açıp yeniden bana baktığında tatlı bir sinir içindeydi. "Parçalarım kız seni! Ne biçim konuşuyorsun sen adamla? O tavır ne?"

Göz ucuyla elimdeki telefona baktım. Sessizce dibime sokulduğu yetmiyormuş gibi mesajları da mı okumuştu? Dileğim fotoğrafları görmemesiydi. Dikleştim. "Gayet normal konuşuyorum."

"O zaman ben de seni gayet normal bir şekilde parçalarım! Kız, adamın trilyonluk arabasını çizip başını yardın. Beş dikiş atılmış kafasına, beş! Seyit Onbaşı'nın mermisini mi attın? Hâlâ senden şikâyetçi olmaması mucize."

Ellerime yapıştı. "Bizim bu fırsatı değerlendirmemiz lazım. Adam bumerang gibi sen attıkça geri dönüyor. Ağzına sıçıyorsun, *bana mısın* demiyor. Ne yemeği istiyor senden? Gördüm orada. Hemen yapıp götürelim."

"Laz böreği ve karalahana sarması," diye mırıldandım.

Oldukça çoşkuluydu. "Hemen yapalım."

"Bu saate ne yapabilirim?"

"Lan, saat daha yeni altı oldu. Buzlukta senin dondurma kutularıyla sakladığın sarmalar var. Hemen atalım, pişsin. Laz böreğinin ne olduğunu bilmiyorum ama onu da hemen yaparsın." Kolumdan çekiştirdi. "Kalk, çabuk kalk!"

Zerre kıpırdamadım. "Ay, bilerek yapıyor, Melike. Aç falan değildir. Ayrıca beyzade yemeği evine istiyor. Asla gitmem!"

"Yap, bana ver, ben götürürüm." Hevesi ve isteği boyut atlıyordu. "*Peroş'um senin için elleriyle yaptı*, derim. O işi bana bırak."

Yüzüm ziyadesiyle tatsız bir hal aldı. "Bir saçmalama artık ya!"

Beni asla dinlemiyordu. Heyecanla ayağa kalkıp karşıma dikildi. "Erkekler hakkında bilgin sıfırın altında olduğu için beni dikkatle dinle." Fatih Terim gibi elini ve kolunu sallamaya başladı. "Vur kaç taktiğini uygulayacağız."

Anlamsızca bakıyordum. "O ne?"

"Senin anlayacağın dilde izah ediyorum, iyi dinle." Elini beline atıp dikleşti. "Turan taktiği!" Anlayacağım dilde bile anlamamıştım. Boş bakışlarım sürüyordu. Ama Melike bir kere Fatih Terim kulübesine geçmişti ve hemen uzaklaşacak gibi de durmuyordu. Ellerini saçma sapan hareketlerle sallarken kendince bu taktiği anlatmaya başladı. "Ömer'i düşman askeri say." Bunu söylediği an gözleri kısıldı. "Anlatacaklarım metafor. Gidip yine adamın kafasını yarma, ha." Ters bakışlarım net bir cevaptı. Hız kesmeden devam edip, "Biz önce bu düşman askerine öncü birliğimizi göndereceğiz ama arkada gizli birlikler saklayacağız," dedi. "Yani dört bir yandan saldıracağız. Önce gönderdiğimiz birlik vakur ve ters bir tavır olacak. Yani çok da yüz vermeyeceksin. Geride tuttuğun birlikteyse tutku ve sevgi olacak. Bir terslediysen iki cilveleneceksin. Bir ters olacaksın, bir de sevgi dolu bir kadın. *Aman*, diyecek! *Bu nasıl bir kadın böyle*, diyecek! Şok olacak, şaşıracak, seni çözdüğünü zannederken en başa dönecek. Erkekler hafif alıktır. İlkel yapıları gereği çözemedikleri şeylere daha çok meyledeler. Bilmek, kendilerinden emin olmak isterler."

Anlatılanlardan anladığım tek şey hiçbir şey anlamadığımdı. Göz kırpıştırmaktan öteye gidemedim. "Sen ne anlatıyorsun? Turan taktiği böyle bir şey değil ki!"

"Lan, o kadar şey anlattım, sen buna mı takıldın?"

"Anlattıkların, üzerine düşünüp takılacak bir nokta bulamayacağım kadar saçma."

Asla umursamadı. Heyecanla odanın ortasında gidip geldi. "Gizemli olacaksın. Hevesliyiz ama çok hevesli görünmememiz lazım."

"Ben hevesli değilim."

"Sen bir sus!" Yükselişini beklediğim için şaşırtıcı değildi. "Arabasını çizip kafasını yardıktan sonra bizi ters kelepçeyle nezarethaneye çeker sanmıştım ama hâlâ senden bir şeyler istediğine göre umudumuzu kaybetmeyelim."

Oflayarak ayaklandım. "Melike, Allah aşkına beni bir sal. Çok istiyorsan sen yap böreği, pişir dolmaları götür."

Ellerime sarılıp yeniden koltuğa oturttu ve yanıma kuruldu. Gözlerindeki öfke dağılmış, daha masum bir ifade kuşanmıştı. "Peroş'um," dedi. "Seni anlıyorum, korkularını anlıyorum. Ama ben bir erkekten emin olmasam sana ısrar eder miyim? Senden önce yanına yaklaştığı an ben ümüğünü sıkardım." Alnıma dökülen bir parça tutamı parmak ucuyla iteledi. "Bebek gibisin be Peroş. Seni üzecek biri olsa böyle der miyim? Bu zamana kadar peşinden koşan hangi kişi için ısrar ettim?"

Vurucu noktayı belirttim. "Bu zengin."

Gözleri parladı. Vurucu nokta olduğunu söylemiştim. Ama o, "Kızım, ben senin için diyorum," demeyi tercih etti. "Bana ne Ömer'in parasından? Bana mı verecek sanki. Parayı pulu geçtim. O işin goygoyu. Valla ben senin için diyorum. Ama bu adamdan iyisi yok! Bak, görmediğim erkek çeşidi kalmadı. Sana yemin ederim, bu adam yüzyılda bir görülen Ay tutulması gibi. *Gold premium* erkek!"

Bakışlarım masum ve mağrurdu. "Ama yakışıklı." Sesim mırıltıdan ibaretti çünkü kendime bir bahane arıyordum. "Sen *yakışıklı ve kaslı erkek kesin aldatır*, demedin mi? Hani bu tiplere güven olmazdı?"

Ellerimi daha sıkı kavradı. "Erkeğin yakışıklısı olmaz, Peroş'um. *İti kopuğu ve efendisi olur*, demişler. Sen bana ne bakıyorsun? Ben it kopuk seviyorum. Hem bilirsin, çok boş yaparım. Sen benim yaptığımı da dediğimi de yapma. Diyorum ya, donuna kadar araştırdım. Bu adam türünün son örneği. Nesli tükenmekte olan bir canlı. Dünya üzerinde sadece yüz tane vardır ve biri koca evren tarafından senin önüne fırlatılmış. Sen hiçbir şey yapmadan adam sana tutulmuş. Arabasını çizip kafasını yarmışsın ama gitmemiş." Ellerimi bırakıp kafamdan kavradı. "Lütfen Rabbi'min sana verdiği ilahi mesajları artık gör!"

Bir de adamı merdivenlerden aşağıya itmeyi ekle, Melike, tam olalım. İnsan dünyada hiçbir yere sığamazdı, kendine bile. İçimdeki boşluk öyle derindi ki ben yıllardır bir kuyudaydım. Yanıma bir başkasını çekmeye hakkım yoktu. Can acımı hafifletmek için kalbimi buzla kaplamıştım. Hiçbir şeyi en uçta hissetmezdim. Sevgiyi de nefreti de.

Kendime bile uzaktan bakarken bir başkasına yakından nasıl bakacaktım? Benim kalbim canlı bir mezardı. Hızlı atmaz, buzlarını eritemezdi. Anladıklarına emindim ama bu denli derinini kimse bilemezdi. Yüzümdeki ellerinden sıyrıldım. "Beni anlıyorsan ısrar etme, Melike. Beni bana bırak olur mu?" Bu defa ellerini ben kavradım. "Ne kadar üstüme gelinirse o kadar inatlaşıp yapmam, biliyorsun."

Omuzları düştü. Beni iyi tanıyordu. İnat asla kıramadığım ve çoğunlukla insanların şikâyetçi olduğu en belirgin huyumdu. Törpülemeye çalışmıştım ama hayatta kalmak için sığındığım duyguydu ve kırmak bir hayli zordu. En çok kendimle inatlaştığımı da bilemezlerdi. Yanından kalkıp ağır adımlarla odama ilerledim.

Arkamdan, "Senin inat damarına sıçayım!" diye yükseldiğini duydum ama dönüp bakmadım. Odamın kapısına geldiğimde içeri girip, kapıyı kapamadan hemen önce dönüp küçük bir öpücük attım. Cevap olarak terliğini çıkarıp savurdu. Kapıyı hızla kapatıp bu saldırıdan da başarıyla kurtuldum. "Bari sarmayı götür!" diye bağırdı. "Kapıdan ver, dön! Açlıktan gebersin mi adam? Senin yüzünden adamın kafasına beş dikiş atıldı. Vicdana gel, lan, insafsız karı!"

Kapıya da bıkkınlıkla baktım. "Kusura bakmasın ama gece gece peşimden gelip beni korkutmasaydı kafasını yarmazdık. Şimdi hiç vicdanıma oynamayın. Yesin yemeğini, yatsın aşağıya, bana ne!"

"Lan, ya adam harbi yemeyip bayılırsa?" diye kükredi. "Zaten kafasından darbe almış. Bari mesaj at da yediğinden emin ol." Gün yüzü görmemiş küfürler ettiğini duyuyordum ama alışıktım. Kendilerinin siniri bile tatlı olduğu için çok ciddiye alamıyordunuz. Minik adımlarla odamın camına ilerledim. Perdemi çekip camı açtığımda tek manzaram yolun bir kısmıyla yanımızdaki apartmanın duvarıydı.

Kış aylarının sonlarındaydık ama İstanbul hâlâ ısınmamış, baharı getirememişti. Yüzüme vuran rüzgârla üşüdüm ama geri çekilmedim. Aksine daha da dışarı eğilip bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Gün kararmıştı ama henüz yıldızlar tahtına kurulmamıştı. Kurulsalar bile İstanbul'da yıldız görmek bir mucize olurdu. Hep görmeyi umar, asla denk düşemezdim. Gözlerimi kapatıp yüzüme değen soğuk rüzgârı hissetmeye çalıştım. Buz kesmiş bir kalple yaşamak zordu. İnsan yaşadığını hissetmek için daha canlı şeylere ihtiyaç duyuyor, ilk fırsatta onlara koşuyordu.

Bana yaşadığımı hissettiren şeyler dünyayı hem yok hem de var eden şeylerdi. Rüzgârı hissetmek, toprağa dokunmak, güneşin doğuşunu izlemek ve yıldız aranmak. Oysa rüzgâr fazla eserse yıkar, toprak gömer, güneş yakar, yıldızlar birer taşa dönüşürdü. Bana benzetirdim hepsini. Bir ölüm, bir yaşam.

Havlama sesiyle gözlerimi açtığımda Ömer'in beni koruduğunu iddia ederek arkasına aldığı köpeğe benzer bir köpeği ilerideki çöpün önünde gördüm. Eve uzaktı ama seçebiliyordum. Kirli beyaz tüyleri bu noktadan bile belli oluyor, o geceki gibi çöpü eşelemeye devam ediyordu. Belki de oradan hiç ayrılmamıştı.

Camı kapamak için geri çekildiğimde karşı apartmanın benim camıma bakan duvarındaki yazıyı fark ettim. Daha önce yoktu. Siyah sprey bir boyayla yeni yazılmış olmalıydı. Mahalle gençleri serenat yapmaktan asla geri kalmaz, ev sahibi duvarı boyadıkça yeniden yazarlardı. Ama bu defa beni duraksatan yazı değil, yazılandı.

Biliyorum, yıldızların en parlağı senin.

Ö.A.

Cebimden telefonu çıkarıp mesajlaşmamıza baktım. Son bir mesaj daha göndermişti ama ense köküme şamar yediğim için bakamamıştım.

Başkomiser: *Bu gece aç uyuyacağız, anlaşıldı.*

Omuzlarım düştü. Zihnimdeki sesler aralıksızdı. Ya gerçekten yemek yemediyse ve ilaçlarını içmezse? Tanımıyordum ama en az benim kadar inat birine benziyordu. Dediklerini yapar mıydı? Peki, ya pansuman? İşveli cilveli doktor özellikle bileğine krem sürüp dikkatle sarmasını ve bileğini zorlamamasını söylemişti. Zorladıysa morarıp daha da kötü olur muydu?

Gözlerimi kapatıp elimi alnıma vurdum. "Düşünme, Ayperi, düşünme! Sana ne, kızım, düşünme! Sen elinden geleni yaptın ve hastaneye götürdün. Özür de diledin. Tamam, bitti. Kendine gel! Adamı defalarca kovdun, şimdi ayağına sarma mı götüreceksin?" Telefonu sessize alıp başucumdaki komodine, bedenimi ise yüzüstü yatağa bıraktım. "Asla!" dedim kendi kendime. "Asla böyle bir şey yapmam! Asla!"

Yüzümü yastığa bastırıp, nefessiz kalarak düşünceleri durdurdum. *Asla*, dediysem asla yapmazdım. Yüzümü yastığa daha çok bastırdım. Düşünceleri susturup her zamanki gibi karanlığa saklandım. *Ama en çok kendi karanlığıma.*

Apartmanın kapısını kapatan Şeyma, topuklu botlarıyla dikkatli bir şekilde önündeki merdivenleri inip adımını yola attığı anda derin bir nefes vermişti. Anahtarını çantasına sıkıştırırken hızlı adımlarla ilerliyordu.

Kalabalık ve gürültülü ortamlardan hoşlanmazdı ama üniversite zamanlarında tanıştığı ve hâlâ bağını koparmadığı arkadaşlarından biri doğum gününe çağırmıştı. Niyeti fazla durmamak, hediyesini verip hemen oradan ayrılmaktı.

Kırmızı ve siyah renkteki kareli atkısını boynuna dolamaya çalıştı ama fazla uzundu ve arkadan rüzgâr vurdukça sürekli önüne düşüyordu. Gideceği yer buraya fazlasıyla yakın olduğu için soğuğu umursamadan ilerledi. Atkı yine önüne düştüğünde geri atmayıp omuzlarından göğsüne dökülmesine izin verdi. Dolmuşa bile binmesine gerek yoktu. Kısa bir yürüyüşle on beş dakika sonra gideceği mekâna ulaşabilecekti.

En çok sevindiği nokta da tam olarak buydu. Beş dakika dolmuşa binse midesi bulanır, her türlü toplu taşıma midesini altüst ederdi. Öyle ki sabahları işe yürüyerek gitmek için bir saat erken kalkıyor ve mecbur kalmadıkça araç kullanmıyordu. Uzun yola gidecekse mide bulantısını engelleyecek ilaç içer, bu ilacın bir getirisi olarak saflaşır ve herkese boş boş bakardı.

Çantasını kolunda sabitleyip, bir elini cebine yerleştirirken adımları sert ve kendinden emindi. Ta ki arkasından, "Şeyma!" diye yükselen sesi duyana kadar.

Adımları yavaşladı. Sesi tanıdığında ise durup arkasını döndü. Yanılmazdı. Muharrem apartmandan çıkmış, koşar adım ona ilerliyordu. Göz devirerek, önüne dönüp ilerlemeye devam etti.

Muharrem'in, "Bekle," dediğini duydu ama durmadı, duramazdı. Yine uğraşacak adam arıyor olmalıydı ve şu an asla çekemeyecekti. Hele de hisleri bu kadar kırılganken artık bazı şeyler boyunu ve nefsini aşıyordu. Tahammül edemediği Muharrem değil, yüzüne bile bakmayan, sadece laf sokan ve onu kardeşinin yakın arkadaşı olarak gören bir adama karşı göğüs kafesinde filizlenen hisleriydi.

İnsanın kendinden kaçması, gerçeklerden kaçmasından daha zordu. Şeyma nicedir ne zaman olduğunu bilmediği hislerle mücadele ediyor, bunu kendine bile itiraf edemiyordu. Gerçeği kabullenmemek için asla dile getirmemiş, her gördüğü yerde nefret kusmuştu ama göğsüne batan yine kendi kaburgalarıydı.

Nicedir en yakın arkadaşının abisine akıyordu gönlü. Ama utanç öyle fazlaydı ki asla kabullenemiyor, kendisiyle savaşıyordu. Oysa başta hiçbir şey böyle değildi. Sadece Ayperi'nin abisiydi. Uyuz, her şeye burnunu sokan, fanatik ve Şeyma'nın yüz ekşiteceği bir adamdı. Ela gözleri daima ters bakar, nadir güldüğü anlarda yanaklarında Ayperi gibi derin gamzeler belirirdi.

Şeyma çoğunlukla yanına gelmezdi bile. Zaten son iki yıldır İstanbul'daydı. Onun öncesinde Şeyma sadece adını bilir, varlığından habersiz yaşardı. Sonra tayini İstanbul'a çıkıp buraya gelmişti. Ve Ayperi'yle birlikte bütün arkadaşlarını da kardeşi yerine koymuş olmalı ki sürekli muhalefetti. Ama en çok Şeyma'ya laf atar, sürekli iğnelerdi. Şeyma boş durmaz, gerekli cevabı yapıştırır ve bu kavgalar sıklıkla Ayperi ya da Melike'nin araya girmesiyle sonlanırdı. Her şey normaldi, her şey! Sonra aniden, durup dururken bir şey olmuştu.

Yine şiddetle kavga ettikleri bir gün, *seni alana yazık*, diye kükremişti Şeyma.

Kavga büyür sanmıştı ama Muharrem'in dudaklarında beliren derin tebessüm bocalamasına yetmişti. *Onu da alan düşünsün*, demişti bakışlarını Şeyma'dan çekmeden. *Hem belli mi olur? Sana benzer, yola getirir. Bak, sen nasıl anlıyorsun dilimden.*

Gözlerini zerre kaçırmadan söylediği bu cümlelerin üzerine düşünmek istemiyordu Şeyma ama zihnine düşen düşüncelerden sıyrılması da imkânsızlaşıyordu. O andan sonra bir başka bakmıştı Muharrem'e. Hiçbir zaman adıyla hitap etmemiş ama abi de dememişti. Düşüncelerden sıyrılmak için geldiği o günlerde odasından çıkmamış, sesini duymamak için kulaklıklarını takmıştı ama zihne düşen, yüreğe akmaya mahkûmdu.

Her namazda bu saçma düşünceleri zihninden atmak için dua etmiş, onu kardeş olarak gören bir adama karşı beslediği bu anlamsız histen utanmıştı. Buna rağmen sevdiği yemekleri yapmaya bir son veremiyor, kızıyor; aynı zamanda gözlerine uzun süre baktığı anlarda sırtından soğuk terler akıyordu. Tek çıkış yolu terslemeye ve bağırmaya devam etmesiydi. Öfkeyi sevgiden daha güçlü sanıyor, bu düşünceye sığınıyordu.

Muharrem koşar adım Şeyma'ya yetişmiş, ellerini montunun cebine iliştirerek yanında yürümeye başlamıştı. "Şeyma kimin adı? *Bekle*, dedik, beklesene."

Önüne bakmayı sürdürdü Şeyma. "Bekle dediğin için özellikle beklemedim."

"Çok dürüstsün."

"Her zaman."

"Nereye?"

Derin bir nefes verdi Şeyma. "İşim var," diyerek, kestirip attı.

Muharrem bıkkınlıkla göz devirmişti. "Güzelce bir soru sorduk Zeyna."

"Bana *Zeyna* demeyi keser misin?" dediğinde Şeyma göz ucuyla bakmış, profiliyle daha fazla içli dışlı olmamak için hemen önüne dönmüştü. Yıllardır ona [illegible]a diye hitap etmesini istemiyor ama karşısındaki adamın

kırılmaz inat damarını bir türlü yenemiyordu. Ayrıca şu an neden burada daydı? Abi korumasına ihtiyacı yoktu!

Oysa bu hitapta kararlıydı Muharrem. Küçükken izlediği bir televizyon dizisine ait bir karakterdi ve zılgıt çekerek kemeriyle herkesi boğuyordu. Teorik olarak Şeyma'yla ortak noktası oldukça fazlaydı. "Olmaz," dedi kaşlarını kaldırarak. "Bunu daha önce de tartıştık. Tam olarak bir Zeyna'sın."

"İyi," dedi Şeyma ters ters. "O zaman dilimle seni boğmadan uzaklaş. Şu an hiç seninle kavga ederek keyfimi kaçıramam."

"Ne işin var?"

Göz ucuyla baktı Şeyma. "İş işte."

Ama Muharrem azar arsızı olmuş gibi sakindi. "Farkındaysan senin de sakince bir iletişim kurmaya çalışıyorum. Biraz yardımcı mı olsan?"

"Farkındaysan ben de sakin bir cevap verdim."

"Verebileceğin en sakin cevap bu mu?"

"*Sana ne*, demek vardı da şu an hiç *benimle nasıl konuşuyorsun* tantanası çekemeyeceğim." Birkaç adım daha ilerlemişlerdi ki Şeyma'nın adımları yavaşladı. "Ayrıca senin araban evin önünde kaldı, farkında mısın?"

Muharrem'in elleri hâlâ cebinde, çenesi her zamanki gibi dimdikti. "Farkındayım."

"Ne diye benimle yürüyorsun o zaman? Gideceğin yere arabanla gitsene."

Derin bir nefesle göğsünü şişirdi. "Hava çok güzel. Bugün eve dolmuşla gitmeye karar verdim. Arabayı sonra alırım."

Şeyma'nın kaşları soru işaretiyle havalandı. Bu cümleleri kuran, marketе bile arabayla giden bir adamdı. Gözleri küçük bir an yanında yürüyen adamın yan çehresinde oyalandı. Terleyen avuçlarını montunun cebine saklayıp, dikleşirken küçük bir öksürükle boğazını temizleme gereksinimi hissetti. "Dolmuş durağından geçmeyeceğim."

Muharrem aynı soruda kararlıydı. "Nereye gidiyorsun?"

"İlla *sana ne*, dememi duymak istiyorsun yani?"

Gülmüştü Muharrem. Hem de yanaklarında derin çukurların belireceği bir tebessümle sunmuştu bunu. "Alıştık tabii, kulağımız bu cevabı arıyor."

Şeyma kendini daha da sorguladığı dakikalardaydı. Adamın ağzından çıkan üç kelimeden üçü de onu sinir krizine sokarken nasıl böyle hisler beslemeyi başarabilmişti, anlaşılacak gibi değildi. Bazen boğmak istiyordu ama yorgun olduğunu gördüğü anlarda göğsü sızlıyordu. Tencereyi kafasına geçirmek istiyordu ama sofradan tok kalkmıyorsa içi içini yiyordu.

Bıkkınlıkla soludu. "İyi o zaman. Aradığın cevap geliyor." Dönüp ters ters baktı. "Sana ne!" Her harfi vurgulamış, seslerin üzerine en sert şekilde

bastırmıştı. "*İşim var*, diyorum. Gerisi beni alakadar eder. Her şeye burnunu sokmayı bir bıraksan mı? Mesela ben sana nereye gittiğini soruyor muyum?"

"Sor," dedi rahat rahat. "Sordun da cevap vermedik mi?"

Yüzü ekşidi Şeyma'nın. "Sorsam cevap vereceksin sanki. *Seni ilgilendirmez*, diyerek uyuzluk yapacaksın. Artık yemezler."

"Oha!" Şaşkındı Muharrem. "Nereden bildin?"

Netti Şeyma. "Beyninin sadece bir kıvrımıyla düşündüğün için cevaplarını tahmin etmek çok da zor olmuyor."

Düzenli aralıklara bu hislere nasıl kapıldığını sorgulardı. Tek iletişimleri kavga etmekken nasıl böyle hissettiğini asla anlayamıyordu. Belki ramazanda, elinde poşetlerle mahallelerindeki ihtiyaç sahiplerine yardım ederken ya da belki de Melike ve Ayperi'ye sevdiği atıştırmalıklardan alırken ona da tulumba aldığı anlarda bu hisse kapılmıştı ama annesinin ona sürekli birilerini önerdiğini biliyordu.

Belki de onlardan biriyle görüşüyordu, bilemezdi. Ketumdu Muharrem, söylemezdi. Kendisini kardeşten öte gördüğünü hiçbir zaman hissetmemişti. Göğsüne batan sızıya *kalp kırıklığı*, diyordu. Hayal kırıklığıydı, sadece dile getirmek istemiyordu. Kendine olan öfkesini Muharrem'den çıkarıyor, her fırsatta tersleyerek aslında kendinden ve hayal kırıklıklarından kaçıyordu.

"İki saniye terslemesen olmuyor mu?" dedi Muharrem. "Bak, ben şu an oldukça sakinim."

Cevap vermedi Şeyma. Tek kolundan asılan çantasını daha sıkı kavrayıp topuklu botlarının üzerinde ilerlemeye devam etti.

"Zeyna?" dedi Muharrem.

Yine bakmadı ama bu defa cevapsız bırakmadı. "Efendim."

"Nereye gidiyorsun?"

En sonunda patlama noktası gelmişti. "Sana ne!" diye çıkıştı Şeyma. Dönüp ters ters baktı. "Dönüp evine gitsene! Ne diye benimle geliyorsun?"

Artık Muharrem'in de kaşları çatılmış, ifadesi keskinleşmişti. "Yolun ortasında bağırma bana," dedi her harfin üzerine bastırarak. "Bak, sinirleniyorum."

Şeyma'nın bakışları ima doluydu. "Çok korktum. Hemen susayım bari."

"Nereye gittiğini söylersen rahat bırakırım."

Adımları hızlandı. "Söylemeyeceğim."

Muharrem hâlâ yanında ilerliyordu. "Söyleyeceksin."

Şeyma'nın adımları daha da hızlandı. "Söylemeyeceğim."

"Söyleyeceksin!"

Ninova

"Söylemeyeceğim!"

Muharrem de hızlandı. "Öğrenirim, biliyorsun."

Aniden durdu Şeyma. Derin bir nefes verirken bir adım arkasındaki Muharrem de durmuştu. Arkasını dönüp, ters bir bıkkınlıkla bakarken iri ceylan gözleri kısıldı. "Senin amacın ne? Ev yetmedi, bir de dışarıda mı uyuz etmeye çalışıyorsun? Hayırdır? İnan, başardın." Eli Muharrem'in arkasındaki yolu gösteriyordu. "Şimdi rica etsem kendi yoluna gider misin?" Yeniden arkasını dönüp bir adım atmıştı ama duyduğu sesle durmak zorunda kaldı.

"Böyle yapınca işe yarıyor mu bari?" demişti Muharrem. "Bir şeyleri değiştirebiliyor musun?"

Adımlarını bu defa durduran ayakları değil, kalbinin göğüs kafesine şiddetle vurmasıydı. Nicedir kendine ve arkadaşlarına itiraf etmeye utandığı karşılıksız hisleri altında ezildiğini hissediyordu. Bu duygu Muharrem'in gözlerine bakmasını engeller, karşısındayken o hariç her yere bakardı. Ama arkasını dönüp karşısındaki adama belki de ilk defa bu denli dik ve uzun baktı.

"Ne?" dedi sorularla dolu bir ifadeyle.

Bir adım yaklaştı Muharrem, daha sonra bir adım daha. Aralarında iki adım kala durduğunda boy farkından dolayı o yukarıdan, Şeyma dik bakışlarıyla alttan alttan bakıyordu.

Muharrem'in kaşları olabildiğine çatık, ifadesi sertti. "*Nereye*, dedim!"

Hayretle bakıyordu Şeyma. Daha önce böyle bir an asla yaşamamış, nereye gittiğini asla sorgulamamış ya da sormamıştı. Kısacası Şeyma'nın ne yaptığıyla ilgilenmez, laf sokmak ve yemek istemek haricinde konuşmazdı.

"Ben de *sana ne*, dedim!" dedi her bir kelimeyi vurgulayarak.

Ama Muharrem bu cevabı asla umursamamış, bir adım daha atarak aralarındaki mesafeyi bir adıma indirmişti. Geri adım atmak istedi Şeyma ama adımlarını yere sabitleyerek kendini durdurdu. O inatsa Şeyma ondan daha da inattı.

"Şeyma!" dedi Muharrem dik dik. "Benim sabrımı sınama."

"Asıl sen benim sabrımı sınama!"

Muharrem aniden ortalarına bomba etkisi yaratacak bir soru bırakıp, "Barış kim?" dedi.

Şeyma'nın hayret dolu bakışları şaşkın bir sinire evrildi. Bu adam, Barış'ı nereden biliyordu? Hem ona neydi? Ne diye sorguluyordu? Kalbi göğüs kafesine daha büyük bir şiddetle vurdu. Umut, yeşermek için kendine daima bir toprak bulur, çatlak duvarların arasından bile filizlenebilirdi. Sendeleyerek bir adım geriledi. Böyle şeyler sormamalıydı. Derdi neydi? Abilik

içgüdüsüyle hareket ediyorsa bu, kaldırabileceğinden fazlasıydı ama tüm bunlar her zamanki duruşundan farklıydı.

"Ne diyorsun sen ya?" diyerek bir adım gerileyeceği anda biri adını bağırmış, bakışları arkasına dönmüştü.

Üniversite arkadaşlarından Seda koşar adım ona doğru geliyor, kumral saçları omuzlarında dalgalanıyordu. O da doğum gününe davetli olmalıydı. Bu muhite çok ters bir bölgede çalıştığına emindi.

"Seda?" dedi anlamsız bir telaşla. Muharrem'e bakmadan birkaç adım daha geriledi. Seda yanına gelip sıkıca sarıldığında, andan kaçmak için bu ana sığındı. Kendini bocalamış ve sersemlemiş hissediyordu. Ne yaşanıyordu şu anda?

Seda sıkıca sarılıp, "Nasıl özlemişim seni!" dedi. "Burnumda tüttün, kızım!" Geriledğinde Şeyma'nın ellerini bırakmamıştı.

Tatlı bir tebessümle, "Ben de özlemişim," diye karşılık verdi. "Ne zamandır uğramıyorsun buralara. Arada gelsene."

Seda'nın elleri ellerinden koptu, omzundaki çantayı düşmemesi için sabitledi. "Asıl sen gel. Benim oralar daha eğlenceli. Sizin buralar pek sessiz." Göz ucuyla onları izleyen Muharrem'e döndü. "Merhaba."

Muharrem en ağır şekilde başını hafifçe eğerek cevap verdi. Ellerini hâlâ montunun ceplerinden çıkarmamıştı, sinirli ifadesini koruyordu.

Seda'nın sorgulayan bakışları Muharrem'den kopup Şeyma'ya döndü. "Çiftle gelmek serbest miydi? Bana *kız kıza olacağız*, dedikleri için eşimi halı sahaya yolladım. Bilseydim, bu hatayı asla yapmazdım."

Muharrem'in bir kaşı havalandı. Şeyma'ysa tükürüğünü yutmak üzereydi. Panikle başını iki yana salladı. "Hayır," dedi aniden. "Öyle bir şey değil." Kelimeleri toparlayamayınca Muharrem'e döndü. "Bir şey söylesene."

Muharrem, Şeyma'nın aksine oldukça rahattı. Üstüne uyuz bir tebessümle karşılık verirken bakışları Şeyma'da değil, Seda'daydı. "Nereye gidiyordunuz?"

Seda'nın bakışları ikisi arasında gidip geldi. Parmakları sol yönü işaret ediyordu. "Neziha'nın doğum günü partisi var ya, oraya gitmiyor muyuz?" Göz ucuyla Şeyma'ya baktı. "Sen oraya gelmiyor muydun? Ben yanlış bir şey mi söyledim şu an? Seni de davet ettiğini söylemişti."

Şeyma'dan önce Muharrem, "Oraya gidiyorsunuz, oraya," diye cevap verdi. "Şeyma bahsetmişti ama ben gelmiyorum." Kendinden emin bakışları Şeyma'ya döndü. Küçük tebessümünün altında küçük bir mesaj vardı. *Öğrenirim, demiştim.* Şeyma daha büyük bir hayretle bakarken Muharrem'in adımları geriledi. "Size iyi eğlenceler." Bir adım daha geriledi ama

gözlerini Şeyma'dan çekmedi. "Çok geç kalma, merak ederiz." Derin bir tebessümle sol yanağındaki çukuru kirli sakalları arasından belli etti. Tamamen önüne dönüp, ilerlerken arkasında kalan Şeyma'nın kalbi ağzında atıyordu.

Merak mı ederdi?

Muharrem uzaklaşırken omuzlarına, uzun boyuna ve ağır yürüyüşüne sadece şaşkın bir sersemlikle bakıyordu Şeyma. Daha önce asla böyle davranmamıştı. Ne olmuştu bu adama? Dalga mı geçiyordu? Belki de içten içe surat ifadesiyle eğleniyordu. Her zaman sinirlendirdikten sonra gevşek gevşek sırıtırdı. Yine böyle bir an olabilir miydi?

Şu noktada Şeyma, tek bir şey hariç, hiçbir şeyden emin değildi. Çalıkuşu Feride nasıl Kamran'ı ilk gördüğünde onunla sınanacağına emin olduysa Şeyma da dizginleyemediği bu hislerle sınanacağını biliyordu. Uzun uzun arkasından baktı. Zaten yapabildiği tek şey buydu. Yüzüne bakamadığı için her arkasını döndüğünde omuzlarını izler, içli bir nefes verirdi.

Dudaklarından yine aynı nefes kaçtı.

"Kimdi bu?" diyen Seda'yla ana döndü. "Ne zaman sevgili yaptın sen?" Koluna sarılıp sarstı. "Hiç de söylemiyorsun!"

Zorla yutkunurken bakışlarını uzaklaşan adamdan kopardı. "Sevgilim falan değil."

Seda'nın dudakları alayla kıvrılmıştı. "Hadi be oradan! Ben de yedim. Az önceki halleriniz neydi o zaman?"

Zihni sorularla dolmuş, keyfi kaçmıştı. Seda'nın koluna girip, arkasına bile bakmadan Muharrem'in tersi yönünde ilerledi. "Yakın arkadaşımın abisi. Kendince şaka yapıyor. Ciddiye alacağın biri değil."

Muharrem'in sesi, gece boyu zihninde yankılanacaktı. *Böyle yapınca değişiyor mu? Bir şeyleri değiştirebiliyor musun?*

Korkuyla yutkunup göz ucuyla arkasına baktı. Anlamış mıydı ona olan ilgisini? Alay mı ediyordu? Oldukça uzaklaşan Muharrem, Şeyma'nın arkasını döndüğünü fark etmiş gibi aniden durup, bakışlarını ona çevirdiğinde irkilerek önüne döndü ve Seda'nın koluna daha sıkı sarıldı.

Seda çoktan Şeyma'yı unutmuş, görüşmedikleri süre boyunca neler yaptığını anlatmaya başlamıştı. Şeyma dinlemiyor, zihninde yüzüyordu. *Şaka*, dedi kendine kendine. *Her zamanki gibi seni uyuz edip eğleniyor, Şeyma. Endişelenme, sakin ol.*

Şaka, sadece şaka...

Ama zihni gece boyu aynı cümleyi tekrar edecek, hiçbir eğlenceye odaklanamayacaktı.

Bu hayattan aldığın en bilgece ders ne, diye sorsalar hiç düşünmeden *sakın asla kelimesini kullanmayın*, derdim. Büyük bir hata kümesinden ibaret olduğum için fikirlerimin dünya tarihine geçeceğini düşünüyor, bu kuralın altını üstünü fosforlu kalemle çiziyordum.

Kucağımdaki tencereye daha sıkı sarıldım. "Salaksın, Ayperi!" dedim kendime. "Hatta salakların önde gidip bayrak tutanısın. Hayır, senin burada ne işin var? Melike haklı, sen bir angutsun!"

Yanımdan geçen iki kız dönüp bana bakmış, kendi aralarında gülerek, önüme geçip ilerlemişlerdi. İkisi de ziyadesiyle süslüydü. Muhtemelen bana gülüyorlardı ama canım öyle bir burnumdaydı ki sosyal anksiyeteyi parçalayabilirdim. "Ne var?" diye çıkıştım. "Siz hiç mi kendi kendinize konuşmuyor musunuz?"

Süste seviye atlayıp başından aşağıya sim boşaltmış olan kız, diğerini çekiştirdi. "Deli mi ne?" Önlerine dönüp daha hızlı ilerlemeye başladılar.

"Aynen, bu mahallenin yeni delisiyim ben!" dedim arkalarından. "Bizim evin kirişi kadar topuklu ayakkabı giymiş, gelip bana *deli*, diyor! Kim deli acaba?"

Kendime öyle sinirliydim ki her an bu mahalleyi ateşe verebilirdim.

Lanet olsun ki zihnimdeki ses asla susmamıştı. Gerçekten yemek yemezse ve o ilaçları içmezse durumu daha da kötü olacak, başıma ekşiyecekti. Deli gibi karalahana dolması pişirmiş, bir de laz böreği yapmıştım. Bu halimi gören Melike'nin sevinç gösterileri görülmeye değerdi. Etrafımda takla atmış, *bir kutu dolma dağ gibi adama ne yapsın, bir dondurma kutusu daha yap*, diyerek iki kutu dolmayı pişirtmişti.

Saat gecenin onuna gelirken benim hiç derdim yokmuş gibi kucağımda dolma tenceresi, kolumdaki poşetten sarkan tatlı dolu borcamla Ömer'in attığı konuma gidiyordum. Kızlar haklıydı, ben bir deliydim. Onlara da boşuna yükselmiştim.

İçimdeki insan sevgisine söverek ilerledim ama mantıklı olmak zorundaydım. Teorik olarak benim yüzümden bu haldeydi ve özrümde samimi olduğumu bilmeliydi. Yanında hiçbir zaman huzursuz hissetmemiştim. Hem bu şekilde, bu olaydan daha kısa bir sürede kurtulabilirdik. Yoksa içimden bir ses her gün *sözünü tutmadın*, diyerek yanıma geleceğini söylüyordu. Atkımı bile üşenmeden her defasında getiren adam, bunu yapacak bir potansiyeldeydi. Bu şekilde her şeyi kökten çözecektim.

Çenemi dikleştirip daha kararlı adımlarla ilerledim. Niyetim yemekleri kapıdan verip dönmekti. Bu kadarını yapabileceğimi umuyordum. Evi bizim semte ters yöndeydi ama fazla uzak değildi. İki aktarma yaparak gelmiştim. Bu, İsta. ' ı mucizevi bir yolculuktu. Elimdeki tencereye daha

Ninova

sıkı sarılıp, kolumdaki poşeti dengede tutmaya çalışırken diğer elimdeki telefondan konumu takip etmeye çalışıyordum. Evi buralarda bir yerdeydi ama bulamıyordum.

Durup etrafıma bakındım. Konumdan emin olmak için iki sağa iki sola giderken ileride onu gördüm: Siyah Range Rover.

Adımlarım durdu, omuzlarım çöktü. Nerede görsem tanıyacağım şeyler listesine bütün düzeni altüst ederek birinci sıradan giriş yapmıştı. Küçük adımlarla ilerledim ve üzerindeki imzamla yüzleştim. Uzun uzun bakma fırsatım olmamıştı ama şu an bakınca fark ediyordum ki oldukça derin ve uzundu. Yüzüm, benim canım yanmış gibi ekşidi.

Ne yaptın sen bu yavruya, Ayperi?

Ön silecekler bile oldukça sinirli bakıyordu. Telefonu kısa bir an montumun cebine atıp küçük çiziği belli belirsiz okşadım. "Kusura bakma, olur mu? Benim seninle hiçbir problemim yok. Tüm derdim, sahibin olacak başkomiserle. Lütfen kişisel algılama."

Silecekler yine oldukça tersti. Elim geriledi. Allah benim saman alevi öfkemi ıslah etmeliydi yoksa ben kendimi boğacaktım. Derin bir nefes verirken yeniden telefon ekranını kontrol ettim. Araba burada olduğuna göre onun evi de bu evlerden biri olmalıydı. Konumdaki apartman tam karşımdaydı. Siyahla beyaza boyanmış, beş katlı apartman oldukça modern ve şık görünüyordu. Zaten iyi bir muhitti. Babasının işi düşünülecek olursa bu muhit ve ev şaşırtıcı olmuyordu. Telefonu cebime atmadan önce Şeyma'nın numarasını açıp ekranı öyle kapadım. Acil durumlarda aranması gereken ilk kişi Şeyma'ydı. Melike duyana kadar kırk yıl geçiyordu.

Çantamdan göz yakıcı spreyimi alıp montumun cebine sıkıştırdım. Tedbirsiz iş yapacak değildim. Kendimi güvende hissetmeden asla adım atmazdım. Yemeği kapıdan verip ilaçlarını içtiğinden emin olduktan sonra gidecektim ama kendimi güvende hissetmeliydim. Elim cebimdeki spreyi sıkarken apartmana ilerledim.

Gerçekten, benim burada ne işim vardı?

Bir günde adamın amel defterini dürüp eline verdiğin için olabilir mi Ayperi?

Haklı bir isyandı. Derin bir nefes alarak göğsümü şişirdim. *Sakin ol, Ayperi. Kimse sana zarar veremez. Korkma. Bu zamana kadar sana ters bir hareketi asla olmadı, yanında kendini güvensiz hissetmedin. Korkularının üzerine giderek onları ezebilirsin. Diğer türlü tüm korkuların senin güçsüzlüğünden beslenmeye devam edecek. Hayatta her insan aynı değildir. Ne demişti Hacer Hanım? Sana sadece sen lazımsın, Ayperi.*

Elimi cebimden çıkarıp *hadi, koçum, sen yaparsın*, der gibi omzuma vurdum. "Göreyim seni, Ayperi. Hadi kızım!"

Kendimi gazlayarak apartman kapısına varmıştım ama şifre vardı. Ömer'i aramak zorundaydım. Tencereyi kolumun altına sıkıştırdım. Kolumdan asılan tatlı borcamı küçüktü ama sabit tutmak için büyük bir çaba veriyordum. Elim kolum birbirine girmiş bir halde telefonumu çıkarıp kendilerini aradım. Telefon elinde olmalıydı ki daha bir kere bile çalmadan cevapladı.

"Ayperi?" derken sesi bir hayli şaşkındı.

"Kapı şifreniz ne?"

Kısa bir an konuşmadı. Derin bir nefes verdiğini duydum. "Gerçekten geldin mi?" Sesindeki neşenin de farkındaydım ama umursamamayı tercih ettim. Ama gerekli seviyede gergindim. Fazla soru beni daha da germekten başka bir işe yaramıyordu. "Üç saniye içinde şifreyi söylemezsen buraya bırakıp giderim."

Bir saniye içinde, "6789#, kat altı," dedi.

Gerisini dinlemeden yüzüne kapattım çünkü tencerem düşmek üzereydi. İki kolumla tencereye sarılırken temennim şu saatte yaptığım tatlımın dağılmamasıydı. Tatlı poşetini kolumdan sıyırıp, tencerenin kapağının üzerine yerleştirirken oldukça dardaydım ama bir yandan da kapı şifresini yazmaya çalışıyordum. Ne kadar da güvenli bir şifreydi, hani çözmek için özel bir ekip falan kurulmalıydı.

Şu an her şeye çatabilirdim. Kapı şifresine bile!

Zor bela içeri girip asansöre koştum. Şanslıydım ki bu kattaydı. Binip altıncı kata çıkarken nefes nefeseydim. Harcadığım efor inanılmazdı. Geldiğim katta üç daire vardı. O an daire numarasını söylemeden adamın suratına kapattığımı fark ettim ama çok da bir şey kaybetmemiştim. Sol yanımda kalan kapıda büyük harflerle bir yazı yazıyordu.

SEYİRHAN AİLESİ

Ailesiyle mi yaşıyordu? Gergin adımlarla ilerledim. Gerginliğim korkudan değil, ne yapacağımı bilememektendi. Stres yaptığım anlarda avuçiçlerim terliyordu ve şu an terden âdeta buz kesmişlerdi. Kapının önüne geldiğimde parmaklarım zile uzanmadan kapı aniden açıldı.

Gri tişörtü ve siyah eşofmanıyla her zamankinden daha spor bir tarzdaydı. Koyu kahve saçları dağınık, dudağının köşesindeki derin tebessüm yerli yerindeydi. Sol kolunda, tişörtünün el verdiği ölçüde görebildiğim kadarıyla bir dövme vardı ama sadece uçları görünüyor, gerisi omzunu kaplıyor olmalı ki görünm[illegible] Yeşil gözleri gülüşünün etkisiyle kısıldı.

Nihova

"Hoş geldin." Sesinde heyecan da vardı mutluluk da. Oysa gelişimi beklemez sanıyordum, gerçekten heyecanla beklediğini öğrendiğim şu anda küçük bir mahcubiyetle ezildiğimi hissettim.

Stresten boğazım kurumuştu. Alt tarafı bir yemek getirmiştim ama hayatındaki yabancılarla iletişimini daima sınırlı tutan ben için büyük bir adımdı. Başımı aşağı yukarı salladım. Konuşursam tersleyeceğimi hissediyordum ve şu an öyle bir bakıyordu ki otuzlu yaşlarında değil de lise sıralarında gibiydi. Terslememek için dilimi ısırdım.

Gülüşü büyüdü. Kenara çekilip içeri geçmem için elini uzattığında hızla başımı salladım. "Yok, içeri girmeyeceğim. Gecenin bu vakti rahatsız etmeyeyim." Tencere ve borcamı kucağına itelemeye çalıştım. "Sen al şunları, ben gideyim."

Kucağına itelediğim şeyleri tutmayı denedi ama ağırdılar ve tek eliyle denge sağlayamadı. Düşmek üzere olan tencereyi sargılı eliyle tuttuğundaysa yüzü ekşidi. Anında kucağından aldım.

"İyi misin?"

Halimiz oldukça dramatikti. Sargılı kolunu göğsüne yaslayıp yüzünü ekşitti. "Kusura bakma, bugün çok ağrıyor."

Âdeta küçük Emrah'tı. İçimdeki merhameti bazı anlarda boğmak istiyordum. Bıkkın bir nefes verirken geri çekilmesi için başımı sola yatırdım. Yeniden sıntırken, kapıyı anında sonuna kadar açıp geri çekildi. Kırk bir kere besmele çekerek içeriye girdim. Hol geniş ve ferahtı. Kahvenin en yumuşak ve hoş tonuyla boyanmış duvarlar daha aydınlık bir hava veriyor, holün yarısını büyük vestiyer kaplıyordu. Holün en ucunda açık bir kapı vardı. Küçük adımlarla ilerledim. Tüm oda kapıları holün diğer ucundaydı.

Kapıyı arkamdan kapatırken, "Şaşırtıyorsun," dediğini duydum.

Terslemeyecektim ama gergindim ve sözlerimi yutamadım. "Susuyor musun yoksa hemen geri mi döneyim?"

Dudaklarına hayali bir fermuar çekti. Gerileyip, büyük vestiyerden mor, *unicornlu* pelüş bir terlik çıkarıp önüme bıraktı. Kaşlarım havalandı. Evde bunu mu giyiyordu? Hem zenginler evde ayakkabıyla dolaşmıyor muydu? Bildiğim tüm dizi gerçekleri yalan mıydı?

İfademi görmüş olmalıydı ki, "Kız kardeşimin," diye açıkladı.

Botlarımı çıkarıp terlikleri giydim. "Ailenle mi yaşıyorsun?" Bakışlarım holün en ucundaki kapısı açık yerdeydi.

"Hayır, tekim. Onlar sadece yazın geliyor."

Tek yaşayan bir erkek için ev fazla temizdi. Düzenli • .likçi geliyor olmalıydı. Muhabbeti uzatmamak adına kucağımdaki orcama

daha sıkı sarıldım. "Mutfak nerede?" Bunları bırakıp hemen buradan çıkmalıydım.

Yanımdan geçip uzun holde ilerledi. Kapısı açık olan yerin zıttı yönüne gidiyordu. Tüm kapıların o yönde olduğu düşünülürse mutfak da orada olmalıydı. Dört beyaz kapalı kapının yanından geçtik. En sondaki kapı ise açıktı. İçeri girdiğinde arkasındaydım. Gözlerim her yeri dikkatle tarıyor, anlamsızca merak ediyordu. Mutfağa girdiğim anda adımlarım duraksadı. Son derece modern, geniş ve güzel bir mutfaktı. Beyaz mutfak dolapları, gri beyaz eşyalar, kahve makineleri, ayrı bir kahve köşesi ve sol köşedeki rahat yemek masasıyla oldukça sıcak ve hoş bir mutfaktı.

Adamın zengin olduğuna şu an ikna olmuştum. Öyle ki tezgâh üzerindeki kavanoz bile *ben zenginim*, diyordu. Anlaşılan fabrika yönetmiyordu ama baba servetinden faydalanmaktan da geri durmuyordu. Filmlerde zengin çocukları fabrikayı devralmayacaklarını söylediklerinde aileden menedilirlerdi. Seyirhanlar için bu geçerli değil gibiydi.

Yemek masasının önünde, her zamanki tebessümüyle beni izlediğini fark ettiğimde küçük adımlarla ilerledim ve elimdeki yükleri tezgâhın üzerine bıraktım. Arkamda kalıyordu ama gözlerini sırtımda hissedebiliyordum. "Buraya bırakıyorum, Sen halle-"

Sandalye sesi duyduğumda göz ucuyla arkama baktım. Yemek sırası bekleyen çocuklar gibi sandalyeye kurulmuş, ellerini masanın üzerinde bağlamış, bana bakıyordu. Boynu büküldü. "Ayakta duramadım." Eli alnına değdi. "Başım ağrıyor. Sanırım ilaçları içmediğim için."

"Gerçekten içmedin mi?"

Bir eli alnındaki sargıdayken yaralı eliyle tezgâhın sol ucunu işaret etti. Gösterdiği yönde ilaçlar vardı. İlerleyip kontrol ettiğimde daha ilaçların paketini bile açmadığını fark ettim. Öyle ki kremi bile kullanmamıştı. Gel de şimdi laf sokma!

Yeniden ona dönüp, "Yuh artık, Ömer!" dedim. "Sabah da mı içmedin?"

Yine en dramatik halinde, eli şakaklarındaydı. "Başım ağrıyordu."

"İlaçları içeceksin ki ağrımasın. Bileğine kremi neden sürmedin? Doktor *körü olur*, demedi mi?"

Yine oldukça dramatikti. "Krem sürecek kimsem yok."

Alay dolu bir ifadeye büründüm. "Abart, abart! Biraz daha abart."

Göz devirerek montumu ve çantamı çıkarıp bir sandalyenin arkasına astım. Getirdiğim poşetlere ilerledim. Buraya kadar gelmişken kendini manyaklıklarıyla öldürmeyeceğine emin olmalıydım. Borcamı poşetten çıkardıktan sonra tencereye uzandım. Hâlâ sıcaktı. Poşeti yakmamak için kırk kat mutfak havlusuna [illegible]ezе sarmıştım. Trilyonluk bir mutfağa

geldiğimi bilsem en azından sarı bezi bu kombinasyona eklemezdim. Hepsini poşetin içine iteleyip tencereyi ocağın üzerine yerleştirdim.

Isıtmaya gerek yoktu. Yeterince sıcaktı. "Tabaklarınız nerede?" dedim.

"Lavabonun üzerindeki dolapta."

Dolaba uzanıp bir tabak aldım. İlk çekmecede kaşık ve çatalların olduğunu düşünüyordum. Sonuçta bu evrensel bir mutfak tasarımıydı ve zenginlerde de değişmezdi. Bu düşünceyle ilk çekmeceyi açtım ve yanılmamış olmanın verdiği gururla bir çatal alıp dolma tenceresine yöneldim. Kapağı açtığım anda kokusuyla keyiflendim. Memleket gibisi yoktu.

Dolmaları tabağa alırken, "Ya gelmeseydim?" dedim. "O zaman ne yapacaktın?" "Gelmeni bekleyecektim."

"Hayatınla kumar mı oynuyorsun? Doktor durumu izah etti. Polis adamsın. Neden sağlığını riske atıyorsun? Amacın ne? Evde bayılıp komalık olduktan sonra *bu da senin yüzünden oldu*, diyerek yine mi başıma bela olacaksın?" Çekmeceden yeni bir çatal aldım ama hâlâ söylenmeye devam ediyordum. "Sanki olanlarda senin hiç suçun yokmuş gibi bütün olanları bana yük-"

Kelimelerimi yutmama neden olan şey acısından hiçbir şey yapamadığını iddia ettiği eline yanağını yaslamış, dikkatle bana bakıyor olmasıydı. Tabak ve çatalla kalakaldım. Bir kaşım havalandığında anında elini yüzünden çekip dikleşti.

"Güzel plan," dedi sırıtarak. "O zaman birkaç kere daha kafamı yarmanı talep ediyorum."

Lafı asla dolandırmamasına insan bir yerden sonra bağışıklık kazanıyordu. İlerleyip tabağı ve çatalı sakince önüne bıraktım. "Yoğurt var mı?" Kaşlarım dolmayı işaret ediyordu. "Yoğurtla iyi gider."

Çatala iki dolma takıp, ağzına atmadan önce, "Buzdolabında olacaktı," dedi.

Adımlarım geriledi. Tezgâhın üzerindeki tatlımı da aldım. "Bu tatlıyı da dolaba bırakıyorum. Soğuyunca yersin, şimdi bir şeye benzemez."

Ağzı dolu doluydu. "Laz böreği, börek değil mi? Neden tatlı yaptın?"

Güldüm. "Adı börek ama özü muhallebili ve şerbetli tatlı. Ben baklava yufkasından yaptım. Sevmesen bile artık yemek zorundasın. Akşam akşam beni uğraştırdın."

"Severiz," dedi ağzı dolu dolu.

Dolabı açtığım anda yüzüme zenginlik çarptı ama asla duruşumu bozmadım. Tatlıyı bırakıp, yoğurt aranırken dolap kapağında [illegible]ğüm zeytinyağı şişeleriyle uzun sayılabilecek bir an bakıştık. Âde[illegible]ı cennetiydi ve her çeşidi vardı.

Organik, rafine, natürel, taş, sızma ve daha nicesi...

Altın madeni bulma ihtimalim yüzde kaçtı? Melike'nin sesi kulaklarımda yankılandı.

Bir zeytinyağı kaç para, haberin var mı Pero? Hiçbir şey düşünmüyorsan ev ekonomimizi düşün!

Bir kaşım havalanırken dünyanın sekizinci harikasına bakar gibi şişelere bakıyordum. "Bu kadar zeytinyağıyla ne yapıyorsun sen?" diye sormak zorunda kaldım.

Ağzına kaç dolma tıktıysa bir şeyler dedi ama asla anlaşılmıyordu. Dolabı kapatıp arkamı döndüğümde ağzındakileri yutma derdindeydi. "Annem saklıyor," dedi zorla yutkunup. "Her birinin özel bir anlamı varmış. Benim için hepsi aynı." Çatalı tabağa döndü. "Onları bırak, bu şey bir harika! Ellerine sağlık."

Anlamsız bir tebessümle omuzlarım kabardı. Elim lezzetliydi. Bu konuda asla mütevazı olamayacaktım. Hele de karalahana dolmasında üzerime tanımazdım. Annemi izleyerek öğrenmiştim ama oldukça başarılıydım. "Yavaş ye." Yoğurdu tezgâhın üzerine bırakıp dolaba uzandım. Tabakların yanında kâse görmüştüm. "Boğulacaksın, daha sonra da *beni boğarak öldürmeye çalıştın*, diyeceksin."

"Ölümüm bundan olabilir. Sesimi çıkarmam."

Kâseye yoğurt koyarken dudaklarımdaki gülüş büyüdü. Elimde kâseyle arkamı döndüğümde Ömer ve önündeki boş tabakla karşılaştım. Tebessümüm anında silindi. "Yuh! O kadar sarmayı iki dakikada nasıl yedin?"

Halinden memnundu. "Tabak derin. Sana çok gelmiş. Yoksa dibine iki tane bir şey koymuşsun." Nezaketle tabağı bana uzatıp mahcup bir tebessümle yeşil gözlerini kırpıştırdı. "Bir tabak daha verir misin?"

Kâseyi önüne bırakıp boş tabağını aldım. "Gıda zehirlenmesi geçirmeyeceğine emin misin?"

"Bir şey olmaz. Sabahtan beri sen gelirsin umuduyla bir şey yemedim."

Tabağa dolma koyarken duraksadığımı göremezdi, sırtım dönüktü ama ben yavaşlayan ellerimi görebiliyordum. Ne diye beni bekliyordu? Canından daha mı önemliydi?

Arkadan, "Bol koy, Ayperi Hoca," diyen sesi yükseldi. Ne kıt elin varmış. Not verirken de böyle misin?"

Tabağı, küçük bir dolma kulesi olacak kadar doldurdum. "Başkomiser, ben hak edene hak ettiği notu veririm," dedim. Yeniden ona ilerleyip tabağı önüne bıraktığımda dikkati ve ilgisi sadece dolmalardaydı. Karşısındaki sandalyeye oturduğumda dönüp bakmadı ve dolmaları üçer beşer yemeye devam etti.

"Bunları sen mi sardın?" dedi en sonunda. "Hem de bu kadar kısa bir sürede? Yoksa ben istedim diye dün geceden mi sardın?"

Ömer Seyirhan hayal dünyasına hoş geldin, deyin. "Aynen. Uyumadım, yemedim, içmedim, işe gitmedim ve sen istedin diye oturup dolma sardım."

Güldü. "Şansımı deneyeyim dedim."

"Şansını fazla zorluyorsun, başkomiser."

Bakışları dolmalardan bana döndü. Yeşil gözlerindeki dinginlik bulaşıcıydı. Ürkerek gelmiştim ama dakikalardır hiç çekinmemiş, tedirginlik hissetmemiştim. Oysa hiç tanımadığım bir adamdı. Bazı anlar yaşandığında değil, fark edildiğinde ağırlaşıyordu. *Neden tedirgin değilsin, Ayperi? O da yabancı.*

Gözlerini bir saniye olsun benden ayırmadan, "Şans dediğimiz şey çabalayarak elde edilir, Ayperi," dedi. "Ve insanı sadece bir kere bulur. Gerisi insanın azmine ve kararlılığına bırakılmıştır." Bir dolma daha yedi. "Ben hiçbir zaman işimi sadece şansa bırakmam."

"Çok etkileyici. Bence polisliği bırakıp kitap yaz."

"Sen de öğretmenliği bırakıp aşçı ol." Birkaç dolma daha yedi ama bu defa yoğurt tavsiyeme uymuştu.

Bu konudan gidersek başımın ağrıyacağına emindim. Kelime haznesi ve dil cambazlığı oldukça fazlaydı. Çenem dolmaları işaret ediyordu. "Yeni sarmadım. Önceden hazırlayıp buzluğa atmıştım."

Tebessümü büyüdü. "Annen mi zorluyor?"

İleri eğildim. "Nereden bildin?"

Güldü. "Anneler evrensel canlılardır, Ayperi. Ben de o zeytinyağlarını saklamak istemiyorum ama annem zorla sakladırıyor." Bana doğru eğildi. "Buzluk ağzına kadar donmuş börek ve türlü çeşit şeyle dolu."

Kaşlarım havalandı. "Siz zengin değil misiniz? Buzluğa börek mi atıyorsunuz?"

Onun da kaşları havalandı. "Sen bizim zengin olduğumuzu nereden biliyorsun?"

Eyvah! Yakalandık. Ömer, inan ki ben değil, manyak arkadaşım yüzünden göbekadına kadar öğrenmek zorunda kaldım. Asla bilinçli bir eylem değildi. "Range Rover'a biniyorsun." Söylediğim şey oldukça mantıklı gelince özgüvenle dikleştim. *Aferin, Ayperi, kıvır.* "Böyle bir muhitte, son derece lüks bir evde yaşıyorsun. Soyadın Seyirhan, Seyirhan Zeytinyağları var ve babanların zeytin işiyle uğraştığını söylemiştin. Tüm bunları düşününce parçaları birleştirmek zor olmuyor, Ömer Seyirhan."

Yememişti. Dudağının sol köşesi çapkın bir edayla kıvrıldı. "Ha yani beni araştırmadın?"

Yine kıvır, Ayperi, sana güveniyorum, kızım! "Araştırmaya gerek duymadım çünkü sen kendine dair her şeyi ben sormadan anlattın, Ömer." Çay bahçesindeki halini ona göstermek için dikleşip sesimi hafifçe kalınlaştırdım. "Ben. Ömer Seyirhan. Muğla Milaslıyım."

Dolmaları iştahla yemeye devam ediyordu. "Ben en azından kendimi tanıttım. Sana ne demeli? Çayı burnundan suratıma püskürttün." Yüzüm ekşidi. Bu anı hatırlatmasına asla gerek yoktu ama ben de olsam bu rezilliği unutmazdım. İfadem karşısında küçük bir kahkaha attı. "Harika bir andı."

"Şaşkınlığımı mazur gör. Fazlasıyla saçmalıyordun, ben de başka bir tepki veremedim." İşaretparmağımın hedefi oydu. "Hem en iyisi neydi, biliyor musun?" *Ne*, der gibi kafa salladı. Oldukça keyifli bir şekilde güldüm. Hem de küçük bir kahkaha atarak. "Merdivenlerden uçtuğunda suratında beliren ifade." Kıkırtım büyüdü. "Hele de tekerlekli sandalyenin üzerinde dönen tekerine attığın o mistik bakış..."

İnanılmaz bir andı. Bacakları uzun olduğu için örümcek gibi kendi bedenine dolanmıştı o an ama şu an karşımda ve iyi olduğuna göre keyifle gülebilirdim. Elindeki çatalı bana doğru salladı. "Hem aşağıya yuvarladın hem de dalga mı geçiyorsun?"

Dayanamayıp kahkaha attım. "Kusura bakma ama sen de kendini karşıdan görsen dayanamazdın."

Ben gülüyordum ama onun yeşil bakışları kısılmış, gözlerimde, yanaklarımda ve gamzelerimde gezinmişti. Derin bakıyordu. Böyle anlarda ne yapacağımı asla bilemiyordum. Böyle bir bakışın bende karşılığı yoktu. Gülüşüm hafifledi. Ben buraya eğlenmeye gelmemiştim. Adama *benden uzak dur*, dediğim halde şu an ne yapıyordum?

Bakışları kadar derin bir sesle, "Ayperi," dedi. "Keşke sen de kendini benim gözümden görebilsen. O zaman belki beni anlarsın."

Göğsüme batan hissin artık kaşıntıya döndüğünü hissediyordum. Öyle bir bakıyordu ki ne yapacağımı şaşırıyordum. Herkese böyle mi bakıyordu? Melike çapkın olmadığını söylemişti ama bu profildeki bir adam için imkânsız duruyordu. Çekiyordu yeşil gözleri. Ama benim gözlerim de elaydı. Yeşili toprakla kırar, parçalardı.

Gözlerini kaçıran yine ben oldum. Hızla sandalyeden ayaklandım. Köşedeki ilaçlarını alıp bir bardak suyla önüne bırakana kadar sessizlik içindeydik. "Karnın doyduysa ilaçlarını iç. Gözümle içtiğini göreyim. Gitmem lazım."

Altan altan baktı. "Nereye?" Üç ilacı avuçiçine alıp bir yudum suyla tek seferde yuttu.

"Evime."

Bardağı masanın üzerine bırakıp bileğini gözüme sokru. "Kremi sürüp yeniden sarmamız lazım." İşaretparmağı alnına değdi. "Ayrıca bunun pansumanı var. Sen pansumanı yaparsın diye farkındaysan doktorun numarasını almadım." Ayağa kalktığında fazla yakın olduğu için gerilemek zorunda kaldım.

"Alsaydın," dedim dik dik. "Bana ne senin ne yaptığından. Git, doktor yapsın pansumanını."

Beni umursamadan, yanımdan geçip, ilaçların yanındaki poşeti alarak mutfak çıkışına yöneldi. "Cık," dedi. "İstemez. Sen yaparsın. Ben utangaç bir adamım. Yaramı öyle herkese gösteremem."

İstemsizce arkasından gitmek zorunda kaldım. "Bence sen ölmek istiyorsun ve ben bahanen oldum. Yoksa bir insan bir şeyleri bu kadar salmaz. Hadi ilaçları içmedin, pansumanını yapıp bileğine neden bak-"

Susmak zorunda kaldım çünkü cümlelerim ağzımın içinde yarım kaldı. Önümde giderken aniden durmuş, bunu beklemediğim için sırtına ádeta kafa atarak gerilemiştim. Elim alnıma değdi. Sırtına taş bağlamış olabilir miydi? Belki ben de kafamı yarmış olabilirdim.

Ama kendi acımı bırakıp ona odaklandım. Adamın zaten canı çıkmak üzereydi, bir de kafamla kaburgalarını kırarsam ben artık şerefimle bu dünyadan çekilecektim. "İyi misin? Acıdı mı sırtın?" Nezaketim buraya kadardı. "Ne diye aniden duruyorsun be adam?"

Yine öyle bakıyordu: Derin. *Yapma şunu*, diye çığlık atmak üzereydim. Çenesi, alnımdaki elimi işaret etti. "Asıl sen iyi misin? Canın acıdı mı?"

Hızla elimi alnımdan geri çektim. "Yok, iyiyim." Bizi bir sırt mı yıkacaktı? Ama o sırttaki şeyler sadece kassa ben buna uzun uzun şaşıracaktım.

Dudak büzdü. "O zaman benim de sırtım acımadı." Önüne dönüp, ilerlinarak holdeki tek açık kapıya ilerlerdi ama ben olduğum yerden kıpırdayamadım. "Ama bunu da yazdım hanene!" diye bağırdığında kapıdan içeri girmiş, gözden kaybolmuştu. "Bana borçların artıyor."

Alık alık baktım. Ne demek istemişti? *Senin canın yanmadıysa benimki de yanmaz mı yoksa senin bile canını yakmayan darbe bana ne yapacak mı?*

ÖSYM paragraf sorusu gibi adamdı. Yemin ediyorum, söylediği her cümleyi anlamak için ya üç kere tekrar etmem ya da anladıktan sonra sindirmem gerekiyordu. Düşünmektense ana odaklanmayı tercih ettim ve peşinden ilerledim.

Geldiğimiz yer tahmin ettiğim gibi bir salondu. Uzun, geniş ve mutfak kadar aydınlıktı. Evin her köşesinden ferah bir his yayılıyordu. Karşımda kahve tonlarında modern bir yemek masası, şık bir duvar tasarımı varken salonun ortasında yeşil ve kremin hâkim olduğu klasik bir koltuk takımı vardı.

Duvarlarda çeşitli tablolar asılıydı. Koltuğun karşısında kalan duvarda televizyon, masanın arkasında kalan konsolda baştan sona kadar aile fotoğrafları vardı.

Ömer koltuğa kurulmuş, ilaç poşetini orta sehpanın üzerine bırakmıştı. Her şey benim kafamdaki zengin imajıyla oldukça zıt bir imaj içindeydi. Ben zenginlerin evini Laz Ziya'nın evi gibi altın varaklı koltuklarla donatılmış sanıyordum ama her şey olabildiğince gösterişsiz ve hoştu. Ve en önemlisi evin her köşesi inanılmaz temizdi. Ömer'i elinde sarı bezle düşünme gafletine düşmeden hizmetçi fikrine bir artı daha attım.

Ömer pansuman ekipmanlarını sehpanın üzerine yerleştirmiş, o başıma bela yeşil gözlerini yine bana dikmişti. Eli yanına iki kere değdi. Mesajı netti.

Yanıma gelir misin?

Derin bir nefes vererek ilerledim. Ama yakınına değil, pansuman yapmama yetecek kadar yakın ama bir o kadar da uzak bir konuma oturdum. Ona kalsa yine yapmayıp ölene kadar beni bekleyecek gibiydi. Sanki aramızda sessiz bir anlaşma vardı. Ben kolonyayla ellerimi dezenfekte ederken o, başındaki yaralı kısmı bana doğru eğdi. Bandajı dikkatle söküp yarasını kontrol ettim. Doktor numarasını yazacak kadar dikişte ustalaşmamış olmalıydı. İyi görünüyorlardı. Gazlı beze oksijenli su döküp tüy kadar hafif hareketlerle yaranın etrafını temizledim. Saçları yarayı kapadığında mecburen alnına dökülen saçları geri itelemek zorunda kaldım ama aniden dudaklarından acılı bir inleme dökülmüştü.

Elimi hemen geri çektim. "Acıdı mı?"

"Biraz."

Benim canım yanmış gibi yüzüm buruştu. Yaraya fazla bastırmış olmalıydım. Hafifçe üflediğimde aniden kafasını kaldırmış, yine gözlerini bana dikmişti. Bakışları yüzümün her miliminde oyalanmaya devam ederken, gözlerimi kaçırıp sehpanın üzerinden temiz bant ve gazlı bez alarak yarasına uzandım. Şükür ki uğraşacak bir şey vardı yoksa panikten adama kafa atabilirdim.

Yapma be adam! Bakma şöyle!

Parmak uçlarını alnına değiyordu. "Ellerin..." dedi aniden. "Neden bu kadar soğuk?"

Yüzüne bakmıyor, yarasında oyalanmaya çalışıyordum. Hüzünlü yanım bu soruya *çünkü kalbim ısınmıyor*, derdi ama Ayperi oldukça realisti. "Kansızlık ve demir eksikliğim var."

"Fazla mı yemek seçiyorsun?"

"Hayır ama çok kusarım. Midem benim kadar suskun değil."

Zihnimi güçlendirmiştim ama midem hâlâ zayıftı ve ne zaman dizüstü düşsek kendini parçalamak ister gibi yanıyor, içinde ne varsa boşaltıyordu. Ben doluydum, hiçbir şeyi geri atamıyordum. Ama midem benim sustuğum her şeyin sesiydi.

"O gün de kusuyordun," dedi derin sesi. "Üzüldüğün için mi?" Sesini kaldım. Bu *evet*, demekti. Cevap vermediğimde bir önceki sorudan devam etmeye karar vermiş olmalı ki, "Çok üşüyor musun?" diye sordu.

Nazikçe yarayı kapadım. "Genelde evet."

Bileğini uzatması için elimi uzattığımda içeri aniden havlayarak giren köpeği beklemiyordum. Köpek türlerinden çok anlamazdım ama bunun Golden olduğuna emindim. Krem rengi gür tüyleri, kulakları ve tatlı ifadesiyle fotoğraflarda gördüğümle neredeyse aynıydı. Bizi gördüğünde havlamış aniden koşar adım ilerlemeye başlamıştı.

"Pascal!" dedi Ömer. "Bekle, oğlum."

Pascal dilini bize uzatırken olduğu yerde kaldı. Onun yerine Ömer pay verir gibi elini elime bıraktı. Pascal inatla bana bakarken, bakışlarımı ondan zorla koparıp bileğindeki bandajı açmaya başladım. Köpeğin ağır adımlarla bana yaklaştığını hissediyordum. Yabancı gördüğü için beni tehdit sanıyor olmalıydı ki haklı olduğu noktalar vardı. Adamı bu hale getiren ben olduğuma göre tehdit sayılırdım.

"İnatla bana bakıyor," dedim sargıyı açarken. "Lütfen üzerime atlamayacağını söyle."

Güldü Ömer. "Korkma, bir şey yapmaz."

Korkmuyordum ama bana yaklaşmaya devam ediyordu. Bandajı çözdüğümde vicdan azabı daha çok battı. Morarmaya başlamıştı. "Ağrıyor mu?" Morarmış."

"Ağrıyordu," dedi sadece. "Şu an daha iyi."

Kremi sessizce bileğine sürerken Pascal ayaklarımın ucuna gelmiş, pantolonumu kokluyordu. Bu halde Ömer'e ve imalarına odaklanamayacaktım. Hayvanlardan korkmak saçmaydı ama korkuyordum işte. Göz ucuyla bir Pascal'a bir Ömer'e bakıyordum.

"Lütfen bana bacağımı ısırmayacağını söyle."

Kendileri yine güldü. "Kokunu tanımaya çalışıyor. Sakin kal. Cana yakın bir köpektir."

Pascal bacağımı koklamayı bırakıp aniden salon çıkışına koştuğunda tuttuğum nefesi bıraktım. Hızla bu işi bitirmeli ve buradan gitmeliydim. Koluna bandajı sarıp aniden ayaklandım. "Evet, bitti. Artık gideyim."

"Hemen mi?" dedi aniden. Tek kaşım havalandığında sırıttı. "Kuymak da yaparsın diye düşünmüştüm."

Göz devirdim. "Trabzon Tanıtım Günleri'nde miyiz? Ne bu Karadeniz aşkın? Oldu olacak, yöresel kıyafetler giyip horon da oynayayım."

Sırıtarak ayaklandı. "*Hayır*, demem."

Umursamadan holde ilerleyip mutfağa yöneldim ve masanın üzerine bıraktığım çantamı ve montumu alarak geri çıktım. Olabildiğince hızlıydım. Vestiyere yaslanmış, kolları göğsünde bağlıyken beni bekliyordu. Montumu giyerken yapması gerekenleri sıralamaya başladım.

"Dolmayı dolaba yerleştir. Sakın dışarıda bırakma, bozulur." Derin tebessümü vardı dudaklarında. Uslu uslu onayladı. Pelüş terlikleri çıkarıp köşeye bıraktım. "Bileğine kremi sür." Yine uslu uslu onayladı. Botlarımı giymeye başladım. "Ağır bir şey sakın kaldırma. Bileğin morarmaya başlamış, daha kötü olabilir." Tebessümü büyürken yine sessizce kabullendi. "İlaçlarını iç, pansumanını da ihmal etme. Yaran iyi durumda ama buna güvenip sakın salma."

Söylediklerimi sadece tebessümle dinliyordu. Kapıya yöneldiğimde Pascal aniden bir odadan çıkmış, ağzında atkıyla bana doğru koşmuştu. Dişlerinin arasındaki yeşil atkıyı ayaklarımın önüne bırakıp, görevini hakkıyla yapmış gibi arka ayaklarının üzerine otururak bana dil sallamaya başladığında sadece iri gözlerine ve tatlı ifadesine şaşkınlıkla bakabildim.

Benim atkımdı. Kendime ördüğüm, defalarca geride bıraktığım ama her defasında Ömer'in bana geri getirdiği atkımdı. Arabasını çizdiğim gün yere sıvurduğumu hatırlıyordum. Yine mi alıp saklamıştı? Neden inatla bunu yapıyordu?

"Kokundan tanımış olmalı," dedi Ömer. Eğilip Pascal'a doğru kollarını açtı. "Pascal, gel lan buraya!"

Pascal önümden ayaklanıp Ömer'e koştu. Gerçekten tatlı bir köpekti. Çenesini Ömer'in başının altına sokup kendini sevdirdiğinde Ömer'in dudaklarında samimi bir gülüş vardı. Ondan ayrılıp yeniden bana koşmuş, ayaklarımın ucundaki atkıyı burnuyla bana doğru itelemeye devam etmişti. İnatla almamı istiyor, ben bile kendime ait olduğunu kabullenemezken direniyordu.

Eğilip başını okşama isteğime engel olamadım. Bu anı bekliyormuş gibi keyiflendi. Atkımı yerden aldığımda kendi etrafında bir tur dönüp, başını eğerek bacağıma sürtündü. Koyu kahve gözlerinde kendi yansımamı görebiliyordum. Gerileyip, koşarak uzaklaştı. Yeniden ayağa kalkarken atkımı getirdiği odaya girdiğini gördüm.

"Normalde yabancı sevmez," dedi Ömer. "Senin kokunu önceden tanıdığı için yadırgamadı."

"Sadece atkıdan mı tanıdı?"

Nihova

Boynu hafifçe büküldü. "O atkı daha önce de bize misafir olmuştu. Hem de uzun bir süre. Pascal'la benzeriz. O da unutmaz ben de unutmam."

"Başkomiser, bazen unutmak daha iyidir." Kapıyı açıp kendimi dışarı attım. Atkıyı boynuma asarken adımlarım geriledi.

"Hatırlamaya devam ediyorsak demek ki unutma zamanımız gelmemiştir Ayperi." Dudaklarında samimi tebessümü vardı.

O *görüşürüz*, dedi.

Bense *hoşça kal*, dedim.

Aslında o *unutmayacağım*, diyordu ve ben de tam tersini. Asansöre yöneldiğimde arkamdan baktığını biliyordum. Gözleri sırtımı yakıyordu ama dönüp bakmadım. Asansöre binip yeniden ona döndüğümde olduğu yerden bir adım bile gerilememişti. Nefesimin göğsümü yaktığını hissediyordum. Gözlerimi bu defa kaçırmadım çünkü kapının kapanıp beni kaçma yükünden kurtaracağını biliyordum. Ama kısacık bir an bile yüzüne uzun uzadıya bakmak, göğsümdeki kaşınma etkisini artırıyordu.

Evren, bir kapının iki ayrı yüzünden ibaretti. Kapı kapandı. O bir yanda kaldı, ben diğer yanda. O olduğu yerde kaldı, bense en dibe indim. Aramızdaki şey bundan ibaretti. Göğsümü kemiren güvensizliği biliyorken bu denli mücadele etmesi de can yakıyordu. O daha umutlu ve hayat dolu bir adamdı. Bense gücümü kendimle mücadele ederek yiyip bitirmiş bir kadındım.

Apartmandan çıktığımda yüzüme vuran soğukla irkildim. Şehir karanlıktı ama dolunay vardı. Boynumdaki atkıma daha sıkı sarıldım ama burnuma değen koku sadece bana ait olamayacak kadar keskindi. Onun kokusu da bu atkıdaydı. Tanımamak imkânsızdı. Pascal nasıl tanımıştı?

Yaşanan hiçbir şeye anlam veremiyordum ama yorgun hissediyordum. Boynumdaki atkıyı çekip yine atmak yerine, yüzümü daha çok içine sakladım. Soğuktu ve üşüyordum. Benim kokumla onun kokusu birbirine karışmış gibiydi ama anlamsızca güven veren bir kokuydu. O an hiçbir şeyi sorgulamak, düşünmek istemedim.

Sadece yüzümü bir atkıya saklayıp dakikalarca yürüdüm. Bu hayatta kendim için yaptığım ilk şeyi hep onun yanında bıraktığımı o an fark ettim. Bu atkıya benden daha çok sahip çıktığını da.

Yaraları sahiplendiğimizde görünür kılardık. Adımlarım zihnimdeki düşünceler ve göğsümdeki oyuk kadar ağırdı. Sahiplendiğim yaram çoktu. Peki, ya üzerime bırakılanlar? Tek bir anının, uzun bir ömrü ne denli yerle bir ettiğini yaşamayan bilemezdi. Ben kendimi umutsuzlukla yoğurmuştum. Bazı şeyleri yabancı dediğim bu adama bakarken anlıyordum.

Yabancı olan o değildi, bendim. Kendime, özüme ve kendime ait bildiğim her şeye.

BÖLÜM 9

"Yüreğimdeki aklımda,
Hep aklımda, hep aklımda.
Akıl kesildi yüreğim,
Yürek kesildi aklım da."

- ÖZDEMİR ASAF -

Hiç sanmayın ki her su insanı yıkayıp temizler, der Dante. *Temizlemez.*

Teninde unutmak istediği anılarla yaşamayanlar bunu bilemezdi. Su, kimi için temizlik ve arınmayken kimi için ateş ve siyah izlerden ibaretti. Yıllardır her banyoda tenimi bedenimden ayırmak ister gibi ovalardım. Kendime dair en büyük pişmanlığım ise omzumda küçük bir mühür gibi kendini korur, iziyle yıllardır hüküm sürerdi.

Omuzlarımdaki yüklere sıcak su dökerek onları yok edebileceğimi düşündüğüm yaşlardaydım. Sıcak suyun altına zerre düşünmeden girmiş, can acısıyla inleyerek gerilemiştim ama yanmak kaçınılmaz olmuştu. Tek düşündüğüm şey tenimin üzerindeki katranı atmaktı. Asıl katranın benim tenimde değil, kötü insanların kalbinde barındığını bilmediğim günlerdi.

Aileme suyu ayarlayamadığımı söylemiştim ama yalandı. Bilerek yapmıştım. Annem omzumdaki yaraya kremler sürmüş, haftalarca dua ederek okşamıştı. Suyumu uzun bir süre hep o ayarlamış, emin olmadan bırakmamıştı. Belki o zaman söylemeliydim gerçekleri, kendime neden bunu yaptığımı. Ama ben yine gülümsemiş ve saklanmayı seçmiştim. Korku öyle

baskındı ki hiçbir zaman ezip geçememiştim. İnsan bir kere sustuğuna, bir yıl esir oluyordu.

Belki de kendi dilimle, gerçekliklerim ve cümlelerimle bile inatlaşıyordum. Beni hayatta tutan inat, eteklerimi öyle sıkı kavramıştı ki aşağıya çektiğini anlayamıyordum. Yıllarca sıcak suda yıkanmaya devam etmiştim. Dayanabileceğim noktaya kadar ısıtıyordum sıcaklığı. Mikroplar ölmeliydi. Lifi tenime öyle sert darbelerle sürüyordum ki çoğunlukla kızarıyor, bazen de kan topluyordu.

Lifi kollarıma ağır ağır sürterek, tenimi ovuştururken başımdan dökülen su artık ılıktı. Çünkü Ayperi büyümüş, acılarını ve sustuklarını kendine birer basamak haline getirerek hayatına devam etmişti. Artık kaynar suda yıkanmıyor, tenime acımasızca davranmıyordum. Ama su da hâlâ bazı şeyleri temizlemeye yetmiyordu.

Gözlerimi kapatıp, kendimi ılık suyun nahif dokunuşlarına bırakırken, avuçiçim omzumdaki küçük yanık izinde gezindi. Sustuklarımın mührü gibi orada kalmıştı. Küçük bir izdi ama ne zaman görsem hüzünlenmeden edemiyordum. Kendime, çocukluğuma ve bana dair her şeye aitti bu hüzün.

Kollarımı gövdeme dolayıp kendime sarıldım. Hacer Hanım'ın söylediğine göre bunu suyun altında yapmak, duygu kaybına ve bedene yabancılaşmaya oldukça iyi geliyormuş. İlk duyduğum zaman her zamanki gibi burun kıvırıp saçma bulmuştum ama denedikçe anlamıştım ki oldukça işe yarıyordu. Garipti hayat. Dert de insanın kendi içindeydi şifa da.

"Ayperi'nin bedeni..." diye mırıldandım usul usul. "Seni seviyorum." Suyun tenimde bıraktığı hisse odaklandım. "Ayperi'nin bedeni, seni seviyorum."

Su aktı. Geçmişi temizlemeye gücü yetmedi ama bugünümü aydınlattı. Derin bir nefes vererek duştan çıktım. Bornozumu giyip buğulanan aynayı sildim. Aynadaki aksim her zamanki kırmızı yanaklardan ibaretti. Buhar bazı konularda asla yardımcı olmuyordu. Saçlarımı taradıktan sonra havluya gelişigüzel doladım.

Banyonun kapısını açtığımda Melike ve Şeyma'nın kahkaha seslerini duyabiliyordum. Bu gece salonda yatak birleştirme partisi vardı. Çok anlamsız bir aktiviteydi ama bizim için klasikleşmiş bir anlaşma şekliydi. Bazı geceler salondaki iki geniş koltuğu birleştirir, üçümüz yan yana yatardık. Genellikle ağır dedikodu biriken günlerde yaptığımız bir eylemdi ve bu aralar çok ağır bir dedikodu konumuz vardı.

Ömer Seyirhan gibi bir konu.

İkisi de olayları biliyordu ama bir araya gelerek konuşma fırsatımız hiç olmamıştı. Beni sorguya çekeceklerine emindim. Bunun boş vermişliğiyle ellerimi bornozumun ceplerine sıkıştırıp ağır adımlarla ilerledim. Bu

sergiyi ne kadar geciktirirsem o kadar işime gelecekti. Salona girdiğimde görüntü yanıltmadı. Koltukları birleştirmiş, üçümüz için tatlı bir yatak hazırlamışlardı. Üç ayrı yastık ve battaniye vardı çünkü Melike deli gibi uyuyor, Şeyma battaniyeye sarılıyor, aralarında kalan bense acı çekiyordum. En sonunda böyle bir çözüm bulmuştuk.

Melike koltuğun bir ucuna tünemiş, telefonuyla uğraşırken Şeyma kömür karası, beline kadar uzanan saçlarını tepesinde dağınık bir topuz yapmaya çalışıyordu. Orta kısım benim yerim olduğu için boş olsa da kapana kısılmış gibi hissetmem kaçınılmazdı zira ikisi de avını bekleyen akbaba gibiydi.

Melike bakışlarını telefondan kaldırmadan, "Kız, Pero!" diye yükseldi. "Banyo fayanslarını söktün de baştan mı takıyorsun? Gels-" Telefondan kopup kapıdan giren beni gördüğünde Yaradan'a fazlasıyla müteşekkirdi. "Şükür," dedi ellerini semaya açarak. "Biraz daha çıkmasaydın solungaçların çıkacaktı. Yarıldık burada."

Hâlâ oldukça boş vermiş ve bıkkındım. "Geldik işte, ne var?"

"Eben var!" diye çıkıştı Melike.

Şeyma yine makul olandı. "Kavga etmeyin! Sus, Melike." Bana döndü. "Sen de git, üzerine bir şeyler giy hemen. Üşüteceksin. Haklı Melike, çatladık meraktan. Çabuk gel de konuşalım artık. Uykum var benim."

Haklılardı. Ben de olsam meraktan çatlardım ama insan olayın içine düşüp, birebir yaşayınca hiç merak edemiyordu. Dudak büzerek odama yöneldim. İçeri girip, kapıyı kapatırken Melike, Şeyma'ya şu durumda bile uykusu geldiği için söylenmekle meşguldü. Dolaptan rastgele aldığım kırmızı pijama takımını giyip, saçlarımdaki havluyu çözerken bakışlarım yine aynadaki aksimdeydi.

Zihnim dipsiz bir çukurdu. Ömer'in sesinin aniden kulaklarımda yankılanmasıysa bu teorimi doğruluyordu. *Keşke sen de kendini benim seni gördüğüm gibi görsen*, demişti.

Beni nasıl görüyordu?

Aksimde gezindi gözlerim. Kırmızı pijamamın üzerinde minik siyah benekler vardı. Islak saçlarım omuzlarıma dökülüyor, ela gözlerim donuk bakıyordu. Bende benim görmediğim ne görüyordu?

Derin bir nefesle düşüncelerden uzaklaştım. Kollarım yeniden bedenime dolanırken kendime teselli vermeye çalışıyordum. "Kendini sev, Ayperi, kendini sev..." Omuzlarımı ve kollarımı kendi kendime ovuşturarak odadan çıktım. Bir ömür bu egzersizi yapacak gibiydim.

Melike ve Şeyma bıraktığım noktadaydı ama çok daha kritik bir konu üzerinde tartışıyor gibiydiler. Şeyma'nın telefondan gösterdiği kişi her kimse Melike'nin gözleri kocaman olmuş, gözle görülür bir şekilde kınamıştı.

Ninova

"Ay, yok artık!" dedi ekranı geri iterken. "Bu kadını seviyor olamazsın, Şemo. Ne kadar şirret biri olduğundan haberin var mı? Çalıştığı setlerde herkes yaka silkiyor.

Şeyma ekrandaki ünlü her kimse hayal kırıklığıyla bakakaldı. "Valla mı kız?"

Melike bu konuda uzmandı çünkü sektörün içindeydi. Sanat ve eğlence camiasında kim varsa tanır, son magazin olaylarından hep haberdar olur, genellikle de ünlü isimlerin peşinde koşardı. Burnunu kendinden emin bir şekilde dikleştirdi.

"Çok üzgünüm ama kendine sevecek başka bir ünlü isim bulmalısın."

Minik adımlarla ilerleyip aralarına tünedim. Konu benden uzaklaştığı sürece konuşmaya devam edebilirlerdi. Sessizce battaniyemi üzerime çekerken aniden ikisi de sessizleşti, bakışlar tamamen bana odaklandı. Küçük bir an anlamsızca bakıştık. Anlaşılan konu benden uzaklaşmayacaktı.

"Ne?" dedim en sonunda. "Ne bakıyorsunuz?" Konunun benimle zerre akalası yokmuş gibi battaniyemi üzerime çektim. "Devam edin siz, kimden bahsediyordunuz?" Tatlılıkla Melike'nin elindeki telefona başımı uzatmaya çalıştım. "Bakayım, hangi ünlü?"

Melike telefonu hızla geri çekti. "Ayperi Ak," dedi imayla. "Bakalım ünlü isim Ayperi Ak bu hafta ne boklar karıştırmış. Dinliyoruz."

Masum bakışlarım Şeyma'ya döndü ama o da merak içinde olmalı ki tüm dikkatiyle bana bakıyordu. Battaniyenin altından kollarımı çıkarıp, göğsümde bağlarken derin bir nefes verdim. Bu aradan kaçmak imkânsızdı ve ikisi de oldukça haklıydı. Ben ne boklar yiyordum?

"İşte bildiğiniz gibi," diye mırıldanırken bakışlarım tavandaydı.

"Ben bir şey bilmiyorum," dedi Şeyma anında. "Melike bölük pürçük anlattı, onda da nöbet dönüşlerindeydim ve hiçbir şey anlamadım."

Melike'nin takıldığı kritik noktalar vardı. "Üç saat konuştum, ne demek *bölük pörçük anlattı*? Bunu haberci kişiliğime bir hakaret sayarım." Emin olduğum bir şey vardı ki mesleki deformasyon sebebiyle hiçbir detayı atlamazdı Melike. Şeyma kaşlarını hafifçe kaldırarak uyardığında birkaç saniye boş boş baktı. "Ha, doğru," dedi en sonunda. "Aynen, bölük pörçük anlattım, değil mi? Çenemin yayını sikeyim!"

Şeyma'nın amacı konuşmamı sağlamaktı ama bunu yaparken Melike'yi susturmak zorundaydı. Bu, beni konuşturmaktan daha zor olduğu için yastığını kavrayıp Melike'nin kafasına savurdu. "Sövme be kızım, sövme!"

Kafasına gelen yastıkla bocalayan Melike saniyeler içinde toparlanmıştı ama kıvırcık saçları birbirine girmiş bir haldeydi. "Lan, sövmedik ki! Ne dedim?" Bu hallerine kıkırdadığımda Melike'nin elindeki yastığın hedefi bu defa benim yüzüm oldu. "Bana ne kızıyorsun? Buna kızsana!"

Yastığı çekip dikleştim. "Ben ne yapmışım?"

"Susun!" diyerek otoritesini konuşturdu Şeyma. Yastığı elimden çekip aldı. "Adamakıllı her şeyi anlat sen de. Kim bu adam? Nerede tanıştın? Kafasını neden yardın? Dökül."

Melike'nin tüm bu sorulara cevap verdiğine emindim ama haklı olarak benden de duymak istiyordu. "Bundan bir ay önce falan tesadüfen karşılaştık." Kelimeler dudaklarımın içinde dönerken bakışlarımı tavandan koparmadım. Tesadüfün bu denli ağır bir kavram olduğunu bilmezdim. Her şey bir tesadüf üzerinden mi ilerliyordu?

"Nasıl?" dedi Şeyma.

Çoğu kelimeyi yutardım ama sözkonusu onlar olduğunda bunu yapamıyordum. Küçük Ayperi bir kere susmuş, bir ömür sustuğu şeyi yutmak zorunda kalmıştı. Çünkü söylenmeyen her söz ağırlaşıyor, taş misali insanın içine oturuyordu. Büyük Ayperi kendine bunu yapmamaya yemin etmişti.

"Panik atak," diye mırıldandım. "Biliyorsunuz, bazen olmadık anlarda geliyor. Eve gelirken tetiklendi, kendimi sahilde buldum. Dışarıdan kötü görünüyor olmalıydım ki yanıma gelip, iyi olup olmadığımı sordu." Nedenini bilmediğim derin bir nefes verdim. "İyi olduğumdan emin olana kadar yanımdan gitmeyeceğini söyleyip bekledi."

Melike dudak büzdü. "Adam başkomiser olduğunu söylemeden anlatmış, desene." Aynı saniyelerde eridi. "Ne kadar da düşünceli!"

Ama Şeyma, Ömer'den ziyade sonrasıyla ilgileniyordu. *Devam et*, der gibi elini salladı.

"Sonra ben eve geldim. Onu da bir daha görmedim. Ama karakola düştüğümüz gün..." Elimi bahtsız alnıma attım. "Oradaydı. Üstüne Melike'yle gittiğimiz mekâna da baskın yapıp yine karşıma çıktı. Şimdi de *tanışalım* diye tutturmuş." Dikleştim. "Deli olabilir mi?"

Şeyma benim sorularımdan çok kendi sorularına odaklanmıştı. "Kafasını neden yardın?"

"Peşimden gelmiş," diye çıkıştım. "Neymiş efendim, konuşmak istiyormuş. Aramış ama duymadım. Seslendi ama o sıra arkamda köpek vardı. Ben de onu köpek sandım. Ne yapayım? Aldım taşı, savurdum kafasına."

Melike, olayı dinlerken Ömer'den daha çok acı çekiyordu. "Dalyan gibi adamı da taşlamazsın ya, öleceğim! Bir de *sesini köpek sandım*, diyor. Beni boğun!" Ellerini saçlarına atıp, çekiştirirken oyunculuk yeteneği takdir edilmeyecek gibi değildi.

"Hak etti," diye savundum kendimi. "Arkamdan gelmeseydi. Ne bileyim ben kim olduğunu. Ayrıca kırk kere özür dileyip evine yemek bile götürdüm, Melike. Daha ne yapabilirim?"

Nimova

Şeyma'nın bu son güncel detaydan henüz haberi yoktu. Anında dik leşip, kaşları çatılırken şaşkınlıkla soludu. "Ne yaptın? Ne yaptın? Ne?" diye üç kere yinelemesi ve kendi kendine yankı efekti vermesi şaşkınlığının bo yutunu belirtmek için yeterliydi.

"*Özrünü kabul ederim ama bir şartla, bana karalahana dolması ve lor böreği yapacaksın*, dedi. Tabii ki önce kabul etmedim ama adam inanılmaz inat, Şeyma. Ben yemek götürmedim diye ilaç içmeyi bırak, ağzına lokma bile koymamış," diyerek sakinlikle açıkladım. Göz devirip yeniden tavana odaklanmıştım. "Kötü olacak, daha çok başıma ekşiyecek sonra. Hem bi leği de..." Bu noktada sustum.

Daha doğrusu kendimi susturdum. Adamı bir de merdivenlerden yu varladığımı ve bileğini incitmesine neden olduğumu söylersem Melike bey dişleriyle parçalardı. Bu detay şu anlık geçmişte kalabilirdi.

Ama Melike'nin dikkatinden kaçmamıştı. "Ne bileği?" dedi ciddiyetle

Oldukça soğukkanlıydım "Ne bileği?"

"Lan, asıl ben sana soruyorum. Ne bileği?"

Saçmalama, Ayperi. Toparla, kızım, toparla. "Adam bileğiyle para kazanıyor, Melike. Başına bir şey olsa bilek de gidecek," diyerek muazzam bir gerekilde kıvırdım. İnanıp inanmamak onun tercihine kalmıştı. Bakışları şüpheyle doluydu ama şükür imdadıma Şeyma yetişmişti.

"Melike adam için *zengin*, dedi. Doğru mu?"

"Tabii doğru!" diye çıkışan yine Melike'ydi. "Babası tanınmış bir zeytinyağı üreticisi. Ama bizim bu Peroş'ta nasıl bir şans varsa bulduğu tek zengin kısmet, şirket yönetmek yerine narkotikte koşturuyor." Bunları söylerken oldukça üzgündü. Elini alnına atıp koltuğa sındı. "Neyse artık, olanla yetineceğiz." Ayağıyla popomu dürtükledi. "Kız, bana bak, evi nasıl? Hani zengin evi mi?"

Dudak büzdüm. "Pahalı bir ev," demekle yetindim. "Durumları m belli. Yazın ailesi geliyormuş ama kışın sadece o kalıyormuş. Temizdi bi arada. Büyük ihtimalle düzenli temizlikçi falan geliyor."

Şeyma dikkatle dinlerken Melike yine ağız göz eğmeye ve cilveyle ya nıma sokulmaya başlamıştı. "Azıcık daha anlat bakayım, başka ne yaptınız"

Yandan ona dönen bakışlarım oldukça kınayıcıydı. "Ne yapabiliriz, Melike? Yemeğini verdim, çıktım. Evin her yerini de incelemedim yani."

Şeyma göz devirerek, "Gitmen hata," dedi. "Alıp, hastaneye götürerek üzerine düşeni yapmışsın. Daha fazlasına gerek yoktu. Ne kadar yemek yemeyecekti ki yani? Enimde sonunda yemek yiyip ilaçlarını içmek zorundaydı Bana biraz bu durumu kullanıyor gi-" Anıden sesi kesildi çünkü Melike dikleşerek kafasına sağlam bir tokat geçirmişti.

"Sus!" diye çıkıştı. "Sus, mantıklı mantıklı konuşma, Şemo. Canımı alma benim." Şeyma eli kafasında kalakalmışken yüzüne bir de yastığını savurdu. "Yemin ediyorum, sen dünyaya aşk kavramını yerle bir etmek için gönderilmişsin. Sıçarım senin realizmine! Bir konuya da biraz romantik bak lan!"

Şeyma yüzüne inen yastığı havada yakaladı. Aralarında kalan ben ise gözlerimi kısmış, kendimi darbeden korumaya çalışıyordum. Şeyma yastığı Melike'ye doğru savurdu. "Bunun romantiklikle ne alakası var, geri zekâlı? Tanımadığı adamın evine gitmesi ne diye romantiklik oluyor?" Şeyma'nın savurduğu darbe Melike'den daha şiddetliydi.

Melike saçları birbirine karışmış bir halde yastığı aralarından çekip yana savurdu. "Ne demek tanımıyor? Tanıyor ya!" derken parmak uçları masum masum göz kırpıştıran bana döndü. "İnsan hiç tanımadığı adamın arabasını çizip katasını yarar mı? Ayrıca adam kırk kere kendini tanıttı. Daha ne yapacak? Hoşlanmış işte Pero'dan. Daha yakından tanımak istiyor."

"Ben istemiyorum," diye araya girdim.

"Sen sus!" dedi ikisi de aynı anda.

Rahatsızca dudaklarımı kadar çekip küçüldüm. Konunun benimle alakası yoksa uzaklaşabilirdim. Ama olmadı. İkisi de aynı anda aydınlandı.

"Niye o susuyor?" dedi Melike. "Asıl o anlatacak."

Şeyma'yla ortak paydada buluştukları tek düşünce bu olabilirdi. "Doğru," diye onaylarken ikisinin de bakışları yeniden bana döndü. Kavga etmelerini tercih edeceğimi belirtmek istiyordum. Küçük bir an sessiz kalarak bakıştık.

"Ne?" dedim en sonunda. "Ne anlatayım?"

Melike'nin soruları hazırdı. Şaka değil, gerçekten hazırdı. Eşofmanının cebinden telefonunu çıkarıp notlarını açtı. Gerçek bir gazeteciydi. Bunun bir tık üstünün Reha Muhtar olduğunu düşünüyordum. "Soru bir," dedi ciddiyetle. "Ne konuştunuz?"

Şaşkınlıkla dikleşip telefonuna baktım. "Gerçekten liste mi hazırladın?"

Avuç içiyle alnıma küçük bir tokat atıp gerilettiğinde yeniden yastığa düştüm. "Evet, hazırladım," derken oldukça gururluydu. "Kritik bir olay, hiçbir detayı kaçıramayız. Sana kalsa on yıl anlatmazsın, bu sefer olgun ve bilinçli bir arkadaş gibi bekleyemeyeceğim." Ciddi bir öksürükle boğazını temizledi. "Dökül, ne konuştunuz?"

Ketumluğumdan hiçbir zaman şikâyet etmemişlerdi ama bazen onlara haksızlık ettiğimi düşünüyordum. Susmaya o kadar alışmıştım ki söylemem gereken şeyleri bile söyleyemiyordum. Sorun, paylaşmakta değil, içimde yaşadığım şeyleri daha kolay çözdüğümü hissetmemdeydi. Oysa içim paramparçaydı. Hangi Ayperi'ye yetecekti?

Derin bir nefes verirken bir kez daha tavana odaklandım. "Bir şey konuşmadık," dedim ağır ağır. "Dolmayı ve tatlıyı bıraktım. Yoğurtla yemesini söyledim ve ilaçlarını içtiğine emin olduktan sonra eve geldim. Bu arada, bir köpeği var. Adı Pascal. Annesi dolabı zeytinyağı cennetine çevirmiş." Hafifçe gülümsedim. "Melike, görmen lazımdı. Dolapta resmen bir servet yatıyordu."

Melike'ye fırsat vermeden cevaplayan Şeyma oldu. Nadir görülür bir şekilde, büyük bir dikkatle dinliyordu beni. Kendiliğimden dökülmem, ikisi için de bulunmaz bir nimet olmalıydı. Farklıydı bizim arkadaşlığımız. Kalıplara ve sözlere takılmaz, birbirimizin yüzüne değil, içine bakardık. Mesela Şeyma bağırırdı ama bizi hep sevdiğini ve asla kırmayacağını bilirdik. Melike sorumsuzdu ama sözkonusu biz olduğumuzda bu halinin kötü niyet barındırmadığını, sadece ince düşünememesinden kaynaklandığını kabullenirdik. Ben ketumdum. Onlar da benim bunu isteyerek yapmadığımı bildikleri için ses etmez, karakterime yapışan bir tümör gibi görüp üstelemezdi.

Bizim için arkadaşlık görünen kavramlardan da ötede, çok daha derindeydi. Ben düşüncelere dalmışken son cümlemin etkisiyle Melike'den minik bir kıkırtı yükseldi. "Kız, bir tane alıp bize gelseydin ya! Bir yağ kaç para olmuş, haberiniz var mı?"

Şeyma'nın kaşları havalandı. "Bu konuda haklı. Sözkonusu ev ekonomisiyse akan sular durur. Hem de Seyirhan Zeytinyağları." Etkilenmiş bir şekilde dudak büzdü. "En pahalısı o, biliyor musunuz? Şişesinden bile kalite akıyor."

Melike ortamın neşesinin aksine mantıklıydı. "Yani ömründe ilk defa bir şeye yükseldiğini görüyorum, Şemo. O da zeytinyağı mı?" Bizim adımıza oldukça umutsuz olmalıydı ki bıkkınlıkla soludu. "Yemin ederim, beni çok yıpratıyorsunuz ya!" derken oflayışı büyüdü.

Kıkırdamamı kaçınılmazdı. "Sen bizim yerimize de herkese yükseliyorsun, Melo, yetmez mi?"

"Yetmez, kızım. Biraz da siz yükselin. Valla kendimi yanınızda Ebu Cehil gibi hissediyorum."

Şeyma laf sokma fırsatını asla kaçırmadı. "Birkaç günahla gerisindesin, Melike, merak etme. Yetişmene çok az kaldı."

Melike yastığı yeniden Şeyma'ya savururken gülüşüm büyüdü. Kavgaları beni her zaman eğlendirecekti. Yıllar geçiyordu ama bu ikilinin saçma kavgaları, yersiz yükselişleri, tekme tokat halleri asla değişmiyordu. Biri doğu biri batıydı. Birinin doğrusu, diğerinin yanlışı; birine siyah, diğerine beyazdı. Ama en önemlisi de gün sonunda, bir şekilde aynı noktada buluşmayı başarmalarıydı.

"Bakın, ne diyeceğim," dedim aniden. İkisi de yeniden yastık kavgasına hazırlanıyordu ki durup bana odaklandı. Bu kadar hızlı bakmalarını beklemediğim için küçük bir an bocaladım ama toparlanmam kısa sürdü. "Sahilde karşılaştığımız gün atkımı unutmuştum." Mırıltım güvensiz, cılız ama kesintisizdi. "Evinde köpeği kokumdan tanıdı. Atkıyı saklamış..." *Defalarca bana getirmek için saklamış*, diyemedim ve yuttum.

Şeyma tepkisiz kalırken, Melike camın önüne bırakılan margarin gibi erlip gitti. "Öleceğim sanırım," dedi kendinden geçmiş bir sesle. "Adam sana harbi vurulmuş, Pero! Şu romantikliğe bakar mısınız?"

Şeyma, "Neresi roman-" diyecek oldu ama Melike eridiği yerde dikleşip, kafasına bir şamar daha atarak susturdu.

Bakışları bendeydi. "Sen Şeyma hanzosuna bakma, Peroş'um. Çok romantik." Elleri yanaklarındaydı. "Bu adam senden feci etkileniyor. Bak, biraz zorlarsak anında âşık olur."

Göz devirdim. "Ne aşkı, Melike ya? Kim rastgele karşısına çıkan birine pat diye âşık olur? Hele de bu yaşta?"

"Lan, olmuş işte adam, sana ne!"

Dikleştim. "Sürekli tersliyorum," diye çıkıştım. "Sence bu mümkün mü? Bence adam tamamen eğleniyor. Yoksa ben tersledikçe gülmesinin bir anlamı olamaz, Melike."

"Sadece tersleдiğin anlarda göz teması kurduğun için olabilir mi Pero?" dedi Melike. Oldukça ciddiydi. Bu kişiliği nadir anlarda beliriyordu ve ne zaman bu ses tonuyla bir çıkarım yapsa asla yanılmıyordu. İfadem bocaladı. Olabilir miydi? Öyle mi yapıyordum?

Şeyma'nın ifadesi de küçük bir an sendelemişti. "Ne alakası var?" dedi hafif bir terslikle. "Adam kendince eğleniyor belki."

Melike artık bizim için daha da umutsuzdu. Televizyon ünitesini işaret ediyordu. "Şu dolap sizden daha çok dişil enerjiye sahip, farkındasınız, değil mi? En azından bir duruşu var. Öldüreceksiniz siz beni." Boş boş baktığımızda umutsuz bakışı büyüdü. "Kızlar," dedi. "Canlarım, mallarım, can parçalarım. Bir erkek, hoşlandığı kadınla daha fazla konuşmak ister. Bunun için sizi sinir edebilir, uğraşabilir." Parmakları bana döndü. "Siz tersledikçe gülebilir. Erkeklerde mantık aramayın. Tamamen ilkel dürtülerle hareket ederler."

Şeyma'yla boş ve alık bakışımız sürüyordu. "Saçma," diyen bendim. "Hoşlanıyorsa söyleesin."

Melike en sonunda patladı. "Lan, adam sana daha ne diyecek? Direkt tonuya girmiş zaten." Kendini yastığa bırakıp battaniyesini yüzüne bastırdı. "Valla kendimi boğacağım artık, imdat!"

Şeyma ağır bir sessizliğe gömülmüştü. Hatta sessizce yanıma uzanmış, battaniyesine sarılmıştı. Bu durumda sessizleşmesi normal değildi ama dikkatimi dağıtacak başka etkenler vardı. Melike kendini boğmaya çalışırken beni de unutmamış, dudaklarıma kadar çektiğim battaniyemi yüzüme kapatıp minik bir girişimde bulunmuştu. İstemsizce kıkırdadım çünkü bu halleri beni eğlendiriyordu.

Yüzüme bastırdığı battaniyeye karşı gülüşümü duyunca, "Gülme," diye çıkıştı. "Çıkarma o gamzeleri, yemezler." Daha çok güldüm. "Salak kız," dedi battaniyeyi yüzümden geri çekerken. "Adam atkını nasıl sakladıysa köpeği bile kokunu ezberlemiş. Demek ki bir köşeye atıp bırakmamış. Biraz mantıklı olsana sen."

Sadece dudak büzdüm. Yıllardır kendime buzdan bir camın ötesinden bakıyor gibiydim. Buzdandı kalbim. Kendi göğsünü dağlayarak nice yangınlar içinde donmayan hiç kimse bu hissi bilemezdi. Öyle mi yapmış gerçekten? Kimdi bu Ömer Seyirhan? Anlattıklarının ne kadarı oydu?

"Kız, bana bak," diye dürtükleyen Melike'yle zihnimdeki dipsiz çukurdan uzaklaştım. Yanıma devrilmiş, o da battaniyesine sarılmıştı. "Bizim karşı duvara yeni bir yazı yazmışlar, gördünüz mü?" Onaylayan bir mırıltı çıkardım. Melike oldukça natürel bir yaklaşım içindeydi. "Neydi? *Yıldızların en güzel kayanı sana girsin* mi *gelsin* mi ne diyordu?"

Söylediği şeyler bazen fazlasıyla boşluğuma geliyordu. Dudaklarımdan minik bir gülücük daha kaçtı. "*Biliyorum, yıldızların en parlağı senin.*"

"Evet, o!"

"Ne olmuş ona? Her zaman yazılan yazılar."

Dirseğini yastığına yaslayıp, dikleşirken, yüzünü avuçlarına sığdırarak bana dönmüştü. "Ama bu sefer başka. Altında Ö.A yazıyor, kızım."

Boş bakışlarım kendisine döndü. "Yani?"

"Kız, Ömer'in Ö'sü, Ayperi'nin A'sı işte!"

Bu defa umutsuz bakışları kuşanan kaşı bendim. "Melike," dedim ağır ağır. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama o, *Özdemir Asaf*, demek."

Sessizlik oldukça ağırdı. Melike boş boş göz kırpıştırırken Şeyma'nın şen kahkahası saniyeler içinde odanın dört bir yanını doldurmuştu. "Melike, inanılmazsın!" Devasa bir kahkaha daha attığında dayanamayarak ben de gülmeye başladım. Gerçekten inanılmaz biriydi.

Melike küçük burnunu havaya dikerek, "Susun, lan!" dedi. "Ö harfini görünce heyecan yaptık, ne var? Hem belki senin*ki* yazdı, Şemo. Hiç sırıtma öyle."

Şeyma'nın kahkahası boğazında kaldı. "Pardon, benimki kimmiş?"

Melike'nin burnu hâlâ dikti. Gözleri hafifçe kısıldı. "Kim olacak?" dedi onayla. "Romeo Barış. Başka seçenek var da haberimiz mi yok?"

Şeyma sessizdi. "Saçmalama," diye homurdanıp yüzünü battaniyeye gömdü.

Ama Melike direnmekte kararlıydı. "Valla o yazı ikinizden biri için yazıldı, kızlar. Hiç de kusura bakmayın. Daha önce keko keko sözler yazılan duvara neden birden Özdemir Asaf yazılıyor? Ben bunu bir düşünürüm. Birinin odası o yöne baktığına göre şüpheliler arasındasınız."

"Niye biz olalım?" dedim. "Üstteki kızlardan biri için de olabilir. Hem neden illa biri için yazılmış olsun? Belki öylesine yapıldı."

İşaretparmağım ciddiyetle dudaklarıma yasladı. "Saçmalamayı kes ve sezgilerime güven, Pero. O yazı öylesine yazılmadı. Yakında çıkar ortaya, görün de bakın. Bence Ömer çünkü Barış'ta oraya o yazıyı yazacak göt yok."

Battaniyenin altındaki Şeyma, "Katılıyorum," dedi.

"Adam polis hatta başkomiser..." Mantıklı olmam gerekiyordu. "Duvara yazı yazarak ilanı aşk mı eder sizce? Hem direkt karşıma geçip *seni daha çok tanımak istiyorum*, dedi. Utanıp çekinen bir adam değil," derken bir parmağım omuzlarıma dökülen saçlarımdaydı. "Bunu da anlamıyorum. Kim onunde ilk defa gördüğü birine *seni daha yakından tanımak istiyorum*, der?"

Melike yine mantıktan uzaktı. "Salak kız," dedi ciddi ciddi. "*İlk görüşte aşk* denen bir şey var. Bilmem, daha önce hiç duydun mu?"

"Duydum ama inanmam."

Derin bir soluk verdi. Beni yine battaniyeyle boğmamak için mücadele veriyor olmalıydı. "Eğer o yazıyı yazan Ömer ise çok yanlış bir cümle tercih etmiş," diye homurdandı. "Bence tam olarak..." Ellerini manşet atar gibi aramızda kaldırdı. "Yâri yâr olanın, yâr sarar yarasını, yâri yâr olmayanın kılıç siker anasını. Ö.S!"

Laf yiyordum ama istemsizce güldüm. "Bak, bunu yazsa işte o zaman üzerime alınırdım." Gülüşüm dudaklarımda buruklaştı. "Uzatmayalım da uyuyalım, Melo. O adam bana bakmaz, bakıyorsa bile kendince bir fikri vardır, güven olmaz. Kimse sürekli onu tersleyen birinden hoşlanmaz. Hele de onun gibi bir adam." Popomu Melike'ye, yüzümü Şeyma'ya döndüm. "Sus da uyu."

Tabii ki uyumadı. Hatta sırtıma abanarak yüzüme bakmayı denedi. "Birini tanımadan, güvenilir olup olmadığını bilemezsin, Pero." Sesi bu defa ciddi ve yumuşacıktı. Bazen bana bir bebekmişim gibi davranıyor, kırılacak bir şeymişim gibi hassaslaşıyordu. Böyle anlarda onu daha da seviyordum çünkü gözlerinde kendi yansımamı görebiliyordum. "Hem neyin varmış

senin?" derken kolumu tutup salladı. "Senin kendinden haberin var mı? Su gibi zarifsin be Ayperi. Üniversitede herkesi peşinde koşturan ben değildim, sendin. Hatırlatırım."

"Hani onlar götü bokluydu?"

Koluma daha da abandı. "Hepsi değildi, canım. Mesela İlker çok yakışıklıydı. Sonra Akın, o da iyiydi bak. Kızım, üniversitenin en havalı çocukları senin peşinde koştu, hatırlamıyor musun? Taş gibi hatunsun, Pero. Duruşun, bakışın, asaletin, hele o gamzelerin yakıyor be kızım. Kendini neden aşağıda görüyorsun?"

Haklıydı. Hacer Hanım'la üzerine çalıştığımız şey de tam olarak buydu. Ben kendimden nefret etmiyordum. Ben güzel bir çocuk olduğum için başıma gelenlerin yüküne öyle bulanmıştım ki güzel olmaktan nefret etmiştim. Güzellik batar mıydı bir insana? Bana batıyordu işte. Karanlık aydınlığı, kötülük iyiliği nasıl yutuyorsa zihne değen zehir de güzelliği yutuyordu. O lanet ses aniden kulaklarıma değdi.

Sen ne güzel bir çocuksun...

Gözlerimi kapatıp zihnimin karanlık kuyusundan uzaklaşmayı, sesini unutmayı denedim. "Kendimi aşağıda görmüyorum, sadece olaylara gerçekçi bakıyorum."

"Farkı ne?" dedi anında. Ama cevap beklemeden devam etti. "*Gerçekçiyim*, diyerek her çerçeveden önce kendini çıkarıyorsan bu kendine acı çektürmektir, gerçekleri söylemek değil. Değil mi Şemo? Sen de bir şey söylesene lan!"

Şeyma'dan ses gelmedi. Tam yanımdaydı. Hatta yüzüm ona dönüktü ama o bana kıçını döndüğü için yüzünü göremiyordum. Melike bacağını üzerimden atıp Şeyma'nın poposunu dürtükledi. "Kız, Şemo!"

Şeyma'dan minik bir horultu yükseldi. Başı yastığa değdikten sonra beşe kadar saymanız yeterliydi. Anında uyuyakalmak gibi oldukça etkileyici yetenekleri vardı.

"Kıza bak," dedi Melike umutsuzca. "Yine saniyeler içinde uyuyakalmış. İnanılmaz. Bir de bana *gamsız*, der. Sen hiç mi gün içinde olanları düşünüp dertlenmiyorsun?"

Dudaklarımda küçük bir tebessüm belirdi. "Biz de uyuyalım. Yarın erken uyanmam lazım. Akşama kadar dersim var. İyi geceler."

Omzumdaki elleri çekildi ama bedeni sırtıma sokulmuş, kedi gibi yüzünü sırtıma saklamıştı. Birkaç saniye için sessiz kaldık. Gece lambasının loş sarı ışığı Şeyma'nın saçlarına değiyor, siyahı kırıyor ama varlığını yok edemiyordu.

Birkaç dakika sonra Melike, "Pero," dedi. Dost hafifliğiyle elini omzumda hissettim. "Kırılmaktan bu kadar korkma. Yaşamadan iyi ve kötüyü

atmamazsın. Kendine bir şans vermezsen hiç yaşayamazsın. Korkularının kalbini kısıtlamasına izin verme, olur mu? İleride *keşke*, demektense içinde kalan her şeyi şimdi yaşa."

Gözlerimi kapatıp andan kopmayı denedim ama zordu. Ben kırgın değildim ki paramparçaydım. Korkularım kalbimi kısıtlıyordu, farkındaydım. Ama kuşa sadece *uç*, diyorlardı. Kafesten nasıl çıkacağını kimse söylemiyordu. Bulamıyordum işte kapıyı. Kendi kanatlarımı gövdeme ve yüzüme sararak saklanmaktan başka bir şey yapamıyordum. Zihnimde sadece tek bir cümle vardı:

Tanımadığın insanlar kötüdür, Ayperi.

Gözlerimi kapatıp, zihnimdeki çukura değmeden uykuya ulaşmayı denedim. Hiçlik, varlığı yutarken tüm uykular benim için bir kaçış, sığınak ve mahzendi.

Bazen ise cehennem.

Ama bu gece, yanımda Melike ve Şeyma varken uyku en güvenli limandı. Kâbus görmeyecek, huzurlu bir uyku uyuyacaktım, biliyordum. Onlar varken zihnimdeki karanlık el susuyor, uzaklaşıyordu. Melike'nin battaniyeyi sırtıma daha sıkı örttüğünü ve beni sıkıca sarmaladığını hissettim ama gözlerimi açamadım. Sadece derinlerden gelen bedbaht ve sitem dolu sesini duyabildim.

"Benim için duvara yazı yazma ihtimali olan biri bile yok. Sokayım böyle kadere!"

"Ayperi Hoca'm," diyen sesle irkilerek dikleştim.

Başımı kollarımın arasından kaldırıp nerede olduğumu kavramam üç saniyemi almıştı. Öğretmenler odasında, tam olarak masanın ortasına kafamı koyarak uyuyakalmış olmalıydım çünkü ziyadesiyle başım ağrıyordu. Özel günlerin getirisi olan baş ağrıları anlamsızca bazı günler şiddetleniyor, bazı günlerse varlığını asla belli etmiyordu. İçtiğim ağrı kesicinin etkisiyle biraz azalmıştı ama küçük bir an olsa da gözlerimin dalması dengemi bozmuş gibiydi.

"Hı?" dedim alık alık. Bazı öğretmenler derse yetişmek için koştururken bazıları montlarını giymiş, *iyi akşamlar*, diyerek uzaklaşıyordu. Zihnimi toparlamak için parmaklarımı gözpınarlarıma bastırdım.

Dersim var mıydı benim?

Benim yerime, başımda dikilen ve kısa uykumdan uyanmama neden olan Elif Hanım, "Dersiniz yok," diye cevap verdi. "Neden hâlâ buradasınız? Normalde hemen giderdiniz." Yüzüme doğru eğildi. "Bir sorun mu var? İyi misiniz?"

Gözlerimi açıp elimi şakaklarımdan ayırdım. "İyiyim, biraz başım ağrıyor sadece."

Arada gelen bu ağrılara hepsi alışkındı. Yüzü ekşidi. "Her zamankinden mi? İlaç içtiniz mi?"

Minik mırıltılarla onayladım. İlacın etkisinden olsa gerek eskisi kadar ağrımıyordu ama zihnim ağırlaşmıştı. Sandalyeden toparlandığımda elim yanağımdaydı. Huysuzca çenemi kaşıyıp dolabıma ilerledim. Saate baktığımda daldığım sürenin on dakika kadar kısa bir süre olduğunu görmek daha da can sıkıcıydı. Bazen Elif Hanım'ın vücuduma sensör taktığını düşünüyordum. Zira en olmadık anlarda yanımda beliriyordu.

"Bu arada..." diyerek dolabımın önüne dikildi. "Bir ziyaretçiniz var."

Oldukça boş baktım. "Kim?"

"Sıddık'ın dayısı," derken fazla mutluydu.

Ama ben değildim. Boş boş bakmayı sürdürdüm. "Sıddık kim ya?" Küçük bir an için gerçekten anlamamıştım ama saniyeler içinde parçalar yerini buldu.

"Ne demek kim?" diyerek kınadı. "Cem'in dayısı işte. Siz *göbekadı Sıddıkmış*, demediniz mi? Yine geldi, sizi çağırıyor." Kendince imalı bir şekilde güldü. Komik olan neydi, hâlâ anlamıyordum çünkü ayılamamıştım.

Ama ben yine gülmüyordum. *Şaka yapıyor ol, Ömer Seyirhan!* Kitaplarımı bıkkınlıkla dolaba bırakıp kapadım. "Ne istiyormuş?" Adımların montumu almak için askılığa yönelirken Elif peşimdeydi.

"Söylemedi. *Ayperi Hanım'a Sıddık'la ilgili bir mesele var, deyin, o anlar* dedi."

İstemsizce güldüm çünkü sınırlarım ziyadesiyle bozuktu. *Ya sabır* çekerek ifademi toparlamaya çalıştım. Başımın ağırlaşması ve gün boyu dersle olmam da her şeye tuz biber oluyordu. Montumu ve çantamı alıp, topuklu botlarımın üzerinde acı çekerek ilerledim. "Tamamdır, hallediyorum."

Elif hâlâ peşimdeydi. Ben merdivenlere yöneldiğimde arkamdan ayrılmadan, "Sorun ne ki?" dedi. "Cem kıymetli bir öğrencimiz, malum. Eğer bir sorun varsa Özel Bey'e ileteyim. Velisi neden bu kadar sık okula geliyor?"

Sorgulama, Elif Hanım!

Tam olarak bunu söylemek istesem de yuttum. "Cem bu aralar derslere odaklanamıyor. Velisiyle durumla ilgili konuşmak istedim."

"Neden hep dayısı geliyor? Annesi gelirdi."

Bıkkınlıkla soludum. Başımın üzerine kilolarca taş bırakılmış gibiydi ve şu an en son çekeceğim şey onun sorularıydı. "Demek ki işi var, Elif Hanım. Ne bu böyle, ahiret sorgusu gibi. Mudur sizsiniz de haberim mi yok?"

Kendileri laf yemeye fazlasıyla alışkındı. Durmuştu ama imayla gülmeye devam ediyordu. "Kusura bakmayın," dedi kısık bir sesle. "Merak ettim de."

Bu aralar herkes de bir şeyleri merak ediyordu. Anksiyetem titriyordu. Çenem dikti. "Merak ettiğiniz şeyler konusunda zaten sizi bilgilendiriyorum." Zarifçe başımı eğdim. "Şimdi izninizle, velimle görüşüp evime gideceğim." Arkamı dönüp, topuklu botlarımın üzerinde ilerlerken artık peşimde olmadığının farkındaydım.

Eski Ayperi olsa kırdığını düşünerek ezim ezim ezilirdi ama kendi ellerimle yeniden inşa ettiğim Ayperi kime, ne kadar sınır çizmesi gerektiğini biliyordu. *Sınırlarını belirle, Ayperi*, derdi Hacer Hanım. *Çizgilerini çek. Kimseye susmak zorunda değilsin.*

Küçük bir kız çocuğuyken sevgiyi sunacağımız kişiyi seçemediğimizi sanırdım.

Yanılmıştım.

İnsan bu hayatta her şeyi seçebiliyor, istediği kişiye sınır koyabiliyordu. Öğrenmek yıllarımı ve çocukluğumu almıştı. Elif Hanım'ın yarın hiçbir şey olmamış gibi dedikodu toplamak ve Öçel Bey'e yetiştirmek için yanımda bitmeyeceğine emindim. Çok geçmeden arkamdan, "Bekleme salonunda!" diye seslendi.

Arkamı dönmeden, ilerlerken başımı umutsuzca salladım. Elimi *tamam*, der gibi kaldırıp ilerlemeye devam ettim. "İyi akşamlar, Elif Hanım."

"İyi akşamlar."

Ömer bir kere daha *Sıddık'ın dayısıyım*, diye buraya gelirse konunun Öçel Bey'e, oradan da göbekadının Sıddık olduğundan henüz haberi olmayan Cem yavrumun kulağına gideceğine emindim. Temennim bunun yaşanmamasıydı. Normal şartlarda bir veliyle görüşeceksem o öğrencinin portfolyosunu, yani bilgilerinin olduğu dosyayı yanıma alırdım ama Sıddık'ın buna ihtiyacı olduğunu sanmıyordum. O yüzden rahat bir şekilde derledim.

Bekleme salonundan içeri girdiğimde bu defa ne şaşırdım ne de kızdım. İlk geldiği andaki gibi kalorifer peteğine yaslanmış adama sadece umutsuzca bakabildim. Yine yeşil parkasını giymişti. Bunu seviyor olmalıydı ki yakışıyordu da. Buğday teninin üzerinde parlayan yeşil gözleri parkasının yeşiliyle birleştiğinde, bu sıradan görüntüyü bile etkili bir hale getirebiliyordu. Onu ilk gördüğüm anlarda elit bir havası olduğunu söylemiş, buna anlam verememiştim. Ailesinin fabrikatör olduğunu öğrendikten sonra bazı parçalar daha netti.

Beni gördüğü an dudaklarında her zamanki alaysı ama kendinden emin gülüşü belirdi. "Selam."

Onun adına oldukça umutsuzdum. Derin bir soluk verdim. "Burada ne işin olduğunu hiç sormayacağım ama bir daha *Sıddık'ın velisiyim.* diyerek beni buraya çağırırsan diğer kolunu sadece incitmem, kırarım, başkomser."

Gülüşü derinleşirken ağır adımlarla bana ilerledi. "Sıddık diye bir çiğ. rencin yokken her *Sıddık*, dediğimde gelen sensin."

Umutsuzluğum sürüyordu. Bunu belli etmek adına başımı iki yana sallադım. "İnatla beni çağıran da sensin."

Ağır adımlarla yanıma ilerledi. "Uyuyor muydun?"

"Ne?" Elim istemsizce yüzüme gitti. Gözlerimde çapak kalma ihtimali olabilir miydi?

"Yanağında uyku izi var," dediğinde elim yanağıma gitti.

Sevgili Elif Hanım, bunu bana sizin söylemeniz gerekmiyor muydu? Elim bu defa yanağımı kapadı. O ise ağır adımlarla bana yaklaşmaya devam ediyordu. "Uzatma, niye geldin?" dediğimde fazla nettim. Başıyla bileğindeki sargı varlığını koruyordu ama dün gibi bugün de ilaçlarını içmemiş olması muhtemeldi. Çenemle başını işaret ettim. "Dur, tahmin edeyim, ilaçlarını içmedin ve yemek yemen lazım. Öyle değil mi?"

Aramızda bir adım kala durduğunda dudaklarındaki gülüş büyümüştü. Gözbebeklerindeki yeşiller parlıyor, onu her gördüğümde rengi biraz daha yeşilleniyor gibiydi. Parmağını şıklatıp bana uzattı. "Tam olarak bu." Boynu keyifle büküldü. "Beni yemeğe götürürsen çay bahçesindeki hesap için de ödeşmiş oluruz. Malum, o bendendi, bu da senden olur."

Tahmin etmesi zor olmuyordu çünkü adam ne düşündüğünü asla saklamıyordu. Başımı sallarken dudak büzdüm. Elim ise hâlâ yanağımdaydı. Anlamsızca utanmıştım. "Tabii, öyle demiştik, değil mi?"

Keyifle onayladı.

Arkamızda açık kalan kapıyı bu defa oldukça sakin bir şekilde kapadım. Ne çırkefleştim, ne tersledim ne de bağırdım. Elim yanağımı ovuşturmaya devam ediyordu ama anksiyetemi içten içe dizginlemeye çalışarak elimi yanağımdan ayırdım. Bütün yaralarımı biliyordu zaten, bir uyku izini saklamak ve bundan utanmak fazlasıyla yersizdi.

"O zaman şöyle yapalım, Ömer Seyirhan..."

Dikkatle beni izliyordu. Kapıyı kapadığımda bakışları sol yanımızda kalan duvara değdi. Bu defa boynu tedirginlikle büküldü. "Kafamı duvara mı vuracaksın? Hayırdır?"

Adama bir günde o kadar çok zarar vermiştim ki haklı ve yerinde bir korkuydu. Hep o *cık*, derdi ama bu defa ben aynı tepkiyi verip, "Cık," dedim. "Bir soru soracağım. Lütfen bana bütün samimiyetinle doğru cevap ver. İnan, kızmayacağım."

Dudağının köşesi çapkın bir gülüşle kıvrıldı. "Ben sana verdiğim tüm cevaplarda her zaman samimiydim, Ayperi."

"Çok iyi, şimdi de öyle yap lütfen." Kollarımı göğsümde bağladığımda çenem dikti. "Sen, beni tavlamak için böyle yaz dizilerindeki gibi biriyle aldatıya falan mı girdin? Öyleyse söyle, inan ki kızmayacağım." *Beklenmedik bir durum olduğu için ifadesiz kaldı*, demek isterdim ama aksine büyük bir kahkaha atmıştı. Yetmezmiş gibi gülerken hafifçe dudaklarını ısırmış, başını sağa sola sallamıştı. "Komik mi?" dedim istemsizce. "Bana doğru dürüst bir cevap ver. Bak, gerçekten kızmayacağım."

"Saçmalama istersen," dedi anında ama hâlâ gülüşü dudaklarındaydı. "Ki ben seni tavlamaya çalışmıyorum, Ayperi. Bu asla desteklemediğim bir tabir. Ben seni tanımaya çalışıyorum."

Daha önce çirkefleşmiştim ama hiçbir işe yaramamıştı. Melike'nin söyledikleri düşünülürse ben tersledikçe adamın hoşuna gidiyordu. O zaman beklenmedik bir hamle yapacak ve bu defa ben onun ayarlarını bozacaktım. Daha sık başım ağrımalıydı çünkü böyle anlarda daha makul şeyler üretebiliyordum.

O da benim gibi kollarını göğsünde birleştirmişti. İki farklı takımın teknik direktörü gibi kollarımız göğsümüzde bağlı, çenemiz dik bir şekilde turbanımıza bakmamız oldukça saçmaydı ama o an için bir önemi yoktu.

"Vazgeçmeyeceksin yani?" dedim.

"Cak." dedi. "Dedim ya, ben kolay kolay pes etmem. Hâlâ seni merak etmeye devam ediyorum."

Madem öyle, ona görmek istediği Ayperi'yi gösterecektim. Sıradanlığım karşısında da böyle kararlı olacak mıydı merak ediyordum. "O zaman seninle bir anlaşma yapalım."

Tek kaşı havalandı. "*Anlaşma*, derken?"

Parmak uçlarım alnını ve bileğini işaret ediyordu. "Beni merak ediyorsun ya hani... Tamam, merakını dindireceğim. Başındaki yara ve bileğin iyileşene kadar seni gördüğümde kızmayacağım, çağırdığın yere gelecek ve sorularına cevap vereceğim." Bir adımı daha yaklaştım. Artık aramızda sadece küçük bir adım vardı. "Hani *kimsenin bilmediği şeyleri biliyorsam herkesin bildiklerini bilmeye hakkım yok mu benim*, dedin ya... Olacak. Ama yaraların iyileştiğinde." Parmaklarım göğsünde döndü. "Sen kendi yoluna gideceksin," derken parmağımın hedefi bu defa bendim. "Ben de kendi yoluma. Artık karşıma çıkmayacaksın. Anlaştık mı?"

Kendini bende gör, demişti. Gözünde nasıldım, bilmiyordum ama gerçek Ayperi'yi tanıdıktan sonra bu kadar uzun ve yeşil bakamayacağına emindim. Katı ve inattı Ayperi. Ona dair merak edecek hiçbir şey yoktu. Bir boşluğu merak ettiğini anlayınca sessizce uzaklaşacağına emindim. Beni

ben bile sevemiyorken bir başkası ne kadar sevebilirdi? Aradığı her neyse bende olmadığını anladığı an hayatına geri döneceğine emindim. Hep böyle olmaz mıydı? Merak bitince ilgi de biterdi.

Söylediklerimi zihninde tartıyor gibiydi. Dudağının bir köşesi yay gibi gerilirken yeşil gözlerini üzerimden bir saniye olsun koparmıyordu. "Süre kısa," dedi anında. "Merakımı dindirmeye yetmez."

Omuz silktim. "Başkomiser, gördüğünden fazlası yok, emin ol. Büyük bir hiçim ve sen hiçliğin peşinden koşuyorsun."

Küçük bir an sessiz kaldı. "Kabul," dediğinde gözlerinden kalbime değen ılık bir nehir vardı. "Peki, ya o zaman..." diye devam etti. "Sen de beni merak edersen o zaman ne yapacağız, Ayperi?"

Dudak büzdüm. "Seni merak edeceğimi sanmıyorum."

Kendinden emindi. "Diyelim ki ettin?"

Bıkkınlıkla gülerken geriledim. "İlgimi çekmiyorsun. Şansına küs." Kapıyı açıp çıkması için zarifçe elimi uzattım. "Gidelim, borcum olan yemeği ısmarlayacağım."

Kısa bir an olduğu yerden kıpırdamadı. Öyle bir bakıyordu ki zihnimin ötesini görüyor gibi hissediyordum. Bu çıplak kalmak kadar huzursuz eden bir histi. Küçük adımlarla ilerleyip onun için açtığım kapının önünde durakladı. Uzun bir adamdı ve bakmak için hafifçe boynumu geri atmam gerekiyordu. Bakışlarını ilk kaçıran daima ben olurdum ama bu defa yapmadım. Dik bakışına aynı şekilde karşılık verdim.

Gözleri yüzümde ve gözbebeklerimde gezindi. "Bence biz diğer kolumu da kıralım. Sana dair merak ettiğim şeylere bu kadar kısa bir sürede sonuç alacağımı sanmıyorum."

Netliği karşısında bocalamakla kalmıyor, âdeta sarsılıyordum. Bu defa göğsüme batan sutyen teli olamazdı çünkü bilerek teli olmayan bir model seçmiştim. Ama bir şeyler batıyordu işte. Kendime ve inadıma yenildiğim tek konu gözlerine uzun uzun bakmak olabilirdi. Yine ilk pes eden ben oldum çünkü bu konuda kazanamayacağıma emindim. Gözlerimi kaçırıp onun için açtığım kapıdan ilk ben çıktım.

"Ben de daha fazla bu saçmalığa tahammül edemeyebilirim, başkomiser." Üç adım uzaklaştıktan sonra durup ona döndüm ve yeniden elimle yolu işaret ettim. "Şimdi gidelim mi yoksa *zıkkım ye*, diyerek eve mi gideyim? Seçim senin."

Sırıtarak hatta salınarak ilerledi. Laf yemekten ciddi anlamda hoşlanıyor gibiydi. "Kolum ve bileğim iyileşene kadar benim dediklerim oluyorsa istediğim yere yemek yemeye gidebiliriz, değil mi?"

Okuldan çıktığımda soğuk hava yüzüme vurur, bıçak gibi keser sandım ama aksine hava oldukça güzeldi. Karanlık, şehri yutmak üzereyken kar

usulca yeryüzüne düşüyor, siyah zemin beyaz karı yutuyordu. Son söylediğini mırıltıyla onaylarken ona bakmıyor, ilerliyordum.

"Harika," dediğini duydum. "Arabayı sen sürmek ister misin? Kaza yaparsan süre uzar."

Çokbilmişliği ciddi anlamda sinirlerimi bozuyordu. Ters bir bakış atarak göz devirmekle yetindim. "Gerçekten yine ilaçlarını içmedin mi?" Arabasını sol köşede görebiliyordum. Üzerindeki derin çizik *ben buradayım*, der gibi göz kırpıyor, el sallıyor hatta bana âdeta bağırıyordu.

"Maalesef. Sanırım dikişlerim alınıp kolum iyileşene kadar her gün birlikte yemek zorundayız. Yoksa ben hep unutuyorum."

Arabanın yanına geldiğimde kendi arabam gibi emin bir şekilde kapısını açmayı denedim. "Aynen, kesin unutuyorsundur." Şansıma arabanın kilidini birkaç saniye önce açmıştı yoksa bu yersiz havam sönecekti. Arabaya binip, kemeri takarken parmaklarım şakaklarımdaydı. Ağrı artmasa da garip bir şekilde ağırlaşıyor ve ensem uyuşuyordu.

Sürücü koltuğuna kurulan Ömer oldukça keyifliydi. Sunduğum teklif işine gelmiş olmalıydı. Oysa yanılıyordu. Bu gerçeği, merak yerini duraganlığa çevirdiğinde anlayacaktı. Ben bile kendimi merak etmiyordum. O ne bulacaktı?

"İyi misin?" dediğinde, parmak uçlarımı gözlerimden koparıp ona döndüm.

"İyi," dedim yarım ağız. "Başım ağrıyor biraz. Hadi, gidelim nereye gideceksek."

Keyfi artıyordu. Kendinden emin bir şekilde arabasını yola çıkartırken göz ucuyla baktım. Daha önce fark etmemiştim ama yandan burnu da küçük ve biçimliydi. Kırlı sakalları yüzüne ayrı bir hava katıyor, dudağının köşesindeki ben, ifadesini keskinleştiriyordu. Aniden bana döndüğünde tam olarak onu keserken yakalanmış oldum.

Ama çaktıracak değildim. Bakan bendim ama karşılık verdiği için başını *ne var*, der gibi iki yana sallayan da bendim.

Güldü. "Bence şimdiden beni merak etmeye başladın."

Özgüveni takdire şayandı. İfadesizce önüme döndüm. "Maalesef, şansına küs."

Tsk, der gibi yüzü ekşidi ama umutluydu. "Olacak, ha gayret."

Yüzüne bakmadan, bıkkınlıkla başparmağımı kaldırıp umutsuz dileğini aynı umutsuzlukla onayladım. Başım ağrırken kendisini terslemeyecek ya da içinde olduğum saçma döngüyü sorgulayamayacaktım. Şu an tek dileğim tüm maaşımı gömmek zorunda kalacağım bir mekâna götürmemesiydi. Zengin zevklerinden biriyle beni etkilemek isterse altından kalkamayabilirdim.

Olasılık belirtmek fazla umutsuzdu. Kesinlikle altından kalkamazdım.

Dişlerimi ısırarak zihnimdeki sesi susturdum. Bu zamana kadar en çok canımı yakan şeyin bana acımaları olacağını sanmıştım. Şu an anlıyordum ki benim canımı en çok yakan şey ilgiydi. Çünkü insanı en çok yabancı olduğu duygu yaralıyordu. Bana acımıyordu, hayır. Daha başka bakıyordu. Bambaşka.

O sana acımıyor, Ayperi. Sen kendine acıyorsun.

Aniden, "Bugün ne yedin?" diye sordu.

Küçük bir an düşündüm. "Hiç," dedim en sonunda. "Sabah bir poğaça." Yerimde hafifçe kıpırdandığımda göz ucuyla kendisine bakıyordum. "Neden sordun?" Aç olduğumu düşünerek daha da zengin ve elit bir yere götürürse kahrımdan on yıl kusabilirdim.

"Başın açlıktan ağrıyor olabilir mi?"

Dudak büzdüm. "Bilmem, olabilir."

Küçük bir an bana bakıp yeniden yola odaklanmıştı. "*Midem benim kadar suskun değil*, dedin. Kendini böyle aç bırakmaya devam edersen onun da sesi kaybolacak, haberin olsun."

İstemsizce gülümsedim. "Elimde olan bir şey değil. Kendimi zorlayarak yemek yersem kusuyorum."

Ben zorlandığımda idare edebiliyordum ama midem her zaman daha sesli ve cesur olmuştu. Zorlandığım ilk anlarda daima bulanırdı. Heyecanlıysam içine kelebekler dolar, endişeliysem kasılırdı.

"Ne zamandır?"

"Uzun zamandır."

Dudak büzdü. "Böyle olmaz ama," dedi. "Ne bağırıyorsun ne de tersliyorsun. Alışkın değilim." Direksiyona daha sıkı sarıldı. "Seni muazzam bir şekilde doyacağın bir yere götüreceğim. Baş ağrın anında geçecek, bana güven."

Korktuğum şeyin başıma gelebilme olasılığıyla dikleştim. *Yapma, Ömer Seyirhan! Muazzam şekilde doymak istemiyorum!*

Düşünceler zihnimde art arda gezindi. Oldukça inat ve açıksözlü olduğu düşünülürse beni lüks bir mekâna götürmesi ve hesabı ödeyip *yine bana borçlandın*, demesi olasıydı. Çok şey demek istedim ama dilimi ısırarak kendimi susturdum. Oysa zengin ve koskoca bir şirketin veliahtı olduğunu bilmeden önce daha rahattım.

Hayır, Ayperi, kendini kandırma. Adam hep aynıydı, sen gibi.

"Hâlâ sakinsin," dedi aniden. "Tam burada *sakkım ye*, demen gerekiyordu. Kesinlikle başın ağrıyor, ikna oldum."

Adamı ne kadar terslediysek bağışıklık kazanmıştı. "*Sakinleş, konuşalım*, demiyor muydun? Sakinim işte."

"Ama konuşmuyorsun."

"Konuşacak bir şeyim yok."

"Ama benim senden duyacak çok şeyim var, Ayperi."

Bakışlarım yolda asılı kaldı. Dönüp ona bakmak istedim ama yapamadım. Midem kasılırken, derin bir solukla göğsümü doldurup hissizliği tattım. Yaşarken ölen insanlar böyle nefes alırdı: Hissiz bir boşlukta yüzerek.

"Bence yok," dediğimde inatla ona bakmıyordum.

"Bence çok."

Araba aniden durduğunda tüm cesaretimi toplayıp ona döndüm ve yeşil gözleriyle denk düştüm. Geri adım atmadım. "Sıradan bir kadınım, Ömer Sevrhan. Anlatacak hiçbir şeyim yok. Merakını dindir ve hayatına devam et. Eminim bunu yapman o kadar kısa sürecek ki yaralarının iyileşmesine vakit bile kalmadan uzaklaşacaksın."

Benim dik bakışlarımın aksine her zamanki gibi oldukça sakin ve ılımlı bakıyordu. Sözlerimde hüzün vardı ama onun dudağının bir köşesi nahifçe kıvrılmıştı. Gözbebeklerimde hayata karşı nefret vardı ama o bambaşka bir şey görmüş gibi gülümsedi. "Göreceğiz, Ayperi Ak," dedi ağır ağır. "Ya sen vanilacaksın ya da ben." Yutkunuşu gülüşünü belli belirsiz soldururken gözlerini asla kaçırmıyor, geri durmuyordu. "Ya da ikimiz..." diye tamamladı kendini.

Bu defa gözlerini ilk kaçıran ben olmayacaktım. Saçma bir döngü içindeydim. Ben adama *git*, diyordum ama adam inatla geri dönüyordu. Hiçbir güç beni bir insanın, bir insandan bu denli hızlı etkileneceğine inandıramazdı ama bakışlarında her ne varsa anlamsızca kendine çekiyordu.

İşaretparmağımın hedefi yüzüyken gözlerim kısıldı. "Sen kesinlikle çapkın bir adamsın. Hayatında ilk defa gördüğü bir kadının peşinden bu denli koşan birinin beni kendine inandırması imkânsız. O yüzden boş yere uğraşıyorsun."

"Bir kere değil, üç kere gördüm, hatırlatırım."

"Farkı ne?"

Küçük bir çocuğu dinler gibi dinliyordu. Sanki adama ip atlarken başıma gelen haksızlıktan bahsediyordum. Muazzam bir vurdumduymazlıkla sırıtarak o da parmağını bana doğru kaldırdı. "Kesinlikle beni merak etmeye başladın. Emininim." Sırıtışını asla soldurmadan, kapısını açıp arabadan indi. "Geldik, hadi. Bana dair engin düşüncelerini yemek yerken dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Etrafıma bakındığımda güneş batmak üzereydi. Gözlerim lüks bir mekân aradı ama oldukça kısa sürede gelmiştik ve bildiğim kadarıyla bu mesafede lüks bir mekân yoktu. Arabadan inip, geldiğimiz yere gözlerimi

kırpıştırarak baktığımda şaşkınlığım son noktadaydı. Lüks bir yer bekleyen hayal dünyama köşe başındaki dürümcüye gelmek büyük bir şok etkisi bırakmıştı. Ömer yanımdan geçip, keyifle dürümcüye ilerlerken ben hâlâ olduğum noktadaydım.

Üç adım ilerlemişti ama arkasında olmadığımı fark ettiğinde durup bana döndü. Eliyle yanına gitmemi işaret ederek, "Gelsene," dedi. "Dürüm sevmez misin?"

Küçük adımlarla ilerledim. "Severim," diye homurdandım.

Yanına gittiğimde ilk defa boyuna dikkat ediyordum. Fazla uzun bir adam değildi. Omuzlarına denk düşüyordum ama oldukça dik yürüyor, bu da onun boyunu olduğundan uzun gösteriyor gibiydi. Neden buna dikkat ettiğime dair hiçbir fikrim yokken dürümcüden içeri girmiş, köşedeki masalardan birine oturmuştuk. Keyifle karşıma kurulup ellerini birbirine sürttü. İkimize de sipariş verdikten sonra aynı keyifli bakışları yeniden bendeydi.

Küçük bir an boş boş bakıştık. Zenginlerin portakal yatağında Pekin ördeği ve karamelize edilmiş bilmem ne deltasında kalamar ve havyar yemesi gerekmiyor muydu? Dürüm müydü? Gerçekten mi Ömer Seyirhan?

"Ne?" dedi en sonunda. "Cidden sevmiyor musun? İstiyorsan başka mekâna gidelim." Masadan kalkmaya yeltendi. "Ne yemek istersin? Oraya gidel-"

"Hayır, yerim," dediğimde aniden ileri uzanmış, masadan kalkmasını engellemek adına hafifçe koluna dokunmuştum. Montuna değen parmak ucuma göz ucuyla bakarken anında sandalyeye geri çöktü. Elimi hızla geri çektim. "Sorun yok."

"Ne diye öyle bakıyorsun o zaman?"

"Nasıl bakmışım?"

Tek kaşı havalandı. "Tedirgin."

"Tedirgin değilim ama..." derken daha fazla içimde tutamayacaktım zıra gururum eziliyordu. "Asıl sen burada yemek istediğine emin misin? Param var. İstersen daha iyi bir mekâna gidebiliriz. Hani zenginsin diye halk seviyesine inip bana uyum sağlamaya çalışmıyorsundur inşallah. Belirtmek isterim ki bu, gururumu fazlasıyla zedeler."

Her zamanki gibi keyifle güler sanmıştım ama oldukça ciddiydi. "Şimdi düşündüm de..." Sesi gerçekten düşünceliydi. "Keşke öyle yapsaydım. Hesabı ödeyemezdin, ben öderdim, bana borçlu kalırdın ve bir yemek sözün daha olurdu." Pişmanlıkla elini masaya vurdu. "Tüh be!"

Evet, kesinlikle buraya isteyerek gelmişti. İnanması oldukça güç bir adamdı. "Yeterli bir cevap," dedim tatmin olmuş bir ifadeyle. Elim önündeki menüye uzandı. "Lütfen istediğini yemekten çekinme. Hepsini ödeyecek param var." Sırıttım. "Sana asla borçlu kalmayacağım."

Aynı şekilde sırıttı. "Bence kalacaksın."

"Sanmam. Başın iyileşecek, kolun düzelecek, yemek borcumu da ödedim. Özrümde samimi olduğumu göstermek için sana yemek bile gerdim." Ellerimi iki yana açtım. "Bitti." Kendimden emindim.

Yine o yeşil gözlerinde uzun süre bakamadığım derin bakış belirmişti. "Ama henüz iyileşemedim, öyle değil mi?" dedi. "Yani hiçbir şey bitmedi. Hem Ayperi..." diyerek kollarını masaya yaslayıp bana doğru eğildi. "Ben çaplkın bir adam değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Sadece ne istediğini bilen ve bunun için mücadele etmem gerektiğinin farkında olan bir adamım. Bir şey hissediyorsam kaçmam. Nefretten de ilgiden de meraktan da. Hele de karşı tarafın gözlerinde de küçük bir iz yakaladıysam peşini asla bırakmam." Sağlam elini montunun cebine atıp çıkardığı ağrı kesici ilaç kutusunu önüme bıraktı. "Yemek yedikten sonra içersin. Bu aralar birileri yüzünden baş ağrım eksik olmadığı için yanımdan ayırmıyorum."

Bakışlarım ilaçla gözleri arasında gidip geldi. İlaca avcumu yaslayıp aynı şekilde önüne ittim. "Başkomiser, eğer baş ağrının sebebi bensem şu an burada olmak yerine gidip hayatına devam edebilirsin."

"Cık," dedi, her zamanki gibi. "İstemez." İlacı yeniden önüme sürdü. "Baş ağrımla birlikte burada olmayı tercih ederim."

Daha fazla sakin ve makul kalamayacaktım. *Ay, yürü git be,* diye çirkefleşmek üzereyken dürümlerimiz gelmişti. Garsonların hayatımdaki yeri, filmin en heyecanlı yerine giren reklam arasıydı. Ne zaman bu adama yükselecek olsam araya biri giriyordu. Garson dürümleri önümüze bırakıp uzaklaştığında Ömer'in önündeki iki büyük dürüme de şaşkınlıkla bakıyordum. Hangi ara iki tane istemişti? Sadece dürüm dediğini hatırlıyordum. Neden ona iki tane gelmişti?

Bir şoku atlatamadan Ömer'in hunharca dürümüne abanmasını izledim. Biz bu adamın şirket veliahtı olduğuna emin miydik? Oldukça doğal ve rahattı. Dürümünden koca bir ısırık aldıktan sonra ayranımı çalkalayıp açtı ve önüme bıraktı.

"Yesene," derken ağzı dolu doluydu. "Başının ağrısı hemen geçecek, eminim. Buranın dürümü bomba gibidir. Anında hem mentali hem bedeni toparlar, ye."

Dürümüme uzandım. Kâğıttan sıyırıp oldukça kibar bir şekilde yeme derdindeydim ama birkaç ısırık aldıktan sonra yine ayıplar gibi, "Cık," dedi. Küçük lokmamı yutmaya çalışırken bakışlarımı ona çevirdim.

"Ne var?" dedim en kibar şekilde. "Yine neye *cık*, diyorsun?"

"O dürüm öyle mi yenir?" Elimden alıp, köşedeki soslardan birini içine boca ettikten sonra biraz da tuz atarak yeniden bana uzattı. "Böyle ye. Farkı göreceksin, güzelim."

Ninova

Dürümümü aldım ama oldukça terstim. "Güzelin falan değilim. Seni yeli ol."

Keyiflendi. "Bak, *yedikçe normal haline döneceksin*, demiştim." Dürümü yemem için teşvik niyetine elini hareket ettirdi. "Daha çok ye, daha çok ye."

Ya sabır çekerek dürümü yemeye devam ettim çünkü gerçekten acıkmıştım. Tuz mide bulantımı bir şekilde bastırıyor, rahatlatıyordu. Bakışlarım içine sıktığı sosa takıldı. Her neyse tadını gerçekten değiştirdiğini inkâr edemeyecektim.

Benim ayranımı açmıştı ama kendi ayranını açmamıştı. Burktuğu bileğiyle bunu yapmaya çalıştığını gördüğümde vicdanım tepkisiz kalmama izin vermedi. Yüzüne bakmadan, ayranını önünden alıp bir bardağa döktüm ve sessizce önüne bıraktım. Gözlerine bakmak, anksiyete krizinden dürümcüde atak geçirteceğinden sessizce yemeğime devam etmeyi seçtim ama onun bakışlarını üzerimden hissedebiliyordum.

Bakışlarımı önümden kaldırmadan dürümümden minik bir ısırık daha aldım. Birlikte rahatça yemek yiyebildiğim insanları severdim çünkü kendimi kastığım her ortamda midem bulanırdı ama şu an her şeyin aksine baş ağrım da geçiyordu mide bulantım da. Bu daha da rahatsız ediciydi. Bakışlarının hâlâ bende olduğunu biliyordum.

Sadece bir ayran döktüm be adam, önüne bak!

"Önüne bak ve yemeğini ye."

Küçük bir an sessiz kaldı. Yemeğini yediğini biliyordum ama o yeşil gözleri ara ara üzerimde hissedebiliyordum. Dürümümden küçük lokmalar alırken onun döktüğü sosu yeniden dökmek için uzanmak istemiştim ama ne yapacağımı anlayıp benden önce uzandı. İstemsizce yine yüzüne bakmak zorunda kalırken dürümüme sosu dökmesine izin verdim.

"Nasıl ama?" dedi keyifle. "Güzel, değil mi?"

Yalan söylemeyecektim çünkü gerçekten güzeldi ve midemi yatıştırmış, baş ağrımı daha makul bir noktaya getirmişti. Belki de gerçekten açlıktan başım ağrıyordu. İlk defa hevesle, "Evet," dedim. "Ne bu? İsmi yazmıyor."

"Buranın ustası hazırlıyor. Özel tarif yani. Bir tek burada var ve inanılmaz bir sos. Sırf bunun için ayda bir buraya gelirim."

"Çay bahçesi gibi burası da senin mekân yani."

Tüm esnafla arası iyi olan erkek havaları içindeydi. "Bu muhit hep benim mekân, güzelim. Herkesi tanırım."

Adam başkomiser, Ayperi. Herkesi tanıması kadar normal bir durum yok.

"Güzelin değilim."

Her zamanki gibi umursamadı. İkinci dürümüne geçmişti. "En sevdiğin yemek ne?" dedi aniden.

Adam birkaç saniye içinde kırk konu hakkında konuşabiliyor ve olaydan olaya atlayabiliyordu. Benim zihnim tek bir olay odaklı çalışırken hızına yetişmek bir hayli zordu. Beklenmedik bu soru karşısında birkaç saniye için şaşalamıştım.

"Ne?"

Ağzındaki lokmayı keyifle yuttu. "En sevdiğin yemek ne?" diye homurdandı.

İçimdeki kıroya engel olamayarak kafamı sağa sola salladım. "Hayırdır?"

"Merakımı gidermeye çalışıyorum işte." Sargılı kolunu aramıza tabut gibi uzattı. "Sürem az, her fırsatı değerlendirmem lazım."

Yaptığımız anlaşma düşünüldüğünde bu masum soruya cevap vermemek ya da terslemek oldukça yersiz olacaktı. Hem bu, kıro zevklerimi unutmak ve kendisini benden uzaklaştırmak için mükemmel bir fırsat olabilirdi. Dudak büzerek düşündüm.

"Karnıyarık ve pilav ikilisine asla *hayır*, demem." Aniden aklıma gelen düşünceyle sesim hevesle yükseldi. "Ay, patates! Patatesi çok severim. O kadar güzel bir nimet ki hangi yemeğe değse güzelleştiriyor. İçinde patates olan her şeyi ayıla bayıla yerim yani. İskender de severim." Keyifle dudaklarımı ısırdım.

Kıro zevklerim kendisine fazlasıyla hitap etmiş olmalıydı. *İskender*, dediğim anda yüzü aydınlandı. "Böyle bol yağlı, cızır cızır!" Parmaklarını birleştirip *lezzetli*, der gibi salladı. "Tadından yenmez."

Hayal kırıklığıyla onayladım. *Yok, Ayperi, bu adam senden de kıro. Bu şekilde ilerleyemeyiz. Bu nasıl bir zenginlik?* Yüz ifadem her nasılsa dudakları yeniden keyifle kıvrıldı.

"Hayırdır? Niye öyle baktın?" Ciddiyeti de her hareketi ve sözü gibi aniydi. "İskender söyleyelim istersen. Yağlı yersen daha çok başın ağrır diye onu önermedim."

Başımı hızla sağa sola salladım. "Yok, hayır. Sorun yok." Daha inandırıcı olmak için dürümü alıp küçük bir lokma ısırdım. "Dürüm daha iyi. İskender ağır gelir şu an, evet." Bir lokma daha aldığımda boğazımı temizleyerek dikleştim. Kendisinin, ikinci dürümü tek ısırıkla yarılamak gibi doğaüstü fonksiyonları vardı.

Aniden, "Biraz daha bana dikkatle bakmaya devam edersen Ayperi, beni merak etmeye başladığını düşüneceğim," diyene kadar da onu izlediğimin farkında değildim.

Hayır, farkındaydın, Ayperi. Kendini kandırma.

Küçümser bir edayla dudak kıvırdım. "Merak ettiğim sen değildin."

Aynı küçümser edayla karşılık verip, "Dürüm yemem mi?" dedi.

Ninova

Bunu inkâr edemeyecektim. Kaşlarım havalandı. "Zenginler havyar ve portakallı Pekin ördeği falan yemiyor muydu? Şaşkınlığımı mazur gör."

Dürümünden büyük bir lokma daha alıp, bitirdiğinde ellerini köşedeki ıslak mendille silerek sandalyede geri yaslandı. Hem bu kadar elit hem de yöresel oluşu oldukça garipti. Adamı çözemiyordum. Mesela beni daha yakından tanımasının hayatına katkısı ne olacaktı? Bu çabası anlamsızdı.

"Havyar mı?" Olabildiğince yüzü ekşidi. "Nefret ederim." Parmağının hedefi yine bendim. "İtiraf et, beni araştırdın. Saydığın şeyler hayatıma dair çıkarım yapmak için yeterli değil."

Melike'yi tokatlamak istediğim dakikalardaydım. Adama *göbekadını bile biliyorum*, desem şu an nikâh tarihi alabilirdi. Çenem yine inadımla dikleşmişti. "Gayet yeterli, emin ol." Ayranımdan bir yudum alırken bakışlarımı kaçırdım. "Ben değil, yakın arkadaşım araştırdı."

"Gazeteci olan mı?" Onaylayan bir mırıltı çıkarırken hâlâ ona bakmıyordum. Sırıttığına emindim. "Ne bulmuş?" dediğinde sesinden bile keyif akıyordu.

Kendisine bu zevki daha fazla yaşatmak istemediğim için yandan ters ters baktım. Ve evet, keyifle sırıtıyordu. "Manyak olduğunu. Yeterli mi?"

Keyifli gülüşü daha da keyiflendi. "Fazlasıyla."

Ya sabır çekerek ben de ellerimi ıslak mendille silmeye başladım. İnanılması oldukça güç bir adamdı.

"Arkadaşının bulamadıklarını da ben söyleyeyim." Kendinden emin tavrı, sarp kayaların arasından en gür şekilde akan bir şelaleyi izlemek gibiydi. Bocalatıyordu. Ben göz ucuyla bakarken, o yine kollarını masaya yaslayıp bana doğru eğildi. "Biz bildiğiniz zenginlere benzemeyiz. Her zaman özümüzü korumaktan yanayız." Tepkisiz bir şekilde baktığımı sanıyordum ama o, gözlerimde her ne görüyorsa daha büyük bir hevesle anlatıyordu. "Mesela ailem hâlâ Milas'ta yaşar. Memleketi bırakmadılar. Fabrikayı ve işleri oradan yürütüyorlar. Seyirhan markasını duymuşsundur. Bizim olduğunu da biliyorsun. Kendince büyük bir marka."

"Kendince?" Tek kaşım havalandı. "Raf fiyatınızdan haberin var mı?"

"Yok," dedi geniş geniş. "Neden olsun? Fabrika bizim."

Oldukça haklı bir cevaptı. Markette elimin asla uzanamadığı yağ markasının veliahtıyla bir gün dürüm yiyeceğimi söyleseler her zerremle gülerdim. Her şeye rağmen yine tavrım pervasızdı. Bu azmim için kendimi tebrik edecektim.

"Neden polis oldun o zaman? İşlerin başına geçmen gerekmiyor muydu?"

"Ben öyle ticaret, satış, üretim işlerinden anlamam. Hareket ve ses isterim. Bir yere bağlı kalıp çalışmak beni boğar. Zaten oldum olası polis

Nînova

olmak isterdim. Ailem de sağ olsun, zorluk çıkarmadı. Her kararımda arkamda durdular. Zaten işleri abim, babam ve amcam ortak bir şekilde gayet iyi idare ediyor. Bana gerek yok. Mesela kız kardeşim de şirkette çalışmak istemedi. O da kendi yolunu seçti ve doktor olmaya karar verdi. Şu an tıp okuyor. Yani bizde herkes istediğini yapar. Zorlama yoktur."

Yıllarca bize sundukları zengin aile profilleri Seyirhanların elini öpebilirdi. Duyduğum en minnoş zenginlik içinde olabilirlerdi. O an fark ettim ki anlattığı ailesi de ona benziyordu. *Dingin ve huzurlu...*

Etkilenmiş bir ifade kuşandım ama bir o kadar da ilgisiz durmaya çalışıyordum. "Oldukça şanslısınız."

"Öyle." Dudaklarında samimi bir tebessüm belirdi. Gözleri yine öyle büyük bir dikkatle bana bakıyordu ki bu anlarda ne yapacağımı, elimi kolumu nereye koyacağımı şaşırıyordum. "Ya sen?" dedi aniden.

"Ne ben?"

"Sen neden öğretmen olmak istedin, Ayperi?"

Yine beklenmedik bir soruydu ve ona aitti. Göğsümdeki ağırlığın *hüzün* olduğunu bilmesem *taş*, derdim. Ters bakışlarımı sürdürmeyi denedim ama gözlerine bakarken zihnimdeki düşüncelerle ifadem dalgalandı. Susabilir, cevapsız bırakabilirdim ama yapmadım.

"Ben olmasınlar diye," dedim ağır ağır. "Susmasınlar, konuşmayı öğrensinler diye." Yine tebessüm ederek bakar sanıyordum ama ıssız bir çölde gördüğü tek vahaymışım gibi dalgalıydı yeşilleri. Küçük bir peçeteyle dudaklarımı silerken gözlerini ilk kaçıran yine, yine ve yine ben oldum. "Bunu öğretecek en son kişi olabilirim ama elimden geleni yapmak istedim." Peçeteyi bırakıp, yeniden yüzüne bakarken sesim daha kararlıydı. "Çünkü çocuklar sustuklarında her şeyin yok olduğunu düşünüyorlar. Onlara susmanın gerçeği değil, ruhlarını yok edeceğini öğretmek istedim. Ne kadar çok çocuk neşeli kahkaha atarsa içimdeki çocuk o kadar hayatta kalabilir diye düşündüm."

Boynu hafifçe sola bükülmüştü, söylediğim her cümleyi her şeyiyle özümsüyor gibiydi. Bu da ağır geliyordu. Bir insanın, yeni tanıştığı bir insanın derdini bu denli kabullenmesi benim lügatimde yoktu. Ben bile kendi derdimi taşıyamıyordum. O nasıl taşıyacaktı?

"İyi bir öğretmensin," dedi en sonunda. Sesinde hüzün kovan kuşları vardı. *Dışımı, içimden gelir*, diyordu o şarkı. *Yani gölgem kendimden*. Tıpkı hüznüm ve derdim gibi.

Söylediği şey karşısında dudaklarımda buruk bir tebessüm belirdi. "Umarım öyledir. Bunu öğrencilerim daha iyi bilir."

"Öğrencilerine de bana yaptığın gibi yapmıyorsundur inşallah." Sesindeki hüzün kovan kuşu, bu hali benden uzaklaştırmak istiyor gibiydi. Üzerime çöreklenen hüznü kovalamaya çalıştığının farkındaydım.

Kafasını yarmam, arabasını çizmem, her gördüğümde terslemem ve tekerlekli sandalyeden düşmesine neden olmam kendisi için yeterli bir şok olmuş olmalıydı. İstemsizce güldüm. "Tabii ki hayır, Ömer."

Bakışları küçük bir an gamzelerime değdi. Gözleri kısılırken dışarıda başlayan şiddetli bir rüzgâr vardı. Ufak taşlar cama vuruyor, ukuleler mekânı kaplayan nostaljik müzikle harmanlanıyordu.

"Yani bana ne yaptığını biliyorsun."

Dudak büzdüm. Parmak ucum bileğiyle başını gösteriyordu. "Bilmek istemezdim ama görmek zorunda kalıyorum."

Tek kaşı havalandı. "Peki, görüp de görmemezlikten geldiklerini ne yapacağız, Ayperi?"

Şaşırmayacağım dedikçe beni şaşırtmaya ve bocalatmaya devam ediyordu. Küçük bir an ne söyleyeceğimi, gözlerimi kaçırırsam başka nereye bakacağımı bilemedim. Cesaretimi en derinlerde toparlamak için derin bir solukla ciğerlerimi şişirmem gerekmişti. Masaya kollarımı yaslayarak ben de ona doğru eğildim.

Kaçırma gözlerini, Ayperi!

"Başkomiser, ben de sana, senin bana olduğun kadar net olayım mı?"

Dik bakışımdan da keyif alıyor gibiydi. "Hiç çekinme. Devam et."

"Mantık sınırları içinde yaşayan bir insanımdır ve seni hiçbir mantık kalıbına yerleştiremediğim için istediğin şey asla olmayacak."

"Sana mantıksız gelen ne?"

"Aniden etrafımda bu denli var olmaya başlaman."

"Sen de benim etrafımda aniden var olmaya başladın," deyişi de net ve aniydi. "Aniden rüyalarıma girdin mesela. Düşünmek istemedim ama önüme düştün. Aklıma gelmedin ama karşıma çıkıp durdun. Hem de ben seni aramadığım halde defalarca karşıma çıktın." Masaya daha da eğilip yüzüme yaklaştı. "Hayatta en mantıksız şey nedir, biliyor musun Ayperi? Her şeyde mantık aramak."

Geri durmadım. İnat, beni ayakta tutan tek güçtü. Ben kendi inadımı bile kıramamıştım, bir başkası asla kıramazdı. "Fazla hayalperestsin."

"Sen de fazla gerçekçi. Bu ne demek, biliyor musun?" Önüme aniden su bardağını bıraktı. "Sadece bu bardaktaki suya bakıyorsun." Gözlerini benden koparmadan çenesiyle yanımızda kalan camı işaret etti. "Oysa dışarıya yağmur yağıyor, Ayperi. Göremiyorsun."

Cama baktım. Sadece rüzgâr var sanıyordum ama gerçekten yağmur başlamıştı. Damlalar cama şiddetle vuruyor, yuvasına çekilen her canlı gibi

güneş usulca ufuktan kayboluyordu. Ben o yağmurda boğulduktan sonra bir bardak suya razı gelmiştim oysa. Pespembe bir hayal dünyasından zifiri karanlığa geçmenin ne denli acı olduğunu bilemezlerdi.

Hayaller mantıkla anlaşabiliyordu ama mantık elini masaya vurduğunda her şeyi ezip geçiyor, sana dair hiçbir şey bırakmadan sadece seni hayatta tutmaya çalışıyordu. Birkaç dakika cama vuran yağmur damlalarından kopamadım. Hüzün kovan kuşu bu defa göğüs kafesimin üzerindeydi. Lise zamanlarına ait saçma bir anı düştü zihnime.

Trabzon'a sürekli yağmur yağardı. Ve ben her yağmur yağdığında, ondan kaçmak yerine saatlerce altında yürürdüm. Eve geldiğimde annem kızar, hızla üzerimi çıkarır ve saçlarımı kuruturdu. Neden bunu yapıyorsun, dediğinde hep yağmurda yürümeyi sevdiğimi söylerdim ama yalandı.

İçime ve tenime sinen is ve tozdan arınmaya çalışıyordum.

Genç kız olan Ayperi yağmuru severdi. Ama genç bir kadın olan Ayperi yağmura baktıkça o genç kızı hatırlar, yükleri için hüzünlenirdi. Bakışlarım yeniden ona döndü. O zaten bana bakıyordu. Önüme bıraktığı su bardağını kavrayıp tek seferde içtim ve yeniden önüne bıraktım.

"Göndüğüm şeyi tercih ederim, başkomiser," derken ne serttim ne de hüzünlü. "Dışarıdaki yağmuru izlemesem de olur." Tüm duygulardan arınmış, yine sadece Ayperi olarak kalmıştım.

Ama kendileri yine kendi kişiliğini konuşturarak çapkın bir gülüş kuşanmıştı. "O zaman biz de hep gözünün önünde oluruz." Bileğini kaldırdı. "Vaktim, mazeretim ve senden aldığım iznim var."

Ortamdaki hüznü saniyeler içinde dağıtma yeteneğine hayran kalmamak imkânsızdı. Göz devirmem kaçınılmaz oldu. Onun adına umutsuzdum ama verdiğim sözü tutacak, iyileşene kadar kovalamayacaktım. Eninde sonunda kendi isteğiyle gidecekti.

"Yemeğin bittiyse gidelim mi?" dedim aniden. Çünkü o ana dair artık söyleyeceğim hiçbir şey yoktu. Yağmur yağmaya devam edebilirdi. Ben küçük bir bardağa hapsedilen balıktım.

Kendini hapsediyorsun, dedi derinlerden bir ses. *Yapma, Ayperi.*

İyileşmeye başlayan yanımdı ama inadım onu bile geri tutuyordu.

"Hemen mi?" dedi bu önerim karşısında. "Çay içseydik." *Lütfen*, der gibi kaşları havalandı. "Sen koyu, ben açık..."

Sandalyeden kalktım. "Sınav haftası ve benim sınav sorusu hazırlamam lazım."

Yine de keyifliydi. "O zaman yarın da çay içeriz."

Onun için umutsuzluğum artıyordu. Başımı iki yana sallarken çantama uzandım. *Yürü git yoluna*, diye çırpınmak vardı ama kırılası dilimden söz bir kere çıkardı ve iyileşene kadar verdiğim sözü tutacaktım. Sessiz

kaldığımda o da ayaklanmıştı. İki adım uzaklaşmıştım ki telefonumun olmadığını fark edip arkamı döndüm ama bunu yaptığım anda hemen dibindeki bedeniyle yüz yüze gelerek sendeledim. Bu kadar yakınımda olduğunu fark etmemiştim.

Beynimdeki tehlike alanının *uzaklaş*, diyerek kırmızı alarm çalmasını bekledim çünkü sınır alanımdan içeri giren yabancı herkese karşı sağlam bir savunma duvarım vardı. Şu an ise zihnimde hiçbir alarm yoktu. Bir adım gerilemek istedim ama yapmadım. Başımı hafifçe geri atarken yeşil gözler yine tüm derinliğiyle bendeydi. Telefonumu aramızda kalan küçük aradan bana doğrultmu.

"Sürekli arkanda bir şeyler unutuyorsun, Ayperi." Telefonumu alırken bakışlarından kaçmadım ama konuşmadım da. Kelimeleri bulmak zordu. Garip bir etki alanı vardı. Bu, çıkarımımı doğruluyordu. Kesinlikle çapkın bir adamdı. Çapkın gülüşü büyüdü. "Böyle yaparsan bana daha çok bahane çıkar." Parmaklarını montumun yakasında hissettiğimde de beynime *bir adım gerile* komutunu vermek istedim ama yine olmadı çünkü dokunmuyordu. Parmak ucuyla montumun önden üç düğmesini iliklerken parmakları âdeta montumdan başka bir noktaya değmemek için incelikle ilerliyordu. "Dışarısı soğuk," dedi üçüncü düğmeyi de iliklediğinde. "*Hep üşürüm*, dedin ya, daha çok üşümeni istemem."

Adımlarıma yine aynı komutu vermeye çalıştım ama bir şeylerin kontrolü ilk defa benden çıkmış gibiydi. *Kırmızı alarm*, diye beynime bağırmak istiyordum. Tedirginlik hissetmem lazımdı ama neden bu etkiyi bırakmadığına dair zihnime dolan saçma düşünceler dışında bir şey yoktu. Çünkü montumun düğmelerini öyle nahif iliklemişti ki ellerini hissetmemiştim bile.

Anksiyete krizi ya da panik atak, adımlarımı böyle sabitlerdi ama onlar geldiği anda nefesimi alabilmem mucize olurdu. "Kesinlikle çapkın bir adamsın."

Elleri varlığını belli etmediği gibi aynı nahiflikle geri çekilirken bir kaşı havalandı. "Kesinlikle beni merak ediyorsun."

Anlamsız düşünceler, etrafımda dörtnala koşturan kısraklar gibiyken imdadıma yetişen şey çalan telefonu oldu. Montunun cebinden telefonunu çıkarıp ekrana göz ucuyla baktıktan sonra adımları geriledi.

"Kusura bakma, bunu açmam lazım."

Elimi *sorun değil*, der gibi salladım. *Git, ne açarsan aç be adam! Uzaklaş benden. Etki alanını da al ve git.* İyileşene kadar bunu sürdürmesine izin verme düşüncesinden ilk o an korktum. Belki de terslemeye ve taşlamaya devam etmeliydim.

Benden üç adım uzaklaşmıştı. Telefonu açıp, kulağına yaslarken ifadesi keskinleşmiş, çehresi sertleşmişti. İşten arıyorlardı kesin. "Söyle," dedi sadece. Birkaç saniye dinledi. "Kemal Müdür'den izinleri al. Bir saate gelivorum. Ekiplere söyle, siren sesini açmasınlar. Sessiz bir operasyon istiyorum."

Bacaklarımı yürümesi için ikna edebilmiştim çünkü o lanet yeşiller üzerimde değildi. Hızla arkamı dönüp kasaya ilerledim. Bir yiğitlik yapıp *istediğini yiyebilirsin*, demiştim ama ilk defa beni dinlemediği için mutluydum. Boynu bükük öğretmen maaşım havyar ve Pekin ördeğini kaldıramazdı. Kasada ak sakallı, nur yüzlü, yaşlı bir amca vardı. Tam hesabı sormak üzereyken, o benden önce söze başlayıp lafı ağzıma tıktı.

"Hesap yok, güzel kızım. Biz Ömer amirimin olduğu masadan hesap almayız." Tatlı gülümsemesi ve iç okşayan bir telaffuzu vardı.

Ama bu, kaşlarımın çatılmasına engel değildi. Bu adam polis miydi yoksa nüfya mı? Neden koca İstanbul'da kimse ondan hesap almıyordu. "Tek geldiği zaman almazsınız," dedim kibar ve tatlı olmaya çalışarak. "Ne kadar?"

Bakışları benden kopup arkamda kalan Ömer'e değdi. İstemsizce ben de kendisine bakmak zorunda kaldım. Ömer minik bir baş hareketiyle onaylandığında amcanın odağı yeniden bendim. "250 lira versen yeter, hanım kızım."

Parayı önüne bırakıp küçük bir tebessümle geriledim. "Teşekkürler, kolay gelsin." Arkama bakmadan kapıya ilerledim. Tam arkamdan geldiğini biliyordum ama kapıyı açtıktan sonra tutma zahmetinde bulunmadan bıraktım. Temennim bu defa da burnunu kırmamaktı ama kırıldığında rahatlayacağımı da inkâr edemeyecektim.

Yakınında, Ayperi. Rahatsız olsana! Kırmızı alarm, kızım! Her yere kusman, anksiyete krizinden bayginlik geçirmen lazım. Kendine gel!

Birkaç saniye sonra yanımdaydı ve şükür ki burnu sağlamdı. Yağmur durmuş, geriye toprak yerine metalik bir koku bırakmıştı. "Yine neye sinirlendin?"

Beni bu kadar kısa sürede çözmüş olması da can sıkıyordu. *Kendime*, desem anlayacağını hiç sanmıyordum çünkü ben de kendimi anlamıyordum. Kendime olan anlamsız öfkemi yola getirmek için umursamazca dudak büzdüm. "Hiçbir şeye."

"Sinirliyiz, sinirli. Kaşlar çatıldı, ses kalınlaştı, kapı yüzümüze çarpıldı."

"Hesap ödemek için sürekli senden icazet almak sinirimi bozmuştur belki."

Güldüğünü duydum ama dönüp bakmadım. "Esnafla aramın iyi olması benim suçum değil. Meslek getirisi." O, arabasına yönelmişti ama ben önünden geçtiğimde sesi aniden, "Nereye?" diye yükseldi.

Önünden uzaklaşamadan yine yakalanmıştım. Durup ona döndüm. "Eve."

Çenesi yan koltuğu işaret ediyordu. "Gel."

Bu defa kibarca reddettim. "Gerek yok. Telefonda konuşurken duydum. Bir saate yetişmen gereken bir işin var. Benim evim emniyete çok ters düşüyor. Buradan bir dolmuşa atlayıp giderim. Sen işine bak."

Nadir gördüğüm bir ciddiyet içindeydi. "Saçmalama, Ayperi, gel buraya."

"İşine geç kalacaksın, Ömer."

"İşimi her türlü hallederim ama seni sevmediğini bile bile dolmuşla eve göndermem."

İçimdeki öküze engel olamadım. "Şov yapma ya. Benden yemek isterken de dolmuşla geldim. O zaman da gelip alsaydın ya." Mazereti sağlamdı. Bileğini kaldırıp neden olduğum şeyi gösterdiğinde ben de bu mazerete ikna oldum. "Neyse ne, işine bak." Önüme dönüp ilerlemeye meyletttim ama sesi yeniden durmama neden oldu.

"Şu an ilk tribimi mi yedim?" Bundan oldukça mutluydu. "Hoşuma gitti. Daha sık yap." Tıp bakışlarım kendisi için yeterli bir cevaptı. "Bundan sonra her yerden alacağım, söz. Şimdi rica ediyorum, gelir misin?" Parmakları sargılı alnına döndü. "Bak, şimdi de benim başım ağrıyor, guzum, hadi."

Bakışlarım tereddüt doluydu ama adımlarım ona yöneldi. Sakinliği sinir bozucuydu. Halbuki zıt gitse her şey benim için daha kolay olabilirdi. Her şeye rağmen kaş çatıklığım yerli yerindeydi. "Bir daha bana *guzum*, dersen feci olay çıkarırım." Önünden geçip arabaya yöneldim. "İlaçların yanında mı? Aksatmadan iç."

"Torpido gözünde," dediğinde arabaya binmiştim. Önümdeki kısmı açıp ilaçlarını ve bir şişe suyu uzattım. O, ilaçlarını içerken ben kemerimi takıyordum. "Bileğin ne durumda?"

Netti. "Ağrıyor."

"Operasyonda fazla zorlama. Doktoru duydun, zorlarsan kalıcı hasar kalabilir."

Bakışları yoldaydı. "İşime yarayabilir," diye homurdandığını duydum ama telefonuma art arda gelen bildirimler odağımı ondan koparmıştı.

Özel Bey öğretmenler grubunda yine saçma sapan bir konunun anketini paylaşmıştı ve herkes uzun uzun cevap vermek [illegible]di. Emek

parası kolay kazanılmıyordu ama bu adam yüzünden benim ekmek rezil rüsva oluyordu.

Dikkatim tamamen telefondaydı. Dünyanın en saçma konusunda, en ciddi şekilde görüşümü yazıyordum. Arabada sadece radyodan yükselen müziğin rahatlatan melodisi vardı. "İyi akşamlar, kıymetli dostlarım. Ben, Ahuzar," dedi, şiir gibi kendi akışında ilerleyen kadının sesi. Araya bir erkek girdi. "Ben, İbrahim. *Gecenin Sesi* başlıyor. Evet, Ahuzar, nasılsın?"

"İyi diyelim, iyi olalım, İbrahim. İstanbul'da bugün deli gibi yağmur yağıyor. Yağmur beni hep hüzünlendirir."

"Ama sonrası güzel," dedi adam.

"Öyle ama beni bilirsin," dedi kadın. "Bazı totemlerim vardır. Mesela yağmurdan sonra gökkuşağı görseydik, bu yağmuru da sevebilirdim ama maalesef gün karardı."

Güldü adam. "Bu demek oluyor ki Ahuzar bugün huysuz olacak, arkadaşlar, fazla bulaşmayalım. Lafı çok uzatmadan kıymetli dostum Ahuzar da dahil hepinizin keyfini yerine getirecek bir şarkıyla yayınımıza başlayalım isterim. Bu şarkı yağmurdan sonra gökkuşağını bekleyen tüm âşıklara gelsin mi Ahuzar?"

Ahuzar dediği kadının zarif kıkırtısı duyuldu. Sesinde hoş ve insanı etkisi altına alan bir tını vardı. "Gelsin, İbrahim, gelsin."

İkisi de susarken radyodan yükselen parçaya odaklanamamıştım çünkü hâlâ mesaj yazıyordum. Cevap vermem gereken evrakın bu defa Milli Eğitimden gelmiş olması dikkatimi çekmişti ama radyonun sesi aniden daha da yükselmişti. Göz ucuyla baktığımda Ömer'in açtığını fark ettim. Tarkan tazeden şarkıya girmişti.

"Ne kadar çok uğraşsan da
Beni kırmaya çalışsan da
Senden ayrılmam mümkün değil,
Vâr. Bazen bana darıldığında,
Telefonlara bakmadığında, Seni özlemek kolay değil,
Vâr."

Telefon elimdeyken ters ters radyoya baktım. *Sırası mı Tarkan?* Ömer uzanıp sesi daha çok açtığında yandan attığım ters bakışın hedefi oydu. Aynı anda kendisi de bana kaçamak bir bakış atıp önüne dönmüştü. Radyoyu kulağıma soksa daha az etki yaratırdı. Tarkan'a susması için her şeyi sunabilirdim ama olmadı. Üstüne bir de keyifle nakarata girdi.

"Olsun be güzelim, olsun,
Aşkın sağı solu belli olmaz.
Ben aklımı senle bozdum
Hiç kimseyle işim olmaz.

Nirvana

Hiç sırası değildi, hem de hiç. Ömer şarkıya uygun olarak parmaklarıyla direksiyonda ritim tutuyordu. Oldukça keyifli olmalıydı zira bana açık açık ima ettiği her şeyi Tarkan Bey daha da açık şekilde yüzüme vuruyordu.

"Nefesinde yüzeceğim,
Yüzümün kıyısına vurdukça.
Sevdim, yine seveceğim,
Aşkın koynunda uyudukça."

"Güzel şarkı," dedi birkaç dakika sonra. "Sevdim."

Sessiz kalmayı seçtim çünkü utançtan kızardığıma emindim. Yeniden telefona odaklanmayı seçtim. Parmaklarım ekranda gezindi ama aslında hiçbir şey yazmadım. Ben sustum hatta Ömer bile o an için sustu ama Tarkan Bey susmak nedir, bilmeden konuştu.

"Ben kovaladıkça kaçsan da,
Aşkımı hafife alsan da,
Varlığın bin bir ömre bedel.
Yâr...Beni bazen anlamasan da,
Canımı dağlayıp acıtsan da,
Seni affetmek bile güzel,
Yâr...Olsun be güzelim, olsun,
Aşkın sağı solu belli olmaz.
Ben aklımı senle bozdum,
Hiç kimseyle işim olmaz."

Dua, Şeyma için çorak bir arazi ortasında açan en umutlu çiçekti. Dileri seccadesindeyken dudaklarından dökülen sessiz dualar belli belirsiz duyuluyor, tüm içtenliğiyle yüreğini inandığı değerlere açıyordu.

"Esselamü aleyküm ve rahmetullah," deyişi belli belirsizdi. Sağa ve sola selam verdikten sonra avuçlarına bir tutam dua doldurup yüzüne sürdü. Seccadesinin köşesindeki tespihe uzanmıştı ama çalan zille tespih elinde kaldı. Nöbet sonrası olduğu için gün boyunca evdeydi ama kızlar hâlâ işten dönmemişti.

Eteklerine basıp, düşmemek için yoğun bir çaba vererek seccadesinden ayaklandığında tespihini hâlâ bırakmamıştı. Koşar adım kapıya ilerledi. Melike her zamanki gibi anahtarını evde unutmuş olmalıydı. Ayperi aslı zile basmaz, daima kendi anahtarıyla eve girerdi. Kapının önüne geldiğinde alışkanlıklarından dolayı küçük delikten kim olduğuna bakma ihtiyacı hissetti ama dışarıdan yükselen ses ani ve beklenmediktı.

Muharrem kalın ve tok sesiyle, "Benim," demişti. Şeyma'nın o saniyede orada olduğunu ve kapı deliğinden sessizce bakacağını anlamış gibi kendinden emindi.

Şeyma elindeki tespihle kalakalırken kaşları çatılmıştı. Göğüs kafesinde sakladığı kalp denen şey vücuduyla aynı tepkileri vermiyor, deli gibi atıyordu. Evde tekti. Ve tanıdığı Muharrem hiçbir zaman Ayperi yokken ya da ondan habersiz bu eve gelmezdi.

Küçük bir an ne yapacağını bilemedi. Sessiz kalıp evde yokmuş gibi yapmak kolaydı ama endişe heyecana galip geldiğinde, kapıyı yavaşça aradı. Her zamanki gibi dik duruyordu Muharrem. Onu çiçekli eteği ve üzerine rastgele geçirdiği uzun hırkasıyla karşılamak istemezdi. Şu an düşüneceği son şey görünüşü olmalıydı ama sözkonusu hisler olduğunda mantık sınıflaşıyordu.

Her şeye ve tüm hislere rağmen Şeyma'nın kaşları yine çatıktı. Kapıyı açıp karşısındaki adama ifadesizce baktı. "Hayırdır?"

Dağınık saçları, kirli sakalıyla kendinden emin duruyordu Muharrem. Elinde poşetlerle Şeyma'nın karşısında dikilirken bakışları ilk defa ters değil, aksine mahcuptu. "Kusura bakma. Namazda mıydın?"

Şeyma elindeki tespihi hızla hırkasının cebine sokuşturdu. "Yok, sorun değil. Kılmıştım zaten." Aralarına anlamsız bir sessizlik kuruldu. Birbirlerine bakarken göz kırpıştırmak ve tam anlamıyla bakakalmaktan başka bir şey yapmadılar. Şeyma'nın kaşları beklentiyle havalandı. "Ayperi yok."

"Biliyorum," dedi Muharrem. "İçeri girmeyeceğim zaten." Elindeki poşetleri yavaşça kapının önüne bırakıp yeniden doğruldu. "Aşağı markette işim vardı. Benim eve bir şeyler alıyordum. Size de alayım dedim."

Şeyma'nın çatık kaşları ve ceylan gözleri poşetlere eğildi. Ayaklarının ucuna bırakılan poşetler dolu doluydu. Yine beklenmedik bir hamleydi. Bakışlarını yeniden Muharrem'e çevirdiğinde tek kaşı havalanmıştı ama şaşkınlığı sürüyordu.

"Sen geçen gün *yumurta azaldı*, diyordun, aldım." Muharrem'in parmak uçları poşetlerdeyken adımları gerilemişti. "Tereyağı da aldım. Ona da *yok*, demiştin. Pirinç de senin kullandığından." Eli küçük bir an ensesindeki saçları kaşıdı. "İncir de aldım. Yersiniz."

"İncir?" dedi Şeyma boş bulunarak.

"He, incir," derken Muharrem oldukça nezih ve kibardı.

"Melike ve Ayperi incir yemez," dedi Şeyma. "Alışveriş için sağ ol ama incirleri sen al." Poşetlere eğilmeye meyletti ama Muharrem'in yükselen sesi onu durdurdu.

"Ama sen yiyorsun," dedi hızla. Şeyma'nın bakışları ona döndüğünde çenesi dikti. "Onlar yemiyor diye sen de mi yemeyeceksin? Ye işte."

Şeyma'nın bakışları poşetlerle Muharrem arasında gidip geliyordu. "Zehir mi koydun incire, hayırdır?"

Uyuz bir gülüşle geriledi Muharrem. "Aynen. Özellikle en zehirlisini seçtim. Yedikçe beni hatırlarsın. Sana da iyilik yaramıyor, ha. Dümdüz alışveriş yaptık işte. Teşekkür et, gideyim."

Oldukça netti Şeyma. "Teşekkürler."

Muharrem bu kadar hızlı bir teşekkür beklemiyordu. Olduğu yerde kaldı. Küçük bir an daha anlamsızca bakıştılar.

Şeyma, "Ee, ettik teşekkür, gitsene," derken bir hayli ters ve gergindi.

Bir şey söyleyecek oldu Muharrem ama kelimeleri dudaklarının arasında kayboldu. Ağzının içinde anlamsız şeyler mırıldanarak geriledi. "İyi, gidiyoruz."

"İyi, git," dedi Şeyma.

"İyi, gidiyorum," diye çıkıştı Muharrem. Ama arkasını dönüp, iki adım attıktan sonra merdivenlere ulaşmadan yeniden arkasını dönmüştü. "Şeyma," dedi ciddiyetle. "Yarın nöbetin var mı?"

"Hayır."

"Peki, nöbet olduğu günlerde sen acilde mi oluyorsun yoksa kendi servisinde mi?"

"Sana ne!"

Muharrem'in, "Bir kere de düzgün cevap ver be kızım!" diye isyan etmesi kaçınılmazdı. "İnsan gibi konuşmaya çalışıyoruz."

"Bayağı zorlanıyorsun bu konuda. İlk defa tecrübe ettiğin belli." Sözlerinin aksine heyecandan titreyen ellerini hırkasının cebine saklarken dikleşti. "Kendi servisimdeyim tabii ki."

Muharrem başını hafifçe sallayarak aldığı cevaptan memnun bir şekilde geriledi. "Sadece kendi birimindeki doktorları görüyorsun yani?"

Şeyma boş boş baktı. "Evet." Amaç neydi?

"İyi, kolay gelsin size o zaman," dedi Muharrem. "Bunu demek için sormuştum." Şeyma *şaka mısın sen*, der gibi bıkkınlıkla bakarken Muharrem bir kere daha onu sinir etmiş olmanın keyfiyle geriledi. "Kızlara selam söyle."

Onu her gördüğünde kapıldığı duygu karmaşasının ortasında kalan Şeyma, bu hisden kaçmak için poşetleri içeri almış, en kısa yola sığınıp kapıyı yüzüne kapamak için gerilemişti. "Gelince kendin söylersin. İyi akşamlar." Kapıyı kapamadan hemen önce yine Muharrem'in sesini duydu.

"Ceviz de aldım," demişti.

Ama kapı aynı saniyelerde kapandı. Tutamamıştı Şeyma. Oysa tutmak isterdi ama geç kalmıştı. Geri açmak istedi, cesaret edemedi. Eli yüreğinin üzerinde kaldı. Göğüs kafesi içinde saklanan kuş, eline deli gibi çarparken,

sessizce kapıya yaklaşıp küçük delikten dışarıya bakmayı denedi. Muharrem merdivenlere yönelmiş, ağır ağır aşağıya iniyordu.

Geriledi ama eli hâlâ kalbinin üzerindeydi. "Ceviz mi almış?"

Soluğu sesini yutmuş gibiydi. Hızla poşetleri alıp koşar adım mutfağa ilerledi. Poşetleri açarken saçma bir heyecan ve telaş içindeydi çünkü bu evde bir tek Şeyma incir sever ve yerdi. Özellikle incirin içine ceviz yerleştirir, büyük bir keyifle yerdi. Poşetten çıkan her şey onu şaşırtıyordu ama en çok şaşırtan bir kese kâğıdı dolusu kestaneydi.

Bunu da en çok Şeyma sever, ne zaman görse dayanamazdı. Poşetleri karıştırmaya devam etti. Temel gıdalar tek tüktü. Geri kalan her şey özellikle Şeyma'nın sevdiği şeylerdi.

Kestane, incir, ceviz, karışık meyve suyu, tuzlu fıstık, fındıklı çikolata, kefir ve daha nicesi. Ayperi ve Melike'nin bu alışverişte yiyeceği tek şey çikolata ve temel besin ürünleriydi.

Kalbi zihnine ağır bir darbe indirirken bakışları mutfak kapısından dış kapıya odaklandı. Normal şeyler olmuyordu ama her ne oluyorsa birdenbire oluvordu. O zaman ne oluyordu? Sayısız düşüncenin altında kaldı, kaldıramadı. Poşetleri sessizce boşaltırken zihnini de düşüncelerden bu şekilde arındırmak istedi ama zordu. Uzun zamandır bu duygularla baş ediyordu ama ilk defa ne yapacağını bilemiyordu çünkü ilk defa bir şeylerin karşılıklı olabileceği hissine kapılıyordu.

Peki, ya yanılıyorsa?

Şüphe dolu düşünceler zihne ekilen karanlık tohumlardan farksızdı. En sonunda kendini elinde tespihiyle yine seccadesinin üzerinde buldu. Avuçlarına sığabilecek bir tutamı dua toplayıp yüzüne ulaştırdı. Düşünmekten yorulduğu her an gibi Allah'a ve yüreğine sığındı.

Dağınık topuzum, siyah taytım, üzerinde Huysuz Şirin'in en huysuz pozunun olan bol, krem rengi tişörtümle salondaki masaya kurulmuş, tüm dikkatimle sınav sorusu hazırlıyordum. Melike koltuğa gelişigüzel yayılmıştı. Dizisini izlerken, yeni sürdüğü siyah ojelerini üfleyerek kurutmaya çalışıyordu. Her zamanki gibi oldukça stabil bir akşamdı ve akşam yemeğimizi yemek için Şeyma'nın işten gelmesini bekliyorduk.

Soru kâğıtları ve ek kaynaklar arasında boğulmak üzereydim. Sayfaları karıştırıp, yeni soru üretmeye çalışırken işime öyle gömülmüştüm ki Melike'nin bana seslendiğini algılamam birkaç saniye sürmüştü.

"Kız, kime diyorum?" diye yükselişiyle bakışlarımı gömüldüğüm kâğıtlardan kaldırdım.

Aniden ona dönen bakışlarımın önünde uçuşan hayali tozlar vardı. Keşke sorular uçuşsaydı. En azından birini yakalar ve yazardım. *Ne var*, der gibi kafa salladım.

Koltukta dikleşmişti. "Mesaj attı mı?"

Bakışlarım zihnim kadar temiz ve boştu. "Kim?"

"Mahalle muhtarı," dedi ciddiyetle. "Sana *ihtiyar heyetine üye olur musun acaba*, diye soracakmış." Ciddiyeti saniyeler içinde dağıldı ve yerine her zamanki tatlı sert siniri kuruldu. "Kız, kim olacak, tabii ki canım enişte Ömer."

Artık şaşkındım. "*Enişte*, derken?"

"Sus ve sadece mesaj atıp atmadığını söyle."

Artık hem şaşkın hem bıkkındım. Göz devirip, kendisine umutsuz bir bakış atarak yeniden sınav kâğıtlarıma odaklandım. Ömer kadar Melike adına da umutsuzdum.

"Cevap?" dedi benden bir ses çıkmadığında. Oysa ifadem cevap için yeterliydi.

Başımı kâğıtlardan kaldırmadım. "Atmadı, Melike. Bu soruyu yaklaşık on beş dakika önce sordun ve o zamandan bu ana kadar hayatımda değişen hiçbir şey yok, emin ol."

Ömer Seyirhan'ı en son dün görmüştüm. Dürüm yedikten sonra radyonun sesini sonuna kadar açarak Tarkan'ın *olsun be güzelim, olsun, aşkın sağı solu belli olmaz* nidalarını dinletmişti. Bugün okul çıkışı gözümün onu aradığını inkâr edemeyecektim ama gelmemiş, hiçbir yerden çıkmamış ve mesaj atmamıştı. Oysa iyileşene kadar ona verdiğim süreyi her türlü değerlendirecek gibi duruyordu. Şimdiden bıkmış olmalıydı.

Ömer bile susmuştu ama Melike susacak gibi değildi.

"Demek ilk yemeğiniz dürüm oldu, ha," dediğinde göz ucuyla baktım. Yeniden koltuğa devrilmişti. Ojeleri kurumuş olmalı ki istediği şekle giriyordu. Hassas noktası olan tırnakları her zaman önceliğiydi. Normal şartlarda asla sabit duramazken sözkonusu tırnakları ve yeni sürdüğü ojeleriyse saatlerce kıpırdamadan oturabilirdi. Bu sefer tırnaklarının üzerine ne çizmişti, bilmiyordum ama keyifle ellerini izliyordu. "Kız, lahmacun yeseydiniz keşke," dedi kıkırdayarak. "Tabağına maydanozla kalp yapardın."

Olabilecek en kötü kadın kahkahasını attı. Oysa ben ortada gülerek ifade edilecek hiçbir şey göremiyordum. "O kadar komik bir şakaydı ki Melike, yaklaşık bir salise falan güldüm."

Onun için komik olmalı ki gülmeye devam ediyordu. "Doğru söyle, bu kimin fikriydi."

"Tamamen onun."

Gülüşünü toparlamak için üstün bir çaba veriyordu. "Üzülme, kız," dedi keyifle. "Hem bak, üstat Özcan Deniz *bir erkeğin bir kadınla lahmacun yemesi samimiyetin göstergesidir*, diyor." Parmakları kendine döndü. "Asıl usta Melike Özben de *bir erkeğin bir kadınla dürüm yemesi evlilik alametidir*, diyor." Parmaklarını bana doğru kaldırıp keyifle salladı. "Bak, sizin şerefinize tırnaklarıma minik turşucuklar çizdim. Dürümle yemişsinizdir."

Kör olup görmemeyi tercih edeceğim bir andı ama gerçekten iki tırnağının üzerinde minik yeşil çizgiler vardı. Umarım gördüğüm şey bu noktadan bir halüsinasyondu ve yakından kaybolurdu.

Keyifle ellerine bakmayı sürdürdü. "Dürüm yapayım dedim ama çok farklı şeylere evrildi. Mecbur biber turşularıyla yetineceğiz."

"Susar mısın?" diye terslendim. "Dikkatimi dağıtıyorsun. Bu soruları yarına yetiştirmem lazım."

"Hazırladığın soruları on beşinci defa kontrol ediyorsun, kızım. Ne dikkati? Bak, sana bir soru diyeyim, onu yaz, Pero." Koltukta doğruldu ve minik bir öksürükle boğazını temizledi. Fazlasıyla ciddiydi. "Yaz, kızım. Anadolu'nun kapılarını Türklere açan Alparslan olduğuna göre, gönlünün kapılarını Ömer'e açmayan zalim kadın kimdir? A şıkkı Ayperi. B şıkkı Ayperi. C şıkkı Ayperi. D şıkkı Ayperi."

Ayağımdan terliğimi çıkarıp kafasına savurmam saniyeler içinde gerçekleşmişti. "Seni buradan Anadolu'nun kapılarına kadar kovalarım, Melike!"

Şeyma sayesinde terliklere karşı idmanlıydı. Kafasını eğip üzerine uçan darbeden kıl payı kurtuldu. Terlik koltuğun arkasına düşerken o hâlâ hunharca gülüyordu. "Dur bak, aklıma bir soru daha geldi." Yeniden ciddileşti. "Yaz, kızım. Fatih Sultan Mehmet gemileri karadan yürütürken bunu anlamayan Bizans mı daha maldır yoksa Ömer hem karadan hem havadan kendisine yürüdüğü halde bunu anlamayan Ayperi mi? A şıkkı Ayperi. B şıkkı Ayperi. C şıkkı Ayp-"

Cümlesini tamamlayamadı çünkü diğer terliğimi de kafasına fırlatmıştım. Anında bu atışımdan da kurtuldu. "Melike, seni parçalarım bak, git şuradan."

Koltuktan ayaklanan Melike şen bir kahkaha atarak mutfağa yöneldi. Yanımdan geçerken kıçına sağlam bir tekme atmak istedim ama adi kız bundan da kaçmıştı. *Ya sabır* çekerek kâğıtlarıma odaklandım. Melike elinde iki bardak kahveyle geri döndüğünde birini benim önüme bıraktı, diğeriyle her zamanki televizyon köşesine ilerledi. Ama aniden telefonuma gelen mesaj sesi ikimizin de irkilmesine neden oldu.

"Kim?" dedi Melike hevesle. Kahvesini orta sehpanın üzerine bırakmak üzereyken duraksamıştı. "Enişte mi?"

Göz devirişim kendisi için yeterli bir cevaptı. Umutsuzca koltuğa geri çöktü. Benim gözlerimse mesajı atan kişinin isminde kalmıştı. Nurdan yengem, yani amcamın eşi güllü, karanfilli, parlak bir *hayırlı cumalar* mesajı atmıştı.

Melike'nin merakını gidermek adına, "Akrabalardan biri," dedim ters ters. Mesaja bakmadan, ekranı kapatıp telefonu köşeye iteledim. Bir mesajla daha ekranım aydınlanmış, yine onun adı belirmişti.

Nurdan Yenge: *Ayperi, nasılsın, yengeciğim?*

Yine mesajı açmadım. İyi dilekleri ve sorularıyla ilgilenmiyordum. Dünyanın adil bir yer olduğunu düşündüğüm yıllarda severdim yengemi. Yani uzun zaman önce. Her insanın iki yüzü olduğunu ama bazı insanların bir yüzünü saklarken diğer yüzünü acımasızca kendinden daha güçsüz insanlara gösterdiğini bana ilk öğreten oydu. Gerçekleri ağır bir tokat gibi yüzüme vurmuştu.

Her anlamda...

İnsan her şeyi unutuyordu ama çocukluk, geçmişin en ağır yüküydü. Unutamıyor, silemiyordu. En güçsüz ve masum yaşlarda yaşanan her şey zihne kendini kazıyordu. Amcamla bir kere boşanmış, daha sonra yeniden bir araya gelmişlerdi. Ama benim için daima en yabancı kişi olarak kalacaktı. Bakışlarım kâğıtlardaydı ama zihnim bir türlü silemediği anılardaydı. Elimdeki kalem kıpırdamadan kaldı. Düşüncelerim karanlığa daldı.

O gün düştü aklıma. Ben aslında susmak istememiştim, ben susmaya mecbur bırakılmıştım. Bunun vicdan yükü her şeyden daha ağırdı. Dağınık saçlarım, iki omzumdan asılan örgülerin ucundan düşmeye meyleden tokalarım ve tozlanan bütün pembe kıyafetlerimle koşarak, amcamlara geri dönerken dilimde bu denli düğümler yoktu.

Pamuk şekerci *iyi biri değil*, demekti niyetim ama koşarak evden içeri girdiğim ilk anda Nurdan denen bu kadının çatık kaşlarla üzerime yürüyüşünü, yanağıma attığı o okkalı tokadı asla unutamıyordum. Kurduğu cümleler tüm keskinliğiyle gerçekliğini koruyor ve her aklıma geldiğinde batıyordu.

Neredesin sen? Kaç saattir seni arıyorum! Bana söylemeden dışarı çıkmayacaksın demedim mi ben sana? Git, bak şu kardeşine. Susmadı bir türlü, abla abla diye ağlıyor, yürü!

İlk o gün öğrendim ki büyükler kördü. Boyları uzun ama gözleri karanlıktı. Şeytanın görünmez olduğunu söylerlerdi. O gün anladım ki bu da bir yalandı. Şeytan, insanların gözbebeklerinin arkasında saklıydı.

Sessiz ama küçük adımlarla onun işaret ettiği odaya yönelmişti Aypen. Susmak da konuşmak gibi öğreniliyordu ve Ayperi ölesiye susmayı ilk o an

öğrenmişti. Odaya girmiş, sedirin üzerinde uyuyan henüz minicik erkek kardeşi Muzaffer'in yanına korkuyla sinmişti.

O kadın titrediğimi görmemişti ama minik Muzaffer anında tatlı uykusundan uyanmış, "Ablam," diyerek boynuma sarılmıştı. O kadının görmediği morlukları da minik Muzaffer görüp, "Uf mu oldun?" diyerek üfmüştü.

Taş kesilmeyi de ilk o an öğrenmişti minik Ayperi. Ağlamak isterken ağlayamadı, bağırmak isterken bağıramadı, hareket etmek isterken boş duvara dakikalarca bakmaktan başka bir şey yapamadı. Bilmezdi nefreti ve öfkeyi. Annesi koynunda uyutur, babası saçlarından öperdi. Üzerindeki tozlu pembe elbiseyi hızla çıkarıp dolabın en köşesine tıkıştırmış, ellerini kollarına ve bacaklarına sararak minik kardeşinin yanına sokulmuştu. Büyük eller canını yakarken, kardeşinin küçük eli ne olduğunu bile bilmeden bunu bir oyun sanmış, sırtını sıvazlamıştı.

Annemle babam yokken burada kaldığımız süre boyunca herkes bize bu kadının baktığını sanıyordu ama yanılıyorlardı. Amcam yanımızdayken dünyanın en iyi kadınıydı ama amcam işe gittiği andan itibaren her şey değişiyordu. Vurmazdı ama sevmezdi de. Muzaffer'e bile küçük hallerimize rağmen abim ve ben bakıyorduk.

Amcam yokken Muzaffer saatlerce ağlasa bile bakmazdı. Gece altına kaçırdığında o kadar çok bağırmıştı ki o günden sonra Muzaffer uykusunda titreyerek irkilir, abim ve ben geceleri onu tuvalete kaldırmak için kuş uykusunda yatardık. Amcam varsa yemekler en şahane şekilde yapılırdı ama amcam yoksa tüm yemekleri aynı tabağa yerleştirerek önümüze bırakırdı. Sevip sevmediğimiz ise asla umurunda olmazdı.

Farkındaydık buraya fazla geldiğimizin ama çocukların kanadı anneleri ve babalarıydı. Onlar yanımızda yokken sessiz kalmak ve birbirimize sokulmaktan başka bir şey yapamıyorduk. Önümüzde duran hep abim olurdu. O kadın sevmediğim bir yemek yaptıysa tabağımdan kendi tabağına alır, tok olduğu halde bitene kadar yerdi. Muzaffer bir şey kırdıysa *ben yaptım*, derdi.

Geceleri uyumaz, biz uyuyana kadar başımızda beklerdi. Saçımı tarar, iki örgü yapar, kıyafetlerimi katlardı. Yengem kızmasın diye yataklarımızı toplar, her sabah bize verilen küçük odayı gırgırlardı. Annemizle babamız yanımızdayken sürekli kavga ederdik ama onlar yokken abim elimizi bir saniye olsun bırakmamıştı.

Ama en nihayetinde o da çocuktu. Bazen amcamın tek çocuğu olan Gökhan abimle oyuna dalıyor, eğlenmek istiyordu. Gerçeklerin ikimiz de farkındaydık. Nurdan denen bu kadının iki yüzü vardı: Biri aydınlıkken

diğeri zifiri karanlıktı. O evde geçirdiğimiz günleri ikimiz de unutmamıştık ama asla sesli dile getirmezdik. Sessizlik yemini etmiş gibiydik.

Abimin de en az benim kadar bu anları zihnine kazıdığına emindim. Bayramlarda bir tek onun elini öpmez, yüzüne bakmadan, selamlaşmadan önünden geçerdi. Yemek sofralarında bir tek ona hürmet etmez, ekmek dahi uzatmazdı. Annem *saygısızlık yapma*, diyerek kızdığında küçük bir an da olsa göz göze gelirdik.

Onu bir tek ben anlardım, biliyordu.

Yüzsüz kadın arkamızdan *nankörler, o kadar yedirip içirdik, büyüdüler de yüzümüze bakmıyorlar*, demeyi tercih ederdi ama abimin de benim de ondan alacağımız en iyi intikam onu yok saymaktı, biliyorduk. Böyle anlarda deliriyor, öfkeyle odayı terk ediyordu. Çocuklar susuyordu ama sessiz cümlelerin büyüttüğü çocuklar en çok susmaktan nefret ediyordu.

Fakat çocukluğun doğası gereği ne kadar *sus*, denilirse o kadar susuyorduk. Ne kadar korkarsak o kadar kökümüze eğiliyorduk. Her şeye rağmen küçük Ayperi konuşmayı seçmiş, bunu gerçekten denemişti. Akşam amcam eve geldiğinde anlatacaktım her şeyi. Zihnimde her an buğuluyken o an netliğini en canlı şekilde koruyordu.

Küçük adımlarla odadan sıyrılıp salona ilerlemiştim. O bizi gerçekten sever, dinlerdi. Televizyon izleyen amcamın yanına gitmek için ilerlerken beni durduran şey yine o kadının sesi olmuştu.

Aman be Gürkan, bıktım Muharrem'inden de Muzaffer'inden de Ayperi'sinden de! Derin bir of çekmişti amcam. *Ne yapalım Nurdan? Ne olsun istiyorsun? Sen de her akşam şikâyet ediyorsun? Ne zararları var sana? Odadan çıkmıyorlar zaten*, demişti.

Kapının köşesinden gizlice onları izlediğimi ikisi de yine görmemişti. Belki de biz bu evde görünmezdik. Sadece kendi evimizde varlığımız belirginleşiyordu.

Gel, sen bak o zaman, demişti o kadın. *Anaları gibi beni de hasta edip gebertecekler, belli. Ben kendi çocuğumla mı uğraşacağım yoksa bunlarla mı? Dört tane çocuk, gün boyu peşlerinde koşmaktan canım çıkıyor. Büyüğü bir ukala, küçüğü hiç susmaz, kız desen hiç laf dinlemiyor. Başına buyruk haller. Senin kardeşinin eğitemediği çocukları ben mi eğiteceğim? Hiç mi terbiye vermemişler bunlara?* Amcam daha fazla sakinliğini koruyamamıştı. *Düzgün konuş*, diye yükselmişti. *Saçma sapan konuşma yine. Götür nenelerine, o baksın o zaman*, demişti o da. Aralarındaki kavga şiddetlendiğinde amcamın kapıyı kapamak için ilerleyeceğini biliyordum. Sesleri bize gelmesin isterlerdi ama sık sık kavga ederlerdi. Annesiyle babası bir kere bile birbirine sesini yükseltmemiş bir ailede büyüyen bizim için bu da büyük bir şaşkınlıktı. Amcam kapıya yönelmeden adımlarım gerilemişti.

Hiçbir şey değil, duyduğum tek bir cümle yaralamıştı.

Anaları gibi beni de hasta edip gebertecekler...

Karmaşa, korku, çocukluk ve kâbuslar bir araya geldiğinde yıkım kaçınılmaz oluyordu. Ve küçük bir bedenin yıkılması sanılandan daha şiddetli bir ses çıkarıyordu.

Abimin yanına kıvrılıp uyumayı denemiştim ama ilk kâbusumu da o gün görmüştüm. Her zaman tozpembe bulutlar üzerinde gezerdim. Artık ayak bileğimden kavrayıp beni yere çeken karanlık bir el vardı. Ne olduğunu anlamamıştım ama kesinlikle kötü bir şey olmuştu. Zihnimde kurduğum bir denklem vardı.

Annem duyarsa üzülecekti. Annem üzülürse ölürdü. Annem ölürse buraya yeniden gelmek zorunda kalırdık. Buraya yeniden gelirsek Ayperi de ölecekti. Ayperi ölmek istemiyordu. Annesinin ölmesini istemiyordu. Ayperi sadece annesini ve babasını istiyordu. Annesiyle konuşmak, babasının elinden tutarak koşmak istiyordu.

Küçük bir tohumdan filizlenen karanlık düşünceler, arsız bir sarmaşığa dönüşerek tüm benliğimi sarmaladı. Korku, şaşkınlık, çaresizlik ve hissizlik soğuk bir suya bırakılmaktan farksızdı.

O gün bir şey daha öğrenmiştim. Dünya sadece pembe pamuk şekerlerden ibaret değildi. Pembe bile çamura düştüğünde tozlanıyor, güzelliğini yitiriyordu.

Tam üç hafta, üç gün, on altı saat, kırk dakika kalmıştık amcamlarda. Zaman onlar için kısa ama bizim için uzundu. O kadın kabuğuma çekilmeye başladığımı da görmemişti, kördü. Ne derse yapmış, asla evden çıkmamıştım. Yaramazlık yapmaması için Muzaffer'in peşinde koşmuş, sofrayı kurarken yardım etmiştim. Böyle yaptığımda bize karşı daha kibar olduğunu fark etmiştim. Diğer türlü çocuk da olsak yüktük.

Rüyalarımdan kan ter içinde uyandığımda sessizce abimin elini tutmuş, dibine sokularak uyumuştum. Hatta önüme sevmediğim bir yemek koyduğunda bile sessizce yemiştim. Ne yediğimin bir önemi yoktu. Çünkü artık yemeklerin bir tadı yoktu.

Zihnimde tüm anılar bulanıkken babamın o evin kapısından girdiği an hâlâ sıcacıktı. O anı bir ömür unutmayacaktım. Kollarını açıp ona gitmem için yere eğilmişti ama adımlarım ürkek ve küçüktü. En sonunda yanına vardığımda göğsündeki kokunun verdiği güven canımı her şeyden daha çok yakmıştı. Ve günlerce ağlamayan Ayperi, sadece babasının omzunda kendine saatlerce ağlamıştı.

Büyük ama sıcak elleri vardı benim babamın. Üşüyen parmaklarımı montunun cebine y[illegible] sevgiyle ısıtırdı. Hiç kızmaz, daima gülerdi.

Dakikalarca göğsünde ağladığımda sadece onu özlediğimi düşünmüştü. Hayır, ben onlar yokken büyümüştüm. *Bu gözyaşları, çocukluğumun yasıydı.*

Eve döndüğümüzde günlerce annemin yanından ayrılmamıştım. Mahallede oynamamış hatta apartmandan bile çıkmamıştım. Başımı annemin göğsüne yaslar, kalp sesini dinleyerek uyuyakalırdım. Minik Ayperi için en huzurlu ses, annesinin kalp atışlarıydı.

Dünyayı güzel bir yer sandığım tüm pencereler artık kapı duvardı. Çıkışları kapamıştım. Bildiğim güzel anıların tümü o anın öncesinde kalmıştı. Küçük bedenime ve zihnime rağmen her şeyi o kadar iyi saklamıştım ki ne annem ne de babam yasımı anlamıştı. Daha sekiz yaşında yalandan gülmeyi öğrenmiştim. Suskunluğu zırh gibi işlemiş, derime ve zihnime kazımıştım.

Her şey bir hayal, Ayperi, bunlar kötü bir rüya. Geçti, bitti.

Kendimi buna inandırmak için çok mücadele etmiştim ama beyin sandığımız kadar unutkan değildi. Hacer Hanım bunları duyduğunda peşinden *çok büyük sorumlulukları sırtlamışsın, Ayperi*, demişti. *Sen çok güçlü bir ruhsun. Ama bazı yükler paylaştığında azalır.*

Ben paylaşmak değil, unutmak istiyorum, Hacer Hanım, demiştim. *Beni yaralayan susmak değil, unutamamak.*

İçinde kalan zihne işler, Ayperi. Her insanın bir travma depolama alanı vardır. Çözemediği her travma oraya birikir ve üste üste gelen şeyler yıkımı doğurur. Bu sorunları gerçekten çözmek istiyor musun?

Sessizliğim bir onaydı.

O zaman bana sustuğun her şeyi, en ince ayrıntına kadar anlat, Ayperi. Öyle ki küçük bir iğne deliği kadar bile suskunluk kalmasın içinde.

Anlatmıştım. Hem rahatlamış hem de yeniden sarsılmıştım. Ama iyileşmenin bir ucu yıkımla başlıyordu, biliyordum. O zamandan bu zamana çok yol katetmiş, kendime dair çok şeyi değiştirmiştim. Hüznüm inadımla bütünleşmiş gibiydi. Küçük Ayperi her zamanki gibi yanı başımda, eli omzumdaydı. Benden başka kimsesi yoktu. Mücadele ettiği her şey adına ona bir hayat borçluydum. Bu yüzden çenem hep dik, bakışlarım sertti.

Melike'nin, "Beklenen haber sonunda geldi!" diyen sesini duyduğumda bakışlarım boşluktan, zihnim bataklıktan sıyrıldı.

"Ne?" dedim anlamadığımı belirtmek adına.

Cevap vermek yerine hızla koltuktan ayaklanmış, koşarak ellerime sarılmıştı. "Kalk, çabuk! Hemen gitmemiz lazım, hadi!"

Çekiştirmesine uyum sağlayıp ayağa kalktım ama oldukça şaşkındım. "Nereye?"

Kolumdan çekiştirerek ara hole çıkardı. "ÖSK Operasyonu'na."

Kafama vestiyerden aldığı siyah bereyi geçirirken de şaşkınlığım sürüyordu. "ÖSK Operasyonu mu?"

Yeşil şişme montunu giymeye çalışıyordu ama şükür, beni aydınlattı. "Ömer Seyirhan'ı Keşfetme Operasyonu."

Gözlerime kadar çektiği siyah bereyi geri iterken hem şaşkın hem de daha da şaşkındım. "Ne?"

Koyu kahve bir bere takıp atkısını sadece gözleri açık kalacak şekilde boynuna doladı. "Sen *adamı tanımam, etmem, asla güvenemem*, demiyor muydun? Tamam işte, biz de iş çıkışı takip edip yediği bir bok var mı yoksa yok mu bakacağız. Nereye gidiyor? Karı kız ayağı var mı? Söylendiği kadar güvenilir ve kendi halinde bir adam mı kendi gözlerimizle göreceğiz."

Açık ara havatımda duyduğum en saçma plandı. Yüzüm olabildiğince ekşidi. "Kızım, sen manyak mısın? Neden böyle bir şey yapalım?" Beremi çıkarmaya meylettim ama izin vermedi. Ringe çıkmaya hazırlanan sporcuya motivasyon konuşması yapan koç gibi ellerini başımın iki yanına atıp durdurdu.

"Mantıklı ol biraz! İnatla *adamı tanımak istemiyorum*, diyorsun. Ya nasıl öğreneceğiz nasıl biri olduğunu? Benim seni emanet edeceğim kişiye tam anlamıyla güvenmem lazım, anlıyor musun? Hem söz, ters bir hareketi olursa bir daha adını ağzıma almayacağım."

Boş ve şaşkın bakışlarım sürüyordu ama küçük bir an aklıma sivri bir düşünce battı. Neden olmasındı ki? İddia ettiğim gibi çapkın bir adamsa kanıtları önüne fırlatır, surat ifadesiyle eğlenirdim. Bu sayede yaptığımız anlaşma da hızla düşer, iyileşmesini beklemeden kendimden uzaklaştırabilirdim.

"Nerede olduğunu ne bileceğiz?" dedim aniden. "Ya işi varsa? Evindeyse ya da operasyondaysa?"

Omuzları dikleşmişti. "Beni ve yapacaklarımı şunca yıl sonra bile hafife almanız beni çok kırıyor, Pero, bilmiş ol." Başımı büyük bir kararlılıkla salladı. "Sen sadece bana bırak." Elleri başımdan ayrıldı ama benim sorularım bir süre onun yakasından ayrılmayacaktı.

"Nasıl olacak o?"

"Ömer'in ekipten biriyle arkadaşım. Bütün bilgileri ondan alıyorum, merak etme. Kaynağımız sağlam yani. Bir operasyondan yeni gelmişler ve Ömer sorgudaymış. *Bir saate çıkar*, dedi. Emniyete gidip bekleyeceğiz ve çıktığında peşine takılacağız. Şimdi çıksak bir saate ancak oraya varırız zaten. Deli gibi trafik var."

Etkilenmemek mümkün değildi ama aklıma takılan daha önemli detaylar vardı. "Adam başkomiser, Melike. Takip edildiğini anlamayacağını sanmıyorum."

"Kız, ben günde en az on tane ünlü kovalıyorum. Onlar anlamıyor da bu mu anlayacak? *Bu benim işim*, diyorum, sen bana bırak." Omzumdan

salona iteledi. "Şimdi git, bir saniye içinde çantanı ve telefonunu alıp ge Şeyma gelmeden gitmemiz lazım. Yakalarsa bu defa öyle bir döver ki bir a evden dışarı çıkamayız, çabuk!"

Şeyma'nın canımıza okuyacağı oldukça açık bir gerçekti. O kadar saçma bir plandı ki ama anında aklıma yatmıştı. Bu yüzden Melike'nin çekiştir mesine uyum sağlayıp odama koştum. Dikkat çekmemek için siyah mon tumu giymiş, çantamı aldıktan sonra aynı hızla salona dönüp masanın üz rindeki telefonumu cebime atmıştım.

"Şeyma gelip bizi bulamadığında ne diyeceğiz?" diye bağırdım.

"*Markete gittik*, deriz." Aynı saniyelerde Melike de odasından çıkmış ve görüntü fazlasıyla absürttü. Gözünde çılgın bir güneş gözlüğü vardı. Ba şında beresi, üzerinde yeşil şişme montuyla muazzam bir stil içindeydi

Şaşkınlığım mazur görülmeliydi. "Güneş gözlüğünü niye takın Günün, *akşam* denen dilimindeyiz, farkında mısın?"

Ama o bu halinden oldukça memnundu. Hatta çantasından çıkardığ bir güneş gözlüğünü de benim gözüme takmıştı. "Sen de takacaksın Takibin bir adabı vardır. Gözlük olmadan takip edemeyiz."

O kadar saçma bir olaydı ki anında bunu da kabullendim. Olaylarn saçma olması ve Melike tarafından sunulması bir araya geldiğinde, itiraz etmek içimden gelmiyordu. İkimiz de güneş gözlüklerimizle birbirimize küçük bir an baktık. Arkada eksik olan tek şey gaza getiren bir aksiyon müziğiydi.

"Gidelim," dedi kararlı bir şekilde

Kendimden emin şekilde başımı salladım. Zihnimde çalan aksiyon müziğiyse mehter marşından ibaretti. Mesleğinin hakkını veren bir zihnim vardı. Dilerim, Ömer Seyirhan'a dair elime bir koz geçirebilir ve o kadar da mükemmel bir adam olmadığını kendisine de gösterebilirdim.

Onun hiçbir zaman mükemmel bir adam olduğuna dair iddiası olmadı ki Ayperi, bunu düşünen sensin. Ses çok derinlerden geliyordu ama susturdum. Ailesinin bu denli iyi bir durumu olmasına rağmen polislik yapması, kendini lafı uzatmadan ifade etmesi, hakkında kötü hiçbir yorum olmaması karizmatik bir adam olmasına rağmen kendi halinde biri olarak anılması asla normal olamazdı. Mutlaka bir açığı olmalıydı. Mutlaka! Hiç kimse bu kadar mükemmel olamazdı. Bu düşünceden uzaklaşmam için bana bir bahane vermeliydi.

Havalı yürüyüşümüzü sekteye uğratan şey salon çıkışına ilerlerken karşımızda Şeyma'nın dikiliyor olmasıydı. Bunu Melike de beklemiyordu, ben de beklemiyordum. Olduğumuz yerde kalırken Melike kendini frenlemek için kolumu kavramak zorunda kalmıştı. Zihnimde çalan mehter marşıysa kısık bir zurna sesine dönüşerek, sönüp gitti.

Sadece bakıştık. Ama gerginlik, aramızda uzanan kalın bir tel gibiydi. İşten ya erken çıkmıştı ya da dolmuşa binmeyi sevmediği halde bu defa dolmuşa binmeyi seçmişti çünkü şanssızlığımızın başka izahı olamazdı.

Şeyma'nın şüphe dolu bakışları bizi baştan aşağıya süzdü. "Nereye?"

Gözümüzde güneş gözlükleri, üzerimizde mont, başımızda saçma bereletle nereye gidebilirdik ki? Bende bu sorunun cevabı yoktu. Melike'yi hafifçe öne iteleyip sülük gibi yapıştığı kolumdan uzaklaştırmayı denedim. Fikir onun olduğuna göre sorulara o cevap vermeliydi.

Ama o da bu kadar hızlı yakalanmayı beklemiyor olmalı ki yalanını hazırlamamıştı. Tam anlamıyla alık alık Şeyma'ya bakakaldı. "Market!" dive yükseldi en sonunda. Sırıtışı takdire şayandı. "Markete gidiyoruz, Şemoş'um."

Şeyma'nın bir kaşı havalandı. "Neden?"

"Alışveriş yapmaya."

Şeyma'nın diğer kaşı da havalandı. Çenesi bana döndü. "Abisi dün her şeyi aldı. Daha ne alışverişi?"

Melike kıvranmaya devam ediyordu. "Cips almamış. Bizim de canımız cips çekti." Yandan dürttü. "Değil mi Pero?"

Sessiz kaldım çünkü Şeyma asla inanmamıştı. Çırpınış gereksiz ve yersizdi. "Güneş gözlükleriyle mi?"

Yeterliydi.

Melike son bir kıvranma belirtisi gösterip, "Gözüm ağrıyor," dedi ama o bile söylediğine inanmamıştı.

Bu defa iki kaşı birden havalanmış, ikimize ters bakışlar atarken, kollarını göğsünde bağlayarak çenesini yukarı dikmişti. Bu bakışı ikimiz de biliyorduk.

Her ne yapıyorsanız ben kızmadan dökülün!

Yüzüm ekşidi. "Biz Ömer'i takip etmeye gidiyorduk," dedim büyük bir cesaretle. "Gerçekten bu kadar düzgün bir adam mı yoksa sakladığı bir şeyler var mı görmek istedik." Sona doğru sesim âdeta içime kaçmak üzereydi.

Melike'yle birbirimize daha da sokulduk. Şeyma bizi parçalamadan önce yalnız olmadığımızı bilmek istiyor gibiydik. İkimiz de dudaklarımızı ısırarak başımızı yere eğdik. Annesinden azar yiyen bir çocuk gibiydik ve başımıza geleceği biliyorduk.

Duydukları Şeyma'nın sinirinin şaşkınlıkla harmanlanmasına yetti. Kolları gövdesinden çözülürken işaretparmağının hedefi bizdik. "Ben artık size inanamıyorum! Ne saygısız, ne manyak insanlar oldunuz siz böyle!" Bize doğru ilerlediğinde başımızı daha da önümüze eğdik. Bu azar öyle ya

da böyle yenecekti. "Bunu nasıl yaparsınız?" diye yükselmeye devam etti Şeyma. "Böyle bir şeye nasıl ben olmadan gitmeyi düşünürsünüz?"

Melike açıklama yapmak için konuşmaya yeltenmişti ama Şeyma'nın söylediği son cümle ortama bırakılan bomba gibiydi.

"Ne?" dedi Melike şaşkınlıkla.

Şeyma omuzlarımızdan kavrayıp bedenlerimizi iki yana iterken aramızdan geçip, koşarak odasına yönelmişti. "Bekleyin beni, güneş gözlüğümü alıp geliyorum." Odasının kapısındayken ters bakışları hâlâ üzerdeydi. "Böyle bir şeye bensiz gidecek olmanızın hesabını size sonra soracağım, adiler!"

Melike'yle yapabildiğimiz tek şey arkasından bakakalmak oldu. Normal şartlarda bizi azarlayıp, bunun doğru olmadığını söyleyerek kırk takla attırmaları gerekiyordu. Her şeyi geçtim, güneş gözlüğünü bile sorgulamadan takmasını asla beklemiyordum.

"Vay anasını," diye mırıldandı Melike. Sesinde büyük bir şaşkınlık vardı. "Şemo'yu bile kendime benzettim ya, artık ölsem de gam yemem gerektiğini sanırım."

Dünya üzerinde bizden daha absürt görünmeye aday sadece üç kişi vardı: Bülent Ersoy, Sabiha Sonman ve Banu Alkan.

Yoksa akşam vakti güneş gözlükleriyle bir arabanın içinde oturup bu komiseri olan bu adamı takip etmek için beklememiz akıl işi değildi. Tırnaklarımı kemirirken bakışlarım camın ötesinde, emniyetin çıkışındaydı. Arabayı emniyetin uzağına park etmiştik ama çıkışı görebiliyorduk.

Melike buraların verlisi olduğu için içeriden biri ona bilgi sızdıracak ve Ömer'in ne zaman çıkacağını söyleyecekti. Sıresten avuçlarım şimdiden terlemeye başlamıştı. Ben neden böyle mantıksız bir şeye *evet*, demiştim? Hadi beni geçtim, Şeyma bunu nasıl onaylamıştı? Yakalanmak rezillik boyutunu bile aşacaktı. Adama *seni seviyorum* dedikten sonra bu şekilde yakalanmak, hayatının bitiş noktası olurdu.

Ben gerginlikten kusmak üzereydim ama Melike telefonuyla uğraşıyor, Şeyma ise en rahat şekilde arka koltukta takılıyordu.

Aniden başını koltukların arasından uzatıp, "Kızlar, şalım bozulmuş mu?" diye ulusal sorusunu sordu.

Midemde kramplar giriyor, avuçlarını terliyordu. Şu an bana sorulacak en saçma soru buydu. Daha fazla dayanamayarak ona döndüm ama bağırlarım ziyadesiyle çatlaktı. "Şeyma, aynı soruyu beş dakika önce sordun ya! Beş dakika içinde nasıl bozulabilir? Arabada oturuyoruz. Bak, zaten gerginim, sen de germe beni!"

Sinirliydi ama ben sinirlendiğimde, onun sinirinin bir hükmünün kalmadığını biliyordu. Onun ters halleri saman alevi gibiydi. Daima parlar ama çabuk sönerdi. Ama ben öfkelendiğimde her yer yanıyordu.

"Aman, iyi be!" diye huysuzlanarak kafasını geri çekmesinin nedeni buydu.

Terleyen avuçlarımı pantolonuma sürtmeye devam ettim. "Ben vazgeçtim," demem oldukça anlıydı. "Valla bu çok sayma. Yapmayalım. Gidiyorum ben!"

Melike, kapıya uzanan ellerimi kavradı. "Gebertirim seni! Sen de beş dakikada bir bunu sövdürüyorsun. Bak, bir kere daha kaçmaya meyledersen o boğa görünü keserim senin, Deve!" Montumdan kavrayıp koltuğa daha çok vadetti. "Sus da otur şurada. *Bir şey olmayacak*, diyoruz."

"Adam başkomiser. Melike. Takip edildiğini anlamaması imkânsız. Valla rezil olacağım."

"Yakalanırsak ben seni zorla getirdiğimi söyleyeceğim. Şimdi sus ve kapıyı bekleme'ya devam et."

Çaresizce tırnaklarımı yemeye devam ederken bu sayma isteği de sorgusuzca yerine getirdim. Ben sıradan kusmak üzereyken Şeyma yine çok başka bir konuya takılmıştı. Kafasını yeniden aradan uzattı.

"Melike, senin bu işlerdeki ajan kim? Bilgileri nereden alıyorsun? Plan elimizde patlamasın sonra."

"Aşk olsun, Şemo," diyerek fazlasıyla kınamıştı Melike. "Bana güvenmiyor musun?"

Şeyma tatlılıkla, "O nasıl soru öyle, Melikeciğim?" diye cevap verdi. "Tabii ki güvenmiyorum. Kim bu ajanın? Ondan haber ver sen."

Melike'nin dudaklarında beliren kesik bir gülüş vardı. Gözlüklerini burnunun ucuna indirirken dikiz aynasından arkadaki Şeyma'ya çapkın bir gülüş gönderdi. "Biz de derin insanız, kızım. Bilgilerimi sizinle paylaşamam ama güvenilir biri, merak etmeyin. Normalde Ömer Seyirhan Bey hep daha erken çıkıyormuş ama bugün kritik bir sorguya katılması gerekmiş. Bu yüzden birazcık daha beklememiz gerekecek. Ajanımı daha fazla sormayın. İsmi veremem."

"Ne diye yardım ediyor?" dedi Şeyma. "Karşılığında ne istiyor?"

Melike oldukça egzotikti. "Günah dolu bir gece," dedi ama saniyeler içinde Şeyma tarafından koluna ve kafasına tokadı yemişti. Şeyma'dan dayak yemekten zevk aldığı için tüm bu darbelere karşı devasa bir kahkaha atmıştı. "Kız, dur," dedi en sonunda. "Ne hemen vuruyorsun, maniyak karı? Boşuna mı yıllardır gazetecilik yapıyorum ben. Bir zahmet emniyetin içinde de arkadaşlarım olsun. Hem bu küçük bir bilgi. Sadece Ömer çıkarken haber verecek. *Bütün istihbaratı bana dök*, demedim."

Aynı saniyelerde Melike'nin telefonuna gelen mesaj sesiyle tüm bakışlar ona döndü. Hızla telefonu kavramış, mesajı okurken dudaklarına keyifli bir tebessüm yayılmıştı. "Hadi bakalım, kızlar," derken, telefonu cebine yerleştirip direksiyonu kavradı. "Eğlence başlasın. Başkomiser geliyor."

Aynı anda Şeyma da ben de gözlüklerimizi taktık ama Şeyma hâlâ dikiz aynasına yaklaşıp şalını düzeltme derdindeydi. Gerginlikle geri iteledim. "Valla koparırım senin kafanı!"

O da boş durmayıp benim ellerimden kurtulmaya çalışıyordu. "Ağzın kırdırtma bana, Ayperi!"

Duruma el atan şaşırtıcı bir şekilde Melike'ydi. Oysa normal şartlar tam tersi olmalıydı. "Bu durun be!" diye çırkeflesti. "Valla elimde kalacaksınız şimdi. Adam geliyor, sizin derdinize bak!"

Tüm bakışlar aynı anda kapıya döndü. Ve Ömer Sevinhan omuz kadar başı da dik bir şekilde emniyet kapısında belirdi. Yine yeşil parkasını giymişti. Yüzüne vuran rüzgârla alnına düşen saçları hafifçe geri savrulduğunda alnındaki sargı belirmişti.

Dikleştiğimde dudaklarımdan kaçan kesik bir soluk vardı.

"Çıktı," dedi Melike heyecanla. "Sıkı durunun, başlıyoruz, kızlar."

Gerginlikten kusabilirdim. Koltukta eğilebildiğim kadar aşağıya eğildim. Ömer bizim olduğumuz yöne bakmadan hızlı zamanki özgüvenli ve kendinden emin halleriyle ilerlemiş, arabasına binerek yola çıkmıştı. Sessizce peşine düştük ve Melike kendisini hafife aldığımız konusunda fazlasıyla haklıydı. Büyük bir dikkatle takip ediyor, araya başka araçların girmesine izin vererek dikkat çekme riskini en aza indiriyordu. Aramız fazla açılsa bile Ömer'i gözden kaçırmaması da üst düzey bir başarıydı.

Yaklaşık on dakika boyunca olabildiğince sessizdik. Bir süre sonra Ömer durmuş, aracını yol kenarına park etmişti.

"Ne diye durdu şimdi?" diyerek hepimizin duygularına ilk tercüman olan kişi Şeyma'ydı. "Evi buralarda mı?"

Dikkatli bakışlarını Range Rover'daydı. "Evi burada değil ama yakın." Aynı saniyelerde Ömer Sevinhan tüm karizmasıyla arabadan indi. Bir eli bipiyi kapatırken diğer eli yine rüzgâr nedeniyle alnına düşen tutamlardaydı. Otuz üç yaşında olduğunu söylemişti ama asla göstermiyor, daha dinç ve karizmatik görünüyordu. Ve inkâr edemeyeceğimi bir şekilde yeşil parkası ona çok yakışıyor, gözlerinin yeşilini ön plana çıkarıyordu.

Gözlerim kısıldı. Bana acıyor olabileceği seveneği artık şıklar arasında değildi. Böyle bir adam gerçekten benden hoşlanıyor olabilir miydi? Duyguları samimi miydi yoksa o onun için de imada mı bulunmuştu? İç sesimin dışavurumu Melike oldu.

Şöyle bir adam peşinde koşuyor ama sen gidip, kafasını yarıp arabasını çalıyorsun, öyle mi? Bunun bir nimetin üzerine basmaktan hiçbir farkı yok. Ayıptır yazık, koca günlü Ayşeri!"

Derin bir nefes verdim. "Başlama yine, Melike."

Ömer sert adımlarla ilerlemiş, gün batmaya dönerken ünlü bir erkek giyim mağazasına girmişti. Melike güneş yokken taktığı güneş gözlüklerini burnunun ucuna indirip Ömer'i dikkatle süzdü.

"Don mu alacak acaba?" demesi beklenmedikti.

Ben de gözlüklerimi indirdim. "Ne alakası var, Melike?"

Savunmamı takdire şayandı. "Yasak gerektiren bir işle uğraşıyor adam. Her iş yakışır don değişmesi olabilir."

Müzmin ekşiticiye ekşidi. "Bırakşme bir ya. Koskoca mağaza, aklına bir şey dedi mi geldi?"

Şevnaz'ın kafası arkadan aramıza uzanmıştı. "Düşünsenize içlik alıyormuş." Kendisince kıkırdadı. "Ne güleyim."

Gülen sadece Melike'ydi. Şeyma'nın kıkırtısına uyum sağladı. "Bu tipte bişey hiç tanımamış. Şevnaz. Yakışır ensiteme."

Allah kahretsin en yakın arkadaşlarının diline düşmemeliydi. Gözlüğümü çıkarıp kaşlarımı çattığımı kendilerine göstermeye çalıştım. "Ne enişte? Ne içliği? Siz ne saçmalıyorsunuz acaba? Bu ne saçma bir muhabbet?"

Melike durmaksızın gülmeye devam ediyordu. Kahkahalarının arasından güçlükle. "Kız, öyle demiş," dedi. "İçlik giyen adamda piçlik olmaz." Kontrolü hayvan bir kahkaha daha attı. "Eve gidince *gotunde paralarsın*, diye mesaj atsana Pero. Lütfen." Bir durmaksızın kahkaha daha attığında arkadan Şevnaz'ın da güldüğünü duyabiliyordum.

Yaşkın bakışlarını Şevnaz'a döndü. "Bari sen uyma şuna, Şeyma. İnanamıyorum size!"

Gülüşüme engel olmak için elimi dudaklarıma bastırmaya çalıştı. "Pardon," dedi zorla. "Son cümleyi beklemiyordum, boşluğuma geldi."

Muhabbet öyle saçma bir hal alıyordu ki bakışlarımla ikisini de kınamaktan başka bir şey yapamadım. Sözde hepimiz yetişkin kadınlardık ama aramızda hala kavak yelleri esiyor gibiydi. Aynı dakikalarda Ömer Sevinç Barbaros dakika önce girdiği mağazadan elleri boş çıkmıştı. Anlaşılan don alınmamıştı.

Melike yine aynı heyecanla koluma art arda vurdu. "Çıktı, çıktı."

Oldukça sakindim. "Görüyorum."

Yeniden peşine düştüğümüzde, aramızda yine başka arabalar vardı. On dakika boyunca öyle sessizdik ki sadece gerginlikle Ömer'in Range Rover'ını gözden kaçırmamaya çalışıyorduk. Sessizliğimizi bölen arkadan

yükselen Şeyma'nın acılı sesiydi. "Kızlar, bana poşet verin," derken sesi pe türlü ve kısıktı.

Anında arkama döndüm. Melike göz ucuyla bakmıştı ama yola odak lanması gerekiyordu. "Şemo'm," dedi, en az Şeyma kadar acılı bir ses "Araba mı tuttu?"

Onaylayan mırıltılar çıkardı. Torpido gözünde Şeyma için daima hazır bulunan poşet rulosundan bir parça koparıp arkaya uzattım. Artık şe umurunda değildi. Rengi solmuştu. Eli midesinin üzerindeyken, poşet elimden bir zombi gibi kapıp başını içine soktu.

Öğürtü sesiyle yüzüm ekşidi. "Şeyma, iyi misin? Duralım mı?"

Başını poşetten kaldırmadan *devam edin*, der gibi elini salladı. Avuç peçete sıkıştırdığımda ise ona bakmamamı, önüme dönmemi belirtir e hareketiyle karşılık verdi.

"Keşke sen öne otursaydın," dedim önüme dönerken. "Acelevle aklıma gelmedi."

"Sorun yok," dedi ama arkasından bir kere daha öğürdü

Aynı dakikalarda Melike arabayı yavaşlattığında Şeyma için durac sanmıştım ama Ömer'in arabasının durduğunu fark ettiğimde kaşlarım ka valandı

Melike dikkatle hedefini izliyordu. "Şimdi ne diye durduk?"

Ömer arabadan inip iş çekinceme neden olacak bir şekilde inmişt ve bi dirsi hedefi bir eczane olmuştu. Göğüs kafesim saçma bir korkuyla dolmac endişe verici soruları art arda aklıma/zihnime kuruntu fısıldıyordu. Neden bu radaydı? Başı mı ağrıyordu? Belki de bileği iyi durumda değildi. Bugün bu yanıma uğramamış, mesaj atmamıştı. Belki de yemek yememiş ve ilaçlarını da içmemişti. Telefonun tekrardı ve ne yapacağını çözmek imkânsızdı.

"Kulunda sargı var. Beni," dedi Melike. "Gördün mü? Acaba operas yanda bir şey mi oldu? Ya aslında bir şeyse? Beni hastaneye götürsed cinnet eniştem. Kusacak başkomiser. Böyle eczaneyle iş mi olur?"

Zihnimdeki soruları ve endişe başkındı. Durumu kötüleşse bu sonu kaçırmaz kesin teşhise dikilirdi. "Operasyon değil," diye mırıldandım ağzımın içinde ama bakışlarımı eczanenin camından görünen Ömer'den Nezaketle gülümsü ve karşısındaki eczanın bileğini gösteriyordu. "Hem neden çıkarken tekerlekli sandalyeden düşürdüm. Merdivenlerden ve varlandı ve tekerlekli sandalye üzerine düştü." dediğimde sesim hafif uzaktan ve dalgalı gelmişti.

İyi miydi bileği? Bulantı ve mesleğine dair bir şeye *zarar* vermek gibi umumiyetle korkuya sebebiyetliydi.

Ama herhâlde, zaman zaman arabadaki sessizlik veriyi bulantılar gelen soğuk hava dalgasına bırakmış verdiğim nane sakızı sonunda

Ninova

geyebilmişti. Dilime kırk düğüm atmak istiyordum. Ağır çekimde bakışlarımı Melike'ye çevirdim, kendisini vahşet görmüş gibi bana bakıyordu. Öyle ki saatlerdir gözünden çıkarmadığı güneş gözlüğünü bile çıkarmıştı.

"Pardon," dedi şaşkınlıklar içinde. "Ne dedin sen?"

Dilime kırk düğüm atmak yetmezdi, kızgın maşayla dağlamak istiyordum. Korkuyla kendimi uzaklaştırabildiğim kadar uzaklaştırmayı denedim ama alanım kısıtlıydı. "Açıklayabilirim." Makul olmaya çalışıyordum ama Melike asla makul değildi.

Vahşet dolu bakışı büyüdü. "Kız, sen adamı bir de merdivenlerden mi yuvarladın?"

Ellerimi kendimi korumak için kaldırdım. "Melike, valla yanlışlıkla oldu. Bir bakarım, uymuş aşağıya, inan ki görmedim."

Ama inanmadı. Şaşırıp momentumu kaybedip, beni şiddetle kendine çekerken koluma kuvvetli bir tokat indirdi. "Geri..." derken bir tokat daha attı. "Çekil." Bir tokat daha. "Elimde kalacaksın," derken bir tokat daha. "Sen neyim?" Bir tokat daha.

Adeta her çekişinde dövme sanatına yeni bir soluk getiriyordu. Şeyma bu sahneye alınmış olmalı ki tüneldeki gibi ağzına yasladığı poşetle aramıza girip ses kurtarmayı denedi.

"Durun!" demişti ama sesi poşet yüzünden boğuk geliyordu.

Melike geri çekildiğinde beni parçalayamadığı için kendini parçalayacak gibiydi. Ellerini yüzüne sürüp Yaradan'a sığınmayı seçti. "Anam, çıldıracağım ha!"

Darbelerden kaçınmamıştı ama momentumun o kısmı aldığı darbelerden alev almış olabilirdi. "Manyak mısın be?" diye çırpınıp çıkıştım. "Elin adamı için ben mi dövdüreyim? Sanki öldü! Al işte, orada, hayatta!"

"Vermiş sadakası varmış da hayatta," diye yükseldi. "Yanmış planın ne? Beyni sakat düşürmek? Mancınıkla gözünden vurmak? Evine füze atmak? Ateşli mi?"

"Yok, keskin nişancı!" diye yükseldim.

Koluma bir tokat daha indirdi. "Bak, seni parçalarım, ha!"

"Uzak dur be!" diye çırpınışımı sürdürdüm. "Elin adamı benden kaymış mı? Düştü işte, ne var? Ne yapaydım? *Sormadım*, diyorum!"

Benden sınırını alamadığından olsa gerek ağlamaklı bir ötkeyle kafasını dirseklerime indirdi. Annem tamamen uzlaşmamış ama aynı saniyede arabadan yükselen kavga sesi beklenmediği. Bakışlarım hızla öne odaklandığında Ömer'i arabasının üstünde görmek de beklenmediği. Kavga sesinden çıkışını kaçırmış olmalıydık. Bizim takılmamız da ancak bu kadar olurdu.

Nirvana

"Ömer çıkmış!" diye panikle mırıldanırken, Melike'yi ensesinden kavrayıp kendimle birlikle kafasını aşağıya eğmem saniyeler içinde gerçekleşti.

Küçük bir an sessiz kaldık fakat Melike daha fazla buna da tahammül edemedi. "Sikeyim böyle işi!"

Arkadan Şeyma'nın, "Sövme, Melike," diyen güçsüz sesi yükseldi.

Şu durumda bu onun için imkânsızdı. "Bari şu durumda sal beni, Şemo, sövmeyip ne yapacağım?"

"Bir susun!" diye çıkışan bendim. "Gördü mü acaba?" Melike'nin kafasına hafifçe vurdum. "Asıl ben seni parçalamak istiyorum."

Bizim kavgamız daha da uzardı ama Melike'nin şu an için daha kritik sorunları vardı. "Şemo, hafifçe kafanı kaldırıp baksana şuna. Binmiş mi arabasına?"

"Gördü mü?" diye telaşlı sorumu yineledim.

"Sanmıyorum," dedi Melike. "Hemen eğildik."

Aynı dakikalarda Şeyma arkadan doğrulmuştu. Görüntüsü ise oldukça garipti. Şalı artık gerçekten bozulmuştu ve poşet nefes alıp, verdikçe, yüzüne yapışıp yeniden şişiyordu. "Çıkın, arabasında," dedikten hemen sonra yeniden bayıldı.

Hızla kafamızı kaldırdığımızda dağılmış bir haldeydik. Güneş gözlüklerimizi ve berelerimizi düzeltmeye çalışırken Ömer ilerlemişti. Melike yeniden peşine takıldı. Araya giren araba sayısı bu defa fazlaydı.

"Ulan, Pero," dedi dişlerini sıkarak. "Yemin ediyorum bak, aptallığın bir tespihi olsaydı sen imamesi olurdun, bacım!"

Göz devirdim. "Kızım, *yanlışlıkla oldu*, diyorum ya, bilerek yapmadık."

"Yanlışlıkla üzerine bir şey dökersin, bir şeyini kaybedersin. Yanlışlıkla kafa yarmak, kol kırmak nedir?"

Arkadan Şeyma'nın, "Ayperi, bu üstün başarın için seni daha sonra tebrik edeceğim, hayatım," diyen bitkin ve bitap düşmüş sesi yükseldi. Hemen arkasından bir öğürme sesi daha geldi. "Şu an pek müsait değilim."

Kendimi savunmayı denedim. "Yemek istedi, götürdük. *Pansuman yap* dedi, yaptık. Mahcubiyetime ve samimiyetime inandırmak için daha ne yapacağım? Adamı konuyu bu kadar uzatmadı. Sizin dilinizden on yıl kurtulamam artık."

"Âşık da ondan bir şey demiyor," dedi Melike. "Bir de tatlı tatlı dolma ve tatlı istiyor. Adam hoşgörüde resmen Mevlana. Ben adamın yerinde olsam Türk Ceza Kanunu'nda ne kadar cana kast davası varsa açar, götündeki dona kadar alırdım."

Bıkkınlıkla önüme bakıyordum. "O zaman iyi ki o değilsin, Melike."

Yaklaşık on dakika daha Melike'den azar yemeye devam ettim. Ömer ise ne bara gitti ne de diskoya. Ama evinin yolunda da ilerlemiyordu. Melike

hâlâ söylenmeye devam ederken ben bir yerden sonra onu asla duymuyordum. Ömer arabasını aniden durdurduğunda biz de durduk. Arabasından inip, arkasına bakmadan ilerlemeye başladığında bakışlarım nereye geldiğini çözmek için etraftaydı.

Melike bu işin ustası olduğu için daha hızlı ve pratikti. Arkada baygın bir halde olan Şeyma'ya bütün poşet rulosunu verdi. "Şemo, aşkım, sen burada kus. Biz on dakikaya geliyoruz, tamam mı? Sakın biz gelmeden öleyim deme."

Şeyma yüzündeki poşetle artık bir bütündü. Sadece başparmağını kaldırıp onaylayabildi. Hızla arabadan çıktığımızda soğuk hava yüzüme tokat gibi ağır bir darbe indirmişti. Hâlâ nereye geldiğimizi anlamaya çalışıyordum ama gözümde güneş gözlükleri varken zordu. Hava artık zifiri karanlıktı. Güneş gözlüklerimi çıkarıp, montumun cebine atarken tanınmamak için atkımla bereme daha da sokuldum. Birkaç saniye sonra Melike'yle kol kola ilerlemeye başladık. Birkaç dakika önce kavga eden asla biz değildik sanki.

Sahile gelmiştik. Yürüyüş yoluna çıktığımızda bakışlarım bizden en az yirmi adım ötede yürüyen Ömer'deydi. Arkasına bakmadan ilerliyordu.

"Akşam yürüyüşü yapma ihtimali nedir?" dedi Melike. Sessiz kaldım. Hiçbir fikrim yoktu ama merak, zihnime ince bir çizik attı. Nasıl bir hayatı vardı? "Şuna bak, şuna," diyerek fitne salmaya devam etti Melike. "Sadece yürüyor ama ışık saçıyor. İyice bir bak. Rabbi'm ne güzel yaratmış, maşallah! Ve en önemli detay da bu şey sana âşık, Pero!"

İfadesizdim. "Âşık falan değil, Melike. Sadece hoşlanıyor ki bu da sonunda kesinlik olmayan bir süreç. Bunu en iyi sen bilirsin. Hem bir anlaşma yaptık."

Koluma daha sıkı sarıldı. "Ne?" Oldukça heyecanlıydı.

"Başı ve kolu iyileşene kadar ona süre verdim. Görüşmek istediği her an kabul edeceğim. Bu sürecin sonunda eminim kendisi uzaklaşacak zaten."

Ters bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum. "O ne demek?"

İnsanı yoran diğer insanlar değil, kendisiydi. Ve iç savaş, her zaman dış savaştan daha çetin geçerdi. "Hoşlantıyı aşka dönüştüren şey kalptir, Melike. Ben kalbimi hissetmiyorum." Göz ucuyla baktığımda dikkatle beni dinliyordu. "Göğsümde büyük bir boşluk var. Oraya ayak basan kara bir deliğe düşer."

Delidolu, çılgının önde gideniydi Melike ama bazı anlarda hepimizden daha tecrübeli konuşabiliyordu çünkü yaşanmışlıkları ağırdı. Bu yaşına kolay gelmemişti. Bütün delilliği, çılgınlığı ve zincire vurulamaz halleri hayata karşı savunmasıydı. Özünde hâlâ elinde oyuncağıyla annesini ve

Nirvana

babasını bekleyen, ninesinin elinde büyüyen küçük bir kız çocuğuydu. Yaralı ruhlar birbirini tanırdı.

Küçük Ayperi, Melike'nin yanı başındaki küçük yaralı Melike'yi görebiliyordu. Çünkü aslında herkes kendi çocukluğunun elinden tutar, bir ömür böyle yaşardı.

"Senin mi kalbin yokmuş?" dediğinde bu defa sesi daha dingindi. Dudaklarında minik bir tebessüm belirdi. "Senin kalbin gördüğüm en masum kalp, Ayperi. Ve dünya masum olan her şeyi ezer. Belki de o yüzden kalbini hissetmiyorsun: *Korumak için.*" Koluma daha sıkı sarıldı ve başını omzuma yasladı. "Kendimi en şanslı hissettiğim an neydi, biliyor musun?" Sessiz kaldım. "Yurtta kaldığımız zamanlarda..." dedi. "Geceleri üzerimi örterdin. Battaniye ısıtmazdı ama senin bunu yapman ısıtırdı. Kalbin öyle temiz ki orada yer edinmeyi başarmak, şu bok gibi hayatımda elde ettiğim nadir başarılardan olabilir." Omzumdan dikleşip, tatlı tatlı göz kırpıştırarak gözlerime baktı. "Ve sen kalkmış, *benim kalbim yok, onu hissetmiyorum*, diyorsun, öyle mi?" Başını iki yana sallayıp bu duygu dolu konuşmasını muazzam bir şekilde noktaladı. "Aklını sikeyim be aşkım."

İstemsizce güldüm. "Çok romantik bir konuşmaydı, sağ ol, Melike."

"Kızım, gerçekler bunlar," dedi anında. "Ömer seni tanıdıkça senden uzaklaşmayacak. Asıl Ömer seni tanıdıkça âşık olacak. Kendinin biraz farkında ol, Ayperi." Kolumu sıvazladı. "Kendini sev. Hatta sen sadece kendini sev. Seni biz severiz. Aynı anda iki iş yapamıyorsun sen, malum."

Gülüşüm bu defa buruk ve hüzünlüydü. Dışarıdan bakan herkes Melike'ye *zor bir insan*, diyebilirdi. Onunla arkadaş olmak ise asıl benim ayrıcalığımdı. Deliydi ama sevmemek imkânsızdı. Sustuğum her şeyi bildiklerine emindim ama asla dile getirmezlerdi.

"Ayrıca senin neyin varmış? Göz sende, gamze sende, boy pos, endam sende, götün âlâsı sende. Daha ne olsun, kızım?"

Güldüm. "Sağ ol be Melo. Bu beni bayağı motive etti."

"Geçmiş arkada, Pero," dedi harfleri uzatarak. "Geleceğin önde."

Önde giden Ömer'di.

Kendimi sevmeyi öğrenmem yıllarımı almıştı. Hâlâ tam anlamıyla bunu başaramamıştım. Geniş omuzlarını ve kendinden emin yürüyüşünü sessizce izledim. Kadere küstüm, Ayperi'yi gömdüm sandım. Ama zihne eşilen mezarların üzerine atılan tek toprak ince bir toz yığınıydı ve üflendiği anda her şey toz duman içinde kalıyordu.

Tozlanan tüm pembeler gibi. Hayatı tozpembe değil, tozlu pembe olan tüm ruhlar gibi.

Ömer'in yanından geçen altı kişilik kız grubunu o saniye fark ettim. Ömer'den üç adım uzaklaştıkları anda hepsi birbirine vurup saçma sapan

hareketler yapmaya başlamıştı. Birkaçı dönüp, Ömer'e bakarken aralarında geçen muhabbeti anlamak zor olmuyordu. Birinin gözleri *o neydi*, der gibi kocaman olmuştu ve dönüp dönüp Ömer'e bakıyordu.

Adımlarım yavaşladı. Ama Melike yine duygularını son seviyede yaşıyordu ve bu anın dikkatinden kaçması imkânsızdı. "Lan!" dedi kısık sesli bir öfkeyle. "Ne yapıyor onlar?"

Kızlar hâlâ onlara bakmadan uzaklaşan Ömer'in arkasından bakıyordu. Sorun da tam olarak burada başlıyordu. Herkes ona bakarken o bana bakıyordu. Ama ben kendime aynada bakmak için bile yıllarca terapi almak zorunda kalmış bir enkazdım. Bunun güçsüzlük ya da kendini küçük görmekle alakası yoktu. Yaşanmışlıklar ve zihne kazınan hisler insanı bu hale getiriyordu.

"Ben bunları yolarım, ha!" diyen Melike, duygusal anıma vurulan en ağır darbeydi çünkü kendileri kolumdan çıkıp ileri doğru meyletmişti.

Hızla ensesinden kavrayıp geri çektim. "Saçmalama, dur!"

Durdu ama asla sakin değildi. Kız grubu durduğunda biz de durmuş, denize bakıyor gibi numara yapıyorduk fakat tamamen onları izliyorduk. İçlerinden birisi geri dönmüş, Ömer'e doğru koşmaya başlamıştı. Kızıl saçları beline kadar dökülen bu genç kadın tahmini yirmili yaşlarının ortalarındaydı. Güzel ve alımlı görünüyordu. Diğerleri kendi aralarında onu bu cesaretinden dolayı ürkek bir heyecanla izlerken, kızıl kız koşarak Ömer'e yetişmişti.

"Adam elden gidiyor, bir şey yap," dedi Melike.

Fazlasıyla sakindim ama göğsüme inceden batan bir nokta vardı. Ne olduğunu çözmek zordu. Ömer durmuş, önünü kesen bu kızın söylediklerini dinliyordu. Yüz ifadesini görmüyordum ama omuzları hâlâ dikti.

"Umarım kaybolmuştur ve yol soruyordur," dedi Melike bir umut. "Yoksa ben sakinliğimi kaybedecek ve bulamayacağım."

Yakalanma korkusu fazlaydı ama gözlerimi kaçırmadan izliyordum. Yüzünü hafif yan döndüğünde ifadesi net değil ama görünebilirdi. İfadesiz ve hafif çatık kaşlarla dinliyordu. Oysa onu ne zaman görsem güler, yumuşak bir ifadeyle bakardı. *Çapkın bir adamsın, Ömer Seyirhan*, demiştim ve kendimden çok emindim ama birkaç saniye sonra tepkisiz bir şekilde uzaklaştığında kızın yüzünde donan buruk bir tebessüm vardı. Arkasına bile bakmadan uzaklaşıyordu Ömer.

Melike kendi kendine kıkırdayarak, "Göt oldu!" dedi. Kolumdan kavrayıp ilerlemem için yönlendirdi. "Şu an o kadar keyiflendim ki şu taşları kemirebilirim."

Ben hâlâ tepkisizdim. Kızıl saçlı kız yeniden arkadaşlarının yanına döndüğünde hepsi ne olduğunu duymak için sabırsızlıkla bekliyordu. Tabii

Nihova

Melike ve ben de öyle. İlerlediğimiz için onlara yaklaşıyorduk. Tam yanlarından geçerken yüzümüzü atkılarımıza daha çok gömdük.

Aynı dakikalarda biraz önce Ömer'in yanına giden kızın arkadaşları hunharca gülüyor, aralarından biri yüksek sesle konuşuyor, bizi meraktan kurtarıyordu. "Gerçekten *git, derslerine çalış, abiciğim* mi dedi? Sen şaka yapıyorsun, Mine!"

Tam yanlarından geçiyorduk ve bunu duymak beklenmedikti. Melike de beklemiyor olmalı ki hayvani gülüşlerinden birini patlattı. Kızların bakışlarının bize döndüğünü hissettiğimde hızla ben de gülmeye başlayarak olayı normalleştirmeye çalıştım. "Çok komik olay, değil mi? Ben de hâlâ gülüyorum," diyerek bir de gerçekliğini artırmayı denedim. Altı yedi adım uzaklaştığımızda Melike hâlâ atkısının içinde kıkırdıyordu. Kolundan sıkmak zorunda kaldım. "Allah senin belanı vermesin, Melike. Oldu olacak kızların yüzüne karşı bağırarak gülseydin. Az oldu bu."

Asla umursamıyordu. "İzin ver, yapayım," dedi aniden. "Ne olur, geri dönüp, yüzlerine bakarak güleyim." Keyfi artıyor, âdeta seviye atlıyordu. "Aslan enişte be, aslan! Adam, dünyaya düşen son erkek tanesi, yürüyen erillik! Heyt be!"

"Abart!" diyerek büyük bir içtenlikle göz devirdim. "Ayrıca *enişte*, deyip durma şu adama. Öyle bir şey yok."

"Olacak. Aldım, verdim, kabul ettim, etrafımdan dolandırdım, sağdan soldan donattım. 777 666 888, veleddalin, âmin."

"Bütün tuşlara bastın sanırım."

"Kızım, hangisi tutarsa."

Onun adına umutsuzdum. Kolundan çekiştirirken gözlerimi Ömer'den ayırmıyordum ama her adımımda etrafa ait bir his yüreğime değiyor, zihnim bazı noktaları tanıyordu. Burayı hatırlıyordum. Bu çöp kovasını, yan yana bankları ve ağaçları biliyordum. Her bir adımında orada durmamasını umdum ama tüm ihtimaller sıfırdı. Saatler sonunda Ömer'in oturduğu o bank, o geceye aitti.

Küçük adımlarla ilerleyip arkasına saklandığım ağaca avuç içimle dokundum. Bu ağaç, o ağaçtı. Altında kustuğum, karla teninin yaktığım, bu koca cihana sığmadığım, kendime yer bulamadığım, kaybolduğum ama onun beni bulduğu yer. Birkaç ay önce bu ağacın köklerine içimdeki zehri kusmuştum. Şimdiyse avcumu gövdesinde, adımlarını kendinden emindi. Karşıda kalan denize o gün hiç dikkat etmemiştim.

Neden gelmişti buraya? Anlamış mıydı onu takip ettiğimi?

O gece kendi oturduğu kısma oturmuş, benim oturduğum kısmı boş bırakmıştı. Oysa ben arkasında, tam da boş bıraktığı yerdeydim. Ellerini

parkasının cebine yerleştirmeden hemen önce telefonunu çıkarmıştı. Saniyeler içinde cebimdeki telefon titredi.

"Birisiyle mi buluşacak acaba, neden buraya geldik?" diyen Melike'yi duydum ama cevap veremedim.

Telefonumu çıkardığımda ekrana ondan düşen bir mesaj vardı. Kısa ve netti. Burada olduğunu bilmeden önce bu mesajı okusam görüldü atar ya da terslerdim ama o an için hiçbir şey yapamadım.

Başkomiser: *Kolum ve başım bugün de iyileşmedi. Ne yapsak?*

Mesajı açamadım, cevaplayamadım. Sadece uzağımdaki bankta oturan adama bakakaldım. Ona inanmamakta dirediyordum ama söylediklerinde samimi olma ihtimali ilk defa göğsüme ağır bir darbe indirdi. Bu, canımı beklenmedik bir şekilde daha da yaktı. Bunu kendine yapmamalı, benim gibi bir enkaz için yarabandı olmayı kabul etmemeliydi. Hiçbir an, bu denli keskin bir bıçak gibi kalbime saplanmamıştı.

Benden cevap alamadığından olsa gerek derin bir nefes vermiş, omuzları sarkıp sönmüştü. Dakikalarca oturdu. Melike önemli bir arama almış, cevaplamak için beş adım ötemde sessizce konuşuyordu. Ben ise hâlâ onu izliyor, avucumu zehrimi kustuğum ağaçtan ayırmıyordum. O an parampar-çaydım. Şimdi ise parça parça ama ayakta.

Ömer dakikalar sonra ilk defa hareket etmiş, montunun cebindeki elleri çıkarmıştı. Oysa şu an burada olmamalıydı. Evine gitmeli ya da bana, ona karşı kullanacak bir koz vermeliydi. Bu koz onu değil, beni yerle bir edecekti. Yaklaşık yarım saatin ardından ağır ağır ayaklandı ama cebinden çıkardığı her neyse boş kısma bırakmış, ayağa kalkmış ve geldiği yönden geri dönmüştü.

Ağacın arkasına sindim. Herkesten saklanırken anlamsızca ona tüm benliğimi döktüğüm yerde yine ondan saklandım. Uzaklaşmasını beklerken bakışlarını yine omuzlarımdaydı. Ve haklıydı. Daha önce fark etmemiştim ama evi buraya fazlasıyla yakındı. İlk ben buraya gelmiştim.

O uzaklaşırken banka yaklaşan bir kız çocuğu vardı. Elindeki poşet su, mendil ve çiçeklerle doluydu. Adımlarım banka yöneldi. Buralarda gül, mendil, çekirdek satan çok olurdu. Onlardan biri olmalıydı. Yaklaşık on üç yaşlarındaki kız bankta bir şey alıp, uzaklaşırken yakalayabilmiştim.

"Özür dilerim, bakar mısın?"

Durup bana döndü. Kumral saçları rüzgârın etkisiyle yüzüne dolanırken atkısına sıkı sıkı sarılmıştı, bal rengi gözleri esmer tenının üzerinde parlıyordu. "Buyur, ablacığım."

Parmaklarım banka döndü. "Buradan az önce ne aldın?"

Aldığı şey hâlâ avucunaydı. Açtığında gördüğüm şey ise yüreğime saplanan kıvrımın daha da derine batmasına yetti. Bu bir kutu yarabandıydı.

Nihova

Yine o gece düştü aklıma. Karlarla ellerimi ovuşturup, tenimde onun bıraktığı histen kurtulmaya çalışırken ellerimi yaralamıştım. Bacağımın üzerine bir yarabandı bırakan oydu.

Gerek yok, demiştim.

Zaten o yara tek bantla kapanmaz, demişti. *Ama şimdilik yanımda sadece bu var.*

Artık bir değil, birden fazla yarabandı mı taşıyordu? Neden?

"Yarabandı," dedi kız gülerek. "O abi her gün bu banka bir kutu yarabandı bırakıyor. Ben de alıp satıyorum." Omuzlarını tatlılıkla kaldırdı. "Ekmek parası be ablam."

Kıymık büyük bir oyuğa dönüştü. Rüzgâr, saçlarımı gözlerime doldu ama asıl fırtına içimdeydi. "Ne zamandır yapıyor bunu?"

Dudak büzdü. "Tam emin değilim ama ben bir aydan fazladır oradan bir kutu bant alıyorum. Hep o abi bırakıyor. Amacı ne, onu da bilmem ama hep bu bankta biraz oturup gidiyor."

Hüzün kovan kuşu bu defa geceyle yanağıma değil, benim omuzuma konmuş gibiydi. "Ne kadar yarabandı?" Sesim her zamanki gibi itaatkâr. İçim yansa bile dışım gülerdi. Bu hayatta en iyi yaptığım şey buydu. Halerimi saklamak.

Parayı verip yarabandı kutusunu aldığımda kız arkasını dönmüş ve uzaklaşmaya başlamıştı. Yarabandı kanayan yaraları durdurmak için vardı ama o an yıllardır durmayan ve durmak ne demek bilmeyen yarama değmiş gibiydi. Melike koşarak yanıma geldiğinde elimdeki yarabandı kutusunu sıkarak banka bakıyordum.

"Ay, telefona dalmışım. Bu Murat Bor'u harbi bozacağım ben, ha! Peşinde koşmaktan geberdim." Yanıma gelen Melike hevesle koluma sarıldı. "Ömer nerede?"

Gittiği yöne baktım. Artık yoktu. "Geri döndü."

"O zaman takibe devam."

Kolundan çektim. "Eve dönelim," dedim sadece. "Bu kadar yeter. Öğreneceğimizi öğrendik."

İlerlemeye başladım. Avucumun içindeki bant paketi adımlarımı kadar ağırdı. Okula ilk geldiğinde getirdiği bant da paket halindeydi. Ama o zaman alnındaki yara küçüktü. Hatta küçücük. Tek bant kapatmaya yeterdi.

Bilmiyordu, bazı yaraları birden fazla yarabandı bile kapatamazdı. O yaralar açık bırakılmalı, kabuk bağlamaya mahkûm edilmeliydi. Kimi buna *acı çekmek*, derdi. Kimi ise *yüzleşmek*. Bense *kabullenmek*.

"Lan, ne öğrendik? Ben bu şey öğrenmedim," diyen Melike bana yetişmişti.

Sessizce yutkundum. "Ben öğrendim."

Hedefinde samimi, Ayperi. Sen ona nasıl en başından her şeyi bütün netliğiyle dokturuyorsan o da sana aynısını yapıyor. Görmüyor musun? Sana sen gibi davranıyor.

Melike sorularına art arda devam ederken ben gün ışığında bırakılan bir ateşböceği gibiydim. İçim yanıyordu, göremezlerdi. "Kızdan ne aldın?" diye sordu ama cevap vermemeyi seçip sessiz kaldım.

Birinin beni sevebilme ihtimalini hiçbir zaman düşünmemiştim. Ayperi sadece pembe bir buluttan ibaretti. O kadar çok susmuştum ki susan her yerimden nefret etmiştim.

Bir kolumda Melike vardı, diğer elimde minik Ayperi. Yarabandını tutan elimden o tutuyordu. O an anladım ki göğsüme batan hiçbir zaman sevgi gibi değildi. Yalnızlığımdı. Ömer denen bu adam ise bu kadar kısa sürede yıllardır kimsenin dokunamadığı yalnızlığa uzanıyordu. Herkes Ayperi'yi görüyordu. O ise hem beni hem yanımdan bir adım bile ayrılmayan minik Ayperi'yi.

Bu yarabandına en çok minik Ayperi'nin ihtiyacı vardı. Tek banda değil, sevgi kutusuna.

Oysa herkes gibi kör olmalı, gördüğüne aldanmalıydı. *İyiyim*, dediğimde uzaklaşmalı, patlamaya hazır volkan gibi dudaklarımın ucunda bekleyen suskunluğuma değinmemeliydi. Zihnimde dönen sayısız soru ve anılar vardı. Boşluk ve hissizlik hâkimdi. Ama göğsümün üzerindeki ağırlık nefesimi birkaç saniye için kesmeye yetmişti.

Herkesten saklanırdım. Kendimden, ailemden, arkadaşlarımdan ve hatıralardan. Peki, ya şimdi ne yapacaktım? Ben Ömer Seyirhan'dan nasıl saklanacaktım?

Sorular anıları, anılar beni yuttu. Düşen kalktı, kalkan yola devam etti ama yarı yolda kalanlar kanamaya mahkûmdu. Küçük bir kız çocuğu uzaklığa düştü. El uzattı, yanağına ağır bir darbe aldı. Dudaklarına kilit vurmak için kalbini sattı. Geriye sadece Ayperi kaldı.

Hiçbir yarabandının yaralarını kapatamayacağı Ayperi.

Rinova

BÖLÜM 10

"Hem sana el değdirmeye elim varmaz,
Hem sensiz aldığım nefes, nefes olmaz."

- ÖMER HAYYAM -

İnsanların en çok korktukları rüzgârlar, saklı yerlerini açan rüzgârlardır, der Aristoteles. Çok sevgili Ramiz Dayı bu görüşü, *herkesin, kimseye anlatamadığı bir sırrı, kimseye gösteremediği gizli bir yüzü vardır*, diyerek destekler. İkisi de haklı. Hem de fazlasıyla. Bu hayatta herkesin bir sırrı vardı. Bir de sakladığı yüzü.

İnsan, kendisinin görmeye tahammül edemediği bir yüzü başkasının görmesini istemiyordu. Çıplak hissediyordu ve bu, rahatsız ediciydi. Belki de sadece ben öyle hissediyordum. Mesele saklanmak ve gizli kalmak değildi. Asıl mesele, sakladığın şeylerle yüzleşmekti. Çünkü kaçmak kolay, yüzleşmek zor olandı. Gerçeklere yüz çevirmek, kaçmak ve saklanmak için vardı.

Ben kendimden bile yüz çevirmiş olmalıydım. Yoksa Ömer Seyirhan bu denli başımı ağrıtmazdı. Zamanı geri alma şansım olsa o gece susar mıydım yoksa yine içimi ona döker miydim bilmiyordum. Döktüğüm her şeyi kucaklayıp yerden aldığı, bildiğim tek şeydi. O bankın üzerine sürekli bir paket yarabandı bırakıyor olmasının başka izahı olamazdı.

Ben bile döktüklerimi geri almak istemiyorken onun bunu yapması yüreğimi burkuyor, vicdanımı sızlatıyordu.

Hayır Ayperi. Seni üzen, döktüklerini toparlaması değil, sen kendinden bu kadar eminken onun seni seviyor olma ihtimali.

Zihnimdeki ses balyozdan farksızdı. Tek bir cümlesi şakaklarıma çivi gibi batmıştı. Kendimi sevmek için terapi aldığım, bedenime sarılarak egzersizler yaptığım bir hayat yaşıyordum. Bazı şeyler ani ve beklenmedikti. *Sen bir hayalperestsin*, dediğimde *hayır, sen gerçekçisin*, demişti. *Önündeki manzaraya bakarken dışarıdaki yağmuru kaçırıyorsun, Ayperi.*

Bakışlarımı araba camından siyah gökyüzüne çevirdim. Yağmur da vardı yıldız da. Ay vardı sadece. Bir yanı aydınlık, bir yanı kayıp.

Dönüş yolundaydık. Ömer Seyirhan takibi buraya kadardı. Gördüklerim elimde koz olmak bir yana dursun, tokat olup yüzüme ağır bir şekilde çarpmıştı. Melike arabayı sürüyor, Şeyma arkada elindeki siyah poşetle bütünleşmiş bir şekilde uyukluyordu. Beş saniyede bir *bozulmuş mu* diye sorduğu şalı bu defa gerçekten bozulmuştu ama bunu sorgulayacak hali kalmamıştı.

Dilime kilitler vurulmuş gibiyken boş bakışlarım yoldaydı. Ellerim ise montumun ceplerinde. Her zamanki gibi üşüyordum. Sol elimin parmak uçlarına değen yarabandı kutusu sözde yaraları sarmak, kanı durdurmak içindi. Oysa ben bilakis yaraladığını hissediyordum. Bunu hissederken ise ona haksızlık ettiğimi...

Çapkın bir adamsın, demiştim. Tek görüşte benden etkilenmeyeceğine o kadar emindim ki gördüklerimi sindiremiyordum. Görmüştüm işte, adam hislerinde oldukça samimiydi. *Şimdi ne yapacaksın, Ayperi? Kimse beni görmez, sevemez, derdin. Şimdi ne diyeceksin, Ayperi?*

İhtimaller sayısızdı. Belki de onu takip ettiğimizi anlamış, o yüzden oraya gitmişti. Ama küçük kız bir süredir sürekli oraya gelip bir kutu bant bıraktığını söylüyordu. Bantı tutan elim montumun cebinden sıyrılıp alnıma değdi. Ben ne yaşıyordum? Biri bu çıkmaza *dur*, diyebilir miydi? Düşünceler kızgın demir ucunu beynime değdiriyor gibiydi.

Sıkıntılı bir nefes verirken dakikalar sonra ilk kez bakışlarımı Melike'ye çevirdim. Avcumdaki yarabandı öyle ağır gelmişti ki bir süre konuşamamış, sutkum tutulmuş gibi boşluğa bakmıştım. Hâlâ da bunu yapıyordum. Bazı şeylerle yüzleşmek ağır geliyordu.

"Melike," derken merak ve panik aynı anda sesimi sarmalamıştı. "Sence takip ettiğimizi anladı mı?"

Beresini çıkarmış, gözlüğünü arkadaki Şeyma'nın kucağına savurmuştu. Kıvırcık saçları her zamanki gibi dağınıkken benim aksime keyifliydi. Söylediğim şey karşısında göz ucuyla bana bakıp yeniden yola odaklandı. "Ne alaka şimdi?"

Dakikalardır kendime gelemediğim için ona da olayı izah edememiştim. "Melike, geldiği bu yer..." Derin bir nefes vererek, gözlerimi kapatıp düşünceleri yola getirmeyi denedim. "İlk karşılaştığımız yer."

Gözleri hâlâ yoldaydı ama küçük bir an duraksadığının farkındaydım. Birkaç saniye sessiz kaldı. Zihninde bir şeyleri tartıyor olmalıydı. Oysa benim zihnim almış başını gidiyordu. Arkadan Şeyma'nın boğuk sesi yükseldi.

"Ne olmuş?"

Şu an onu umursayacak durumda değildik. Durumu daha sonra özetçebilirdik. "Şeyma, sen biraz daha kusmaya devam et, bacım, ben sana sonra anlatacağım," diyen Melike, duygularıma tercüman oldu. Bu defa bakışları bendeydi. "O kızdan ne aldın sen?"

Yola bakmayı tercih ettim. Elim ise dertli alnımdaydı. "Yarabandı."

"Ne için?"

Sesli dile getirmediğimde her şey daha kolaydı. "O gece elim kanıyordu." Homurtum belli belirsizdi. "Yarabandı verdi ama yarayı kapatmayı yetmedi." O gece kanayan elimin üzerine dokundum. Yaraya dair hiçbir iz yoktu ama daha fazla görünür olmak istemiyordum. Benim yaralarım saklandığında değil, görünür hale geldiğinde kanıyordu.

"Ee?" dedi Melike merakla.

"Bankta yarabandı vardı, Melike. Ömer bırakmış. Sen telefonla konuşurken o kızın banktan bir şey aldığını gördüm, ne olduğunu sordum." Cebimden yarabandını çıkarıp aramızda kaldırdım. "O da bunu verdi. Bir süredir her gün o banka gelip bir paket bant bırakıyormuş. Kız da alıp satıyormuş."

Şeyma öğürerek kendi tepkisini verdi. Artık kusacak bir şeyi kalmış mıydı bilmiyordum ama devam etmekte kararlıydı.

Melike her zaman ani tepkiler vermesine rağmen bu defa sessiz kaldı. Göz ucuyla yarabandı kutusuna baktıktan sonra yeniden önüne dönmüştü. Beklenmedik olan, sessiz kalması değil, sırıtmasıydı.

"Ne?" dedim anında. "Neden sırıtıyorsun?"

"Evlilik görüyorum," dedi kendinden emin bir şekilde. Direksiyona keyif dolu bir tokat attı. "Kız, Şemo, kalk! Düğün için abiyelerimizi ayarlamamız lazım. Ayçiçeği evleniyor!"

Şeyma bir kere daha öğürdü. Aynı şekilde tepki vermek isterdim ama maalesef bilincim yerindeydi. Bant kutusunu yeniden cebime atarken göz devirdim. "Aynen, şu köşede dur da düğün davetiyesi bakayım. La havle vela kuvvete ya!"

Tamamen kendi dünyasındaydı. "İş hoşlantıyı geçmiş, adam direkt âşık ve" Daha da keyiflendi. "Helal lan, Ömer Seyirhan! Helal be enişteme! [illegible] va. erkek! Şöyle net olacaksın işte abi!"

"Melike, lütfen sus." Yüzüm ekşidi. "Kesin takip ettiğimizi anladı. [illegible]n başka izahı yok. Rezil olduk!"

"O banka her gün gidiyormuş, Pero. Yani şu an konunun bugün onu takip etmemizle alakası yok, farkındasındır umarım. Seni biraz mantığa davet ediyorum."

Mantık, gelmek istemediğim bir noktaydı. Ben mantıksızca yaşamaya devam etmek istiyordum. Stresle dudaklarımı kemirmeye başlamıştım bile. "Hadi diyelim anlamadı, bu yaşanan normal mi?"

"Ne normal mi?"

"Senin söylediklerin ve biraz önce gördüğümüz sakin hayat." Parmaklarım tek tek havalandı. "Hem zengin hem yakışıklı hem karizmatik. Ağzı da fena laf yapıyor yalnız, boş değil. Bence ziyadesiyle çapkın. Hani cidden ilk görüşte benden etkilenmesinin bir imkânı var mı? Her şeyi geçtim, bu kadar sıradan bir hayat yaşaması mümkün mü Melike?"

Oldukça umursamazdı. "Ne olmuş? Biz de çıtır gibi kızlarız ama sakin bir hayat yaşıyoruz."

Göz devirerek duygularımı belirttim. "Aynı şey mi Melike?"

"Bence aynı," dedi. "Adamın doğduğu hastaneyi bile öğrendim, Pero. Bak, yemin ediyorum, tek bir eksi puan olacak hareketi yok. *Milyonda bir*, diyorum, kızım. İçerideki ajanım hep onunla çalışıyor. O da benim öğrendiğim her şeyi onayladı. Adam kendi halinde takılan, işten sonra evine gidip uyuyan bir adam. Mis gibi erkek işte, kızım. Eksi diyemesek de tatsız sayabileceğim sadece bir bilgi yakaladım." Parmağını aramızda kaldırdı. "İki ilişkisi olmuş: Biri savcı, diğeri doktor."

Dikleşip göz ucuyla baktım. Şaşırmamıştım. Karizmatik bir adamdı ve bu yaşına kadar hiçbir ilişkisi olmaması fazla ütopik olurdu. Herkes benim gibi kendi içinde bin cephede savaşmıyordu.

"Doktorla ilişkisi biraz uzun sürmüş sanırım. *Uzun*, dediğim de bir yıl, ha. Ama bundan kendimize çıkarabileceğimiz bir sonuç var." Boş boş göz kırpıştırdım. Biz bundan ne çıkarabilirdik? "Demek ki uzun ilişki adamı," dedi Melike. "Bu iyi bir şey. Ayrıca sadece iki sevgilisi olmuş. Şeyma'nın deyimiyle bu ahir zaman için cennetlik sayılır."

Kendisinin en az yüz on iki sevgilisi olup hepsinden de kısa sürede ayrıldığı için *iki* ona az gelmiş olabilirdi ama benim için yeterliydi. Ömer'e dair bir şey duymak, zihnimi allak bullak ediyordu. Ama Melike'nin susmaya niyeti yoktu.

"Ama mesele o doktor ve savcı değil," dedi sert bir sesle. "İşyerinde çakallar. Biriminde herkesin gözü bu adamdaymış ki hakikaten Allah'ın benim dünya ahiret eniştem. İşyerinde özellikle içlerinden biri deli gibi rüyormuş Ömer'e. Ajanımdan henüz adını öğrenemedim ama merak etme öğreneceğim."

Bıkkınlıktan kusabilirdim. "Tüh!" dedim. "Nasıl oldu da hemen bulamadın? Hemen öğrenmelisin adını yoksa ben bu gece yerime yatamam!"

Benim adıma umutsuzdu. Ama Ömer adına daha da umutsuzdu. "Bu adam ne büyük günah işledi de senin pençene düştü, çok merak ediyorum be Pero! Hani bu profille bu kadar çile çekmek için hacca giden uçağı kaçırmış olması gerekiyor. Hem zengin hem yakışıklı hem sana deli divane âşık!" Cümlenin devamında aniden yükselmişti. "Sen daha Allah'tan belasını mı arıyorsun be kızım?"

Ani yükselişi yüzünden arkadaki Şeyma bayıldığı yerden irkilerek uyanmış, yeniden bayılmıştı. Ben ise şaşkındım. Beklenmedik bu yükseliş karşısında sadece kendisine bakabildim. Yıllardır yan yanaydık ama Melike bir kere bile bize ciddi anlamda bağırmamış, ters yapmamıştı. Anidir sinirlenen daima Şeyma ve ben olurduk. O hiçbir şeyi umursamaz, sadece gülerdi ama şu an nadir görülecek bir şekilde gergindi.

Bağırışını umursamadan, "İyi misin sen?" dediğimde endişem onur içindi.

"Değilim!" diye yükseldi yine. "Benim sizden başka ailem mi var bu hayatta? Varım yoğum sizsiniz! Kendi gözlerimle en azından birinizin mutlu olduğunu göreyim istiyorum, çok mu? Birinizin bile mürüvvetini görmeden mi ölüp gideyim ben?"

Boş bakışım sürüyordu. "Niye babaannem gibi konuşuyorsun, Melike? Ayrıca ne ölmesi? *Tövbe*, de hemen! Saçma sapan konuşuyorsun!"

Öfkelendiğinde elinde bıçakla gezen civcive benziyordu. Dudakları öne doğru bükülürken kıvırcık saçları yüzüne döküldü. Verdiği nefeste küçük öfke kırıntıları vardı ama bu sinirin bana olmadığını anlayacak kadar onu tanıyordum.

"Tövbe," dedi ağzının içinden.

Ani gelen bir farkındalıkla şu an fark etmiştim ki son bir haftadır sürekli uyuyor, Ömer dışında hiçbir konuda konuşmuyordu. İşten erken geliyor, *yorgunum*, diyerek odasına çekiliyordu. Ömer hayatının ortasına öyle bir düşmüştü ki onu düşünürken küçük detayları kaçırmıştım.

"Neyin var senin?" Ilımlıydı sesim. Benim tarafımdaki kıvırcık saçlarını kulağının arkasına iteledim. "İşyerinde bir sorun mu var?"

[illegible] dercesine omuzlarını kaldırıp indirdi. "Evlen şu adamla. Bas [illegible]"

[illegible]arım burava kadardı. Saçlarını okşayan elim bu defa kafasına küçük [illegible] indirdi. "Sus artık, sus!"

Ani sanivelerde telefonum çaldı. Elim hâlâ Melike'nin kıvırcık saçların[illegible] kucağımdaki telefon ekranında gördüğüm isim yüzünden şaşkın[illegible] bulanmış bir panikle kalp krizi geçirmem muhtemeldi. Bacaklarımın [illegible] titreyip son ses çalan telefona canavar görmüş gibi bakakaldım. Parmaklarım Melike'nin saçlarından uzaklaşmak istedi ama korkuyla tam tersini yaparak çekiştirdim.

"Melike, Ömer! Melike, Ömer arıyor! Melike!"

Kıvırcık saçlarından yakaladığım Melike şaşkındı. "Lan, saçım!" diye tepki etti.

"Özür dilerim, özür dilerim!" diyerek elimi saçlarından uzaklaştırdım ama telefon hâlâ çalmaya devam ediyordu. Hem de inatla. Ellerim dudaklarımı kapadı. "Kesin anladı. Melike, mahvolduk, rezil olduk, bittik!"

Bakışları yolla benim aramda gidip geldi. "Kız, bir dur, beni de panikletme! Önce bir aç şu telefonu. Belki başka bir şey diyecek adam. Kendi kendini ele vereceksin, biraz sakin ol."

Doğru diyordu. Mantıklı ve makul olmak zorundaydım. Terleyen avuçlarımı bacaklarıma sürterek silmeye çalıştım. Telefon hâlâ susmamıştı. Kavramayı son anda cevapladığımda gerginlikten yutacak tükürüğüm bile yoktu. Küçük bir öksürükle boğazımı temizledim.

"Efendim." Sesimi sabit tutmaya çalıştım. Melike de gerilmiş gibiydi. Göz ucuyla beni izliyordu. Şeyma ise arkada hem kusuyor hem uyuyordu. Şu an olmak istediğim tek konum onunkiydi.

"Ayperi," dedi Ömer anında. Ama sesinde hoşuma gitmeyen bir tını vardı. Yorgun gibiydi.

"Evet, bir şey mi oldu? *İlaçlarımı içmedim, yemek yiyelim*, demek için aradı-"

"Yardımın gerek," dediğinde cümlem yarım kaldı.

"Ne?"

"Yemek istemiyorum." Sesi hâlâ yorgundu. "Ama bana yardım etmen gereken bir konu var."

Dikleştim. Gerginliğim yakalanma korkusundan endişeye evrildi. Başında ve kolunda o yaralar varken her an her şey olabilirdi. Deli adam ilaçlarını bile gerçekten içmiyor, beni bekliyordu. "İyi misin sen?" dedim endişeyle. Aramıza küçük bir sessizlik kuruldu. Derin bir nefes verdiğini duydum. "Neredesin?" dedim anında.

"Ev..." Kesik kesik soluyordu sanki. "İyi değilim. Başım çok ağrıyor, Ayperi."

"İlaçlarım içtin mi?"

Cevap derin bir sessizlik oldu. Oysa dakikalar önce gördüğümde gayet iyiydi. Ne olmuş olabilirdi ki? Eczaneye gittiği an düştü aklıma. Belki de bu yüzden gitmişti. İyi değildi ve ilaç istemişti. En son attığı mesaja cevap vermemiştim. Gerçekten yine beni beklemiş, yemek yememiş ve ilaçlarını içmemiş olabilir miydi? Öyle bir adamdı ki her şeyi yapabileceğine olan inancım oldukça fazlaydı. Bu seçeneklerin hepsi mantıklı geliyordu.

"Ömer!" dedim endişeli bir sesle.

Cevap vermedi.

"Ömer!"

Uzayan sessizlik aniden aramanın kapandığına dair sese dönüştü. Telefonu geri çekip ekranla bakıştığımda ifademdeki vahşeti ekran yansımasından görebiliyordum.

Melike'nin panik seviyesi benden fazlaydı. "Ne?" dedi korkuyla. "Ne olmuş enişteme?"

Şu an *enişte*, dediği için kendisini azarlayacak durumda bile değildim. Ömer'i aradım ama açmıyordu. Art arda iki kere daha aradığımda sonuç değişmedi.

"Durdur arabayı," dedim aniden.

Melike şaşırmaya devam ediyordu. "Ne oldu enişteme?"

"Bilmiyorum!" Panikle soludum. "*İyi değilim*, deyip kapattı. Başı ağrıyormuş." Elim kapı kolundaydı. "Melike, durdur arabayı, gidip iyi olduğundan emin olmam lazım."

Benim paniğimin aksine Melike mantıklıydı. "Kızım, arabanın içindeyiz. İnip ne yapacaksın? Beraber gidelim işte." Direksiyona iki elle sarıldı. "Adresi ne enişteminin?"

Ama ben ondan daha mantıklıydım. "Ömer'in evi buraya yakın. Ben hemen geçerim. Şeyma kötü durumda. Daha fazla yola dayanamaz. Şafu kaydı kızın." İkimizin de bakışları küçük bir an arkaya döndü. Şeyma şalının önünü açmış, poşeti ağzında sabitlemek için kulaklarına geçirmek gibi dâhiyane bir çözüm bulmuştu ama gerçekten dağılmış bir haldeydi. "Şeyma'yı hemen eve götür," dedim.

Melike onun bu haline acımış ve fikrimi mantıklı bulmuş olmalı ki arabayı usulca kenara çekti. Araba durduğunda hızla kapıyı açıp dışarı çıktım. Adamı diri diri gömersem kahrımdan ben de arkasından giderdim ve bunun yaşanmasını şu an için asla istemiyordum.

kapamadan hemen önce Melike, "Bana haber ver!" diye bağırdı. [illegible]

"Tamam!" diyerek arabanın kapısını kapadığımda çantamı boynumdan geçirmiştim. Melike, Şeyma'yı kurtarmak için hızla yola devam [illegible] benim bakışlarım etrafta taksi arıyordu. Trafik yoğunluğu nedeniyle sahilden fazla uzaklaşmamıştık ve o bank gerçekten Ömer'in evine [illegible] yakındı. Yürüyerek gitmek de bir seçenekti ama endişem artıyordu.

Bir yandan caddede koşuyor, öte yandan onu aramaya devam ediyordum. Beş dakika koştuktan sonra en sonunda bir taksiye denk geldim [illegible] telefonu hâlâ cevap vermiyordu. Akşam saatlerinde İstanbul'da boş [illegible] bulmak bir işkenceye dönüşüyordu. Nefes nefese araca binip adresi [illegible] dediğimde de aramalarım cevapsızdı.

Bunaldığımı hissediyordum. Başımdaki bereyi çıkarıp, saçlarımı geri sarıyorken zihnimden geçen sayısız ihtimal ve senaryo vardı. Belki de ilaçlarını içmediği için başı ağrıyordu ve benimle konuştuktan sonra yere düşüp bayılmıştı. Telefonu yere düşüp kapandığı için ulaşamıyordu.

Olabilir miydi?

Alnımdaki terleri avuçiçimle sildim. Olabilirdi. Allah kahretsin ki her an her şey olabilirdi. Gergin bir yolculuğun ardından on beş dakika sonra zengin muhitinde, elit apartmanının önündeydim. Taksiciye parayı verdikten sonra üstünü almak için de beklemiştim. *Kusura bakılmasın ama henüz o kadar zengin değilim.* Ama arabadan indiğimde apartmana koşmam kaçınılmazdı.

Şifreyi yazıp apartmana girdim. Asansörde gördüğüm *servis dışı* yazısı kaderimin bana kötü şakalarından biriydi. Bahtıma söverek merdivenlere yöneldim. Her bir adımım tok sesler çıkarıyor, apartmanın içinde yankılanıyordu. Dördüncü kata geldiğimde iyi değildim. Soluğum kesilmişti.

Yaşlandın be Ayperi...

Ellerimi dizlerime atıp öne doğru eğildim. Ter tam anlamıyla güneş görmeyen yerlerimden çıkmıştı. Bir elimle merdiven tırabzanlarından tutunarak ayağa kalkmayı denedim.

"Umarım gerçekten..." Zorla soluklandım. "Gerçekten düşüp bayılmışsındır, Seyirhan." Tırabzanlardan destek alarak ilerlemeye çalıştım. "Yoksa bu defa ne kadar kemiğin varsa kıracağım, salak adam!" Kelimeler kesik nefesime karışıyordu.

Zorla bir kat daha çıktığımda hedefime ulaşmama bir kat kalmıştı. Aniden tatlı bir kadın sesi, "İyi misin kızım?" dediğinde arkama döndüm.

Oldukça şık giyimli, yaşlı bir kadın asansörün önündeydi. Omuzlarında biten sarı saçları bakımlıydı. En dikkat çeken ise kol, boyun ve

parmaklarındaki doğal taş olduğunu düşündüğüm kolye, bilezik ve yüzük leriydi. Şık kıyafetinin üzerinde rengârenk bir taş paleti taşıyor gibiydi.

Nefes nefese kalmıştım. Zorla yutkundum. "İyiyim, sağ olun."

Mahcubiyetle gülümsedi. Koyu kahve gözleri kısıldı. "Kusura bakma benim yüzümden servis dışı oldu. Çok beklettim sanırım." Eli alınır değerken kollarındaki taşlar birbirine değmiş, minik tıkırtı sesleri duyul muştu. "Yaşlılık işte."

Tebessümle karşılık verdim. "Sorun değil."

Sorun değil mi Ayperi? Nefesi olmadık yerlerinden alıyorsun be kızım!

Küçük, tatlı adımlarla yaklaşıp etnik desenlerle bezenmiş çantasından çıkardığı peçeteyi nezaketle uzattı. "Çok terlemişsin."

Peçeteyi aldığımda tebessümüm büyümüştü. "Teşekkür ederim."

Gülüşü bulaşıcıydı. Aynı şekilde karşılık verdim. Dikkatli bakışları yüzümde gezindi ama rahatsız etmiyor, aksine huzur veriyordu. "Kaçıncı kata çıkıyorsun? Asansör şu an çalışıyor, istersen binebilirsin."

"Gerek yok, sağ olun." Adımlarım merdivenlere yöneldi. "Geldim zaten, bir üst kat."

"Seyirhanlara mı geldin?" dedi aniden. "Üst katta sadece onlar var." Merdivene bir adım atığımda sorusuyla kıpırdayamadan kalmış, küçük bir an ne diyeceğimi bilememiştim. Bu halime de gülmüş, tatlı adımlarla gerilemişti. "Acelen var sanırım, başka zaman konuşuruz inşallah. İyi akşamlar, güzel kızım." Arkasını dönüp sol köşedeki kapıya yöneldi.

Garip, tatlı ama ürkütücü bir nineydi. Arkasından alık alık bakarken Ömer'in ölmüş olabileceğini hatırladım. Kendime gelip yeniden merdivenleri tırmanmaya başladığımda alt katta kalan kadının sesini belli belirsiz duyabiliyordum.

"*Ay ışığını izle*, dediğimde inanmamış, gülmüştü. Bu ışığın onu Venüs'e götüreceğini kim bilebilirdi."

Umursamadım. Garip bir teyzeydi ve sorgulanmaması gerektiğini hissediyordum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak ilerlemeye devam ettim. Nefes nefese son kata ulaştığımda can havliyle kendimi *Seyirhan Ailesi* yazan kapının önüne atmış, telaşla zile basmaya başlamıştım.

Nefesimi toparlamaya çalışırken kendi tükürüğümün boğazıma kaçması oldukça saçmaydı ama bu da yaşanmıştı. Kapı ise inatla açılmıyordu. Küçük bir öksürük krizini atlattıktan sonra zili çalmayı bırakıp kapıyı art arda yumrukladım.

"Ömer!" Bir yumruk daha indirmek için havalanan elim kapının aniden açılmasıyla havada kaldı.

İfadesizce karşımda dikiliyordu Ömer Seyirhan. Saçları ıslak ve dağınık, üzerinde salaş, açık kahve tişört varken sol omzunu kaplayan dövme yine belli belirsiz görünüyordu. Pascal arkadan koşarak Ömer'in yanına dikilmiş. en az benim kadar nefes nefese kalmış bir şekilde bana bakıyordu.

Telaşlı bakışlarım bedeninde gezindi. Bileğini ve alnını yokladım. "Ne oldu? Neyin var? İyi misin? Başın mı kanadı?" İçeriye doğru bir adım atmışımda gerilemişti. "Dikişlerin mi açıldı?" diyerek soru bombardımanıma devam ediyordum. "*İyi değilim*, dedin! Neyin var?"

Açık kapıyı büyük bir sakinlikle kapadı. "Yine şaşırtıyorsun, Ayperi. Tek bir sözümle bu kadar hızlı gelmeni beklemiyordum."

Nefesimi toparlamaya çalışıyordum. "*İyi değilim*, dedin! *Başım çok kötü*, dedin ve telefon kapandı. Kırk kere aradım, ulaşamadım." Bir adım gerilerken fazlasıyla kınadım. "Hani çok kötüydün sen? Ne diye ayaktasın?"

Oldukça makuldü. "E kapı çaldı." Bakışlarımdaki terslik arttığında muazzam bir oyunculukla omuzlarını düşürdü. "Mutfakta..." dedi nazlı nazlı. "Bakman gereken bir şey var."

Bocaladım. "Ne?"

Aynı bitik ifadesiyle önümden geçip mutfağa yöneldi. Arkasından ilerlerken şaşkındım. Mutfağa girip kenara çekildiğinde şaşkın bakışlarım etraftaydı. "Ne var? Artık söyleyecek misin?" Kollarımı iki yana açtım. "Ben hiçbir şey göremiyorum."

Derin bir nefes verirken işaretparmağını arkamda kalan tezgâha kaldırdı. İstemsizce işaret ettiği yöne baktım. Gördüğüm tek şey bir kornişon turşu kavanozuydu. Kavanoza bakarken göz kırpıştırmaktan başka bir şey yapamadım.

"Kavanozu açamadım," dedi, yeni gelin Ömer Seyirhan.

Vahşet görmüş gibi büyüyen bakışlarımın hedefi artık oydu. Şaşkınlığım mazur görülmeliydi. "Anlamadım. Ne yapamadın?"

"Kavanozu açamadım," diye saçmalamayı sürdürdü. Dünyanın en saçma ve absürt cümlesini kuruyordu ama bunu anlatırken son derece doğaldı. "Malum, bileğim ağır darbeler aldı. Benim için açman gerekiyor."

Bazı şeyleri sindirmem kolay olmayacaktı. Kaşlarım hayretle havalandı. "Bunun baş ağrınla alakası ne?"

Oldukça ciddiydi. "Her akşam yemeğinden sonra birkaç tane turşu yemezsem kendime gelemem. Kavanozu açamamak başımı fazlasıyla ağrıttı. Ben bu hallere düşecek adam mıydım?" Eli alnına değdi. Oscar oyunculuğu sürüyordu. "Kolumu bu hale getirenlerin vicdanı sızlar mı hiç sanmıyorum."

Birazdan buralar fazlasıyla karışacaktı ama öncesinde bir şeyden daha emin olmam gerekiyordu. "Telefonunu neden açmadın?"

"Sorguda sessize almıştım. Yeniden sesliye almayı unutmuşum." Cebinden telefonu çıkarıp aramızda kaldırdı. Bir hayli rahattı. "Ayrıca düşmüştaydım. Ben de tam on üç kere aradığını görmüş, heyecanla kendime gelmeye çalışıyordum ki kapı çaldı. Yoksa sen arayacaksın da ben bakmayacağım, ha?" Kendini fazlasıyla kınadı. "İhtimal dahilinde bile değil."

Sabrım son noktadaydı. "Beni arayıp *çok kötüyüm*, dedikten sonra banyoya mı girdin?"

Kendince makuldü. "Ee, kötüydüm. Kendime geleyim dedim."

Sakinlikle başımı aşağı yukarı salladım. Dişlerim dudağımı belli belirsiz ısırırken göğsümde kabaran öfkeyi yutmaya çalışıyordum ama oldukça zordu. "Yanlış anladıysam düzelt." Her şeye rağmen sakindim. Ama beni tanıyan herkes bu sessizliğin hayra alamet olmadığını bilirdi. "Beni arayıp kötü olduğunu, başının ağrıdığını ve yardıma ihtiyacın olduğunu söyledin." Elim kavanoza döndü. "Baş ağrının sebebi aslında bir turşu. Yardım etmem gereken konu ise kavanozu açmak. Aramalarımı ise telefonun sessizde olduğu için cevaplayamadın ve duştaydın. Doğru mu anladım?"

Olaya o kadar inanamıyordum ki emin olma ihtiyacı hissediyordum.

Başını mükemmel oyunculuğuyla salladı. "Öyle," dedi acı içinde.

Aynı şekilde başımı salladım. "Demek öyle, ha?" Yeniden kavanoza döndüğümde gözlerimin önünde patlayan bombalar vardı. Sabır tam olarak burada bize veda ediyordu. "Demek öyle!" Hızla tezgâha ilerledim. "O zaman benim bu kavanozu açmam lazım!" Hızla ilk çekmeceyi açıp elime bir bıçak aldığımda sırıtan ifadesi sekteye uğramış, bir adım gerilemişti. Bana olan güveni gözlerimi yaşartıyordu. "Hata bende!" diye yükselirken, kavanozu kavrayıp, bıçağın ucunu kapağına yaslayarak havasını aldım. "Hata bende ki kalkıp, koşarak buralara kadar geliyorum. Geri zekâlı herif!" Havası çıktığında bıçağı şiddetle lavabonun içine savurup bütün sinirimi kavanoza yönlendirdim ve kapağı açtım. "Gelene kadar aklıma kırk şey geldi! Öldü mü? Düştü mü? Başını başka bir yere mi vurdu? Yemek yemedi de tansiyonu mu düştü? Bunları düşünürken ölüp ölüp dirildim." Kapağı da aynı öfkeyle lavabonun içine savurdum. "Beyin kanası geçirdiğini bile düşündüm. Oysa bir beyninin olmadığını unutmuşum, kusura bakma. Gerçekten hata bende ya!" Kapağı açılan kavanozu kafasına atmak vardı ama bir kaos daha kaldıramayacaktım. En sert şekilde tezgâhın üzerine bırakıp ona döndüm.

Kafasını yeniden yaracak olmamdan korkmamış, mutfağı terk etmemişti ama ihtimallere karşı tedbiri elden bırakmayarak mutfak kapısına kadar gerilemişti.

"Al açım!" Parmaklarım turşuyu işaret ediyordu. "Zehir zıkkım olur [illegible]!" Sert adımlarla varlığına rağmen kapıya doğru ilerledim. "Be[illegible] herif! Asıl benim başım ağrıyor. Sinir vurdu tepeme!"

Tam kapının önündeydi. Yanından geçip, çıkacağım anda sargılı bileğini önüme uzatıp, kapının karşısına yaslayarak önümü kapadı. Sinirle gözlerimi yumdum. "Çek şu elini kolunu, elimde kalacaksın yoksa."

Keyifle sırıttı. "Diğer kolumu da kıracaksan hiç önemi yok. Lütfen devam et."

Gözlerimi kapatıp sakinleşmeyi denedim. Kafam atarsa gerçekten kanonzu kafasına fırlatabileceğimden hâlâ haberi yoksa bu kadar yarayı boşa aldığını varsayacaktım. Gözlerimi açtığında yeşil gözlerine en ters şekilde bakıyordum.

"Şansını zorlama, Ömer!"

Benim aksime yine dingin bir rüzgâr, yeşilliklerle dolu bir ormandı. "Zoru seviyor olmasam hâlâ burada olur muydum Ayperi?" Keyifli sırıtışı gözlerime bakarken garip bir hal aldı.

Uzun süre gözlerine bakmak istemiyordum. Etki alanına girmemeli, sözlerine ve bakışlarına kanmamalıydım. O alana girdiğimde defalarca *kırmızı alarm*, diye bağırsam bile kendi zihnimden bir cevap alamıyor, olduğum yere çakılıp kalıyordum. Göz devirerek önüme döndüm.

"Çekil şuradan, daha fazla seninle uğraşamaya-" Cümlemin devamını getirmeme engel olan şey önümde uzanan bileğinde fark ettiğim bir detaydı. Bandajın açık kalan kısımlarına doğru küçük morluk izleri görülüyordu. Aynı morluklardan başparmağının açıkta kalan kısımlarında da vardı. Oysa dün böyle bir şey yoktu. Emindim.

Bu yüzden mi eczaneye gidip bileğini göstermişti?

Sinirimi yerle bir edecek tek şey endişe ve korkuydu. Aniden kolunu kavrayıp kendine çektiğimde bunu beklemiyor olmalıydı ki küçük bir an bocaladı. Bileğini kırarak onu geri iteceğimi düşünmesi bile muhtemeldi ama bileğini sarmalayan parmaklarım nahif ve kırmaya korkar gibiydi. Farkı anlayacağına emindim.

"Ömer, bu ne?" Sesimdeki endişe fazla olmaktan da öte, son noktadaydı.

Cevap vermedi. Yüzümü ona kaldırdığımda yeşiller yine dikkatle bana bakıyordu. Küçük bir çocuk gibi bir omzunu kaldırıp, indirirken dudak büzdü. "Operasyon vardı. Biraz fazla zorladım sanırım."

Söylediği şeye değil, aklıma gelene odaklandım. Omuzlarım düştü. "Lütfen bana süreyi uzatmak için zorladığını söyleme."

Yine en masum şekilde omuzlarını kaldırıp indirdi. "*Süre kısa, seni ta nımaya yetmez*, dedim." Bileği elimden sessizce çekildi. "Fazla erken iyile şiyordu. Ben de iki elimle silah kullanmaya karar verdim." Özgüven dolu tebessümlerinden birini sunarken morarmaya başlayan bileğini aramızda kaldırmıştı. Masum bir sorusu vardı. "Pansuman yapacak mısın?"

Onun adına artık umutsuz olmaktan da öte bir konumdaydım. Kızıp bağırmak isterdim ama göğsüme iğne gibi batan bir nokta buna engel oldu. Boynum bükülürken bağırmak ve söylenmek arasında araftaydım.

"Sen bir başkomisersin. Bileğine bir şey olsa bütün meslek hayatın zarar görür. Allah aşkına, delirdin mi? Sırf beni tanımak için buna değer mi yani?"

Yeşil gözlerinde filizlenen ormanlarda parlayan ama anlamlandıramadığım bir şeyler vardı. "Neden değmesin?" dedi ağır ağır. "Beni öldürmeye ant içmiş gibisin, Ayperi ama bence tüm bunlara değer."

Omuzlarım düştü. Cebimdeki yarabandı ise haddinden fazla ağırlaştı. Verecek hiçbir cevabım yoktu. İlk defa terslemedim, yapamadım. Boynum belli belirsiz büküldü. Böyle yapmamalıydı.

Tek kelime etmeden sessizlikle bütünleşmiş bakışlarıma sıcak tebessümüyle karşılık verdi. Bir enkaz olduğumu görmüyor muydu? Neden bu denli uğraşıyordu? Bedeninden burnuma değen, sert ama bir o kadar da rahatlatıcı bir koku vardı. Biraz amber, biraz yemyeşil ormanlar...

Etki alanındaydım. Bir adımdan fazla yaklaşmasına izin vermemeliydim ama olmuyordu. Beynime tehlike çanlarını çalmasını söylüyordum. Kulağıma vuran tek ses ise kalbimin ağır vuruşuydu. *Bocalama* ya da *sendeleme* demek, bu hissi ifade etmek için az kalacaktı. Zorla gözlerimi ondan kopardığımda kendimi en sonunda bir adım gerilemeye ikna edebilmiştim.

"Pansuman malzemelerin nerede?" dediğimde sesim sakin ve durağandı. Ne tersliyordum ne de birkaç saniye öncesi gibi bağırıyordum.

"Salon," derken adımları geriledi.

İlaçlarını mutfak masasının üzerinde gördüm. Parmaklarımın hedefi onlardı. "İlaçlarını içtin mi?" Cevap vermeden holde ilerlediğinde arkasındaydım. "*İlaçlarını içtin mi acaba*, diyorum, başkomiser. Cevap verir misin? *Süreyi uzatmak için ilaçlarımı da içmedim*, de. Ben de şuraya yıkılayım."

Sözlerimi umursamadan, salınarak ilerliyordu. Sırtına bakmak etki alanından kopmam için yeterli olur sanmıştım ama değildi. Melike olsa bu dile getirmediğim hisse eminim *adamın omuzları bile karizmatik*, derdi.

"Yapmayı düşündüm ama başım çok ağrıdığı için içmek zorunda kaldım." Salona girdiğinde köşeye çekilmiş, durup bana dönmüştü. Reverans yapar gibi yaralı bileğiyle salona yönlendirdi.

Adımlarım ağır, bakışlarım dikti. *Gözlerini sakın kaçırma. Kıpır*

Pansuman için gerekli olan her şey en son benim bıraktığım konumda, orta sehpanın üzerindeydi. Eklenen birkaç kremi bugün almış olmalıydı. Poşette girdiği eczanenin adı yazıyordu. Bu defa önden ilerleyip koltuğa oturan bendim. Kendinden emin bir şekilde karşıma kurulan ise o. Her şey doğal akışında ilerliyor, ikimiz de ne yapacağımızı biliyor gibiydik. Oysa hiçbir şey bilmiyordum.

"İyi," dedim orta sehpadaki eşyalara uzanırken. "En azından kendine o kadar acıman varmış." Gazlı beze uzanan elimi durduran şey tok sesi ve söyledikleri oldu.

"Bence kendine acımayan sensin, Ayperi, ben değil."

Bakışlarım ona döndü. "Hangi konuda?"

"Her konuda," dedi tek solukta. "O gece..." Başı sola büküldü. "Kendini sevmediğinden bahsetmiştin. Ellerindeki yaralara bile bakmadın. Bence bu kendine yapabileceğin en büyük haksızlık." Bileğini hafifçe kaldırdı. "İnsan kendine acımazsa yaraları iyileşmez."

Haklıydı. Ben en çok kendime acımaz, yine en çok kendimden nefret ederdim. Sevmeye çalışır, kendimi kucaklardım ama yıllarca süren bir nefret iliklere kadar işliyor, nefesinize kendinden bir parça bırakıyordu. Ama deniyordum, yetmez miydi? O gece ona tam olarak ne anlattığımı ise asla tam anlamıyla hatırlayamıyordum. Kriz anları böyleydi. Yaralıyor ama bunu nasıl yaptığını hatırlamana izin vermiyordu.

Hacer Hanım *zihnin kendini koruyor*, derdi. Bense deliriyordum.

Ona, kendime olan nefretimden de bahsetmiş miydim? Peki, ya kendimi sevmeye çalıştığımdan?

Gazlı bezi alıp dikleştim. *Gözlerine bakma, Ayperi, bakma!* Sinirim ve öfkem etki alanında bir köşeye çekiliyordu. Terslemek de görmezlikten gelmek de cebimde her gün o banka bıraktığı yarabandı ve bileğinde bu yara varken zordu.

Cevap vermedim, daha doğrusu veremedim. Bileğini kavrayıp bandajı açmaya başladım. "Bir daha bileğini bu kadar zorlama." Bandajı tamamen açtığımda mosmor haliyle karşılaşmak genzime büyük bir taşın oturması için yeterliydi. Derdim neydi, bilmiyorum ama avazım çıktığı kadar ağlamak istiyordum. Oysa tek başıma kalmadıkça ağlamazdım. Ayperi içindeki zehri yutarak büyümüştü. Ay da gökyüzüne bakan herkes için dışarıdan kusursuz görünürdü ama yüzü delikler ve sayısız izlerle doluydu.

İnsan kendine acımazsa yaraları iyileşmez. Bu cümlesi bileğine ve morluklarına bakarken daha anlaşılırdı. Ben de kendime acımazdım, o yüzden miydi yaralarımdaki asıl [illegible]lar, kanlar, kabuklar ve izler?

Yüzüme doğru eğildiğini hissettiğimde genzimdeki yumruyu zorla yuttum. Parmak uçlarından tutuyordum, benim aksime sıcaktı elleri. Yüzümü görmesini engellemek adına yeniden sehpaya uzanıp bileğine açtığım gazlı bezi bıraktım.

"Üzüldün mü sen?" dedi aniden.

Nettim. "Hayır." Ama sesim hiç de o kadar net değildi.

Başucumdaki minik Ayperi'nin, Ömer'in bileğindeki morluğa dudak büzerek baktığını görebiliyordum.

Teni morarmış, Ayperi. Bu yaralar kanamaz ama acır, biliyorsun. Yaralar görülür, morluklar unutulur. Görünen yaralar sarılır, morluklar önemsenmez ama acır. Acır, Ayperi.

"Ciddi bir şey değil, Ayperi," dediğinde bu defa mahcup ve ılımlıydı. "İlk defa başıma gelmiyor, merak etme."

Başımı kaldırıp yüzüne bakamadım. "Ama çok morarmış."

"Gerçekten operasyonda oldu. İki elle silah kullanmam gerekiyordu. Şakaydı yani. Süreyi uzatmak için yapmadım. Öyle olsa kafamı duvara çarpar, dikişleri de patlatırdım." Küçük bir an duraksadı. "Bak, bu mantıklı geldi, ha. Bunu neden yapmadım ben?"

Yeni gazlı bezi ve kremleri sakinlikle aldım. Onu asla takip etmemeli, buraya gelmemeliydim. Haklıydı, tüm samimiyetiyle bana kendini izah ediyordu. Oysa vahşiydim ben, yırtar, yaralardım. Sevmeyi bilmez, kâbuslarla yaşardım.

"Kendine zarar verme." Omzumdaki yara izi sızladı. Kremi açıp bileğiyle elinde moraran yerlere sürmeye başladım. Gözlerimi ona değdirmemekte kararlıydım. "Silahı da bir zahmet tek elinde tut. Ülkedeki tek polis sen değilsin."

"Ama başkomiserim," dedi. "O birimin amiriyim. En önde gidip gücümün yettiği kadar mücadele etmeliyim ki ekibim benden güç alsın."

"Rıza Baba da başkomiser ama hep en arkada."

Keyifle güldü. "Rıza Baba'yla amirlik anlayışlarımız uyuşmuyor, desene." Sessiz kaldım. Kremle işim bittiğinde gazlı beze uzanmıştım. Acısını bildiğim için mi bu denli üzmüştü beni bu morluklar? "Ayperi," dedi aniden. İnatla yüzüne bakmadığımın bence farkındaydı çünkü önümde eğilip, bükülerek yüzüme bakmaya çalışıyordu.

Zorlama be adam! Bakmayacağım o yeşil gözlerine!

"Efendim."

"Niye bana bakmıyorsun?"

Gazlı bezi bileğine sarmaya başlamıştım. "İşim var."

"Gözlerini kaçırıyorsun."

[illegible] kavrayıp, bandajın açılmaması için sıkıca tutarken en sonunda [illegible] bakmak zorunda kaldım. Kaçamadım çünkü inatlaşıyor, küsen [illegible] yüzüne bakmaya çalışır gibi eğiliyordu. Ya sözkonusu inat olduğunda asla geri adım atmayacağımı çözmüştü ya da içgüdüleriyle hareket [illegible].

Yüzüne baktığım anda dudağının köşesinde garip bir tebessüm belirdi. "Bu güvle ya!"

"Gözlerimi kaçırmıyorum." Yine oldukça sakindim. "Neden bunu yapayım? Pansuman yapabilmem için koluna bakmam gerekiyor ya hani. Bundan da kendine bir pay çıkarma istersen."

Gözünden kaçmayan hiçbir şey yoktu. Bakışlarımı kaçırdığımı anlamaması mucize olurdu ama içine düştüğüm saçma his karmaşasını belli edecek değildim.

"Cık!" dedi her zamanki gibi.

Kafa salladım. "Yine neye *cık*?"

"Bence sen kendini tanımıyorsun."

"O ne demek?"

Parmaklarımın arasındaki bileğinin hafiflediğini hissettim. Ağırlığını bana bırakmıyordu. "Bir iş yaparken odaklanıyorsan bakışların sabitleniyor. Ama gözlerini kaçırıyorsan gözbebeklerin yuvalarında hızla dönüyor, başın yere daha da eğiliyor." Dudağında yine minik bir tebessüm vardı. "Kendini tanısan bunları bilirdin." Gözleri kısıldı. "Yoksa kendine acımadığın kadar kendinden nefret de mi ediyorsun, Ayperi?"

Sanki etrafımdaki bütün ağaçlar bahardayken bir ben karakışın ortasında kalmış gibiydim. Donakalmış bir şekilde yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamadım. Sınırı aşıyordu. *Dur*, demeliydim ama bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Tut ki ediyorum, ne yapacaksın?" deme cesaretini en sonunda bulabildim. "Bu konu için de ek süre mi isteyeceksin?"

"Cık," dedi yeniden. Gülüşü tüm yüzüne yayıldı. Gözlerinin yanında beliren küçük kaz ayakları, dudağının köşesindeki ben ve yok olan gözleriyle bunu yapması hiç hoş değildi. "Sana seni anlatırım," dedi en sonunda. "Her gün senin kendinde görmediğin bir detaydan bahsedebilirim. Mesela saçlarında beliren minik kızıllıklar var ama sadece güneş batarken ortaya çıkıyorlar. Sonra gamzelerin..." Gözbebekleri kısa bir an yanaklarıma değdi. "Papatya gibi," diye tamamladı cümlesini. "Yani sadece güldüğünde değil, öfkelendiğinde de oradalar."

Karnıma batan iğneler ya da gezinen karıncalar, her neyse şu an durmalıydı. Ve her şeyden önemlisi Ömer Seyirhan bir an önce susmalıydı!

Hâlâ sıkıca tuttuğum bileğini bırakmak istedim ama hiçbirini yapamadım. Zihnime sayısız taş yuvarlanıyor gibiydi.

Gözlerinden zorla kopup bileğine odaklanmaya çalıştım. İşim bitmişti, sadece bandajı sabitlemem gerekiyordu ama o lanet küçük iğneyi nereye bıraktığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Adam konuştukça beynim yanıyordu. Ayrıca ben buna uzak oturmuştum. Hangi ara yine etki alanına girmiştim?

Dikleşip geriledim. "Kesinlikle çapkın bir adamsın!" Bakışlarım bandajı sabitleyecek minik klipsi ararken yine onun eli önüme uzandı. Aradığım şey avcunun içindeydi. Alıp hızla bandajı sabitledim. "Bu kadar net olmak diğer türlü imkânsız. Biraz utan, çekin be adam! Belli, laf cambazlığında ustasın."

Aramızda kalan bandajın çöplerini avuçlayıp hızla sehpanın üzerine attım. Bu adamın yanında sakin kalmak oldukça riskliydi. Terslemeye devam etmek en makulüyken benim bu kırılası dilim neden *yaraların iyileşene kadar ne dersen yapacağım* teklifini sunmuştu?

"İnan, bir tek senin yanında oluyor," dedi geniş geniş. "Hissediyorsam söylerim. Neden utanayım? Hem sen utansan ben utansam nasıl çıkar bu karanlıklar aydınlığa, Ayperi?"

"Ben utanmıyorum!"

Sırıttı. "Kızardın."

Haklıydı. Yanaklarıma kanın hücum ettiğini hissediyordum. "Çünkü ev sıcak ve koştura koştura geldiğim için montum hâlâ üzerimde!" diye çıkıştım. Öfkem ona değil, kendimeydi. Elimi kolumu nereye koyacağımı şaşırmıştım. Gerginlikle terleyen avuçiçlerimi bacaklarıma sürterken hızla ayağa kalktım. "Alnın iyi durumda, pansumana gerek yok. Ben gidiyorum. Sen de kalk, turşunu ye ve sonsuza kadar sus."

Yıllardır ritmi asla değişmeyen kalbimi âdeta biri sıkıyor ve geri bırakıyor, bunun etkisiyle kasılıyordu. Bana boş bir ifadeyle bakmasını ya da çapkınlığını tercih edeceğimi asla düşünmezdim ama hissettirdiği her şey çok ağırdı. Ben bu denli büyük bir ilgiyi hayatımın hangi köşesine koyabilirdim ki? Her gece *hiç kimseye güvenme*, diyerek uyumuştum. Bazı alışkanlıkların gömleği ruha dikiliydi.

Anlamıyorlardı, kaçtığım kişi Ömer değil, kendimdim. Anlamıyorlardı.

Salon kapısına yönelen adımlarım hızlıydı. Acilen buradan çıkmalıydım. Kırmızı alarm yakınında olduğumda değil, uzaklaştığımda çalmaya başlamıştı.

Kaç, Ayperi, kaç!

En iyi bildiğin şey bu zaten, dedi bir başka ses. *Kaç, Ayperi. Saklan, Ayperi. Bir kere de yüzleş, Ayperi!*

Adımlarımı durduran iç savaşım değil, Ömer'in nahif sesi oldu. "Hemen gitmesen olmaz mı?" demişti. Durup ona döndüğümde hâlâ aynı noktada duruyordu. "Birlikte film izleyelim mi?"

Masumlukla sorduğu bir soruydu. Belki de her şeyi ona döktüğüm için bu denli anlayışlıydı. Her cümle ve hareketinde beni kırmak ya da ürkütmekten korkuyor gibiydi. Oysa ondan hiçbir zaman korkmamıştım.

Neden, Ayperi?

Sessizliğim karşısında dikleşmişti. "Söz, konuşmayacağım." Yaralı elini selam verir gibi kaldırdı. "Hem hâlâ yaralıyım, hatırlatırım. Bana verdiğin bir söz var."

Mesele ona verdiğim söz değildi. Hiçbir kuvvet beni istemediğim bir yerde bulunduramazdı. Ayaklarımı olduğum noktaya sabitleyen şey minik Ayperi'nin benim kalktığım noktada, hâlâ Ömer'in yanında oturuyor olmasıydı. Yanımdan ayrılmaz, elimi bırakmazdı. Sığındığı tek liman bendim. Daima beni takip ederdi ama ilk defa arkamı döndüğüm bir yerde o kalmıştı.

Küçük bedeni koltuğa oturmuş, yere değmeyen ayaklarını ileri geri sallıyordu. Biri ileri, diğeri geri, biri ileri, diğeri geri... Bunu sadece özgür hissettiği anlarda yapardı. Kendini dünyaya kapatıp çocukluğunu yerle bir ettikleri o günden sonra ayaklarının yere değmediği, güven vermeyen hiçbir yerde bunu yapmamıştı.

"Lütfen," dedi Ömer. "Aşk filmi açmayacağım, söz. Sen ne istersen onu izleriz."

Kendini bilmesi ayrı bir olaydı. Adımlarım yeniden ona doğru ilerledi. Şaşkın ve ağırdım çünkü minik Ayperi yıllar sonra ilk defa elimi bırakmış gibiydi. Sessizce koltuğun en ucuna oturduğumda Ömer'in dudaklarındaki gülüşün büyüdüğünü görebiliyordum.

"Bu bir *evet* mi?" dedi hevesle.

"Konuşmaya devam edersen kalkıp giderim."

"Ağzımı bile açmıyorum." Hızla ayağa kalkıp büyük televizyon ünitesinin üzerinde kalan kumandaları yanıma bıraktı. "İstersen sen aç ve izlemek istediğin şeyi seç. Rahatına bak yani. Ben hemen geliyorum." Oldukça keyifli bir şekilde salondan çıktığında büyük televizyon ekranıyla bakışıyordum.

Ne yapıyordum ben?

Ayrıca *rahatına bak* mı? Bence bakmamam daha iyiydi. Küçük Ayperi bu saçma kararı almama neden olduktan sonra başını alıp gitmiş gibiydi. Sessizlikle baş başaydım. Kumandalara uzanıp hiçbir şey açmadım. Sıcağa daha fazla tahammül edemediğim için montumu çıkarıp sağ köşemde kalan

tekli koltuğa bıraktım. Şirine tişörtüm ve Bağcılar eşofmanımla harika bir görsel şölen sunuyordum.

Kendimi tedirgin olmak için zorlamaya çalıştım ama olmadı. Oysa bir erkekle aynı çatı altında olduğum an kusmalı, ecel terleri dökmeliydim. Gerginliğimin nedeni tüm bunları hissetmiyor oluşumdu. Yıllarca bir küçük Ayperi'ye yol göstermiştim. Şimdi de onun benim elimden tutmuğunu hissediyordum.

İyi de neden?

Zihnimdeki soruları bölen, montumun cebindeki telefonuma art arda düşen bildirim sesleriydi. Uzanıp aldığımda Melike'den sayısız mesaj görmek şaşırtmıyordu. Her mesajında Ömer'in nasıl olduğunu sormuştu. Hızla cevapladım yoksa burayı bulabilirdi.

Ayperi: *Merak etme, iyi.*

Melike: *Lan, nesi varmış?*

Çatladım burada!

Lütfen enişteмin hayatta olduğunu söyle.

Ayperi: *Salak adam, kavanoz kapağını açamadığı için çağırmış.*

Melike: *Ne?*

Hahahahahahhahahahahahhh.

İşte bahane bulurken şöyle arsız olacaksın.

Hahahhahahahahahahahha.

Bayıldım!

Ayperi: *Sen de canımı sıkma, Melike!*

Şeyma nasıl?

Melike: *Eve geldik.*

Herhangi bir organını kusmadığını iddia ediyor ama hâlâ baygın.

Ayperi: *Üzerini ört, tuzlu bir şeyler yedir.*

Ben Ömer'leyim. Biraz geç gelebilirim.

Melike: *KOLAY GELSİN, BACIM!*❤

Nuri Alço'nun kapı aralığından sinsi bir şekilde bakan görselini mesaj olarak göndermişti. Bir değil, bir sürü manyakla uğraşmak bazen yoruyordu. Mesaja göz devirerek görüldü attım. Allah bana bol bol sabır vermeliydi. Ömer hâlâ gelmemişti ve öylece oturmak, gerilmeme neden oluyordu. Kumandaları kurcalayıp televizyonu açmaya ise hiç niyetim yoktu. Yanlış bir şeye basıp bozarsam bir de onun borcunu ödemek için ek süre isteyecekti. Bunun yaşanmasını şu an kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Bakışlarım odada gezindi. İlk geldiğimde fazla inceleme fırsatı bulamamıştım. Huzur dolu bir evdi ya da ben öyle hissediyordum. Tablolar yeşil, koltuklar ferah, oda geniş ve aydınlıktı. Kapının hemen karşısındaki uzun

köşede kalan masanın arkasındaki konsolu fark ettiğimde dikleştim. Üzerinde yan yana fotoğraf çerçeveleri vardı ama buradan görmem imkânsızdı. Göz ucuyla kapıya baktım. Ömer'in görüp kesinlikle *beni merak ediyorsun*, deme ihtimali fazlaydı ama evet, şu an o fotoğrafları merak ediyordum.

Ayağa kalkıp parmak ucunda ilerledim. Fotoğraflara uzanmadan önce masanın üzerine bırakılan kitaplar dikkatimi çekmişti. Kapıya kaçamak bir bakış attığımda Ömer holün ucunda görünmüyordu. Dört kitap üst üste duruyordu: *Monte Kristo Kontu, Tutunamayanlar, Kim Bağışlayacak Beni* ve *Körlük*.

Dudak büzdüm. Hem başkomiser hem zengin hem çapkın hem karizmatik hem de kültürlü, ha? Nesin sen, Seyirhan? *Gold Premium* kul mu? Monte Kristo Kontu'na uzandım. Kitabı açtığımda köşeye kendi adını işlemişti.

Ö. SEYİRHAN
2020 / MİLAS

İstemsizce gülümsedim. Ben de kitaplarıma daima aldığım ay ve yılı yazardım. Saçma bir alışkanlıktı ama vardı işte. İnsanlar kadar kitaplar da hatırlanmaya ihtiyaç duyuyordu. Sayfaları usulca karıştırdım. Başkasına ait kitaplarda gezinmek, altını çizdiği cümlelere bakmak, o kişinin zihnine sızmak gibiydi. Doğru değildi, özel alanına izinsiz adım atıyordum ama kendime engel olamadım. Siyah bir kalemle altını çizdiği bir cümle vardı.

"Güven vermek önemlidir. Güven duymak da önemlidir. Ama en önemlisi, duyulan güveni boşa çıkarmamaktır."

Biraz daha ilerlediğimde bir başka cümleye takıldım.

"Uzun süre acı çekildiğinde mutluluğa inanmak zor olur."

Daha fazla sayfa çevirme isteğimi bastırdım. Satırlarda gezindikçe yine kendimle savaşacağımı hissediyordum. Oysa bu kitabı ben de okumuştum ama bu iki cümlenin altını çizdiğimi hatırlamıyordum. Dünyaya bambaşka pencerelerden bakıyor gibiydik. Kitabı sessizce bırakıp Tutunamayanlar'a uzandım. Bu kitabı lise yıllarında okumuş ve hiçbir şey anlamamıştım.

Lisedeki edebiyat öğretmenimize bunu söylediğimde anlayışla gülümsemişti. *Demek ki henüz doğru zamanı değil*, demişti. Haklıydı. Üniversite yıllarımda bir daha okumaya cesaret ettiğimde artık tüm cümleler daha anlamlı, karakterler daha derindi. Her kitabın insanlar gibi bir yaşı olduğunu o günlerde öğrenmiştim.

Yine en başa adını yazmıştı ama bu defa tarih yazmıyor, sadece şehir yazıyordu.

Ö. SEYİRHAN / İSTANBUL

Sayfaları ağır ağır çevirdim. Altını çizdiği cümleler için yine siyah kalem kullanmıştı.

"Bana gözlerini bıraksaydın hiç olmazsa giderken."

"Gitmek gerektiği halde bir türlü uzaklaşamıyorum."

Biraz daha ilerlediğimde durmama neden olan şey onca siyah satır arasında sadece birinin kırmızı kalemle çizilmiş olmasıydı.

"Elimde değil, Olric!"

"Ne, efendimiz?"

"Elleri, Olric. Elleri..."

Kırmızı kalemle çizilmiş satırlarda parmaklarım ağır ağır gezindi. Cümlenin sonunda kalan mürekkep parmak ucuma değerek dağıldığında bu cümlenin geçmişte değil, yeni çizildiğini istemesem bile anlamak zorunda kalmıştım. Küçük kırmızı nokta satırın sonuna doğru dağılırken, parmak ucumdaki kırmızı noktayı silmeye çalışarak kitabı kapadım. Daha fazlasına uzanmadım. Kaldıramayacağımı hissediyordum. Ömer Seyirhan derin bir adamdı ve eşeledikçe zararlı çıkan ben oluyordum.

Bakışlarım artık konsolun üzerini kaplayan fotoğraflardaydı. İlk karede kumral, saçları omuzlarına dökülen, yaşlı sayılabilecek ama alımlı ve güzel bir kadın vardı. Kameralara büyük bir tebessüm sunmuştu. Hemen yanında bir adam koluna girmiş, kadın bir yere kaçacakmış gibi sıkıca tutuyordu ama bu hallerinden fazlasıyla memnunlardı.

Ve adama bir kere bakmak, Ömer'in babası olduğunu anlamak için yeterliydi. "Oha!" deyişime engel olamadım. Gözlerinin yeşilliği, dudağının köşesindeki ben, hafif çekik gözleriyle tamamen bir Ömer'di. Aralarındaki tek fark adamın daha yaşlı oluşuydu. Saçlarına düşen aklar bu karizmatik duruşunu artırmış gibiydi. "Bu nasıl baba?"

Benim canım babamın mutfaktan açılan balkon kadar göbeği vardı. Tontiş yanakları ise ısırmalık hatta yemelikti.

Diğer fotoğraf karesinde yanakları al al, tombul, sarı bukleleri omuzlarına dökülen tatlı bir kız çocuğu vardı. Fotoğraftaki nostaljik hava düşünülürse belki de kız kardeşi Nurevşan'dı. Onun da gözleri Ömer misali yeşildi ve dudağının üzerinde aynı beni taşıyordu. Çiçekli bir şalvar giymiş, zeytin ağaçlarının altında gülümsüyordu.

Diğer fotoğraf bir gelinle damada aitti. Gözlerini birbirine kilitlemiş, yoğun dumana ve etraflarındaki aydınlatmalara rağmen birbirlerine aşkla bakarak dans ediyorlardı. Kadının uzun kızıl saçları beline kadar uzanırken küçük burnu ve dudaklarındaki büyük tebessüm ne kadar mutlu olduğunun göstergesi gibiydi. Karşısındaki adam şayet Ömer'in abisiyse hiç

benzemediğini belirtmek zorundaydım. Yakışıklı bir adamdı ama Ömer ve Nurcivan gibi babaya değil, annelerine daha çok benziyordu.

Seyirhan ailesi gerçekten de mutlu ve huzurlu görünüyordu. Zengin ailelerin parasının olup huzurunun olmadığı yönündeki öğretilerin fakir ailelisi olduğuyla yüzleşmek acı vericiydi. Oysa biz tamamen bununla tatmin olmuş bulunuyorduk.

Birbirlerine aşkla bakan bu çiftin yanında tahmini dört yaşlarında bir erkek çocuğunun çimlerde koştuğu kare vardı. Karşısında yere eğilmiş, kollarını ona doğru açan kişi ise Ömer'di. Çocuğun yüzündeki gülümseme öylesine büyük ve heyecan doluydu ki içim ısındı. Bu manzara karşısında gülümsemek kaçınılmazdı. Çocuğun kim olduğunu sorgulamadım. Adımlarım gerilerken son bir kareye denk düştüm.

Eski bir fotoğraftı ve en köşeye atılmıştı. Yan yana duran dört erkek ve bir kız çocuğu vardı. Hepsinin gözleri fotoğrafın eski oluşundan dolayı kırmızıydı. Sadece ortadaki gözlüklü erkek çocuğunun gözlük camları far misali parlıyordu. Sarı saçları altın gibi parlarken, elini silah gibi yaparak kameraya doğrultmuş, üstüne bir de dil çıkarıyordu. Yanındaki kız çocuğu elini beline atmış, *sıkamazsın ki*, der gibi bakıyordu. Diğer taraftaki çocukların ikisi onlara bakıp, gülerken biri küçük eline aldığı büyük bir salatalığı yemeye çalışıyordu.

Tüm fotoğraflara bir anlam yüklemiştim ama bunda Ömer'e hatta Seyirhanlar'a dair hiçbir iz bulamıyordum. Onlara ait olabilecek tek şey zeytin ağaçlarıydı.

Ömer aniden, "Sence oradakilerden hangisi benim?" dediğinde irkilerek arkamı döndüm.

Fotoğraflara o kadar dalmıştım ki seslenmesini beklemiyordum. Çok şükür panikleyip tüm konsolun üzerini yerle bir etmek gibi bir avanaklık yapmamış, nadir görülür bir şekilde profesyonelliğimi korumuştum. Elindeki tepside iki bardak meyve suyu ve birkaç atıştırmalık vardı. Ağır adımlarla tepsiyi sehpanın üzerine bırakmak için ilerlerken, çerçeveyi elime alıp daha yakından incelemeye başladım.

Emin olamayarak, "Salatalık yiyen?" diyerek en yakın seçeneği söyledim.

Nazlı yeni gelin hali bir anda on yıllık kıdemli geline evrilmişti. Tepsiyi sehpaya bırakıp dikleşti. "Bilemedin."

Fotoğrafı tekrar inceledim. Diğer iki seçenek ona zerre benzemiyordu. Geriye kalan tek seçenek gözlük takan, parmaklarından yaptığı minik silahı ekrana doğrultan, altın sarısı saçlara sahip çocuktu.

"Yok artık," diyerek tepkim istemsizce dudaklarımdan dökülmüştü "Bu kadar sarışın olamazsın." Adamın saçları şu an tamamen koyu kahveydi. Bu denli değişmesi mümkün müydü?

Fotoğraftaki cılız çocuğun aksine şu an omuzları dik, kolları fazlasıyla güçlü duruyordu. Bunu göstermek ister gibi kollarını göğsünde bağladı. Sol kolunu kaplayan dövme küçük bir an belirginleşti. Etnik kabile şekillerini andırıyordu ama tam görülmediği için çözemiyordum.

Gözlük camları uzaya mesaj gönderecekmiş gibi parlayan çocuk olduğunu belirtmek için başını salladı. "Benim. İnanması zor, farkındayım ama fazlasıyla sarışındım. Ortaokuldan sonra her şey değişti." Kolları çözülürken, tebessüm ederek geriledi. "Gözlerimde kavanoz dibi gibi kalın gözlükler, dişlerimde teller vardı."

Şaşkınlıkla karışık bir kahkaha atarken fotoğrafa bir daha baktım. "Ay, yok artık. Bu halden bu hale gelmek için sadece gözlüğü ve telleri çıkarman yeterli değil, Seyirhan."

Kendini koltuğa bırakırken özgüveni yine son noktadaydı. "Ee, biz de boş durmadık, güzelim, kendimizi geliştirdik."

Fotoğrafı yerine bırakırken saçma bir sırıtış içindeydim ama lafımı eksik etmedim. "*Güzelin* değilim." Adımlarım geriledi. "Polis olacağın o zamandan belliymiş. Kameraya parmaklarınla silah doğrultman inanılmaz."

"Büyük ihtimalle o fotoğrafı çeken, en nefret ettiğim kuzenlerimden biriydi. Küçükken de net bir insandım."

Gülüşüm tebessüme dönüştü. Önüme dönüp koltuğa yöneldiğimde dikkatle beni izliyordu. "Şanlısın, mutlu bir çocukluk geçirmişsin."

Kendime dair bir şey söylemek istemiyordum. Bence o da sormak istemiyordu. Yoktu ki benim çocukluğum. Tek acı bütün renkleri silip götürmüştü. O günden öncesini pek hatırlamazdım. Zihnim kendine buğulu bir camın arkasından bakıyor gibiydi.

Hacer Hanım bunun için de *derealizasyon* yani duygu kaybı, gerçeğin farklı algılanması teşhisini koymuştu. O an yaşandığında kilitlenip kaldığımı hatırlıyordum. Sonrası ve öncesi yoktu. Kendime uzun bir süre bir camın arkasından bakmam gerekmişti. Zihnimin iplerini elime aldığımda geçmiş kayıp, gelecek karanlıktı. Tedaviye başlayıp düzenli devam ettiğim günlerde bu sorunu aşmıştık.

Eski Ayperi uzun uzun bir noktaya dalıp gider, etrafında sevmediği bir olay olduğunda andan kopardı. Bazen kendimi bir rüyanın içinde hissederdim. Tüm bu yaşadıklarım bir hayal ürünüydü ve uyandığımda bitecekti.

Kendini iyileştirmeyi bir nebze de olsa başarabilmiş Ayperi artık gerçekliğinin içinde, hissizlikten uzaktı. Ara ara bedenimi dürtüklerdim. Kolumdan asla çıkarmadığım siyah taşlı bilekliğimi okşar, anda kalmaya çalışırdım. *Kelebek kucaklamasını* sadece kendimi sevmek için değil, aynı zamanda hislerimi geri kazanmak için de yapardım. Bunlar nispeten işe yarayan egzersizlerdi. Ara vermeseydim daha da işe yarayacağına emindim.

"Öyle," dedi. "Zeytin bahçesinden çıkamazdık ama eğlenirdik."

Aynı koltuğa oturduk ama o bir ucundaydı, ben diğer ucunda. İki bardak vişne suyu, cips, birkaç bisküvi ve antepfıstığı getirmişti. Koltuğun kol kısmına yaklaşıp Ömer'den olabildiğince uzak durmaya çalıştım. Etki alanına girmemem gerekiyordu, aksi halde zihnimi toparlayamıyor ve ne yapacağımı bilemiyordum. Gerginliğimi azaltmak adına fıstıktan bir avuç alıp geriledim.

Kumandayı almış, ekranı işaret ediyordu. "Ne izlemek istersin, baktın mı?"

Başımı iki yana salladım. "Bakmadım. Sen seç, bana fark etmez." Bacaklarımı yana toparlayıp, koltuk koluna abanarak uzaklaşabileceğim kadar uzaklaştım ama alanım çok yoktu. Oldukça zekiydim. Burada uzak oturmaya çalışana kadar neden yandaki tekli koltuğa oturmuyordum?

Televizyonu açmış, büyük bir ciddiyetle film arıyordu. "Bu arada, meyve suyu getirdim ama çay da yaptım. Dem alana kadar meyve suyu içersin belki diye düşündüm. İstersen çayı bekleyebilirsin."

Öyle hevesle söylemişti ki yine olduğum yerde kaldım. "Çayı beklerim." Mırıltımı ben bile zor duydum. Küçük bir öksürükle boğazımı temizledim. *Saçmalama, Ayperi, sesin niye içine kaçıyor, kızım? Kendine gel!* Antepfıstıklarını ayıklayıp yemeye başladığımda gerginliğim bir nebze olsun azalmıştı.

Bir filmde durup bana döndü. Tek kaşı havalandı. "İzledim," dediğimde hızla geçti. Birkaç film daha sundu ama yine izlemiştim. Melike sağ olsun, bizi fazlasıyla kültürlendiriyordu.

"Gel, sen beni dinle. Bir aşk filmi patlatalım," dediğinde dişlerimin arasında ayıklamaya çalıştığım fıstıkla birlikte en ters bakışımı attım.

"Ben sana buradan bir patlatırım, Ömer, görürsün o zaman asıl filmi! Yok mu tekme tokatlı bir şey? Aç, izleyelim işte."

Gerçekten benden laf yemekten zevk alıyordu. Keyifle gülerken koltukta geri yaslandı. "Tanıdığım en mert kadınsın, ha."

Oldukça dişiydim. "Eyvallah."

Gülüşü büyüdü. "Var ol, reis! Şu çekmecede bir tespih olacaktı, onu da eline aldın mı tam olacaksın."

Aramızda kalan yastığı kavrayıp göğsüne savurdum. "Dalga geçme kalkıp giderim bak! Al sana merak ettiğin Ayperi işte. Buyum ben, ne var?"

Yastığı sağlam eliyle yakaladığında neşeli bir kahkaha daha atmıştı. "Merakım artıyor, lütfen devam et." Birkaç film daha gezinirken, içeri giren Pascal o kadar tatlı bir şekilde koşup önüme gelmişti ki tepkisiz kalamadım.

Elim alnını ve yanağını okşadı. Hevesle yüzüme bakıyor, daha çok sevmemi istiyor gibiydi. "Neredeydin sen?" dediğimde yüzünü iki elimle kavramıştım. "Gözüm seni aradı."

Havlaması yeterli bir cevaptı.

"Keyfine düşkündür," dedi Ömer. "Önce uyudu, şimdi *hoş geldin*, diyor. Ama özlemiş seni, belli." Çapkın bir gülüşle baktı köpeğine. "Herkese bu kadar sıcak davranmaz. Ama bağlandığından da kopamaz. Kokuna alışmış olmalı. Alıştığı şeyleri özler."

Dönüp ona bakmadım. En azından Pascal'ın gözlerindeki koyu kahve ışık zihnime *kırmızı alarm çalmalıyız* rahatsızlığı vermiyordu. Şefkatle başını okşadığımda geriledi ama gitmedi. Yere, ayaklarımın ucuna oturup ekrana odaklandı. Bizimle birlikte film izleyecek gibi dikkatliydi.

Sıcak rüzgârla sarmalandım. "Çok tatlı."

Ömer'in kınayan bakışları Pascal'daydı. "Lan, Pascal, o kadar yediriyorum, içiriyorum ama bir kere benim ayağıma şöyle kapanmadın be oğlum." Pascal havlama gereksinimi bile duymadı. Hatta öne eğilip sırtını okşadığımda keyfi artmıştı. "John Wick?" dedi Ömer aniden. "Vizyona girdi bayağı oldu ama iş güç derken sonuncusunu izlememiştim."

"Olur, ben de son filmine bakmadım."

Filmi aradığı süre boyunca sessizce ekrana bakıyor, antepfıstığı ayıklayıp kabuklarını avuçiçimde biriktirmeye devam ediyordum. Film başladığında Ömer ileri uzanmış, orta sehpayı bize doğru çekerek beni bu sefil halden kurtarmıştı.

"Film zevklerimiz aynı," dediğinde kendi kendine konuşuyor gibiydi. Öğrendiği bu bilgi onu fazlasıyla mutlu etmiş olmalı ki keyifle geri yaslandı. Göz ucuyla baktım. Aynı anda bakışları bana döndü. "Hoşuma gitti," dediğinde yine fazla netti. Bu söylediğinden kendi kendine mutlu olmuş gibiydi. "Işığı kapatayım mı yoksa böyle izler misin?"

Kapaması iyi bir tercih olabilirdi. En azından bu şekilde ondan saklanabilirdim. Bunun bir yolu var mıydı bilmiyordum ama gözleri ruhumu görüyor gibiydi. Kısa ve net bir şekilde, "Olur," dedim.

Hızla ayaklanıp ışığı kapadı ve yeniden koltuğun ucuna kuruldu. Film başlamış, John Wick yine üç saniye içinde on kişi tokatlama merasimine hızla giriş yapmıştı. İlk on dakika olabildiğince sessizdik. Film ilerlemeye

başladığında fıstık yemeği bile azaltmıştım. Tüm odağım ekrandaydı. Bu adamı sonsuza kadar birilerini tokatlarken izleyebilirdim. Muazzam bir şiddet zevki vardı.

Biraz daha fıstık almak için sehpaya uzandığımda göz ucuyla Ömer'e baktım. En az benim kadar dikkatli bir şekilde filmi izliyordu. Atıştırmalıklardan sadece ben yediğimden kendimi ayı gibi hissediyordum. İstemsizce adım geri gitti. *Yanında utandığım için az yedim*, desem Melike duygusallıktan üç saat ağlardı. Neden utandığıma dair hiçbir fikrim yoktu ama bu his de ilkti.

Sessizce koltuğun köşesine sindim. Kollarımı koltuk başlığına atıp başımı kollarıma yasladım. Yanaklarım yine kızarmış olmalıydı. Anlamsız dürtülerim yine iş başındaydı.

Yaklaşık on dakika daha sessiz kaldık. Film akıp gitti ama Ömer birkerek konuşmuyor, kaçmamdan korkar gibi yerinden bile kıpırdamıyordu. İstemeden elime dokunduğu için özür dilediği an düştü aklıma. Beni korkutmaktan, yanlış anlaşılmaktan korkuyordu. Haklıydı, Ayperi zordu. Sağı solu belli olmaz, tepkileri anlaşılmazdı. Dalgalı bir deniz, hırçın bir rüzgârdı.

Ona kendimi tüm açıkyürekliliğimle açtığım gün için ölesiye pişmandım ama bir fısıltı ilk defa o an doldu içime. *Konuşmazsan insanlar seni anlamaz, Ayperi. Ona kendini anlattığın için anlıyor.*

Artık bir önemi yoktu oysa. Ben geçmişle yüzleşmek değil, unutmak istiyordum. Dudaklarımdan içli bir nefes kaçtı. Birkaç dakika sonra yanıma bir şey bıraktığını hissettiğimde ise bakışlarım ona döndü. Koltukta, ona doğru kıvırdığım ayaklarımın ucuna, hepsini yemeye utandığım bir kâse dolusu antepfıstığı bırakmıştı.

Hepsi ayıklanmıştı.

Ne zaman ayıklamıştı? Filmi izlerken fark etmemiştim bile. O gün çay bahçesinde benim için ayıkladığı fıstıkları geride bırakamamıştım. Bunlara da arkamı dönemedim. Kâseye uzandığımda, dakikalar sonra ilk defa bana döndü. Benim niyetim içinden bir tane almaktı ama o parmak ucuyla kâseyi bana doğru iteledi.

"Sen yemeyecek misin?" dedim.

Avuçiçini açtığında kendi için ayıkladığı bir avuç fıstık vardı. Azdı oysa. Yetmezdi ona. Ama bakışlarında yine öyle bir şey vardı ki bana itelediği kâseyi alıp kucağıma saklama isteğime engel olamadım.

Sessizce, "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Cevap yine huzurlu bir tebessüm oldu. Sessizce başını eğip, teşekkürümü kabul ederken yeniden önüne dönmüş, filme odaklanmıştı. Bu defa

utanmadan yedim ama boğazımdan geçen her fıstık bir ateş olup genzimi aleve veriyordu. Bunu yapmaya bir son vermeli, benim için bu kabuklu şeyleri ayıklamamalıydı. Tırnakları acıyordu. Hiç mi umurunda değildi? Babam düştü aklıma. Şu yaşımda bile hâlâ benim için fıstık ayıklardı.

Art arda yediğim fıstıklar boğazıma oturan yumruyu geçirmeye yetmedi, aksine arttırdı. Bir başkaydı tatları. Ağlamamak için direndiğim halde bu yüzden içime oturmuşlardı. Babamın ayıkladıkları kadar lezzetliydiler sanki.

Ağzıma bir fıstık daha attım ama hemen yutmadım. Kollarımı ve başımı koltuk koluna yasladım. Minik Ayperi, Pascal'ın yanına tünemişti. Birlikte film izliyorlardı sanki. Bakışları bana döndüğünde dudaklarında nadir görülen çocuksu bir gülüş vardı. Dağlara, fırtınalara, amansız ateşlere karşı durduktan sonra tek bir gülüşe ve antepfıstığına ağlıyor olamazdım ama burnumun ucundan süzülen yaş gerçekti.

Kimse ağladığımı anlamazdı. Sessiz ağlamayı öğreneli uzun yıllar oluyordu. Burnumun ucuna damlayan yaşı sessizce sildim. Soluğum bile duymadı. Neye ağladığımı bile bilmiyordum. Dişlerimi dudağıma geçirerek hisleri dizginlemeyi denedim.

Ama artık bunu durdurmak zordu. Film aktı, burnumun ucuna bir yaş daha süzüldü. Sessizce onu da sildim. Islanan parmak ucumu kimse görmeden kendi kendime temizledim. Yaramı dağladım, yaşımı kuruttum, kendimi avuttum. Gözlerim ağır ağır kapanırken buna da *dur*, demek istedim ama başaramadım. Ilık denizlerden kopup gelen bir rüzgâr etrafımı sarmaladı. Karanlık eller burada bana uzanamayacak gibiydi. Gözkapaklarım ağırlaştıkça ağırlaştı. Direnmek istedim, ekran bulanıklaştı, uyku ağır bir taş misali gözkapaklarımın üzerine çöreklendi.

Küçük Ayperi de yorgundu, ben de yorgundum. Burada biraz dinlenemez miydik?

Pascal'ın yanına başını koymuş Ayperi de benimle birlikte uyumaya hazırlanıyordu. Pascal ise en az Ömer kadar sessizdi. Gözkapaklarım tamamen kapandı. Pascal onu korurdu, değil mi? Yıllarca onu kaybetmemek, elini bırakmamak, kâbuslarında yanında olmak için diken üzerinde uyumuştum. Şimdi Pascal'la uyurken ben de küçük bir an uyuyabilir miydim?

Bilincim karanlığa yuvarlanırken direnmedim. Hep onun yanında yorulduğumu hissediyordum. O gece yorgun olan ve içindeki ateşi kusan ruhumdu. Şimdi ise ruhumu taşımaktan yorulan bedenim pes etmiş gibiydi. Film devam etti. Ben kayboldum. Sesler sustu, zihnim hafifledi.

Direnmeden kendimi, hayatımın en sessiz uykusuna bıraktığım ilk andı.

Filme bakıyor ama izlemiyordu Ömer Seyirhan. Onu film izlemeye bile ikinci seferde ikna etmesi mucizeyken yanlış anlayabileceği bir şey olmasından deli gibi korkuyor, ürkütmek istemiyordu. İmkân olsa dönüp ay misali parlayan çehresine bakardı ama huzursuz etmek istemiyor, filme odaklanmayı deniyordu. Bir yerden sonra gerçekten de filme odaklanabilmişti.

Ayperi'den yükselen içli nefes odaklandığı küçük anı bölmeye yetti. Tedirgin etme korkusuyla göz ucuyla baktı. Koltuk koluna yaslanmıştı ve yüzünü göremiyordu. Sessizce öne eğildiğinde gözlerinin kapalı olduğunu görmek ise beklenmedikti.

Kumandaya uzanıp filmin sesini kıstı. Ayperi'nin bir tepki verip vermeyeceğini anlamak için bakışları yüzündeydi ama gözlerini açmamış, aksine içli bir nefes daha vererek uyumaya devam etmişti. Gözpınarından minik burnunun ucuna süzülen parlak noktayı o an fark etti.

Filmin sesini tamamen kısıp koltuktan sessizce kalktı. Filmin ışığı odayı aydınlatmaya yetiyordu ama Ömer güneşi değil, sadece gece beliren ve sabredildiğinde tüm ışığını sunan dolunayı izlemek istiyordu. Sessizce Ayperi'ye yöneldi. Önünde eğildiğinde Pascal hareketlenmiş, Ayperi'nin ayaklarının ucundan kalkarak Ömer'in bacaklarına sürtünmeye başlamıştı.

Ayperi'nin çehresinde tek bir noktaya takılı kalmıştı Ömer. Gözpınarından süzülüp burnunun ucundan düşmeye meyleden küçük gözyaşını parmak ucuyla yakaladı. Göğüs kafesi sızladı. Tek bir hissin bu denli kısa bir sürede zehirli bir sarmaşık gibi tüm göğüs kafesini kaplaması inanılacak gibi değildi. Kendine şaşırıyor ama engel olamıyordu.

"Bu kadar mı görmediler seni, Ayperi?" dedi sessizce. "Uyanıkken güldün, aldandılar. Uyurken akan şu yaşlarını da mı görmediler?"

Ayperi art arda içli nefesler alıp verdiğinde boynu büküldü. Küçük bir çocuk gibiydi. Dili *git*, diyor, gözleri aksini söylüyordu. Dikleniyor ama bir o kadar da merhametle bakıyordu. Parmak ucundaki ıslaklığın sızladığını hissetti. Gözyaşı ağırdı. Bir tek o anlayabiliyordu. Uzun uzun baktı çehresine Ömer. Güzelliğinin farkında bile değildi. Kirpikleri neredeyse kaşlarına değiyor, ters bakarken bile havada süzülüyordu. Gamzeleri papatya korusu, gözleri güneşin toprağa vuran hareleriyle doluydu.

Aşkı bildiğini sanırdı Ömer. O an anladı ki bu zamana kadar hayatına değen hiçbir ruh ona ait değildi. Sevmişti belki ama âşık olmamıştı. Hep bir eksik olduğunu hissetmişti. Artık tüm parçalar yerli yerindeydi. Ay ışığında gördüğü bu kadının art arda rüyalarına girmesi, sürekli karşısına çıkması mı yüreğini bu denli yerle bir etmişti, bilmiyordu.

Merak, diyordu. Geçmeyecek bir meraktı, biliyordu. *Hoşlantı*, diyordu ama daha fazlasıydı, hissediyordu. Ayperi'nin gözpınarında bir damla yaş

daha belirip, düşecekken yine parmak ucuyla yakaladı. Acılarını tuttu. Ayperi'nin haberi bile olmadı.

Git, diyordu ama nasıl baktığını görmüyordu. Kendini sevmiyor, acımıyordu. Kızamıyordu Ömer, haklıydı. Belki de anlattıklarından daha fazlasını yaşamıştı. Kendini bir fanusa hapsetmiş, hayatı uzaktan izlemeyi seçmiş gibiydi. Belli etmiyordu ama duygusaldı. Bileği morardığı için neredeyse ağlayacak noktaya gelmişti. Merdivenlerden yuvarladığında hastanede tatlı tatlı arkasından ilerlemiş, kafasını yardığında kolunu bir saniye olsun bırakmamıştı.

Onu ilk gördüğü an kurduğu cümle *bana dokunma*, demek olmuştu. Belki bu yüzden Ayperi elini uzatmadıkça ona elini uzatmayacak ama o eli cesaretlendirmek için de elinden geleni yapacaktı. Yüzünü izlemek için boynu daha da sola büküldü.

"Benim merak bir ömür geçecek gibi değil, ne yapacağız, Ayperi?"

Hiçbir zaman duygularını saklayan bir insan olmamıştı. Netlik değildi bu, kararlılıktı. Ve göğsünde filizlenen bu hisse artık sadece *hoşlantı* demek yetersizdi. Küçük bir an onunla film izlemek bile şu yaşında yeni yetme delikanlılar gibi kalbini hızlandırmaya yetmişti.

O zaman aşk dedikleri böyle bir şey miydi? Yıllarca yanı başındakilerde bulamayıp, tek bir gecede hayatının orta yerine düşen bu bedende miydi? Şayet aşk buysa o zaman emindi. Hiç âşık olmamış, sadece rüzgârda savrulmuştu.

Parmak uçlarındaki ıslaklığa uzun uzun baktı. Pascal yaklaşıp koklamaya meylettiğinde parmakları hızla gerilemişti. "Olmaz, ayağını o kadar ileri uzatma be oğlum. Bir dur. Zaten atkıyı elimden aldın, bari gözyaşı bana kalsın."

Pascal uslu uslu gerilemiş ama uzaklaşmamıştı.

Ömer'in parmakları yine göz hizasındaydı. Derin bir nefes verirken göz pınarında kalan birkaç gözyaşını daha yavaşça silmeyi denedi. Parmakları tüy kadar hafif, rüzgâr kadar serindi. "Bir izin versen..." dedi sessizce. "Bana sadece bir kere izin versen Ayperi, her bir gözyaşını silmeyi denerim. Silemesem bile seninle susarım." Derin bir nefes vererek elini geri çekti. "Senin gözyaşın, benim kıyametimdir artık. Bu da sana vereceğim en büyük söz olsun."

Ayperi bir kere daha içini çekmişti. Derin uykuya dalmış gibiydi. Elleri yanağına baskı yaptığı için dudakları öne bükülüyor, başı geri düşüyordu. Pascal bir kere havladığında Ömer anında işaretparmağını dudaklarına yasladı.

"Sessiz ol, oğlum. Uyuyor." Pascal dilini dışarı çıkararak sessiz bir cevap verdi. "Ne dersin?" dedi Ömer. "Uyandırmalı mı?" Pascal'ın dili hâlâ dışarıdaydı. "Bence de uyandıralım. Yoksa sabah uyandığında bacağımızı kırar." Söylediği şey karşısında anında aydınlandı. Doğru, bacağını kırabilirdi ama öyle gelirdi. Kolu ve başı hızlı iyileşiyordu. Bileğini bugün zorlayarak süreyi uzatmaya çalışmıştı ama bu denli üzüldüğünü gördükten sonra artık bunu yapmayacaktı.

Bir kere seslenmeye karar verdi. Bunun tek sebebi sabah uyanıp *neden beni uyandırmadın*, diye bağırdığında yalan söylemek istememesiydi. "Ayperi," dedi sessizce.

Hiçbir cevap alamadığında rahatlamış bir vicdanla ayaklandı. Sonuç olarak uyandırmayı denemiş ve seslenmişti. İki büklüm bir şekilde uyuyakalmıştı. Boynunun ağrıyacağına emindi. Düzeltmek, düz bir şekilde yatmasına yardımcı olmak istedi ama elleri iki kere ileri uzanmış, ardından hemen geri çekilmişti. Çaresizce ayaklandı. Odasından battaniye ve bir yastık getirdiğinde Ayperi hâlâ aynı noktadaydı. Bilinci yerinde değilken ona parmak ucuyla bile dokunsa rahatsız olacakmış gibi geliyor, bu hisden ölesiye korkuyordu. Her şeyi kaldırabilirdi ama ona tedirginlikle bakmasını kaldıramazdı.

Önünde diz çöktüğünde bakışları ay yüzündeydi. "Ayperi," dedi sessiz ve derinden. "Biraz toparlan, güzelim. Başına yastık koyalım yoksa boynun ağrıyacak."

Ela gözler ve uzun kirpikler zorla aralandı ama hâlâ kendinde değil gibiydi. Sırtüstü dönmeye çalışırken esnemiş, bir elinin avuçiçi Ömer'in dudaklarına değmişti. Şikâyetçi değildi Ömer. Bundan aldığı cesaretle son derece dikkatli bir şekilde başını kavrayıp yastığı yerleştirdi. Ayperi uyku sersemi bir halde kıvranarak koltukta en rahat konuma gelmiş, en sonunda boylu boyunca uzanmayı başarmıştı. Ömer üzerine battaniye örttü ama uzaklaşamadı.

Dakikalardır film izlediği konuma değil, Ayperi'nin başucundaki tekli koltuğa kuruldu. Filmin sesini açmadan izlemeye devam etti ama asıl dinlediği Ayperi'nin nefes sesiydi.

"Ne demek *süre yeterli değil*? Ne diyon ula sen?" diye homurdandığını duyduğunda sessizce güldü. Uykusunda dahi rahatsız etmemek için yine dönüp bakmadı. Uykusunda konuşuyor, tatlı tatlı homurdanıyordu. Birkaç şey daha demiş, anlamsız aksi cümleler dudaklarının arasında kaybolup gitmişti.

Bu hallerine de güldü Ömer. "Bari uykunda huysuzlanma be güzelim."

Cevap birkaç aksi homurdanma daha oldu. Sadece küçük bir an çekmesini izleme isteğine engel olamadı Ömer. Film hızla akıp, giderken küçülen sandığı an dakikalara dönüştü. Tek bir yüzde kayboldu. Uyku bastırıp gözleri kapanmaya başladığında sadece Ayperi'ye bakıyordu.

Gözleri kapandı, başı omzuna düştü. İkisi de aynı anda derin bir uykuya dalarken gökyüzünden bir yıldız kaydı. Küçük bir kuş birinin omzundan havalanıp bir diğerinin yüreğine kondu. Yürekleri birbirine ıssız bir yıldız gibi bağlandı. Bunu sadece nefesleri bilirken ruhları bile duymadı.

Kulaklarıma değen kadın sesi kendime aitti, Ayperi'ye.

Bilmediğim bir şarkıyı sessizce mırıldanıyor, dudaklarından dökülen nahif sesler yeryüzüne değdikten sonra rüzgâra değiyor, birlikte gökyüzüne ulaşıyordu. Her zamanki gibi zihnimde, Hacer Hanım'la birlikte oluşturduğumuz güvenli alandaydım.

Etrafım yüksek dağlarla çevriliyken yeşilliklerle dolu ovanın içindeydim. Rengârenk çiçeklerle sarmalanmış alanda sadece tek bir büyük kaya parçası vardı. *Kendini nasıl güvende hissedeceksen bu alana onu ekle, Ayperi*, demişti Hacer Hanım. Çiçekler ve yeşilliklerin ortasına diktiğim bu kaya anlamsızdı belki ama güven veriyordu. Yeşillikler içinde koşsam dahi bu kaya arkasına saklanıp soluklanma ihtiyacı hissediyordum.

Bu kaya ne, biliyor musun Ayperi, diye sormuştu Hacer Hanım. *Sustuğun parçan. Ruhunda canlı kalmayı başaran tüm çiçeklerin arasındaki tek sert parça, Ayperi.*

Peki ya, kırmalı mıyım onu, demiştim.

Arkasında durmak sana güven verecekse bırak orada kalsın. Bizim amacımız o sert kaya yerine, bütün bu çiçeklerin içine yakışacak daha güzel bir sığınak inşa etmek. Kim bilir, belki o kayayı da kırmayı başarırız, demişti.

Kaya hâlâ orada, envaiçeşit çiçeğin tam orta yerindeydi. O taşı kırmayı hâlâ başaramamıştım. Zihnim ne zaman güvenli alanına koşmak istese o taşın arkasına siniyor, eteklerindeki çiçekleri sessizce seviyordu. Adımlarını taşa ilerlerken, avuçiçlerimi iki yanıma açıp çiçeklere dokunmaya çalıştım. Burada kış hiç gelmez, daima bahar olurdu. Kontrol tamamen bendeydi. İstemediğim hiç kimse içeri giremez, rahatsız edemezdi.

Ağır adımlarla ilerledim. Çıplak ayaklarımın altındaki yeşilliğin nemini hissettiğimde gülümsedim. Neşeli serçe sesi kulağıma dolduğundaysa bakışlarımı ilk defa kayadan koparmış, arkama dönmüştüm. Taşların arasına saklı, sadece bana ait bu yerde ilk defa karşılaştığım bir şey vardı. Tam arkamda, on adım uzağımda ihtişamlı bir ağaç dikiliyordu.

Yönümü tamamen ağaca döndüğümde şaşkındım. Buraya benim dışımda hiç kimse müdahale edemez sanıyordum. Böyle bir ağaç diktiğimi de hiç hatırlamıyordum. Normal bir ağaç değildi. Sanki iki ayrı ağaç yan yana gelmiş ve kaçacak yerleri olmadığı için birbirine dolanmış gibiydi. Gövdeleri sarmaşık gibi birbirine dolanırken göğe yükselen dalları iki ayrı yöne uzanıyordu.

Bir ağaç yemyeşildi, bahar gibi. Diğeri ise kuru ve cansız, sonbahar gibi. Zıt ama bir o kadar da uyumluydular. Canlı ağaç güzel görünüyordu ama gövdesi sağlam değildi. Sanki yaprakları solmuş ağacın gövdesi onu ayakta tutuyordu. Cansız ağacın dallarına uzanan yeşil dallar ise etrafındaki kuruluğu dağıtıyordu. Tamamlıyorlardı birbirlerini.

Adımlarım ağacın önüne geldiğinde başım dikti. Gözlerimde büyük bir hayranlık, göğüs kafesimde heyecan vardı. Benim miydi bu ağaç? Oysa güvenli alanıma bir süredir el sürmemiş, tedaviye devam etmediğimiz için her şeyi olduğu gibi bırakmıştım. Ne zaman büyümüştü bu ağaç? Ne zaman birbirlerine böyle kenetlenmişlerdi?

Dalları gür olan ağacın içinden çıkan minik serçe bana doğru uçtuğunda omzuma konacak sanmıştım ama başımın üzerinden geçerek uzaklaşmıştı. Arkamı dönüp nereye gittiğine baktım. Ağacın tam karşısındaki kaya parçasına uçmuş, bir ucuna konmuştu.

Kaya parçası küçüldü, ağaçlar biraz daha büyüdü. Gözlerim ikisi arasında gidip, gelirken rüzgâr yine en huzurlu şekilde esmiş, ağacın dalları bana doğru büyüyerek gölgesini üzerime bırakmıştı.

Zihninde her şey mümkün, derdi Hacer Hanım. *Orayı istediğin gibi yönetebilirsin.*

Oysa bunların hiçbirini ben yapmıyordum. Belki de ben yapıyor ama bilemiyordum. Düşünmek istemediğim bir andı. Gözlerimi kapatıp üzerime düşen gölgeden beni saklamasını istedim. Ağacın altına oturdum. Bunca zaman saklandığım kaya parçası karşımda küçücük kalırken iki ağaç da dallarını önüme uzattı. Kayanın arkasında saklanırken çiçekleri görmüyordum ama burada tüm güzellikleri izleme imkânım vardı. Gözlerim kapandı. Zihnim yeniden kendi karanlığına yuvarlanırken derinlerde yankılanan bir ses vardı.

"Senin gözyaşın, benim kıyametimdir artık. Bu da sana vereceğim en büyük söz olsun."

Sesi tamsam da ismini zihnimde dile getirmek istemedim, bunu yapamazdım. Sonu gelmeyen kuyuya bırakılmak gibiydi uyumak ve ben kendimi sırtüstü o kuyuya bıraktım. Zaman benliğini yitirdi. Ellerimden kayıp gitti. En sonunda gözlerimi aralamayı başardığımda, üzerimde bana gölge

yapan dallar yoktu. Beyaz tavan ve şık bir avize vardı. Küçük bir an odamdaki avizeyi düşündüm.

Senin odanda avize yok ki Ayperi, dümdüz bir lamba var.

Uyandığımda ilk beş dakikam hayat sorgulama, sonraki beş dakikam ise varlık sorgulamayla geçerdi. Alık alık avizeye bakmayı sürdürmemin sebebi tamamen buydu. Hiçbir amacı yoktu. Dümdüz bakıyordum sadece. Birkaç saniye sonra başımı yanıma çevirdim. Burada kitaplığım ve çalışma masam olmalıydı ama tüm bunların aksine büyük bir televizyonla bakışıyordum

Boş boş göz kırpıştırmayı sürdürdüm. Ekranda filmin bittiğine dair bir başka ekran belirmişti. John Wick ve bana doğrulttuğu silahıyla bakışmak zihnimdeki eksik parçaların yerine oturması için yeterliydi. Tehlike çanları hızla çalmaya başladığında hayat ve varlık sorgulamasını bırakıp hızla yattığım yerden doğruldum.

En son hatırladığım, Ömer'le film izlediğimizdi. John Wick beni tokatlamış gibi bayılmış olamazdım, değil mi? Saçlarım birbirine girmiş bir halde yüzüme dökülürken hâlâ koltukta olduğumu fark ettim ama kendi evim gibi boylu boyunca uzanmıştım. Başımdaki yastık ve üzerime atılan battaniyeye aynı boş bakışlarımla baktım.

Uyuya mı kaldın, Ayperi? Yaz dizisi mi çekiyoruz be kızım? Gerçekten uyuya mı kaldın?

Ellerimi yüzüme dökülen, birbirine karışmış saçlarıma daldırıp toparlanmaya çalıştım. Ama ayaklarımı yere değdirdiğim an başucumda kalan tekli koltuktaki Ömer ve uyuyan çehresiyle karşılaşmayı beklemiyordum. Ben koltukta gerinmiş, uyurken o tekli koltukta, kollarını göğsünde bağlamıştı. Başı omzuna düşmüş, sessiz nefesler vererek uyuyordu. Rahat bir konumda olmadığına emindim. Mesela ayaklarının ucunda uyuyan Pascal ondan daha rahat görünüyordu.

Bakışlarım yüzünde takılı kaldı. Zaten ayılamıyordum, üstüne gözümü açtığım anda böyle bir manzarayla karşılaşmak her şeyi zorlaştırıyordu. Benim üzerime battaniye atıp başıma en rahat yastığı verdikten sonra koskoca evde bu şekilde uyuması ne denli mantıklıydı? Neden başucumdaydı?

Gerçekliğinden emin olamadığım sesi o an anımsadım. *Senin gözyaşın, benim kıyametimdir artık.* Bakışlarım yüzüne kilitlenmişti. Gerçek miydi bu ses yoksa zihnim yine kendi bataklığında yuvarlanıyor muydu? Uyurken oldukça savunmasız görünüyordu. Yüz hatları yumuşamış, alnına dökülen saçları dağılmıştı. Çehresinden kopmama neden olan şeyse duvarda gördüğüm saatti.

Yedi buçuğu gösterdiğini kavramam birkaç saniyemi aldı. Temennim sabahın yedi buçuğu olmamasıydı ama buraya geldiğim saatler

düğünde bunun olabilmesi için zamanın geriye akması gerekiyordu.

"Havır ya!" diye inleyerek, sersem adımlarla koltuktan kalkıp cama koştum. Bunu yaparken Ömer'in uyuduğu koltuğa bacağımı vurmuş, umursamadan devam etmiştim.

Ömer, "Ne oluyor, lan?" diyerek uyandığında perdeyi açıp gerçekle yüzleşmek fazla ağırdı. Sabah olmuştu. Sabah!

Üstelik benim sekiz buçukta başlayacak bir dersim vardı ve bu konumdan yarım saatte işe yetişmem imkânsızdı. Çocuklar boş ders olduğunda göbek atardı ama Öçel Bey benim başıma ekşiyecek, asla susmayacaktı. Ellerimi saçlarıma geçirdiğimde oldukça dramatiktim.

"Bittim ben!"

"Ayperi," diyen Ömer'in uyku sersemi tok ve kalın sesiyle karşılaşmak, her şeyi daha da zorlaştırıyordu. "Günaydın."

Panikle arkamı döndüm. Koltukta dikleşmiş ama hâlâ ayılamamıştı. Yeşil gözleri şiş ve mahmurdu. Gerçek bir seçilmiş kul olabilirdi. Benim yüzümde yastık izi çıktığına emindim ama adam şu durumda bile elit bir şekilde uyanabiliyordu.

"Ne günaydını?" diyerek çirkefleşmemek elde değildi. "Sen beni neden uyandırmadın? Sabah olmuş!"

Benim aksime bir hayli rahattı. Esneyerek koltuktan doğruldu. Eli boynundaydı. Uyuduğu rahatsız konumdan dolayı boynunun ağrıdığına emindim. "Uyandırdım," dedi geniş geniş. "*Uyan*, dedim."

Omuzlarım çöktü. "Çok sağ ol ya, zahmet olmuş."

Uyku sersemi bir halde sırıttı. "*Ayperi, uyanman lazım yoksa sabah beni mahvedersin*, dedim. Onu da duymadın. Üstelik horlayarak cevap verdin."

"Yalan konuşma, benim uykum hafiftir. Ayrıca horlamam!"

Yav, he he, der gibi elini salladı. Boynunu rahatlatmaya çalışırken elini saçlarına daldırmış, daha da dağıtmıştı. "İki kültürlenelim dedik de filmin yarısına gelmeden uyuyan sensin. Bana ne kızıyorsun?" Eli yine boynuna değdi. "Zaten tutulmuşum."

"Gidip odanda yatsaydın. Asıl sen bana ne anlatıyorsun?"

Sabah olmasına rağmen yine son derece netti. Kaşları *olmaz*, dercesine havalandı. "Buranın manzarası daha güzeldi."

Bense sözlerine takılamayacak kadar kendi derdimdeydim. Koşar adım uyuduğum koltuğa ilerledim ama bunu yaparken, belki de ilk defa omzuna hafifçe vurup yana iteleme isteğime engel olamadım. "Başlayacağım şimdi senin yersiz iltifatlarına! Çekil şuradan, işe geç kaldım." Dağınık saçlarımı

geri iterken battaniyenin altında montumu ve telefonumu bulmaya çalışıyordum.

Uyku mahmuru bir halde sırıtırken esnedi. "*Manzara*, derken John Wick'i kastetmiştim ama üstüne alınman güzel. Demek ki artık bazı şeyleri aşmışız."

Telefonumu yastığın altında bulduğumda sabırım son noktadaydı. "Ömer, inan ki şu an sırası değil. *Geç kaldım*, diyorum. Yarım saat içinde dersе yetişmezsem müdür beni mahveder." Çaresizce Huysuz Şirin tişörtümü çekiştirdim. "Allah için bu ne, Ayperi? Bu ne?"

Kendimi boğmak istiyordum. Bu şekilde okula gitmem imkânsızdı. Öçel Bey her sabah öğrencilerden çok bize içtima yapardı. Bir öğretmense daima düzenli ve kaliteli giyinmesi gerektiğini savunur, hepimizden bunu isterdi. Okulun veli profili yüksek olduğu için kendi gibi bizi de belirli kalıplara sokmaya çalışırdı. Bu şekilde okula gitmek demek, Öçel Bey'in beni herkesin içinde yerin dibine sokması demekti.

Çaresizce omuzlarım çöktü. Bugünden vazgeçmem gerekiyordu. Kafamı duvara vurup, yardıktan sonra rapor alarak bugünü hiç yaşanmamış saymak istiyordum. Yetişmem imkânsızdı. Sıkıntıyla oflarken diğer tekli koltuktaki montuma uzandım. Artık panik değildim çünkü bu gemi bu noktadan dönmezdi. Mecbur buzdağına çarpacak, Öçel Bey'i arayıp *hastayım* yalanıyla izin isteyecektim.

Yemeyeceğine emindim ama denemekten başka şansım yoktu. Kendim ölsek dahi tabuta konulana kadar okula gelmemiz gerektiğini savunuyordu. Mesela bir gün izin aldığınızda bunun bedeli olarak bir hafta boyunca bütün boş derslere siz giriyordunuz.

Montumu aldığımda moralim yerlerdeydi. "Gidiyorum ben," diye homurdanarak arkamı döndüm.

"Nereye?" dedi anında. "Yetiştiririm ben seni okula, merak etme."

Durup ona döndüğümde birkaç adımla bana yaklaşmıştı. Saçlarının dağınıklığını ve yüzümü bile yıkamamış olmamı umursamadan geriledim. "Gerek yok. Giyecek kıyafetim de yok zaten. Bu şekilde okula gidemem." Montumu giydim. "Sorun yok, sen işine git. Ben dolmuşla eve geçer, bugün için izin alırım." Çantamı koluma takıp arkamı döndüm. Ama bir adım atmadan Ömer Seyirhan önümde belirmiş, salondan çıkmamı engellemişti.

"Bekle bir," dedi sakinlikle. "Niye hemen yüzünü düşürüyorsun? Hallederiz."

Canım fazlasıyla sıkkındı. "Ömer, gerçekten sırası değil, çekil şuradan."

"*Hallederiz*, diyorum."

"Nasıl halledeceğiz?"

"Kız kardeşimin kıyafetlerinden birini giyersin." Adımları geriledi. "Dolapta birkaç şey var. Gerisini bana bırak. En kısa sürede okuldasın."

Küçük bir umut ışığı parladı. Olabilir miydi? Buradan ilk derse yetişmek şu an için imkânsızdı belki ama ikinci derse yetişebilirsem *trafiğe takıldım*, diyerek kurtulabilirdim. Ömer bana arkasını dönmüş, holde ilerliyordu. Peşine takıldım.

"Gerçekten mi?" dedim hevesle. "Olur mu bana?"

"Aşağı yukarı aynı bedensiniz. Bence olur." Mutfağın yanındaki kapının önünde durdu.

"İzin verir mi? Kızmaz mı?"

İfadesi buram buram *saçmalama*, diyordu. Kapıyı açıp kenara çekildi. "Keyfine bak, istediğini giy. Nurevşan öyle şeylere takılmaz. Ben de üzerimi değiştireyim, beş dakikaya çıkarız." Saçlarını dağıtarak geriledi. Nurevşan'ın odasının hemen yanındaki kapı onun odası olmalıydı. Ellerini iki kere birbirine vurdu. "Pascal!"

Pascal sesi duyduğu anda havlamış, salondan çıkıp, koşarak Ömer'e yönelmişti. Yanına geldiğinde bacaklarına âdeta sarıldı. Fazla tatlı ve duygularını belli eden bir köpekti.

Ben odaya girerken Ömer Pascal'ı kendi odası olduğunu düşündüğüm kısma yönlendiriyordu. "Gel bakalım, oğlum," dedi tatlı tatlı. "Bir yüzümüzü yıkayıp kendimize gelelim."

Odaya girip kapıyı kapadım. Şu an için onları izleyemeyecek kadar acelem vardı. Yatak, dolaplar, çalışma masası ve kütüphanesiyle oldukça sıradan bir genç odasıydı. Yatak örtüsünün üzeri pelüş oyuncaklarıyla kaplıyken kütüphane raflarını süsleyen yan yana minik bebek figürleri vardı. En çarpıcı olanıysa odada âdeta mor tutulması yaşanmasıydı. Yatak örtüsü, perdeler ve halı mora bürünmüşken duvarlar bile lilaydı. Buraya ilk geldiğimde Ömer'in verdiği mor terlikler de tüm bunları tamamlıyordu.

Şu an için bu mor tutulmasıyla da ilgilenemeyecektim. Çantamı ve montumu çıkarıp, yatağın üzerine savururken koşar adım odanın içindeki bir başka kapıya yöneldim. Umudum banyo olmasıydı. Kapıyı açtığımda umut ettiğim şeyle saniyeler içinde karşılaşmanın verdiği huzur ise paha biçilemezdi.

Zenginlik bir başkaydı. Adamların odalarında bile banyo vardı. Bizim evde Melike daha üç gün önce banyo kapısının kolunu kırmış, *önce ben duş alacağım*, diye olay çıkarmıştı. Şeyma tarafından su maşrapasını kafasına yediğinde edebiyle susmuştu ama kırık kol elimizde kalmıştı.

Fakir edebiyatını bir kenara bırakıp hızla ilerledim. Aynadaki aksimi görmek gulyabani görmekle eşdeğerdi. Saçlarım birbirine karışmış,

gözlerim şişmiş, yanağımda yastık izi çıkmıştı. Kendi adıma da utanç suzdum. Normal şartlarda kırk saat yatakta dönüp, uykumu atarken bu rada saniyeler içinde uyuyakalmam inanılmazdı.

Yüzümü yıkayıp banyodan çıktım. Koşar adım dolaba ilerledim. Fazla kıyafet yoktu. Hatta neredeyse boştu. Deri, yırtmacı devasa diyebileceğim bir eteği anında eledim. Pembe kazağa elimi bile sürmedim. Kot pantolon vardı ama düğmesi yoktu. Birkaç tişört vardı ama pijamadan farkı yoktu. Abiyeleri hızla eledim. Siyah ve kırmızı, *Gryffindor* amblemi taşıyan *Harry Potter* peleriniyle uzun uzun bakıştım.

"Nurevşan, sen ne yaşıyorsun?" Düşüncelerim dudaklarımdan istemsizce dökülmüştü. Bu kadar anlamsız parçalar tek bir dolapta nasıl bir araya gelmiş olabilirdi? Gönül *Hogwarts*'a gitmek isterdi ama maalesef gideceğim okul oldukça sıradan ve disiplinliydi. Nurevşan'ın işe yarar bir asası olsa pe pelerini takar, Öçel Bey'i su samuruna çevirirdim ama hayaller ve hayatlar yine denk düşmüyordu.

Pelerini yerine bırakıp dolabı karıştırmaya devam ettim. Pijamalar ve birkaç yöresel şalvar görmek de beklenmedikti. Bu kız gerçekten ne yaşıyordu? En sonunda en diplerden bir parça çıkarmayı başardım. Mor, yazlık bir elbiseydi. Üzerine beyaz çiçekler serpiştirilmiş, beline ince bir kemer dolanmıştı. Kollarındaki ince tüller tahminim dirseklere denk düşüyordu ve dökümlüydü. Etek uçlarındaki minik pileler ise oldukça tatlıydı. Biraz kısa görünüyordu ama idare edilebilirdi.

Elbiseyle bakıştık. Şu an için en makul seçenek bu gibi görünüyordu. Fazla düşünmeye de vaktim yoktu zaten. Kıyafetlerimi çıkarıp elbiseyi giydiğimde sorun olan boyu değil, çok farklı bir noktaydı. Dizimin üzerinde bitip etekleri uçlara doğru dökümlü olduğu için rahatsız etmiyordu ama kemer belime tam oturmuş, basen kısmı ise iyice sarmalamıştı.

Anlaşılan Nurevşan'la bedenlerimiz bu denli uyumlu değildi. Aynadaki yansımama bakarken omuzlarım düştü. Neydi bu şimdi? Jennifer Lopez'in Türkiye temsilcisi miydim ben? Bu ince belin ve dolgun kalçaların hiçbir anlamı yoktu! Annemden kalan bu genetik mirası ben yıllar boyunca saklamak için uğraşmıştım ama annem *yokuşun inişi, götün genişi güzeldir, kızım*, demeyi tercih ediyordu. Annemin sesi bir yana dursun, aynadaki aksimle bakışmaya devam ederken zihnim istemsizce beni geçmişe sürüklüyordu. Yıllardır böyleydi durum, bir anda herhangi bir şey sebep olabiliyordu zihnimin dehlizlerinde kaybolmama. Tıpkı şimdi olduğu gibi düşüncelerimin ucunu tutamadan kendimi o anlarda buldum. *Hayatımdaki renklerin eksik olduğu ve benim bunu kızlarla karşılaşana dek fark edemediğim yıllar...*

Vücut hatlarım belirginleşmeye başladığı andan itibaren bol ve dökümlü kıyafetler giyerek kendimi saklamıştım. Koyu renkler giyer, renkli giymekten kaçardım. Dikkat çekmemek için daima en basit ve olaysız kıyafetlere uzanırdım. Ergenlik yıllarımda dolabım siyahtan ibaretti. Siyah bol tişörtler, bol pantolonlar ve bol kazaklar...

Hayatımda pembeye dair ne varsa atarken aslında kalan tüm renkleri de sakladığımı anlayamamıştım. Küçük ve toydum. Büyüdüğümü sanıyordum ama hâlâ küçüktüm. Üniversiteye gelene kadar bu döngü böyle devam etmişti. Ta ki Melike'yle aynı odaya düşene kadar. Tek başına dışarı çıkmayan, sosyal anksiyetenin dibini gören, İstanbul gibi bir şehre aniden düştüğü için panik atak krizleri yaşayan Ayperi için Melike gibi biriyle karşılaşmak, başlı başına bir devrimdi.

İlk karşılaştığımızda kıvırcık saçlarının bir kısmı kızıldı. Hem de parlak bir kızıl. Üzerinde *fuck problem* yazan tişörtü, kaşında pircingi, tırnaklarında soyulmaya yüz tutmuş kırmızı ojeleri ve ağzında en rahat şekilde çiğnip patlattığı sakızı vardı. Her akşam odaya sarhoş geliyor, *a be içmeyebek niye doğduk beya*, diye bağırarak kendini yatağa atıyordu. Sınırı ve limiti yoktu. Hesapsız, sorgusuz ve pervasızca yaşıyordu.

Yıllar boyunca kabuğunda saklanmış, bu kabuğu kırmak için kendine meydan okuyarak İstanbul'a okumak için gelen Ayperi onu dehşet içinde izliyordu. Sessizce yatağıma siniyor, ders çalışıp aynı sessizlikle uyumayı tercih ediyordum ama Melike bu ürkekliğimi fark etmiş, her zamanki sıcakkanlılığıyla yaklaşmıştı.

İlk zamanlar odada sadece ikimizdik. Dağınık, fazlasıyla pis ve sorumsuzdu ama inkâr edemeyeceğim bir şekilde sıcak bir yönü vardı. Bir süre sonra odamızda kalan son boş yatağa Şeyma gelmişti. Asıl devrim tam olarak bu andan sonra başlayacaktı. Kırşehirli olan Şeyma, Melike'nin aksine sert, soğuk, ciddi ve benimsediği değerlere sıkı sıkıya bağlıydı.

Sürekli kaşları çatık geziyor, Melike'ye dair her şeye söyleniyordu. *Bardağını al, yatağını topla, banyoyu temizle, arkana bak* kavgaları en basit olanlarıydı. Şimdilerde aralarından su sızmayan bu ikili, o günlerde azılı düşmandı. Biri Hacivat ise diğeri Karagöz, biri Seferoğulları ise diğeri Tellioğullarıydı.

Melike'nin her hareketi Şeyma için sorundu. Sövmesi, içmesi, dağınıklığı, dikbaşlılığı hatta yerdeki saç teli bile. Aşırı asi ve başına buyruk yaşamaya alışmış olan Melike'yi ise Şeyma'nın her sözü boğuyor, ikisi yüzünden odada kavga sesleri asla eksik olmuyordu.

Ama fırtınanın büyüğü, Melike'nin *50 Cent*'e ait bir posteri odanın duvarına asmasıyla kopmuştu. Şeyma buna karşı gelmişti. Duvara değil, kendi

Ninova

dolabına asmasını teklif etmişti ama Melike için *50 Cent*'in dokunulmazlığı vardı. O dönem için kulağından onun şarkıları eksik olmazdı. Şeyma'nın bu isteğine karşı geldiğinde laf kavgası kısa sürede alevlenmiş, sıfırlanan tahammül ve gerilen sinirlerin de etkisiyle tekme tokat bir kavgaya dönüşmüştü.

O günden sonra odadaki gerginlik seviyesi zirvelerdeydi. Şeyma odasını değiştirmek istemiş ama başarısız olmuştu. Korkunç günlerdi, korkunç...

Zaten yeterince içsel savaşım varken, bir de dış güç olarak bu ikilinin savaşına denk düşmek inanılmazdı. Çünkü odadaki iletişim için tek tampon bölge bendim.

Müziği kıssın, şuna söyler misin Ayperi?

Pero, şuna söyle sussun!

Ayperi, şuna söyle, donunu yerden alsın.

Pero, söyle ona, don benim donum. Ona ne?

Başıma yazma sarıp dertli dertli ileri geri sallandığım günlerdi. Ben yeni bir hayata düşmenin sancılarıyla mı uğraşacaktım yoksa bunlarla mı? O an için hiçbir şey aldığım bu cesur karara yardımcı olmuyordu. Bu saçma kaos birkaç hafta sürmüştü. Ama okuldan yine saatlerce yürüyerek geldiğim bir gün Şeyma'yı Melike'nin yatağına oturmuş, yüzündeki yara izlerini temizlerken, Melike'yi ise Şeyma'nın alnına bant yapıştırırken görmek beklenmedikti.

Yine kavga ettiklerini sanmıştım ama olay çok daha başkaydı. Anlattıklarına göre Melike'nin birkaç hafta konuşup ayrıldığı flörtlerinden birinin eski sevgilisi onu yurdun arkasında köşeye sıkıştırmış, yanına aldığı birkaç kişiyle birlikte dövmeye ve eski sevgilisinden uzak durmaya zorlamıştı. Melike direnmişti ama sayıca fazlaydılar.

Onu saldırmaya başladıklarında masum masum marketten dönen Şeyma bu ana denk düşmüş ve gördüğü şeye kayıtsız kalamayarak nefret de etse Melike'nin yardımına koşmuştu. Yardım etmek için Melike'yi arkasına alıp karşılarına dikilmiş ve ılımlı olmaya çalışmıştı ama karşı tarafın istediği anlayış değil, sert bir kavgaydı.

Şeyma ve Melike bu isteğe kayıtsız kalamadan kavganın hakkını vermişti tabii ki. Dayak yemişlerdi ama o günden sonra Melike, Şeyma'ya karşı yumuşamış, söylediği şeyleri sakince yapmaya başlamıştı. Karşı gelmemiş, bağırmamış, diklenmemişti. Şeyma ise ona karşı olan önyargılarını yavaş yavaş yıkmıştı. Günler geçtikçe kavgalar azaldı, kahkahalar çoğaldı. Sessiz ama derin bir bağla kenetlendiğimizi hissettiğim ilk anlardı.

Sayısız anı biriktirdiğimiz, birken biz olduğumuz kıymetli zamanlar...

Bir süre sonra dolabımdaki siyahlar onların yanında basık ve ıssız gelmeye başlamıştı. Yıllar sonra kendime aldığım ilk renkli kıyafeti onlara gösterdim. Mavi gömlek ve dar kot pantolonu ben seçmiştim. Ruhları duymadan beni bunun için cesaretlendirmişlerdi. Beni bu kıyafetler içinde gördüklerinde oyle neşeli kahkahalar atıp övgüler yağdırmışlardı ki minik Ayperi utangaç bir edayla bacağıma sarılmıştı.

Bedenimi saklamanın anlamı neydi? Mesele beden değil, pis zihniyetti. İstanbul'a yeni bir hayat kurmaya geldiysem eskiye dair her şeyi yerle bir etmeliydim. Aynadaki aksimle uzun uzun bakışmış, saçlarımı açarak omuzlarıma dökmüştüm. Saklanmak nafileydi. Zaten saklanmak niye vardı ki? Kaçması gereken ben değildim.

Yıllardır elimden sessizce tutan minik Ayperi'nin elimi bırakıp kendi etrafında döndüğünü gördüğüm ilk an o gün olmuştu. Anladım ki kendimi iyileştirmeye dair attığım her adım onu mutlu ediyordu. Tüm renksiz kıyafetlerimden kurtulduğumda dolabımda siyaha dair bıraktığım tek şey karanlık bir kutu oldu. En köşeye saklayıp üzerini renkli kazaklarla örttüm. Ne açmaya cesaret edebildim o kutuyu ne de atmaya. O yok olduğunda minik Ayperi de gidecek gibiydi. Kıyamadım.

Kırmızı bir kazakla annemin karşısına dikildiğimde, dakikalarca bana sarılıp ağladığı an zihnimde tüm canlılığıyla varlığını koruyordu. Gözyaşlarının nedeni kırmızı kazak değil, minik kızıydı, farkındaydım.

Evdeki ani değişimimi, sessizleşmemi ve her gece başımı kalbine yaslayarak uyumamdaki garipliği anlamıştı. Ellerimi tutarak benden özür dilediğini hatırlıyordum.

Çok mu özledin beni, anneciğim? Neden böylesin? Söyle annene? Yengen mi kızdı yoksa?

Soruları karşısında anneme daha sıkı sarılmaktan başka bir şey yapamamıştım. Ölmemeli, benim annem hep yaşamalıydı. Anneler hiç ölür müydü? Onlara ölmek olmamalıydı.

O kendince bu hallerimi hastalığı nedeniyle aniden bozulan düzenimize ve küçük kardeşim Muzaffer'in bakımının bana kalmasına bağlıyordu, farkındaydım. Bu zamana kadar el bebek gül bebek büyüttüğü çocuklarının düzeni yerle bir olmuştu. Bizi amcamlara bırakmak zorunda kaldığı için ona küstüğümü düşünmüş, günlerce ellerimi öpmüştü.

Küsmemiştim, küsmezdim. Kalp ameliyatının anısı olarak göğsünde boylu boyunca uzanan kesik izini tedirginlikle izler, ona bir şey olmasından delicesine korkardım. Annelere hasta olmak da yasaklanmalıydı.

Geçmişin çarpıcı anılarından sıyrılıp kendime geldiğimde aynadaki aksime bakmaya devam ediyordum. Kollarımdan dökülen tüller hoşuma

gitmiş, elbisenin yakıştığına ikna olmuştum. Bunca şeye kafa tuttuğuma göre bu elbiseye de kafa tutabileceğimi düşünüyordum. Fırtınalardan bu gulmuş, sarp kayalar ve denizler aşmıştım. Bir elbisede yenilecek değildim. Çenemi olabildiğince yukarı diktim. Ellerimi her zamanki gibi kelebek şeklinde bedenime dolayıp omuzlarımdan kavradım ve kendi bedenime sarıldım.

"Güzelsin, Ayperi. Güzelliğini sev. Bedenini sev, vücut hatlarını sev. Kendini sev, kendini sev..."

Başımı kararlılıkla salladım. Kendimden emin bir şekilde arkamı dönüp yatağa attığım kıyafetlerimi katlamaya meylettim ama kendimi sevme çalışmamın etki süresi kısa sürmüştü. Adımlarımın bir kez daha telaşla dolaba yönelmesine mâni olamadım.

"Allah kahretmesin, uzun bir hırka falan yok mu bu dolapta?"

Yoktu. Nurevşan'ı tanımıyordum ama bütün iyi dileklerimin hedefinde bugün o vardı. "Abartma, Ayperi, bir şey yok!" Kıyafetlerimi katlarken anksiyetemi tetikleyecek düşüncelerden uzaklaşmayı denedim. Öyle bir belaydı ki ben kurtulmaya çalıştıkça zayıf bir noktamı buluyor ve dişlerini zerre acımadan oraya geçiriyordu.

Ama buna boyun eğmeyecektim! Tüm korkulara kafa tutarak ezmiştim, bu korkumu da ezebilirdim. Dakikalardır ayna karşısında düşüncelere dalmışken geç kalmam daha kritik bir olaydı. Buna odaklanmayı seçtim. Montumu ve çantamı alarak odadan çıktım. Ömer hâlâ odasında olmalıydı ki kapısı kapalıydı. Parmaklarım saçlarımı düzeltirken koşar adım salona ilerledim.

Montumu ve çantamı tekli koltuğa bırakırken uyuduğum koltuğa yönelmiştim. Ruhuma işleyen anne öğretilerinden biri olan *kızım, yaptığın iş bana, öğrendiğin sana* mottosu hayatımın her alanındaydı. Battaniyeyi katlayıp yastığı düzelttim. Koltuğun yastıklarını düzelterek, sızıp kaldığım noktayı derli toplu bırakmaya çalıştım.

"Ayperi, hazır mıs-" diyen Ömer'i duyduğumda hızla doğruldum. Bir elinde kahve bardağı, diğerinde sandviç olduğunu düşündüğüm bir şey tutuyordu. Ama odaya adım attığı an cümlesi yarım, içtiği kahve ise boğazında kalmıştı. Öksürüğü aniydi. O da beklemiyor olmalı ki elindeki kahveyi dökmemek için hızlı adımlarla ilerleyip kupa ve sandviçi masanın üzerine bıraktı. Yüzü kızarmış, eli göğsünde kalmıştı.

Siyah pantolonu ve haki yeşil salaş gömleği içinde her zamanki gibi şık ve karizmatikti. Dağınık saçlarını toparlamış, gözlerindeki uyku mahmurluğunu dağıtmıştı. Ama girdiği öksürük krizi [illegible]len patlamak üzereydi.

Elini art arda göğsüne vurarak boğazında kalan parçadan kurtulmayı denedi.

Küçük ama hızlı adımlarla yaklaştım. "İyi misin? Ne oldu?" Sırtına en nahif şekilde iki sille attım. Anadolusal, anam babam usulü tıp bilgimi konuşturdum. Bedeninde bir olumsuzluğu daha kaldıramayacaktım. Bir kere daha sırtına vururken, "Helal, helal," dedim.

Elini *bir şey yok*, der gibi salladı ama suratı hâlâ kırmızıydı. Şok ve şaşkınlık dolu ifadesi bana döndü. Kısa bir an bakıştık. Kafasına taş atıp beş dikiş atılmasına neden olduğum gün gibi bakıyordu. Boş ve alık...

Bir adım geriledim. "İyi misin?" Alık bakışları sürerken başını aşağı yukarı sallamakla yetindi. "Harika, o zaman hemen çıkalım." Arkamı dönüp hızla koltuktaki montumu ve çantamı almak için ilerledim. Arkamı döndüğümde ifadesinden hiçbir şey eksilmemişti ama toparlanmayı deniyor gibiydi.

Dudakları bir şey söylemek için aralanmış, ne diyeceğini bilemez bir şekilde geri kapanmıştı. Başı bir sola büküldü, bir sağa. "Bir şey sorabilir miyim?" dedi. Montumu giyiyordum. Onaylayan bir mırıltı çıkardım. "Bu giydiğin şey Nurevşan'ın dolabında mıydı?"

Yine mırıltıyla onayladım. "Dolaptaki en makul şey buydu, emin ol."

Anında dikleşti. "Sevmediysen boş ver. Yol üstünde bir butik var. Hızlıca bir şeyler alırız, ha?" Eli bana doğru havalandı ama ne söyleyeceğini kestiremiyor gibiydi. "Bedenleriniz çok da aynı değilmiş. Yanıldım sanırım." Küçük bir öksürükle yutkundu. "Şu an bayağı bir aydınlandım."

"Yoo," dedim anında. "Tam oldu işte." Çantamı koluma sabitleyip ona doğru ilerledim. "Hadi, yeterince geç kaldım zaten. En azından ikinci derse yetişeyim. O zaman daha az başım ağrır." Yanından geçip hole yöneldim.

Vestiyerin önüne geldiğimde küçük bir an ona bakma dürtüme engel olamadım. Biraz önce ben misali burnundan ve ağzından püskürttüğü kahvesini tek seferde kafasına dikmiş ve koca kupayı saniyeler içinde masanın üzerine bırakmıştı. Arkasını dönmeden önüme döndüm. Beyaz spor ayakkabılarımı dolaba kaldırmış olabileceğini düşünürken dolabın yanında, kendi spor ayakkabılarının yanında gördüm.

Büyük ayaklarının yanında benim spor ayakkabılarım küçücük kalmıştı. Ama asıl mesele ayakkabıları bulmak değil, giymekti. Çünkü bunun için eğilmem gerekiyordu ve kalçama bu denli oturan bir elbiseyle eğilmek ise bir hayli zordu. Elbisenin dikişlerini patlatma ihtimaliyle bir an korktum. Pahalı bir markaya aitti. Seyirhanlara bir kere daha borçlanmak istemiyordum. Hele de bunu koca kalçalarım yüzünden yaşarsam daha da zoruma gidecekti.

Yana doğru tüm zarafetimle eğilerek ayakkabıları giymeyi denedim ama çantam kolumdan sıyrılıp yere düştü. Çantayı alırdık da ayakkabıyı nasıl giyerdik? Ağır ağır eğilmeyi denedim. Bir elimle duvardan destek alarak bunun için çabalarken Ömer aniden önümde belirmişti.

Bir anda eğilmesini beklemiyordum, spor ayakkabımın bağcıklarını genişletip giymem için önüme bırakmasını da. Kelimelerim yönünü kaybetti. Saçlarına ve omuzlarına bakmaktan başka bir şey yapamadım. Ayakkabımın diğer eşini de aynı şekilde önüme bıraktı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanırken yanaklarımın kızarmaya başladığına emindim. Yersiz ve aniden bastıran bir mahcubiyetle ayakkabılarımı giydiğimde başını yerden kaldırmadan iplerini bağlamaya başlamıştı. "Gerek yoktu." Sesim belli belirsizdi. "Zahmet oldu."

Bir ayakkabımı bağlamış, diğerine geçmişti. Derin nefes verdiğini duydum. Düğümü attığında küçük bir an eli ayakkabımın üzerinde kaldı, başını yerden kaldırmadı. "Dışarısı çok soğuk. Akşam daha da soğuk olacakmış, öyle diyorlar."

"Çünkü kış, Ömer."

"Evet!" derken anında ayaklandı. "Kış, Ayperi. Sen böyle üşürsün. Zaten hep üşüyorsun, daha da üşürsün." Boynu sola büküldü. "Bak, aklım sende kalır. Sen gel, beni dinle. Aşağıdaki mağazadan başka bir şey alalım."

Önünden ilerleyip kapıya yöneldim. "İyi niyetin için çok teşekkürler. Ben kendi vücut ısım için endişelenebiliyorum, merak etme." Kapıyı açıp onun gibi kenara çekilerek önden çıkması için reverans yaptım. "Artık gidebilir miyiz?"

İlk defa gördüğüm bir şekilde huysuz bakıyordu. Düşük omuzlarla vestiyere ilerleyip yeşil parkasını aldı. Silahını beline takıp yeniden salona yöneldi. Arkasından bakakaldım.

"Nereye?"

"Dilime kurşun sıkmaya," diyen homurtusunu duydum. "O kadar haklısın ki bana kızmakta. Keşke seni uyandırmak için daha çok efor harcasaydım." Masanın üzerine bıraktığı sandviçi alıp yeniden bana yöneldi. Yanıma geldiğinde sandviçi uzatmıştı. "Nasıl seversin, bilmiyorum ama peynirli ve domatesli."

Ben sandviçi alırken o montunu ve ayakkabılarını giyiyordu. "Sen yemeyecek misin?"

Derin, sıkıntı dolu bir nefes verip reddetti. "Ayılamadım, bugün gün boyu da ayılamam. Sen ye." Önden çıkmam için eliyle her zamanki nezaketini gösterdi. "Buyurunuz."

Nirvana

Dışarı çıkıp asansöre yöneldim. Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra yanımdaydı. Şanslıydım ki asansör bu kattaydı. İçeri girip yan yana durduk. Kapılar kapandığında karşımızda kalan aynadan birbirimizi görebiliyorduk. Asansörün her yeri aynayla donatılmıştı.

Gözleri bendeydi. Yazlık bir elbisenin üzerine mont giymiştim. Çölde gezen kutup ayısından farkım yoktu. Yeşil gözleri aynadaki aksime bakmayı sürdürüyordu. Dudakları incelirken sıkıntı dolu bir nefes daha verdi. Eli boynundaydı. Sabah ağrıdığını iddia ettiği kısma doğru boynunu eğip büktü. Sonsuz bir zaman dilimine girmiş gibiydik. Lanet olsun ki yine utandığımı hissediyordum.

Bakma şöyle be adam, bakma!

Aynı saniyelerde asansör durmuş, kapılar açılmıştı. Dışarı çıkmak için bir adım attığımda dün merdivenlerde karşılaştığım tatlı kadın elinde simit poşetiyle karşımdaydı. Bizi yan yana gördüğünde dudaklarında derin bir tebessüm belirdi. "Ömerciğim, günaydın."

Ömer de küçük tebessümlerinden birini sundu. "Günaydın, Filiz Hanım." Baş selamı verip seri adımlarla kapıya yöneldi. Arkasından ilerlemek için bir adım atıp nezaketle adının Filiz olduğunu öğrendiğim kadına gülümsemiştim.

Yanından geçip uzaklaşacağım anda, "Venüs'ün güzelliği var sende," dedi.

Adımlarım durdu. Anlamadığımı belirtmek adına, "Efendim?" dediğimde benim aksime gülümsüyordu.

"Dün söyleme fırsatım olmadı. Boğa'ya Terazi, değil mi?" Eli yüzüme uzanıp aniden sol yanağımdaki gamzeye değdiğinde irkilmiş ama sakinliğimi koruyabilmiştim. Parmağını derin çukurdan çekmeden, "Gamzeler aslında birer hastalıkmış," dedi. "İnsana hastalık olarak verilen bir şeyin bu denli güzel görünmesi ne garip, değil mi? Ödül mü yoksa ceza mı? Bilemiyor insan." Parmağını çekti. "Senin gamzelerin ödül mü yoksa ceza mı? Peki, ya güzelliğin? Ağırdır Venüs'ün tüm gezegenlerine sahip olup güzelliğini sırtlanmak. Bu güzelliğin ödül mü sence yoksa ceza mı?"

Şaşkın tebessümüm dudaklarımda donup kaldı. Bana ceza olan her şeyi sadece ben bilebilirdim. Burcumu ve yükselenimi aniden söylemesi gibi dilinden dökülen her söz beklenmedikti.

Şaşkın bakışlarım karşısında tebessümü derinleşti. Eli yanağımdan uzaklaştı. "Adını sorsam söyler misin?"

Benim cevap vermeme fırsat olmadan dış kapının önünde bekleyen Ömer, "Ayperi, gelmiyor musun?" diye seslendi. *Senin yüzünden geç kaldım*, diye sonra yine bana yükselme."

"Ayperi," dedi Filiz Hanım. "Ne güzel bir isim. Ay gibi guzel o... peri..." Aldığı cevaptan memnundu. Gülüşü tüm yüzüne yayılırken, Ö... kapıyı kapatıp dışarı çıkmıştı. Filiz Hanım kendi kendine kıkırdadı. Y... tatlı ve ürkütücüydü. "Ona *dolunayı takip et, kaderin ay ışığında saklı* de... diğimde gülmüş, inanmamıştı." Keyifli kıkırtısıyla asansöre yöneldi. "Ah şu gençler... Söylediklerimizi deli zırvası olarak görmeniz ne büyük hata. Bunca yıl boşuna mı yaşadık?"

Sadece izliyordum. Tüm kelimelerim başını alıp gitmiş gibiydi. *Kaderin ay ışığında saklı* cümlesi de mıh gibi aklıma kazındı. Asansörden içeri girdiğinde kapılar kapanmadan önce tatlı bir tebessüm sundu. "Görüşürüz Aypericiğim. Kendine dikkat et."

Kapı kapandı. Kendi yansımamla karşı karşıya kaldım. Neydi bu şimdi? Adımlarım çıkışa yönelirken düşünceler adımlarımı ağırlaştırmıştı. Dışarıya adım attığım anda ise bacaklarıma soğuk rüzgâr çarpmış, iki büklüm olma isteğime zor engel olmuştum. Ömer tam karşıda, arabasının önündeydi. Koşar adım yanına vardığımda sürücü koltuğuna yöneldi. Ön kısımdaki derin çiziğe bakmamaya çalışarak ilerledim. Şu an bir can sıkıntısı daha kaldıramayacaktım.

"Kim bu Filiz Hanım?" dedim anında. Üşüdüğüm için bacaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Yanına oturduğum anda ise hangi ara çıkardığını bilmediğim parkasını bacaklarımın üzerine bırakmıştı. Üşüdüğümü fark etmiş gibi sarmaladı.

"Ne yapıyorsun?" dedim şaşkınlıkla.

"İnat etme, soğuk," derken geri çekildi. "Kapıdan çıkıp, arabaya gelirken bile titriyordun."

"Klimayı açarız, al şu montunu."

"Klima beni çarpıyor, olmaz." İtiraz hakkı vermeden önüne dönmüş, arabayı çalıştırmıştı. "Ne sormuştun az önce? Bir daha sor, kafam yerinde değil."

Yine kızardığımı hissediyordum. Montunun içi sıcacıktı. Bir elimi yanağıma yaslayarak kızarıklık hissinden kurtulmaya çalıştım. "Filiz Hanım'ı sormuştum."

"Medyum. Doğum haritası zırvalıklarına falan bakıyor. Hep konuşur, çok ciddiye alma." Duraksadı. "Ya da al," dedi aniden. Özenle kaçtığım yeşilleri gözlerime dikti. "Bana *ay ışığını takip et*, dediğinde saçmaladığını düşünmüştüm ama olanlar ortada." Önüne dönerken bir şeyler konusunda yeni aydınlanıyor gibiydi. "Doğru ya, bunu bana defalarca söyledi. Daha önce nasıl aklıma gelmez?"

İnsan bu net hallerine bir yerden sonra alışıyor ya da bağışıklık kazanıyordu. "*Önce sen benim bölgeme geldin*, dediğin gibi şimdi de *haritamda sen ol*, de ve tam olalım."

Bakışları yoldayken parmağını bana doğru salladı. "Tam olarak öyle!"

Göz devirdim. "Doğum haritana mı baktırdın?" Oldukça ciddi bir konuya giriş yapmıştım. "Bu Filiz Hanım ne kadara bakıyor? Ben de bir gideyim."

"Tabii ki öyle bir şey yapmadım. Kendi bildiğimi okurum, gezegenlerden emir alacak değilim." Bu defa oldukça ciddiydi. "Filiz Hanım gördüğü her yerde bir şeyler sallıyor." Bir konuda daha aydınlandı. "Lan, sallamıyor. Geçen hafta *merdivenlere dikkat et*, demişti. Sanırım ben bu kadını yıllarca fazla hafife aldım."

"Yani şu an gezegenlerden emir almayı kabul mü ediyorsun? Az önce küçümsüyordun."

"Söylediklerinin bu denli denk düştüğünü fark etmemiştim." Göz ucuyla bana bakıp yola döndü. "Az önce sana ne dedi?"

Kollarımı göğsüme bağlayıp derin bir nefes verdim. "Venüs'ün güzelliğini almışım falan filan."

Aydınmış ifadesi büyüdü. "Gidip Filiz Hanım'dan helallik istemem lazım. Kadına bunca zaman *saçmalıyor*, derken büyük bir hata içindeymişim. Söylediği her şeyde bu kadar haklı olması inanılmaz." Göz ucuyla yeniden bana baktı. "Bu arada, bana sık sık gelirsen seni her gördüğünde bir şeyler söyler. Bu şekilde para vermeden doğum haritası zımbırtısını bedavaya getiririz. Ne dersin?"

Krizi fırsata çevirme yeteneği inanılmazdı. İstemsizce güldüm. "Sinirlerimi bozuyorsun, sus artık."

Güldü. "Ne var? Gayet makul bir plandı."

İsteğimi yerine getirip gerçekten sustu. Yaklaşık beş dakika konuşmadı. Midemin bulandığını hissettiğimde sandviçi açıp yemeye başladım. Geriliyordum. *Yapma, Ayperi, yapma. Başka bir şey düşün! Say, kızım. Padişahları en baştan say.*

Osman, Orhan, I.Murad, Yıldırım Beyazıt, Çelebi Mehmet, II.Murad...

Sandviçimden küçük parçalar koparırken göz ucuyla ona bakmayı denedim. *Biz şu an ne yaşıyoruz, Ayperi?*

Soru sorma, saymaya devam et, Ayperi. Fatih Sultan Mehmet, II. Beyazıt, Yavuz Sultan Selim, I. Ömer, II. Ömer, III. Ömer...

Hangi Ömer? Ne diyordum ben?

Neden bu denli gerildiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Adam konuşsa daha az geriliyordum. Sessizliği garipti. Radyoya uzandığında gerginlik

seviyemin doruk noktalarına ulaşacağına emindim çünkü bu radyo kanalı benden yana konuşmuyordu. Çok geçmeden artık ezbere bildiğim kadının sesi zarif bir neşeyle aramıza kuruldu.

"Evet, herkese günaydınlar, efendim. Ben, Ahuzar. Bol neşeli günler diliyorum hepinize. Bugün tutku dolu bir gün olsun istiyorum ve o yüzden lafı çok uzatmadan sizi müziğin büyülü notalarının koynuna bırakıyorum. Aşk hep sizinle olsun."

Küçük bir ısırık almak için dudaklarıma yaklaştırdığım sandviçle radyoya ters ters baktım. *Ahuzar Hanım, sizin başka işiniz yok mu? Zaten geginim, neden şarkı seçimleriniz asla yardımcı olmuyor?* Sabahın bu kör saatinde aramıza kurulan şarkı da hiç yardımcı olmuyordu.

"Bakması ne zormuş ah o güzel yüzüne,
Toplamış yine bütün güneşi üstüne. Kamaşıyor gözlerim bebeğim,
Öyle gülmek olur mu gözünü seveyim."

Ya radyonun bana garezi vardı ya da Range Rover'ın bana olan öfkesi hâlâ geçmemişti. Ömer bu şarkıyı da kulağıma sokmak ister gibi sesi açtığında ifadesizce dışarıyı izlemeye çalışıyordum. Şu noktada tek bir net cümle kursa yediğim sandviç boğazımda kalabilirdi.

"Cennet dudaklarınmış, Öp, de öleyim."

Şarkı devam ederken yolu izlemek dikkatimi dağıtmaya yetmiyordu. Radyo bir başka şarkıya geçmişti ve çok şükür bu defa daha normal bir şeyler çalıyordu. Midemden minik sesler yükselmeye başlamıştı. Yeniden sandviçten küçük bir lokma almaya meylettim ama bakışlarım hafifçe ona kaymıştı. Tek başıma yemek rahatsız hissettiriyordu. İçimden geleni yapma isteğime engel olamadım. Sandviçi ikiye bölüp yarısını ona uzattım. Göz ucuyla elime bakıp yeniden yola odaklanmıştı.

"Cık," dedi her zamanki gibi. "Sen ye."

Sen bilirsin, der gibi omuzlarım havalandı. Geri çekerken aniden sandviçi elimden alması ise oldukça aniydi.

"Sana da hiç nazlanılmıyor, ha," diye homurdandı. "Biraz daha ısrar etmen gerekiyordu. Ne diye hemen geri çekiyorsun?" Sandviçten büyük bir ısırık alarak tek seferde yarıya indirdi.

Zihninden geçenleri çözmek zordu. Önüme dönüp, onun aksine küçük parçalar ısırarak kendi sandviçimi yemeye başladım. "Beni daha yakından tanıyorsun işte. İstediğin bu değil miydi? Beğenmiyorsan anlaşmaya şu an son verelim."

"Hayır," dedi geniş geniş. "Harika bir özellik, bayıldım." Keyifle güldü. Ben sandviçi yarılamadan hepsini yemişti. "Tam benlik hatta. Bana ısrar

edersen anında yelkenleri suya indiririm ama sayende ilişkimiz diri kalıyor, güzelim. Lütfen böyle devam et."

Göz devirdim. "Bir ilişkimiz yok, başkomiser."

"Şimdilik," dedi imayla. "Geleceği bilemeyiz."

Göz ucuyla baktığımda kırmızı ışıkta durmuştuk. Ben ona bakmadan bana bakıyordu. Radyo sunucusu Ahuzar Hanım'ın bana garezi olmalıydı. Bir adam avazı çıktığı kadar canımı sıkacak bir şarkıyı dile getiriyordu.

"Uyuyup uyanıp seni izlicem,
Yeni dövmen olup tenine işlenicem.
Şarkımız bile olacak hatta
Sana kimse bir sen etmez, diyecem.
Mecburum sana, mecburum,
Sen çölsen ben Mecnun'um.
Hem asi hem en iyi huyun,
Saplandı şu gönlüme bir sarı kurşun."

Birbirimize yandan bakarken dudağının bir köşesi keyifle kıvrıldı. Kaşları havalandı. *Ben susuyorum, şarkılar konuşsun,* der gibiydi. Kısa bir andı ama gözlerinden göğsüme atılan bir halat hissettim. Tehlikeli bir manyetik alanı vardı, çekiyordu. Radyodaki adam âdeta boğazını yırtarcasına bağırdı. İnatla gözlerimi kaçırmadım. *Ondan utanma, Ayperi. Hayır! Bu normal değil, yapma!*

"Sen bana sor,
Nasıl biriyim?
Herkes mavi,
Ben griyim.
Yani nasıl anlatayım?
Güneşli havada yün bere gibiyim."

Gözlerimi kaçırmadan, "Başkomiser, kendine bu kadar güvenme," dedim.

"Sen beni al,
Çiz bir güzel.
Kıyak olsun denizlerimiz,
Üstünden belki de vapurlar geçer,
Biz iskeleden seyrederiz."

Önümüzdeki araçlar ilerledi. Kırmızı ışık sarıya ve yeşile döndü. İnatla gözlerimi kaçırmadığımın farkındaydı. Dudağının köşesindeki serseri gülüş büyüdü. "Kendime güvenmiyorum," derken ilk defa gözlerini kaçıran o oldu. Araba ilerledi. "Ama kadere güvenirim. Vardır bir bildiği."

Bence hiçbir şey bildiği yoktu. Bu içine düştüğüm saçma olaylar silsilesinin hiçbir anlamı yoktu. Montumun cebindeki yarabandı ağırlaştı. Onu takip ettiğim ve o banka girdiğini gördüğüm için ölesiye pişmandım. İnsan bilmediği şeylere arkasını dönebiliyor ama bildiklerinden kaçamıyordu. Belki bunu bilmeseydim küçük Ayperi herkesten kaçarken, Ömer'in yanında oturup, tebessüm ederek bana bakmazdı.

Küçüktü o, korkularımı ondan bile saklamıştım. Mesele Ömer Seyrun değildi, mesele bendim. Kalbim buzdan, dikenden ve taştan ibaretti. Temas batar, üzerdim. Derdimden kopamaz, yanımdakine da dert olurdum. Duygularında bu denli gerçek olmadığını bilirken her şey daha kolaydı. Ağırdı tüm bunlar, kaldıramazdım. Anlamıyorlardı. Üzerdim, görmüyorlardı. Kendime bile verecek yaşam gücüm yoktu. Bir başkasına ne verebilirdim?

Zihnimdeki sesler omuzlarımı ağırlaştırdı. Başımı geri yaslarken kollarım göğsümde bağlıydı. Yolu, akıp giden hayatı izledim. Radyo bu defa vefasız sevgililere taş atıyordu. Üstüme alınmadım. Bu Range Rover kesinlikle üzerindeki derin çiziğin intikamını alıyordu benden. Telefonuma art arda bildirimler düştü.

Göz ucuyla baktığımda Şeyma'dan sayısız mesaj vardı. Şu an tüm bu mesajlara bakacak ruh halim yoktu. Gece gelmediğimi fark etmiş olmalıydı.

Ömer aniden o anlamsız ve beklenmedik sorularından birini daha yönlendirip, "Spor yapar mısın?" dedi.

Bakışlarım ekrandan ona döndü. "Ne?" Şaşkın ve boştu ifadem.

"Spor yapar mısın?" diyerek sorusunu yineledi.

"Ne alaka şimdi?"

"*Ne sorarsan cevaplayacağım*, demedin mi?"

"Bunu mu merak ettin?"

Başını sallarken mırıltıyla onayladı. Oldukça ciddiydi. "Evet, bunu merak ettim."

Kendi bu vücuda sahip olmak için uzun süre spor salonlarında vakit geçirmiş olmalıydı. Adamın başkomiser olduğu ve atletik yapısı da düşünüldüğünde şaşırtıcı bir soru değildi. Spora ilgi duyuyor olmalıydı. Benimle ortak nokta aradığının farkındaydım. *Film zevklerimiz aynı*, dediğinde dudaklarında beliren samimi gülüşü hatırlamak istemediğim halde anımsadım.

"Hayır." Bakışlarım yoldaydı. "Hatta yan gelir yatarım." Üzgünüm ama bu ortak paydada buluşacağımız bir alan değildi. Ben sabah yataktan kalkmakta bile zorlanıyordum. Ortak noktada buluşmazsak benden soğuyabileceği ümidiyle devam ettim. "Hareket sevmem, koşturma sevmem, spor sevmem. Yiyip, içip yatarım."

Benim bu yersiz umudumun aksine çok başka noktalara takılmaya devam ediyordu. "Daha önce yaptın mı peki?"

Dudak büzdüm. "Lisede voleybol takımındaydım ama kısa sürdü. Üniversite zamanlarında ise sosyal anksiyetemi yenmek adına Melike'yle tekvando kursuna yazılmıştık ama devamlılık sağlayamadım." Sandviçimden son lokmayı aldım. "Sanırım benim elim biraz ağır. Hocanın öğrettiği hareketi kursa gelen bir başkasıyla denerken, kızı hastanelik edince utancımdan devam edemedim."

Kahkahası beklenmedikti. Keyifle gülerek, "Şaşırmadım," dedi. "Tek usla başıma beş dikiş atılmasına sebep olmandan anlamıştım elinin ağır olduğunu."

Bu konuda mahcubiyetim asla azalmayacaktı. Gerçekten elim ağırdı. Çıkınıldım görünürdüm belki ama kızların kaldıramadığı yatakları kaldırır, kanepeleri çekerdim. Poşetleri ben taşır, ağır kolileri sırtlanırdım. Güçlü bir kız olmaya çalışırken pehlivana dönüşmek, benim seçimim değildi.

"Arkamdan gelirken ne yapmamı bekliyordun, Ömer? Dönüp kungfu hareketleri mi yapacaktım? Taşı aldım, savurdum işte." Aklıma düşen bir anıyla güldüm. "Küçükken yaylada bir arkadaşımla şakalaşırken, hızımı alamayıp bayırdan aşağı yuvarlamıştım." Kıkırtım büyüdü. "Çocuğun senin gibi başı yarılmıştı. Ertesi gün beni oyun oynamaya çağırıp o da benim kafamı yarmıştı." Elim saçlarımın içine ilerledi. Oralarda bir yerde yara izi olduğunu biliyordum. "Bir ay yaylada başımız sargılı gezdik ama oynamaya da devam ettik, inanılmazdı."

Dudaklarında derin bir tebessümle dinliyordu. "Sicilin geçmişe kadar uzanıyor yani öyle mi?"

"Üzgünüm ama evet." Heyecanla dikleştim. "Bir keresinde ne oldu, biliyor musun?" Ona döndüm. "Elimde bir taş vardı. Yere atarak sektirmeye çalışıyordum. Taşı bir fırlattım, meğer karşıdan arkadaşlardan biri geliyormuş. Kızın ayağına çarpıp tak diye alnına sekti."

İlgiyle dinliyor hatta arada bakışlarını yoldan koparıp bana bakıyordu. "Onun da mı kafasını yardın?"

Ilımlıydım. "Yarılmadı ama hafif morardı. Sonuçta yarılabilirdi de."

"Kesinlikle katılıyorum. Elinden sağ kurtulmayı başaran tek kişi olmuş. Tebrik edilmeli." Gülüşü tüm yüzüne yayılırken alaysı bir hali vardı. "Sonra ne oldu? O da mı sana aynısını yaptı?"

"Sonra..." dediğimde gülüyordum. Ama daha sonrası karanlık ve dibi olmayan bir kuyuydu. Oraya taş atmak, anıları yerinden kıpırdatmak istemiyordum. O gün annemin hastalığını öğrendiğimiz gündü. O andan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Ne ben koşarak oynamıştım ne de

arkadaşlarımla kavga etmiştim. Evde bebeklerimle oynamış, dışarıyı pencerenin arkasından izlemiştim. Gülüşüm ağır ağır solarken bakışlarım boşluğa takıldı.

Düşen ifademin farkındaydı. "Neden sustun?" dediğinde sesinde merak ve endişe bir aradaydı.

Ağır ağır önüme döndüm. "Hiç," dedim sadece. "Sonrası yok. O kadar. Son mutlu anılardı. Gerisi tozlu pembe bulutlarla kaplıydı. Dirseğimi yeniden cama yaslayıp yanağımı avuçiçime bıraktığımda sessizliğe gömülmüştüm. *Adama benden uzak dur, deyip neden her haltı anlatıyorsun, Ayperi! Ya tutarlı ol ya da sus!*

Radyoda bu defa Erkin Koray'ın nahif ve yıllara meydan okuyan sesi vardı. *İnan ki*, diyordu. *Senden başka kimse yok içimde.*

"Yüzüne bakmasam da
Başımı çevirsem de
Seni her gördüğümde,
Seni her gördüğümde..."

Sessizliğe gömüldüm. Zihnimdeki derin çukura düştüğümü fark etmiş gibiydi. Konuşmadı, konuşmaya zorlamadı. O gece bankta yaptığı gibi sessizce destek oluyordu âdeta. Belki de ona karşı her şeyi bu denli dökebilmemin sebebi bu anlayışlı haliydi. *Dök derdini, yargılamam*, diyordu. Unutulmaktı en büyük korkum, unutmuyordu. Dişlerimi sıkarak ona karşı içimde filizlenmeye başladığını hissettiğim güven tohumlarını sökmeye çalıştım.

Yapma, Ayperi, yapma...

Yandan kaçamak bir bakış atmayı denedim. İfadesizce arabasını sürüyor, içine düştüğüm girdaba yine saygı duyuyordu. *Sustukların kendinden ağır gibi*, demişti o gece. Tüm sustuklarımı bildiği için mi şu an benimle birlikte susuyordu?

Yol akıp gitti. Dediği gibi son derece hızlı sürüyor, bilinmedik ara sokaklardan geçiyordu. Tahmin ettiğimden daha kısa bir sürede okula yaklaştığımızda, sokağın başında durdurdum. Elif Hanım'ın dedikodularıyla ve Öçel Bey'in yersiz imalarıyla uğraşmak istemiyordum. "Burada durabilirsin," dediğim an durdu.

Bacaklarımdaki montunu kaldırıp, ona uzatırken bedenimi kaplayan sıcaklığın gitmesiyle ürperdim ama belli etmedim. "Teşekkür ederim."

Sessizce başını salladı. Çantamı alıp arabadan indiğimde soğuk ciddi anlamda bacaklarıma keskin bir bıçak gibi değdi ama umursamamaya çalıştım.

"Ayperi," dedi kapıyı kapatacağım anda.

Durmak zorunda kaldım. "Efendim." Bu kadar nahif cevap vermemi beklemiyor olmalıydı. Bir şey diyecekti ama cevap verdiğim an cümlesini unutup yüzüme bakakaldı. Birkaç saniye anlamsızca bakıştık. Daha fazla dayanamadım. "Bir şey mi söyleyecektin? Okula gitmem lazım, söyle ne söyleyeceksen."

Bocalamıştı. "Hiç," dedi aniden. "Yok bir şey." Yine kapıyı kapamaya niyetlendiğim an sesi yükseldi. "Ayperi!"

Bu defa kibarlık yoktu ses tonumda. "Ne var, Ömer?"

"Bir şey merak ettim." Söylemeye çalıştığı şey için bir nebze kıvranıyordu. "Bazen öğretmenler beyaz önlük giyiyor ya, senin de ondan var mı? Yani okulda beyaz önlükle mi geziyorsun?" Boş bakışlarımı gördüğünde ekleme yapma gereksinimi hissetti. "Hep merak etmişimdir, ondan soruyorum. Merakımı gidermek için yani."

Kaşlarım havalandı. "Bunu mu merak ediyorsun?" Cevap beklemeden kendi sorumu yanıtladım. "Gerçi neden şaşırıyorsam. Sen meraklı bir adamdın, öyle değil mi?"

Aynen öyle, der gibi sırıttı. "Tam olarak. Tüm sorularıma cevap vermek için bana söz verdiğini hatırlatmama gerek var mı?"

Derin bir nefes verdim. "Beyaz önlüğüm var ve evet, okulda her zaman onu giyerim." Geriledim. "Var mı başka soru?"

Aldığı cevaptan memnundu. Başını iki yana salladı. "Tüm merakım gitti. Teşekkürler."

Umutsuzca başımı sallarken kapıyı kapadım. Koşar adım okula ilerlerken ellerim elbisenin arka eteklerindeydi. Kalçadan patlatmamak için küçük ama hızlı adımlarla ilerliyordum. Oturduğum süre boyunca fazla gerildiğini hissediyordum. Okula ilerlerken, umduğumun aksine arabası yanımdan geçip gitmedi. Okulun kapısına geldiğimde arkama baktım. Hâlâ aynı noktadaydı.

Çabuk içeri gir, der gibi elini salladığında önüme dönüp içeri girmiştim. Ben gittim, o geride kaldı. Benim gittiğimden emin olana kadar yine yalnız bırakmadı. Kapıdan çok uzaklaşmadan arkamı döndüm ve Range Rover'ın karlı yoldan hızla ilerlediğini gördüm. Durup ona baktığımı görmemişti.

İlk defa o gitti, ben arkasından baktım. Zihnim ve göğüs kafesimdeki dikenlerle kaldım. Kendime battıkça battım, kanattıkça kanattım.

Zor zamanlar sözleşmiş gibi üst üste geldiğinde, tek çözüm hepsini görmezlikten gelmek olmalıydı ama Melike Özben için zor zamanların üst üste geldiğini söylemek yetersiz bir kelime olacaktı. Zor zamanlar âdeta tekme tokat saldırıyordu.

Sıkıntılı bir nefes verirken adımları yavaş ve bıkkınlık doluydu. Kıvırcık saçları karışık bir haldeydi çünkü birkaç dakika önce ensesinde toparlanmış çalıştığında kopan toka nedeniyle küçük çaplı bir sinir krizi geçirmişti. Hiçbir şeyi yoluna koyamadığı gibi saçlarına da söz geçiremiyordu

O zaman Melike Özben'in hayatında, yolunda olan şey neydi?

Saçlarını düzeltmek adına avuçlarıyla bastırdı. Kaçmak nafileydi. Bu gerçeklerle yüzleşmeliydi. Sağlık kliniğinin sessiz koridorlarında küçük adımlarıyla ilerledi. Doktorun odasının önünde durmuş, istemediği halde sekreter kadınla yüzleşmek zorunda kalmıştı. Stresliydi ve korkuyordu. Ama hiçbir zaman belli etmemişti. *Tıpkı şu an yaptığı gibi.*

"Kolay gelsin," dedi kadına. "Randevum için gelmiştim."

Siyah saçlarını ensesinde sıkı bir atkuyruğuyla bağlamış olan sekreter kadın göz ucuyla bakmış, önündeki kâğıtlardan kopmamıştı. Orta yaşlarda, iri ve neşe kavramı olmayan bir kadındı. Tıp dünyasını derinden sarsacak bir ilaç için çalışmıyorsa bu ilgisiz hali Melike'nin zaten son noktada olan sinirlerini germek için yeterliydi. Bu kadının nemrut yüzünü görmek zorunda kalmak her defasında gerilen hücre sayısını arttırıyordu.

"Buyurun," dedi kadın. "Ne için gelmiştiniz?"

Derin bir nefes verirken Melike'nin bakışları tersleşmişti. Bir insan, bir başka insanı ancak bu denli dinlemeyebilirdi. Sıkıntıyla soludu. Burayı birkaç kez gelmişti ama bu kadın asla değişmiyordu. Otomatik ayarlanmış bir robot gibi sadece ezberindeki kelimeleri söylüyordu. Melike'nin sabrı tam olarak bu noktaya kadardı.

"Seni görmeye," dedi ters ters. "Öyle evde otururken birden seni merak ettim. *Bir gideyim de göreyim*, dedim!"

Kadının tüm dikkati artık ondaydı. Göz kırpıştırdı. "Anlamadım. Ne?"

"Hanımefendi, sizce bir insan buraya neden gelebilir? Hayır yani derdimizi de söylüyoruz, *randevumuz var*, diyoruz ama hâlâ *niye geldin*, diyorsunuz."

Aldığı cevapla neşesi daha da kaçan sekreter göz devirerek önüne döndü. "İsim neydi?"

"Melike Özben."

Kısa bir an bilgisayarının ekranında oyalandı. "Birazdan sıra size gelecek. Bekleyebilirsiniz."

"Sağ ol," derken oldukça tersti. Arkasını dönüp beklemek için yan yana yerleştirilmiş koltuklardan birine kendini bıraktığında, hayattan da bıkmıştı. Yanında üç kadın daha vardı. Onlar da burada olduklarına göre en az Melike kadar dertliydiler. Bakışları karşısındaki duvara sabitlenmişti

pembe afişte takılı kaldı. Bir kadının elinin içine pembe kurdele bırakılmış, üzerine büyük harflerle vurucu bir manşet atılmıştı.

ERKEN TEŞHİS HAYAT KURTARIR!

Gerçekten kurtarır mıydı?

Hayatan bıktım, diyerek günlerce içtiği, *bok gibi yaşam*, diyerek isyan ettiği günler film şeridi gibi gözünün önünden geçiyordu. Hepsi yalandı. Melike Özben her şeye rağmen yaşamak istiyordu. Ölmek kolay değildi. Daha yirmili yaşlarının son demlerindeyken göğüs kanseri olduğunu öğrenmek ise tüm zorlukların ötesinde bir noktaydı.

Ölünce kim ağlardı arkasından? Şeyma ve Ayperi'den başka kimi vardı?

Ölüm korkusu belirginleştiğinde daha önce sorgulamaktan korktuğu ne kadar soru ve problem varsa zihnine çullanıyordu insanın. Mesela Melike bu zamana kadar hayattaki varlığını asla sorgulamamış, sadece yaşamıştı. Sorgularsa dayanamazdı, biliyordu. Ama gelinen noktada bazı şeyleri düşünmeden duramıyordu.

Kimdi Melike? Ayperi ve Şeyma'dan başka kim için vardı? Ne bir anne vardı elinden tutan ne bir baba. Elinden tutan son kişi babaannesiydi. Üç yıl önce toprağa vermek zorunda kalmıştı. Annesiyle babasına da bunu yapmak isterdi. En azından onu bir köşeye attıktan sonra mutlu mesut hayatlarına devam ettiklerini görmek zorunda kalmaz, acılarını çeker ve mezarlarına çiçek ekerdi.

Tekirdağ'ın küçük bir mahallesinde yaşarlardı. Annesiyle babası Melike daha altı yaşındayken boşanmıştı. İkisine dair hatırladığı tek şey edilen kavgalar, savrulan küfürler ve birbirlerine attıkları eşyalardı. Boşandıklarında Melike ikisi için de fazlalık, eski hayatlarından kalan bir kalıntıydı. İkisi de yeniden evlenmiş, bambaşka bir hayat kurmuştu. Minik Melike'ye babaannesinden başka bakacak hiç kimse kalmamıştı.

Babasının ikinci evliliğinden iki oğlu, annesinin ise iki kızı vardı. Yani teorik olarak kardeşleri vardı ama hiçbirini tanımaz, tanımak da istemezdi. Ağaç kovuğundan çıkmış gibi ortaya atılmıştı. Ona sunulmayan sevgiyle anne babalığın bir başkasına sunulduğunu görmek istemiyordu. Kalplerinde herkese yer vardı da bir Melike'ye mi dardı?

Oysa minyondu Melike. Her şekle girer, sevgiye boyun eğerdi. Bazı sorunları olduğunu inkâr etmiyordu ama ona bir kere rica etmeniz yeterdi, yapardı. Her sevgi kırıntısına fark etmeden koşar, onu sevmeyenlerin bıraktığı boşluğu doldurmaya çalışırdı.

Belki de hiç doğmamalıydı. O zaman neden buradaydı?

Melike... İstenmeyen, sevilmeyen, annesiyle babasının geçmiş yüzü en büyük pişmanlığı, asla var olmaması gereken, herkes doğruyken yanlış olan, ayrıkotu Melike.

Felsefi düşüncelerini bölen, elindeki telefona düşen bildirim sesi oldu. Normalde düşünmediği her şeyi bu odanın önünde beklerken düşünüyordu. Kendine gelmek, düşüncelerini toparlamak için alnını kaşırken bu kışları ekrandaydı. Ayperi mesaj atmıştı.

Peroş'um: *Uyuyakalmışım...*

İşte bu, üzerindeki melankolik havayı dağıtacak tek şeydi. En son dün gece *biraz geç gelirim*, dedikten sonrası yoktu. Aramış ama açan olmamıştı. Sabah bu mesajı alacağına adı kadar emindi çünkü arkadaşını tanıyordu. Melike'nin gözünde Ayperi demek, kırılgan bir çiçeği cam fanusun üzerinden sevmek demekti.

Dik durur, ters bakardı ama masum kalbi ve el değmemiş sevgisi Melike için hayranlıkla izlenecek detaylardı. Küçük bir yurt odasında tanışmışlardı. Ürkek, büyük şehre yeni gelmiş, siyahtan başka bir şey giymeyip göz teması kurmaya korkan genç bir kızdı. Ayperi bilmezdi ama Melike odadaki ilk gecelerinde uykusunda hıçkırarak ağladığı ana şahit olduğundan beri onu kıyamıyordu.

Sessizce izlemişti Melike. Ürkek halleri, kâbusları ve sayıkladığı tüm cümleler atlatamadığı bir travmanın izleriydi. Yarayı bilir, tanırdı. Ayperi söylemediği halde Şeyma'yla emin oldukları ve sustukları bir gerçek vardı. Bunu ondan duymaları gerekmiyordu çünkü artık arkadaşlarını tanıyorlardı. Her gece boğuştuğu kâbusların birinde *bana dokunma, eve gitmek istiyorum*, diye bağırdığı gece Melike ve Şeyma sabaha kadar başında oturmuş, sessizce onu izlemişti.

Ayperi zaten yaralıyken, sorarak bir yara daha açmayacaklardı. Yine Ayperi hiç bilmeyecekti ama Şeyma'yla gizli bir anlaşma yapmış, iyileşene kadar ona destek olmaya söz vermişlerdi. Elinden tutup doktor için ikna ettiler, kendine yeni kıyafetler alması için sık sık alışverişe çıkardılar, güldüler ve elinden tutup okuluna götürdüler. Yine Ayperi'nin haberi olmadı ama kalabalık amfide sunum yapması gerektiği gün gizlice gelip izlediler.

Ellerinde büyüyen ve serpilen bir çiçek gibiydi Ayperi. Yan gözle bakanı boğar, el uzatanın elini keserdi. Şeyma'nın göğsündeki anne sevgisi ise kelimelere dökebileceğinden daha fazlaydı. Herkese kafa tutar, sadece Şeyma'ya boyun eğerdi. Kimsenin lafını dinlemez, sadece Şeyma'yı dinlerdi. İkisini de kırmaya korkar, göğsünde saklamak isterdi.

Onlar da giderse bir hiç olacaktı. Mesaja bakarken burukça gülümsedi. Parmakları ekranın üzerinde hızla gezindi.

Melike: *Dalyan gibi adamın evinde kaldın ama sadece uyudun mu? Yorgunluğundan başım dönüyor, bir dakika!*

Gelecek cevaba adı gibi emindi. *Sus* diyecek, Şeyma'nın anlayıp anlamadığını soracaktı. Sabah namazına uyanan Şeyma tabi ki Ayperi'nin yokluğunu anlamıştı ama Melike uyku numarasına devam ederek amansız bir ailenin hedefi olmaktan kurtulmuştu. Gelen mesaj yanıltmadı.

Peroş'um: *Melike, sus ve bana Şeyma'nın anlayıp anlamadığını söyle! Defalarca aramış.*

Gülerek cevapladı. Evde muazzam bir kaos çıkacaktı ve bu daima hoşuna giderdi.

Melike: *Şanssızsın, bal çöreğim. Sabah namazına uyanmış ve fark etmiş.* ☺

Sen onu bunu boş ver, enişteml ne yaptın? Anlatsana biraz.

Keyifli bir gülüşle ekrana bakıyordu. Normal şartlarda asla ısrar etmez, kimsenin işine karışmazdı ama Ömer Seyirhan gerçekten seyirlik bir beyefendiydi. Biliyordu Ayperi'yi. Üzerine gitmediği korkuyu ezemiyordu. Kaçtığı şeylere ise daha çok gömülüyordu. Uzun yıllar süren tecrübelerine dayanarak şunu söyleyebilirdi ki Ömer Seyirhan VIP bir adamdı.

Mesaj geldi ama bakmaya fırsatı olmadan adının seslenildiğini duydu. Sırası gelmiş olmalıydı. Ayaklanıp koşar adım doktorun odasına ilerledi. Sekreter kadınla bakıştıkları küçük bir an ikisi de bakışlarıyla birbirini totatlamıştı. Odadan içeri girdiğinde Doktor Beliz Hanım her zamanki gibi masasının arkasındaydı.

Yuvarlak gözlükleri yüzüne tatlı bir hava veriyor, küçük burnu dolgun yanaklarının arasında kayboluyordu. Melike'yi gördüğünde yüzünde yine cana yakın o gülüşü belirmişti. "Melikeciğim, hoş geldin."

Oysa Melike gülerek ifade edecek hiçbir şey göremiyordu. Küçük bir tebessümle verilen selamı kabul ederken masaya ilerledi. "Hoş buldum." Beliz Hanım'ın karşısındaki koltuğa oturduğunda gerginliğini gizlemeye çalışıyordu.

"Nasılsın bakalım?"

Kötüyüm, derse ne yapabilecekti? "İdare ediyorum," demeyi seçti.

Beliz Hanım'ın tebessümü büyümüştü. "İyi gördüm seni." Bakışları önündeki kâğıtlara eğildi. Gözlüğünü parmak ucuyla düzeltirken, "Test sonuçların geldi," dedi. Bir noktada takılmış ama gülüşünü kaybetmemişti. "Her şey gayet iyi. Tüm sonuçların ve değerlerin yolunda görünüyor. Salı günü sorunsuz bir şekilde ameliyatımızı gerçekleştirebiliriz."

Beklemiyordu. "O kadar erken mi?"

"*Erken müdahale hayat kurtarır*, derken abartmıyoruz, Melikecağız. Şanslısın ki kitleyi erken fark edip geldin ve teşhisi koyabildik. Şimdi yine en hızlı şekilde müdahale etmemiz lazım ki ileride yeniden ortaya çıkma riskini azaltalım. Konuştuk bunları, biliyorsun."

Evet, biliyordu. Ama aniden, "Ölmeyeceğim, değil mi?" diye sormaya engel olamadı.

Buna da gülmüştü Beliz Hanım. "Tabii ki hayır, Melike. Ölüm falan yok, çıkar onu aklından."

Bir anlamsız soru daha yöneltti. "Peki, memem küçülecek mi? Ya biri daha küçük, diğeri büyük kalırsa?" Elleri en dertli şekilde göğsüne sarıldı. "Öyle bir şey olmaz, değil mi Beliz Hanım?"

Onun aksine Doktor Beliz yine gülmüştü. "Tabii ki olmayacak, Melike. Kanser daha ilk evresinde. Şanslıyız ki lenf nodlarına sıçramamış ve tümör iki santimden küçük. Sadece ameliyatla alacağız ve bitecek. Endişe etmeni gerektiren hiçbir durum yok. Küçücük bir operasyon. Geri kalan süreçte kanserli hücreleri öldürmek için radyoloji tedavisi uygulayacağız ve tamamen kurtulacaksın. Bu süreçte içki ve sigaradan uzak durman lazım. Ayrıca beslenmene de çok dikkat etmeliyiz. Bunları da konuştuk, biliyorsun."

İşte bu yüzden bu kadını seviyordu. Uzun uzun tıbbi cümleler kurmuyor, mala anlatır gibi her şeyi tek tek izah ediyordu. Aradığı tam olarak buydu zira bu son günlerde fazlasıyla maldı. Ayrıca içki içmemek mi? Sigarayı bırakalı uzun zaman oluyordu ama içki için aynı şeyi söylemek zordu. Bu hayat, ayık kafayla nasıl çekilebilirdi?

Beliz Hanım notlarına bakarken, "Aile bireylerinden birinde göğüs kanseri var mıydı?" dedi. "Söylemiştin sanırım ama aklımdan çıktı."

"Anne," derken bu kelime ağzının içinde yuvarlandı. Duyduğuna göre o kadın da bir süre bu hastalıkla mücadele etmişti. Sonucu bilmiyor ve ilgilenmiyordu. Ona genleriyle bile zarar veriyor olmaları ise inanılmazdı.

"Doğru," dedi Beliz Hanım. "Söylemiştin." Yeniden kâğıtlara odaklandı. Melike yaklaşık beş dakika konuşmadan düz duvarı izlediğinde bakışları ondaydı.

"*İçki yok*, dediğimde *tamam*, demedin. Lütfen bana söz verir misin Melike?" Cümleyi âdeta altını çizerek vurgulamıştı. "Tekrar ediyorum, Melike. İçki yok. Kan testin temiz. Ameliyat gününe kadar bu değerleri bozmanı istemiyorum. Sana net olacağım. Memenin gerçekten küçülmesini ya da hastalığın tekrarlamasını istemiyorsan bir daha ağzına içki sürmezsin."

Omuzları çöktü. "Peki," derken bir hayli usluydu. Sağ elini kaldırdı. "Namusum, şerefim ve son damlasında olan yaşama sevincim üzerine yemin ederim. İçmeyeceğim."

Annesi şu sözleri duysa saatlerce şükür namazı kılardı ama Melike'nin aklından bunların üzerine bir de kanser olduğunu söylemeye varmıyordu. Babası sürekli belaya sokuyor, arkasını toplama işi kızlara kalıyordu. Kanser hücrelerinden olsa gerek mantıklı düşünemiyor, son zamanlarda onlara yük olmaya başladığını düşünüyordu. Daha fazla onun için endişelenmelerini ve üzülmelerini istemiyordu. Madem bu kadar kısa ve temiz sürecek bir süreçti, sessizce halledebilirdi.

Öyle sanıyordu.

Beliz Hanım, "Pazartesi gel, hastane yatışını yapalım, salı da ameliyata alırız." dediğinde sessizce onaylayarak ayaklandı. En azından ölmeyecekti. *Ama da şükür*, diyeceği aklına gelmezdi ama hayat insanı beklenmedik noktalara sürüklüyordu.

"Teşekkürler, kolay gelsin." Odanın kapısına geldiğinde yeniden arkasını dönmüştü. Sözde özel hastaneydi ama dışarıdaki sekreter parayla neşe kaçırıyor gibiydi. Babaannesinin onun için biriktirdiği, ölümünden sonra ise ona kalan paraya ilk defa kıyıp özel bir hastaneye gelmişti. Burada da neşesi olmayan insan çekemeyecekti. "Bir şey diyebilir miyim Beliz Hanım?"

"Tabii."

"Şu dışarıdaki kadını çok aradınız mı? Attığı nemrut bakışlar kanser hücrelerimi tetikliyor, haberiniz olsun."

Gülmüştü karşısındaki kadın. Oysa Melike oldukça ciddiydi. Kadını gördükçe memesi seğiriyordu. Odadan, daha sonra ise hastaneden çıktığında bıkkınlık doluydu. Minik arabasına ilerlerken telefonu çaldı. Daimi çırağı ve haber arkadaşı arıyordu. Götle don gibi gezer, her habere birlikte koşarlardı. Tatlı, sersem ama işe yarar biriydi.

Cevaplarken huysuzdu. "Ne var, Onur?"

"Başkan, neredesin?" diye âdeta kulak zarına bağırmıştı.

Yüzünü buruşturup, telefonu kulağından uzaklaştırırken Onur'a uyum sağladı. "Lan, ne bağırıyorsun? Kulak zarımı patlattın."

"Poyraz Eraslan ininden çıkmış ve bir mekânda görülmüş. Konum attığım yere gel hemen."

Telefon kapandığında adımları hızlanmıştı. İşte bu moral ve motivasyonunu yerine getirecek tek şeydi. Ayperi'yle gece mekânına gittikleri gün peşinde olduğu ünlü isim oydu. Yine bunun peşinde koşarken Onur aniden *Murat Boz burada*, dediği için ilgi odağı dağılmış, bebeksi burnunu zedelemişti. Hâlâ burnunun direği sızlıyordu.

Poyraz Eraslan, daha geçen haftaya kadar hiç de ünlü olmayan, dizilerde daima arka rollerde oynayan, herkesin tipini bildiği ama asla adını bilmediği oyunculardandı. Sarı saçları, kaslı vücudu, maviş gözleri, dövmeli

kollarıyla genç kızların yüreğini hoplatacak biriydi. Dizilerde arkadaş canlısı yalı kazığı gibi dikilmesinin nedeni de bu yakışıklı yüzüydü. Oyunculuğu vasatın altında, rezilliğin ötesindeydi.

Babası sektörde adı geçen yapımcılardan olduğu için kimse sesini çıkarmaya cesaret edemiyor ama herkes rezil oyunculuğundan dert yanıyordu. Şanslıydılar ki babası az da olsa gerçeğin farkındaydı ve başrol olması için diretmiyordu.

Adı magazinde geçmez, Poyraz Eraslan denildiğinde herkes dudak bükerdi. Ta ki birkaç hafta öncesine kadar. Ülkenin en ünlü sanatçılarından Derin Acar ve şarkıcı Berktan'ın sevgili olduğunu herkes biliyor ama kimse görüntü alamıyordu. Geçen hafta ikisinin de aynı mekânda olduğu duyulunca bütün kameralar oraya akmıştı. Ama beklenenin aksine Derin Acar ve Berktan değil, Derin Acar'la Poyraz Eraslan dudak dudağa yakalanmıştı.

Ülke için küçük, magazin sektörü için oldukça sansasyonel bir olaydı. O andan sonra Poyraz Eraslan ismi patlamış, arama listelerinde üst sıraya yerleşmişti. Sosyal medya onu konuşuyor, magazinciler peşinden ayrılmıyordu. Ama adam haftalardır bir şekilde kameralardan kaçmayı başarıyordu. Olayın odak noktası Derin Acar ise en az Poyraz Eraslan kadar sessizdi.

Bu da magazin sektörü için kabul edilemezdi. Bu sansasyonel olayın en az bir tarafıyla konuşarak haber değeri taşıyacak bir şeyler koparmalıydı. Bu sektör kaostan besleniyordu.

Arabasına bindiğinde Onur konumu atmıştı. Burnunun direği sızladı. O adamı kesinlikle yakalayacak, haber değeri taşıyan bilgilere ulaşacaktı. Eğer konum bilgisi diğer ajanslara gittiyse hepsi aynı anda orada olacaktı. Herkesten önce gitmeli, sorularıyla köşeye sıkıştırmalı ve bu sansasyonel olayı taçlandıracak haberi o yapmalıydı.

Kendinden emin bir şekilde arabayı çalıştıracakken bir kere daha telefonu çaldı. Onur olduğunu düşünmüş, dil ucunu okkalı bir küfür için hazırlamıştı ama ekranda beliren Atakan ismiyle keyfi daha da kaçtı. En son görüştüğü ama kısa süre içinde iletişimi kesme kararı aldığı kişiydi.

Arabayı çalıştırırken aramayı cevaplayıp, "Efendim, Atakan," dedi.

Atakan hızla yükselişe geçmişti. "Melike, bu telefon neden açılmıyor?"

Netti. "Çünkü konuşmayı kestik, Atakan."

"Sen kestin, ben değil. Lütfen beni dinle, konuşarak halledebiliriz. Bu, aşamayacağımız bir sorun değil."

Keyfi daha da kaçıyordu. Sorun baştan aşağı Atakan denen bu adamdı. "Salaklaşma," dedi bıkkınlıkla. "Başkalarıyla konuştuğun mesajları gördüm.

[illegible] bu nasıl çözülebilir? Siktir git başımdan, Atakan, şu an seninle uğra[illegible]mayacağım."

"Melike, böyle yapma," diye sızlanıyordu Atakan. "Bak, yanlış anlı[illegible]yorsun."

"Kafamda kurdum, değil mi? Aynen. Allah aşkına kapat şu telefonu [illegible]oksa söveceğim. Bugün kendime söz verdim, bana yeminimi bozdurma."

"Melike!" diye böğürdü Atakan. "Ben sana çok alıştım, sensiz yapamam. Sen benim hayatıma değen tek iyi şeysin, lütfen."

Bayılmak üzereydi. Yemini ise buraya kadardı. "İki hafta takıldık sadece, göt herif! Neyime alışmış olabilirsin? Sikko sikko konuşmayı bırak ve şu telefonu kapat, geri zekâlı. Ayrıca sen benim hayatıma değen en bok şeysin. Şimdi şu telefonu kendi isteğinle kapatıyor musun yoksa kapatıp engeli hasayım mı?"

Atakan, "Melik-" diyecek oldu ama anında yüzüne kapatmıştı. Sabrı ve tahammülü yoktu. İki hafta konuştukları süre boyunca bile adamın tek derdi yatağa atmaktı. Saçma sapan konuşuyor, yersiz imalar yapıyordu. Mesajları görmek, Melike için son damla olmuştu. İki haftayı bile ziyan olarak görüyordu.

"Gına geldi sizin saçmalıklarınızdan." Huysuzca homurdandı. Trafiğe en sert şekilde dalıp kavşaktan döndü. "Ömer Seyirhan klonlanmadıkça bu erkek cinsinden hayır gelmez, asla yani. İmkânsız. Bir tane varmış, onu da Pero bacım kapmış. Helali hoş olsun ama biz ne bok yiyeceğiz, lan?"

Ağlamaklı bir ifade içindeyken bir eliyle göğüslerine sarıldı. Kesip biçecekler miydi güzelim cicişlerini? Fazlasıyla efkârlıydı. "Memelerim!" dedi acı içinde. "Canım memelerim! Neler geliyor başımıza böyle?"

Göğüslerine sarılıp, dert yanarak ilerledi. Artık profesyonel olduğu yollardan hızla geçti. Göğüslerinin sonunun nasıl olacağını bilmiyordu ama bir şeye adı gibi emindi: Bu gece Poyraz Eraslan'ı kesinlikle köşeye sıkıştırmayı başaracaktı.

Ninova

BÖLÜM 11

"Nereden çıktın karşıma böyle, Sitare?
Efsaneler dökülüyor gülüşlerinde.
Kirpiklerin yüreğime batıyor..."

- DİLAVER CEBECİ -

"Bu 23 Nisan'da yöresel tarzda etkinlikler yapalım diyorum, arkadaşlar. Ne o öyle yabancı yabancı şarkılar, saçma sapan hareketler. Milli değerlerimizi sunalım çocuklara. Ne dersiniz?"

Bıkkınlıkla soludum. Öğretmenler toplantısında, susmak bilmeyen Öçel Bey'in sınır ve limit tanımayan fikirlerine maruz kaldığımız dakikalar içindeydim. Öğrenciler bu toplantılarda zevkten dört köşe olduğumuzu, belimize allı pullu kemer takarak, onları hayattan soğutacak kararlar alırken göbek attığımızı düşünebilirdi. Öçel Bey'le yapılan toplantılarda gerçek bambaşkaydı.

Asıl hayattan soğuyan bizdik. Öçel Bey bir saattir konuşuyordu. Abartmıyordum. Tam anlamıyla bir saattir bir şeyler anlatıyordu ama ne anlattığına dair hiçbir fikrim yoktu. Mart ayına henüz yeni girmiştik ama 23 Nisan fikirlerinden bahsediyordu. Bu, onda sevdiğim tek özellikti. 23 Nisan'ı severdim. Çocuklar oynuyor, gülüyor, neşeli kahkahalar atıyordu. Hoşuma gidiyordu onları böyle izlemek.

22 Nisan ise doğum günümdü.

Garipti hayat. En büyük yarayı çocukluğumdan almış ama çocuklara armağan edilen bir bayramdan bir gün önce doğmuştum. *Seni hastaneden eve getirirken Trabzon'da tüm sokaklarda bayraklar, çocuk sesleri vardı*, derdi babam. *Sürekli ağlamana rağmen onların sesini duyunca susmuştun.*

Her bir cana doğmadan önce, annelerinin göğüs kafesi arasında saklanırken tüm yaşamlarının izletildiği söylenirdi. Doğacakları an bir melek dudak ve burun arasına parmak ucuyla dokunur, her şeyi unutmasını söylermiş. Yani dudak üzerindeki her çukur bir meleğin iziymiş. Kimi *sus çizgisi*, dermiş buraya kimi ise *melek izi*.

Ayperi'nin sus çizgisi derindi.

Babam için gamzelerimiz de melek iziydi.

Ayperi'nin gamzeleri de derindi.

Belki de en büyük yarayı çocuk seslerinden alacağım için onların sesini duyduğum anda susmuştum. Her 23 Nisan'da herkes oflayarak, görev alırken ben gönüllü olmuş, hevesle çalışmıştım. Ponpon sallamak, dans etmek, el ele tutuşup güneş ve bayrak olmak Ayperi için en mutlu anlardı.

Öçel Bey, 23 Nisan'a daima önem verir, aylar öncesinden hazırlıklara başlardı. Baştan savma yapılmasını istemez, profesyonel işler ortaya çıkarılmasını isterdi. Bu zamana dek 23 Nisan toplantıları kendisini dinlediğim tek zamanlardı ama ilk defa odaklanamıyordum. Dirseğim masaya, yanağım avuçiçime yaslıyken önümdeki not defterine saçma şekiller çizmekle meşguldüm. Daireler, kareler, hepsinin içinden geçen çizgiler ve arada kalan çokgenler...

Matematik öğretmenlerimizden Bedri Bey, Öçel Bey'in bu önerisine karşı, "Yöresel derken?" dedi.

"Milli değerlerimiz işte," diyerek söylediği şeyi tekrarladı Öçel Bey. "Yabancı şarkılarla değil, bize ait yöresel değerlerimizle gösteriler hazırlayalım. Bir grup zeybek oynar, bir grup halay, diğer grup ise horon. Tüm bölgelerimizi temsil edecek milli halk oyunlarını belirleyip gruplara dağıtalım. Ne dersiniz?"

Birkaç kişi daha fikir sundu. Açıkçası dinlemiyordum. Tamamen kâğıda ve zihnime odaklanmıştım. Düşünceleri dizginleyemiyordum. Kalem benden bağımsız hareketlerle kâğıdın üzerinde süzülüyordu. Dalgın bakışlarımı dağıtan, çizdiğim şeyi fark etmem oldu. Anlamsız şekillerin arasına kondurduğum bir papatya vardı.

Gamzelerin papatya gibi. Yani sadece gülerken değil, öfkelendiğinde de oradalar, Ayperi.

Tokat yemiş gibi dikleştim. Ömer'in sesinin kulaklarımda işi neydi? Peki, ben neden papatya çiziyordum? Önümdeki kâğıda bakarken boş boş

göz kırpıştırdım. Yarın Hacer Hanım'la randevum vardı ve oldukça [illegible] bir zamandı. Ruh sağlığım iyi durumda değildi. Tüm bunların başka [illegible] izahı olamazdı.

Bocalamış halde kâğıda bakarken biri beni izliyormuş gibiydi. Hızla çizdiğim papatyaları karaladım. Ne yapıyordum ben? Kendimi tokatlamak istediğim saniyeler içindeydim. Öçel Bey bu isteğimi duymuş gibiydi.

"Ayperi Hoca'm!" dedi aniden.

Hunharca kâğıdı karalamaya çalışırken alık bakışlarım ona döndü. Bir o değil, diğer öğretmenler de dikkatle bana bakıyordu. Bir şey kaçırmıştım ama ne kaçırdığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Dalgınlığımı belli etmemek adına dikleştim. "Buyurun, Öçel Bey," dedim.

Güldü ama bu, sıradan bir gülüş değildi. Oldukça rahatsız ediciydi. "Siz bu fikrim hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Güzel olabilir." Küçük bir öksürükle boğazımı temizleyip dikleşmeye çalıştım. "Daha önce bu tarz denememiştik."

Aldığı cevaptan memnundu. "Harika! O zaman ben derim ki horon ekibini siz alın. Aramızda tek Karadenizli sizsiniz. Bu alana sizden daha iyi hâkim olan bulamayız." Bakışları sol köşeye döndü. "Alim Bey de zeybeği alır."

Alim Bey'le çaresizce bakıştık. Neydik biz? Anadolu Ateşi mi? Fikir için *güzel olabilir*, diyen dilimi kızgın maşayla dağlamak istiyordum. Alim Bey de en az benim kadar çaresizdi.

"Süre yeterli değil, Öçel Bey," diyerek, duygularıma tercüman olurken aklıma Ömer Seyirhan'ın gelmesine de neden olmuştu. *Söyleme o cümleyi, Alim Hoca'm. Anısı var işte.* Tetikleniyordum. Daha yeni papatyaları karalamıştım ve üzerimde hâlâ Nurevşan'ın kıyafeti vardı. Gün boyu üzerine bir şey dökülecek korkusuyla gezmiş, oturduğum anlarda kalçadan patlamasın diye yavaş yavaş hareket etmiştim. İmdadıma yetişen ise beyaz önlüğümdü. Gelir gelmez giymiş, asla çıkarmamıştım.

Ama beni ilk defa cıvıl cıvıl elbiseyle gören öğretmenler şaşkındı. İstisnasız hepsi çok yakıştığını ve daha sık bu tarz giymem gerektiğini söylemişti. Öğrencilerim bile sürekli bacaklarıma sarılmış, masama çikolatalar bırakmış, çok güzel olduğumu söyleyip durmuştu. Her birine tebessümle karşılık vermiş, çocuklarımı öpmüştüm.

"Neredeyse iki ay var," dedi Öçel Bey. "Süre nasıl yeterli değil? Gayet yeterli."

Alim Bey açıklamaya devam etti. "Zeybek kolay bir oyun değildir, Öçel Bey. Eminim diğer yöre oyunları da öyledir. Ve siz bu tarz etkinliklerin

kusursuz olmasını istiyorsunuz. Öğrenciler iki ayda kusursuz bir noktaya gelemez."

Öçel Bey kararlıydı. "Kusursuz olmasına gerek yok. Bu sürede ne kadar öğrenirlerse artık." Elini masaya vurup fikrinde kararlı olduğunu belli etti. *O zaman neden bize soruyorsun be adam?* "Söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Hem fikir sorması hem de dinlememesi inanılmazdı. Herkes bu yönünü bildiği için sessiz kaldı. Neden Nurevşan'ın asasını alıp bu adamı kovalamamıştım ki? Şu an oldukça makul geliyordu. Toplantı bittiğinde artık sadece ben ve Alim Bey değil, tüm öğretmenlerin hayat neşesi kaçmıştı.

Yedi bölgemizi temsil edecek halk oyunlarını yedi gruba bölmüş, bizi de ikili eşleştirerek bu grupların başına vermişti. Yedinci sınıflara horon öğretme ekibinde ben ve beden eğitimi öğretmenimiz Cengiz Hoca vardı. Bu da ayrı bir yıkımdı. Adam çok konuşur, bol bol da işten kaçardı. *Spor salonunu düzenleyeceğim*, der, bir hafta sonra ortaya çıkardı. Bana ekip arkadaşı olmayacak, aksine her iş bana kalacaktı. Emindim.

Toplantı bittiğinde elbiseyi patlatmamak için yavaşça ayağa kalktım. Gün boyu zarafetle gezmiş, âdeta süzülmüştüm. Herkes *ne kadar hanım hanımcık oldun*, diye överken benim amacım elbiseyi sağ salim yeniden Nurevşan'ın dolabına bırakmaktı çünkü merakıma yenik düşerek etiket fiyatına bakmıştım. Bakmamış olmayı dilerdim. Araba üzerindeki çiziği tamir ettirirsem daha karlı çıkardım. Üzerine bir şey dökülür korkusuyla çayı bile neredeyse pipetle içecektim.

Dolabıma ilerlerken Öçel Bey hâlâ arkada, yakaladığı birkaç öğretmene başka fikirlerinden bahsediyordu. Temennim don lastiğinin kapı koluna takılıp merdivenlerden yuvarlanmasından yanaydı. Harika bir 23 Nisan kutlaması olabilirdi. Ama bugün onu seviyordum. Sabah geç kaldığımda trafiğe takıldığımı söylemiştim ve ilk defa inanmıştı. Şansıma bu sabah trafik o yön için gerçekten de kötüymüş, Öçel Bey bile dakikalarca bekkemek zorunda kalmış.

Ben o yönden gelmediğim için bu sorun beni ilgilendirmiyordu tabii.

Kitaplarımı dolaba bırakıp kilitledikten sonra askılığa ilerledim. Beyaz önlüğümü çıkarıp, montumu giyerken Öçel Bey de en sonunda öğretmenler odasından çıkmıştı. Herkesin derin bir nefes verdiğini duyabiliyordum. Ekmek parası kolay kazanılmıyordu.

Çantamı alıp herkese *iyi akşamlar*, dedikten sonra öğretmenler odasından çıktım. Benim mesaim buraya kadardı. Birkaç çocuğumu koşmaması, arkadaşının çantasını tekmelememesi ve koridorda maymun sesi çıkarmaması için uyararak okuldan çıktım. Dolmuş durağına ilerleyen

adımlarım ağırdı. Hava henüz kararmamıştı ama güneşin paletinden kaçan ton parçalar, şafaklarda turuncu izler bırakmıştı.

Telefonum çaldığında adımlarım yavaşladı. Annem arıyordu çünkü son konuşmamızdan sonra ben kendisini aramamış, tavrımı net bir şekilde ortaya koymuştum. Sınırlarımı bu şekilde geçemezdi. Eski Ayperi susardı ama ben artık hiçbir şeye susamıyordum. Tıkabasa doluydum. Aramayı cevapladığımda çenem dik, sesim soğuktu.

"Efendim."

Kızgın olduğumu biliyordu. Yoksa hemen, "Ay kızım!" diyerek telefonu açmazdı. En azından hatasının farkındaydı. "Sen neden beni aramıyorsun?"

Şaşkınlıkla dudak büzerken adımlarım tamamen durdu. "Numaramı başkalarına da verme diye, anne."

Soluduğunu duydum. Yaşlandıkça ya onun huyu değişiyordu ya da benim, çözebilmiş değildim. Babama göre huylarımız benzediği için zıt düşüyorduk. Anne kızdık işte. Kavga etsek bile bir saat sonra koynuna sokulur, başımı her zamanki gibi kalbine yaslardım.

"Abartma, Ayperi. Sana kalsa kimseye dönüp bakmayacaksın. Ne yapsaydık yani?"

"Hâlâ hatanı kabullenmiyorsun yani?"

"Kabulleniyorum," dedi büyük bir olgunlukla. "Ama birden oldu be kızım. Baktım uşağa yakışıklı, aklım çıktı başımdan. Dedim tam benim ay kızıma göre! Belki konuşursunuz diye düşündüm. Isınamazsan konuşmazsın. Ne var bunda? Hemen de kızıyorsun annene."

Omuzlarım düştü. "Kızmadım, anne. Hatırlatmak isterim ki en son sen bana bağırıp telefonu kapattın. Yani teorik olarak sen kızdın, ben değil."

Kısa bir an sessiz kaldı. "Mahizer ablanla haber saldım, kadın numaranı uşağa vermeden silecek. Merak etme. Bir an düşünemedim, yaptım." Sesi çatallaşıyordu. "Sen beni hiç anlamıyorsun. Biriyle görüşmeden nasıl evleneceksin, kızım? Bari mesajlaşsaydın şu Ümit denen uşakla."

Göz devirdim. "Buna ben karar veririm, anne, sen değil. Kaç yaşına geldim. Git, biraz abimle uğraş sen, sonuçta önümde o var. Bana görücü bulmaya da bir son ver artık. Ümit'le falan da görüşmek istemiyorum, tamam mı? Anlaştık mı?"

Arkadan, "Ağanun da aklına koyayum senin de!" diyen babaannemdi. "Soyumuz kuruyup gidecek habu anderlere sebep! Sen de hiç *uşak doğurdum*, deme, gelin! Bunlardan bir bok olacağı yok!"

Annemin telefonu bırakıp babaanneme döndüğüne emindim. "Tek benim çocuklarım mı?" dedi dik dik. "Akşam gelince oğluna dert yanarsın!"

Nejdet Bey horonu bana vermekte haklıydı. Fazla yöresel ve doğal bir ailey-dik. Çocuklarını evlendirmekle kafayı bozmuş anne, gelinine kafayı bozmuş kaynana, sürekli uyuyan baba, bir baltaya sap olamayan evin en büyüğü, sürekli maço takılan evin en büyüğü ve ortada kalmış berduş benle berduş bir takımdık.

Ama şu an gelin kaynana kaoslarını dinleyemeyecektim. "Anne, ben kapa-" diyecek oldum.

Ama Ömer'in, "Ümit kim?" diyerek yanımda belirmesini beklemiyordum. "Ne görücüsü?"

Şaşkın ve bocalamış bakışlarım ona döndüğünde kaşları havalanmış, yeşilleri her zamanki sakinliğinin aksi rengine bürünmüştü.

Ömer'in sesi annemin gözünden kaçmamıştı. "Erkek sesi mi o?" dedi heyecanla. "Kız yoksa sevgilin mi var?"

Kelimelerim yine en ihtiyaç duyduğum anda başını alıp gitmiş gibiydi. Ömer bir adım daha atarak yaklaştığında hâlâ şaşkınlıkla yüzüne bakıyordum. "Görücü?" dedi hayretle. "Görücü ne, Ayperi?"

"Valla erkek sesi!" dedi annem.

Gözlerine bakarken zihnimi toparlayamıyordum. Hızla Ömer'e arkamı dönüp bir adım uzaklaşmayı denedim. "Saçmalama, anne," diyebildim. "Kapatıyorum ben."

"Ayperi!" diye yükseldi. "Bak, yalan söylüyorsan seni gebertirim, annecağim!"

Çok nezih bir tehditti.

"Anne, yok öyle bir şey. *Kapatıyorum*, dedim. Dolmuş geldi." Telefonu kapattığımda hızla arkamı döndüm. Ömer aynı şaşkınlığa bürünmüş çatık kaşlarıyla bana bakıyordu. Dilim, kuruyan dudaklarımda gezindi. "Ne diye haber vermeden geliyorsun sen? Aklımı aldın!"

"Sen de benim aklımı aldın!" dedi anında. "Görücü ne, Ayperi?" Tadının kaçtığını ifadesinden anlamamak imkânsızdı. İlk defa hak veriyordum, benim de tadım kaçmıştı.

Ama hesap verecek değildim. "Kelime anlamını açıklamamı mı istiyorsun, hayırdır?"

Tadı daha da kaçıyordu. "Sağ ol, kelime haznem yeterince geniş ama bu kelimenin neden senin adınla yan yana olduğunu kavrama kabiliyetim sınırlı." Bana doğru yaklaşırken tatlı bir sinir içindeydi. "Ümit kim, Ayperi?"

Umursamaz olmaya çalışıyordum ama zordu. Yüzüne değil, karşı caddede kalan markete bakmayı tercih ettim. "Seni alakadar etmez."

"Eder," dedi anında. Göz ucuyla baktığımda sargılı bileğini ödeu g. züme sokmuştu. "Benim yaralarım hâlâ iyileşmedi, ha. O zamana kada sana dair her şey beni fazlasıyla alakadar eder."

Saçma bir şekilde yine utanıyordum. Her zaman tebessüm eden adamın keyfi saniyeler içinde kaçmıştı. "Etmez," dedim anında. "Ailemle benim aramda bir mesele."

"Zorla biriyle görüşmeni mi istiyorlar?"

Yüzüm ekşidi. "Saçmalama, Ömer. Ailem öyle insanlar değil. Sadece annem biraz..." Doğru kelimeyi arıyordum. "Biraz fazla heyecanlı bir tiptir," demeyi uygun gördüm.

"*Milas'tan görücüm var*, de!" dedi anında.

Şaşkındım. "Ne?"

"Ben varım işte, Ayperi! Mis gibi görücü. Söylesene annenlere." Eller çaresizce bana döndü. *Ben buradayım*, diyen Kuzey Tekinoğlu gibiydi.

Sinirlerimi artık yıpratmakla kalmıyor, iyice bozuyordu. İstemsizce güldüm. "Gerçekten sinirimi bozuyorsun, sus." Küçük bir öksürükle boğazımı temizleyerek ciddileşmeye çalıştım. "*Seni ilgilendirmez*, dedim. İşine bak, başkomiser."

Bu defa tadı değil, oldukça ciddiydi. Bir adımla daha yaklaştığında gerilemek istedim ama yapamadım. Omzum gövdesine değerken yeşil gözleri kısılmış, çenesi gerilmişti.

"İşim sensin," dedi tek solukta. "Başkasıyla işim olmaz." İlk defa ses baskındı. Her zaman netti ama bu defa cümlelerinde ayrı bir ağırlık vardı.

Dudaklarım bir şeyler söylemek için aralandı ama hiçbir şey söyleyemeden geri kapandı. Yine etki alanı içindeydim. Böyle bakmaya bir son vermeliydi. Zihnimde cevap vermek için cümle, kelime arandım ama hepsi yine en ihtiyaç duyduğum an beni terk etmişti. Güneşin turuncu ışıkları aramıza kuruldu. Onun gözleri parladı, benim saçlarım.

Aynı dakikalarda diğer yanımdan bacaklarıma yapışıp, "Öğretmenim!" diye bağıran Cem de beklenmedikti.

Kendileri bana düzenli aralıklarla evlenme teklifi eden öğrencimdi. Yani Ömer'in Sıddık diye tanıttığı yeğeni. Daha doğrusu ben bu şekilde izah etmek zorunda kalmıştım. Şu an ikisinin de birbirinden haberi yoktu. Ne Ömer Sıddık'ı tanıyordu ne de Sıddık Cem, dayısı olmayan ama dayısı olarak sürekli okula gelen Ömer'i tanıyordu.

Sen nasıl bir kaos içindesin, Ayperi?

Asıl kaos Elif Hanım okuldan çıkarsa yaşanacaktı. Sıddık Cem ve dayısıyla konuşmaya çalışacağından emindim. Şuursuzca salladığım yalanımın ortaya çıkacağına da. Cem bacaklarıma sıkıca sarılmıştı. Bir noktada iyiydi,

ordu ama şu an hiç sırası değildi. İçimde yaşadığım paniğin aksine bacaklarımda derin bir tebessüm vardı. Elim Cem'in siyah, ipek gibi parlak saçlarına uzandı.

"İyi akşamlar, Cem."

Daha sıkı sarıldı. "İyi akşamlar, öğretmenim. Bir şey sorabilir miyim?"

Ne soracağını biliyordum. *Büyümüş müyüm ben*, diye soracaktı. Haftada bir bu soruyu soruyordu çünkü büyüdüğünde benimle evlenebileceğine olan inancı tamdı. Ne soracağını bilerek onayladım. "Sor bakalım."

"Bu hafta büyümüş müyüm? Boyum çok uzamış mı? Hep süt içtim size yetişmek için."

Gülüşüm büyüdü. "Sanırım biraz daha büyümen lazım."

Dudakları büküldü. "Of ya, sizinle evlenmek için daha kaç bardak süt içmem gerekiyor?"

Küçük bir kahkaha attım. Ama Ömer'den yükselen homurtu hiç keyifli değildi. "Hasbinallah!" dedi. "Kaç kişi lan bunlar?" Cem'i köpek yavrusu gibi ensesinden kavrayıp bacaklarımdan çekti. Masum yavrum yeniden bacaklarıma sarılmak için çok çabaladı ama Ömer'in güçlü kollarından kurtulamamıştı. Ömer ters ters, "Yanlış sularda yüzüyorsun, ufaklık," dedi. Bunu bacağı kadar olmayan bir çocuğa söylemesi inanılmazdı.

Cem çaresizdi. Elinden kurtulmak istedi ama Ömer çantasından kavramış, bırakmıyordu. Cem denizde yüzer gibi bana gelmeye çalışıyor, mücadele ediyordu. "Sen kimsin, amca?" diye bağırdı. "Bırak beni!"

Hızla ileri uzanıp evladımı kendime çektim. Ters bakışlarım Ömer'deydi. "Ne yapıyorsun el kadar çocuğa acaba?"

Cem, Ömer'in elinden kurtulmuş, yeniden bacaklarıma yapışmıştı. Ömer'in ters bakışları yeğeni olduğundan bihaber Cem'deydi. "Maşallah, el kadar ama aklı büyük. Yapışacağı yeri iyi biliyor." Yeniden çantasından yakalayıp geri çekmeyi denedi ama kollarımla Cem'i sarıp yan dönmüştüm.

"Bu amca kim, öğretmenim?" dedi Cem masumlukla. *Amca* kelimesini âdeta Ömer'in yüzüne tükürmüştü.

Amcan değil, dayın, demek vardı ama yapamadım. Ömer'in huysuz ifadesi artık gözle görülmeyecek gibi değildi. Bu saçma ana bir son vermek için Cem'i bacaklarımdan ayırıp yanaklarını kavradım. "O benim arkadaşım," diyerek tane tane açıkladım. "Şimdi senin servisine yetişmen gerekiyor." Bakışlarım bahçenin içine kaydı. Cem'in servisi gelmişti. "Bak, gelmiş servisin, koş bakalım."

Çocuklara tek tek izah ettiğinizde her şeyi anlamak ve empati kurmak gibi muazzam bir yetenekleri vardı. "Tamam," dedi uslu uslu. Gerilerken

bana gülmüş, Ömer'e ise en ters bakışlarını sunmuştu. "Arkadaşınızı sev medim, öğretmenim," dedi aniden. "Bence artık buraya gelmesin."

Ömer el kadar çocuğa ters ters baktığında istemsizce güldüm. "Servise koş, Cem," dedim gülerek. "Ödevlerini unutma."

Ters bakışı saniyelikti. Yeniden gülüp, neşeli kahkahalar atıp, çantasını sağa sola sallayarak servisine koştu. Ömer'in uyuz bir bakışla Cem'i izlediğini görmemek ise imkânsızdı.

"İnanılmaz bir adamsın." Homurtum ağzımın içindeydi. "El kadar çocuğa yaptığına bak."

Kendince haklıydı. "El kadar çocuk niye seninle evlenmek için büyüme hesabı yapıyor?" Kendi kendine şaşırdı. "Allah için bugün ben ne yapıyorum?"

Göz devirerek, arkamı dönüp ilerlemeye başladım. "Sevgili yeğenin Sıddık o bu arada. Bence kendisine daha nazik olmalısın."

Arkamda, daha sonra ise yanımdaydı. "Sıddık?" dedi şaşkınlıkla.

"Evet, Sıddık. Okuldaki tek Sıddık o." Yüz ifadesi görülmeye değerdi. Gülme isteğimi dudaklarımı bastırarak engelledim.

"Hani hiç Sıddık diye öğrencin yoktu?"

"Göbekadı Sıddık." Dolmuş durağını görebiliyordum. Adımlarım hızlandı. "Ayrıca sen yine neden geldin?" Durup, ona dönerken şaşkın bir sinir içindeydim.

Ben durduğum an o da durmuştu. Oldukça net, bir o kadar da keyifsizdi. "Seni eve bırakmaya."

"Sebep?"

Makuldü. "Eve gitmeyecek misin?"

Ellerim dolmuş durağına döndü. "Tam olarak şu noktadan gideceğim."

Onun elleri benim aksime karşı kaldırıma dönmüş, üzeri hâlâ çizik aracını gösteriyordu. "Tam olarak bu noktadan da gidebilirsin." Her zamankinin aksine ne gülüyor ne de tebessüm ediyordu.

"Tam olarak neden o noktadan gideyim?" diyerek diklenmeyi sürdürdüm. "Ayrıca senin işin gücün yok mu? Ne biçim başkomisersin? Operasyona falan gitsene sen."

"Olsa gideriz herhalde," diye huysuzlanmayı sürdürdü. "Ayrıca daha geçen gün seni arabayla evden alıp eve bırakmadım diye trip atmadın mı? Tamam işte, buradayım."

Hayretler içindeydim. Dürüm yedikten sonra kendince çıkarım yaptığı andan bahsediyor olmalıydı. "Sence bahsettiğim bu muydu?"

"Ayperi, çok rica ediyorum, şu arabaya biner misin?" Artık bıkkınlığa bulanmış bir gerginlik içindeydi.

Cevap vereceğim an biri omzumdan itelemiş, hafifçe ileri sendelemişim. Beklenmedik olan bu değil, Ömer'in aniden montumun üzerinden belimi belli belirsiz bir dokunuşla kavrayıp beni kendine çekmesiydi. Kokusu ve gövdesiyle yüz yüze gelmek beklenmedikti. Yeşil parkasının önü hafif açık, gövdesi sıcaktı. Yeşil gözleri ve çatık kaşları ise arkamda bir noktaya kilitlenmişti.

Göz ucuyla arkama baktığımda iki genç adamın ilerlediğini gördüm. Ömer beni ileri çekmeseydi geçebilecekleri bir alan yoktu.

Ters bakışlarında ilk defa gördüğüm bir öfke vardı. Adamlar durup bana döndüğünde hiçbir şey söylemiyor ama bakışlarıyla âdeta kurşun atıyordu. İstemsiz bir çekimle etki alanındaydım. Zihnime rahatsız olmasını belirttim ama hiçbir kırmızı alarm çalmadı. Rüzgârın sesi ve gövdesinden yayılan sandal kokusuyla sarmalandım.

Bakışlarında her ne varsa adamlar kısa bir an ne diyeceklerini bilememiş gibiydi. "Kusura bakmayın," dedi biri. Ben dönüp bakmamış, Ömer'in gövdesinden bakışlarımı koparamamıştım.

Ömer sessizce bakmaya devam etti. Konuşan adam gerilerken, diğeri de başını eğerek mahcubiyetini belirtmişti. Önlerine dönüp hızlı adımlarla ilerlediler. Yeşil gözlerin üzerimde olduğuna emindim. Bir adım gerilemekti niyetim ama nedenini bilemediğim bir cesaret kırıntısıyla bakışlarımı gövdesinden yüzüne kaldırdım. Eli kolumda, gözleri gözlerimdeydi.

Toplum içinde ne zaman biri bana değecek olsa bunu yaptığını o an fark ediyordum. Gece kulübündeyken de böyleydi şimdi de. Çünkü biliyordu, boşlanmıyordum. O zaman kolumun üzerindeki elden de ürkmem gerekmiyor muydu?

Ben kendimi geri çekmeden onun bedeni benden bir adım uzaklaşmıştı. Rahatsız olmamdan korkuyordu, farkındaydım. Yanaklarıma kanın hücum ettiğine emindim. İmdadıma rüzgâr yetişti. Saçlarım, yüzümle boynuma sarmaşık gibi sarıldı. Arada kalan bir adımdı ama gözlerimiz yine kopmadı, kopamadı. Garip bir andı. İlk defa o da ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi.

Gözlerimi kaçırmadan uzun uzun bakmam da ilkti. Adını koyamadığım bir his deli gibi korkmama neden oluyordu ama ne olduğunu asla kestiremiyordum. Bir şey söyleyecek oldu ama yuttu.

"Tersleyeceksen beni tersle, Ayperi," dedi en sonunda. "Kızacaksan bana kız. *Git*, diyeceksen bile bunu sadece bana söyle. Seninle savaşırım ama bir başkasına ters bakışını bile sunsan bunu kaldıramam, anlıyor musun? Birkaç hafta önce belki ama artık asla."

Beklemiyordum. Sersemlemiş bir halde kaldım. Bir şeyler demek istedim ama dudaklarım sadece açılıp geri kapanmıştı. Görücüden bahsediyor

olmalıydı. Umursamamıştım oysa ama yeşil gözbebeklerinde endişe... soluk parlaklığı vardı. Korkuyor muydu? Neyden?

Seni kaybetmekten, dedi en derinlerdeki ses. *Sen bile kendini kaybetmekten korkmuyorken o seni kaybetmekten korkuyor, Ayperi.*

Donmuş hücrelerimin ve tıkanan irademin imdadına çalan telefonum yetişti. Şiddetli ses aramıza kurulduğunda, en sonunda kendimi toparlayıp etki alanından çıkarak bir adım uzaklaşabilmiştim. Cebimden telefonu çıkardığımda ekranda Şeyma'nın adını görmek hem huzuru hem korkuyu aynı anda yaşamama neden oluyordu.

Gece evde olmadığımı anlamış, gün boyu aramıştı ama korkudan açmamıştım. Gün içinde *dersteyim*, diyebilirdim ama şu an sunacak hiçbir bahanem yoktu. Ömer'in gözlerine bakmaktansa Şeyma'dan azar yemeyi tercih ettiğim kritik bir andı. Adımlarım uzaklaştı. Aramayı cevaplarken arkamı dönmüş, yine gözlerine denk düşme ihtimalinden uzaklaşmıştım.

"Şeymacığım," diyerek ılımlı olmaya çalıştım.

"Bırak şimdi yağ çekmeyi!" dedi anında. "Melike yine karakolluk olmuş ama bu defa olay büyük. Hemen yanına gitmen lazım. Ben şu an işten çıkamıyorum. Nöbet değişimi yapabilirsem geleceğim."

Kaşlarım çatılmış, sırtım dikleşmişti. Sesi endişeli geliyordu. Normal şartlarda Melike karakolluk olduğunda bıkkınlıkla soluyup söylenmem gerekiyordu. Beklenmedik bu hali gerilmem için yeterliydi. "Ne oldu?" dedim onun kadar endişeli bir sesle.

"İnan, kelimelere dökemeyeceğim ama bu defa olay büyük, Ayperi. Sosyal medyayı aç ve gündemdeki ilk başlığa bak. Dediğim gibi ben nöbeti değiştirebilirsem geleceğim ama sen yalnız bırakma. Çabuk yanına git."

"Tamam, ta-" cümlemin devamı gelmeden Şeyma yüzüme kapattığında şaşkın bir panik içindeydim.

Ömer aniden sol yanımdaydı. "Ne oldu? İyi misin?"

Hızla sosyal medyaya girip gündeme bakma derdindeydim. "Bilmiyorum, anlamadım," diye homurdandım. "Melike'nin başı yine beladaymış." Ömer'in de telefonuma baktığını ve neyi öğrenmeye çalıştığımı çözmek için uğraştığının farkındaydım. Geri çekilmeden gündemdeki ilk başlığa girdim.

#PoyrazEraslan

Önüme düşen paylaşımlardan hiçbir şey anlamıyordum, sayısız gönderi vardı. Binlerce kişi paylaşmış, hâlâ da paylaşmaya devam ediyor, yorum ve beğeni sayısı ben sayfada ilerledikçe artıyordu. Rastgele okumaya çalıştım.

"Abi o nasıl dövüşmek öyle, bana bu kızı bulun, nikâhı basmayan şerefsizdir."

"Bu kadar boyda yine türlü türlü huylar."

"Ünlülere arada böyle yapmak farz."

"Videodan çıkamıyorum. Harika jajajajajajaj!"

"Kadın bir ülkenin yapmak istediği şeyi tek başına yaptı. Helal olsun. Alnından ve o kıvırcık saçlarından öpüyorum, cesur yürek!"

"Poyraz Eraslan ömründe böyle dayak yememiştir. Harika, harika, harika..."

"Götte bir lale açmış, o da Poyraz Eraslan'mış. Şu cümlenin lirikliğine ve şairaneliğine bakar mısınız? Harika değil mi?"

Hızla aşağıya indiğimde önüme bir video düştü. Üzerine net bir görüş yazılmıştı:

İnternete verdiğim parayı sonuna kadar hak eden o video! Videoyu açtım. Bir gece mekânının çıkışını andıran yerin önünde sayısız muhabir ve kameraman vardı. Dışarı çıkan sarışın adam gece olmasına rağmen gözüne güneş gözlüklerini takmış, kameralar yüzüne patladığında yüzünü ekşiterek bir adım gerilemişti. Bunu beklemiyor gibiydi. Yüzü tanıdıktı ama adını bilmiyordum. Belki de bir dizide görmüştüm ama şu an için bir önemi yoktu.

Yanındaki adam onu bu hengâme içinden ve ışıklardan uzaklaştırmak için kameramanları geri iteleyerek yolu açmaya çalışıyordu. Melike'yi o an gördüm. Poyraz Eraslan denen adamın arkasında kalmıştı. Onur hemen arkasında kamerasıyla bu anı çekmeye çalışırken Melike ses kayıt cihazını tüm hengâmeye rağmen ileri doğru uzatmıştı.

Etrafta sayısız soru vardı ama Melike'nin sesi aradan sıyrılıp en net şekilde duyulmayı başarmıştı. "Poyraz Bey, neden bir açıklama yapmıyorsunuz? Derin Hanım kameralardan asla kaçmıyor ve sorulan tüm soruları tebessümle cevaplıyor. İlişkiden memnun olmayan taraf siz misiniz? Yoksa saklamak mı istiyordunuz? Bu kadar kaçmanızın nedeni nedir?"

Poyraz Eraslan aniden durmuş, bakışlarını arkasına çevirmişti. Yanındaki adam, "Poyraz, hayır!" diyerek engel olmaya çalışmıştı ama çok geçti. İlerlemiş, Melike'nin elindeki ses kayıt cihazını aniden kavramış ve tüm kalabalığın içinde yere savurarak ezmişti.

"Madem kaçıyorum, o zaman rahat bırakın!" diye bağırırken ses kayıt cihazını kırmakla kalmamış, Onur'un kamerasına tokat atarak yana itelemişti. Oldukça kısa süren sessizlikte tüm kameralar onun üzerinde patlıyordu ama ben Melike'nin sessizliğinden şu an neden karakolda olduğunu anlayabiliyordum. Poyraz'ı tutmaya çalışan adam kollarından kavrayıp, geriletmeye çalışırken Onur bir yana savrulmuştu ve Melike şok içinde yerdeki kırık ses kayıt cihazına bakıyordu.

Birkaç kişi Onur'u kavramış, kavgayı durdurmaya çalışmıştı ama Melike'nin aniden ortaya çıkıp zorla uzaklaştırmaya çalıştıkları Poyraz Eraslan'ı bileğinden yakalaması beklenmedikti. Gözlerindeki bakışı biliyordum. Çenesi kasılmıştı ve bir gözü seğiriyordu. Onu yenemez, hor göremez, ayağa layamazdınız. Asla nezaketle cevap vermez, *sessizliğim asaletimdendir*, demezdi. Dövülmesi gerekeni döver, sövülmesi gerekene söverdi.

Poyraz Eraslan'ın kolunu kavrayıp, "Özür dile!" dedi. Titreyen parmakları Onur'a döndü. "Hemen arkadaşımdan ve benden özür dile!"

Kameralar daha şiddetli bir sesle patlamaya başladı. Poyraz'ın yanındaki adam araya girmeye çalıştı ama ondan önce Poyraz Eraslan bir böcek gibi Melike'yi kolundan itelemiş, asla umursamamıştı. Geriye doğru sendeleyen Melike'nin gözlerinde dönen öfke bulutunu görebiliyordum.

"Senin gelmişini geçmişini sikerim, it!" diye kükrediğinde yanılmadığımı anladım.

Herkesten şaşkın sesler yükselirken Melike sinirden titriyordu. Poyraz Eraslan'ın onu ittiği elini kavrayıp var gücüyle ısırması da aynı ana denk geliyordu. Poyraz şiddetli bir bağırtıyla elini kurtarmaya çalıştığında ortamdaki kaos büyümüştü.

Onur, Melike'yi geri çekmeye çalışırken Melike çoktan Poyraz Eraslan'ın özenle taradığı sarı saçlarını çekiştirmeye başlamıştı. *Şerefsiz, tövbesiz, yedi sülalesini dürtüklediğimin adamı* ve daha nicesi havada uçuştu. Araya birkaç adam giriyordu lakin coşan Melike'yi durdurmak imkânsızdı. Poyraz denen adamın âdeta sırtına uçuyor, tekme, tokat ve küfürler havada uçuşuyordu.

İkisi de birbirinin saçına yapıştı.

Önce Melike, "Bırak!" diye bağırmıştı.

Daha sonra Poyraz Eraslan, "Bırak!" demişti.

İkisi de saçlarını bırakmadığında kavga daha da büyüdü. Kameralar art arda patlamaya ve kayıt almaya devam ediyordu. Melike küçük boyundan beklenmedik bir performansla upuzun bir adamı evire çevire dövüyor, ısırıyor ve tekmeliyordu. Ve kayıt bitmeden önce Melike'den son bir cümle daha yükselmişti: "Senin ben doğup büyüdüğün kabileyi sikeyim! Puşt herif! Göt lalesi! Bunun hesabını ödeyeceksin! Ben de Melike Özben'sem sana bu şehri dar edeceğim! Duydun mu lan beni?"

Video bittiğinde ağzım beş karış açık kalmış bir haldeydi. Ben az önce ne izlemiştim? Melike belki sayısız kavgaya karışmıştı ama bu denli sansasyonel olanı ilk defa yaşanıyordu. Hiç şüphesiz tüm listeyi yerle bir edip birinci sıraya yükselecek bir performanstı.

"Vay be!" dedi Ömer. "Kabul etmeliyim ki arkadaşın haklı. Ayrıca küfür konusundaki repertuarı..." Hemen dibimde olduğunun farkındaydım ama

şaşkınlığım öyle büyüktü ki dönüp ona da boş boş bakmaktan öteye gidemedim. Dudak büzdü. "Beni oldukça etkiledi."

Hiçbir şey söyleyemedim. Şaşkınlık ve şok son noktadaydı. Yeniden telefonuma baktığımda atılan gönderi âdeta milyonlara ulaşmak üzereydi. En yakın arkadaşım şu an tüm Türkiye'nin dilindeydi. Ben ise küçük dilimi yutmuş olabilirdim.

Ömer bir kriz anını daha fırsata çevirmekten geri durmamıştı. "Sanırım emniyete gidiyorsun." Her zamanki gibi kendinden emindi. "Bırakayım mı? Bak sen şu işe ki yolumun üstü."

Başımı hızla sallayarak onayladım. Şu an taksi ya da dolmuşla uğraşmazdım ki bu adam emniyeti en iyi bilecek kişiydi. "Nasıl bulacağız?" Sesimden endişe akıyordu çünkü bu defa iş büyüktü. "Nereye götürmüşlerdir? Biliyor musun?"

"Hallederiz," dedi anında.

Arabaya yöneldiğinde koşar adım yanındaydım. "Bir şey olmaz, değil mi Ömer? Tutuklamazlar değil mi Melike'yi?"

En rahat şekilde, "Cık," dedi. "Merak etme. Bana bırak."

Arabanın önündeydik. O, sürücü koltuğuna kurulurken ben koşar adım diğer koltuğa yönelmiştim. Arabaya bindiğimde paniğim hâlâ son noktadaydı. Kemeri göğsümden geçirmiştim ama takacağım noktayı bulamıyordum. Sinir, bunaldığım ve telaşlandığım anlarda da son raddeye vurabiliyordu.

Aynı saniyelerde hem kemeri takmadığım için uyarı sesi geliyor hem de Ömer birini ararken arabayı sürüyordu. Sıkıntılı bir nefes vererek kemeri bıraktım ama gerilemesine fırsat vermeyen Ömer sargılı bileğiyle kemer tokasını kavramış, benim aksime sakinlikle yerine oturtmuştu. Oldukça hızlı bir refleksti. Resmen hızla gerileyecek olan kemeri tek eliyle saniyeler içinde yakalamıştı.

"Efendim, amirim," diyen ses arabada yükseldi. Telefonu ekrana bağlıydı.

"Bana acil birini bulman lazım."

Eli saniyeler içinde geri çekildi ama ben tam olarak o noktada kaldım. Göz ucuyla bile bakmadan, araba sürerken, benim bakarak yapamadığımı nasıl başarabilmişti? Refleksleri bu denli kuvvetliyken, ben bu adamın kafasını yarıp merdivenlerden yuvarlamayı nasıl başarmıştım?

"Kimi istersen amirim," dedi karşıdaki adam.

Bakışları bana döndü. "Melike'nin soyadı neydi?"

"Özben," dedim anında. "Melike Özben."

Yeniden yola odaklandı. "Melike Özben ve Poyraz Eraslan hangi emniyette?"

"Bana beş dakika verin, amirim. Hemen öğrenip dönüyorum."

Arama bittiğinde üzerimdeki şaşkınlığı hâlâ atamamıştım. Sosyal medyada geziniyor, olayı çözmeye çalışıyordum. Gördüğüm paylaşımlara gülsem mi yoksa ağlasam mı bilemediğim bir andaydım. Canım arkadaşım Melike'nin bu cinnet hali her yere yayılmış, şimdiden komik paylaşımlar ruh hali görselleri oluşturulmaya başlanmıştı.

Birkaç dakika sonra Ömer'in konuştuğu adam yeniden aramış, Melike ve Poyraz Eraslan'ın götürüldüğü yeri söylemişti. Şanslıydık ki Ömer'in birimlerinin olduğu merkezdeydiler ve bize yakındı. Şeyma'ya bu konumu iletirken Ömer birkaç arama daha yapmış, durum ve Melike'nin bulunduğu yer hakkında bilgi almıştı. Bu anlarda kesin ve net dille konuşuyor, keskin bir otoriteye bürünüyordu.

Yarım saat sonra emniyetin önündeydik. Sayısız araç içinde sadece tek bir boşluk vardı ve âdeta Ömer'e ayrılmış gibiydi. Hiçbir yer aramadan hızla arabasını oraya park ettiğinde araba kullanmadaki ustalığına da şahit oluyordum.

Kemeri çıkarıp, kapıyı açarken, "Bence sen bilerek, kafanı yarmama neden olup merdivenden yuvarlandın," dedim. "Bu kadar hızlı reflekslerle seni bu hale getirmem imkânsız."

Benimle aynı anda o da kemerini çözmüş, kapısını açmıştı. "Sözkonusu sen olduğunda aklım uçup gidiyor. Muhtemelen o yüzden bu haldeyim."

Netliği her zamanki gibi bocalatıyor ama artık şaşırtmıyordu. Cevap vermeme fırsat kalmadan arabadan inmiş ve kapıyı kapamıştı. Bunu bana değil, kendi kendine söylüyor gibiydi. Arabadan inip hızlı adımlarla peşine takıldım. Koşar adım ilerlerken çantam yere düşmüştü. Eğilip almak istediğimde Ömer benden önce eğilmiş ve almıştı ama ben de eğilmek için meyletmiştim.

Aynı saniyelerde bir yırtılma sesi yükseldi.

Eğildiğim noktada kaldım. Temennim bacak kaslarımdan birinin yırtılmış olmasıydı ama Ömer de aynı sesi duymuş olmalı ki çantamı yerden alıp, dikleşirken bakışları bana dönmüştü. Kısa bir an, sadece çok kısa bir an bakıştık. Melike için olan paniğim artık kendim içindi.

Sakın elbiseyi patlatmış olma, koca kıçlı Ayperi!

Hızla dikleşirken elim elbisenin arkasına, kalçasına kadar uzanan fermuara gitti. Montum kısa olduğu için o noktaya kadar kapamıyordu ve gerçekten patlamıştı. Parmaklarım tenime değdiği anda dünyam başıma yıkıldı.

Nilüfer

Ömer'in başı sola büküldü. Şüpheyle süzüyordu.

"Ömer..." dediğimde utanç ve acı doluydum. "Ömer!" Son harfi istemsizce uzatmıştım. Acınası bir haldeydim, elimde değildi. Gün boyu fazla yorulmuş olmalıydım. Kalçalarımı koparıp atmak istiyordum.

İki elimi de arkama atarak kapamaya çalıştım. Utanmasam bağırarak ağlardım. Her şeyin üst üste gelme seviyesi inanılmazdı. Birkaç adım ötemde emniyet kapısı vardı ve önünde muhabir ordusu nöbet tutuyordu. Adımlarım geriledi. Aynı saniyelerde Ömer hızla önümden çekilmiş, arkamda belirmişti.

"İlerle," diyen sesi değdi kulağıma. "İçeride hallederiz. Ben arkandayım, merak etme." Bir kolunu kaldırıp sırtımı parkasının içine saklamaya çalışıyor, bunu yaparken koluma dokunmamak için uğraşıyordu. Adımlarım istemsizce ilerlerken panik atağın nabzımda gezindiğini hissediyordum. Buna neden olan Ömer değil, içinden geçmek zorunda olduğum muhabir ordusuydu. Hiçbirinin derdinin ben olmadığını biliyordum ama anksiyete laf dinlemiyordu.

Şayet işin ucunda Melike olmasaydı, arkamı dönüp şu saniye buradan kaçardım. Korkularımı yenmem için yaptığı onca şeyden sonra ona arkamı dönemezdim. Ömer adımlarımın yavaşladığını fark etmişti. Nefesim sıkışmıyor, göğsüm üzerinde kilolarca yük varmış gibi ağırlaşmıyordu ama utanmıştım işte. Utanç, paniği tetikliyordu.

Bu defa kulağıma değen sesi her zamanki gibi nahifti. "Omzuna dokunabilir miyim Ayperi? O zaman her şey daha da kolaylaşacak, emin ol."

Başımı hızla sallarken yüzüne bakmıyordum. Kendi isteğimle göğsüne sokulmam da benim için beklenmedikti. Kaybolmak, silinip gitmek istiyordum. Omzumdan kavrayıp bedenimi montunun bir yanından kolunun altına sakladığında sırtım parkasıyla tamamen kapandı. Omzumu sıkıca kavrayıp, bedenimi kendine yaslarken zorla ilerleyen adımlarıma doğru yolu gösterdi. Yıllarca tedavi alıp bu illet kaçma dürtüsünü yenmeye çalışmama rağmen en ufak anlarda patlamasından nefret ediyordum. Denizlere meydan okuyor, küçük bir su birikintisinde boğuluyordum.

Muhabirler kendi aralarında konuşurken, Ömer insanların bana değmesine izin vermeden merdivenlere yönlendirdi. Dışarıdan hiç de masum bir görüntü çizmediğimize emindim ama şu an için bir önemi yoktu. Hepsi Poyraz Eraslan'ı bekliyor, kendi aralarında konuşuyordu. Nefret ediyordum kalabalıktan, sesten ve tenime değen insan nefeslerinden. Bin yıl geçse bile bunu atlatamayacak gibiydim.

Ama Ömer'in saçlarıma değen nefesi varla yok arasındaydı, omzumdaki eli ise sıcaktı. Oysa farkı yoktu bu kalabalıktan. Sıradan bir adamdı.

Yaşanmışlıkların, sıradanlıkları ezdiğini bilmediğim günlerdi. *Sonradan of renecektim.* Emniyetten içeri girdiğimizde güvenlik Ömer'i tanımış, hemen yolu açmıştı ama kolunun altındaki bana şaşkın gözlerle bakıyordu.

Birkaç adım atıp o devasa kalabalıktan uzaklaşabildiğimizde nefes alabildiğimi hissediyordum. "Dur," dedim sessizce. "Montumu belime bağlarım."

"Bekle," dedi sadece. "Burada olmaz. Fazla yırtılmış."

Acılar içindeydim. Utançtan şu saniye ağlayabilirdim. "Özür dilerim," diye mırıldanmam belli belirsizdi. "İsteyerek olmadı."

Koridorda ilerlerken bize dönen bakışların farkındaydım. Kolunun altında, montunun içinde saklanırken neden baktıklarını anlamak çok da zor olmuyordu. "Ah be güzelim," dediğini duydum. "Sana dedim ki başka alalım. Biliyordum onun tam oradan patlayacağını. Gün boyu ben burada ha parladım, ha patlayacaktım. Elbise ne yapsın?"

Hem üzgün hem huysuzdum. "*Güzelin* değilim."

"Bence şu andan sonra tam olarak güzelimsin, Ayperi. Ayrıca olaya iyi tarafından bakalım. Bana bir de elbise borcun var."

İnanılmaz bir adamdı. Bu durumda bile kendine bir pay çıkarması, şu utancımın içinde bile beni hayrete düşürebiliyordu. "Elbise senin mi?"

"Kardeşimin."

"Sen mi giyiyordun, Ömer? Diktirip kardeşine geri veririm."

Klasik tepkisiyle karşı çıkarak, "Çok özel bir parçaydı bu," dedi. "Nurevşan çok üzülecek, çok. Diktirmekle bu işi kurtaramayız," Utancıma mahcubiyet eklenirken kolunun altında daha da küçüldüm. Şaka yapıyor olmasını ummaktan başka çarem yoktu. Hızlı adımlarla ilerlerken başımı yerden kaldırmıyordum. Aniden önümüze çıkan bedenle o durduğu için ben de durmak zorunda kaldım.

"Amirim," diyerek, önümüzde beliren adam oldukça uzun boyluydu. Tatlı bir simaya sahip, yakışıklı bir çocuktu. Üzerinde sivil kıyafetleri vardı ama giydiği lacivert yelek sivil polis olduğunu gösteriyordu. Göğsündeki Narkotim yazısı da Ömer'in biriminde olduğunun kanıtıydı. Ama buraya ait değil gibiydi. Nahif duruyordu. "Biz hallediyorduk dosyaları," dedi. "Siz neden geldiniz?" Bakışları Ömer'in kolunun altındaki bana döndüğünde anlamsızca bakıştık.

Gördüğü görüntü karşısında oldukça şaşkın görünüyordu ki haklıydı.

"Başka işim var, Emir," diyen Ömer netti. İlerlerken kolunun altındaki beni de ilerletti. "Siz devam edin. Bir şey olursa ararsınız."

Ama Emir durmamış, kısa süreli şaşkınlığını atarak arkamızdan ilerlemiş ve yeniden Ömer'in yanına gelmişti. "Başınızın ağrısı nasıl?"

"İyi."

Kısa ve net bir cevap almıştı.

"Bu kadın kim, amirim?"

Yine kısa ve net bir cevap almıştı. Aniden dönüp önünden geçtiğimiz odadan içeri girdiğimizde odadaki herkes gibi ben de şaşkındım. Tüm bakışlar Ömer'de değil, kolunun altındaki bendeydi. "Boşalt odayı," diyen Ömer'in sesini ilk defa bu kadar otoriter ve baskın duyuyordum. Yanımdaki adam değil gibiydi. Aksi ve ters olduğunu söyleyemezdim ama emniyet sınırları içinde daha baskın ve otoriterdi. Bu ayrım sesine bile yansıyordu.

Kimse odayı boşaltmadı. İki erkek, iki kadın polis memuru masa başında çalışırken bize boş gözlerle bakıyorlardı. Birkaç saniye sonra Ömer'den yükselen ses emniyet koridorlarında yankılanacak kadar şiddetliydi.

"Size *boşalt odayı*, dedim!"

Olayı yeni kavramış olmalılar ki polis memurlarının hepsi aynı anda ayaklandı. Koşar adım yanımızdan geçip, dışarı çıkarken hepsi göz ucuyla bana bakıyordu, farkındaydım. Her biri odadan çıktığında kapı arkamızdan sertçe kapandı. Artık sadece ikimiz vardık ve bu daha da utanç vericiydi.

Gözlerimi kapatıp kendi utancımda boğuldum. "Hiç dikkat çekmedin yani Ömer, sağ ol." Hızla kolunun altından çıkıp, yüzümü ona çevirerek üç adım geriledim. Gördüğüne emindim ama daha çok görmesini istemiyordum. Utançtan yüzüne bakamayacak bir haldeydim. Hızla çantamı yere savurup montumu çıkarmaya çalıştım.

"Bekle," dedi aniden.

Beklemeyecektim. Beni durduran, kendi montunu çıkarıyor olmasıydı. Parkasını masalardan birinin üzerine atarken hızla gömlek düğmelerini açmaya başlamıştı.

Utanç, panik ve adını koyamadığım tüm hisler birbirine karıştı. "Ne yapıyorsun sen?"

Yeşil gömleğini çıkardı. Karşımda siyah sporcu atletiyle kalmış, günlerdir ucunu gördüğüm dövmesi en net şekilde ortaya dökülmüştü. Yanılmamıştım. Etnik kabile desenleri omzunu kaplıyor, bir zırh giymiş gibi göğsüne uzanıyordu. Bol gömlekler tercih ettiği için yine farkında değildim ama buğday teninin üzerinde yeşil gözleri zümrüt misali parlıyor, kollarındaki damarlar en belirgin şekilde kendini sunuyordu. Diğer kolundaki iz ise kurşun izi olmalıydı.

Küçük adımlarla ilerledi. Karşıma geldiğinde yeşiller netti. Anksiyetenin göğsümde bıraktığı ağırlık hissi, yerini zihnimdeki güvenli alana bıraktı.

Yeşillikler, birbirine sarılan ağaçlar ve sayısız çiçek, Ayperi... Güvenli alanına saklan ve seni kimsenin rahatsız etmesin izin verme.

Bana haddinden fazla yaklaşmamaya özen gösterirken, gömleğin bir ucunu belimden geçirip önüme getirdi. "Zaten üşüyorsun," dedi sakince. "Montun üzerinde kalsın."

Oysa terlediğimi hissediyordum. Yaşım büyük olabilirdi ama yaşamışlığım yoktu. Kendimi bir ömür saklamıştım. Bazı şeyleri kabullenmek kolay olmuyordu. Etki alanı kelimelerle izah edebileceğimden daha güçlüydü. Sanki göğsüne bağlı bir halatla beni kendine çekiyor, adımlarım geriledikçe durduruyordu.

"Ö- Ömer."

Adı dudaklarımdan istemsizce kekeleyerek dökülmüştü. Oysa şu an yaşanmasını isteyeceğim en son şey buydu. Bir adım gerilemek istediğim anda göğsüme attığı hayali halatın varlığını kanıtlamak ister gibi önümde bağladığı gömleğin kollarını sıkıp beni kendine çekti. Sendeleyen adımlarımı göğsüne çarpmadan durdurmuştum ama ellerim istemsizce gömleği bağlayan ellerini kavradı.

Gözlerinden kopup ellerini itmek istedim ama elim ellerine değdiği anda boynu büküldü. İstemsizce yine gözlerine denk düştüm. Kırmızı alarmın ilk defa zihnimde değil, göğüs kafesimde çalmaya başladığını hissediyordum.

"Herkesten kaçıp bana saklanıyorsun," dediğinde gözleriyle aramda sadece bir karış vardı. "Herkese susup bana konuşuyorsun. Herkesten kaçıp bana sırtını yaslıyorsun, Ayperi." Nefesi yaklaşıyordu. Göğsümde yanan his boğazımı kurutuyor, kanımda deli gibi akıyor ve zihnimde şimşekler çakıyordu. Gözlerinden kopup bir adım gerileyemedim. "Sen bana nasıl baktığının farkında değil misin?" dediğinde nefesi yanağıma vurdu. "Sen bana bir şey yaptın. Göğsüme taşıması zor bir yük bırakıp kaçtın. Şimdi beni bu yükle yalnız mı bırakacaksın?"

Hipnoz gerçekse şu an bu duygunun içindeydim. "Ben bir şey yapmadım," diyebildim. Ne gidebildim ne de kalabildim. "Anlamıyorsun," derken ilk defa ılımlıydım. "Ben kimsenin hayatında yer edemem." Ellerimin altındaki ellerini gömlek düğümünden uzaklaştırmaya çalıştım. "Yapma artık, kendi hayatına dön."

Bırakmadı. Hatta gömleğin kollarını beklenmedik bir hızla çekmiş, beni kendine daha da yaklaştırmıştı. "Ya benim de seninle denk düşmeden önce bir hayatım yoksa Ayperi? Ya sen de beni anlamıyorsan?" Dudakları nefesimi kıl payı geçti, nefesi yanağımdaki gamzeye değdi. Tüy kadar hafif bir nefesti ama midemde adını koyamadığım sayısız varlığın kıpırdanmasına yetti. Ellerimin ellerini geri itecek, bacaklarımın kaçacak gücü yoktu. Her şeyden öte, kelime defterimde bunun bir karşılığı da yoktu.

Ellerimin altındaki parmakları belli belirsiz parmaklarımı okşadı. Belki de hep öyle hissediyordum. "Asıl sen beni anlamıyorsun," dediğinde gözlerim usulca kapandı. Eşsiz bir şiir, büyülü notalar ve sözler mırıldanıyor gibiydi. Huzurluydu sesi, kokusu ve varlığı. Oysa Ayperi buna da yabancıydı. "Bana diken olup, batarken başkalarına papatyalarını sunma." Nefesi çamzeme bir avuç ateş bıraktı. Âdeta dokunmadan her şeyi hissettirdi. "Diğerine de razıyım ama yapma. Kızacaksan da bana kız, güleceksen de bana gül. Başkasına, benim sende gördüklerimi sunma. Hâlâ sürem var, kalbinde yer etmek için hâlâ şansım var. Ne olur, bir başkasına bana güldüğün gibi gülme, gamzelerini gösterme."

Yer ayaklarımın altından çekiliyor gibiydi. Kesik bir soluk dudaklarımdan zorla dökülmüş, genzim bu defa da onun kokusuyla sızlamıştı. Görücü muhabbetine bu denli takılmasını beklemiyordum. Ama ben asıl kendimden, şu anda olduğum konumu beklemiyordum. Zihnimde güvenli alanım belirdi. Birbirine sarılı iki zıt ağacın kuru olanının dallarında minik, tozlu pembe bir çiçek açmış gibiydi. Onun sadece nefesi yanağıma değerken göğsümde kaynayan dürtü, kedi gibi sıcaklığına sokulmak için kıvranıyordu.

Dokunmuyordu işte! Her şeyi nefesiyle anlatıyordu. Ellerini sarmalayan bendim, o değil. Kedi gibi sıcaklığına sokulan bendim, o değil. Ben Ayperi'ysem bir avuç sıcak nefese hasret olan bu kadın kimdi?

Düşünceler ihtimalleri, ihtimaller Ayperi'yi yuttu. Bir tutam toza bulayıp tüm pembelerin üzerine bıraktı. Rüzgâr esti, ilk Ayperi'yi savurdu. Yeşil ormanlarda koştum, ılık şelalelerde yıkandım. Çiçek dolu bayırlarda koşup en sonunda yine çamura bulandım. Ayak bileğimden sıkıca kavrayıp geri çeken bir his vardı ama burada yoktu. Biliyordum, Ömer izin vermezdi.

Nereden biliyordum? Tanımıyorsun onu, Ayperi. Bu güven niye?

Zihnimi kendine getirecek hamle kapının aniden sonuna kadar açılması, elinde çay tepsisi tutan bir adamın Çaycı Hüseyin'i aratmayacak bir aşkla, "Kıymetli arkadaşlarım, çaylar ve kahveler hazır!" diyerek odaya dalmasıydı.

Bizi gördüğü anda cümlesinin devamını yuttu. Genç, dalgalı saçları alnına dökülen bir delikanlıydı. Mavi önlüğünü ciddiyetle düğmelemiş, tepsiye sıkıca sarılmıştı. Ömer'in sırtı dönüktü ama ben genç çaycıyla göz göze gelmiş bulunuyordum. Çocuk bizi gördüğünde gözle görülür bir şekilde tükürüğünü yutmuştu.

Kendimi ve elleri üzerindeki ellerimi geri çekme gücünü en sonunda bulabildiğimde hızla bir adım gerilemiş, Ömer'den uzaklaşmıştım. Ne

yapıyordum ben? Adama *git*, deyip o kadar kovaladıktan sonra bunun anlamı neydi? Çay tepsisini alıp kafama vurmak ve yeri yarıp, içine girmek arasında gidip geliyordum. Kıpkırmızı olduğuma emindim. Yanaklarım yanıyordu.

Ömer'e dönüp bakmadım ama verdiği derin nefesten bu anın bölünmesinden memnun olmadığını hissettim. Tam anlamıyla emniyetin ortasında bir çaycı tarafından basılmıştık. Olay buydu. Hiç ılımlı bir hale getirmeye çalışmayacaktım zira elle tutulur bir yanı yoktu. Üstelik adamın üzerinde atlet vardı, gömleği ise kalçama bağlıydı!

"Ne var, Necip?" diyen Ömer'in sesi tersti. İmkân olsa Necip'i tokatlayacak gibiydi.

Necip denen genç kalakalmıştı. "Çay, amirim..." dedi ağzının içinde. "Odadakiler çay ve kahve istemişti. Ben ondan gelmiştim." Mahcubiyetle eğildi. "Kusura bakmayın, böldüm. Siz devam edin."

Necip hemen susmalıydı yoksa utançtan patlayacaktım. Başımı yere eğmeye meylettiğim an enseme bir balyoz vurulmuş gibi çenem dikleşti. *Neden başını eğiyorsun, Ayperi? Sen utanacak bir şey yapmadın. Kendine gel. Eski Ayperi eğilip bükülürdü. Dağlaya dağlaya büyüttüğü sen değil. Kendine gel!*

Çenem dikti. "Sorun yok. Buyurun, siz işinize devam edin." Ömer'e bakmadan yanından ilerledim.

Bu işin sonunda ya sen beni merak edersen, demişti. Etmeyeceğime adım gibi emindim ama yine büyük konuşmuş, kendi lokmamda boğulmuştum. Yerden çantamı aldım. Artık elbisede yırtılacak hiçbir nokta kalmadığı için rahattım. Kendimi şanslı saydığım konular şaka olmalıydı. Necip denen adamın yanından geçerek odadan çıktım.

Arkada kalan Ömer'e asla dönüp bakmıyordum, bakmamalıydım. İradem bu denli güçsüz olamazdı. Şayet ona *git*, diyorsam ben de geri durmasını bilecektim. Nereye kadar dokunmaktan korktuğu birini sevebilirdi ki? Bu cehennem tek kişilikti, başkasına yer yoktu. Aşk bittiğinde gözlerdeki pus çekiliyor, gerçek hisler baskın geliyordu. İşte o zaman o, arkasını dönüp giderdi ama Ayperi bir hayal kırıklığı daha kaldıramazdı. Onu korumalı, hayatta tutmalıydım. Sadece ona değil, herkese kapı duvardı göğüs kafesim.

Odadan çıktığımda, etraftaki çoğu çalışanın kaçamak bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Bir tabur adamı kovup tek kaldıktan sonra üstümde adamın gömleği bağlı bir şekilde odadan çıkıyordum, haklıydılar. Anlık gaflete yenik düşmüş, gömleği çıkarmayı ve montumu belime bağlamayı unutmuştum. Şu durumda imkânsız görünüyordu. Gözlerim lavabo

sanıyordu ama yoktu. Anı kurtarmasını umarak gömlekle ilerlemekten başka seçenek yoktu.

Bana dönen hiçbir göze bakmadan sert adımlarla ilerledim lakin karşıdan gelen kadının hiç de dostane olmayan bakışlarından kaçmak mümkün değildi. Beni gördüğünde adımları yavaşlamış hatta yanındaki arkadaşıyla birlikte durmuştu. Kumral saçlarını ensesinde sıkı bir atkuyruğuyla bağlamıştı. Uzun, atletik ve oldukça güzel görünüyordu. Yüz hatları keskin, çenesi sivriydi.

Ters bakışlarını hissediyordum ama bakmadım. Onun da yanından sert adımlarla geçtiğimde ruhsal karmaşam son noktadaydı. Kâbuslarımdan uyanırken bile bu denli atmayan kalbimin şu an kendini duvardan duvara vurmasının, göğüs kafesimi kırmak ister gibi atmasının hiçbir anlamı yoktu.

Kendine gel, Ayperi. Bu anksiyete, kontrol altına al. Derin nefes, derin nefes... Odak noktanı değiştir. Say, kızım. 1040 Dandanakan Savaşı, 1071 Malazgirt Savaşı, 1141 Katvan Savaşı, 1187 Hıttin Savaşı, 1302...

Ömer'in kokusunu ve adımlarını yanımda hissettiğimde tüm savaşlar birbirine girdi. Asıl savaş içimdeydi. *1302 ne savaşıydı? Ayperi ve Ömer savaşı mı? Ne?* Dümdüz ilerlerken adımlarımı durduran arkamdan yükselen sesi oldu.

"Geri dön, Ayperi, buradan gideceğiz."

Buraya neden geldiğimi kısa bir an için unutmuş olabilirdim. *Affet beni, Melike.* Durup, dişlerimi dudağıma geçirerek arkamı döndüm, yüzüne bakmamakta kararlıydım. Her zamanki gibi reverans yaparak elini ilerleyeceğimiz koridora uzattı. Yüzüne bakmadan önünden geçtim.

"Uzak dur benden," derken oldukça serttim. "Üç adımdan fazla yaklaşma!" Yakınlaştığı anlarda asıl ben düşünme yetimi kaybediyordum.

Göz ucuyla gördüğüm kadarıyla montunu giymişti. Daha fazlasına bakmaya şu an gücüm yoktu. Arkamdan ilerlediğini biliyordum. Güldüğünü, yanından geçtiğimiz cam alanın yansımasından görebiliyordum. Ama sözümü dinleyip üç adımdan fazla yaklaşmıyordu. Yanımda belirdiğinde de aramızda belirli bir mesafe vardı.

"Yeterli mi?" dediğinde keyifliydi.

Ama ben onun aksine keyifsizdim. *Kes sesini,* diyerek, yükselecekken koridorun ucunda Melike'nin öfkeli sesini duydum. Ses tonu susmam ve kendi derdimi unutup ona odaklanmam için yeterliydi.

Melike avazı çıktığı kadar bağırıyor, tüm odalar onun sesiyle yankılanıyordu.

"Sen benden özür dileyeceksin!"

Adımlarım hızlandı. Ömer bu hırçın tempoma uyum sağlamış, sessizce yanımda ilerliyordu. Arkadaşım için koşarak geldiğim yerde düştüğüm haller inanılacak gibi değildi. Koridorun sonuna geldiğimizde yine geniş bir alana çıkmıştık. Tüm gözler Ömer'le benim üzerimdeydi ve bu artık şaşırtmıyordu. Adamın yanında ilk defa kadın görüyor gibiydiler ki bunun imkânsız bir ihtimal olduğunu biliyordum. O zaman neden bu kadar şaşırıyorlardı?

Melike'nin öfkeli çığlıkları tüm düşünceleri susturmaya yetti. Onu sağ köşede kalan camlarla dışarıdan ayrılmış odanın içinde gördüm. Komiserin önündeki sandalyeye çökmüş, öfkeyle bağırıyordu. Yanındaki Onur'un eli, tarlası yanmışlar gibi başındaydı. Küçük odada sadece masa, dolap ve beyaz bir tahta vardı. Melike'nin tam karşısında oturan Poyraz Eraslan ise en az Melike kadar öfkeli ve dikti. Onur ve komiser kaç dakikadır bu ikilinin kavgasını dinliyorsa fazlasıyla bıkmış görünüyorlardı.

Odadan içeri ilk giren bendim, arkamdan gelen ise Ömer. Tüm bakışlar bize döndüğünde komiser, Ömer'e saygısından; Melike ise beni görmenin heyecanıyla ayağa kalmıştı.

Omuzları çökmüş, az önce ortalığı yıkan o değilmiş gibi mahzunlaşmıştı. "Peroş..." dedi dudak büzerek.

Ben derdimi gülerek atardım, o ise hayata sövüp, sayarak, kafa tutup, tüm kuralları yıkarak. Çok anlatmaz hatta ne zaman annesiyle babasının konusu olsa söverdi ama Şeyma da ben de bilirdik ki dolabının en altında kazaklarının arasına sokuşturulmuş tek bir fotoğraf karesinde o, annesi ve babası vardı. Melike o fotoğrafı hâlâ saklıyordu.

Çocukluğundan yaralanan ruhlar birbirini tanırdı. Belki de bu yüzden ikimiz de birbirimize daha ilk andan sırtımızı dönemiyorduk. Kazağı yamulmuş, kıvırcık saçları birbirine karışmıştı. Hızla ona ilerlemiş, iki elimle yanaklarından kavramıştım.

"İyi misin sen?" Endişeli bakışlarım yüzünde gezinirken alnındaki büyük morluğu fark ettim. "Alnına ne oldu?" Cevap beklemedim. Ters bakışlarımın hedefi Poyraz Eraslan'dı. "Sen mi yaptın bunu?"

Adam, Melike'den daha kötü durumdaydı. Dudağı patlamış, saçları birbirine karışmıştı ve kaslı kolları ısırık izleriyle doluydu. Eve gitmeyi başarabilirsek tam olarak salonumuzun ortasında Melike'yi alnından öpecektim. Muazzam bir iş çıkarmıştı.

Poyraz Eraslan bu sorum karşısında bıkkınlıkla soludu. "Kendi duruyorken bana ne gerek var?"

Melike vanağındaki ellerimi kavramış, avuçlarının içine hapsederek itmişti. Bakışlarım ona döndüğünde tebessüm etmeye çalışıyordu. "İyiyim, merak etme, sakin ol."

Sakin falan olmayacaktım. "Ne iyisi, Melike? Şu haline bak!"

Poyraz öne atıldı. "Memur Bey, asıl benim halime bakın!" Isırıklarla dolu kollarını komisere uzattı. "Görüyor musunuz şunları?"

Komiserin saçları şu an mı dökülmüştü, bilmiyorum ama bir kısmı fazlasıyla keldi. Kaç saattir ikisini dinliyorsa artık bıkkınlıkla soludu. "Evet, görüyorum, Poyraz Bey."

"Gördüyseniz neden hâlâ bir şey yapmıyorsunuz?" dedi Poyraz Eraslan. "Bu manyaktan şikâyetçiyim. Durduk yere bana saldırdı."

Melike susacak değildi. "Lan, asıl ben senden şikâyetçiyim. Her şey ortada, sen bana saldırdın!"

Dikleşti Poyraz. "Senin toplum içinde olman yasaklanmalı!"

Melike daha da dikti. "Asıl senin televizyona çıkman yasaklanmalı. Rezil oyunculuğun yüzünden gözlerimi mikserle oymak istiyorum."

"Hakaret!" Poyraz'ın parmakları komisere döndü. "Bakın, bir de hakaret ediyor!"

"Gerçekler!" dedi Melike. "Sıfır hakaret. Bunlar tamamen gerçekler!"

Poyraz oturduğu yerden dikleşirken hızını alamamış olmalı ki parmağını Melike'ye doğru sallamaya başlamıştı. "Kızım, bana bak, fena yaparım seni."

Aynı şekilde Melike de parmağını salladı. "Asıl sen bana bak. O parmağı senin gö-" Kolunu çekiştirdiğimde, nerede olduğumuzu kavrayıp cümlesinin devamını muazzam bir şekilde kıvırdı. "Gözüne sokarım, benim sinirlerimle daha fazla oynama!"

Onur ilk defa araya girmişti. Kucağındaki kamerasına sıkıca sarılmıştı, o da bu kavgadan nasibini almış gibiydi. Saçları dağınık, ifadesi sıkıntı doluydu. "Allah için birbirinizi öldürecekseniz öldürün de artık dağılalım."

Ömer benimle birlikte içeri girdi sanıyordum ama komiserin bakışları arkama odaklandığında birkaç dosya alıp öyle geldiğini anladım. Yanımdan geçerken bana bakmamış, çok şükür ki işine odaklanmıştı. Üzerine parkasını geçirmiş, önünü belli bir noktaya kadar kapamıştı ama sadece atletle kaldığı boynundan anlaşılıyordu. Ya da bildiğim için bana öyle geliyordu.

İkinci seçeneği tercih edeceğimi belirtmek zorundaydım.

Masanın üzerine dosyaları fırlatırken komiser birkaç adım gerilemişti. "Amirim," dedi saygıyla. Ömer'in tek bir el işaretiyle yeniden koltuğuna kuruldu.

"Durum ne, Âkif?" Sesindeki ciddiyet başımı daha çok ağrıtıyordu. Bu yönünü görmeyip sürekli gülen Ömer'den devamı etmek daha mı iyiydi, bilemiyordum. Masanın üzerine bıraktığı dosyaları Âkif dediği komiserin yanında incelemeye başladığında, gözleri hızla dosyalarda geziniyordu. Neyi bu kadar dikkatli okuduğunu deli gibi merak etmeme rağmen yuttum.

Melike kulağıma eğilmiş, sessiz bir vesvese mırıldanmıştı. "Siz beraber miydiniz?"

Şunca olayın içinde hâlâ bu noktaya takılabilmesi inanılacak gibi değildi. Beni cevap verme zahmetinden kurtaran Âkif Komiser oldu.

"İki taraf da birbirinden şikâyetçi, amirim. Uzlaştırmaya çalışım ama şikâyetlerini geri çekmiyorlar. İş mahkemeye gidecek gibi."

"Bununla hiçbir yere gitmem ben!" dedi Melike.

"Asıl ben seninle gitmem!" diye karışık verdi Poyraz Eraslan.

Önündeki dosyadan bakışlarını kaldıran Ömer'in bıçak kadar keskin bakışları Poyraz Eraslan'daydı. "Siz neden şikâyetçi oluyorsunuz ki? Görüntüler ortada. Melike Özben bir gazeteci olarak, yasal hakkını kullanarak soru soruyor. Durup dururken saldıran ve ses kayıt cihazını kıran sizsiniz."

Hayretle solumuştu Poyraz. "Ne yani? Şu an suçlu ben mi oldum?" Ters bakışları Melike'ye döndüğünde gözbebeklerinde iğrenmeme neden olacak kibir dönüyordu. "Toplum içine böylesine terbiyeden yoksun insanlar salınmamalı." Ukala ve oldukça mide bulandırıcı bir tavrı vardı. "Atın işte nezarethaneye, aklı başına gelsin."

Melike'den önce yükselen bendim. "Durduk yere işini yapan bir muhabire saldıran sen mi terbiyeden bahsediyorsun? Görüntüler ortada, kamerayı bile yumruklamışsınız. Asıl sizin gibi öfke kontrol sorunu olan ve terbiyeden yoksun insanlar toplumda yaşamamalı."

Poyraz Eraslan'ın ukalalık ve kibir dolu bakışları bana döndü. Yüksek sesle, "Sen kims-" diyecek oldu ama Ömer'in sert sesi âdeta tokat gibi yüzüne çarpmış, kelimelerinin devamını yutmasına engel olmuştu.

"Poyraz Eraslan!" dedi en sert ve otoriter şekilde. "Asıl sen geceyi nezarethanede geçirmek istemiyorsan düzgün konuş, sesinin ayarını kıs ve bakışlarını üzerinden çek!"

Balkanlar'dan gelen soğuk hava dalgasının geçtiği ilk güzergâh tam olarak bu oda olabilirdi. Derin sessizlik, kilitlenip kalan ifadeler ve Ömer'den sekip bana dönen bakışlar vardı. Herkes gibi ben de bunu beklemiyordum. Ömer'e bakma cesaretini gösterdiğimde yeşilleri kısılmıştı, kaşları çatık bir halde Poyraz Eraslan'a bakıyordu.

Göğsüme yumruk atılmış gibi dikleştim. Nefesim genzimde tıkandı. Poyraz'a odakladığı yeşiller yanarken yakacak gibiydi. Bir kaşı histerik bir

ekside havalanırken diğer kaşı tehditkâr bir şekilde havalanmıştı. Benim tanıdığım kişi Ömer'di, şu an gördüğüm ise mesleğine bürünmüş Ömer Şeytan. Aralarındaki ayrım keskin bıçak, kalın halat kadar belirgindi.

Sadece seni gördüğümde düşünme yetimi kaybediyorum, dediği an aklıma düşüp, sesi kulaklarımda yankılanınca hızla gözlerimi ondan kaçırdım ve yerle yutkundum. Ömer'in sert bakışlarına uzun süre bakamayan Poyraz Eraslan, göz ucuyla bana baktıktan sonra koltukta sinmişti.

Melike ağzı beş karış açık bir halde Ömer'e bakarken, Onur'un ikimizin arasında gidip gelen gözleri bir şeyleri çözmeye çalışıyordu. Bu gece kalbim durmazsa beni uzun bir süre daha götüreceğine emin olacaktım.

Ömer, Poyraz Eraslan'a gözleriyle bomba atmaya devam etmekte kararlıydı. Öne eğilip ellerini masaya yasladı. Montunu kapatıp sadece atletle kaldığını sakladığı için kendisine müteşekkir kalacaktım ama gömleğinin belime bağlı oluşu düşünceleri dizginlemeyi zorlaştırıyordu.

"Sana tane tane izah edeceğim, iyi dinle," dedi Ömer. "Melike Özben'in yasal hakkını kullanıp, sana doğrulttuğu ses kayıt cihazını parçalayarak olayı sen başlattın. Türk Ceza Kanunu *başkasının taşınır malını kasten bozan, kıran kişi dört aydan üç yıla kadar hapis veya adli para cezasıyla cezalandırılır*, der. Bir gazetecinin işini yapmasını engelledin. Kanuna göre cebir veya tehditle iş ve çalışma hürriyeti engellenen kişi hakkında altı aydan iki yıla kadar hapis cezası verilir. Kayıtlarda Melike Özben özür dilemeni belirttiği halde özür dilemediğin gibi ilk saldırıyı da senin başlattığın görünüyor. Yine Türk Ceza Kanunu *bir kimseyi kasten yaralayan kişi, bir yıldan üç yıla kadar hapis cezasıyla cezalandırılır. Eğer saldırı basit düzeyde sıyrık ve izmeden ibaretse dört aydan bir yıla kadar hapis ve para cezası verilir*, der."

Ne dediğini asla dinlememiştim ama bence haklıydı. Ağzım beş karış açılmış bir şekilde ona baktığımı fark etmem birkaç saniyemi aldı. El kadar çocukla kavga edip film zevklerimiz aynı diye sırıtan adama alışmış olmalıyım ki bu hem yabancı hem de çarpıcı gelmişti.

Ağzı beş karış açık kalan sadece ben değildim. Melike, Onur hatta Poyraz Eraslan bile sendelemiş bir şekilde Ömer'e bakıyordu. "Şimdi..." dedi Ömer. "Sence kim nezarethaneye atılmalı?"

Poyraz Eraslan ne diyeceğini bilememiş, sadece, "Ben..." diyerek kalmıştı.

Aslında olay neresinden bakarsan bak garipti. Normal şartlarda şu an bir avukat ordusuyla geziyor olmalıydı ama yanında hiç kimse yoktu. Şu an düşünmem gereken ise benim arkadaşımdı, o değil. Aynı saniyelerde odanın kapısı çalınmış, Şeyma hızla içeri girmişti.

Ninova

Ulvi bir insan olduğuna artık emindim. Tüm zor anlarımızda yanımızda olmanın daima bir yolunu buluyordu. Nefes nefese kalmış, alnından akan terler mor şalını hafifçe ıslatmıştı. Odaya girdiğinde gözleri sadece bizdeydi. Sözkonusu sevdikleri olduğunda tırnaklarını çıkarmaktan asla korkmazdı. Onu görmek ikimize de güven vermiş olmalı ki aynı anda omuzlarımız çökmüş ve adını mırıldanmıştık.

"Şeyma..." dedim.

Melike de hemen, "Şemo..." dedi.

Yaramazlık yaptıktan sonra bir başkasından azar yiyecekken annesinin sesini duyan çocuklar gibiydik. Nefesini toparlamak için kendine fırsat vermeden koşar adım bize yaklaştı. Melike'nin yanaklarını kavrayıp, yüzünü avuçlarına hapsederken gözleri bedeninde geziniyordu. Alnındaki şişliği fark ettiğinde kaşlarının arasına her zamanki öfke çukuru kondu. Parmak ucuyla dokunmak istedi ama Melike acıyla yüzünü ekşitmiş, hızlı bir refleksle kafasını çekmişti.

Şeyma, Melike'nin yüzünün avuçları arasından uzaklaşmasına izin vermeden, "Ne oldu alnına?" dedi.

Dudakları büküldü Melike'nin. Şeyma'ya karşı daima boynu kıldan inceydi. Bir eliyle Şeyma'nın alnındaki terleri silmeye çalıştı. "Asıl senin bu halin ne? Buraya kadar koştun mu?"

Yapardı, emindik. Belki de buraya gelmek için taksiye bindiğinden bulanan midesinin işaretiydi bu terler. Melike'nin sorusuna cevap vermeden öfkeyle kaynayan ceylan gözlerin hedefi Poyraz Eraslan'dı. "Sen mi yaptın bunu?"

Poyraz ilk defa şaşkın ve bıkkındı. "Anlaşıldı, hiçbiriniz normal değilsiniz! Musallat ettik delileri başımıza."

Melike, Şeyma'nın ellerinden sıyrılıp dikleşmişti. "Arkadaşlarımla düzgün konuş!"

"Yok ya," dedi Poyraz Eraslan. Küçümsüyor, yok sayıyordu. "Arkadaşların kim? İngiltere kraliy-" Benimle göz göze geldiğinde cümlesinin devamı gelmedi. Ömer elini masaya en sert şekilde vurmuştu. Birkaç dakika önce dile getirdiği şeyleri hatırlatmak istiyor gibiydi. Başarılı da olmuştu. Poyraz, göz ucuyla Ömer'e bakıp, derin bir nefes vererek susmak zorunda kaldı.

Herkes masaya atılan bu yumrukla yine kendi köşesine çekilirken Ömer'in ters bakışları önündeki dosyaya döndü. Yanındaki komiser bizim aksimize bu hallerine alışık olmalı ki asla yadırgamadan Ömer'in önüne birkaç dosya daha bırakmıştı.

Sessizdik çünkü Ömer konuşanı tahtaya yazıp topuğuna sıkacak gibiydi. Gözlerime engel olamadım. Tüm bedenlerin arasından onu buldum. Küçük bir andı ama odaya girdiğimizden beri ilk defa bana bakmıştı. Kaşlarını *kızları geri çek*, der gibi küçük bir an kafasıyla birlikte sola eğildi ve yeniden dosyaya odaklandı.

Kısacık bir anda bu hareketi doğru yorumlamam saçmalıktı ama anlamıştım. Kızları kolundan kavrayıp geri çekmiş, başımla koltuklara oturmalarını belirtmiştim. Üçümüz de yan yana oturduğumuzda ters bakışlarının hedefi Poyraz Eraslan'dı.

O da konuşmaya korkuyor olmalıydı. Bize bakarken *ne var*, der gibi kafa salladı. Melike parmaklarıyla gözlerini oyacağını anlatmaya çalışırken, ellerini kavrayıp kucağına indirdim. Şu an aleyhimize olacak bir şey yapamazdık.

Ömer önündeki dosyada her ne gördüyse gözleri kısılmış, yüzü belli belirsiz ekşimişti. Bu ifadesini bilmem de oldukça saçmaydı ama şaşırmıştı, biliyordum. Şaşırdığı zaman yüzü buruşuyordu. *Neden biliyorsun, Ayperi? Sana ne adamın yüz ifadelerinden? Hem herkes için doğal bir tepki de olamaz mı yani?* Kendi içimdeki çelişkiyi bölen yine çay getiren Necip olmuştu.

Odanın kapısını açıp çay tepsisiyle içeri girdiğinde oldukça keyifliydi. Oysa onu görmek benim keyfimi kaçırıyor, dakikalar önce içinde bulunduğum konumu, Ömer'in yanağıma değen sıcak nefesini hatırlatıyordu. Elim istemsizce yanağıma, teninin değil, nefesinin değdiği gamzeme uzandı. Necip denen bu çaycıdan bir ömür gözlerimi kaçırabilirdim. Hızla önüme döndüm.

Necip bana değil, Melike'ye odaklanmış durumdaydı. "Vay, Melike ablam!" dedi neşeyle. "Ne zamandır gelmiyordun, özlemiştik. Nerelerde kaldın?" Aynı neşesiyle ilerlemiş, karton bardağı ilk Melike'nin önüne bırakmıştı. "Buyur, ablam, geldiğini duyunca hemen yaptım sütlü köpüklü kahveni."

Melike zoraki bir gülümsemeyle karşılık verirken bardağı önüne çekmişti. "Sağ ol, Necip, çok incesin." Günlük karakolluk olmak, onu bu mekânın tüm birimleriyle yakınlaştırmış olmalıydı. Öyle ki çaycı içtiği kahveyi bile biliyordu.

Gülmüştü Poyraz denen insan müsveddesi. "Anlaşılan buranın daimi müşterisisin, cin biber."

Melike geri durmadı, durmazdı. "Bak, oğlum, sen benimle konuşma, sen ağzını açtıkça benim karnım ağrıyor. Ayrıca cin biber senin a-"

Gerisini getirmesine izin vermedim. Kolundan kavrayıp, çekerek sus turdum. Bugün küfür kotasını yeterince doldurmuş hatta tüm ülkeyi bu meziyetiyle aydınlatmıştı.

"Söv, söv," diyerek tahrik etmeye devam etti Poyraz. "Yapmadığın şey değil."

Dişlerini sıkıyordu Melike. "Lan, bana bak!" diye diklendi.

Poyraz, Melike'nin yansıması gibiydi. İkisi de asla alttan almıyordu. "Baktım, ne yapacaksın?" diyerek diklendi.

Melike'yi dizginlemek için Şeyma'yla aynı anda kollarına sarıldık. Fakat onu durduran biz değil, Ömer'in yine en sert şekilde elini masaya vurması olmuştu. Yaramaz sınıfları susturmak için onu yanımda götürmeyi düşündüğüm anlardaydım.

"Kes!" dedi sertçe. "Dingo'nun ahırı mı burası? Dakikalardır bağırıp çağırıyorsunuz. Bir daha birbirinize laf atarsanız ikiniz de geceyi nezarethanede geçirirsiniz!"

Herkes birkaç saniye içinde sessizleşti. Poyraz ve Melike gazı alınmış lastik gibi sönerek, geri yaslanırken Necip bu ortama alışkın olmalıydı. Ömer'in sinirini umursamadan yanına yaklaşmış, komiserle ona çay bıraktıktan sonra gerilemişti. Benim önüme bıraktığı çay ise beklenmediktir.

Çay değil de son derece elit bir içki takdim eder gibi, "Buyurun," dedi. "Koyu ve şekersiz çayınız."

Çayı önüme bırakıp tepsisinde kalan bardakları da Poyraz Eraslan ve Şeyma'ya uzatmış, karşılık bulamayınca odadan çıkmıştı. Bense hâlâ önümdeki çaya bakakalmış durumdaydım. Söyledikleri göğsüme atılan tokattan farksızdı. Bu, bugün yediğim kaçıncı tokattı? Necip denen bu gencin çayı nasıl içtiğimi bilmesine imkân olmadığına göre geriye sadece tek bir seçenek kalıyordu.

Ömer'e dönen bakışlarımda hangi his vardı, bilmiyordum. Hâlâ dosyayı incelediğini görmek, ona bakmamı kolaylaştırmış ama her şeyi bir o kadar da zorlaştırmıştı. Hızla önüme döndüm çünkü ona baktığım anlarda hissediyor, aniden bana baktığında hazırlıksız yakalanıyordum. Bu sebepten olsa gerek çaya da uzanmadım, gözlerine de bakmadım.

"Son kararınız ne?" dedi Ömer aniden. Dosyada baktığı her neyse en sonunda kopabilmişti. "Şikâyetçi misiniz?"

"Tabii ki!" dedi Poyraz Eraslan.

Melike geri durmamıştı. "Asıl bana tabii ki! Herhalde şikâyetçiyim."

Ömer dosyayı aniden kapadı. "İyi," dedi. "O zaman dava süreciniz başlıyor, hayırlı olsun."

Poyraz Eraslan yine o uyuz, küçümseyen tebessümünü kuşanmıştı. "Zarlı çıkan sen olursun, haberin olsun."

Oyuncağını kıran bir çocuğu babasına şikâyet ediyor gibiydi Melike. Hala Ömer'e dönmüştü. "Beni tehdit ediyor. Duydunuz, değil mi?"

"Tehdit değil. Olacağı söylüyorum, cin biber."

"Ben sana olacağı söyleyeyim mi Poyraz Eraslan?" Melike'nin sesindeki ses netti. Parmağını karşısındaki adama doğru kaldırdı. "Sen benden sürünerek özür dileyeceksin!"

Yine küçümseyerek gülmüştü Poyraz. Melike yükselmeye meylettiğinde Ömer elini masaya yeniden vurmuş, bizi bu sonsuz döngüden kurtarmıştı. Yoksa bu anlamsız kavganın asla bir sonu yoktu. Çaresizce yarım saat daha bu ikilinin anlamsız yükselişlerini ve kavgalarını dinlemek zorunda kalmıştık. Poyraz'ın avukatı en sonunda gelebilmiş, saçma sapan savunmalarını sunmuştu. Sonuç olarak ikisi de birbirinden şikâyetçiydi ve bu kararda oldukça netti.

Daha önce Melike'yi birçok defa buralardan toparlamış, sürükleyerek eve götürmüştüm. İlk defa zihnimde filizlenen arsız bir düşünce vardı. Bu koridorlardan geçtiğim anlarda Ömer hiç yanımdan geçmiş, hayatıma değmeden uzaklaşabilmiş miydi? O gece ona içimi dökmeseydim yine burada olur muydu? Oysa bu soruyu düşünmenin hiçbir anlamı yoktu.

Yarım saat sonra odadan çıkmayı başardığımızda başım ağrıyordu. Muhabirler ön kapıya sefere giden yeniçeri ordusu gibi kamp kurduğu için Ömer'in arka kapıdan çıkma teklifini kabul etmiştik. Tabii bu teklif sadece bize sunulmuştu. Poyraz Eraslan ön kapıdan çıkacak, muhabir sorularını cevaplamak zorunda kalacaktı. Sessiz koridorda ilerliyorduk. Ömer önümüzde, biz birkaç adım arkasındaydık.

"Vay be," diye homurdandı Melike. "Yıllarca karakola düştüm, ilk defa VIP ağırlanıyorum. Baldızlık kontenjanı böyle bir şey sanırım."

Şeyma sessizdi, ben tepkisiz. Ama Onur meslek getirisi gereği meraklıydı. "Ne iş?" Yürürken, eğilip yüzüme bakmaya çalıştı. Kaşları, önümüzde salınarak yürüyen Ömer'i işaret ediyordu.

Benden önce Melike, "Çok hayırlı bir iş, Onur," diye cevapladı.

Ömer'in omuzlarını izlerken düşünmekle meşguldüm ama ne düşündüğüme dair hiçbir fikrim yoktu. "Başlama yine, Melike," diye homurdandım.

"Bugünden sonra inkârlarının hepsi hükümsüzdür, Peroş'um." Melike'nin eli Ömer'e doğru kalktı. "Tüm kanıtlar önümüzde ilerliyor."

Ağzımın içinde bir şeyler gevelemek istedim ama olmadı. Ne diyeceğime dair hiçbir fikrim de yoktu. Bilmediğini ve anlamadığım bir duygu

yumağının içine bırakılmış gibiydim. Örümcek ağını andırıyor, kaçmak istedikçe daha çok batıyordum. Demir kapıyı bizim için açıp hepimizin çıkması için tuttu. Göz göze gelmemeye çalışıyordum, oysa imkânsızdı. Tüm kalabalıklar içinde sadece bana bakıyor gibiydi.

Gün kararmış, siyah perdeler İstanbul'un semasını sarmalamıştı. Soğuk rüzgâr bacaklarıma değdi ama onun gömleği garip bir şekilde sıcaktı. Montuma daha sıkı sarıldım. Ömer durup bize döndüğünde adımlarımız olduğu yere çakıldı. Annesini takip eden ördek yavruları gibiydik. O, emniyet koridorlarında nereye giderse sorgusuzca arkasından ilerliyorduk.

"Burada bekleyin!" Hepimize söylemişti ama sadece bana bakıyordu. "Ben beş dakikaya geliyorum. Bu yönde de muhabirler olabilir, kontrol etmem lazım."

Neden sadece bana bakıyorsun be adam? Bu konuşmanın muhatabı sadece ben miyim?

İstemsizce başımı sallayarak onayladığımda Ömer önüne dönmüş, sert adımlarla ilerleyerek önümüzde kalan demir kapıdan dışarı çıkmıştı. *Keşke gitmeseydi*, demek zorundaydım çünkü kapıyı kapadığı anda Şeyma tüm siniriyle ensemden yakalamıştı. Fazla sessiz kalmıştı, bir şey olacağını anlamalıydım.

Melike'nin olayı, benim gece gelmediğim ve gün boyu Şeyma'nın telefonlarını açmadığım gerçeğini unutturur sanmıştım. Şeyma'nın ters bakışları her zamanki gibi yanıldığımı gösteriyordu.

"Canım arkadaşım, Ayperi," dedi dişlerini sıkarak. "Onu bunu geç şimdi. Konuşmamız gereken başka bir konu var diye düşünüyorum."

Oldukça masumdum. Elinden kurtulmaya çalıştım ama başaramadım. "Ne gibi peki, canım arkadaşım Şeyma?"

"Dün gece sabah namazına kalktım, canım arkadaşım."

"Öyle mi? Allah kabul etsin, canım." Acının en buruk tebessümüyle karşılık vermeye çalışıyordum.

Ama olmadı, başaramadım. Şefkat tokadı atar misali ensemden salladı. "Seni o saatte yatağında göremememin iki kabul edilebilir nedeni olabilir, Ayperi." Parmağını yüzüme doğru kaldırdı. "Birincisi, sabah namazını kılmak için mahalle camisine gitmiş olman." Diğer parmağını kaldırdı. "İkincisi, sabah namazını imamla birlikte kıldırmak için mahalle camisine gitmiş olman. Hangisi, canım benim? Ama gün boyu mesajlarıma dönmeyip aramalarımı cevaplamamanın hiçbir nedeni olamaz!"

Bir noktada haklıydı. Montumun ensesinden öyle sıkı kavramıştı ki kurtulamıyordum. "Şeyma, açıklayabilirim." Kıvrandım ve şefkat dolu ellerinden kurtulmaya çalıştım. "Gerçekten olaylar benden bağımsız gelişti."

Ensemden silkeledi. "Neredeydin sen? Ha? Nerede?"

Masum masum göz kırpıştırdım. "Uyuyakalmışım."

"Nerede?"

"Ay, nerede olacak, Şemo?" diyen Melike'ydi. "Tabii ki Ömer'de."

Şeyma ensemi bırakmış, sinirle soluyup, gözlerini kapatarak muhtemelen sinirden uyuşan burun direğini ovuşturmaya başlamıştı. "Allah'ım, sen benim aklıma mukayyet ol, ya Rabbi'm!" Önünden kaçıp Melike'nin arkasına saklanmayı denedim. Bunu yaparken kıçıma şamar yemekten kurtulamamıştım. Melike'nin arkasına saklandığımda bana ulaşmaya çalışıyor ama Melike elinden geldiğince engel olmaya çalışıyordu. "O telefon neden açılmıyor, o telefon?" diye cırlarken annemden hiçbir farkı yoktu. "Madem bir halt yedin, açıp söylesene! Öldüm meraktan, salak kız!"

Melike'nin montunu sıkıca kavrayarak canım arkadaşımı kendime siper etmeye çalıştım. Bu arada Melike de Şeyma'nın gazabından nasibini almış, iki üç tokat yemişti.

"Allah'ın cezaları!" diye yükselmeye devam etti Şeyma. "Sizi bela diye mi sardılar benim başıma? Yüreğime indirmek mi istiyorsunuz?"

Melike'yi sağa sola döndürüyordum. O ise Şeyma'nın ellerini tutmaya çalışıyor, dışarıdan muazzam bir görsel şölen sunuyorduk. "Şeyma, biraz sakin olur musun?" diyerek ılımlı olmaya çalıştım. "Bilerek olmadı. Gözümü kapadım. Açtım, sabah olmuş! Ne bileyim ben, anlamadım bile!"

Gözleri büyüdü. "O telefon neden açılmıyor o zaman?" Heceleyerek dövme sırası ona geçmişti. "Kız, seni var ya!" Koluma bir şamar attı. "Kız, ben seni ne yapayım, ha?"

Melike'yi sola döndürerek elinden kurtuldum. Aramızda kalan Melike dardaydı. Şeyma'nın kollarını tutmaya çalışırken, "Lan, durun!" dedi.

"Bırak!" diye yükseldi Şeyma. "Bırak da kapatayım şunun gözlerini tamamen! Gün boyu öldüm meraktan. Gelmiş bana *uyuyakaldım*, diyor!" Melike'yle göz göze geldiğinde onun da koluna şamarı indirdi. "Sizi gebertеceğim! Biri haber verme zahmetinde bulunmadan eve gelmez. Diğeri desen karakollardan çıkmaz, gidip ünlü adam döver, canlı yayında ana avrat söver!" İkimize de sağdan soldan şefkat dolu şamarlarını indirdi. "Öldürecek misiniz kız beni? Kalpten mi gideyim kız ben, ha?"

Artık ikimiz de dayak yiyorduk. Bugün kendisini fazlasıyla zorlamış olmalıydık ki haklıydı. Gün boyu beni aramıştı. Buraya gelirken ise nefes nefese kalışından nöbetini zorla bir başkasına devredip, koşarak geldiğini anlayabiliyordum.

İkimiz de dayak yediğimiz için bu defa Melike kendini koruması için yanımızda dikilen masum Onur'u önüne çekmişti. Artık Onur da bizimle birlikte dayak yiyecekti.

"Ya ne yapsaydım?" dedi Melike, Onur'un arkasından. "Adamın bana yaptıklarını sen de izledin. Alnından mı öpecektim?"

"İzledim!" Dişlerini sıkıyordu Şeyma. "Hatta şu an tüm Türkiye izliyor!" Yeniden ileri atıldı. "Yok, ben parçalayacağım sizi!"

Aramızda kalan Onur çaresizdi. "Kızlar, biraz sakin mi olsanız?"

Onurcuğum, bu önerin şu saatten sonra imkânsız bir seçenek. Ama Melike'nin aniden aramızdan çıkıp, "İzlerse izlesin!" demesi hepimiz için beklenmedikti. Çantasının içinden kırık ses kayıt cihazını çıkarıp Şeyma'ya uzattı. "Şuna bak! Ne hale geldiğini görüyor musun?" Aniden omuzları düşmüş, dudakları titremişti. "İçinde babaannemin son sesi vardı. Nasıl geri gelecek? Paramparça oldu."

Ortamdaki tek ses emniyetin önünden yükselen siren sesleriydi. Şeyma'nın çatık kaşları ağır ağır düzelmiş, Melike gibi omuzları düşmüştü.

Şeyma derin bir soluk verdi. Siniri akıp gitmiş, yerine üzüntü kurulmuş gibiydi. Birkaç dakika önce bizi şamarlayan o değilmiş gibi hızla Melike'ye yönelmiş, sıkıca sarılmıştı. Bir eli sırtında, diğer eli saçlarındaydı. "Özür dilerim," dediğini duydum. "Önce dinlemeliydim ama çok korktum size bir şey oldu diye. Özür dilerim, Melike."

Melike'nin omuzları titriyordu. Yüzünü Şeyma'nın omzuna sakladığı anda ağlamaya başlamıştı. Küçük bir çocuk gibi Şeyma'ya sarıldı. "Son anısıydı, Şemo. Gitti. Son sesiydi." Hıçkırıkları arttığında benim de omuzlarım çökmüştü. Küçük adımlarla ilerleyip, Şeyma gibi kucaklayıp yüzümü kıvırcık saçlarına sakladım. İkimizin arasında kaldığında gözyaşları şiddetlendi. "Ne yapacağım ben şimdi? Nasıl geri gelecek sesi?"

Onun için yapabileceğim tek şey daha sıkı sarılmaktı. Böyle anlarda teselli verecek cümlelerim olmazdı. Acılarımdan nasıl susarak saklanmayı seçtiysem bir başkasının acısında da sessizleşiyordum. Ona olan sevgimi kollarımla anlatmaya çalışmaktan başka bir şey yapamadım. Şeyma bir eliyle benim de saçlarımı okşadığında bunun onun dilinde sevgi olduğunu biliyordum. Bazı acılar gibi bazı sevgiler de dilsizdi. Tek bir dokunuş ve bakış çok şey anlatabiliyordu.

Melike'nin gözyaşları artmış, içli bir hal almıştı. Sadece bir olay için bu denli ağlıyor olamayacak kadar şiddetle sarsılıyordu omuzları. Biriktirdiği her şeyi tek bir gözyaşında dökmeye çalışan biri olarak anlayabiliyordum. Belki de onu yok sayan annesiyle babasını da babaannesinin sesine saklamıştı, bilemezdik.

Şeyma'nın kolları aniden çözüldü. Kaşları yine çatılmıştı. "Az bile dövmüssün. Ben şimdi sorarım o geri zekâlıya!"

Büyük ihtimalle Poyraz Eraslan'ı parçalamaya gidiyordu. Hızla yanına ilerledim. "Beni bekle, sen dövemezsin, ben hallederim."

Melike ikimizin de kolundan kavrayıp durdurdu. Burnunu çekiyor, gözyaşlarını ve akan burnunu durdurmaya çalışıyordu. Bunca yıldır onu ağlarken gördüğümüz anlar bir elin parmağını geçmezdi. Kalbimin kırıldığını hissettim. Adımlarımı durduran tamamen buydu yoksa o Poyraz iti elimde kalabilirdi.

"Durun," dedi içli içli. Kollarımızı bırakıp montuyla gözyaşlarını silmeye çalıştı. "Ben yeterince dövdüm. Hepimiz birden mahkemelik olmayalım. O zaman evimize kim bakar?"

Kalbim daha çok kırıldı. Ömer yerine kesinlikle Poyraz Eraslan denen adamın kafasını yarmalı, merdivenden aşağıya yuvarlamalıydım. Şeyma'yla omuzlarımız aynı anda çöktü. Küçük adımlarla yanına ilerledik. Ben saçlarını şefkatle geri çekerken Şeyma'nın parmakları Melike'nin alnındaydı.

"Bu nasıl oldu? Doğruyu söyle bana, o mu yaptı?"

Melike burnunu çekip gözlerini silmeyi deniyordu. Çocuksu bir masumlukla başını iki yana salladı. "Poyraz itine vurayım derken ayağım kaydı, düştüm. Kaldırıma vurdum." Ağlayışı şiddetlendi. "Zürriyetini sikeyim senin, Poyraz Eraslan! Tüm ülkeye rezil ettin beni."

Ona bakarken Şeyma'nın da kalbi kırılıyor olmalı ki yeniden aynı anda sarılıp kollarımızla sarmaladık. Ben sırtını sıvazlarken Şeyma saçlarını öpüyordu. "Ne rezilliği?" dedi Şeyma. "Herkes dönüp kendine baksın. Ağlama artık, üzme beni."

Sırtını sıvazlarken yaşlarını silmeye çalıştım. "İkon oldun, kızım!" dedim heyecanla. "Ne rezilliği? Tüm ülke anlık olarak sana hayran."

Birkaç dakika önce kanlı bıçaklıyken şimdiki halimize bakan Onur şaşkındı. Ağzı açık bir şekilde bizi izliyordu. "Ben sizin ilişkinize bir türlü anlam veremiyorum."

Melike içini çekip, kedi gibi bize sokulurken Şeyma'yla daha sıkı sarmaladık. Biz de anlam veremiyorduk ama bir şekilde bir aradaydık. İyi ki de burada ve yan yanaydık. Bazı arkadaşlar aile oluyor, sıcak yuvaya dönüşüyordu. Onlar benim için yaz güneşi ve bahar rüzgârı kadar sıcak ve huzurluydu.

Ömer aniden, "Güzelim," dediğinde bakışlarımı ona çevirdim.

"Efendim," dedim.

Ama dediğim anda öylece kaldım. Bize doğru salınarak gelen Ömer ise bu hitabı kabullendiğim için ona dönen bakışlarıma tebessüm etmişti.

Ayperi! Efendim ne demek, Ayperi? İyi misin sen, kızım? Kendine gelsene! Ne diye kabulleniyorsun? Niye kabulleniyorsun? Belki başkasına dedi, sen ne diye bakıyorsun?

Boş bulunduğum anlarda kendimi tokatlamak istiyordum. Sözkonusu Ömer olduğunda ise her anım boşluğa denk geliyordu. Kendi elimle aşağı düştüğüm için boş boş bakarken çapkın gülüşüyle ilerlemiş, yanımızda durmuştu. Şeyma'nın kolları Melike'den çözüldü. Ömer bakışlarını yine benden kaçırma zahmeti göstermiyordu. İş yine bana düştüğü için hızla önüme döndüm.

Ömer'in bakışları Melike'deydi. İçli halini ve elindeki kırık ses kayıt cihazını saklamaya çalışıyordu ama zordu. Ömer elini ona doğru uzattığında o da şaşkındı.

"Sorun bu cihazın kırılması mı?" dedi sakince. Parmakları *onu bana ver,* der gibi açılıp kapandı. "Ver bakalım bana. Belki hallederiz."

Bu cümlenin rahatlatıcı bir etkisi vardı çünkü gerçekten de halletmenin bir yolunu buluyordu. Melike gözyaşlarını silerken dikleşmiş, gözlerindeki neşe kırıntıları parlamıştı. "Gerçekten mi? Düzelir mi?" Cihazı Ömer'in eline bırakırken heyecanlıydı. "Ama çok kırıldı. İçindeki sesler geri gelir mi?"

Ömer eline bırakılan cihazı gözlerini kısarak inceledi. "Söz vermeyeyim ama bu işlerden anlayan birkaç arkadaş var. Onlara gösteririm. Eminim bir şeyler yapmaya çalışırlar."

Dağılan ifadesine rağmen gülmüştü Melike. Maskarası akmış, gözleri kızarmış, kıvırcık saçları kavganın etkisiyle daha da kabarmıştı lakin tatlıydı. "Teşekkür ederim." Sesi minnet doluydu. "Çok teşekkür ederim. Birkaç sesi kurtarsalar bile yeter, hepsine gerek yok."

Ömer Seyirhan emniyetten çıktığı anda yine Ömer'di. Beyefendi gülüşüyle karşılık verdi. "Eğer düzelirse bana değil, arkadaşa teşekkür edersin." Adımları geriledi. "Şimdi sizi eve bırakalım, hadi bakalım."

Araba arkasındaydı, hangi ara oraya getirdiğini bilmiyordum. Farkında bile değildim. Bir gerçekle daha sendeledim. Tüm kaçışlar, bahaneler ve şüpheler nafileydi. İyi bir adamdı ve sevilmeyi hak ediyordu. Çünkü seviyordu. Hem de sadece beni değil, benim sevdiğim her şeyi. Yine de sevmeyi bilmeyen bir kalbe bu denli büyük bir sevgi sunmak, kendini ziyan etmekten başka bir şey değildi.

Kendime dair tüm hayal kırıklıklarım boğazımda düğümlenip acı bir tat bırakmış gibiydi. Sevgi ezer miydi? Ben ezildiğimi hissediyordum. Zorla yutkundum. "Gerek yok, biz taksiyle döne-" Cümlemin devamını getirmeme

[illegible] olan şey Şeyma da dahil hepsinin beni dinlemeden Ömer'in arabasına doğru yönelmesiydi.

Arkadaşlarıma boş boş bakarken Melike, Ömer'e memnuniyet dolu bir [illegible]ssüm etti. Cihazın tüm kırık parçalarını Ömer'in avcuna bırakırken, "En başından beri seni destekliyordum, Ömer Seyirhan," dedi. "Beni ya[illegible]madığın için teşekkürler."

"Ben konuyu bilmiyorum ama yine de sizi destekliyorum, amirim," [illegible]den Onur'du. Keyifle gülerken ikisi birden koşar adım arabaya yöneldi.

Şeyma'nın da arkalarından ilerlediğini gördüğümde kolundan kavradım. "Yok artık, Şeyma!" Şaşkınlık içindeydim. "Sen de mi arabaya gidiyorsun?"

Derin bir soluk verdi, iyi görünmüyordu. Gerçekten taksiyle gelmiş ol[illegible]alıydı. Rengi solmuş, dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Midesinin [illegible]bulandığını uzaktan dahi anlayabilirdim. "Adamın evinde uyuyakalmışsın, [illegible]rperi," diye mırıldandı. "Şimdi arabasına binmek mi zor geliyor? Allah [illegible]aşkına beni zorlama, midem bulanıyor zaten. Bin şu arabaya, bıraksın eve." Doğrulup, ilerlerken Ömer'e minik bir baş selamıyla minnetini sunmuştu. "Her şey için teşekkür ederiz."

Az önce bizi dövmesine rağmen şu an kraliyet ailesine mensup biri gibi [illegible]sildi. Şeyma'nın bıkkın adımları arabaya yöneldiğinde arkalarından şaş[illegible]kınlıkla bakıyordum. Ömer'in dudaklarında keyifli bir gülüş vardı. Elleri [illegible]pantolonunun cebindeyken kaşları imayla havalandı.

"Arkadaş grubuna bayıldım."

Ne hissedeceğimi bilemediğim bir akşam olduğu için ifademden bi[illegible]haberdim. Vereceğim en kolay tepki benimle bütünleşmiş göz devirmek [illegible]olurken, "Belli ki onlar da sana," diyebildim. Homurdanarak, yanından geçip arabaya yöneldim. Birlikte yola çıktığım insanlar kaçtığım arabaya [illegible]kurulmuş, bana da ön koltuğu ayırmışlardı.

Dönüp, Ömer'e bakmadan arabaya bindim. Ömer'in ayaküstü bir polis memuruyla konuşmaya başladığını gördüğümde hızla arkamı dönüp gerçek yüzümü canım arkadaşlarıma gösterdim. "Melike, seni parçalarım! *En başından beri seni destekliyorum* ne demek?"

Şeyma ve Onur cam kenarlarındayken Melike ortalarında kalmıştı. "Ne?" dedi en umursamaz şekilde. "Yalan mı? En başından beri ben onun yanındaydım."

"Kalk, o zaman onun yanına git."

Makuldü. "Zaten onun arabasındayım."

Bakışlarımla kınadım. "Sana inanamıyorum ya!"

"Asıl ben sana inanamıyorum, lan!" Aradan uzanan elleri arabanın önünü işaret ediyordu. "O arabanın üzerindeki yarık ne? Direkt kaputu

sökseymişsin, hayatım, az olmuş bu. Bir de masum masum *sadece çizdim* diyor."

"Yuh!" dedi Onur şaşkınlıkla. "O çiziği sen mi yaptın, Ayperi?"

Benim için talihsiz olaylar serüvenimi Melike özetledi. "O ne ki Onur, Ayperi arkadaşımız adamın kafasını yardı. Yetmedi, merdivenlerden yuvarlayıp bileğini kırdı."

Huysuzca önüme döndüm. "Kırılmadı. İncindi." Bileğinin ne durumda olduğunu sormadığımı o an hatırladım. Gözlerim ona kaydı. Hâlâ tüm ciddiyetiyle polis memuruna bir şeyler anlatıyordu. Bileğindeki bandaja takıldım. Ağrısı var mıydı?

"Allah razı olsun, Pero. Ne kadar da ince düşüncelisin öyle, hayatım," dedi Melike. "Adam alnında beş dikiş ve bileğinde sargıyla geziyor. *Deş gibi adamı getirdiğin hale bak*, diye dertleniyordum ki arabayı gördüm. O sahibinden daha kötü durumda. Valla kahrımdan bayılacağım."

"Bu olaylar neden yaşandı?" diyen Onur şaşkındı.

Huysuz bakışlarım Ömer'deyken Melike benim adıma cevapladı. "Onur, inan bana tüm bunların tek sebebi şu dalyan gibi adamın Peroş'a âşık olması. Adam bizim kıza yakın olmaya çalıştıkça bir organını kaybediyor. Hani Allah muhafaza, bunun bir tık üstünde kaybedeceği organını düşünmek bile istemiyorum."

Bıkkınlıkla ofladım. "Konu bu değildi, Melike. Ayrıca şu an konuşmamız gereken kişi sensin, ben değil. Tüm Türkiye seni konuşuyor, sen hâlâ *Ömer*, diyorsun. Şaka mısın?"

Cümlelerini daha etkili kılmak adına aradan öne eğilen Melike, "Şu adamı biraz daha terslersen asıl tüm Türkiye *nimete sırtını döndüğü için çarpılan kız*, diye seni konuşacak, Peroş'um," diyerek Şeyma'ya döndü. "Haksız mıyım Şemo? Sen de bir şey desene lan?"

Şeyma elini alnına atmış, gözlerini kapamıştı. "Benim şu saatten sonra ikinize de söyleyecek sadece tek bir cümlem kaldı." Gözünü açıp dikleşti. "Akıl olmayınca neylesin fikir, çalsın Abdurrahman oynasın Bekir, salaklar." Eli midesindeyken yüzü ekşidi, gözlerini kapatarak başını yeniden arkaya yasladı. "O yüzden susun artık, midem bulanıyor. Kusacağım."

Bu güzel deyişi günlük hayatımda sık sık kullanacaktım çünkü tepetaklak olan hayatıma muazzam bir şekilde uyuyordu.

"Şemo," dedi Melike. "İyi misin aşkım? Çantanda poşet falan var mı? Açalım da ona kus. Bu araba da enişte de ikinci bir şoku kaldırmaz, sakın arabaya kusayım deme!"

Çirkefleşmeden duramadım. "Şu adama *enişte* demeyi keser misin? Duyacak, rezil olacağız."

"Ne diyeyim? Baldız mı diyeyim?" Kendince mantıklıydı.

"Hiçbir şey deme, Melike!"

Dikiz aynasından görebiliyordum. Kendinden emin bir şekilde dikilirken yanağına akan maskaraları görüntüsünü ciddiyetten uzaklaştırıyordu. Panda gibiydi. "Zor," dedi tek nefeste. "Hele hele bugün gördüklerinden sonra çok zor. Poyraz puştu sana bakmaya meyletti diye neredeyse adamın götüne bir şarjör boşaltacaktı." Söylediği şeye birkaç saniye içinde pişmanlandı. Bakışları boşluğa takılırken intikam hırsıyla gözleri kısıldı. "Keşke bunu yapsaydı."

Ömer hâlâ polis memuruyla konuşuyordu ama adımları geriliyor, konuştuğu şey her neyse sonuna geldiğini belli ediyordu. "Abartma," dedim Melike'ye.

"Ben mi abartıyorum?" dedi anında. "Lan, koca götüne Ömer'in gömleği bağlı. Bir süzülmeler, *güzelim*, deyince bakmalar, göz kaçırmalar... Tüm bunların dışarıdan nasıl göründüğünün farkında mısın sen?"

Farkındaydım. Kaçamadığım nokta tam olarak buydu. Uzak durmalıydım. Onu tanıdıkça merak etmiyordum. Ben onu tanıdıkça kendimden korkuyordum. Duvarlarım birkaç hafta öncesine kadar sadece kendimi korumak içindi. Şimdi ise onu kendimden korumak için en sert şekilde karşıma dikilmiş gibiydiler.

Saçmalama, Ayperi. Kendine güven, kendini sev...

Kollarım bedenime dolandı. Kelebek kucaklamasını sessizce yapmaya, zihnimi zehirli bir kurt misali kemiren düşüncelerden kurtulmaya çalışıyordum ama zordu. Hacer Hanım'a gitmeli, bu kurtları dökmeliydim yoksa onlar beni kemirerek bitirecekti.

Ömer'in arabaya yöneldiğini gördüğümde dudaklarımı sabit tutarak, "Geliyor," diye mırıldandım. "Ağzını açarsan çeneni kırarım, Melike."

Melike'nin cevap vermesine fırsat kalmadan Ömer arabaya binmiş, sürücü koltuğuna kurulmuştu. Küçük bir öksürükle boğazımı temizlerken, kollarımı bedenimden çözüp bacaklarımın üzerine yasladım. Yine avuçiçlerim terliyordu. Onu gördüğüm her an bunun yaşanması da anlamsızdı. Ellerimin bedenimde fazlalık olduğunu hissettiğim anlardı. Hızla göğsümde bağlamak, aklıma gelen tek saklanma noktasıydı. Başımı cama çevirdim.

Bu gece bir şey oldu, Ayperi. Ne olduğunu bilmiyorsun ama bu gece içine düşen bir huzursuzluk, göğsünün üzerine çöreklenen bir ağırlık var. En iyi bildiğin şeyi yap ve bu geceden kaç!

On dakika boyunca hiç kimse konuşmamış, sessizce ilerlemiştik. Bir noktadan sonra tarifsiz gerginliğim de azalmıştı. Bu hissin nedeni o değil, benim zihnimde dönen ve içimi kemiren düşüncelerdi. O her zamanki

gibiydi. Sakin, nahif ve durgun bir gezegen misali kendi yörüngesinde dönüyor. kokusu burnuma değdiğinde gerginliğimi birkaç saniye için de olsa unutmama neden olarak canımı daha çok sıkıyordu.

"Ömer amirim," dedi Melike dakikalar sonra.

Aynadan göz ucuyla arkaya baktım. Bu on dakika Şeyma'ya uyumak için yeterli gelmiş olmalıydı. Başı cama çarpmasına rağmen ağzı açık bir şekilde uyumaya devam ediyordu. Midesi gerçekten bulanıyor olmalıydı yoksa bu denli bayılması imkânsızdı. Onur ise yaşadıklarını algılayamamış olmalı ki boş boş dışarıya bakıyordu.

"Efendim," dedi Ömer.

Melike başını aramıza uzatmıştı. "Sence çok ceza alır mıyım?"

Ömer dudak büzdü. "Neden ceza alasın? Haklı olan sensin. İlk saldırı ondan gelmiş. Kameramana saldırıp ses kayıt cihazını kırmış. Bir gazetecinin yasal hakkını kullanmasını engelleyip öfke kontrol sorunları olduğunu belli eden tepkiler vermiş." Boynu eğildi. "Ama şöyle bir durum var ki sen de kişisel hakları zedeleyici cümleler sarf etmişsin." Dudağının köşesinde minik bir gülüş vardı. "Ettiğin küfürleri hak etmiş olabilir ama kanun çift taraflı işler. Onun hatası varsa senin hataların da hesaba katılır. Muhtemelen adli para cezasıyla kurtarırsın, merak etme."

Melike'nin yüzü düşmüştü. "Yine mi para cezası? Param yok, amirim. Allah aşkına, ev hapsi falan verin bari. Bu çapsız adam yüzünden para ödersem valla kahrımdan yataklara düşerim. En azından evde uyuyayım, kemiklerim dinlenir."

Ömer'in gülüşü büyümüştü. "Yapacak bir şey yok, Melike. Bir ihtimal belki o cezadan da yırtardın ama dosyan bu konuda bayağı kabarık. Geçmiş davalarını öne sürerek aleyhine kullanma ihtimalleri yüksek. Üstelik yine bir kavgadan dolayı hâlâ devam eden davan varmış."

Melike'yle aynı anda şaşırdık. Benim kaşlarım havalanırken Melike duygularıma tercüman olmuştu. "O hangi dava?"

"Caddede karıştığın kavga mı?" dedi Onur.

Melike etkileyici geçmişinde boğulmuş gibiydi. Şaşkın ve boş boş bakıyordu. "O hangisiydi? Mikrofonu ısırdı diye kovaladığım adam mı?"

Onur'un başparmağı yorgun bir şekilde havalanmış, Melike'nin bu dediğini onaylamıştı.

Mantıklı bir fikirdi ama o olmadığına emindim. "O olamaz." Dakikalar sonra ilk kez konuşuyordum. "O dava biteli yıllar oldu. Kendi aramızda para toplayıp adli para cezasını ödemiştik." Arkaya bakmaya çalıştım. "Hatırlamıyor musun Melike? İlk maaşımdı."

O unutabilirdi ama ben ilk maaşımı verdiğim davayı unutamazdım. Melike gerçekten mikrofonunu ısıran bir adamı mikrofonla dövmüş, ilk maaşımla delicesine kıyafet almak yerine canım arkadaşımın adli para cezasını ödemek zorunda kalmıştık.

"Doğru," dedi Melike. "Pero haklı. O dava bitti." Kısa bir an düşündükten sonra aydınlanmıştı. "Acaba geçen gün karıştığımız kavga mı? Şu manyak kadın ve adam vardı ya hani?" Ömer'e döndü. "Enişte, sen de oradaydın. Hatırlıyor musun?"

Tır çarpmış gibi irkildim. *Enişte*, derken? Şok dolu bakışlarım Melike'ye döndü. Ömer ise duyduğu bu cümleden bir hayli memnundu.

"Hatırlamam mı?" dedi keyifle. "Unutmam imkânsız." Göz ucuyla bana imalı bir bakış gönderdi. Kapıyı açıp kendimi yola atmak ya da arabayı şarampole yuvarlamak istiyordum. Yeniden karşıma çıktığı o günü pekâlâ ben de hatırlıyordum ve evet, unutmak imkânsızdı!

Benim şaşkınlığımın aksine Melike hâlâ kendi derdindeydi. "Acaba o dava mı?"

"Sanmam," dedi Ömer. "Ben o dosyaya baktım. Sizden şikâyetçi olmamışlardı. Hem kadınla adam boşanma aşamasındaymış ve zaten oldukça sorunlu bir evlilikleri varmış. Adama uzaklaştırma verilip kadını boşanma davası bitene kadar korumaya aldılar diye biliyorum ama o davanın detaylarını Yavuz daha iyi bilir. Onun biriminde. İsterseniz arar, sorarız."

"Yavuz?" dedi Melike ekşimiş bir yüzle. "O kim? O gün gördüğümüz kaşı yarık olan komiser mi?"

Ömer başını salladığında Melike'nin yüzü daha da ekşimişti. "Gerek yok, hiç sorma. O manyakla bir daha denk düşmek, adını anıp çağırmak istemiyorum. Mümkünse benim tüm davalarımdan uzak dursun."

Gülmüştü Ömer. "Yavuz iyidir."

"Tamam. Gitsin, benden uzakta iyi olmaya devam etsin."

Onur aniden, "Buldum, asansör!" diye yükseldiğinde Melike korkuyla irkilmiş, elini kalbine yaslamıştı.

"Lan, bağırma. Şemo uyanacak!" Korkusu Şeyma'nın uyanması değil, uyanıp arabaya kusmasıydı, biliyordum.

"Asansör!" Heyecanını daha kısık bir sesle sürdürüyordu Onur. "Hani bir kanalda sevgilin vardı. Asansörde başka bir kızla yakalamıştık, hatırlıyor musun? Onu pataklamıştım hani!"

Melike olay konusunda aydınlanmış olmalı ki ifadesi memnuniyetsiz bir hal almıştı. "Hatırlattığın için çok sağ ol, Onurcuğum." Sıkıntıyla ofladı. "O denyo bile yediği dayağı unutmuştur. Mahkeme hâlâ unutmadı mı?"

Yine gülmüştü Ömer. Yaşadığımız hayat sinirlerini bozmuş olmalı ki bu kahkahası daha bir keyifliydi. "Dosyada gördüğüm her şey konusunda şaşkındım ama siz tüm bunları harbi harbi yaşadınız yani öyle mi?"

Odada dikkatle baktığı dosya Melike'nin kalbi kadar temiz geçmişi olmalıydı. *Bu ne ki Ömer Seyirhan? Bunlar sadece kayıtlara geçen olaylar.* Bu o kadar da geri planda kalanlar vardı ama her şeyin şu an ortaya dökülmesine hiç gerek yoktu.

"Yaşadık tabii! Ömrüm mahkemelerde geçiyor, şaka gibi!" diye homurdandı Melike.

Onur yine kendi derdindeydi. "Sen müdürün telefonunu açtın mı? Sabahtan beri beni arıyor."

Dertliydi Melike. "Açmadım. Kesin bu sefer kovacak. Bugün bir kaos daha kaldıracak halde değilim." Geri yaslanmış, gözlerini kapatarak kendini boğmak ister gibi yüzünü ovuşturmaya başlamıştı. Alnına dokunduğunda canı yanmış olmalı ki hızla ellerini geri çekti ama sıkıntılı hali sürüyordu.

Yeniden sessizliğe büründük. Melike'yi eve gittiğimizde bir tur da ben dövecektim. Adamın yüzüne *enişte*, diye böğürmesi bugün utanç konusunda son damlaydı. Bardak taşmak üzereydi. Saçlarımı yüzüme döküp yola odaklandım. Cama baktığımda onun yansımasını görüyordum. Camın dışarısındaki hayat ve o arasında sıkışıp kalmış gibiydim.

Dakikalar ilerlerken arka ekip tamamen sessizliğe bürünmüştü. Aynadan baktığımda üçünü de uyuyakalmış bir halde gördüm. Onur Melike'nin omzunda, Melike ise Şeyma'nın omzunda uyukluyordu. Şeyma'nın yüzü cama yapışmıştı, dışarıdan mükemmel bir görüntü oluşturduğuna emindim.

Ömer radyoya uzandığında anında dikleştim. "Açma!"

Eli havada kaldı. "Sebep?"

"Başım ağrıyor."

"Benim ağrımıyor." Radyoyu hızla açıp keyifle geriledi. "Hem kısık sesle dinleriz, olmaz mı?"

Dertliydim. O radyodan bir kere bile benim yanımda olduğunu gösteren bir şarkı yükselmemişti. Ömer susmuyordu zaten, en azından bu radyo susmalıydı. Elimi alnıma atıp huysuz bir yüz ifadesi takındım. "Git, kulaklık tak, öyle dinle o zaman."

Her zamanki gibi, "Cık," dedi. "Yalnız dinlediğimde canım sıkılıyor. Hem şarkılar vermek istedikleri mesajı gerekli kişiye ulaştırmayacaksa bestelenmelerinin anlamı ne, Ayperi?"

Radyo şimdiden canımı sıkmaya başlamıştı. Haluk Levent'in yıllara meydan okuyan sesi derinden kulağıma değiyordu.

"Kendimi esir aldım,
Çalmadı yine telefonlar.
Alışırım sanmıştım,
Yüreğimde sancın var.
Gel etme nazlı güneş,
Sensin gönlüme eş,
Beni biraz anlasana..."

Şarkıların gözü kör olsun, diyen her kimse katılıyordum. Range Rover'ın kendinden intikam aldığına artık emindim. Bunun başka bir izahı olamazdı. Kulağıma sözleri değdi ama gözlerimi onunla buluşturmadım. Yanımda kalan camda yansıması vardı. Önüme bakmayı sürdürdüm.

"Araba için..." dediğimde sesim durağandı. "Müsait olduğunda söyle, şu çizdiği tamir ettireyim."

"Ölürüm aşkına yâr,
Ölürüm diyar diyar,
Beni biraz anlasana..."

"Ne tamiri?" dedi tek solukta. "Ben sözünün eri olan bir adamım. *Bana yemek getir, araba borcun kapansın*, dedim. Kapandı. Ama o çizik kapanmayacak."

"Amaç ne? *Bak ve bana yaptıklarını unutma*, deme şeklin mi? Zaten unutmuyorum, merak etme. Daha doğrusu unutmam için fırsat vermiyorsun."

Güldü. "Demek ki başarılıyım, güzel."

Her zamanki gibi imasını geri plana atmayı seçtim. "Tamir ettireyim işte. Kötü görünüyor."

"Hayır." Oldukça rahattı. "Bence oldukça güzel görünüyor. Arabama serseri bir hava kattı. Muhtemelen bu araba bende olduğu sürece de o çizik orada kalacak."

"Sebep?"

"Çünkü sen yaptın." Kırmızı ışıkta durduğumuzda yeşiller bana döndü. "Öfken dahi gözüme güzel geliyorsa bu benim suçum değil, Ayperi."

Saatlerdir gözlerinden kaçıyordum ama bu defa kaçamadım. Ne zaman bu arabada olsak ve kırmızı ışıkta dursak bu an yaşanıyordu. Üstelik bu defa öncesinde yaşanan daha fazla yaşanmışlık ve göğüs ağrısı vardı. *Soğuk rüzgârlar sert fırtınalara gebe kalır*, derler. Ellerimde hissettiğim soğuklukla ruhumda yayılan ılıklık birbirine zıttı. Ondan esen bahar rüzgârları, ruhumdaki kış ayazına değdiğinde donuyordu sanki.

Ne tersledim ne de cevap verdim. İlk defa söylediği bir şeye sessiz kalmıyordum ama bu defa aradaki farkı o da anlamış gibiydi. Bu iş etki alanı

kavramından çok daha fazlası olma yolunda ilerliyordu. Zorla yutkunarak önüme döndüm. İlk defa gözlerimi ondan değil, kendimden kaçırmıştım.

Bilemezdi.

Şehir rengârenkti. İçim karanlık. İnsanlar ve görüntüler hızla değişti. Siluetleri silinecek, bu dünyaya ait sayısız hayat hikâyesinden biri olacaklardı. Dünya dönecek, insanlar ölecek, geriye bir ayak izleri bile kalmayacaktı. Ben gibi. Biz gibi. Hepimiz gibi. Buydu evrenin kurulan düzeni. Vardı herkesin bir acısı, bir de derinlere sakladığı yarası. Birkaç burukluğu ve bazı yorgunlukları. Hepsi varlıklarıyla birlikte silinip gidecekti.

Radyodan bu defa kalın bir erkek sesi yükseliyordu. Her zamankinden farklı bir kanal olduğunu reklamlardan anlayabilmiştim.

"Ah, Haluk Levent," derken oldukça romantikti. "Çok severim kendilerini. Bize bu güzel şarkıyı dinlettiği için Lüleburgaz'dan Arda'ya teşekkür ediyor, nostalji kuşağımıza hız kesmeden devam ediyoruz. Bugün o kadar çok istek parça var ki nasıl yetiştireceğiz, hiç bilmiyorum. Daha fazla sizi şarkıların büyülü dünyasından ayırmak istemem. Sıradaki parçayı Malatya'dan Ayşenur istemiş. Sezen Aksu o şarap misali yıllandıkça güzelleşen sesiyle *Haydi Gel Benimle Ol* diyecek. Daha sonra ise Barış Manço, *Aynalı Kemer* şarkısını Burdur'dan Samet için seslendirecek. Keyifli dinlemeler."

Malatya'dan Ayşenur ve Burdur'dan Samet, sizi aynalı kemerle kovalamak istiyorum. Belki o zaman birlikte olabilirdiniz! Bunlar radyo sunmuyor. Özenle bana laf çarpmak için uğraşıyorlardı. Ben sustum, Ömer sustu hatta Melike bile sustu ama Sezen Aksu asla susturulamazdı.

"Bende zincirlere sığmayan o deli sevdalardan,
Kızgın çöllerde rastlanmayan büyülü rüyalardan,
Kolay kolay taşınmayan doludizgin duygulardan,
Yalanlardan, dolanlardan daha güçlü bir yürek var.
Haydi gel benimle ol,
Oturup yıldızlardan,
Bakalım dünyadaki neslimize.
Oradaki sevgililer,
Özenip birer birer,
Gün gelir erişirler ikimize...
Uzanıp yüreğimin ateşiyle yeniden,
Yıldızları tek tek yakacağım.
Sarılıp güneşlere sevgimizle göklerden,
Mavi mavi taçlar takacağım, ne olursun...
Haydi gel benimle ol..."

BÖLÜM 12

"Sen esirliğim ve hürriyetimsin,
Çıplak bir yaz gecesi gibi yanan etimsin, sen memleketimsin.
Sen ela gözlerinde yeşil hareler, sen büyük, güzel ve muzaffer ve
ulaşıldıkça ulaşılmaz olan hasretimsin..."

- NAZIM HİKMET -

Bu apartman bize dair çok şeye şahit olmuştu. Ama ilk defa ünlü bir isim ağırlıyor, yorgun savaşçı Melike merdivenleri ağır ağır çıkıyordu. Şeyma eli midesinde hemen peşinde, ben en arkadaydım. Medeniyetin göbeğinde olmamıza rağmen hâlâ asansör olmayan apartmanımızda merdivenleri çıkmak ilk defa bu denli zordu çünkü Melike dayak yemiş, Şeyma kusmuş, ben de bir başkasına ait pahalı bir elbiseyi patlatmıştım.

Ömer Seyirhan yaklaşık beş dakika önce bizi apartmanımızın önüne bırakmış, içeri girdiğimizden emin olduktan sonra uzaklaşmıştı. Sanki Melike değil de ben kavgadan çıkmış gibiydim. Hiçbirimizde konuşacak, birbirimize sataşacak ya da soru soracak hal kalmamıştı. Merdivenleri sessizce çıkıyorduk.

Ömer Seyirhan zihnime sızan bir kurt gibiydi ve onunla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Mesela kokusu hâlâ burnumdaydı çünkü gömleği belime bağlıydı. Sorular derinleşiyor, çıkmaz sokak daha da çıkmaz bir hal alıyor gibiydi.

Özlem ablanın kapısından parmak ucunda geçmiştik. Şu an onun sorunlarını dinleyebilecek bir halde değildik. Ama bir üst katındaki Veli amca aniden kapısını açmış, bizi gafil avlamıştı.

Veli Bey son İstanbul beyefendilerindendi. Daima takım elbise giyer, köstekli saatini ve şapkasını takarak gezerdi. Muazzam diksiyonu sayesinde konuştuğu anlarda hipnoz etkisindeymiş gibi yüzüne bakakalırdık. Yeşilçam kuşağı gibiydi. Beyaz saçları, sinek kaydı tıraşı, yaşına rağmen dik duruşuyla sevilmelere layık bir amcaydı. Bizi ne zaman görse selam verir, keyifle gülümser, hal hatır sorardı.

Ama saat gecenin on birine gelirken hâlâ takım elbisesi içinde olması ve bizi yakalaması beklenmedik bir olaydı. *Veli Bey, çizgili Yeşilçam pijamanız yok mu acaba*, diye sormamak için zor durmuştum çünkü gözümde takım elbiseyle uyuduğuna dair bir imaj oluşmak üzereydi.

"Kızlar," dedi o muazzam diksiyonuyla. "Merhabalar, efendim."

Onu gördüğümüzde aynı anda kendimizi toparlıyor, hanım hanımcık bir genç kadın olma isteği duyuyorduk. Ama bu sefer dağılmış haldeydik. Hiç kimse hanım hanımcık bir kadın olamayacaktı. Malum, karakoldan geliyorduk.

Kızlar kafa sallamakla yetinirken, "Merhaba, Veli Bey," diye sesli cevap veren bendim.

Tatlı, beyefendi tebessümünü sunarken bakışları Melike'ye takılmış, şıringada hava boşluğu fark eden Yeşilçam artistleri gibi gözleri kısılmıştı. "Melike Hanım kızım. Ne oluverdi o kafacığına öyle?"

Anlaşılan Veli Bey sosyal medyadan da bihaberdi. Yarın Özlem ablanın kapımıza dayanıp, elindeki telefonu gözümüze sokarak Melike'yi göstereceğine emindim ama en azından bu gece biraz huzur istiyordum.

Melike derin bir nefes vermiş, onun kadar kaliteli bir diksiyonla, "Düşüverdim, Veli Bey amcacığım," diye cevaplamıştı.

Bu cevabı fazlasıyla kınayan Veli Bey, "Dikkat edin, yavrucuğum," dedi. "Şuraya bak, nasıl şişmiş alnın. Kafa bu, şakaya gelmez." Adımları geriledi. "Bekleyin burada. Çok etkili bir yara merhemim olacaktı. Hemen alıp geliyorum."

"Zahmet etmeyin, Veli Bey. Taş gibidir onun kafası, bir şeycikler olmaz," diyen Şeyma'ydı. İkimizi de hafifçe itti. "Yürüyün eve, çabuk. Bayılacağım şimdi buraya." Sesi fazlasıyla zorda olduğunu gösteriyordu. Uyuduğu için arabaya kusmamıştı, temennim apartmana da kusmamasından yanaydı.

Adımlarımız ilerleyeceği anda alt merdivenlerden bize doğru koşup, "Durun!" diye bağıran Özlem abla, ölmeden mezara girmemiz için

[illegible]. Üçümüzün de yüzü aynı anda ekşidi. Gerçekten şu an bu yaşan[illegible] mıydı? Zaten savaştan çıkmış gibiydik. Hem de her anlamda.

Ağzının içinde, "Hay ben bizim şansımıza sokayım," diye mırıldanan [illegible]elike, duygularıma tercüman olmuştu.

Özlem abla nefes nefese son merdiveni de aşıp yanımıza geldi. Saçla[illegible]ı pembe bir boruya sarmış gibiydi. Onu sorgulamayı uzun zaman önce [illegible]ırakmıştım. O şeyle saçına ne yapacağını bu yüzden düşünmeyecektim.

"Ay, yetiştim!" Eli göğsünde, sıkışan nefesini dizginlemeye çalışıyordu. "Sabahtan beri sizi bekliyorum. Kaçıracağım diye aklım çıktı."

Melike huysuzdu. "Çok da uğraşmasaydın, Özlem abla ya. Hani biz bu [illegible]eleyişe değmeyiz bence."

Hak veriyordum ama Özlem abla asla üzerine alınmamış, keyifle gül[illegible]üştü. "Kız, ünlü olmuşsun!" dediğinde daha da keyifliydi. "Tabii, artık [illegible]en bizi beğenmezsin, kendine başka komşular yaparsın." Attığı kahkaha [illegible]anılmaz derecede eğlendiğini gösteriyordu. "Allah senin iyiliğini versin e [illegible]mi! Bizim oğlanlar izletti, gülmekten ölecektim."

Oysa biz hiç gülmüyorduk. Üçümüz de aynı anda ters ters baktık. Veli [illegible]Bey ise merakla öne atılmıştı. "Ne olmuş, Özlem Hanımcığım?"

Özlem abla dedikodu anlatma duruşuna geçmiş, bir elini beline atarak [illegible]ınmıştı. "Bizim bu Melike ünlü bir oyuncuyu dövmüş, Veli Beyciğim. [illegible]Ama ne dövme! Bir doksan adamı evirip çevirdi. Tüm internette şu an o [illegible]ar. Herkes Melike'yi konuşuyor." Bakışları bize döndü. "Kız, Melike, helal [illegible]olsun kız sana! Bit kadar boyun var ama türlü türlü huyun var, maşallah." [illegible]Kendince eğlendiği bir kahkaha daha attı.

Veli Bey ise yine bir İstanbul beyefendisi gibi şaşırmış, ağzını küçük bir [illegible]lokma yutacakmış gibi aralarken parmaklarıyla kapamıştı. Araba çarptıktan [illegible]sonra gözleri kör olan Yeşilçam artistlerinin şaşkınlığıyla bakıyordu.

Melike bıkkınlığını saklama gereksinimi duymadan Özlem ablaya ba[illegible]kışlarıyla sövüyordu.

Şeyma daha fazla dayanamamış, "Özlem abla, biraz sessiz mi olsan?" [illegible]demişti. "Tüm apartmanı başımıza toplamana gerek yok bence."

Özlem abla için bunun bir önemi yoktu. "Kız, ülke başınıza toplanmış, [illegible]sen *apartmanı*, diyorsun. Şaka gibi." Aniden ciddileşti. "Bana bakın, bizim [illegible]kapıya da kameralar gelir mi? Belki bizimle de röportaj yapar, Melike hak[illegible]kında bilgi falan isterler." Kırmızı pijamasını çekiştirdi. "Ben en iyisi yarın [illegible]süsleneyim, her duruma hazırlıklı olmak lazım."

Şaşkın Veli Bey ellerini takım elbisesinde gezdirdi. *Sen daha nasıl hazır olabilirsin, Veli Bey? Buradan çıkıp Zeki Müren'le buluşmaya gidecek gibisin.* "Öyle mi dersiniz?" dedi zarafetle.

Özlem ablayla ilk defa aynı düşüncedeydik. "Siz her zaman kameralara hazırsınız, Veli Bey. Ek bir çaba sarf etmenize hiç gerek yok."

"Estağfurullah, efendiciğim," derken her zamanki gibi beyefendi bir tebessüm sunmuştu. "Bilmukabele, siz de öylesiniz. Ama madem öyle, dolaptan en güzel takımlarımı çıkarayım."

Bari sen yapma, Veli Bey.

"Kaynanama ne giydirsem?" diyordu Özlem abla. "Aslında ona en çok kefen yakışır da neyse."

Bey amca bu yorumu esefle kınamıştı. Kendi aralarında ciddi ciddi ne giyeceklerini, Veli amcanın takım elbisesinin rengini tartışırken boş, yorgun ve bıkkın bakışlarla onları izlemekten başka bir şey yapamıyorduk.

Melike hepimizden daha bıkkındı. "Biz şu an ne dinliyoruz?" Derin bir soluk verdi. Özlem abla ne giyeceğini belirlemiş, Veli Bey'e kaynanası konusunda dert yanmaya başlamıştı bile. "Keşke şu kadına ait *derdine sokayım* butonu olsa. Yemin ederim, alev çıkarana kadar basarım."

Gülmemek için dişlerimi dudağıma geçirmek zorunda kaldım. Sinirlerim bozulmuş ya da yıpranmıştı. Emin değildim ama kesinlikle bir şeyler olmuştu. Yaklaşık on beş dakika Özlem ablaya dayanabilmiş, en sonunda Şeyma'nın kusması gerektiğini bahane edip, ağzına yapışarak merdivenlere yönlendirmiştik. Arkadaşımızı acilen lavaboya yetiştirmeliydik.

Evden içeri girdiğimizde ise hepimiz dağılmış bir haldeydik. Şeyma gerçekten lavaboya koşup kusmaya başlamış, Melike salon koltuğuna yığılıp kalmıştı. Ben yorgun adımlarla odama gelmiş, ayna karşısında kendi aksime takılıp kalmıştım. Montumu ve çantamı yatağımın üzerine bırakıtım. Parmaklarım Ömer'in gömleğine, düğümlediği noktaya değdi. Bakışlarım ise kendime.

Saçlarım yüzüme dökülürken ifadesiz ve boş baktığımı sanıyordum ama bu defa aynadaki aksimde adını koyamadığım bir şeyler vardı. Kendime yaklaştım. *Her şey aynı, sana farklı gelen ne, Ayperi?*

Zihnime sesi düştü.

Bana diken olup, batarken başkalarına papatyalarını sunma, Ayperi.

Bu defa kulaklarımda yankılanan sesinden irkilmemiş, derin bir nefes vermekle yetinmiştim. Gömleği belimden çözüp, yatağın üzerine bırakırken burnuma değen sandal ve amber kokusundan uzaklaşmak için hızla geriledim. Aynaya sırtımı döndüğümde patlayan fermuarla göz göze gelmek, yerin yedi kat dibine girmek için yeterliydi. Utançla gözlerim kapandı. Çok büyük bir patlak olmadığı için şanslıydım. Terzi toparlayabilirdi.

[illegible]kurtulup pijamalarımı giydiğimde derin bir nefes vermiş ama [illegible]ğını yatağımın üzerinden aldığımda yeniden kokusuyla tokatlan-[illegible]

Ve bana bir şey yaptın, Ayperi.

Gömleği sandalyemin üzerine savururken huysuz ve terstim. Bakışlarımın hedefi gömlekti. "Asıl sen bana bir şey yaptın be! Saçma sapan konuşuyorsun sürekli."

Gömlek cevap vermedi, veremezdi. *Delirme, Ayperi. Kendine gel, kızım.* Zihnimdeki sesinden ve etrafımı sarmalayan sıcaklığından kurtulmak için ellerimi kulaklarıma bastırıp başımı iki yana salladım. Say, Ayperi. *1444 Zenne Segedin Antlaşması, 1533 Edirne Antlaşması, 1555 Amasya Antlaşması, 1606 Zitvatorok Antlaşması...*

Ayperi ve Ömer antlaşması...

Ya yaralarım iyileştiğinde sen beni merak etmeye başlarsan Ayperi, o zaman ne yapacağız?

Sesinden kurtulmak imkânsızdı. Başımı iki yana sallamaya devam ederken, koşar adım odadan çıkıp kendimi salona attım. Tek kaldığımda düşünceler arsızlaşıyor, beni savunmasız bularak daha çok saldırıyor gibiydi. Melike hâlâ koltuktaydı ama pijamalarını giymiş, kıvırcık saçlarını [illegible]sinde zorla toparlamıştı.

Elindeki aynayla alnındaki morluğu kontrol ederken Poyraz Eraslan'a [illegible]mekle meşguldü. "Soyunu sopunu fıstık yeşiline boyadığımın puştu. Boğul da su verenin olmasın inşallah, şerefsiz!"

Gözlerim Şeyma'yı arıyordu. Hâlâ banyodan çıkmadıysa hayatta olup olmadığını kontrol etmeliydim. Şüphesiz, onun dünya imtihanı ayaklarını yerden kesecek ve hayatını kolaylaştıracak tüm ulaşım araçlarıydı. Vapurda bile midesi bulanıyordu. Lavaboya yönelecekken odasının kapısını açık görmüş, göz ucuyla bakmıştım. Oradaydı. İçinde ne varsa boşaltmış olmalı ki rahat bir şekilde namaza durmuştu.

Adımlarım ilerledi. Namazı bitmiş, tespihini çekiyordu. Sessizdik. Hayat normal akışında akmaya devam etseydi şu an evde büyük bir kaos olabilirdi ama yorgunduk. Göz ucuyla Melike'ye baktım. Aynı şeyi düşünüyor olmalıyız ki aynayı bırakmış, sessizce koltuktan ayaklanarak bana yönelmişti. Şeyma kızgın olduğunda bu evin bereketi kaçıyor gibiydi.

Bize kızmadığını biliyorduk ama sıcaklığına sokulmadan yapamıyorduk. Sessizce odasından içeri girdiğimizde huşu içinde tespihini çekiyordu. Geldiğimizi fark etmiş ama dönüp bakmamıştı. Sağına ben, soluna Melike yöneldi. Kedi gibi sıcaklığına sokulurken, ben başımı bacaklarına yaslayıp yere uzandım, Melike ise dizlerine.

Tespihini çekiyor, bize bakmıyordu. Dudaklarından dökülen minik dualar huzura eşti. İlk sırnaşan bendim.

"Telefonu açarsam yeterince kızamazdın. O yüzden açmadım, Şeymacığım. Her şey senin sinirini daha iyi atabilmen içindi."

Sessiz kaldı.

"Benim kendimi açıklama gerek yok diye düşünüyorum," diyen Melike'ydi. "Zaten tüm Türkiye biliyor."

Küçük bir an daha sessiz kalmış, en sonunda derin bir nefes vermişti. "Aklımı aldınız, salaklar." Tespihin sesinden koluna taktığını anlayabiliyordum. Birazdan başımızı okşayacaktı, biliyordum.

Çok geçmeden yüzündeki anne şefkatiyle saçlarımızı okşamaya başladı. "Masanın üzerine krem bıraktım. Alnına sürdün mü?" dediğinde sorunun muhatabı Melike'ydi.

Şu an Şeyma tarafından saçları okşandığı için uyuşuk mırıltılarla onayladığında, Melike'nin kendinden geçtiğine emindim çünkü ben de öyleydim.

"Çok acıyor mu?"

Melike bu defa da uyuşuk bir halde gülmüştü. "O nurlu ellerinle dokun da geçsin acısı, kız." Kıkırdarken ekledi. "Merak etme. Bu kadarcık yara benim canımı yakmaz. Bu yaralar benim savaş rozetlerim."

Şeyma her zamanki gibiydi. "Seni dövüp savaş gazisi yapmamı istemiyorsan kes sesini, Melike. Sanki güzel bir şey yapmış gibi bir de övünüyorsun."

Melike sadece gülmüştü.

Şeyma'nın eli saçlarımızda gezinirken gözlerim kapandı. Melike adımı mırıldandığında dahi gözlerim açılmamıştı. "Efendim," dedim sadece.

Sorusu şaşırtmadı. "Koca kıçına neden Ömer'in gömleğinin bağlı olduğunu sorabilir miyim?"

"Elbise yırtıldı." Sesim kısıktı. Bunun utancını bir ömür atlatamayacaktım. "Bu arada, siz sormadan anlatayım. Uyuyakaldığım için kıyafetim yoktu. Öçel Bey de böyle şeylere takar, biliyorsunuz. Okula yetişmek için Ömer'in kız kardeşinin dolabından bir şeyler giydim ama o da kalçadan dar geldi ve senin yanına emniyete gelirken patladı. Ömer de gömleğini verdi. Tüm olay bu."

"Tüh be!" Sesi oldukça üzgün geliyordu. "Ben de o ince belini, alımlı kıçını kem gözlerden sakınmak için bunu yaptığını düşünüp yükselmiştim. Neyse artık, zamanla o da olur."

Bu cümlelerinden sonra yükselmem kaçınılmazdı. "Melike, sen bugün harbi elimde kalacaksın bak!" Şikâyet dolu bakışlarım Şeyma'daydı. "Sen

adama *enişte*, dedi, Şeyma! Zaten elbiseyi patlattığım için utanç verin dibine soktu beni, sağ olsun."

Melike dıklenip, "Benim eniştem kızım, sana ne!" dedi. "İstediğim gibi ederim. Hem adam bu cümleden o kadar keyiflendi ki neredeyse dizginu kemirecekti." Dudaklarında beliren keyifli bir gülüş vardı. "Tabii ne istersen *kocam*, diye hitap edebilirsin." İleri atıldım. Biraz da olsa dinlediğimize göre kavgaya kaldığımız yerden devam edebilirdik. Kafasını sallayacağımı anladığı için gerilemişti. "Yaklaşma! Bak zaten bir araba dayak yedim. kemiklerim sızlıyor. Yaklaşma!"

Yakasından yakalayacakken Şeyma kollarıyla ikimizi de iki yana iteledi.

"Adamın yüzüne bakamayacağım senin yüzünden!" diye yükseldim.

Eğleniyordu Melike. Gülerken, emekleyerek geri çekildi. "Bakarsın, bakarsın. Adamı bir itin götünden alıp diğerine soktun ama hâlâ yanındasın. Demek ki her türlü yüzüne bakmaya devam edebiliyorsun." Kapıya geldiğinde kendine kaçma alanı yaratmış, bunun bilinciyle dikleşmişti. "Bak, bu da evlenmeniz için bir işaret. İnsan her utanç anında kocasının yüzüne bakamayacaksa neden kocası ki?"

"Seni parçalarım!" Yerden toparlandığımda Şeyma bacağımdan yakalamaya çalıştı ama çok geçti. Melike neşeli bir kahkaha savurarak, hızla odasına koşarken peşindeydim.

Peşimizden tespihiyle koşan Şeyma'nın ise kavga eden çocuklarını ayırmaya çalışan telaşlı annelerden farkı yoktu. "Koşmayın, komşular gelecek!"

Yirmili yaşların sonu olgunluk, büyümek ve karakterin ağırlaşması olarak algılanmaya devam edebilirdi. Biz üç genç kadın, yan yana olduğumuz her an çocuklaşacaktık. Çünkü akan zaman, bize kalan bizdik.

Kulağıma değen ses ne saatti ne de şarkı. Eski telefonların tuşlama sesini andıran bu tınıya geçmişten hâkimdim. EMDR denilen bu tedaviye Hacer Hanım'la çok önceleri başlamıştık ama bir süre ara vermem gerekmişti. Travmalarımda yol katettiğimi düşünmüştüm ama yeniden burada, bu sesle baş başa olmak bazı şeyleri hâlâ aşamadığımı gösteriyordu.

Bu tedavi göz hareketleri ya da sesle anıları yeniden işlemekti. Hacer Hanım'm anlattığına göre kişinin yaşadığı travmatik ya da rahatsız edici anıları yeniden işlemlemesine ve bu anıların yarattığı duygusal yükten kurtulmasına yardımcı olurdu. Bendeki etkilerini inkâr edemezdim. Çoğu anıda yol almıştık ama ara vermem büyük hataydı.

Param yoktu. Tıpkı ruh sağlığım gibi.

Şu an kulağımda yeniden bu ses cihazı vardı çünkü süreci baştan almamız gerekmişti. Hacer Hanım beni rahatsız eden, huzursuz hissettiğim

anılara yeniden dönmemi istemişti. Gittiğim tek anı o andı. Pamuk şeker, pembe elbise, pabuçlar, rengârenk parkın arkasında kalan karanlık köşe, bedenimdeki morluklar ve yanağıma yediğim o tokat.

Bu anıları çözdüğümüzü sanıyordum ama yine söylediğine göre travmalar tetiklenebiliyor, ruhta ufak bir sızıntı bulduklarında yeniden içeri sokulabiliyordu.

Kulağıma değen tınının arasından Hacer Hanım'ın sesini duyabiliyordum. "Şimdi bedenindeki huzursuzluk hissine sıfırdan ona kadar puan vermeni istiyorum, Ayperi. Bu an seni ne denli rahatsız ediyor?"

Ses aralığı sıklaştı. Gözlerim kapalı, zihnim bir türlü kopamadığı geçmişteydi. Elimden tutan el soğuk, yürüdüğüm yol karanlık, pabuçlarım tozluydu. "Yedi," dedim tek solukta.

Oysa daha önce bu anıma çalışmış, zihnimde ona karşı koyarak elini tutmamış, o yolda ilerlememiştim. Ayakkabılarımı temizlemiş, pembe elbisemi uçurarak koşmuştum. Ama yeniden o yolda, tozlu pembe elbisemleydim.

"Bedeninde huzursuzluk dışında başka bir his var mı?" diye sordu bu defa.

Küçük Ayperi bana her zamanki gibi büyük bir kırgınlıkla bakıyordu. Tokasının biri örüğünden düşmek üzere, kolları ve bacakları mordu. "Öfke," dediğimde sesim kısıktı.

"Başka?"

"Çaresizlik."

"Başka?"

"Kırgınlık, korku, bilinmezlik ve endişe."

Ses şiddetinin aralığı azaldı. Kulağıma vuran ritim daha seyrekti. "O zaman hadi o anıyı yeniden değiştirelim."

Bu andan kopmamam gerektiğini biliyordum. Ama birden, "Daha önce değiştirdik," demeden edemedim. Gözlerim hâlâ kapalı, omuzlarım çöküktü. "Hâlâ bu anıda bu denli huzursuz hissetmem normal mi?"

Sesi, kulağıma değen ritmin arasına vuran durgun su, bahar rüzgârları gibiydi. Seviyordum onun sesini, güven veriyordu. "Daha önce bu anıyı nasıl değiştirdiğini hatırlıyor musun?"

"İstediğim gibi yapabileceğimi söylemiştiniz. Ben de o anı yaşamadığımı varsayarak, pamuk şekerimi alıp eve geri dönmüştüm."

"İşe yaramış mıydı?"

Kulaklarımdaki ses sustu. Kontrol, Hacer Hanım'ın elindeydi. Ses sustuğu anda gözlerimi araladım. Ben karşısındaki koltukta oturuyordum. O

kendi köşesinde, rengârenk çiçeklerinin arasında. Şakayıklar çiçek açmamış ama tomurcuklanmıştı.

"Yaramışın," dedim tek solukta. "Yalan söylemiyorum, yemin ederim ki çok iyi hissetmiştim."

Önündeki deftere bazı notlar alıyordu. Tebessümle baktı yüzüme. "Yalan söylemediğini biliyorum, Ayperi. Eminim öyledir. Ama insan beyni çok karmaşıktır. Bazı anıları yeniden şekillendirirken istemsizce hep bildiğimiz yöntemlere sığınırız ama zihnin asıl istediği başka bir müdahaledir. Belki de o anıyı hiç yaşanmamış gibi kabul etmek, sadece anlık rahatlama sandu. Sana iyi gelecek şey bu değildi. Senden, gözlerini kapatıp yeniden düşünmeni istiyordum. O anda Ayperi ne yapmak isterdi?" Gözlerim kapandı. Hacer Hanım huzur veren sesiyle konuşmaya devam ediyordu. "Kendini sınırlandırma. Orası senin zihnin ve her şey mümkün. Bağırmak istiyorsan bağır, onu dövmek istiyorsan döv! Demek ki vermen gereken tepki o anı silmek değil, o anla yüzleşmek, Ayperi. Zihninin sana öğrettiğini değil, kendi istediğini yap. Unutma, hiçbir sınırın yok."

Derin bir soluk verdiğimde ses yeniden kulaklarımdaydı. Zihnimde o andaydım. Küçük Ayperi apartmandan çıkıp pamuk şeker almaya koşturduğunda görünmez bir siluet gibi onu izliyordum. Ses sıklaştı. Bakışlarım Ayperi'de değil, onun zifiri karanlık yüzündeydi. O yüzü unutmam imkânsızdı.

Hacer Hanım'ın, "Unutma, burada sınır yok," dediğini duyabiliyordum. "İçinden geleni yap. Ayperi'nin gerçek hissini bul." *Ne yapmak istiyorsun, Ayperi? Ne yapmak istiyorsun? Bu anıyı silmek mi istiyorsun? Bu anıdan kaçmak mı istiyorsun yoksa bu anıyı yakıp yıkmak mı?*

Cevap en derinlerden geldi. Küçük Ayperi hep kaçar, saklanırdı ama dağlaya dağlaya büyüttüğüm Ayperi'nin içinde hâlâ akmayan ve biriktikçe onu zehirleyen bir irin vardı. Batıyor, can yakıyordu. Zihnimdeki Ayperi'nin gözleri kısıldı.

Ne yapmak istiyorsun, Ayperi? Ne?

"Ne yapmak istediğimi bilmiyorum." Mırıltım öfkemle karışıktı.

"Peki," dedi Hacer Hanım anlayışla. "Zihnindeki Ayperi şu an ne yapıyor?"

"Küçük Ayperi'yi uzaktan izliyor."

"Bunu yaparken ne hissediyor?"

Küçük Ayperi pembeler içindeydi. İlk seansımızda pamuk şekeri alıp dönmüştü. Zihnimde ilk bu canlandı ama o an fark edemediğim bir şeyi şimdi kendime uzaktan baktığımda görebiliyordum. Minik Ayperi pembe

pamuk şekerini alıp, eve koşarken o karanlık gözler hâlâ onu izliyordu. Anıyı hiç yaşanmamış saymak nafileydi.

Gözleri hâlâ üzerinde, Ayperi. Güvende değilsin.

Dişlerimi sıkıyor, terleyen avuçiçlerimi dizkapaklarıma sürtüyordum. Sırtımdan akan terler soğuktu. "Hata ettim." Kendi kendime yakınıyordum. "Bu anıyı hiç yaşanmamış saymak büyük hataydı. Gözleri hâlâ üzerimde."

Hacer Hanım sessizdi. "Demek ki Ayperi'nin istediği kaçmak değil, yüzleşmek. Ona istediğini bu defa vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Ama şimdilik burada kalalım. Diğer seansta bu anıya daha detaylı bakmamız gerekiyor. Anıyı, kötü anı sandığımıza gönderelim, olur mu? Gelecek seansta Ayperi ne yapmak istiyorsa onu yapacak."

Kötü anı kutusu, seanslara ilk başladığımız zamanlarda sevmediğim düşünceleri zihnimden uzaklaştırmak için birlikte oluşturduğumuz hayali bir sandıktı. Anıyı o köşeye bırakmayı denedim. Ses sustuğunda Hacer Hanım'ın söyleyeceği şeyi biliyordum.

Güvenli alanına gitmeni istiyorum, Ayperi.

Yanıltmadı. "Şimdi güvenli alanına gitmeni istiyorum. Rüzgârı, huzuru ve tüm yeşillikleri hisset, Ayperi. Güvenli bir taşın vardı. Onu hisset."

Zihnim güvenli alanımda, çiçek ve yeşilliklerle sarmalanmış korunaklı dünyama düştü. Buraya izin vermediğim, istemediğim hiç kimse giremezdi. Ama bu defa Hacer Hanım'ın bahsettiği güvenli taşın önünde değil, rüyamda güvenli alanımın orta yerinde beliren ağacın önündeydim. İki ağaç hâlâ ayrı ama bir o kadar da bütündü. Birbirlerine sarılıyor, zıtlıklardan bütün oluşturuyorlardı.

Adımlarım arkamda kalan taşa değil, o ağaca ilerledi. Gölgesinde saklanabilirdik. Benim zihnimde belirdiyse bana ait bir parça olmalıydı. Kulağıma değen ses hızlandı, adımlarım yavaştı. Güvenli alanı en derinde hissetmem, başka hiçbir alıcıya izin vermemem gerekiyordu. Bunu başardığımda ağacın altında, gölgesindeydim. Her şey akışındaydı.

Ağacın gölgesinde oturan Ömer'i fark edene kadar.

Yeşil ağacın gövdesine yaslanmıştı. Onu gölgeleyen dallar, kurumuş ağacın bölük pörçük parçalarıydı. Ses hızlandı. Ömer Seyirhan bana bakıp, huzurlu tebessümünü sunarken yeşil gözleri etrafımızda kalan yeşillikler kadar berrak bir şekilde parladı.

Gerçekler kadar hayallere de engel olunamıyordu. Hayır, gerçeklere engel olunabiliyordu ama hayallere engel olunamıyordu. Bu andan kaçmam, huzursuz olmam gerekiyordu. Onun burad[illegible] vardı?

Tebessümüne karşılık tebessüm ettiğimi hissettim. Bahar rüzgârları, denizden kopan lodoslar ve sonbahar ılıklığı göğsümde esti. Ömer'in tebessümü büyüdü. İki ağacın dalları da aynı anda salınırken yaprakların birbirine değen ritmi ve rüzgâr uğultusuyla sarmalandım. Güvenli alanım hâlâ güvenliydi. Hissedebiliyordum.

Neden hissediyordum? İçeri izin vermediğim biri girmişti!

Hayalden kopup gerçeğe tutunmam birkaç saniyemi aldı. Kulağımdaki ses kesildiğinde irkilerek gözlerimi açmış, kulaklığı çıkarıp koltukta yanıma atmuştum. Ruhani varlıkları kulaklığın içinde görmüş gibiydim.

"Ay, yok artık!" Tepkim istemsiz bir şekilde dudaklarımdan sesli dökülmüştü. "Orada ne işin var?"

Bu neydi şimdi?

"Ayperi," dedi Hacer Hanım. "İyi misin?" İrkilmiş bakışlarım ona döndü. Dikkatle beni izliyordu. "Bir sorun mu var?"

Telaşla başımı salladım. "Bu güvenli alana benim istemediğim hiçbir şey girmiyordu, değil mi?" Parmaklarım kulaklığa dönmüştü. "Ama oradaki şeyi ben yapmadım."

Kadın şaşkındı ama etik kuralları gereği düşünceli ve aristokrat bir duruş sergiliyordu. "O şey ne?"

"Ağaç!" Dikleştim. "Geçen gün rüyamda da gördüm. Güvenli alanımın ortasında yetinde dikiliyordu. Onu oraya ben ekmedim."

"Nasıl bir ağaç?"

Ellerim hareketlendi. "Büyük! İki gövdesi var ama dalları birbirine karışıyor. Biri solmuşken diğeri yeşil, rengârenk. Ama beni şaşırtan o değil. Ağacın altında..." Cümlemin devamını getiremedim. Hacer Hanım *devam et*, der gibi bakarken omuzlarım çöktü. "Hacer Hanım, bence ben delirdim. Hani Bakırköy'de tanıdıklarınız varsa direkt oraya sevk etseniz daha iyi olacak gibi."

Oldukça ciddiydim ama espri yaptığımı düşünmüş olmalıydı ki gülmeye başladı. "İlahi, Ayperi, çok tatlısın." Gözlüğünü takıp notlarını karıştırdı. "Lütfen devam et. Orada ağaç dışında ne vardı?"

Ne diyeceğimi kestiremiyordum. "Ağaç işte..." Kelimeler dudaklarımın arasında dönüyor, şekillenmiyordu. Seansın sonlarına geldiğimizin farkındaydım. Kadın işinin ehliydi. Süre dolduğu an zihninin en derinlerinde de olsan seansı bitiriyordu. "Bir de Ömer," dediğimde sessizdim. Omuzların düştü. "Az önce ağacın altında oturuyordu. Orada ne işi var, Hacer Hanım?" Ellerim başımdaydı. "Şu adamı benim kafamın içinden çıkarabilir miyiz?"

Not almayı aniden bırakmıştı. "Ömer?" dedi sorgulayan bir yekuş. Kısa sürede aydınlandı. "Şu bankta karşılaştığın adam mı?"

Omuzlarım düştü. Ona detaylardan henüz bahsetmemiştim. Başım ağır ağır salladım. "Evet, o."

Normal şartlarda şu an *gelecek seansı planlayalım*, derdi ama bölmedi. Âdeta dikkat kesilmişti. "Ne oldu? Yeniden karşına çıktı mı?"

Bu konuda fazlasıyla dertliydim. "Çıkmak ne kelime? Adamın kafasını yarıp merdivenlerden aşağıya yuvarladım."

Artık konu tamamen ilgisini çekmişti. Kalemi bırakıp, parmaklarını birbirine kenetleyerek ağırlığını masaya verdi. "Kafasını yarıp merdivenden mi yuvarladın?"

Bu konuda pişmanlığım asla azalmayacaktı. "Evet çünkü adam netlikte boyut atlamış!" Sesim beklediğimden yüksek çıkmıştı. Anlaşılmak istiyordum ve beni anlayacak tek kişi oydu, biliyordum. "Direkt karşıma geçip *yeniden tanışalım*, dedi. *Saçmalama*, dedim, gülüp geçti. Adamı görünce elimi kolumu ne yapacağımı şaşırıyorum. Bir şey demek için arkamdan geliyordu, ben de köpek sanıp taş attım, kafasına geldi. Sonra yine bir şey dedi, ne yapacağımı bilemedim, tekerlekli sandalyesini merdivenden aşağıya iteledim ve kolunu incitti. Baktım vazgeçmiyor, en sonunda bir anlaşma teklif ettim. Beni tanımak istiyordu. Yaraları iyileşene kadar süre verdim. Sözde beni merak ediyormuş. Merakı bitince gideceğini düşünüp ciddiye almıyordum ama..."

Tek solukta anlatmıştım. Amadan sonrası gelmedi çünkü amadan önce söylenenlerin bir önemi olmazdı. Çapkın olduğunu, merakı geçince gideceğini düşünmüştüm ama öyle bakmıyordu. Gitmeyecekti, farkındaydım ve bu yaralıyordu.

Yanıldın, Ayperi, yanıldın...

Kısa bir an sessizleştik. Anlattıklarımı sindirmeye çalışıyor olmalıydı. "Yanlış anladıysam düzelt," dedi en sonunda. "Şu an flörtleşiyor musunuz?"

İrkilerek dikleşmiştim. "Tabii ki hayır! Tutturdu *seni tanımak istiyorum*, diye. Oysa bende gördükleri dışında hiçbir şey yok, Hacer Hanım. Adam sıradan biri bile değil. Hani nasıl ilk görüşte bana bu denli ilgi duyuyor olabilir, bir türlü mantığım almıyor. Bazen öyle bir bakıyor ki ben..." derken duraksamış, soluklanmıştım. "Ben ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Yakışıklı, karizmatik, üstelik zengin. Seyirhan Zeytinyağları... Duymuş muydunuz?"

Düşünceli ama netti. "Evet."

Seansımız hayatımın dedikodusunu yapma yolunda evriliyordu. "İşte o ailenin veliahtı. Ömer Seyirhan! Kendileri Narkotik Şube'de başkomiser."

kaşları *bak sen*, dercesine havalandı. "Şimdi siz söyleyin... Bu profilde bir adamın ilk görüşte bana ilgi duyması mümkün mü? Kendisi bunu iddia ediyor." Başımı iki yana sallamış, günlerdir içimde tuttuğum zehri boşaltmaya başlamıştım. "Hatta iddia etmekten de öte, öyle hissettiriyor." Avuçlarım çaresizce öne açılmıştı. Bir şeyleri anlatmaya çalışıyor, yetersiz kalıyordum. Ömer Seyirhan avuçlarıma kalbini bırakmış gibiydi. Ağır geliyordu, taşıyamıyordum.

Ben acı içindeydim ama o gülmüştü. İfadesinde okuyamadığım bir duygu daha vardı ama üzerine durmadım. "Yani senin karşına geçip direkt sana âşık olduğunu mu söyledi?"

Başımı salladım. "Hayır, öyle demedi ama imaları ve davranışları yetiyor." Yanağıma düşen saçlarımı kulak arkama sıkıştırırken anlamsızca utanmış, bakışlarımı kaçırma ihtiyacı hissetmiştim. "Gamzelerim papatya gibiymiş, öyle diyor."

"Yani flörtleşiyorsunuz?" diye yineledi.

Ben burada ne anlatıyordum?

"Hayır!" dedim hızla. "Öyle bir şey değil. Dedim ya, sadece ona bir süre verdim. *Seni merak ediyorum*, dedi. Ben de *merakını gider ve git*, dedim, hepsi bu." Omuzlarım çökmüş, üzerime yine hüzün bulutu düşmüştü. "Ama *yaraların iyileşene kadar seninle görüşeceğim*, dedim diye gidip, bileğini zorlayıp daha da morartmış." Bakışlarıma aniden çöreklenen bir hüzün vardı. "Morluklar yaradan sayılmaz ama acır, Hacer Hanım. Kendine bunu yapmamalı."

Dikkatle dinliyor, gözlerimde ve ifademde bir his aranıyordu. "Seni rahatsız eden ne? En son ona anlattığın şeyler yüzünden rahatsızdın. Hâlâ öyle mi hissediyorsun?"

O an fark ediyordum ki bir süredir bana acıdığı düşüncesini aklıma getirmemiş, kendime bile söyleyemediğim derdimi ona dökmemin azabıyla rahatsız hissetmemiştim. Peki, ben Ömer'in yanında ne hissetmiştim?

"Bilmiyorum." Sesim dalgındı. Ellerimi bacaklarımın altına aldım. Endişeli olduğum anlarda bunu yapmaya engel olamıyordum. "Açıkçası ilk günler bana acıdığını, kendince eğlenmeye çalıştığını düşünmüştüm ama..." Cümlenin devamını soluğumla yumuşatmam gerekiyordu. "Sanırım yanıldım. Söylediklerinde ve hislerinde samimi." Elim bu defa kalbime değdi. "Yine de benim kalbim buz gibi Hacer Hanım. Anlıyor musunuz?"

Masum bir kız çocuğunu izliyor gibiydi. Boynu bükülmüş, bakışlarındaki anaçlık artmıştı. "Senin kalbin buz gibi değil, Ayperi. Aksine bu dünyaya ait olamayacak kadar masum ve temiz. Sana hissizleşme durumun için verdiğim alıştırmaları yapmaya devam ettin mi?"

İlk günlere göre çok yol almıştım ama hâlâ takılı kaldığım oyuklar vardı. "Kendimi kucaklıyorum," diyebildim. Bunu söylerken kollarını bedenime dolanmış, kelebek kucaklamasını fiili olarak da göstererek ikna etmeye çalışmıştım.

Gülümsedi. "Bana güveniyor musun Ayperi?"

"Tabii ki."

"O zaman bana bir söz ver ve bu defa sana söylediğim şeyleri eksiksiz yerine getir. Birkaç korkunu yenmiş olman, zihnindeki tüm kara lekelerden arındığın anlamına gelmez. Gerçekten iyileşmek istiyor musun?" Bu defa sessizce başımı salladım. "O zaman sadece bedenini değil, ruhunu da kucakla." Küçük bir an not kâğıtlarına eğildi. "Ayrıca sevmek için kendini zorlamak zorunda değilsin. Senden bana sadece şunu söylemeni istiyorum. Onun yanında nasıl hissediyorsun?"

Dudak büzdüm. "Bilmiyorum."

"Endişeli misin?"

"Hayır." Başımı hızla iki yana salladım. "Hayır." Dudak büzmekten öteye gidemedim. "Sadece ne düşünmem gerektiğini bilemiyorum."

Oysa biliyordum. Lise zamanlarımda birinin bana karşı olan ilgisine karşılık verdiğimde sonuç kusmak olmuştu. Aynı şeyi üniversite zamanlarında da denemiştim ama sonuç yine hüsrandı. Sefa denen bir çocuğun flört teklifine ılımlı baktığım, yine her şeyi değiştirebileceğime inandığım günlerdi. Sonuç hüsran olmuştu. Sadece yanağımdan öpmek istemişti ve ben yine saatlerce kusmuştum.

Kendimi aşmak için ne zaman duvarlarımı yıkmaya çalışsam karşımdakine daha çok zarar veriyordum. Mahcup oluyorlar, bana kötü hissettirdiklerini düşünerek geriliyorlardı. O bakışları, gözlerindeki hayal kırıklığını görmek, kendime dair tüm inançlarımı daha da yıkıyor, anksiyeteyi saklandığı yerden çıkmaya zorluyordu.

Senin korktuğun, Ömer'in sana öyle bakma ihtimali mi Ayperi?

Hacer Hanım, "Şu an ne düşünüyorsun?" dediğinde zihnimdeki bataklıktaydım.

Gözlerim boşluktan koptu. "Geçmişi." Yorgundu sesim. "Sanırım bazı şeyleri değil, her şeyi baştan almamız gerekiyor. Benim bir arpa boyu yol aldığım yok."

Derin soluk verme sırası ona geçmişti. "İnat, Ayperi," dedi ağır ağır. "İnat seni hayatta tutan güç. Bu yönüne her zaman hayran olmuşumdur. Kendini hep bu şekilde korumuşsun. Ama bazen inat bizi korumaz, aksine zarar verir. O inadı doğru şekilde yönlendirmeyi bilmelisin." Gözlerinde abla şefkati vardı. "Şimdi gelecek seansımızı planlayalım. Anlaşılan seninle

anlattığından daha fazlasını konuşma vakti gelmiş." Yeniden notlarına döndü. "Ayrıca kendine dair umutsuz olma. Bu zamana kadar başardıklarını hatırla ve kendinle gurur duy. Dolmuş durağında yaşadığın olay, zihninde sıraya koyduğumuz bazı anları ve kendine dair algılarını yerle bir etmiş. Sana seni yeniden anlatacağız."

"O da böyle söyledi."

Aniden dudaklarımdan dökülen cümle beklenmedikti. Öyle ki elim ağzıma kapanmıştı. Ne yapabilirdim? Hacer Hanım'a en ufak detayı bile anlatmadığımda kendimi kötü hissediyor, çenemi tutamıyordum.

"Efendim?" dedi anında.

Dudaklarımı kemiriyor ama susmuyordum. "O da böyle söyledi. *Kendinden nefret ediyorsan sana her gün kendinle ilgili bilmediğin bir şeyi söylerim*, dedi."

İfadesi tatlılaşmıştı ya da bana öyle geliyordu. Gözlüğünü çıkarıp notlarının üzerine bıraktı. "Öyle mi? Ne söyledi peki?"

Omuz kaldırdım. "Saçlarımda güneşte parlayan kızıllıklar varmış. Zaten biliyordum."

"Bence bilmiyorsun." Gülüşü derinleşti. "Şayet bilseydin, bu kızıllıkların gün batarken de belirdiğini bilirdin, Ayperi. Sana seni anlatacak olması ne güzel. Lütfen her söylediğini not al, gelecek seansta bilmek istiyorum."

Konu ben miydim yoksa Ömer mi? Şaşkınlıkla göz kırpıştırdım. "Söylediklerini not mu alayım?"

Dudak büzdü. "*Aklımda tutarım*, diyorsan sorun yok ki gördüğüm üzere gayet aklında da tutabiliyorsun. Bu hikâyenin devamını merak ediyorum."

"Merak edecek bir şey yok. Gelecek seansa kadar yaraları iyileşir ve kendi yoluna gider. Her gün benimle ilgili bir çıkarım yapacağını sanmıyorum."

Gülerken not alıyordu. "Senden daha inat gibi. Bakalım ne olacak?" Kalemi bıraktığında gözlerinin içi dahi tebessüm ederek bana bakıyordu. "Kendini sev, Ayperi. Bunu kendine her gün söyle, lütfen. Kendini sev. Bunu rahatlamak için değil, gerçekten hissederek yap, olur mu? Bedenini değil, ruhunu kucakla."

Sessizliğim bir cevaptı. Kendimi seviyordum. Belki de sevdiğimi sanıyordum. Ben ne hissediyordum? Hacer Hanım gelecek seansı planlamıştı. Onunla vedalaşıp turuncu bekleme alanına çıktığımda bakışlarım ve ruhum boştu. Sekretere minik bir baş selamı verip merdivenlere yöneldim. Ama kapıyı açtığım anda omzuma vurarak içeri giren bir erkek bedeni sendelememe neden olmuştu.

Genç adam koluma iki eliyle sarılmış, düşmemek için tutunduktan sonra fark etmeden dirseğiyle göğsüme değmişti. Beni bırakıp, sendeleyerek

içeri girdiğinde arkasından ilerleyen annesi onun adına mahcuptu. "Kusura bakmayın," diyerek önümde eğildi. "Çok özür dileriz."

Tepkisiz kaldım. Kusura bakacak bir şey yoktu. Psikolojik hastalıklı baş ettiğini anlayabiliyordum ama midemin kasılması, zihnimin uyuşması oldukça aniydi. Göğüs kafesim sıkışıyor, üzerine tonlarca ağırlık bırakmış gibi ağrıyordu. Dokunma fobimi yendiğim halde o gün durakta yaşanan olaydan sonra her şey geri gelmiş gibiydi.

Farkındaydım. Lanet olsun, farkındaydım!

Okulda bazı velilerle tokalaştığımda ellerimi dakikalarca sabunluyor, yanlışlıkla biri omzuma değdiğinde eve gidip kıyafetimi iki kere yıkama ihtiyacı hissediyordum. Oysa bunlar geçmişte kalmıştı. Mücadele ettiğim, yenmek için kan kusmama rağmen dişlerimi sıkarak, direndiğim her şeyi yıkıp başa sarmış gibiydim.

Anlamadıkları buydu. Ruhum sancılı ve engebeliydi. Ben sevemezdim, anlamıyorlardı. En ufacık patlamada bu denli yerle bir olurken hiç kimseyi bu kırık parçaların içine bırakamazdım. En ufacık bir olayda düzelttiğim her şey yeniden başa sarıyorsa geleceğimi nasıl görebilirdim? Bir başkasına bir gelecek nasıl verebilirdim? Hiç kimseye tek dokunuşuyla yıkılmayacağımın garantisini bile veremezken üstelik...

Nefretin ağır olduğunu düşünenler, hak etmediğini düşündüğün bir sevginin ağırlığında ezilmeyen insanlardı.

Beni sevmek, ince bir buzun üstünde yürümek gibiydi.

Anlamıyorlardı, anlamıyorlardı!

Midemin genzime dolduğunu hissediyordum. Hızla gerileyen adımlarımın hedefi lavaboydu ama klinikteki hiç kimseye bunu belli etmemiş, her zamanki gibi gülümsemiştim. Lavaboya girip kapıyı kapadığım anda yine içimde ne varsa boşaltacak, zihnimi sarmalayan katranı böyle akıtmaya çalışacaktım. Çünkü ben aşamadığım anlar ve kapatamadığım yaralar kadardım.

Şeyma neşeli, gür kahkahalarından birini daha saldığında derin bir tebessümle izliyordum. Bu kahkahasını herkese sunmaz, yanında özgür hissettiği kişilere saklardı. Ama şu an bu denli gülmesinin nedeni bize olan yakınlığı değil, Melike'nin internete düşen videolarıydı.

Koltukta ellerini karnına sarmış, gülerken iki büklüm olmuştu. Telefon elinde şiddetle sallanıyor, kahkahalarını toparlamaya çalışıyordu. "Ay şimdi altıma işeyeceğim, abdestim gidecek. İmdat!"

Haklı olduğu noktalar da vardı çünkü izledikleri sadece video değil, Melike'nin görüntülerinden yapılan sayısız komik paylaşımdı. Görüntüler

ağızdan ele yayılmış, mizah sever ülke insanının elinde oldukça kaliteli bir şekilde kullanılmaya başlanmıştı. Videonun arkasına yerleştirilen komik efektler görülmeye değerdi.

Melike'nin engin küfürlerine remiks şarkı bile yapılmıştı. Eski akımlar moda çıkmış, Melike, Poyraz'ın saçlarına saldırdığı anda zenci beyler ortaya çıkarak Poyraz Eraslan'ın tabutunu taşımıştı. Bunlar sadece benim görebildiklerimdi. Şeyma hepsine bakmaya çalışıyor ama bunu yaparken gülme krizine engel olamıyordu.

Kaçınılmaz olan şuydu ki Melikle Özben, adını sosyal medyaya altın harflerle kazımıştı.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi üniversite zamanlarımızdan kalan bir görüntü daha tarihin tozlu sayfalarından çıkmış, internette yayılmıştı. Muhtemelen Melike'nin ünlü olmasının ardından birkaç arkadaşı, *daha başka bombaları da var*, diyerek bu görüntüleri paylaşmıştı.

Bar çıkışı sarhoş bir halde olan Melike, yanındaki arkadaşları tarafından kayda alınmıştı. Yalpalayarak, ilerlerken birine çarpmış, adam Arapça cevap verdiğinde ise önünde saygıyla eğilerek, kendince aynı dilde konuşup karşılık vermişti ama sarhoşluğu nedeniyle hatlar karışmış olmalı ki söyledikleri Arapçanın başka bir alanıydı.

Taşşak-ül talat-ül fitnat-ül lisan-ül edebiyat-ül münakaşa-ül samidir! Yallah, ayva, demişti.Muhtemelen bildiği tüm kelimeleri bir araya getirmeye çalıştığı bir andı. Bu da sosyal medyada hızla yayılmıştı. Her şey kartopu misali büyüyor, önü alınamıyordu. O zamanlar bu video üniversitenin itiraf sayfasına düşmüş, Melike üniversite koridorlarında da bir yıldız gibi parlamayı başarmıştı. Utancından bir hafta okula gitmemesi bu parlamaya dahildi.

Şeyma'yla bu videoya saatlerce gülmüş, Melike'yi sürekli *Talat-ül Fitnat*, diye çağırmıştık. Ama şu anki ruh halim buna müsaade etmiyor, eğlenmemi engelliyordu. Şeyma gülerken tebessüm etmekten ötesine geçemiyordum. Koltuğun ucuna tünemiş, bacaklarımı göğsüme çekmiş bir halde ileri geri sallanıp duruyordum.

Tekli koltukta oturan Melike, Şeyma'nın acımasız kahkahalarını hoşnutsuz bir ifadeyle dinlerken telefonunda geziniyor, muhtemelen yazılan yorumları okuyordu. Olaya iyi yönünden bakmak gerekirse Melike'nin hesabı yayılmış, takipçi yağmaya başlamıştı. Geceden sabaha âdeta hesap uçuşa geçmişti. Profili açıktı ve sabitlenen tek fotoğrafı bizimleydi.

Şeyma'yla Melike'yi aramıza almış, sıkıca sarılıyorduk. Doğum günü pastasına bakan Melike'nin gözlerinde ise çocuksu bir neşe ve ışıltı vardı. Güzel bir andı. Ama bu fotoğraf yüzünden Şeyma'yla bana bile takipçi

yağıyordu. Olayı duyan komşular ise her şeyin son noktasıydı. Sabahtan beri kapı bir saniye olsun susmamıştı.

Özlem ablanın haylaz oğulları imza almaya geldiğinde Melike en sonunda patlamış, terliği kafalarına fırlatmıştı. Şu anda da o patlama noktasında olmalı ki ters bakışları hâlâ hunharca gülmeye devam eden Şeyma'ya dönmüştü.

"Şemo, ben çıkayım da sen devam et, aşkım. Dost musun yoksa düşman mı lan? Dışarıdaki adamdan daha çok güldün."

Şeyma kahkahalarını dizginlemekte zorlanıyordu. "Ay, çatlayacağım şimdi!"

Göz devirdi Melike. "Git, içeride çatla, başımı ağrıttın be! Sen kahkaha atmıyorsun, sen resmen kahkaha kelimesini baştan yazıyorsun."

Şeyma acımasız bir kahkaha daha attı. Bunu duyduğunuzda istemsizce gülmek zorunda kalıyordunuz. Saba Tümer'le yarışacak türde bir örnekti çünkü. Kendime engel olamayarak güldüm ama kısa sürdü. Hayatımı düşündüğümde yine tadım kaçmış, ifadem düşmüştü.

Bipolar olabilir miydim? Hacer Hanım'la bunu da konuşmalıydım. Bu denli hızlı ruh değişimleri normal değildi.

Melike, "Lan, git başımdan!" diye yükseldiğinde Şeyma zorla koltuktan toparlanmıştı.

"Aman, iyi be! Odamda izleyip gülerim." Ayağa kalkıp, odasına yönelirken hâlâ video izleme ve gülme derdindeydi. Bir noktada bacaklarını birbirine bastırdı. "Ay, gitti abdest, ay!" Şen bir kahkaha attı.

Melike'nin sabrı buraya kadardı. Koltuğun kırlentini kavrayıp şeytan taşlar gibi savurdu. Şeyma hızlı bir manevrayla koşarak odasına kaçmış. Kırlent ona değil, benim kafama gelip saçlarımı dağıtmıştı ama umurumda değildi. Başım matruşka gibi sağa sola sendeleyip dikleşti. Şeyma ise çoktan kaçmıştı. Odasında gülmeye devam edeceğini, hâlâ yükselen kahkaha seslerinden anlayabiliyordum.

"Manyak ya!" diye homurdandı Melike. "Eğlence çıktı buna da. Önce dövüyor, daha sonra gülüyor. Anlamıyorum ki ne yapmaya çalıştığını." Arkasına yaslanırken eli dertli başındaydı. "Ben burada düşmüşüm kendi derdime."

Dalgın ama kendimdeydim. Yastık nedeniyle dağılan saçlarımı ağır ağır düzelttim. Bu darbe beni kendime getirir sanmıştım ama hâlâ aynı noktadaydım.

"Kovulmadın ki. Neden korkuyorsun?"

Kovulmak bir yana dursun, müdür arayıp Melike'yi tebrik etmişti. Kanal Melike sayesinde tarihinin en yüksek reytingini almıştı. Herkes deli

Nirvana

Melike'nin olduğu haberleri izliyor, izlenme sayıları hızla artıyordu. Bir gecede bu denli popüler olan Melike'yi müdürleri kaybetmek istememişti.

"Kovulmadım ama her an kovulabilirim." Hayli dertliydi. "İnşallah içip içip müdüre sövdüğüm bir görüntüm yoktur. O da ortaya çıkarsa hepten boka batarım."

"Bir şey olmaz. Ünlüsün sen artık. Hayatta kovamaz. Kanalın yüzü oldun."

Kısa bir an söylediklerimi düşünmüştü. Göz ucuyla bana bakıyordu. "Ünlüyüm, değil mi kız?"

İstemsizce gülerek onayladım. "Evet, Melike, ünlüsün. Bu ihtişamlı hayatı tam olarak sen seçtin."

Sinirleri bozulmuş olmalı ki gülmeye başladı. "Ben ışıltıyla doğdum, bebeğim. Bak, herkes beni konuşuyor. Poyraz puştunun adı ise göt lalesi olarak kaldı. Asıl başarı budur. Millet rezil oyunculuk performanslarını atıp dalga geçiyor. Rezil rüsva olsam bile o Poyraz itinin gerçek yüzü ortaya çıktı ya, bana yeter." Koltukta geri yaslandı. "Bak, ben bugün yaşadığım bu hayatı severim işte, abi!"

Tebessümle karşılık vermiş, sessizliğimi korumuştum. Zihnim kendimle doluydu. İlk terapi aldığım günlerde de bakışlarım dalar, yaşananlar daha çok batardı. Hacer Hanım bu his için *kapanan yara deriye daha çok batar*, demeyi tercih ediyordu. Düşünmek, düşünmemekten daha iyiymiş. Umarım öyledir yoksa ben yeniden inşa ettiğim limanları da yakacaktım. *Ayperi asıl ne yapmak istiyor, düşün*, demişti.

Ayperi, ne yapmak istiyorsun?

Peki, ya Ömer? Ellerine bıraktığı bu hissi ne yapacaksın?

Ne hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama tek bir düşünce netti. Onu kırmak istemiyordum. Bana dokunmaya, sevgisini göstermeye meyleden herkes kendimi parçalayarak kusmama şahit olmuş, yüzüme kırgınlıkla bakmıştı. Kırmaktan öteye geçemeyen Ayperi, bunu birine daha yaşatmak istemiyordu. Atlatamadığım travmalarım için kimseyi yarabandı olarak kullanamazdım.

İlk yarabandını o verdi, Ayperi. Unutma, o bundan şikâyet etmedi.

Zihnime batan ses keskindi. Nefesimi sıkıştırdığını, kontrolü sağlamakta zorlandığımı hissediyordum.

"Kız, bana bak," dedi Melike aniden. "Dün gece şanslı olduğum tek nokta neydi, biliyor musun? Enişte min *Yavuz*, dediği komiserin orada olmaması. *Seni bir kere daha burada görürsem başına bela olurum*, demişti. İnan, bir de polisle mahkemelik olacak halim kalmadı. Tüm kotamı doldurdum."

Düşüncelerde boğulmaktansa Melike'yi odaklanmak daha kolaydı. Ona dönen bakışlarım kısılmıştı. "Yavuz kim?"

"Lan, Ömer dün dedi ya. Karakolda gördüğümüz yarık kaşlı polisin adı Yavuz'muş. Beni tehdit etmişti hani."

Kısa sürede aydınlandım. "Tamam, hatırladım."

Yüzü ekşimişti. "Manyak adam. Başıma bela olurmuş, götüm yani! Kim kime bela olur acaba?"

Melike yeniden telefonuna odaklanıp, yorumları okumaya başladığında ayaklanıp odama ilerledim. Kendisi, sürüsüne bereket olan yedek hesaplarından kötü yorumlara cevap vermekle fazla meşguldü. Kafamı dağıtmak için bir şeylerle uğraşmalıydım. Bugün ders erken bitmişti. Normal şartlarda buna sevinip, eve göbek atarak gelmem gerekiyordu ama dünyam dönüş hızını yavaşlatmış gibiydi. Bazen düşünmek de yasaklanmalıydı.

Odamın kapısını kapatıp düşünmemi engelleyecek tek aktiviteye, işime sığındım. Malum, Öçel Bey sürüdeki tek hamsi olduğumu iddia ederek horon öğretme görevini bana vermişti. Çalışmalara en kısa sürede başlayacaktık ve benim bir koreografi oluşturmam gerekiyordu.

Dümdüz el ele tutuşup oynamaları benim tercihimdi ama Öçel Bey başta *basit bir şeyler olsun*, demesine rağmen artık gösterişli bir şov istiyordu. Bu defa ona kızmayacaktım çünkü zihnime uğraşacağı başka bir konu lazımdı. Çocuklara öğretebileceğim koreografiyi önce benim öğrenmem gerektiği için internetten örnek bir düzen buldum.

Çok saçmaydı ama adımları saymam, kimin nerede duracağını zihnimde belirlemem gerekiyordu. Aksi halde kafam karışıyor, her şey arapsaçına dönüyordu.

Hayatım gibi.

Bilgisayarı, odanın ortasına çektiğim sandalyenin üzerine bırakıp örnek videoyu karşıma aldım. Kazım Koyuncu, Karadeniz misali hırçın ama huzurlu sesiyle *Uy Aha*, diyordu. Videodaki kadının arkasındaki kişilerin hangi noktalarda durduğunu zihnime not edebilmek için odanın içinde o yönlere gidip geliyordum. Bunu yaparken zihnim hangi öğrencimin nerede duracağını ayarlıyordu.

Ama kapının aniden açılıp Melike'nin, "Lan, sen Ömer'le mi öpüştün?" diye bağırarak odaya girmesi, Kazım Koyuncu'yu da beni de horon öğreten kadını da şaşırtmaya yetmişti.

Bağırmamış, âdeta boğazını parçalamıştı. Bu feryadı yan odadan duyan Şeyma namazda olmalıydı. Sadece, "Allahu ekber!" diyerek aynı anda yükselmesinin başka açıklaması olamazdı.

O, namazda olduğu için böyle şaşırıyordu ama benim şaşkınlığım daha fazlaydı. Odanın ortasında kalakaldım. Kazım Koyuncu *uy aha.* derken sanki canlar benim için çalıyordu. Melike'nin üzerime yürüyen adımları karşısında ürkek adımlarla geriledim.

"Saçmalama. Melike, ne öpüşmesi?"

Şaşkınlıkla irileşmiş gözlerle bakıyordu. "Lan, hani elbisen yırtılmıştı da ondan gömleğini sana vermişti? Bütün emniyet sizi konuşuyor! Ömer herkesi odadan kovup seninle tek kalmış. Sonra ise Çaycı Necip sizi dudak dudağa basmış!"

Şeyma'dan, "Allahu Ekber!" diye daha şiddetli bir ses yükseldi.

Asıl şaşıran bendim. "Oha!" dedim hayretle. "Daha neler! Saçmalama!" *Çaycı Necip, seninle sakın tenhada denk düşmeyelim.* Bir olay ancak bu denli yanlış aktarılabilirdi.

Melike'nin kıvırcık saçları birbirine girmişti. "Lan, bütün emniyet sizi konuşuyor! Ne yaptınız lan o odada o zaman? Ne?"

Makul bir tavırla, "Gömleğini verdi işte," derken kuyruğu dik tutma çabam takdire şayandı. "Emniyetin içinde kıçım mı görünseydi? Odadan birkaç kişiyi çıkarıp yırtığı kapamam için gömleğini verdi!"

Sol koluma minik bir şamar indirdi. İki gündür yediğim dayaklar buradan köye yol olurdu. "Senin ağzını yırtarım!" dedi en çirkef haliyle. "Emniyetten içeri kol kola girmişsiniz. Adam *Süperman* gibi seni montunun içine saklamış. Sen bunlar benim kulağıma gelmez mi sandın, ha?" Diğer koluma da aynı tokattan indirdi.

Şaşkınlığım artıyordu. "Sen bunları nereden biliyorsun?"

Ters bakışı her şeyi özetliyordu. Haber ağı ülkenin tüm haber ajanslarından daha sağlamdı. Bu soruyu sormam başlı başına hataydı zira kendileri Ömer'in göbekadını bile bulmuştu.

"Dışarıda yırtıldı," dediğimde sesim beklediğimden daha masumdu. "O da montuyla sakladı." O anı hatırladıkça yerin dibine giriyordum. "Yeterince utandım zaten, şu an bunu konuşmak zorunda mıyız?"

"Lan, montunu çıkarıp verse *tamam*, diyeceğim ama seni kolunun altına alıp emniyete sokmuş. Başka ne konuşacağız? Bundan daha önemli ne olabilir?"

Gerileyecektim ama adımlarım durdu. Anın utancıyla bunu hiç düşünmemiştim. Doğru söylüyordu Melike, montunu çıkarıp omuzlarıma atabilirdi. Kedi gibi kolunun altına sindiğim an gözümün önünde belirdiğinde, kendime dair şaşkınlığım ve utancım artıyordu.

Koluma tokadı indiren Melike beni kendime getirdi. "Kız, anlat! Ne olduğunu adamakıllı anlat."

Daldığım düşünce yumağından zorla sıyrıldım. "Hiçbir şey O an utançtan patlamak üzereydim. Panikledim, ne yapacağımı bilemedim. O da o şekilde içeri sokup odada gömleğini verdi. Olay bu."

Yanağıma değen nefesi o an kadar sıcaktı. Elim dalgınlıkla yanağıma değdi. *Bana diken olup, batarken başkalarına papatyalarını sunma, Ayperi*

Melike'nin bakışları şüpheyle kısılmıştı. "Öpüşmediniz yani?"

Düşüncelerin ağırlığına rağmen bakışlarımla kınadım. "Saçmalama istersen." Elimin yanağımda olduğunu fark ettiğimde geri çektiğim elime de kınayan gözlerle bakıyordum.

Melike'nin üzerinden tonlarca yük kalkmış gibiydi. Elini göğsüne atarken derin bir nefes verdi. "Çok şükür. Aklım çıktı bir bok bilmeden öpüştün diye. İbrahim Tatlıses gibi vakumlayarak öpme ihtimalin beni kahrımdan öldürür." Rahatlamış adımlarla ilerleyip yatağıma oturdu. "Valla korktum, kalbim nasıl atıyor."

Yüzüm ekşidi. "İğrençleşme ya."

Gerçekçiydi. "Kızım, yalan mı? Televizyonda öpüşme sahnesi gelince Şeyma bile pürdikkat izliyor, sen halıya bakıyorsun."

Şeyma'nın namazı bitmiş olmalı ki çiçekli eteği ve tatlı başörtüsüyle saniyeler içinde yanımızdaydı. "Yalan konuşma, ben ne zaman bakmışım? Tövbe estağfurullah."

Melike her zamanki kendinden emin ifadesini kuşanmıştı. "Aşkım, yeme şimdi bizi. Elini yüzüne kapatıp parmak arandan izliyorsun. Sanki farkında değiliz." Şeyma kendini savunacakken, elini kaldırıp durdurdu. "Şimdi size bu zamana kadar sormadığım bir şey soracağım. Normal şartlarda asla sormazdım ama insanlık hali, başıma bir şey gelir falan. Bu bilgilerim sizde kalsın istiyorum. Size bunları öğretmeden ölürsem gözüm açık giderim."

"Ne anlatıyorsun sen yine?" diyen Şeyma, duygularımı özetlemişti.

"Öpüşme," dedi Melike tek solukta. "Size nasıl öpüşülür, onu anlatacağım." Kendi elini kaldırdı. "Kimler öğrenmek istiyor?"

Havada olan sadece kendi eliydi. Anlamsız bakışmamız kısa sürdü. Şeyma'yla aynı anda kapıya yöneldik. Anlaşılan ikimiz de böyle bir bilgiye hiç gerek görmüyorduk.

Melike arkamızdan, "Lan, nereye?" diye bağırdı. "Bu bilgiler önemli. Yarın bir gün evlenirseniz ne yapacaksınız? Lan, Şemo, kocanla sabaha kadar tespih mi çekeceksin? Bir dinleyin!"

Ellerim kulaklarımı kaparken arkamdan ilerleyen Melike'den hızla kaçtım. Çareyi Şeyma'yla koşmakta bulmuştuk.

Nirvana

"Pero!" diye kükredi. "Sen kulaklarını kapa, hassas kekim ama o Şeyma seni dinleyecek!"

Ben kendimi gülerek koltuğa bıraktığımda Melike, Şeyma'nın peşindeydi. Ara holden kahkaha sesleri geliyordu. Biri koşarken, hızını alamayıp kayan halıyla birlikte düşmüş olmalıydı. Melike'den yükselen kahkaha şiddetini artırmıştı. Bu defa da düşen Şeyma olmalıydı. Belli ki Melike birkaç dakika önce ona gülen Şeyma'dan âdeta intikam alıyordu.

Kulağıma değen kahkaha sesleri zihnimdeki kurtları yok etmese de kovmaya yetti. Dostlarım, benim sakladığım kahkahalarım kadar gülüyordu. İşte bu, tüm sesleri susturmaya, onlarla birlikte gülmeye yeterdi.

Gönlünden geçirdiğin kişi seni mutlak suretle gönlünden geçirir. Ruhların dili yanılmaz, derler. Sayısız cümle okumuş ama sadece burada takılı kalmıştı Şeyma. Gözleri dakikalardır aynı noktadaydı. Cümlenin altını çizmek isteyen yanı ve bunun saçma olduğunu söyleyen sesiyle derin bir savaştaydı.

Kafasını dağıtmak için kitap okumaya karar vermişti ama karşısına çıkan cümleler, kafasındaki düşüncelerden daha ağırdı. Sıkıntılı bir nefes vererek kitabı kapadı. Bedenini yatağına bırakırken yüzünü yastığa gömmüştü. Hayır, o cümlenin altını çizmeyecekti. Yersiz ümitlerle kendini kandırmaya çalışmak ahmaklıktan başka bir şey değildi.

Başını yastıktan kaldırıp yatağında toparlandı. Yaklaşık bir saat önce kayan halının gazabına uğramış, duvara yapışmıştı. O an eğlenmişti ama sol bacağı ağrıyordu. Eşofmanını sıyırıp bacağına baktığında gördüğü şey derin bir çürüğün habercisiydi.

Ayaklanıp kitaplığına ilerledi. Ağrı kesici krem sürmekti niyeti ama pencerenin önüne geldiğinde hâlâ açık olan perdesini fark etmiş, kapama ihtiyacı hissetmişti. Bugün diğer kızlar da evdeydi. Kendini şanslı sayıyordu çünkü nöbetini değiştirdiği arkadaşının sırası yarındı ve bugün de işten erken çıkabilmişti. Ayperi'nin dersi erken bitmiş, Melike ise şöhretini kullanarak kanaldan izin almıştı.

Perdeyi çekerken karşı duvarlarında var olan yazının değiştiğini görmek onu durdurmuştu. Birkaç gün önce Özdemir Asaf'a ait bir söz vardı ama şimdi üzeri kapatılmış, siyah boyayla bir başka dize yazılmıştı.

Gökyüzü sanırsın gülümserken...

A.İ.

Bunları kimin yazdığını merak etmeden duramıyordu. Ona yazılıyor olamazdı. Ömer Seyirhan ise gördüğü kadarıyla bir kanun adamıydı ve böyle şeyler yapmazdı. Melike haklıydı. Ya bu apartmandan birine yazılıyordu ya da birisi belediyenin sinir sistemiyle oynamaya çalışıyordu.

Perdeyi çekeceği an bu defa onu durduran şey bir yazıdan daha fazlasıydı. Muharrem'in arabası evin önünde belirdiğinde kalbine saplanan heyecan boğazında kalmış, küçük bir an kendi nefesinde boğulmuştu. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur muydu bilmiyordu ama hızla perdeyi çekip arkasını döndüğünde kalbi deli gibi atıyordu.

Ziyaretleri artık rutine döndüğü için geleceğini biliyordu ama bugün beklemiyordu. Melike'nin olayını duymuş olmalıydı. Oysa Şeyma bu aralar onu görmeye hazır değildi. Her zamankinden farklı davranıyor, sanki bir başka bakıyordu. Nicedir içinde filizlenen bu hissi kökünden koparıp atmak istiyordu Şeyma. Tam bunun için kendisiyle mücadele ederken onun böyle davranmasının hiçbir izahı yoktu.

Getirdiği incirle cevizleri yiyememişti mesela. Muhtemelen bir ömür de yiyemeyecekti. Eli dudaklarına değdi. Kömür karası saçları belini bile aşıyordu. Yüzüne düşen birkaç tutam görüşünü kapattı ama endişesini saklamaya yetmedi. Eskiden her şey daha kolaydı. Tersledikçe tersliyordu. Ama şu an nasıl davranacağını, ne diyeceğini asla kestiremiyordu.

Ondan hoşlandığını anlayıp dalga geçiyor olabilir miydi? Korumacı ve sertti Muharrem. Ayperi ve Melike'yi koruyup kolladığı gibi ona da abilik içgüdüsüyle yaklaşıyorsa Şeyma bunu kaldıramazdı. Kırılıyordu kalp, arsızca umut besliyor ve söz dinlemiyordu.

Birazdan zilin çalacağını biliyordu oysa. Arabasından indikten sonra kapının önündeki kedinin başını okşar, onların nefes nefese çıktığı merdivenleri altı dakikada çıkardı. Hatta içeriye bağırarak girecek, Poyraz Eraslan'ı dövme planlarından bahsedecekti.

Biliyordu Şeyma, çaresizce ezberindeydi.

Zil çaldığında gözleri kapandı. "Odadan çıkmayacağım," derken oldukça kararlıydı.

Koşar adım yatağına yöneldi ve oturdu. Neden gergin olduğunu bile bilmiyordu. Oysa o gün arkasından gelip, gözlerine bakarak *kendine dikkat et, merak ederim*, demese ve sevdiği şeyleri alıp bu eve taşımasa şu an böyle olmayacaktı. Dışarı çıkacak ve bağırıp çağıracaktı. Şu an kalbi bu denli hızlı atmayacaktı işte. Gözlerini kapadı.

Kapı açıldı ve Muharrem'in öfkeli sesi evin dört bir yanında yankılandı. "Melike nerede? Hele bir tırnağına zarar gelmiş olsun, o iti gömerim bak! Melike nerede?"

Ayperi'nin sesi derinden geliyordu. "Abi, sakin olur musun?"

"Olamam!" dedi Muharrem. "Melike nerede?"

"Banyoda!" diye feryat etti Ayperi. "Bağırma, herkesi başımıza toplayacaksın. Bir sus!"

"Çıksın banyodan. İyi mi yoksa değil mi görmem lazım. Yoksa geberteceğim bak ben o iti!"

Şeyma derin bir nefes vererek gözlerini araladı. Sinirini bu denli boşarken sevmesi nasıl mümkün olabiliyordu? Her şeye aniden parlıyor, öküzlükte sınır tanımıyordu. Ne limiti vardı ne de sınırı! Ve biraz daha bağırmaya devam ederse gerçekten tüm apartmanı başlarına toplayacaktı.

Hızla ayağa kalkıp dolabına yöneldi. Eteğini giyip, yazmasını takarken özensiz olmaya, hızla atan kalbini bu şekilde dizginlemeye çalışıyordu ama zordu. Yüreğine teselli vermek için elini kalbinin üzerine atıp derin bir soluk daha verdi. İçine akan bir dua vardı.

Kaderimde yoksa yüreğimden söküp at, Allah'ım. Beni sevdayla sınama.

İfadesini sertleştirip kapıyı şiddetle açtığında her zamanki Şeyma'ydı. Kaşları çatık, ifadesi sert, ceylan misali süzülen gözlerindeki bakışlar tersti.

"Ne oluyor burada?" diye bağırarak ortama giriş yaptı. Ters bakışları salonun orta yerinde dikilen Muharrem'e döndü. "Ne yapıyorsun sen? Ne bağırıyorsun gece gece?"

Ayperi susması için abisinin üzerine atlamış olmalı ki kolundan asılıyordu. "Şeyma, sustur şunu," derken çaresizdi.

Susmayan, öfkeden deliye dönen Muharrem'in bakışları Şeyma'da takılı kalmıştı.

Şeyma en sert şekilde, "Manyak mısın sen?" dedi. "Otur şuraya, sakince sor ne soracaksan. Ne bağırıyorsun?"

Muharrem'in bakışları hâlâ sertti. Yanaklarındaki gamzeler küçük bir an belirginleşip, sönerken, boğazını temizleyerek devam etmişti. "Melike nerede? O kıza bir şey oldu da bana söylemiyorsanız var ya..."

Şeyma lafını ağzına tıktı. "Aynen. En yakın arkadaşımıza bir şey olacak, biz de burada oturup keyif çatacağız!"

Olayın odak noktası olan Melike ise banyodan çıkıp en sonunda salona gelmeyi başarabilmişti. Kabarmış saçları ıslak, gözleri şaşkınlık doluydu. "Lan, ne oluyor?"

Şeyma'nın elleri Melike'ye döndü. "Al işte, Melike. Şimdi bağırıp çağırmayı kes ve otur şuraya."

Sessizce yutkundu Muharrem. Melike şaşkın adımlarla ilerlerken gözleri hızla yüzünde ve bedeninde gezinmiş, iyi olduğundan emin olmuştu. Ama bunu yaparken, birkaç dakika önce bağırıp çağıran o değilmiş gibi adımları gerilemiş, Şeyma'nın işaret ettiği koltuğa tam da onun söylediği gibi oturmuştu. Lakin bakışları hâlâ sertti.

"Melike," dedi ağır ağır. "Gel yanıma."

Melike boş bakışlarıyla ilerleyip Muharrem'in yanına oturdu. "Ne?" d, yordu bir yandan da. "Bir şey mi yaptım lan yine? Valla bugün evden hiç çıkmadım. Yani bir belayı çekmem imkânsız."

Muharrem'in eli, Melike'nin alnındaki morluğa uzandı. Parmak uç larıyla ıslak saçlarını kaldırıp, şişliği artan noktaya bakarken gözlerini kı pamış, burnundan derin bir soluk verme ihtiyacı hissetmişti.

Yeniden açılan gözlerinde öfke vardı. "Ben geberteceğim o iti! Bugün eceli olacaktım ama kapısının önüne sayısız koruma dikmiş. Onlara du etsin. Tekte düşürüp kafasına şu morluğun aynısını yapmazsam bana da Muharrem demesinler!"

Melike'nin omuzları düşmüş, boş bakışları yine küçük bir kız çocuğu gibi masumlaşmıştı. "Poyraz Eraslan'ın evine mi gittin, Mıkı abi?"

"Gittim tabii!" dedi anında. "Elin şerefsizi gelip size el sürecek, ben de izleyeceğim, öyle mi?" derken en yöresel şekilde teessüflerini iletmişti. "Ula, yok öyle bir dünya! Kimsenin öyle bir şansı yok!"

Şeyma bu çıkışa olduğu yerde eriyebilirdi. Bacaklarının titrediğini hissettiğinde tekli koltuğa çökme ihtiyacı hissetti. Ama Ayperi bir kız kardeşti ve herkes için etkileyici olabilecek abisi, onun gözünde sadece abiydi.

"Abartma, abi," dedi yüz ekşiterek. "Tadını kaçırmakta da üstüne yok yani."

Oysa Melike'nin dudakları yine bükülmüş, duygusal bir hal almıştı. "Teşekkür ederim, Mıkı abim." Muharrem'in elini kavrayıp abi sıcaklığına sokuldu. "Bu cani Pero'yu bırak, benim abim ol. Ben senin kıymetini bileceğim, söz."

"Aynen," dedi Ayperi. "Çoraplarını ağzına tıktığı zaman da eminim kıymetini bilirsin, Melike." Kendinden emin bir şekilde bacak bacak üstüne attı. "Mesela ben abimi biliyorum. Kendilerinin şu an buraya koşarak gelmesinin tek sebebi sen değilsin. Ha, bir faktörsün ama asıl etkin faktör değilsin." Kaşlarını kaldırmış, imalı bakışları abisine dönmüştü. "Trabzonspor maçı var, değil mi?"

Muharrem'in dik omuzları düşmemiş ama çatık kaşları yumuşamıştı. Etrafına bakındı ve ilk defa duymuş gibi şaşırdı. Oysa bu imkânsızdı. "İyi hatırlattın ha, kumanda nerede?"

Melike kavradığı eli hızla geri savurmuştu. "Yazıklar olsun, Mıkı abi. Biz de *arkamızda dağ gibi abimiz var*, diye duygulanıyoruz."

Muharrem kumandayı bulmuş, keyifle koltukta yayılırken kanalı arıyordu. "Zaten öyle," dedi geniş geniş. "Bu arada gerçekten kapısına gittim." Parmağını en tehditkâr şekilde salladı. "Ben o iti tekte düşüreceğim, siz bekleyin."

Melike mantıklıydı. "Döveceksen bunu kar maskesiyle yapar mısın? Bunda adımın bir kere daha yan yana anılmasına dayanamam."

Muharrem artık tamamen maça kilitlenmiş durumdaydı. Müsabaka henüz başlamamıştı, herkes sahanın ortasında amaçsızca koşuyordu ama yeşil ve maviyi yan yana görmek bile onu heyecanlandırabiliyordu.

Sessizdi Şeyma. Muharrem maç izlerdi, Şeyma ise onu.

Ayperi'nin yüzü memnuniyetsiz bir şekilde buruştu. "Kes şunun sesini, ah! Ayrıca sen tüm maçları neden burada izliyorsun? Evine gitsene."

Muharrem ekrandan kopmamıştı. Maç bitene kadar asla gözlerini kaçırmazdı. Bu detayı bilen de sadece Şeyma'ydı. "Evde bu kanal yok."

"TRT mi?" dedi Melike. "Vatandaşlıktan atılmadıysan imkânsız, Mıkı ahı."

"Susun," dedi her zamanki gibi. Gözleri maçtan kopup Şeyma'ya döndü. "*Burada izlemem lazım*, diyorum," dediğinde bakışları hâlâ ondaydı.

Maçı izlediğini ve bakışlarını ekrandan asla koparmayacağını düşünen Şeyma onu izliyordu. Aniden ona dönen ela gözlerle göz göze gelmek, beklenmedik bir kalp telaşına ve irkilerek dikleşmesine neden oldu. Küçük bir andı. Aralarında beliren görünmez halat, sandıklarından daha kalındı. Bir şeyler anlatmak istiyor gibiydi Muharrem'in gözleri ama Şeyma'nın yüreği ağzında atıyordu.

Yutkunarak kendini topladı. Sessizce boğazını temizleyip her zamanki ifadesizliğine bürünmeye çalıştı. "Yine eşyaları savurup sehpayı yumruklarsan seni kovarım." Ayağa kalktığında kaçtığı aslında kendisiydi. "Ya adamakıllı izle o maçı ya da Ayperi'nin dediği gibi evine git."

Trabzonspor'un yenilgisine dair hiçbir şeye tahammül edemeyen Muharrem, gol yediklerinde deliye dönüyor, etrafında ne varsa tekmeliyor ya da savuruyordu. En son orta sehpaya attığı tek bir yumruk, gariban eşyanın iki bacağının kırılmasına neden olmuş, Şeyma'yı ise delirtmeye yetmişti.

Muharrem'in bakışları ekrandan kopmuş, yine Şeyma'ya odaklanmıştı. Başı hafifçe sola eğildi. "Öyle olsun, Zeyna." Koltukta geri yaslandı. "Bugün de dişlerimizi sıkar, sessizce izleriz."

Mutfağa yönelen Şeyma yüzüne bakmıyor ama lafını da eksik etmiyordu. "Her zaman bunu yapsan dünyan güzelleşecek, emin ol."

Muharrem'in arkasından baktığını, nadir görülür bir şekilde maça değil, ona odaklandığını görmemişti. İki ucu vardı sevdanın: Yanmak ve yakmak. Biri yanarken diğeri yakıyor, ikisi de bu ateşte bir süredir yanmalarına rağmen dillerindeki iğneleri birbirlerine batırmayı seçiyorlardı.

Ayperi ve Melike o maç izlerken etrafında olmamaları gerektiğini bildikleri için kısa süre sonra odalarına çekilmiş, Muharrem salonda tek kalmıştı.

Gözleri ekrandayken, hiçbir şey kırıp dökmemek bir hayli zordu. Kucağına aldığı küçük yastığı sıkıyor, çekiştiriyor, düzenli aralıklarla yumruklayordu.

"Ayağının ayarına..." Söyleyecekti, yuttu.

Trabzonsporlu olmak bir şans mıydı bilmiyordu ama genç yaşında gözlerine aklar düştüğü yadsınamaz bir gerçekti. Her şeyine razıydı. Bu evde sadece mezarda birerdi. Ekrana odaklandığı saniyelerde yanındaki küçük komodinin üzerine bırakılan çaydan bihaberdi.

Suretini izlemek isterdi Şeyma ama işler bu denli garipleşmişken yine yakalanmaktan korkmuş, adımları geri çekilmişti. Maça odaklanıp çayı fark etmememe ihtimaline karşı sessizce mırıldanma ihtiyacı hissetti.

"Buraya çay bırakıyorum. Dikkatli ol, sakın dökme."

Muharrem dalgınlıkla başını sallamış ama ekrandan kopmamıştı. Kucağındaki yastığı sıkarken dikleşti. Şeyma arkasını dönüp, odasına yönelmişken aniden bağırarak ayağa kalkmış, yine bütün mahalleyi başlarına toplamak ister gibi bağırmıştı.

"GOL! ULA GOL, GOL!"

Tribünler en az Muharrem kadar çoşkuluydu. Şeyma ise beklenmedik bu yükseliş karşısında korkmuş, ceylan gözleri irileşmiş bir şekilde Muharrem'e bakıyordu. Zevklerini gözden geçirmesi gerektiğini hissediyordu ama yüreği onunla aynı düşüncede değildi.

Muharrem ona dönüp, tüm yüzünü aydınlatan bir gülüşle bakarken iki yanağındaki derin çukurlara düştüğünü hissediyordu. Ama yüreğini ağzına getiren şeyler bundan sonra yaşanacaktı.

"Ula, senin gelişine kurban, Zeyna!" demişti Muharrem ona doğru. "Senin getirdiğin çaya kurban olsun bu Muharrem!" Hızla bardağı kavrayıp dumanı tüten çayı tek seferde başına diktiğinde Şeyma panikle ileri atıldı.

"Yavaş, yanacaksın!"

Yanmıştı Muharrem ama hiçbir önemi yoktu. Bardağı dudaklarından ayırdığında yanan nefesiyle derin derin soludu. Spiker tüm heyecanıyla bağırıyordu. "Evet, sayın seyirciler! Trabzonspor için oldukça kritik bir goldü. İnanılmaz bir an, inanılmaz bir gol!"

"Yanalım, Şeyma," dedi Muharrem tek solukta. Ne gözlerini ne de sözlerini kaçırdı. "Bence artık yanalım."

Dilinde düğümlenen şeye hiçbir isim veremedi Şeyma. Ama göğsünü yakan şeyin adını biliyordu. Kelimeleri toparlayamadığını hissettiğinde adımları geriledi. Kesinlikle bir şeyler oluyordu. Bu adam önceden böyle değildi. Belki de öyleydi ama o bu denli dikkatli bakmıyordu. Şu an hiçbir şey bilmiyordu ve yapabildiği tek şey gözlerini kaçırmak oldu.

"Aman Allah, senin maç izlerken şirazen kayıyor." Hızla arkasını [illegible] küçük adımları odasına yönelmişti ama Muharrem'in sesini duyunca [illegible] yapamadı. adımları olduğu yerde kaldı.

"Şeyma." Nadir duyulur bir şekilde ne tersti ne de alaycı. Aksine dingin ve [illegible]. "Gitmesen."

Bunu istemese de arkasını döndü Şeyma. *Bakmamalıyım*, dedi ama [illegible] Nefsi dudaklarında atıyordu. Şayet bu bir oyunsa kalbini paramparça [illegible] yeterdi. Ümit vermemeliydi.

Muharrem'in parmağı ekranda, ela gözleri Şeyma'daydı. "Sen gelince gol [illegible]. Maç bitene kadar kalsan olmaz mı?" Dili ağır ağır dudaklarında gezindi. "Daha önce de denedim. Sen varsan Trabzonspor kazanıyor."

Şaşkındı Şeyma. "Ben varken mi?"

Muharrem hızla başını salladı. "Uğurlusun."

Kekelememek için direniyordu genç kız. "Denk gelmiştir, olur mu hiç öyle şey?"

"*Denedim*, diyorum," diye diretti Muharrem. "Sence keyfimden mi tüm maçları burada izliyorum." Kumandanın ucu Şeyma'ya dönmüştü. "Çünkü sen varsın. Sen varsan kazanırız." Boynu bükülmüştü Muharrem'in. "Bari sadece bu yarı bitene kadar kal. Önemli olan ilk yarıda önde olmamız."

Şeyma'nın adımları istemsizce koltuğa yönelmişti zira ilk defa Muharrem'in boynu karşısında bükülmüş, adamakıllı bir şey istemişti. Maç sırasında ondan uzak durulması gerektiğini bildiği için en uzak tekli koltuğa kuruldu. Sessizdi çünkü konuşursa ya tersleyecekti ya da avazı çıktığı kadar ağlayacaktı. Eteğini çekiştirerek yazmasını düzeltti.

"İlk yarı bittikten sonra giderim. Maç izlemeyi sevmem. Trabzonspor gol atacak diye zamanımı harcayamam."

Keyifliydi Muharrem. Koltuğuna kurulurken televizyonun sesini daha da açtı. Maç devam ederken arada dizlerini dövüyor, sövmek istediği anda yutuyor, bir yerleri tekmelememek için elindeki yastığı sıkıyordu. Yirmi iki adamın tek bir topun peşinden koşmasını izlerken gösterdiği heyecan inanılmazdı.

İlk yarı bitti, Şeyma gitmedi. İkinci yarı bitti, Şeyma yine gitmedi. Ama Trabzonspor maçı 5-2 skorla kazandığında Muharrem'in ona dönen bakışlarında, dudaklarındaki gülüşte ve yanaklarındaki derin çukurlarda yok olup gitti.

Hayatı sorguladığım günler, hayata dair tüm günlerdi ama bugün daha çok sorgulamam gerektiğini düşünüyordum. Mesela ben neden buradaydım? Mükemmel bir pazar gününde evde pineklemek varken neden

Ömer'in evine doğru ilerliyordum ve neden bunu ona haber vermeden yapıyordum?

Aslında cevaplar netti. Ömer'i iki gündür görmemiştim. Kritik bir operasyonu olduğuna dair mesaj atmış, bunu bana bildirme gereksinimi hissetmişti. Oysa onu görmemek benim için çok daha iyiydi. Yola getiremediğim düşüncelerim bir nebze de olsa sessizleşmişti.

Ama Şeyma, Ömer'e dolma götürdüğüm tencereyi inatla geri istiyordu. Elimde bahane olarak bir de patlamış elbise, gömleği ve benim Ömer'de kalan kıyafetlerim vardı. Elbiseyi diktirmiş, yıkayıp ütüledikten sonra padişah kaftanı gibi sarıp sarmalamıştım. Bir süre mor rengini görmek istemiyordum yoksa anksiyeteden kusma atakları geçirecektim.

Bir umut *belki evde değildir*, diyerek haber vermeden gidiyordum. Tencere ve benim kıyafetlerim mühim değildi. Bendeki emanetlerini ona geri vermeli, bazı şeyleri artık en net şekilde konuşmalıydım. Avuçlarımın içine bıraktığı bu kalple ne yapmam gerektiğini bilmiyor, kırmaktan deli gibi korkuyordum.

Onunla bu anlaşmayı yapmam hataydı. Yaralarının iyileşmesine fırsat vermeden yeni yaralarla sarmalanacaktı. Uzun uzun düşünmüştüm bazı şeyleri. Tüm korkularımı üzerine yürüyerek yenmiştim ama bu korkumun ne zaman üzerine yürüsem o beni yerle bir ediyordu. Denemiş, en ağır şekilde kendimi yerde bulmuştum.

Onu bu dipsiz karanlığa çekmeye hakkım yoktu. Sesinde şiirler, kalbinde gerçek sevgi vardı. Korkularımı yenmek için diğerlerine yaptığım gibi ona bir şans vermek, avuçlarıma bıraktığı kalbi paramparça etmekten başka bir işe yaramayacaktı. Bir kere daha bana sevgiyle bakan gözlerin bana acıyan ifadeye dönüşmesine dayanamazdım. Bence o da dayanamazdı.

Apartmana yönelen adımlarım yavaştı. Bilerek öğle saatlerinde gelmiştim. Ne yapacağını, neyi nasıl söyleyeceğini bilemeyen yönüm evde olmamasını umuyordu. Gözlerime bakarken bazı şeyler zorlaşıyordu. Kış yavaş yavaş yerini bahara bırakıyor, havalar her geçen gün biraz daha güzelleşiyordu. Baharı severdim. Hatta en çok bahar aylarında huzurlu hissederdim. Şimdi ise üzerimde tonlarca yük, midemde kramplar vardı.

Asansöre yöneldiğimde gözlerim Filiz Hanım'ı arıyordu. Ömer bir açıdan haklıydı. Ayaküstü bir sürü şey söylüyordu. Belki başımın üzerinde dönen karabulutları görür ve bir şeyler söyleyebilirdi yoksa ben çıkışı bulamıyordum. Doğum haritam nasıl başlıyordu, bilmiyordum ama yaşam haritam belirsizliklerden ibaretti.

Filiz Hanım yoktu. Şansıma küsmem gereken bir gündeydim. Asansörden inip, Ömer'in kapısına yönelirken adımlarım daha da ağırlaştı. Sırtımın kamburlaştığını hissettiğimde boğazımı temizleyerek dikleştim.

Gözlerine bak. Sende neyi varsa ver, senden ona kalanları da al ve bu işe burada son ver, Ayperi. Elim kapı tokmağına uzanmıştı ama vuramadım. Kendi etrafımda bir tur dönerken parmaklarım elimdeki paketi sıkıca kavramıştı. Bu kadar gerilmeme gerek yoktu oysa. Daha önce yüzüne ne söylediysem onları söyleyecek, anlaşmaya son vererek kendi hayatına devam etmesini en net şekilde belirtecektim.

Sadece bu, Ayperi, sadece bu! Sakin ol, kendine gel!

Cesaretimi toparlayıp kapıya yöneldim. Tokmağı kavramak için uzandım ama kapı aniden açılmış, beklenmedik bir şekilde karşımda beliren kadınla irkilerek gerilemiştim. Toparlak, yanakları kırmızı, başına rengârenk bir yazma bağlamış tatlı bir teyzeydi ve dudaklarındaki büyük gülüşüyle bana bakıyordu.

Elim kalbimin üzerindeydi. İstemsizce, "Ay, bismillah!" diyerek paniklemiştim. Teyze kapıyı o kadar hızlı açmıştı ki zaten yerle bir olmak üzere olan düşünce sistemim daha da karışmıştı.

Şaşkınlığım karşısında gülüşü soldu, endişeli bir bakışla gözleri kısıldı. "Kusura bakman, gızım, korktun mu?"

Kelimeler dudaklarından Ege Bölgesi'nin ağzıyla dökülüyor, yanaklarını sıkma isteği uyandırıyordu. Korkudan tükürüğüm boğazımda kalmıştı ama belli etmeden doğruldum. "Estağfurullah. Siz birden açınca..." derken parmaklarım kapıya döndü. "Beklemiyordum. O yüzden."

Tatlı gülüşünü sunarken cips reklamlarındaki Egeli Ayşe teyzeyi andırıyordu. "Kapıyı silip dururdum. Oradan görüverdim seni." Ellerini beline attı. "Sen kime bakıp durun bakem?"

"Ömer," dedim aniden. Elimdeki paketi ileri uzatma ihtiyacı hissettim. "Bende bir emaneti vardı, onu getirmiştim ama sanırım evde yok. Gideyim ben, size kolay gelsin." Hızla arkamı döndüm. Kaçmak için harika bir andı.

"Kızım, dur!" dedi arkamdan. "Burada Ümer. Gelive içeri, gelive. Ben çıkıyordum imdi zaten."

İstemsizce arkamı döndüğümde elindeki sarı bezi bana doğru sallıyordu. *Gelivermesem olmaz mıydı be teyzem?* Evin neden bu denli temiz olduğunu şimdi anlıyordum. Bu teyze temizlik için geliyor olmalıydı ama Ömer evi bu kadar sahiplenmemişti. Ortama olan hâkimiyeti inanılmazdı.

Boynum büküldü. *Bir kere de aradığımda orada olma yani Ömer Seyirhan!* Minik adımlarla ilerleyip içeri girdiğimde buraya gelmeden önce zihnimde toparladığım tüm kelimeler yok olmuş gibiydi. Ben neden buradaydım?

Önünden geçtiğimde teyze bakışlarıyla âdeta beni süzüyor, memnuniyet dolu gülüşü büyüyordu. "Teşekkürler." Mırıltımı ben bile zor duymuştum. Onun duyması mucize olacaktı.

Düşüncemin aksine duymuş olmalı ki gülüşü büyüdü. Kapıyı kapadığında salon girişinde Pascal belirmiş, kokumu almış gibi kulakları dik, dışarıda bir halde bana koşmuştu. Yanıma gelip bacaklarıma sürtünmeye başladığında gerginliğimin bir nebze olsun azaldığını hissediyordum. Eğilip başını okşadığımda daha fazlasını ister gibi boynunu geri atmıştı.

Teyze aniden, "Ayperimin gızım sen?" dediğinde Pascal'dan ayrılmak zorunda kaldım.

Şaşkın ve boş bakışlarım tatlı teyzeye döndü. Tereddütle boynum büküldü. "Evet."

Beni nereden tanıyordu?

Koyu kahve gözlerini iri yanakları saklıyordu ama gözlerinin içindeki neşe görülmeye değerdi. Gülüşü büyüdü. "Pek güzelsin sen, maşallah! Tü, tü, tü!"

Bu bir ritüel değildi. Gerçekten yüzüme tükürüyordu. İrkilerek bir adım gerilediğimde bu halime de gülmüştü. Bu gülüş Şeyma'nın kahkahasını sollayacak tek kahkaha olabilirdi. Adile Naşit misali gülerken fokurdamıştı.

"Bizim oğlan kedi olalı bir fare tutuvermiş sonunda! Oh, oh oh!"

Fare ben mi oluyordum burada? Sorum buydu ama dile getirdiğim farklı bir nokta oldu. "*Bizim oğlan*, derken?"

Fokurdayarak gülmeye devam etti. "Kim olacak, kızım? Ümer işte, bizim oğlan!" Eli göğsüne değdi. "Ben de Gürcü teyzen. Sonra uzun uzun tanışıveririz gari. Ümer içeride, sen geçiver yanına. Benim işim bitmişti zaten, imdi çıkıveriyom."

Koşar adım holün diğer ucuna ilerledi. Tatlı ve samimiydi ama takıldığım başka bir nokta vardı. *Ümer*, dedim kendi kendime. Gülecek hiçbir yanı yoktu lakin sinirlerim fazla yıpranmış olmalı ki kendi kendime kıkırdamaya devam ettim. "Ümer!" Pascal havlayarak bacaklarıma sarıldı. Bu hitabı seviyor olmalıydı.

Holün ortasında dikilmiş, kendi kendime gülerken Gürcü teyze de elindeki sarı bezi bırakmış, yeniden tatlı adımlarla bana doğru ilerliyordu. Büyük bir tebessüm daha sunup vestiyere ilerledi.

"Nerelin sen kızım?" Uzun montunu giymeye başlamıştı.

"Trabzon."

Daha da keyiflendi. "Oh, oh, oh. Çok güzel, çok güzel." Çantasını alıp kapıya yönelmişti. Bana tadı bir gülüş daha sundu. "Şule kızım başka bir

er istese oluverecekmiş gari!" Fokurdayarak, gülerken, kapıyı açıp dışarı çıktı. "Dikkat ediver kendine, görüşürüz."

Kapı kapandığında artık ortada gülerek ifade edilecek hiçbir şey göremiyordum. Şule Hanım derken? Yanlış hatırlamıyorsam Ömer'in annesinin adıydı ama yanlış hatırlamayı tercih edecektim. Umarım aklıma düşen başka düşünceler Gürcü teyzenin dilinden dökülmez, Ömer'in annesine başka sapan bir şekilde benden bahsetmezdi. Bir görücü faciasını daha kaldıracak durumda değildim.

Milas'tan görücüm var, de!

Ömer'in sesi zihnimde yankılandığı anda irkilerek titredim. *Bir çık kafamın içinden be adam, çık!*

Pascal salona koştuğunda arkasındaydım. Ömer'in Gürcü teyzeyle konuşmalarımı duyup yanıma gelmemesi imkânsızdı. Evde demişti ama sessizlik bunun tam tersini gösteriyordu. Salonda onu göremediğimde adımlarım geriledi. Pascal evin her köşesini gezdirmek isteyen küçük çocuklar gibi koşuyordu. Yeniden bacaklarıma sürtünüp holde geri koştuğunda arkasındaydım.

Mutfakta olabilir miydi?

Orada da göremedim. "Ömer!" diye seslenme ihtiyacı hissettim.

Cevap gelmedi. Belki de evden çıkmıştı ama Gürcü teyzenin bundan haberi yoktu. Nurevşan'ın odasının kapısı kapalıydı. Elbiseyi o odaya bırakıp kaçmak en makul olandı ama Pascal yan odanın kapısını iteleyerek açmış, içeri girmişti. Elim Nurevşan'ın kapısının kolundayken bakışlarım yan odaya değdi. Ve gördüğüm şey büyülenmeme yetti.

Siyah beyaz dekore edilmiş oda oldukça geniş ve ferah görünüyordu. Büyük yatağın başucundaki duvarda büyük bir kartal tablosu vardı. Kollarını heybetlice açmış, sivri pençeleriyle siyah gökyüzüne uçuyordu. Elim Nurevşan'ın kapı kolundan sıyrılmış, engel olamadığım adımlarım o yöne ilerlemişti. Odadan yayılan kokudan bu odanın ona ait olduğunu istemesem dahi anlamıştım.

Kokusunun hoş bir tonu vardı. Bir kere hissettiğinizde bir süre unutamıyordunuz ve bunu asla inkâr etmeyecektim ki bu koku onunla bütündü. Ürkek ve sessiz adımlarla odanın kapısının önünde durdum. İçeri girmeyecektim ama camın yanında kalan duvarın büyük bir kütüphaneyle kaplı olması hayran kalmam için yeterliydi.

Işıldayan gözlerle bakıyordum bu ihtişama. Hipnoz olmuş gibiydim. Adımlarım istemsizce odaya ilerlerken bunun yanlış olduğunu söyleyen iç sesim ve merakımla savaşıyordum. Raflarda gördüğüm tarih kitapları

merakın baskın gelmesi için yeterliydi. Sayısız kitap vardı. Dünya Klasikleri, Türk Edebiyatı ama bir köşe özellikle tarih kitaplarına ayrılmış gibiydi.

Bu hayatta sadece iki şeye dayanamazdım: Yemek ve kitaplar.

Elimdeki paketi yatağın üzerine bırakırken ışıldayan gözlerle dolaba ilerledim. O beni merak ediyorsa ben de onu edebilir ama bunu gizlice yapabilirdim. Kitap okumayı severdim. En sevdiğim ise alanım olan tarih kitaplarını okumaktı. Atanamayacağımı, bunun zorluğunu bilerek bu bölümü seçmiştim çünkü geçmişe dair hikâyeleri okumak, insanları tanımak iyi geliyordu.

Geçmişten kopamayan sadece ruhum değildi. Zihnim de oradan besleniyordu. Beni düşünmekten, iç dünyamdan ve kendimle olan savaşımdan uzaklaştıran şeyler bunlardı. Lisede bütün kızlar aşk kitapları okurken ben siyasetnameleri okur, tüm tarihi olayların tarihlerini aklımda tutar, öğretmenimiz anlatmadan bilirdim. Tüm anlaşmaların maddeleri de aklımdaydı, kurulup yıkılan sayısız ülkelerin adı da.

Ama hiçbir tarih öğretmenim bunu görememiş, sadece tarihin en iyi dersim olduğunu sanmışlardı. Kendimi en arkalarda sakladığım zamanlardı. Aklımdan geçenleri söylemek, herkesin dönüp bana bakması demekti. Bana dönen gözler ise mide bulantısı sebebi...

Bir nedeni yoktu bu ilgimin. Sadece seviyordum. Yıllar sonra Hacer Hanım bu takıntımın nedenini anlamamı sağlamıştı.

Kendine hayal kurmayı ne denli yasakladıysan Ayperi, okuduğun kitaplarda bile hayal değil, gerçeklik arıyorsun. Oysa küçük Ayperi ne kadar da hayalperest bir kızmış. Öyleydi. Camın önüne tüner, çiçeklere isim verirdi. Doğa perisi olduğunu hayal eder, yağmur yağdırmak isterdi ve zihninde bunu başarırdı. Rengârenk kıyafetler giyer, saçlarına her gün bambaşka tokalar takardı. Arkadaşları oyunlarda kavga çıkardığında kafasından başka bir oyun kurar, herkesi o oyuna çekmeyi başarırdı.

Parmaklarım kitaplara uzandı. Herkesin harcı olmayan kalın siyasetnameleri gördüğümde merakım son noktadaydı. Neredeyse bütün önemli tarihçilerin eserleri vardı. Ömer'in kitap okuduğunu biliyordum ama bunu asla beklemiyordum.

Nizamülmülk'e ait Siyasetname'yi kavradım. Ben daha ince halini okumuştum. Bu, tam metni olmalıydı. Daha kalın ve dolu görünüyordu. Kelimeler üzerinde gezinen gözlerim benim okuduğumdan farklı bir detay olup olmadığını arıyor, parmaklarım sayfalar üzerinde hızla geziniyordu. Bir başka kitaba geçtiğimde heyecanım artmıştı. Bu da nadir görülür bir baskıydı.

Kitaba dalmıştım. Ömer'in, "Gerçek misin sen?" diyen sesi zihnimi kapladığı dalgınlıktan kurtarmaya yetti.

Korkuyla irkildim. "Ay!" diye bağırarak arkamı dönmem ve kontrol edemediğim bir refleksle elimdeki kitabı Ömer'in kafasına indirmem birkaç saniye içinde olmuştu.

Islak saçlarından süzülen damlalar alnına düşüyordu. Yarasının bandajını değiştirdiğini anlayabiliyordum. Üzerinde hiçbir şey yokken altında siyah bir eşofman olması ve hemen arkamda olması şaşkınlığımın seviyesini tambaşka bir boyuta taşıyordu.

Ama kitabı aniden kafasına indirmeyi beklemiyordum. Elimde kitapla kalakaldım. *Senin normal bir tepkin neden yok, Ayperi? Ürktüğün zaman neden birini yaralıyorsun be kızım?*

Ömer sakindi. Alnından burnunun ucuna bir damla daha süzülürken aldığı darbeye rağmen başını ağır ağır sallamıştı. "Kesinlikle gerçeksin."

Adamı bir tek Osmanlı tokadıyla yerle bir etmediğim kalmıştı! Adımlarım geriledi. "Sen ne diye sürekli sessizce geliyorsun? Manyak mısın be?" Kitabı hızla yüzüme kaldırıp görüş alanımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Bunu yaparken adımlarım gerilemiş, duvara kadar sokulmuştum. "Git, şu üstüne bir şey giy!"

Kitaba rağmen gözlerimi kapamıştım. Lanet olsun, ben burada ne yapıyordum? Artık anksiyete krizine fırsat kalmadan da atak geçirebilirdim. Daha elbisenin utancını atlatamadan bunu yaşamamalıydım. Ayrıca kasları vardı. Allah kahretmesin, ben neden bunu görmüştüm? Yemin ediyorum, karın kasları vardı! Küçük bir an görmüştüm ama kolunu kaplayan dövme göğsüne kadar uzanıyor, savaşçı kalkanı gibi göğsünün solunu ve omzunu sarmalıyordu.

Güldüğünü ve adım seslerinin gerilediğini duyabiliyordum. "Burası benim odam. Seslenmesi gerekenin sen olduğunu düşünüyorum."

Haklıydı. Kitabı yüzüme daha çok bastırdım. Belki yok olabilirdim. "Seslendim ama cevap vermedin. Ayrıca odanın kapısı açıktı ve senin odan olduğunu bilmiyordum. Sadece kitaplara bakacaktım."

Dolap kapağının sesini duyuyordum. "Kapıyı Gürcü teyze mi açtı?"

Mırıltıyla onayladım. Travmalarımı bu utanç anları tetikliyor olabilir miydi? Bence oldukça makuldü. Adımlarının yaklaştığını hissediyordum ama kitabı yüzümden çekmedim. Parmaklarını kitabın üzerinde hissettim. Minik bir baskıyla kitabı yüzümden indirmeye çalışıyordu.

Sadece gözlerim görünecek şekilde kitabı indirdiğimde iki adım uzağımdaydı ama uzun kolları bana uzanmaya yetiyordu. Üzerine bol, siyah tişört geçirmiş, dudaklarındaki tebessümü silmemişti.

"Özür dilerim." Sesim kısıktı. "Senin odan olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim, karıştırmak istemedim ama merak et-" Tek kaşı imalı bir şekilde havalandı. Sesi zihnimdeydi. *Ya sen de beni merak edersen Ayperi o zaman ne yapacağız?* "Etmedim!" dedim aniden. "Merak etmedim ama kitapları görünce dayanamadım. Ayrıca odanın kapısını da Pascal açtı. Ben değil."

Pascal yatağın üzerinde film izler gibi bize bakıyor, keyifle dilini sallıyordu. İkimizin bakışları da ona döndüğünde havlayarak suçu kabullendi. Makul olmam gerekiyordu. Utancımı zor da olsa yuttum. Kitabı yüzümden çekip, rafta yerine yerleştirirken dik durmaya çalışıyordum.

"Özür dilerim. Niyetim özelini karıştırmak değildi. Gürcü teyze kapıyı açıp evde olduğunu söyledi. Seslendiğimde cevap vermeyince yoksun sandım. Eşyalarını bırakıp dönecektim."

Bakışlarım ona döndü. Anlattıklarımı dinlemiyor gibi huzurla bakıyordu gözlerime. Söylediğim hiçbir şeyin ve özrümün bir önemi yok gibiydi. Çenem yatağın üzerindeki pakete döndü.

"Nurevşan'ın kıyafetlerini ve senin gömleğini getirdim."

Ağır ağır salladı başını. "Haber vermeden geldiğinde evde olmayacağımı düşünmen çok tatlı, Ayperi." Tatlı ya da huzurla bakmıyordu. Bu defa bir mucizeyi, dünyanın en güzel manzarasını izler gibiydi. "İki gündür göğüs kafesim ağrıyordu." Aramızdaki mesafeyi bir adıma indirdi. "Ne hikmetse şu an geçti."

Netliği sendeletmekten de öte bir noktaya varıyor, âdeta tokatlıyordu. Gözlerimi kaçırmamak için direniyordum, zordu! Ayrıca ben neden buradaydım? Bir konuşma yapacaktım ama şu an ne konuşacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Dudağının sol köşesi kıvrıldı. "Sen gelmeseydin ben sana gelecektim. Bak, kalbim temizmiş."

Zorla yutkundum. Nemli saçlarından burnuma değen koku anlamsızca başımı döndürüyor, boğazıma adlandıramadığım bir yumrunun oturmasına neden oluyordu. Yine sesi zihnimde yankılandı.

Sen bana nasıl baktığının farkında değil misin Ayperi?

Değildim. Allah aşkına, değildim işte. Daha fazla direnemedim ve gözlerimi kaçırarak önünden sıyrıldım. "Çapkınlıklarını sonraya sakla, Seyirhan." Yanından geçip, arkasına ilerlerken gergin değildim. Bu bambaşka bir histi ve adının ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Terleyen avuçlerimi bacaklarıma sürttüm. Elim aramızda kalın bir duvar gibi kalktı. "Ayrıca karakolda dediğim şeyi unutma ve bana beş adımdan fazla yaklaşma!"

Gözleri kısıldı. "Hani üç adımdı?"

Çenem dikti. "Artık beş."

"Ee, sen iki adım uzağımdasın. Şu an benim mi gerilemem gerekiyor?"

Umutsuzca bakıyordum. "Başkomiser, konumuz bu mu?"

Gülmüştü ama fazlasıyla yürek hoplatan bir gülüştü. "Konumuz ne, biliyor musun Ayperi? Senin bana gelmiş olman." Bir adım atarak yaklaştı. "Bana *beş adımdan fazla yaklaşma*, deyip senin iki adım uzağımda duruyor olman." Bir adım daha attığında yine karşımda, beş ve üç adımdan eser olmayan bir mesafedeydi. "Sen bana böyle gelirsen ben değil üç adım, bir adım bile geriler miyim sence?"

Buraya geliş sebebim, gelmeden önce defalarca tekrarladığım tüm cümleler hükmünü kaybetmiş gibiydi. Gözlerindeki samimiyeti görmeden önce terslemek, laf söylemek ve geri itmek kolaydı. İçine düştüğüm girdapta gözlerine bakarken onu geri itemeyeceğimi, kalbini kıramayacağımı hissediyordum. Dilimdeki zehirli cümleler içime aktı. Yine en çok beni zehirledi.

Sevgi sonsuz değildir, Ayperi. Aşk ve sevda gibi. Ona istediği şansı verdiğinde her şey yerle bir olacak. Öpmek, sarılmak ve daha da fazlasını isteyecek. Bir yıkımı daha kaldırabilir misin?

Kaldıramazdım. Mesele elimi tutması, omzuma dokunması değildi. Anlayamazlardı, göremezlerdi.

O zaman bırak sana şimdiki gibi bakmaya devam etsin. Sana acımasındansa bunu tercih edersin.

Gözlerine bakarak ağır ağır üç adım geriledim. Gözlerindeki ışıltı küçük bir an sendelemiş, gülüşü solmuştu. "Kıyafetlerim hâlâ Nurevşan'ın odasında mı?"

Yorgundu sesim. Ona değildi bu yorgunluk, kendimeydi. Onu kendimden korumaya çalışmak, onunla baş etmek kadar zordu. Beni benden kim koruyacaktı?

Güzel seven bir adamdı. Kalbi temiz, gözleri berraktı. Gerçek bir sevgiyi hak ediyordu. *Şakayıklar benimsediği iklim dışında hiçbir yerde açmaz*, demişti Hacer Hanım. Onun yüreğinin iklimi bahar ve gözlerindeki yeşilliklerdi. Ben ise tenim kadar soğuk bir karakıştaydım.

Aramıza bıraktığım üç adıma baktı. Gözlerinde hayal kırıklığı görürüm sandım ama aksine her zamanki sıcaklığı içindeydi. Adımları dolabına yöneldiğinde arkasından bakıyordum. Kendi kıyafetlerinin arasından özenle katlanmış eşofmanımla tişörtümü çıkarmıştı. Oysa onları Nurevşan'ın odasında bıraktığına emindim.

Kafa karışıklığımı fark etmiş olmalıydı. "Kıyafetlerin de mi benden üç adım uzakta duracak, hayırdır? Niye öyle bakıyorsun?"

"Dursa[illegible] olurdu," dedim istemsizce. "Onların burada ne işi var?"

Yatağın üzerindeki pakete ilerledi. Gömleğinin ve Nurcvşan'ın kıymetli elbisesinin çok önemli olduğunu söylemişti ama âdeta yatağın üzerine rastgele fırlatıp paketin içine benim kıyafetlerimi yerleştirdi. Aramıza bıraktığım alanı aşmadan paketi bana uzattı. "Pascal getirmiş. Atkınla hep bu odada uyuduğu için kokunla bu odayı bütünleştirmiş olmalı."

Bu adamın köpeği bile netlikte başka bir boyuttu. Yatağın üzerinde sessizce bizi izleyen köpeğe baktım. *Sana inanamıyorum, Pascal!*

Dik durmaya çalışarak paketi aldım. "Tencerem de burada kaldı. Onu da alabilir miyim?" Bakışlarım dolaba kaydı. O da buradan çıkarsa Pascal'la birlikte Hacer Hanım'a gitmemiz gerekiyordu.

Yine sakince başını salladı. "Tabii, tenceren..." Başını sallamaya devam ederken, yanımdan geçip odadan çıkmıştı. İçinden tencereme saydırıyor olabilirdi ama Şeyma bir ömür susmazdı.

Sessizliği bir noktada huzursuz hissettiriyordu. Sürekli yaptığı şakalara ve imalara alışmış olmalıydım. Odadan çıkıp mutfağa yöneldiğinde nefesimi tuttuğumu yeni fark ediyordum. İrademi ve düşüncelerimi toparlamaya çalışarak arkasından ilerledim.

Kendimi üzgün hissediyordum ve nedenine dair hiçbir fikrim yoktu. Mutfağa girdiğimde tenceremi ve borcamımı siyah bir poşete yerleştirmeye çalıştığını görmek, adımlarımı durdurdu. Başparmağını sarmalayan morlukları görebiliyordum. Bileğini sormak, pansumanını yapmak istiyordum ama bunlar yersiz umuttan öteye geçmiyordu, farkındaydım. Ona daha fazla bunu yapamazdım.

Poşet fazla büyüktü. Tencere ve borcamı almıştı. Ömer poşetin ağzını bağlamadan bana ilerlemiş, kaşlarıyla kucağımdaki paketi işaret etmişti. "O paketi de buraya at. Kucağında taşıma, yorulursun."

Nesin sen, adam? Üç çocuğuyla pikniğe gidip mangal yapan babam mı? Tatlı ve huzurlu hissettiren bir andı. İtiraz etmeden paketi poşetin içine attım. Sesim gürdü ama zihnimdeki sesler zehirli bir fısıltı gibiydi. "Teşekkürler." Nezaketle başını eğdi. Adımlarım yine geriledi. "Ben gideyim o halde." Parmak uçlarım bileğine döndü. "Kendine dikkat et."

Ben geri geri gittikçe bana doğru ilerliyordu. "Evine bırakayım."

Hızla başımı sallamış, arkamı dönüp bu defa koşar adım kapıya yönelmiştim. "Gerek yok, ben giderim."

Vestiyerin yanma bıraktığım ayakkabılarımı giyerken can havliyle kendimi kendimden kurtarmaya çalışıyordum. Göğsüme batan şey nefes almamı engelliyordu. Neydi bu şimdi? Kusacak gibi hissediyordum, şu an bu olmamalıydı.

Yarın alnımdaki dikişleri aldırmaya gitmem lazım. Yanımda olup elimi [illegible] diye düşünüyorum."

Yüzüm ekşidi. "Yine felçli Ali Rıza Bey'e bağladın, farkında mısın? Bunu [illegible]man yapsan başımıza iyi şeyler gelmiyor."

Kapının yanındaki duvara yaslanmış, her zamanki tebessümüyle beni [illegible]yordu. "Merak etme, bu hafta güvendeyiz. Sabah asansörde Filiz Ha[illegible]i gördüm. Bu haftanın harika geçeceğinden bahsetti." Sargılı eli göğ[illegible]e değdi. "Artık söylediği her şeye karşı boynum kıldan ince."

Ayakkabılarımı giydiğimde dikleştim. "Ne güzel. Doğum haritana da [illegible]nır bir ara. Belki doğru yolu bulmana yardımcı olur."

Gülüşü büyüdü. "Sabah tam olarak şu cümleyi kurdu, inanır mısın?" [illegible]lerini manşet atar gibi havalandırdı. "Ay neredeyse onu takip et, Seyirhan. [illegible]oğru yoldasın!" Etkilenmişti. "Vay be, kadına bak. Bir kutu çikolata alıp [illegible]rbi benim gezegenlerin durumuna baktırmak farz oldu."

Kapıyı açıp, yanından geçerek dışarı çıktım. "Bence senin gezegenler [illegible]örüngesinde değil, haberin olsun."

Keyifli gülüşü büyüdü. "Ayın ışığı baskın geldiyse demek ki. Benim [illegible]ezegenlerin ağzı gözü oynamış olabilir. Bu durumda suçlu, yörüngeden [illegible]kan gezegenler mi yoksa tüm güzelliğiyle parlayan ay mı?"

Adımlarım geriledi. "Ayın ışığı güneş doğana kadardır, Seyirhan. Anlık [illegible]üzelliğe aldanmamak lazım."

"Geceler gündüzlerden daha yavaş geçer, Ayperi. Demek ki ay, güneşten [illegible]daha çok var bu dünyada." Dudak büzdü. "Yani en azından benim dün[illegible]yamda öyle."

Göğüs kafesim ağrıyordu. *Konuşmasa her şey kolaylaşacak*, diyordum [illegible]ama bu kez de gözleriyle konuşuyordu. *Konuşsun*, diyordum ama bu defa [illegible]hem gözleriyle hem sözleriyle kafamı bulandırıyordu. Utanmasam ellerimi [illegible]kulaklarıma kapatıp *sus artık be adam, konuşma şöyle, midem kasılıyor*, diye [illegible]bağırırdım ama duruşumu korumayı başarabilmiştim.

Çenem dikti. "Yarın çalışmam var. İşim altı gibi biter. Okula gelirsen dikişlerini aldırırken yanında olurum ve bu bahsi kapatırız, Seyirhan." Tek kaşı havalandığında işaretparmağımı yüzüne kaldırarak uyarma gereksinimi hissettim. "Sakın o dikişlere bir şey yapma."

"Tüh!" Oldukça mutsuzdu. Ama bileği konusunda umutlu olmalı ki onu öne sürdü. "Bu arada, bahsin kapandığı yok. Bileğim hâlâ iyileşmedi. Sürem var."

Gerileyen adımlarım asansörün önünde durdu. Bu kata çağırmak için küçük bir an gözlerinden koptum. "Yarın koluna da baktırır, daha hızlı iyileşmesi için neler yapabileceğimizi sorarız."

Netti. "Hayır, sormayız."

Göz ucuyla bakarak kınadım. Verdiği cevaptan bir hayli memnun olmalı ki keyifli tebessümü devam ediyordu. Asansörün kapısı açıldığında kendimi içeri atmış, bakışlarından kaçmak için kapanma tuşuna hızla basmaya başlamıştım.

"Ayperi," dedi aniden.

İstemsizce bakışlarım ona döndüğünde dudaklarındaki tebessüm büyümüş, hüzne bulanmış yağmurlar gibi berraklaşmıştı. "Gitmeden bana sadece bir kere güler misin?" Bir eli yanağına, gamzelerimin olduğu noktaya değdi.

Gamzelerini görmek istiyorum, diyordu. Bu her şeyden daha ağır geldi. Oysa ben en çok onları sevmez, kendimde istemezdim. *Acı çukuru*, derdim onlara. Yanağımdan akan yaşlar o çukurlara dolar, tenimi yakardı. Gülmek istedim, çok saçmaydı ama bunu gerçekten yapmak istedim. Ne yazık ki asansörün kapısı aniden kapanmış, Ömer'in silueti yerine soluk benizli kendimle karşı karşıya gelmiştim.

Ömer yükseklerde kaldı. Ben ise en dibe çakıldım.

"Sevince, sevince durma, durma koş ardından."

Radyosuna göz ucuyla baktıktan sonra yeniden yola odaklanmıştı Ömer Seyirhan. Canı sıkılıyor, başı ağrıyor, tadı kaçıyordu. Alnındaki dikişlerin kalış süresini sonuna kadar kullanıp limitini doldurduğu bu kara günü bir süre hatırlamak istemiyordu.

Erkin Koray yeniden aynı şeyi söylerken sıkıntı dolu bir nefes verdi. Öyle bir koşuyordu ki ayakları mabadına değiyordu. Hızı son sürat, limiti sonlardaydı. Bu da sevmek sayılır mıydı? Onun için kesinlikle sayılırdı.

Erkin Koray devam etti: *"Zaman yoktur, git aşkı iste ondan."*

İstiyordu. Ama *onunki* biraz asiydi. Erkin Bey'in bu konuda da fikri varsa uzun uzun dinleyebilirdi.

Erkin Koray cevap verdi: *"Sevince tüm insanlar bir başka."*

Göz ucuyla yeniden radyoya baktı. İçsel savaşı derinleşiyordu. *Öyle mi diyorsun, Erkin Baba*, der gibi bir kaşı havalandı.

"Durma, dostum, sen de yer ver aşka."

"Amirim," diyen Emir, anı orta yerinden böldü. "Neden radyoya öyle bakıyorsunuz?"

Delirme eşiğindeyim, diyemedi Ömer. Göz devirerek, önüne dönüp yeniden yola odaklandı. "Çünkü canım öyle bakmak istedi." Yeşil gözleri etrafa bakarken kısılmıştı. "Sen burada mı inecektin?"

Birkaç apartman ileride kalan yeri işaret ediyordu Emir. "Şu turuncu bina. amirim." Arabası bozulduğu için sefalet içinde sürünecekti ama Ömer her zamanki gibi imdadına yetişmiş, evine bırakabileceğini söylemişti. "Amirim," dedi yeniden.

"Söyle."

"Geçen gün yanınızdaki kadın..." Ömer'in sinirlenip sinirlenmeyeceğinden emin değildi. Yüz ifadesini anlamak içim öne doğru eğilmeye çalıştı. "Sevgiliniz miydi? Bütün emniyet öyle diyor."

Göz ucuyla bakarken Emir'in gösterdiği apartmanın önünde durmuştu. "Valla mı lan?"

Heyecanlı bir karşılık aldı. "Yemin ederim, amirim. Emniyete kolunuzun altında getirdiniz, odaya girip herkesi kovdunuz, çıktığınızda hanımefendi yengenin beline sizin gömleğiniz sarılıydı. Tüm bunları düşündüğümüzde parçaları birleştirmek zor olmuyor."

Hoş detaylardı ama ifadesini korumayı başarmıştı. Amir vasfı üzerindeyken ciddiyetinden sıyrılamazdı. Polisliğin merhamet kadar katı kuralları olduğunu öğreneli uzun zaman oluyordu.

"Siz bütün emniyet, iş yapmak yerine oturup beni mi izliyorsunuz?"

Mantıklıydı Emir. "Amirim, her gün kolunuzun altında bir kadınla görülmediğinize göre tabii ki evet. Sizi izledik." Keyifle gülerken hafifçe Ömer'e yaklaştı. "Ama size bir sır vereyim mi?" *Ne var*, dercesine kafa salladı Ömer. "Bence hanımefendi yenge de size karşı boş değil. Çok detay veremem ama sizi araştırdığını duydum."

Heyecanlanmamıştı Ömer. Artık onu tanıyordu. "O değil, arkadaşı araştırmıştır." Cümleler dudaklarından döküldüğü anda tadı kaçmıştı. "İn arabadan. Hadi, yürü git başımdan."

Emir kapıyı açmış, dışarıya bir adım atmıştı ama hâlâ heyecanlıydı. "Yengenin bakışları da boş değil, siz beni dinleyin, amirim. Meslekte iyi olmayabilirim ama aşk hayatında rakip tanımam."

"Ne güzel," derken Ömer'in kaşları çatılmıştı. "Keşke karı kız peşinden koşarken gösterdiğin performansı, birkaç gün önce itin biri elinde madde dolu paketle kaçarken de gösterseydin. O zaman iki gün boyunca tek bir adamı kovalamak zorunda kalmaz, süremden yemez, onun yanına gidebilirdim, belasını siktiğimin çocuğu!" Camın önündeki mavi dosyayı alıp Emir'in göğsüne savurdu. "Bu dosyadaki evraklar sabaha kadar tamamlanmasın, bak gör o zaman ben seni buradan Kız Kulesi'ne kadar arabanın arkasına iple bağlayıp nasıl sürüyorum!" Emir yüzüne gelen dosyalarla irkilerek, gerilerken Ömer'in siniri geçmiş değildi. "Kapat lan kapıyı!"

Emir mahcubiyetle başını eğdi. Amiri karşısında boynu kıldan inceydi zira iki gün önce düzenledikleri operasyonda oldukça kritik bir kişiyi elinden kaçırmıştı. Hem de adam önünden koşup, giderken, arkasından alık alık bakarak. Ömer ve ekip iki gün boyunca mahalleyi çevirip yeniden adamı sıkıştırmak için nöbet tutmak zorunda kalmıştı.

"Peki, amirim." Ömer'in önünde saygıyla eğilmiş, kapıyı kapamıştı. Ceza olarak operasyona dair tüm kayıtları onun tutması, bu gece uyumaması gerekiyordu.

Kapıyı kapadığında Ömer bir kere daha, "Yavaş, lan!" diye bağırdı. "Dam kapısı mı bu?"

Emir camın diğer tarafından yine saygıyla eğilerek uzaklaştı. Gergindi Ömer. Kolay kolay bu noktaya gelmezdi ama canı sıkılıyor, kaburgaları göğüs kafesine batıyordu. İki günü hiç etmişti. Şimdi de dikişleri aldırmaya gitmeleri gerekiyordu. Yola devam ederken bakışları morlukları çekilmeye başlayan bileğindeydi.

Zorlasa Ayperi'nin bakışları içini eziyor, zorlamasa kendi derdi içine oturuyordu. Eli de iyileştiği zaman ne yapacaktı? Boynu büküldü. Belki arabanın üzerindeki çiziği bahane edebilirdi, ha?

Başını hızla iki yana salladı. O çiziğin orada durması gerekiyordu. Göğsünde taşıdığı hislerin derinliği kadar net bir izdi. Silemezdi, silemiyordu. Hızla gideceği yolu oldukça yavaş bir şekilde ilerliyordu. Gönlü dikişlerini de aldırmaktan yana değildi ama batıyor ve başının ağrımasına neden oluyordu. Yavaş ilerlediği yollar tükendiğinde Ayperi'nin okulunun önündeydi.

Okulun önünde durdu ama arabadan inmedi. Bakışları radyodaydı. "Göreyim seni, koçum. O buradayken şöyle derdimizi anlatacak sağlam şarkılar aç. Utandırma beni."

Radyodan cevap gelmedi. Delirme ihtimali yüksekti. Kendine de canı sıkılmış, oflayarak araçtan inmişti. Baş edemediği hisler, düşünceler yetmiyormuş gibi bir de radyoyla konuşmaya başlaması, bu can sıkıntısı için yeterliydi.

Okula ilerleyen adımları yavaştı. Ayperi'yi iki gündür görmemiş, göğüs kafesinde ağrıyla yaşamak zorunda kalmıştı. Bu da delilikten başka bir şey değildi. Onu odasında, kütüphanesinin önünde görmesi de delilikti ama gerçekliğiyle bocalamış, göğsündeki ağrı sayısız iğneye dönüşüp tenine batmıştı.

Git, diyordu ama gözleri öyle bir bakıyordu ki gidemiyordu. Çünkü biliyordu, istemediği Ömer değil, Ayperi'nin kendisiydi. Oysa ay gibiydi. Ve bazen güneş gibi parlak. Güldüğünde yanaklarına kuşlar ve papatyalar

konuyor, uyurken masum çehresi çocuklaşıyordu. Adımları geriliyor ama gözleri Ömer'i çekiyordu. *Yapma*, diyor ama Ömer yanındayken hiç kimsenin yanında olmadığı kadar dik yürüyordu. *Beş adım uzak dur*, diyor, kendi adımlarını geri çekmiyordu.

O zaman Ömer bu ateşte nasıl tek başına yanabilirdi?

Minik bir cesaret yetecekti oysa. Bunu görüyor, Ayperi kendi canını yaktıkça Ömer'in kaburgaları yanıyordu. Oysa sevmeliydi kendini. Ya da Ömer'e bakmalı, kendini bir de bu gözlerden görmeliydi. Defalarca ölümle yüz yüze gelmiş, kurşunlar kulağının dibinden geçmişti. Hayatın ölümden daha kısa olduğunu ise mesleğe başladığı ilk günler öğrenmişti.

Omzuna denk gelen bir kurşun onu öldürmemişti ama amiri onun yanında şehit olmuştu. Bir avuç toprak ele avuca sığıyordu ama toprak altına saklanan bedenin acısı ne ele ne bedene sığıyordu. Severdi Ömer, amirini. Şu an Emir ona nasıl bakıyorsa öyle bakar, peşinden ayrılmazdı.

Güleceksin bu hayatta, derdi amiri. *Hayat kısa, oğlum, içinde ne varsa söyleyeceksin. İstediğinin peşinden koşacak, korkak olmayacaksın. Hayat korkaklara bir şans daha vermez. Bir kere sevecek, bir kere âşık olacak, bir kere doğacak ve bir kere öleceksin.*

Yıllardır kulağına küpeydi bu sözler. Amirine saygısı büyüktü. Ama şu halini görse mezardan kalkıp yüzüne tükürme ihtimali yüksekti. Okula girmiş, düşünceli adımlarla ilerliyordu. Nöbetçi öğrenciden Ayperi'nin spor salonunda olduğunu öğrenmiş, alt kata inmişti. Spor salonunun kapısına yaklaşırken Ayperi'nin sesini duyabiliyordu. Arkadan Karadeniz ezgileri yükselirken şiddetle bağırıyordu.

"Kollar dik olacak!"

Kapıyı açıp sessizce içeri süzüldü. Tribünlerin en köşesine oturdu. Ve oradaydı... Alanın ortasında, otuza yakın öğrencinin etrafında hızlı adımlarla öğrencilerine horon öğretmeye çalışıyordu. O an için görünmez olmayı ve sonsuza kadar bu anı izlemeyi dilemişti. Ona hangi ara bu denli bağlandığına dair ise hiçbir fikri yoktu.

Delilikten başka bir şey değildi. Merakı bitecekti, öyle mi? Bu da delilikten başka bir şey değildi. Saçlarını savurarak hızlı adımlarla yürüyen Ayperi'yi izledi. Belli bir düzende sıralanan çocukların karşısına geçmişti. Yutkunma ihtiyacı hissetti Ömer.

Her şey delilikten ibaretti. Oturup saatlerce bu anı izleyebilirdi. Tam onluktu. Asi, dikbaşlı, merhametli ve güzel... Oysa ne denli güzel olduğunun farkında bile değildi. Etrafına ördüğü dikenli telleri kendini korumak için sanıyordu ama aksine en çok Ayperi'ye batıyordu. Kıyamıyordu ona Ömer.

Sevmeye de dokunmaya da kıyamıyordu. Bu hissi nereye koyacağına dair ise hiçbir fikri yoktu.

Berrak bir suya dokunmak gibiydi onu sevmek. Dalgalandırmaktan huzursuz edip ürkütmekten korkuyor ama hayranlıkla bakmaktan da vazgeçemiyordu. Yıllarca bir avuç huzur aramıştı. Göğsünü kaplayan boşluk asla dolmamış, hep bir eksiklik hissetmişti. Şimdi ise göğüs kafesi yanıyordu. Ya eksik olan tamamlanıyordu ya da Ömer yana yana yok oluyordu.

Yeşil gözleri Ayperi'den kopmadı. Öğrencilerden birine gülmüş, yanağına gamzeleri kurulmuştu. İç geçirdi Ömer. Sarıp sarmalasa ve yaralarından öpse geçmez miydi korkuları?

"Oyna, dik oyna, kollar çubuk olacak!" diye bağırdı Ayperi. Tüm öğrencileri kollarını kaldırdığında o da kaldırmış, karşılarında horon oynayarak adımları göstermeye çalışıyordu. "Çene dik, adımlarınıza bakarsanız işiniz zorlaşır."

Ömer içli bir nefes daha verdi. "Sen de bana hiç yardımcı olmuyorsun be Ayperi."

Ayperi bir kere daha, "Ufuk, kaldır kollarını!" diye bağırdı.

Seslendiği öğrenci hangisiydi, bilmiyordu Ömer. Umurunda da değildi. İnce parmakların terleyen saçlarını toplayıp ensesinde dağınık topuz yapışını izliyordu. Beyaz gerdanı parlamış, Ömer'in nefesi bir kere daha boğazında kalmıştı.

"Eylül, kızım, patates çuvalı gibi sağa sola devrilme. Horon bu! Biraz daha canlı ol. Bacaklarınız, omuzlarınız, kollarınız, her yeriniz sallanacak!"

Sen sallama, Ayperi, diyecek oldu Ömer. Yerle bir olmasına yetiyordu.

Çocuklar kendilerince oynamaya devam ederken Ayperi'nin adımları birkaç dakika önce Eylül dediği kıza yönelmişti. Öpeceğini ya da başını okşayarak gönlünü alacağını bilecek kadar onu tanıyordu Ömer. Ani siniri yüzünden parlıyor ama saman alevi gibi sönerken gözlerinde pişmanlık parlıyordu. Kırmak, üzmek, incitmek istemiyor, özellikle tüm çocuklara koşulsuz bir sevgiyle kucak açıyordu.

Eylül'ün saçlarına derin bir öpücük bırakıp komut vermeye devam ettiğinde Ömer'in dudaklarındaki gülüş büyüdü. "Bir de *sevme*, diyor. Gel de sevme..."

Aniden cılız bir erkek çocuk sesi, "Çok güzel, değil mi?" demiş, tüm dikkatini yerle bir etmişti.

Yeşil gözler sağına döndü. Bu, siyah saçları alnına dökülen erkek çocuğunu tanıyordu. Birkaç gün önce okulun önünde görmüş, Ayperi'nin bacaklarından kazımıştı. Onunla evlenme planlarını öğrenmiş, üstüne bir de yeğeni Sıddık olduğu gerçeğiyle yüzleşmesi gerekmişti. Adının Cem

olduğunu hatırladığı ama onun için Sıddık olan çocuk minik dirseklerini bacaklarına, avuçlarını ise ellerine yaslamış, hayranlıkla Ayperi'yi izliyordu.

Ömer'in bakışları da Ayperi'ye döndü. Gamzelerini sakınmadan sunuyor, çocukların horonu oynayamayan hallerine gülüyordu. "Öyle," dedi sakince. "Güzel."

Hiçbir kötülüğün, ondan bu güzelliği alamayacağının farkında değildi. Nasıl parladığını bilmeden kendini saklamaya çalışıyordu, imkânsızdı oysa. Bir başkasının bu ışıltıyı görme ihtimalinden de deli gibi korkuyordu Ömer.

"Sen de mi onunla evlenmek istiyorsun?" dedi Cem.

Göz ucuyla yanındaki çocuğa baktı. Şu saniye nikâh dairesine sürükleyebilirdi ama imkânsızdan da öte bir seçenek gibi görünüyordu.

Cem'in muzip gözleri Ayperi'den kopup Ömer'e dönmüştü. "Eğer istiyorsan çok beklersin. Büyüyünce onunla ben evleneceğim."

Tersti Ömer'in bakışları. "Peki, öğretmeninin bundan haberi var mı?"

Heyecanlıydı Cem. "Tabii ki. Geçen gün sen de duydun. Süt içip büyüdüğümde bana *evet*, diyecek. Söz verdi."

"Harika," diye homurdandı. "El kadar çocukla aynı derde sahibim." İçinden geçen derin küfürler vardı ama sıkıntılı bir nefese sığdırdı.

Cem'in gözleri irileşmiş, kafası bir hayli karışmıştı. "Nasıl yani? Senin de mi büyümen lazım? Ben sen kadar olunca yeter sanmıştım."

Kaşları havalandı Ömer'in. "Yetmez, Sıddık, yetmez?"

"Sıddık?" Yüzü ekşidi Cem'in. "O kim be?"

Sensin, diyecek oldu Ömer, yuttu. Kendince eğlenmek adına salladığı bir isim ancak bu denli canını sıkabilirdi. Bir de Ümit. Bu aralar duymaya tahammülü yoktu yoksa tüm Ümitlerin götünde dinamit patlatabilirdi.

"Boş ver." Dalgındı sesi. "Sen büyümene bak, ufaklık."

"Ama Ayperi Öğretmen'im..." Dudakları bükülmüş, yüzü düşmüştü.

İkisi aynı anda imkânsız aşkına bakarken derin bir nefes verdi. Ömer'in kaşları aklına düşen hinlikle havalandığında yanındaki miniğe dönmüş, göz ucuyla süzmüştü. "Pişt," dedi. "Seninle bir anlaşma yapalım mı?"

Huysuzca omuz kaldırmıştı Cem. "Sen kimsin ki? Annem *tanımadıklarınla konuşma*, dedi."

"Çok doğru demiş. Annenin sözünü dinlemeye devam et. Ama önce tanışalım." Dostane bir şekilde elini miniğe uzattı. "Ben, Ömer. Polisim."

Gözleri büyüyen Cem'in ifadesine büyük bir heyecan dolmuştu. "Ne? Polis mi?" Küçük elini Ömer'in avuçiçine bıraktı. "Gerçekten mi?"

Kendince havalıydı Ömer. Çenesi dik bir şekilde cebinden cüzdanını çıkarıp rozetini miniğin yüzüne yaklaştırdı. "Hem de başkomiser."

Nirvana

Rozete bakarken Cem'in gözleri parlıyordu. "Vauv..." dedi hayranlıkla. "Başkomiser ne demek?"

Ömer hâlâ havalıydı. "Yani çok..." Cümleyi toparlamak için birkaç saniye düşünmesi gerekti. "Üstte olan bir polis," diye tamamladı kendisini. "Okul müdürü gibi düşün." Cem'in hayran gülüşü artarken, minik eli kavrayıp kendine çekmiş, Cem'i karşısına almıştı. "Şimdi tanıştığımıza göre sana çok kritik bir şey söyleyeceğim, hazır mısın?" Cem ciddiyetle başını salladı. "Şimdi sen büyüyene kadar Ayperi Öğretmen'ini ben saklayacağım, merak etme. O iş bende." Cem'i kolunun altına sakladı. "Ama şu an için ikimizi de alakadar eden çok önemli bir sorun var."

"Ne?"

"Onu dış tehditlere karşı korumamız lazım. Yoksa ne senin süt içmenin ne de benim kafa göz yarmamın bir anlamı kalır."

Dikkatle dinliyordu Cem. "Dış tespih mi?"

"Dış tehdit, oğlum, dış. Yani dışarıdan gelebilecek tehlikeler." Düştüğü hal inanılacak gibi değildi. Sayısız torbacının, karanlık adamın peşinden koşuyor ama el kadar çocuktan medet umuyordu. Bunu küçük bir an umursadı. Anı kurtarmak daha önemliydi. "Gözünü dört aç, Sıddık," dedi ciddiyetle. "Sen büyüyene kadar her an Ayperi Öğretmen'in bir başkasıyla evlenebilir. O yüzden yabancı hiç kimsenin onunla tanışmasına izin vermemelisin."

Mantıklıydı Cem. "Senin gibi mi?"

"Oğlum, ben yabancı mıyım? Az önce tanıştık ya, artık tanıdığın bir kişiyim. *Yabancı kişiler*, dedim. Yani daha önce öğretmeninin yanında hiç görmediğin kişilere dikkat etmen lazım. Diyelim tam okul çıkışı, tanımadığın bir adam Ayperi'nin yanına geldi. Onu hemen ondan uzaklaştırmalısın, anladın mı?"

Ağır ağır başını salladı Cem. "Anladım."

Keyifle sırtını sıvazlamış, dayanamayıp saçlarından öpmüştü. "Aferin sana be! Zehir gibi çocuksun, helal olsun. Ayperi Öğretmen'in senden benden iyisini mi bulacak?" Yumruğunu Cem'e doğru kaldırmıştı. "Biz bir takımız, anlaştık mı?"

Keyifle gülmüş, küçük yumruğunu sıkıp Ömer'in yumruğuyla tokuşturmuştu. "Anlaştık!"

Yerle bir olan etik kurallarına daha sonra yanacak, anlayabileceği uygun bir dille ilk fırsatta Cem'e bu konu için gerekli açıklamaları yapacaktı. Şu an, "Cem..." diyen Ayperi'nin sesine yanmayı tercih ediyordu. İkisinin de bakışları aynı anda Ayperi'ye döndü. Aralıksız koşturduğundan olsa gerek yanakları kızarmış, ensesinde topladığı saçlarından kopan tutamlar

Nirvana

manına düşmüştü. Sorgulayan bakışları kısılmış, göğsü toparlamaya çalışırken nefesiyle inip kalkıyordu.

"Öğretmenim!" Cem, Ömer'in kolunun altından sıyrılmış, her zamanki gibi Ayperi'ye koşarak bacaklarına sarılmıştı.

Saniyeler içinde Cem'i sarmalayıp, saçlarından öpen Ayperi'yi izlerken Ömer'in aklında beliren sadece tek bir cümle vardı: *Keşke öğrencin olsaydım Ayperi.*

"Ne işin var senin burada, Cem? Yine mi servisi bekletiyorsun sen?"

Cem elini dudaklarına kapatarak gülmüş, keyifle kıkırdamıştı. "Ömer abimle sizi izliyorduk, öğretmenim."

Ayperi'nin kaşları havalanmış, bakışları Ömer'e dönmüştü. "Ömer abin?" dedi tereddütle.

Keyifle güldü Ömer. "Abisiyiz tabii. Dayısı olacak halimiz yok, öyle değil mi? Haksız mıyım Cem?"

"Haklısın, Ömer abi."

Ayperi'nin şaşkınlığına sinir eklenmiş, kaşları çatılmıştı. Ömer'e en tehditkâr bakışını sunarken yeniden Cem'in saçlarını öptü. Oysa Ömer bu bakışa bile razıydı.

"Servis şoförü yine her yerde seni arıyordur. Hadi bakalım, çantanı al ve eve git."

Cem tatlı bir tebessümle Ayperi'nin bacaklarından ayrıldı. "İyi akşamlar, öğretmenim." Dönüp, Ömer'in bacaklarına sarılıp sevgiyle şakıması beklenmedikti. "İyi akşamlar, Ömer abi." Göz kırpmış, gizli anlaşmalarının son derece gizli kalacağını belirtmişti. Minik adımları neşeyle koşup spor salonundan çıktığında, Ömer bile arkasından bakıyordu.

Cem'in bu kadar mert olmasını beklemiyordu. Bir ara çikolata alarak bu koca yürekli delikanlıyı tebrik edecekti. "Çocuk gibi çocuk, helal olsun."

Her zamanki gibiydi Ayperi. Gözleri parlıyor, utançla yanakları kızarıyordu ama çenesini dik, dilini sivri tutmaya çalışıyordu. "Neden geldin?" Ömer'in parmakları alnına değdi. Ayperi'nin ifadesi aydınlanmış, adımları gerilemişti. "Doğru, aklımdan çıkmış. Bekle burada. Çalışmayı sonlandırıp geliyorum."

Ömer her zamanki kendinden emin gülüşünü sundu. "Bana da mı öğretsen şu horonu? Sizi izlerken bir heveslendim."

O ne kadar kendinden eminse Ayperi de o kadar netti. "Hayırdır, bu defa da horon oynarken bacağını kırıp onu da benim üstüme atmak gibi planların mı var?"

Gülüşü büyüdü. "Sen söyleyince çok mantıklı geldi, lütfen bunu yapalım." Avağa kalkmış, yeşil parkasının ceplerine ellerini yerleştirerek

Ayperi'ye ilerlemişti ama bunu yaparken aralarına koyduğu mesafeyi aşmamış, üç adımdan fazla yaklaşmamıştı. Teninde ve göğsünde yanan ateşi anlatmaya sözler ve gözler yetmez miydi? "Öğrenelim, belki ileride lazım olur." Yeşil harelerin hedefi her zamanki gibi ela gözbebekleriydi. "Ben seninle horon oynarım, sen benimle zeybek. Hayat bu, belli mi olur?"

Ayperi'nin ela gözlerindeki bocalayışı, yanaklarına hücum eden kanı görebiliyordu Ömer. Birkaç saniye içinde gözlerini kaçıracak, ters bir sesle yükselecekti. Cevap yanıltmadı ama ses tonu beklenenden farklıydı.

"Hayatta ne olacağı en başından bellidir, başkomiser." Sakinlikle mırıldanmıştı Ayperi. Yorgun geliyordu sesi. "İstersen dışarıda bekle. Ben on dakikaya gelirim." Gözlerini Ömer'den alıp arkasını dönmüş, tribünden aşağıya inen merdivenlere yönelmişti.

Ayperi'nin gidişini sadece izledi Ömer. Yandı, yandı ve yandı. *Bir avuç sevdada boğulacaksın*, deseler gülüp geçerdi ama zerre düşünmeden, ona arkasını dönüp giden bir kadının arkasından içli bir nefesle uzun uzun onu izlemek dışında hiçbir şey yapamadı.

"Dikişlerinize çok güzel davranmışsınız, Ömer Bey. Sizi tebrik ediyorum."

Yüzümü ekşitmemek hatta kusmamak için yoğun bir mücadele veriyordum. Zamanında yediğim hurmalar hâlâ tırmalamaya devam ettiği için kendimi yine hastanede, Ömer Hayran Kulübü'nün başkanı olmaya aday sarışın doktorun karşısında bulmuştum. Kendileri formunu ve dişil enerjisini asla kaybetmemişti. Ömer'e koşmaya, uçmaya hatta ışınlanmaya devam ediyordu.

Bu anı daha önce yaşamış gibi hissediyordum çünkü herkes yine aynı noktadaydı. Ömer sedyede, alımlı doktor başucunda, ben de masanın önündeki sandalyedeydim. Doktorun, adamın yarılan kafasındaki dikişlere bile yürüyor oluşu beni şaşkınlığın son noktasına sürüklüyordu.

Aynen, dikişlerini kuş sütüyle beslemiştik falan.

Göz ucuyla bakmaya çalıştım. Ömer her zamanki gibi önüne bakarken sarışın arkadaşımız adamın saçlarına bile büyük bir ilgiyle bakıyordu. Mesela o kafayı ben yarmıştım ama hiç bu kadar dikkatli bakma gereksinimi duymamıştım. Orada benim görmediğim ne olabilirdi?

Yine beni yok sayması *tarih tekerrürlerden ibarettir* sözünün canlı kanlı örneği gibiydi. Beni varlık ve yokluk krizine sokuyordu. Bu görüntüye bakmaktansa telefonuma odaklanmayı seçmiştim ama yaptığım tek şey sayfaları açıp kapamak ve arka plandan silmekti.

Nirvana

"İltihaplanmamış, dikişleriniz gayet güzel bir şekilde kurumuş." Cilvesi sürüyordu. "Ama geç geldiniz. *Size bir hafta sonra gelin*, demiştim ama nedeyse iki buçuk hafta olacak. Maazallah, dikişler alnınızda daha derin izler bırakabilirdi."

Benim bu ortamda bulunmama hiç gerek yoktu. Tadım anlamsızca kaçıyor, sinirlerim bozuluyordu. Kadın için şu masanın üzerindeki Eczacıbaşı yazılı kâğıdından hiçbir farkım yoktu. Yeniden göz ucuyla Ömer'e bakma isteğine engel olamadım. O benden önce bana bakıyordu.

"O yara ne kadar yavaş iyileşirse o kadar iyi." Doktor görmüyordu ama gözler yine kendini en net şekilde ifade ediyordu. "İz önemli değil."

Kalbim göğüs kafesime şiddetle vurdu. Bu ne bir sutyen teliydi ne de kırıncalanma. Net, kendini şiddetli bir şekilde belli eden darbeydi. Gözlerimi kaçırmama neden olan da bu oldu. Hızla önüme döndüm. Kalbim göğüs kafesime ağır bir darbe daha indirdiğinde ise irkilerek dikleşmek zorunda kaldım.

Ne oluyor, Ayperi? Derdin ne? Kendine gel!

İç savaşımdan kurtulmama neden olan şey beklenmedik bir şekilde doktor oldu. "O nasıl söz, Ömer Bey," derken yine cilve doluydu. "Maazallah, mikrop kapabilirdi."

Ama mikrop falan kapmadı, bir sus be kadın! Kendime olan sinirime bu kadın da eklendiğinde gerginliğim kontrol edebileceğim seviyeyi aşıyordu. Neyi, neden yaptığımı bilmediğim bir andı. Mesela neden aniden ayağa kalkıp Ömer'e doğru ilerlediğimi bilmiyordum. Doktor dikiş almıyor, âdeta dikişleri Ömer'in içinden söküyor gibiydi. Beş dakikalık işin dakikalardır devam etmesinin başka izahı yoktu. Adamın kafasına telefon numarasını bile dikmiş olabilirdi.

Topuklu botlarımın üzerinde yavaş ama kendimden emin adımlarla ilerledim. Daha fazla beni yok saymasına tahammül edebileceğimi sanmıyordum. *Neden geri duruyorsun ki Ayperi? Saklanmaktan vazgeç! Bunu yendik, sakın unutma. Gücünü unutma!*

Ömer'in yanına dikilmiş, ciddiyetle dikişlere bakıyordum. İtiraf etmeliyim ki fazla kusursuz bir yaraydı. *Yamuk da yarabilirdim.* Kendime verdiğim teselliler devam ederken, Ömer kafasını yerden kaldırıp bana bakmaya çalıştı.

Doktorun, "Kıpırdamayın, Ömer Bey," demesi durmasına neden oldu. Ama sadece küçük bir an duraksamıştı. Doktoru umursamadan bakışlarını bana kaldırdı. Sedye alçaktı ve topuklu botlarımı giymiş olmam bana alttan bakmasına neden oluyordu. Gözlerine daha önce bu denli dikkat etmiş

miydim bilmiyorum ama yeşillerin arasına karışan birkaç toprak tutamı vardı.

"Başını eğer misin?" dediğimde sesim ılımlıydı. "Doktor Hanım'ın işine engel olmayalım."

Doktora işini hatırlatmak gerekiyordu çünkü şu an odağı oldukça başka konulardı. Ömer ağzımdan çıkan tek bir kelimeyle başını eğdiğinde anlamsızca omuzlarım kabarmış, sevgili Doktor Hanım'a en dik şekilde bakma isteğine engel olamamıştım. Dakikalardır uğraşmasına rağmen hâlâ üçüncü dikişi çekiştirmesinin hiçbir anlamı yoktu. Amacını anlamamak için kör olmak gerekiyordu.

Gözlerimi doktorun omuzlarına dökülen sarı saçlarından ve benden rahatsız olduğunu belli eden ifadesinden kaçırmadım. "Bayağı uzun sürdü."

Bir dikişi daha çekip aldı. "Bazıları derinin içine saplanmış."

İnanmamıştım. Bence o da söylediği şeye inanmamıştı. Son dikişe dokunduğunda yeni gelin Ömer'in dudaklarından acılı bir inilti dökülmüş, bir eli sıkıca kolumu kavramıştı. Doktorun eli gerilerken endişeli bakışlarım Ömer'deydi.

"İyi misin? Ne oldu?"

Buraya ne zaman gelse yeni gelinden de öteye geçiyor, inme inmiş gibi davranıyordu. Süzüm süzüm süzülürken dudak büzdü. "Acıdı." Kolumu daha sıkı kavramış, kedi gibi sokulmuştu.

Aferin, Ayperi. Adama üç adım, beş adım tatavası yaptıktan sonra böyle dibine girmeye devam et. Harika gidiyorsun, kızım!

Acımadığına emindim. Kafa buluyordu. Artık onu tanıyordum. Refleksleri hızlı, acı eşiği yüksekti. Kafasına o yarayı açtığım an yüzü bir kere bile ekşimeyen adam, şimdi tek bir dikişte mi canının acıdığını söyleyecekti? İnanmam imkânsızdı.

Doktor, "Hay Allah, aslında bu işlem çok acı vermez, elim de hafiftir ama," dediğinde intikam hissi baskın geldi. Çekingen Ayperi kenara çekilirken, kör alevlerde yürüterek büyüttüğüm Ayperi'nin dik bakışları ondaydı.

"Demek ki eliniz hafif değilmiş," dedim aniden. "Konuşmak yerine işinize odaklanırsanız daha iyi olur."

Beni her gördüğünde yok sayması, burada ben yokmuşum gibi Ömer'e yürümesi saygısızlıktan başka bir şey değildi. Daha fazla tahammül edemeyecektim. Bana bakarken şaşkındı. Haddini aştığının pekâlâ farkındaydı. Bir şeyler söyleyecek oldu ama dudaklarından çıkan tek cümle, "Peki," oldu. Harfleri imayla uzatmıştı.

Yeni gelin Ömer'in eli bileğimden ellerime ilerlerken alnını koluma yaslamış, yine aniden yatalak olmuştu. Mantığım ondan uzaklaşmak ve bileğimden elime ilerleyen parmaklarından kurtulmak istedi ama yapamadım. Parmak uçlarıma değen parmakları tüy kadar hafifti. Avuçiçimi okşuyor, yeniden parmaklarıma ilerliyordu.

Midem kaskatı kesildi. Bulanmıyor ama tanımlayamadığım bir his gelip tüm ağırlığıyla oraya oturuyordu. Oysa parmak uçları öyle hafifti ki hissetmiyordum bile. Koluma yasladığı başı dikleşti. Doktor bize kaçamak bakışlar atarken son dikişe dikkatle uzanmıştı. Ömer bakışlarını yerden kaldırmadı ama parmakları parmak uçlarımdan da kopmadı.

Uzaklaş, Ayperi, uzaklaş! Beş adım değil, on adım uzaklaş!

Yapamadım.

"Parmakların yine buz gibi," dediğinde her şey yerle bir oldu. "Üşüdün mü?"

Ona değil, karşımdaki duvara ve doktorun sarı saçlarına bakmak daha makuldü. Kalbim ağır bir darbeyle daha kendini belli etti. Tüm dengemi yerle bir eden şey ise nefesini parmak uçlarında hissetmekti. Elimi yüzüne yaklaştırmış, nefesiyle parmaklarımı ısıtmaya çalışıyordu.

Oysa benim ellerim asla ısınmazdı.

Kırmızı, sarı, yeşil, turuncu, ne kadar alarm varsa açsana kızım! Ayperi, duyuyor musun beni? Kendine gelsene kızım!

İradenin ucunu son anda yakalayabildim. Bulabildiğim son güç kırıntısıyla elimi nefesinden ve hafif dokunuşlarından uzaklaştırıp can havliyle çekildim. Beş değil, altı değil, belki de daha fazla bir uzaklıktı. Haklıydı. *Uzak dur*, diyorsam ben de uzak durmalıydım. Göğsüme kurulan şey midemi bulandıracak diye ödüm kopuyor, kalbim deli gibi atıyordu.

Hayır, Ayperi. Sakın yanında kusma, sakın atak geçirme.

Adımlarım uzaklaşırken, hızla arkamı dönüp gözlerinden kaçtım. Sandalyedeki çantamı alırken doktor en sonunda işini bitirmişti. "Geçmiş olsun, Ömer Bey," derken bu defa oldukça soğuk ve mesafeliydi. Yanımdan geçerken bana küçük bir tebessüm sundu. Ne yani? Nezaket göstermesi için en başından bunu mu yapmalıydım?

Şu an her şeye şaşırabilirdim. Hem ona hem kendime hem de Ömer'e. Midemde bir şeyler dönüyordu ama ne olduğunu anlayamıyordum. "Bittiyse gidebiliriz, değil mi?" Sesim ters, öfkem yine kendimeydi.

Yine bana bakıyordu. "Tabii, gidebilirsiniz. Tekrardan geçmiş olsun."

Ömer'in bileğini göstermek gibi düşüncelerim vardı ama şu an imkânı yoktu. Sedyeden toparlanan Ömer'e göz ucuyla baktım. Başı dik, yeşil gözleri parlak, dudakları her zamanki yarım gülüşü içindeydi. Midemdeki

baskı arttığında hızlı önüme dönüp sert adımlarla odadan çıktım. Hastane koridorunda arkama bakmadan ilerliyordum ama onun hemen peşimde olduğunu biliyordum.

"Güzelim," dedi.

Cevap vermeden ilerledim.

"Güzelim."

Bu defa susamadım. İçimde kaynayan öfke mideme çöktü. "Güzelin falan değilim. Şuna bir son ver." Hastanenin kapısından çıkarken artık yanımdaydı. "Alnın iyi," dedim hızla. "Kolun da iyileşti sayılır. Merakın da yeterince dindi diye düşünüyorum. Şimdi lütfen kendi yoluna git, başkomiser." Yüzüne bakmıyor, hızlı adımlarla uzaklaşmaya çalışıyordum.

Kaçmak bildiğim tek savaş yöntemiydi. Ne yapacağımı bilmiyor, sert bir rüzgârla savruluyor gibiydim.

"Ama iyileşmedi," diyen sesini duydum.

Oldukça romantiktim. "Camış gibisin maşallah, hiçbir şeyin yok."

Güldüğünü duyabiliyordum. "Anlaşmaya uymuyorsun, Ayperi Ak. *Yaraların iyileşene kadar*, dedin ama şimdi yan çiziyorsun."

"Demek ki yalancı ve güvenilmez bir insanım. Al sana merakını giderecek bir bilgi daha." Otoparkta ilerliyor, arabasına yaklaşıyorduk.

"Bu benim merakımı daha da artırır. Lütfen devam et." Göz devirmekle yetindim. "Ayrıca..." dedi arkamdan. "Daha hesaplar kapanmadı, sürem var. Melike'nin ses kayıt cihazı bende, hatırlatırım."

Adımlarım hızlıydı. "İyi, tamir olduğunda haber verirsin, gelip alırım." O, arabasına ilerlerken, ben hız kesmeden yürümeye devam etmiştim. Midemdeki şey her neyse kusacakmışım gibi geliyor ama olmuyordu. Bunun verdiği his bile kaçmam için yeterliydi. Bana acıyarak bakmasını kaldıramazdım. Adımlarım daha da hızlandı. Nefes almam, düşüncelerimi toparlamam ve parmak uçlarımdaki nefesiyle ne yapacağımı düşünmem lazımdı.

"Nereye?" diye bağırdı arkamdan.

Durmadan ilerlemeye devam ettim. "İşim var."

Arabanın kapısını kapadığını duydum ama dönüp bakmadım. "Nereye gideceksin? Gel, bırakayım işte."

"Sana ters," demekle yetindim. "Dolmuşla giderim."

Birkaç saniye sonra yanımda hatta önümdeydi. Bedeni karşımda belirdiğinde adımlarım durdu ama gözlerine bakmamakta kararlıydım. Sola yöneldiğimde karşımda, kaçmak için sağa adım attığımda yine önümdeydi. "Ayperi, saçmalama. Gel, bırakayım gideceğin yere."

Gözlerine bakmaktan daha fazla kaçamadım. "Sana *dolmuşla giderim*, diyorum." Her kelimeyi vurguluyor, âdeta en sert şekilde üzerine basıyordum. "Çekil şu önümden."

İlk defa ılımlı ve huzurlu değildi. Boynu gerginlikle sola büküldü. "İnat etme. Rica ediyorum, şu arabaya biner misin?"

Cevap vermedim. Benimle inatlaşması imkânsızdı. Bir şeyi *yapma*, dediklerinde yapar, sonu benim zararıma bile olsa o yoldan dönmezdim. Nefret ettiğim bir huydu ama kıramıyor, şekillendiremiyordum. Yanından geçip ilerlediğimde cevabım netti. O arabaya binmeyecektim. İşlerin kontrolümden çıktığını hissediyor, neyden korktuğumu bilmediğim halde korkuyordum.

Arkamdan, "Gidiyorsun, öyle mi?" dediğini duydum.

Cevabım netti. "Aynen öyle." Topuklu botlarımı yere en sert şekilde vuruyor, kaçıyordum. Hacer Hanım düştü aklıma. *Demek ki kaçmak, Ayperi'nin istediği tepki değil, ona istediğini ver.* Ayperi ne ister, bilmiyordum. Tek bildiğim yok saymak ve kaçmaktı. Nefes alıp verişlerimin neden hızlandığını da aniden ayaklarımın yerden neden kesildiğini de bilmiyordum. Dudaklarımdan kopan çığlık, şaşkınlığımın işaretiydi. Aniden dünyam tepetaklak olmuş, saçlarım yüzüme dökülürken kendimi Ömer'in montuyla bakışırken bulmuştum.

Şok, şaşkınlık ve bu durumu dile dökecek ne varsa söylenebilirdi ama hepsi yetersiz kalacak gibiydi. Ömer aniden karşımda belirmiş, beni birkaç saniye içinde kavrayarak omzuna atmıştı. Ne olduğumu, neyin içine düştüğümü kısa bir an için algılayamadım.

"Sen inatsan ben senden de inadım!" dediğini duydum. "Hadi bakalım!"

Her şey tepetaklak olmuştu. Omzunda benimle birlikte arabaya doğru ilerlerken kendimi toparlamam birkaç saniyemi almıştı. Bağırarak sırtına okkalı bir yumruk savurdum. "Ne yapıyorsun, geri zekâlı adam? Bırak!" Kurtulmak için çabaladım ama nafileydi. Bir kolu bacaklarımı sıkıca kavramıştı. Dikleşmeye meylettiğimde bacaklarımdan ileriye iteledi. Düşme korkusuyla istemsizce iki elle montuna tutunmak zorunda kaldım. "Bırak, ula!"

"Sen başka dilden anlamıyorsun," derken en az benim kadar hırslı ve sinirliydi. "Bundan sonra böyle."

Ayaklarımı ve kollarımı hız kesmeden tüm gücümle sallıyor, sırtına art arda yumruklar indiriyordum. "İndir beni yere, avazım çıktığı kadar bağır-" Bacaklarımdan ileri iteledğinde yine korkuyla bağırmış ve montuna tutunmuştum. "Geri zekâlı, kusacağım, dur!"

"Kus," dedi aynı hırsla. "Bir de mont borcun olur. Daha iyi işte."

Bir yumruk daha savurdum. "Geri zekâlı, beyinsiz herif!" Kibarca sırtlansa gam yemeyecektim. Şu an kendimi Erzurum'dan Kars'a gönderilen otobüs bagajındaki mavi kapaklı turşu bidonu gibi hissediyordum. Sırtıma art arda yumruklar atarken asla umursamamış, arabanın arka kapısını açıp beni yine bir turşu bidonuymuşum gibi içeri savurmuştu.

Sırtüstü böcek gibi yapıştığım koltukta şaşkınlıkla göz kırpıştırdım. Saçlarım yüzüme dolmuş, dünyam yeniden düzleşmişti ama bu defa ben tepetaklak olmuş gibiydim. Ellerimden destek alarak, dikleşirken kapının önündeki Ömer'e aynı şaşkınlığımla bakıyordum. Yeşiller her zamanki huzuru içindeydi ama duruşu kendinden emin, kaşları çatıktı. Hangi ara aldığını bilmediğim çantamı yanıma bırakıp kapıyı kendinden emin bir şekilde kapadı.

İrileşmiş gözler ve şok dolu bir ifadeyle üzerime kapanan kapıya bakakaldım. Birkaç saniye önce ben ne yaşamıştım? Saniyeler içinde ön koltuğa kurulmuş, kapısını kapatıp, montunun yakalarını dikleştirerek boğazını minik bir öksürükle temizlemişti.

"Evet," dediğinde yine durgun deniz ve yeşil ormanlar kadar sakindi. "Şimdi tekrar soruyorum. Nereye gideceksin? Bırakayım."

Dudaklarımdan şaşkınlıkla harmanlanmış bir hayret nidası döküldü. "Cehennemin dibine, geri zekâlı!"

Arabayı çalıştırdığında dudaklarındaki gülüşü aynadan görebiliyordum. "Yalnız orası, buraya bayağı ters."

Adam bir de utanmadan maytap geçiyordu. Hızla toparlanıp kapıyı açmayı denedim. Arabanın ilerliyor oluşu umurumda değildi ama kilitli oluşu sinirimi son noktaya getirmeye yetti. Sinir krizinden patlamamak için ellerimle yüzümü kapatıp öfkemi dizginlemeyi denedim.

"Seni parçalayacağım, Ömer Seyirhan! Deli ediyorsun beni, deli!"

Cevap hızla geldi. Ellerimi yüzümden çektiğimde o da en az benim kadar çatık kaşlarla yola bakıyordu. "Kim kimi deli ediyor acaba? *Şunu yapalım, güzelim*, yok! *Bunu yapalım*, yok! *Şu şöyle olsun*, yok! Dağdan taştan değiliz biz de kızım! Sabrımızın da bir sınırı var, ha. Ayrıca hiç bana suç bulma. Bir kere de inatlaşmadan bin yani şu arabaya. Tamam, *inadın bile güzel*, dedik de sen niye beni sürekli göt gibi ortada bırakıyorsun? Bir kere de *tamam*, de. Ama yok, Ayperi Hanım illa kafasının dikine gidecek!"

Fazlasıyla dolmuş gibiydi. Hayretle soludum. "Sana ne, ula! Kafa benum değil mi? İstediğum yere giderim!" Sinirlendiğim için başını alıp giden ağzımı imkân olsa döver, şu an her şeyi tokatlayabilirdim.

Kafasını hırsla salladı. "Gidiver bakim ben de ne yapıp durum o kadar." Anlaşılan yalnız değildim. Onun da ağzı Ege sularına akmış, ben azalı başını alıp gitmişti.

Hırsla soludum. "Ne yapacakmışsın, Ümer?" İsmini o gün Gürcü teyzeden duyduğum gibi telaffuz etmeye çalışmıştım. Ü harfini fazlasıyla uzatmıştım.

Aynadan bana değen bakışlarında memnuniyetsizlik vardı. "Sen onu nereden öğrendin?" Birkaç saniye içinde aydınlanmış olmalı ki başı sola yüküldü. "Alacağın olsun, Gürcü teyze. Hemen bunu da demezsin hani!"

"Sen kadına değil, kendine bak." Tavrım netti. Aradan ileri uzandım. "Ümer!"

İrkilerek boynunu eğdi. Tiki var gibi kısa bir an iki büklüm oldu. Huysuz bir çocuk gibiydi.

"Yapma bak."

Keyifliydim. "Neden, Ümer?"

Bir kere daha boynu eğildi. "Ayperi, dur, ha."

İmkânsızdı. "Ümer!"

Bu defa fazlasıyla netti. "Boynuma üflüyorsun, içim gıcıklanıyor, Ayperi. Ne diyeceksen geri çekilip öyle söyle! İlla konuşturuyorsun beni."

Anlamak istememiştim ama anlamıştım. Yüzüm daha da ekşidi. "Geri zekâlı," diyerek çekildim. "Gerçekten seni boğmak istiyorum."

"Boğ," dedi dünyanın en normal şeyini söyler gibi. "En azından cenazemde de görüşürüz, sürem uzar."

Güldüm ama bu tamamen sinir bozukluğundan kaynaklanan bir tepkiydi. Elim dudaklarıma ve yüzüme kapandı. "Sus artık, bak gerçekten sus. Sinirlerimi altüst ettin."

"En azından senin sadece sinirlerin altüst olmuş. Senin yüzünden benim tüm düzenim altüst oldu!"

"Olmasın!" diye diklendim. "*Git, kendi yoluna bak*, diyorum be adam, gitsene."

Aniden yükseldi. "Ben de *gidemiyorum*, diyorum işte, anlasana! Buradan başka gidecek yer bilmiyorum, olmuyor işte. Dönüp, dolaşıp buraya geliyorum!"

Kelimeler, cümleler, öfke ne varsa durdu. Dudaklarımı birbirine sıkıca bastırmama neden olan söylediği cümle değil, sesindeki çaresizlikti. Aynadan gözlerine denk düştüm. Yine küçük bir ana büyük hisler sığdırarak bakıyordu. Yüksek bir binadan sırtüstü düşmek gibiydi her şey. Tutunacak yer arıyor ama tırnaklarımı ve onu daha da yaralamaktan öteye geçemiyordum.

Aynadaki gözlerinden uzaklaşmak için geri yaslandım. Bakışlarımı cama çevirirken dudaklarım sıkıca birbirine kenetliydi. "Beşiktaş tarafına gitmem lazım." Cümleler ağzımın içinde dönüyor, mırıltı olarak dökülüyordu.

Sessiz kaldı. Gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum ama dönüp bakmadım. Dudaklarımı kemirirken yine dışarıda akan yaşamı izledim. Bir ben mi olduğum yere çakılmış, tek bir acıda boğulmuştum? Herkese yeten bu cihana bir ben mi sığamıyordum?

Yaklaşık on dakika keskin bir sessizlikle ilerledik. Radyonun sesi kulağıma değdiğinde kaçamak bir bakış attım. Dikkati yoldaydı ama o radyoyu açmamalıydı. Bir kere bile benden yana konuşmuyordu. Kulağıma değen şarkı bunun en somut kanıtıydı.

"Göz değil, nakış mübarek,
Bendeki aşk değil, ibadet.
Elleri sevdi nihayet,
Ben ebedi saadetten kovuldum.
Gölgemi aldım yanıma,
Vurdum hasretin yoluna,
Benzedim bahtsız Mecnun'a,
Yüce Mevla'ya sığındım.
Seyret perişan halimi,
Bende akşam olmakta.
Dostlar seyrelmiş,
Beyhude lafla vakit dolmakta.
Avare oldum, serseri oldum,
Terki diyarda, zalim.
Senin Allah'ın yok mu?"

Sezen Aksu ve Tarkan Bey'le bir süre denk düşmek istemiyordum. Göz ucuyla baktığım anda aynadan gözlerimiz denk düştü. Sezen Aksu su misali akan sesiyle aramıza kuruldu.

"Benzedim bahtsız Mecnun'a,
Yüce Mevla'ya sığındım..."

Sessiz kalmaya devam ettim ama radyo bugün beni tokatlamaya devam etmekte kararlı gibiydi. *Bir sevda çölünde bıraktın beni*, dedi. *Ölü aşk diyarlarına beni sen attın*, dedi. *Eninde sonunda benim olacaksın, hadi naz yapma*, dedi. *Bir başka sevgiliyi sevemem*, dedi. *Muhtemel aşk için virane oldum*, dedi.

Dedi ve dedi...

Adres söylemek, gireceği yolları anlatmak dışında ağzımı açmadım. Üzerime tonlarca yük bırakılmış gibi hissediyordum. Sevgisi ağır geliyordu

anlamıyordu. Hiç kimse anlamıyordu. Bununla ne yapacağımı, nasıl edeceğimi bilmiyordum. Midemdeki yangının bulantıya dönüşmemesi çaresizce gözlerimi kapadım ve dakikalarca öyle durdum.

Seni bir kere daha yerde görmesine izin verme, Ayperi. Gözlerindeki bakışı acımaya dönüşmesine izin verme. Dik dur!

Duramadım ama yıkılamadım da. Dakikalar sonra istediğim yere gelişimizde arabadan sessizce inmiştim. Sanki yol boyunca oturmamış da onlarca yük taşımış gibi yorgundum. Gökyüzü siyahla bütünleşmiş, güneş karanlığın içinde kaybolmuştu. Rüzgâr yanaklarıma şiddetli bir tokat atıp saçlarımı boynuma ve gözlerime doldururken bakışlarım önünde durduğumuz kültür merkezindeydi.

İlk öğrencilerimden İpek'in keman performansı vardı. Birkaç gün önce aramış, tatlı bir telaş ve heyecanla davet etmişti. Onu kırmam imkânsızdı. İki elim kanda da olsa buraya gelirdim ki gelmiştim de. Nasıl geldiğim hakkında şu an için konuşmak istemiyordum. Arabanın kapısını kapatıp, çantamı kolumda sabitlerken Ömer Seyirhan da kıymetli Range Rover'ından inmişti ve dikkatle binaya bakıyordu.

Teşekkürler, deme zahmetinde bulunmadım zira cebren ve hileyle arabaya bindirilmiş, kendi isteğim olmadan buraya getirilmiştim. Topuklu bot giydiğim için ise ölesiye pişman olduğum bir gündü. Ayaklarımı yere istemsizce sert vuruyor, her adımımda topuklarıma çivi batmasına neden oluyordum. Ama şu anı düşünmektense ayaklarımın acısına odaklanmak daha makuldü.

Yanından geçip kültür merkezine yöneldiğimde arkamdan geldiğini fark etmiş, durup ona bakmak zorunda kalmıştım. "Sen nereye?"

Dünyanın en normal anında gibiydi. Çenesi merkezin kapısındaki konser afişini gösteriyordu. İpek ve konserde birlikte sahne alacağı arkadaşlarının fotoğrafları yan yanaydı. Her biri yetenek doluydu. Kimi şarkı söyleyecek kimi ise ilgi alanları olan enstrümanları çalacaktı.

"Konsere," dediğinde hep bu anı beklemiş gibiydi.

"Sebep?"

"Bayılırım konserlere."

"İyi, gidip benden uzakta bayıl."

"Cık," dedi her zamanki gibi. "Burada olduğuna göre demek ki sen de bayılıyorsun. Birlikte bayılalım işte, ne olacak? Hem bak, klarnet de çalacaklarmış, ona da bayılırım."

Bazen gerçekten kelimelerimi tüketiyordu. İfadem huysuzdu. "Öyle mi? Müzik aşkın beni derinden etkiledi."

Kendinden emindi. "Tabii, mesela lisede flütle *süt içtim, dilim yandı* ve *Beşiktaş Marşı* çalabiliyordum. Bu marşı herkes çıkaramazdı, ha. Sınıfta bir tek ben yapabiliyordum."

Odasındaki kartal tablosunun nedeni şu an daha netti. Oysa abimden sonra bir holiganlık daha asla çekemeyecektim. Sinirlerim yerle bir olduğu için güldüm. "Harika, polislikte harcanıyorsun o zaman. Haberin olsun." Göz devirerek önüme döndüm. "Arabana binip evine git, Seyirhan, Allah aşkına."

Merdivenlere yöneldiğimde yine yanımdaydı. "Hiçbir yere gidemem. Buraya kadar gelmişiz, güzelim. İki müzik dinleyelim de kulaklarımızın pası silinsin."

Olanca tersliğim üstümdeydi. "Davet edilmedin. İçeriye davetsiz kimse alınmıyor!"

Yanındayken mantıklı düşünemiyordum ve yine o bana doğru bir adım dahi atmamışken ben etki alanı içinde, tehlikeli bölgedeydim. Birkaç adım gerileyerek merkeze ilerlemekti niyetim ama İpek'in, "Ayperi Hoca'm!" diyen sesi her şeyi böldü.

İkimizin gözleri de aynı anda ona döndü. Merdivenlerin en üstünde, büyük kapının önündeydi. Sarı elbisesi dizlerinde bitiyor, omuzlarından süzülen tüller onu peri kızı gibi gösteriyordu. Dalgalandırarak omuzlarına bıraktığı uzun kumral saçları, hayat dolu kahve gözleri ve tatlı simasıyla bana gülümserken içimdeki en çocuk yanımdı ama haberi dahi yoktu.

Üniversite döneminde öğretmenlik eğitimi için aldığım derslerin stajını bir lisede tamamlamıştım. Anksiyete krizleriyle baş etmeye çalışmama rağmen dik durarak ders anlatmaya çalıştığım, her birinin beni ilgiyle dinlediklerini fark ettikçe korkularımı yenebileceğimi anladığım günlerdi.

Daha doğrusu iyileşmeye başladığım günlerdi. Hayatımda çoğu şeyi yoluna koymuş, kıyafet, toplu taşıma ve gözlerin üzerimde olması korkumu yenmiş, dik bir şekilde yürümeye başlamıştım. İpek daima en arkada oturur, saçlarını ve kâküllerini yüzüne dökerek kendini saklardı. Onu ilk gördüğüm anda tanıdığımı hissetmiştim.

Gözlerini insanlardan kaçırışını, sınıftaki erkeklerden uzak duruşunu, en arkaya oturmasını, sürekli kollarını kaşımasını ve defterine anlamsız şekiller karalamasını izlemek, küçük Ayperi'yi izlemek gibiydi. Göğsüme düşen şüpheden emin olmak için onu günlerce izlemiş, sınıf öğretmeninden dosyasını alarak bilgilerini incelemiştim.

Boşanmış bir çiftin çocuğuydu. Tekstil firmasında çalışan annesiyle yaşıyordu ve babası hakkında hiçbir bilgi yoktu. Dosyadaki küçük vesikalık fotoğrafına bakarken de kendimi izliyor gibiydim. Liseye başladığı gün

olmalıydı. Yüzü gülüyor, gözleri büyük bir parıltıyla bakıyordu. Şimdi gözleri karanlık, dudakları ince bir çizgi halindeydi.

Suskunluğun çizgisiydi bu. Dişlerini sıkarak susmayanlar bilmezdi. Biz bız avazımız çıktığı kadar bağırmalı, nefesimiz yettiği kadar çığlık atmalıydık. Gözlerimizden ışığı, gülüşümüzden parlaklığını alanların boğazına yapışmalı, tüm öfkemizi kusmalıydık.

Ben tenimde morluklarla eve koştuğumda *nasılsın*, denmemiş, yanağıma okkalı bir tokat atılmıştı. Ama ben İpek'e her sabah *günaydın*, demiş, sonra *nasılsın*, diye sormuştum. Çünkü biliyordum, onu tanıyordum. Gözlerinde hayata karşı kırgınlık vardı.

İlk zamanlar cevap vermemiş, bana bir deliymişim gibi bakmıştı. Ama sonra her gün bunu sormaya, gözlerine bakmaya ve ders anlatırken yanında durmaya devam etmiştim. Bir süre sonra *nasılsın*, dediğimde başını eğerek tepki vermeye başlamış, ders anlatırken, yanında durduğum anlarda dikleşerek kitabını açmıştı. Gelmediğim günler utangaç bir edayla *neredeydiniz, merak ettim*, dediği an tüm dünyalar benim olmuş gibiydi. Ben kendi karanlığımda boğulmuştum ama onu kurtarabilirdim.

Bunu yapmaya tam iki buçuk ay boyunca devam etmiştim. İnadını kırmak zordu. Bana güvenene kadar, son ana kadar buna devam edecektim. Çünkü biliyordum. Korkuyla susturulanlar, güvenmediği insanların yanında dilindeki kilitleri kırmaz, yardım istemezdi.

Onu okul çıkışı bekleyen bir adamı görmem, her şeyin patlama noktası olmuştu.

Siyah ceketli, genç bir delikanlıydı ama liseli bir genç kızla asla işi olamazdı. Ürkek adımlarla yanına giden İpek'in öne eğik başı ve aralıksız kaşıdığı kolları ise benim için patlama noktası olmuştu. Genç adam yanına gelen İpek'i kolundan kavramıştı. Onu siyah bir arabaya sürüklerken itiraz etmiyor, boş adımlarla ilerliyordu.

O anın öfkesi ilk günkü kadar netti. Göğsümde patlayan hisse bir isim verecek olsaydım şayet patlamaya hazır bir volkan, derdim. Okul merdivenlerini koşarak inmiş, tüm anksiyete ve panik atağımı bir kenara atarak var gücümle *İpek*, diye bağırmıştım.

Arabanın önünde durduklarında, saniyeler içinde İpek'in bileğinden kavrayarak kendime çekmiş, karanlıkla arasına dikilmiştim. Bununla nasıl baş edeceğini bilmiyorsa ona öğretecektim. *Sana zarar veriyorsa sadece elimi sık*, demiştim. Bakışlarım onu bu hale getiren adamda, elim İpek'in üstündeydi.

Elimi tüm gücüyle sıkmıştı İpek. Titriyor, gözyaşlarını sessizce döküyordu. Okulun köşesinde bekleyen polise avazım çıktığı kadar bağırmam,

adam üzerine yürürken yüzüne okkalı bir yumruk indirmem saniyeler içinde gerçekleşmişti. İçimde kapanmak bilmeyen bir öfke vardı. Kırılan burnu hiçbir şeyi bitirmeyecekti, o da yaşattığını yaşamalı, yaşarken mahvolmalıydı.

Hikâyeyi İpek'ten dinlemek ise yüreğimi paramparça etmeye yetmişti. İpek'in sevgilisiydi Erol. Baba sevgisi görmeyen, bir kere bile başı okşanmayan İpek'i sevgisiyle sarhoş etmiş, aklını başından almış ve kendine bağlamıştı. Ama zaman geçtikçe İpek'ten özel fotoğraflar istemiş, atmak istemediğinde manipüle ederek kandırmış, daha sonra ise bu fotoğraflarla ona şantaj yaparak daha fazlasına zorlamıştı.

Polise giderse annesine zarar vermekle tehdit edip işten dönen annesini izlediğine dair mesajlar ve fotoğraflar göndermişti. İpek tüm bunları anlatırken, hıçkırarak ağlamış, panik atak krizine girmiş ve bayılmıştı. Elini bir saniye olsun bırakmadan başında beklemiştim ama gözümden akan tek bir damla yaş yoktu. Öfke kaynıyordu. Hem de delicesine.

İpek'in annesi mazlum bir kadındı. Ama ben onu kimseye yedirmeyecektim. Abimden, Şeyma'dan, Melike'den borç almış, tüm harçlıklarımı biriktirerek dişli bir avukat bulmuştum. Onu hak ettiği deliğe göndermek için elimden geleni yapacaktım.

Yapmıştım da. İpek'in saçlarını taramış, mahkeme salonunun önünde başı yere eğileceği anda elinden kavramıştım. Başını eğmesi gereken o değildi. Aksine dimdik bakmalıydı onu yerle bir etmeyi deneyene. Bir saniye olsun elini bırakmamış, yalnız kalmasına, kendini güçsüz hissetmesine izin vermemiştim. Tuttuğum sadece onun eli değildi, küçük Ayperi'nin elini de onunla birlikte tuttuğumu, yüzüme inen tokatla yere eğmek zorunda kalan başımı dikleştirdiğimi kimse bilemezdi.

Hâkim tokmağı vurmuş, kanıtlar, deliller ve şahitler konuşmuştu. Avukatımız fazla dişliydi ve hiçbir açık bırakmamıştı. Bunu sadece İpek'e yapmamış, sayısız genç kızı daha bu şekilde manipüle etmişti. Avukat hepsine ulaşmış, Erol'un telefon kayıtları ve evindeki gizli fotoğraf albümleri bulunmuştu. Minik bir tebessümü aşk sanan masum yürekleri sevgiyle kendine bağlamış, diliyle zehirlemişti. Oysa gerçek sevgi tene değil, ruha biat ederdi.

Kararı dinlemek için tüm salon ayağa kalktığında, elim bir saniye olsun İpek'in elinden kopmamıştı. Tam *otuz beş yıl*, demişti hâkim. Omuzlarımdan kalkan yük de dudaklarımdan kaçan derin soluk da sadece İpek'e ait değildi. Orada hayal ettiğim, bana pamuk şeker uzatan eldi.

Kollarına taktıkları kelepçe, mahkeme salonundan yükselen yuh sesleri, onu dövmek için ayaklanan genç kızların anneleri ve babaları arasında kaldım ama ne eğildim ne de büküldüm. Dimdik durdum.

Asıl güçlü bizdik! Biz buradaydık, her şeye ve herkese rağmen. Tüm saldırılara, hor görülmelere, yok edilmelere ve ölümlere rağmen topuklarımız yere en sağlam şekilde basıyor, tırnaklarımızla bu hayatın köklerine tutunuyorduk. Bizleri sindiremeyecek, korkutamayacaklardı.

Uzattığımız saçlarımız yüzümüzü saklamak için değil, rüzgârda savurmak içindi. Gücünün farkında olmayan binlerce hem cinsim içindi bu gerinmiş, dik duruş ve öfke dolu bakış. Ayperi, ay gibi güzel olan peri demek değildi. Ayperi, hayatı tozpembe değil, tozlu pembe olan tüm çocukların, genç kızların ve kadınların ismiydi.

İpek okuduğu okulu değiştirmek zorunda kalmış, annesiyle yeni bir hayata başlamıştı. Ama bunun, yaşadığı şeyleri unutturmayacağını biliyordum. Onu da Hacer Hanım'a yönlendirmiş, yaralarını sarması için doğru yolu göstermeye çalışmıştım. Kafasını dağıtmak için keman kursuna yazılmak istediğinde yanındaydım, bu ilgi zamanla büyük bir tutkuya dönüşürken de.

Liseden mezun olmuş, konservatuvarı kazanmayı başarmıştı. Aradan geçen yılların ardından artık saçları yüzünü kapatmıyor, rüzgârda savruluyordu. Gözlerinde ruhumu okşayan bir parıltı, dudaklarında hep tebessüm vardı. İyileşiyordu. Ruhu ve kalbi yaralıyken elime düşen bir güvercin gibiydi. Şimdi ise kanatlarını açmış, bana doğru uçuyordu.

Merdivenleri koşar adım inip yanıma geldiği an boynuma sıkıca sarılmıştı. "Geldiniz!" Sesinde içten bir sevinç vardı. "Yetişemeyeceksiniz sandım, çok korktum."

Beni kurtarıcısı olarak görüyordu. Oysa beni kurtaran oydu. Kollarım zayıf bedenine dolandı. Saçlarındaki masumluktan içime bir nefes çekerken sırtını sıvazlamış, adı gibi ipek saçlarına derin bir öpücük bırakmıştım. "Sen çağırırsın da ben gelmez miyim?"

Gerilemiş ama ellerimi bırakmamıştı. "Dakikalardır gözüm kapıda. Yemin ederim, gelmeseydiniz çıkamazdım o sahneye."

Şefkatle yanağını okşadım. "O nasıl söz? Her türlü o sahneyi yakıp yıkardın sen."

Utangaç bir edayla gülüp, süzülürken bakışları Ömer'e değmiş, gülen ifadesi sorgulayan bir ifadeye bürünmüştü. "Arkadaşınızla mı geldiniz?"

Hayır, diyecek oldum ama Ömer benden hızlıydı. "Evet, kendisine eşlik etmek istedim ama davet edilmeyenler içeri alınmıyormuş. Mecbur geri dönüyorum." Oyunculuk yeteneği takdire şayandı. Hafifçe boynu büküldü. "Ben de katılmak isterdim ama nasip değilmiş."

Gözlerim kısıldı. Fazlasıyla tehlikeli bir adamdı. Hani bu işi bu noktadan döndürmeyi başarması inanılacak gibi değildi.

İpek ise son derece masum ve kibardı. "Olur mu hiç öyle şey? Ayperi Hoca'mın misafiri benim de misafirimdir." Kenara çekilmiş, ilerlememiz için yolu açmıştı. "Buyurun lütfen."

Keyifli bir gülüşle ilerledi. Öyle ki ben bile geride kalmıştım. "Çok teşekkür ederim." İpek'le birlikte merdivenleri çıkmaya başlamışlardı. "Bu arada tanışmadık, ben Ömer."

Hayretle izliyordum. Başımı umutsuzca iki yana sallayarak arkalarından ilerlemek zorunda kaldım. İnkâr edemeyeceğim şekilde haklı olduğu bir konu vardı: *Benden daha inattı.* "İpek ben de," derken zarifti çiçek kızım. "Çok memnun oldum. Ben önden gidip sizin yerinizi ayarlayayım. Önceden kontrol etmiştim ama salon çok kalabalık, dolmuş olabilir. Birazdan geliyorum." Koşar adım ilerlemiş, heyecanla uzaklaşmıştı.

O uzaklaştığında ise Ömer durmuş, beni bekleme ihtiyacını en sonunda hissetmişti. "Hadisene," dedi bir de. "Konser başlayacak."

Huysuz ifademle yanındaydım. "Hayret edilesi bir adamsın, gerçekten. Yani çağırılmadığın yere bile zorla kendini davet ettiriyorsun ya, ne diyeyim daha, pes!"

Benim aksime keyifle ilerliyordu. "Teessüf ederim. Ben sadece içtenlikle bu konsere katılmayı ne kadar çok istediğimi söyledim. Nezaket gösterip beni davet eden o."

Hâlâ huysuzdum. Salonun kapısına yaklaştıkça kalabalığın uğultulu sesi artıyordu. "O kadar inanarak anlatıyorsun ki hani görmesem inanacağım."

"Şu kadar insanın içinde kavga mı edelim, güzelim?" dedi içtenlikle. "Ne güzel, kültürel bir etkinliğe gelmişiz işte. Tadını çıkar."

Çok şey söylemek isterdim ama salona girmiştik. Ama ağzımın içinde, "Sana şuradan bir çakarım, canın çıkar!" demeden de edemedim.

Güldüğüne emindim, dönüp bakmadım. Sahne kırmızı bir perdeyle kapatılmış, aynı tondaki koltuklar geniş bir alana yayılmıştı. Ömer'in ara koridorda ilerlerken yanımdan geçen, koluma çarpmaya meyleden birkaç kişiyi eliyle uzaklaştırdığının, etrafımı görünmez bir koruma kalkanıyla sarmaladığının farkındaydım.

Derin bir nefes vererek ilerledim. *Sadece İpek'e odaklan, Ayperi.* İpek bize ön koltuklardan yer ayırmıştı. Yan yana oturmak ise kaçınılmazdı. Montumu çıkarıp, kucağıma sıkıştırırken sahnenin kırmızı perdesinden bakışlarımı çekmiyordum. İpek'in annesi sol köşeden el salladığında, aynı şekilde karşılık vermiş ve sessizce perdeye bakmaya devam etmiştim. Benim sessizliğim garip değildi ama onun sessizliği huzursuz ediyordu. Göz ucuyla bakma isteğime engel olamadım.

[illegible] sahneye bakıyordu. Bilmesem gerçekten aylardır bu konseri [illegible]ini sanacaktım. Bana bakmamış ama gözlerimin onda olduğunu [illegible].

"Bana öyle bakmaya devam edersen insanlar seni yanlış anlayabilir." [illegible] anıp koltuğa yasladığı başını hafifçe bana çevirmiş, gözlerinde imalı [illegible]lüşle gülümsemişti. "Hani bilmesem beni merak etmeye başladığını [illegible]eceğim."

Bu defa geri durmadım. "Diyelim ki öyle. Ne olacak?"

"Bana verdiğin süre sonsuzlaşacak." Kendinden emin ve netti. "Yaralar [illegible]. Ayperi ama zihne düşen hiçbir şey kolay kolay geçmez. Hele yüreğine [illegible] sızdıysa."

Kalbim göğüs kafesime ağır bir darbe daha indirdiğinde hızla önüme [illegible]nüp gözlerinden kaçmak zorunda kaldım. Duygular, düşünceler, mi[illegible]ndeki kramplar ve bildiğim her şey tepetaklak olmuş gibiydi. İki kalın [illegible]uvar arasında kalmış gibi eziliyor, çıkışı bulamıyordum.

Salondaki kalabalık artıyor, insan uğultuları büyüyordu. Kırmızı perde [illegible]rada aralanıyor, gençler ailelerini salonda arıyor, gördüklerinde heyecanlı bir tebessümle yeniden gözden kayboluyorlardı. Ömer birkaç dakika sessiz [illegible]alabilmişti. "İpek'le aranızda sıradan bir öğretmen öğrenci ilişkisi yok [illegible]gibi."

"Öyle..." Kırmızı perde bir kez daha aralanmış, bu defa İpek'in silueti [illegible]belirmişti. Annesiyle benim aynı yerde olduğumuzdan emin olduğunda [illegible]atlı bir gülüşle geri çekilmişti. Bu heyecanlı halleri yüreğimdeki kelebek [illegible]korusunu besliyordu. "Stajımı bir lisede yaptım. İpek ilk öğrencilerimden." Derin bir nefes alarak kendimi toparlamış ve susmamıştım. "Sevgili san[illegible]dığı bir pislik başına belaydı. İpek'i elindeki fotoğraflarıyla tehdit ediyordu. İçine kapanmış, annesine zarar vermesinden korktuğu için susmuştu."

Sessizce dinliyordu ama bakışları bendeydi, biliyordum. O yeşilleri his[illegible]setmemek imkânsızdı. "Sonra ne oldu?" dedi.

Onunla ilk defa yollarımızın karşılaştığı an düştü aklıma. Sustuklarımı kusan bu defa dudaklarımdı. *Sonra*, demişti sürekli. *Sonra... Sonra...* Bazen sonra olmuyordu oysa.

"Sonra..." Kelimeler dudaklarımdan derin bir ah gibi dökülmüştü. "Adamın burnunu kırdım. Avazım çıktığı kadar bağırıp polisi çağırdım. Sonrası zaten çorap söküğü gibi geldi. Meğer birkaç gence daha aynısını yapmış. Sağlam bir avukat buldum. Aylarca birlikte çalışıp kapsamlı belgeler topladık. Birinin fitili ateşlemesi gerekiyordu sanırım. Tüm mağdurlar ifade vermeye geldi ve şikâyetçi oldu. Karar otuz beş yıl."

Nihova

Sonra, demesi gerekiyordu ama sessizdi. Ona baktığımda yeşillerde parlayan gurur ve hayranlık vardı. Küçük tebessümü her zamanki gibi dudağının köşesindeydi.

Omuz kaldırdım. "Öyle yani."

Tebessümü derinleşti. "Onun kurtarıcısısın yani."

"Hayır." Kırmızı perde bu defa aralanmamış, salonun ışıkları konserin başladığını belli etmek için kapanmıştı. "Bir kurtarıcıya değil, sadece yolunu aydınlatacak bir ışığa ihtiyacı vardı."

"Kendine neden karanlıksın o zaman, Ayperi?"

Soruları, kapanmayan yaramı orta yerinden vuruyordu. Cevabı içimde aradım ama bulamadım. İyileşmek için her şeyi yapmama rağmen neden sürekli başa sardığımı, midemdeki katranı ne zaman tamamen boşaltacağımı, yolumu nasıl aydınlatacağımı hâlâ bilmiyordum. Denizlerde yüzüyor, küçük bir su birikintisinde boğuluyordum. Fırtınaya meydan okuyor, en hafif rüzgârda yıkılıyordum.

Cevap veremedim çünkü cevabı bulamadım. Konser başlamış, perdeler açılmıştı. Tüm salonda alkış tufanı koparken kendi zihnimdeki bataklıktaydım. O anlarda bana elini uzatan İpek oldu. Onun sahneye çıkışından önce bir piyano, bir de Ömer'in sevdiğini iddia ettiği klarnet performansını izlemiştik. Üçüncü sırada sahneye çıkan İpek'e bakarken çocuğunun okul müsameresine katılan anneler gibiydim. Ellerimi çenemin altında birleştirmiş, hayranlıkla onu izliyordum.

Sahnenin ortasında durmuş, onu bir peri kızına çeviren elbisesini düzeltmişti. Gözleri sayısız insan içinden önce annesini, daha sonra ise beni buldu. Mikrofonu kavradığında titrediğini görebiliyordum ama emindim, bu performansı en güzel şekilde gerçekleştirecekti.

Mikrofona değen nefesinden bile heyecan akıyordu. "Bu performansımı beni hayata getiren anneme ve hayatımı değiştiren, olmak istediğim tek kişi olan Ayperi Öğretmen'ime ithaf ediyorum. İyi ki varsınız, sizi seviyorum."

Salonda alkış tufanı koptu. Benim genzimde ise kıyametin çığlıkları vardı. Yanıyor, batıyordu. İçine düştüğüm duygu karmaşası yüzünden günlerdir ağzıma kadar dolmuş gibiydim. Bu son damla olmuştu. Dudaklarım titrerken yanağıma süzülen yaşları engelleyemedim. Hem alkışlıyor hem ağlıyordum.

Sahnenin ortasına gelip, kemanını zarafetle kavrayarak yanağına yasladı. Parmakları suyun altında geziniyor gibiydi. Gözleri kapandığında kendini mekândan soyutlayıp şarkının ruhuna sızdığını biliyordum. Sezen Aksu bugün beni sınıyor olmalıydı. *Küçüğüm*, diyordu İpek'in kemanından dökülen notalar.

Nirvana

Şarkıya dair hiçbir cümle yoktu oysa. Sadece ezgisi etrafımı sarmalamıştı ama her bir satırı zihnimdeydi. Küçüktüm ben de en nihayetinde. Bu yüzdendi korkularım.

"Küçüğüm, daha çok küçüğüm,
Bu yüzden bütün hatalarım.
Övünmem bu yüzden,
Bu yüzden kendimi,
Özel, önemli zannetmem.
Küçüğüm, daha çok küçüğüm,
Bu yüzden bütün saçmalamam.
Yenilmem bu yüzden,
Bu yüzden kendime hâlâ güvensizliğim.
Ne kadar az yol almışım,
Ne kadar az,
Yolun başındaymışım meğer.
Elimde yalandan kocaman rengârenk,
Geçici oyuncak zaferler.
Küçüğüm..."

Gözyaşlarımı dizginlemek için avuçiçlerim mücadele ediyordu ama yok olan tüm ıslaklıkların yerine yenisi ekleniyordu. Sadece kendim için değildi bu gözyaşları. İpek, ben ve daha niceleri içindi. Korkmayan, direnen, kendi yolunu bulan tüm ruhlar içindi.

Acının değil, gurur duyabilme hissinin gözyaşlarıydı.

Yanağıma sağanak gibi düşen yaşları silen ellerim kucağıma düştüğünde, parmak ucumda hissettiğim bir el vardı. O ana kadar Ömer'in varlığını unutmuş gibiydim. Sahne ışıkları sadece İpek'teydi. Parmak ucu yine tüy kadar hafifti. İşaretparmağımın ucunda kalan gözyaşlarıma değdi. Küçük bir temastı. Yine korkutmaya, kırmaya korkar gibiydi. Parmak ucumdaki yaşı kendi parmak izine hapseden eli gerilediğinde, bakışlarım dakikalar sonra ondaydı.

Benim yıllardır karanlık gökyüzümde göremediğim bir yıldız gibi parlıyordu yeşil gözleri. Dudaklarından dökülen cümle ise karanlık gökyüzümde daima parlayacak tek cümleydi.

"Madem gözünden düşerken silemiyorum o gözyaşını, ben de düştüğü yerden silerim, Ayperi."

Ninova

BÖLÜM 13

"Yorgunsun.
Anlatmaktan değil, susmaktan.
Yaşamaktan değil, yaşamamaktan.
O kadar yorgunsun..."

- NAZAN BEKİROĞLU -

Sahne Poyraz Eraslan'ındı.

"Hayır, beni bırakamazsın, Seda. Ben sensiz bir hiçim!"

Vasat oyunculuğu nedeniyle televizyon ekranına bakarken yüzüm ekşimişti. Ama yanımda oturan Melike ise sadece yüz ekşitmekle yetinmemiş, elindeki kumandayı ekrana doğru hırsla sallamıştı.

"İtoğlu it. At yalanı, siksinler inananı, pezevenk!"

Benim için işkence, Melike için terapi olan saniyelerdeydik. Düzenli aralıklarla Poyraz Eraslan'ın oynadığı diziyi açıyor, yaratıcılıkta son seviye olan küfürleriyle Poyraz'ın sahnelerine fon müziği etkisi veriyordu. Olayın üzerinden günler geçmişti ama Melike'nin öfkesi dinmek bilmiyor, içindeki öfke bir türlü sönmüyordu.

Şeyma kırk kere *sövme*, dese de en sonunda Melike'den umudu keserek hazırlanmak için odasına çekilmişti. Nöbeti vardı ve bu gece Melike'nin engin küfürlerine maruz kalma işi sadece bendeydi. Kaçma girişiminde bulunduğum her an Melike kolumdan kavrayıp geri oturtuyor, ekranı göstererek, "Bak, şu ite bak!" diyordu.

İstemediğim halde bakıyordum. Melike'nin sövdüğü kadar vardı. Bir sahnede *nasılsınız*, derken bile nasıl oyunculuk yapamazdı? Peki, bunu yapamıyorsa orada işi neydi?"

Duygularıma tercüman olan Melike'ydi. "Şuna bak! Üzerindeki gömlek filmde bundan daha iyi oyunculuk yapıyor. İnanılır gibi değil."

Poyraz Eraslan'ı ilk gördüğümde yüzünün neden bu denli tanıdık geldiğini artık anlıyordum. Kendisi dizilerde oynayan ama adı asla bilinmeyen o tiptiydi. Bu durum bence onun için daha iyiydi. Bu oyunculuk performansı mümkün oldukça saklanmalıydı.

Aklıma takılan bir detayı sormadan edemedim. "Bu kadar kötüyse neden hâlâ rol veriyorlar?"

"Babası sektörün en büyük yatırımcısı. Tüm dizilere zorla kabul ettiriyor."

Fonda dizinin dramatik müziği olduğuna göre bir ayrılık sahnesi çekiliyor olmalıydılar. Oysa dakikalardır izlememe rağmen böyle bir sonuca asla varamamıştım. "Sen daha iyilerine layıksın, Batu," diyen, Poyraz'ın karşısındaki kadındı. Siyah saçları omuzlarına dökülüyor, gözyaşları yanaklarına süzülüyordu. "Git ve kendine yeni bir hayat kur. Sen çok daha iyi bir yaşam hak ediyorsun."

Poyraz kendince acıklı bir ifadeye büründü ama daha çok kabız olmuş gibiydi. Yüzüm daha da ekşidi.

Melike koltukta aniden şahlanmış, kumandayı abim misali ekrana savurma noktasına gelmişti. "Sorun sende değil, Seda. Sorun o şerefsizin dünyaya gelmesine vesile olan babanın sperminde! Varlığı hata bunun, varlığı. Seni bu sektöre alanı da seni o diziye sokanı da o dizinin yönetmenini de senaristini de elinde tuttuğun senaryo metnini de o metnin kâğıdını da kâğıdın yapıldığı ağacı da ağacı sulayan bahçıvanı da yağmuru düşüren bulutu da gelen suyun kaynağını da..." Kelimeler art arda dudaklarından dökülmüş, her birinde öfkesi biraz daha artmıştı. Aynı öfkeyle bana döndü. "Lan, sustursana beni. Ben susamıyorum!"

Koltukta şahlanmış, ekrana dikleniyordu. Bu yükselişi oldukça ciddi bir şekilde izliyordum. "Asla durdurmam. Bu küfür silsilesinin devamını nereye bağlayacağını aşırı merak ediyorum. Lütfen devam et."

Dudakları büzülürken şahlandığı noktaya geri çöktü. "Ne bileyim ben nereye bağlanacak? Başını unuttum." Sinirle yüzünü avuçlamış, birkaç saniye sonra şaşkın bir ifadeyle bana dönmüştü. "Lan, harbi ben ne diye başlamıştım o söze?"

Dudak büzdüm. "Ben bahçıvanda kaldım, öncesi yok."

Ninova

Ciddi ciddi düşünüyordu. Bu kültürel halimizi bölen, odasından çıkan Şeyma'ydı. İspanyol paça siyah pantolonunu ve koyu mavi tuniğini her zamanki gibi aynı tonlarda şalıyla kombinlemişti. Zarif ve su gibiydi. Ama konuştuğu an tüm zarafeti uçup gitti. "Ben çıkıyorum." Koşar adım masaya ilerleyip şarjdaki telefonunu aldı. "Uslu durun, salak saçma bir şey yapmayın. Çay içtikten sonra demliği temizleyin. Ayrıca Melike, gece tuvalete gittikten sonra yine ışığı kapamazsan bu ay tüm faturayı sen ödersin, haberin olsun."

Her dediğine uslu uslu kafa sallıyorduk. Düzeni karşısında boynumuz kıldan inceydi zira bu ev sadece Melike ve bana kalsa pislikten ölürdük. Yine de son söylediği Melike'yi memnun etmemişti.

Gözleri kısıldı. "Cani karı. Ben gece çişe gittiğimi bile hatırlamıyorum, ışığı mı hatırlayacağım? Sen şükret de doğru yere işiyorum."

Şeyma'nın yüzünde muazzam bir memnuniyetsizlik vardı. "Şu yaşında doğru yere işiyorsun diye seninle gurur mu duymalıyız, Melike?"

"Benim için büyük bir başarı." Ciddi ve kendinden emindi Melike. "Bir iki kere buzdolabını açmışlığım var tuvalet diye. Dua edin, yüzüme soğuk vurunca kendime geldim."

Ben güldüm ama Şeyma bu durumdan asla mutlu değildi. "Sus, konuştukça başımı ağrıtıyorsun." Telefonunu çantasına atarken adımları gerilemişti. "Tekrar ediyorum, uslu durun. Görüşürüz."

"Görüşürüz," diye mırıldandım.

"Bekle," dedi Melike. "Gitmeden seni bir öpeyim, Şemo'm."

Hızla ayağa kalkmış, kumandayı yüzüme fırlatarak Şeyma'ya koşmuştu. Poyraz Eraslan onu terk eden sevgilisinin ardından can çekişen iguana gibi ağlarken kumanda elimde kaldı. Can havliyle sesini kıstım. Buna dayanamayacaktım. Melike aniden Şeyma'nın boynuna atlamış, var gücüyle sarılırken yüzünü boynuna gömmüş, yanaklarından öpmüştü.

"Seni çok seviyorum, biliyorsun, değil mi Şemo'm?"

Şaşkındı Şeyma. Kolları kalkmış, anne sıcaklığıyla Melike'yi kucaklamıştı ama sorgulayan bakışları bendeydi. Durup dururken bu denli içten sarılmayacağım ikimiz de biliyorduk. Başını *ne oldu buna*, der gibi salladı.

Ben de şaşkındım. Dudak büzmekten öteye geçemedim.

Şefkatli elleri Melike'nin kıvırcık saçlarını okşuyordu. "İyi misin sen? Ne oldu?"

Melike bulunduğu noktadan bir adım bile gerilememişti. "Söyledim ya size, yarın sabah memlekete gideceğim. Sabah erkenden çıkmam lazım. Nöbetin var ya, göremem seni."

Nihova

Anlattığına göre babaannesinden kalan birkaç arsa daha varmış. Onun tapu işlerini halletmek, evlenen çocukluk arkadaşını tebrik etmek ve babaannesinin evini temizlemek için bir haftalığına Tekirdağ'a gitmeliymiş. Babaannesi öldüğünden beri üç ayda bir evine gider, tozlanmasına, eskimesine izin vermezdi.

Son olayın da etkisiyle ünlü olmanın şöhretiyle yorulduğu için oralara gidip biraz kafa dinlemek istediğini söylemişti. Görüntülerinin Ankaralı Tarçan Sever Şoförler Lokali Grubu'na kadar yayıldığı düşünülürse bu istekte haksız sayılmazdı.

Bu kısa süreli gidişlere alışmış olsak da bu denli içten sarılmasında bir gariplik vardı. Normal şartlarda *ben Tekirdağ'a kaçıyorum*, der, küçük el bavulunu alıp giderdi. Üç gün sonra geri döndüğünde babasına ve annesine uzun uzun söver, kafa dinlemeye gittiği yerde onları gördüğü an kaçarak buraya gelirdi.

"Şemo'm," dedi içli içli. "Gitmeden bilmeni istediğim bir şey var."

Şeyma'nın şaşkınlığı artıyordu. "Ne?"

Derin bir nefes verdi Melike. Şeyma'yı daha sıkı kavradığını görebiliyordum. "İtiraf etmek isterim ki şu yıllar önce aldığın ipek eşarplar aslında ben yıkarken suda o hale gelmedi. Hani sen onları suya basıp kenara koymuştun ya, ben yanlışlıkla onların içine çamaşır suyu döktüm."

Sessizlik öyle derindi ki bunu tanımlayacağım tek cümle *ölüm sessizliği* olurdu.

Şeyma'nın Melike'ye şefkatle sarılmış kolları aniden iki yanına düşerken kaosun ayak seslerini duyabiliyordum. Bu durum dudaklarımı ısırmama, en gergin şekilde dikleşmeme neden olmuştu.

Şeyma bayılıyor olabilirdi. Eli ayağı boşalmış, ifadesi yerle bir olmuştu. Kolları Melike'nin bedeninden çözüldüğü an başına geleceği bilen Melike daha sıkı sarılmıştı. "Hâlâ beni seviyorsun, değil mi Şemo?"

Cevabı biliyor, sadece süre kazanmaya çalışıyordu. Yaşanacak olanın farkındalığıyla koltuktan kalktım. "Şeyma, önce bir sakin ol."

Çok geçti. Şeyma'nın şaşkın gözbebeklerinde patlayan kıvılcımlar vardı. Bu hayatta onun tek zaafı şalları ve eşarplarıydı. Her birini marka alır, dolabına özenle asardı. Elinde yıkamak, ütülemek ve yeniden dolabına yerleştirmek için ise ayrı bir gün ayırırdı. Bahsedilen şalları Şeyma elinde yıkamak için suya koymuş, birkaç dakika sonra geldiğinde hepsini ağarmış bir halde bulmuştu. O an için hemen yanında duran çamaşır suyunun devrilerek yanlışlıkla şalların üzerine değmesi oldukça makuldü zira tüm kanıtlar bunu gösteriyordu.

Meğer tüm kanıtları Melike oluşturmuştu.

Melike korkuyla gerilerken Şeyma'nın bir gözü seğiriyordu. Eli alnına ve seğiren gözüne gitti. "Allah belanı vermesin!" Sendeleyerek geriledi. "Ay, gözümün önü karardı, Allah senin belanı vermesin!"

Masumdu Melike. "Yanlışlıkla oldu."

Ve beklenen çığlık en sonunda geldi. "Orijinal ipekti onlar!" diye kükredi Şeyma. "Bütün maaşımı gömmüştüm ben onlara. Serinin sonuydu!" Eli yine başına gitti. "Ay, valla gözümün önü karardı."

Korkuyla geriliyordu Melike. "Benden kıymetli mi canım arkadaşım?" Koşar adım gelip arkama saklandığında ise iki ateş hattının arasında kalmış gibiydim. Şeyma hızla ileri atılmış, bizim günlük kavga seansı başlamıştı.

"Gel buraya, çamaşır suyu dökeyim o ağzına, gel!"

Şeyma'yı ellerinden yakaladım. "Dur, sakin olun!"

"Bırak," diye cırladı Şeyma. "Bırak, ben parçalayacağım bunu artık bak!"

Melike benden güç alıyor olmalıydı. Yoksa birden, "Lan, ne bağırıyorsun, cani karı?" diye yükselmesinin hiçbir mantıklı izahı olamazdı. "Alırız yenisini."

"Türkiye'de sondu o seri, son!" Sinirle yüzünü avuçladı. "Vallahi yüzümü yolacağım şimdi sinirden."

"Kızım, ne yapayım?" dedi Melike. Sesini oldukça masum çıkarmaya çalışıyor ama arkamdan da çıkmıyordu. "Oldu işte. Götümden mi kazıklayacaksın beni?"

Şeyma'nın yükselişi görülmeye değerdi. "Nerede kazık? Hemen ver bana, oturtayım seni o kazığa!"

Ejderha misali kükremişti Şeyma. Ama bu öyle bir kükreyişti ki Melike'yle aynı anda geriledik. Melike sıkıca tişörtümden tutarken beni koruyacak tek şey Yaradan'dı. Şeyma kendi etrafında iki tur dönmüş, ellerini yüzüne bastırarak sinirle avuçiçine haykırmıştı. Muhtemelen Melike'yi parçalamamak için derin bir irade mücadelesi veriyordu. Çantasını kendini boğmak ister gibi boynundan geçirip, salon çıkışına ilerlerken her bir adımı âdeta evi sallıyordu.

"Allah'ım, sen benim aklıma mukayyet ol!"

Gözden kaybolmuş, birkaç dakika sonra dış kapının en sert haliyle kapanışı duyulmuştu. Yaklaşık bir dakika boyunca gerçekten gittiğinden emin olmak için hareket etmeden sessizce bekledik. Oyuna gelmek istemezdik.

"Affına sığınarak bir şey sorabilir miyim Melike?" dediğimde bir hayli sakindim. "Aradan yıllar geçmiş ve olay unutulmuşken bunu neden itiraf ettin?" İlerlemiş, kene gibi sırtıma yapışan ellerinden kurtulmuştum. "Sen manyak mısın?"

Kısa bir an sessiz kaldı. İçli bir nefes verdiğini duyabiliyordum. "Senin de dediğin gibi aradan yıllar geçtiği için unutulup siniri geçmiştir sandım." Dertli, kederli ve elem içindeydi. "Yanılmışım."

Arkamı döndüm. Elleri sıkıca yapıştığı tişörtümden sıyrıldı ama kavradığı yeri sökme ihtimali vardı. Tişörtümü çekiştirerek, düzeltirken umutsuz bir bakışla koltuğa yöneldim. "Şaka gibisin." Bedenimi koltuğa bıraktım. "Bunu nasıl başardın, anlatmak ister misin? Hayır yani kızın eşarplarını yıkamak için hazırladığı suya nasıl çamaşır suyu dökebilirsin?"

"İnan, o kadar hızlı cereyan etti ki olay, Pero, ben bile anlamadım nasıl olduğunu." Ayaklarını sürüterek karşımdaki koltuğa yöneldi. "Şeyma'nın eşarplarını suya bastığı leğeni kenara itecektim, lavabonun kenarında da çamaşır suyu varmış. Ben ne bileyim kapağının açık olduğunu! Kolum çarptı, şak diye eşarpların üzerine yapıştı." Oldukça pişmandı. Elleri dertli başını kavradı. "Ben Tekirdağ'dan bir süre geri dönmeyi planlamıyorum, haberin olsun. Şemo'nun siniri geçince haber ver."

İstemsizce güldüm. "Bir süre sakinleşmesi imkânsız gibi Melike." Koltukta yayılırken bakışlarım televizyondaydı. En sevdiğim bilgi yarışması vardı. Sesi açarken dikkatim tamamen ekrandaydı.

Melike dertli dertli ileri geri sallanmaya devam ederken, "Bittim ben," dedi. "Dilimin kemiğini sikeyim ben. Ne diye söylüyorsun sen bunu? Bırak, bu sır seninle mezara kadar gitsin işte."

Ekrana bakıyordum ama cevabımı eksik etmedim. "*Tövbe*, de be! Saçma sapan konuşma, Melike. O nasıl söz öyle? Şeyma'yı bilmiyor musun? Üç gün kızar, daha sonra bağrına basar."

"Beni bağrına basarken boğacak gibi."

Güldüm. "Emin ol, bunu sadece çok sevdiği için yapar. Şeyma'yı benden daha iyi tanıyorsun, kızım. Niye konuşturuyorsun beni?"

Bıkkınlıkla omuz kaldırdı. Kendine kahve yapmak için odadan çıkmış, mutfağa yönelmişti. Teklifini geri çevirip sadece su istemiştim. Bakışlarım pürdikkat ekrandaydı. Birkaç dakika sonra suyu önüme bırakmış, kahve bardağıyla birlikte karşımdaki koltuğa oturup telefonuna gömülmüştü. Kendisi bir yere giderken bavul yapacaksa bunu son bir saat içinde yapmaya bayılırdı. Oysa ben memlekete gitmeden iki gün önce bavul yapmaya başlıyordum.

Dakikalar sessizlik içinde akıyordu. Melike her ne yapıyorsa fazlasıyla dalmıştı. Ekrandaki soruya yanlış cevap verildiğinde istemsizce dikleştim. "Hayır ama ya, Sümerler diyecektin. Yazıyı bile kimin bulduğunu bilmiyorsan ne işin var o bilgi yarışmasında?"

Abim misali kumandayı ekrana savurmamak için dişlerimi sıkıyordum. Adam daha beş soru cevaplamış ama tüm joker haklarını kullanmıştı. Sinirle soludum.

Melike dakikalar sonra, "Yazıyı bulup medeniyeti başlatan Sümerler, senin şu halini görse *bulacağımız yazıya sıçayım*, der ve her şeyi silip imha ederdi, Pero," dedi.

Konuşmamasını tercih ederdim. Boş bakışlarım kendisine döndü. "Yine ne yaptım acaba?"

"Ömer'e mesaj attın mı?"

Yine mantıklı bir sorum vardı. "Neden bunu yapayım?"

Cevabımın aksine parmağım, işaretparmağımı, onun gözyaşımı sildiği kısmı okşuyordu. Dünden sonra onu görmemiştim. Yine operasyonu olmalıydı. Okul çıkışı gözlerimin onu araması da saçmaydı. Söylediğimle yaptığım o denli çelişiyordu ki kendimi tokatlayıp saçlarımı yolmamak için zor duruyordum. Ömer'le konser bitene kadar konuşamamış, bir daha yüzüne bakamamıştım. Parmaklarımın ucundaki his ve söylediği cümle gözyaşımdan daha ağırdı.

Madem gözünden düşerken silemiyorum o gözyaşını, ben de düştüğü yerden silerim, Ayperi.

Boşluğa dalan bakışlarımı Melike'nin, "Al işte!" diyen sesi böldü. Her zamanki gibi *sen rezilsin*, diyen bakışları bendeydi. "Kardeşim benim, canım... Sana şunu gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki aptallık bir tespih olsaydı, sen o tespihin imamesi olurdun."

İfadesizce önüme dönüp televizyona odaklandım. Artık göz bile deviremiyordum. "Başlama yine, Melike."

"Lan, başlatma o zaman." Telefonu yüzüme sallarken oldukça hırslıydı. "Adamın eski sevgililerine bak, bir de bizim kızın rahatlığına bak!" Eli yüreğindeydi. "Ay, valla deli olacağım!"

Eski sevgilisi mi?

Göz ucuyla telefona bakma isteğime engel olamadım. Ekranı göremeden Melike geri çekmiş, kendi kendine yükselmişti. "Kadına bak, boyum kadar bacağı var. Valla sinirlerim altüst oldu."

Dişlerimi sıkarak televizyona odaklanmayı denedim ama zordu. *Bakma Ayperi, seni alakadar etmez* seçeneği baskındı. Ekrana bir soru daha geldi ama gördüğüm hiçbir seçenek yoktu. *Yapma, Ayperi. Gitmesini istiyorsan onu merak etme, yapma.*

Melike telefonuna bakarken derin bir *ah* çekmişti. Hızla koltuktan kalkıp yanına tünemem saniyeler içinde gerçekleşti. Daha fazla

dayanamayacaktım. Hem bu merak değil, sadece bilgiydi. Melike'nin yanına sokulduğumda merak dolu bakışlarım ekrandaydı. "Bakayım mı?"

Anında telefonu yüzüme yasladı. "Bak, bu savcı olan."

Koyu kahve küt saçları omuzlarına dökülen, alımlı bir kadındı. Bedenini sarmalayan siyah elbise dizlerinin üzerinde bitiyor, cüppesi ve topuklu ayakkabılarıyla adliye merdivenlerinin önünde dikiliyordu. Dudaklarında şuh bir gülüş, bakışlarında son derece dişli olduğunu gösteren bir ifade vardı. İsmine bir süre takılı kaldım.

Bahar Çelik.

Melike kulağıma günah mırıldanan şeytan gibiydi. "Bununla sadece iki ay takılmışlar. Söylenenlere göre Ömer ayrılmış." Profilini parmak ucuyla aşağıya indirmiş, birkaç fotoğrafını daha göstermişti. Genelde cüppesi içinde ve adliyedeydi. "Asıl mesele bu değil zaten. Bak şimdi." Telefonu elimden alıp, bir başkasının profilini açıp yeniden gözüme soktu. "Mesele bu doktor."

Konudan bağımsız, Melike'nin açtığı kırk sahte hesaptan biri olan bu profilinin kullanıcı adına takılmıştım. "Neden kullanıcı adın *platonik aşuruk*?"

Şaşkın ve sinirliydi. "Lan, konumuz bu mu?" Telefonu yine yüzüme yaklaştırdı. "Konumuza odaklansana sen, angut kız!"

Ekranda kumral uzun saçları omuzlarına dökülen, güzel bir kadın vardı. Mavi ameliyathane önlüğü içindeyken saçlarını toplamaya çalışıyor, gerdanı tüm parlaklığıyla ön plana çıkıyordu. Küçük burnu, dolgun dudakları ve hoş bir çehresi vardı. İstemsizce elime tutuşturulan telefonu kavramış, profilinde ilerlemiştim. İlk takıldığım nokta yine isim olmuştu.

Şebnem Hafızoğlu.

Melike de sessizleşmiş, benimle birlikte ekrana bakıyordu. Dolu dolu bir profildi. Gece mekânları, içki masaları, alımlı kıyafetler ve dudaklarındaki kendinden emin gülüşle âdeta parlıyordu.

"Bir insan soyadıyla ancak bu denli uyumsuz olabilir," dedi Melike. "Hafızlar şok içinde."

Cevap vermedim. Profilde daha da ilerlemekle meşguldüm. Konferansta, arkadaşının düğününde, ailesiyle ve daha sayısız yerde kadraja gülümsemişti.

"Bununla bir yıl birlikteymiş," diyerek zehri salmaya devam ediyordu Melike. "Ama yine aldığım duyumlara göre Ömer ayrılmış. Hatta ayrılmak için de bayağı uğraşmış. Kadının fazla toksik olduğunu söylüyorlar. Her şeye müdahale edip sürekli kavga çıkarıyormuş."

Nihova

Oysa ılımlı ve tatlı görünüyordu. Gülüşü güzel, alımlı ve çekiciydi. Göğsümde anlamsız bir huzursuzluk hissettim. Dudaklarımı ısırdığımı, kaşlarımın çatıldığını ve telefonu daha sıkı kavradığımı o ana kadar fark etmemiştim. Özgüvenimi dik tutmaya çalışıyordum ama içimdeki kurt fırsat vermiyor, hunharca yakalarımı kemiriyordu.

"İkisi de güzel kadın, değil mi?" dedi Melike.

Şebnem denen kadının profilinde gezinirken dalgınlıkla onayladım. Yüzüm düşmüştü. "Bu adam bana nasıl âşık olabilir? Şunlara bak, Süper Lig gibi hatunlar. Ben Katar Lig gibiyim farkında mısın?"

Her zamanki gibi verecek bir cevabı vardı. "Valla bence bu ligin tek kazananı sensin, Peroş'um." Dikleşirken ciddileşmişti. "Ayrıca ben sana kaç kere *kendine şöyle söyleme*, demedim mi? Neyin varmış? İlik gibi hatunsun, kızım. Aynaya değil, duvara mı bakıyorsun sen?" Telefonu elimden alıp Şebnem Hafızoğlu denen hanımefendinin bacaklarını yüzüme salladı. "Bu hatunun boyumuz kadar bacağı varsa senin de Jennifer Lopez gibi götün var. Bizim kozumuz daha büyük, kızım."

Göz devirerek koltuğun köşesine çekildim. "Uzak dur kalçalarımdan." Zihnimi kemiren kurtlar artıyor, sesler iğne gibi batıyordu. Hacer Hanım bu sesler için *kuruntu* demeyi tercih ediyordu, ben ise *doyumsuz kurtlar*. Elimi yine dertli başıma atıp halının desenlerine odaklandım. Tadım kaçmıştı.

Senin tadın niye kaçıyor, Ayperi? Sana ne!

Melike yeniden kolumdan kavramış, bataklığa saplanacağım anda çekip almıştı. "Gel buraya, daha bitmedi. Birini daha göstereceğim."

Bakışlarım tersti. "Hani sadece iki sevgilisi olmuştu? Daha ne göstereceksin?" Önüme anında bir başka profil uzattı. Bu defa siması yabancı olmayan bir kadın karşımdaydı. Telefonu Melike'nin elinden alırken profilinde yavaşça geziniyor, onu nereden tanıdığımı hatırlamaya çalışıyordum.

Sert çehresi, ensesinde topladığı siyah saçları ve ciddi duruşuyla tüm fotoğraflarda kendi tarzındaydı. Polis üniforması içinde gördüğümde tüm taşlar yerine oturmuştu. Onu emniyette görmüştüm. Ömer'le yan yana ilerlerken yanımdan geçmiş, bana da fazla sert bir bakış sunmuştu.

"Nevin Akşahin," diyen Melike, profilin anlam ve önemini özetleyen sunumunu yapıyordu. "Emniyetten ve deli gibi enişteme yürüyor. Şanslıyız ki aynı birimde değiller ama kendileri Ömer'e yakın olmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyormuş. Ama merak etme, canım enişte tabii ki asla yüz vermiyormuş."

Profilde gezinmeye devam ediyordum. "Aynen, bayağı merak ediyordum. Sağ ol," diyerek küçümsemem sadece ağız alışkanlığıydı. Telefon elimden aniden alındığında şaşkındım.

Melike ise daimi *senden adam olmaz* ifadesini kuşanmıştı. "Anlayacağın dilde izah edeceğim, kıymetli arkadaşım. Cumhuriyet iyi ki ilan edilmiş yoksa sen bu kafayla harem savaşlarında saf dışı bırakılan ilk kale olurdun."

Sıkılan canım daha da sıkılıyordu. "Başlama yine."

"Başlatma lan o zaman!" Yanından kaçmaya niyetlendim ama ensemden kavrayıp yeniden geri çekti. "Gel buraya, hiçbir yere kaçamazsın. Birine daha bakacağız."

Yükselişime engel olamadım." Kaç kişi var be bu adamın peşinde? Yeter!"

Gülüşü en az Ömer kadar keyifliydi. "Ne oldu? Kıskandın mı? Tadın mı kaçtı, Peroş'um?"

Ters bakışım yeterli bir cevaptı. Telefonu yeniden önüme uzattı ama bu defa elime vermek yerine, gözüme sokmayı tercih etti. "Bu defa Ömer'den değil, senden devam ediyoruz. Al bakalım, annenin söylediği Ümit bu."

Kızlara bahsetmiştim ama Ömer gibi bir gündemimiz varken üzerinde asla durmamıştık. Hem o konu çoktan kapanmış, annem bile hatasını kabullenerek özür dilemişti. Şaşkın bakışlarım ekranda değil, Melike'deydi.

"Onu niye buldun? Şu an ne alaka?"

Kendince makuldü. "Şampiyon bir at dururken sütçü beygirine binmemen için yol gösteriyorum. Lütfen hemen kıymetimi bilir misin?"

İstemsizce ekrana odaklandım. Ümit Bilgin ismi karşımdaydı. Uzun boylu bir adamdı. Saçları belli belirsiz dökülmeye başlamıştı ama genç ve dik görünüyor, koyu kahve gözleri kameralara bakarken ışıldıyordu. Yanlış hatırlamıyorsam veterinerdi ve profili de bunu destekler nitelikteydi. Her fotoğrafında tatlı bir hayvan vardı.

Telefonu geri iteledim. "O konu kapandı, Melike. Annem özür diledi, arayı düzelttik. Böyle biri yok yani. Boşuna araştırmışsın."

Ömer'den daha mutluydu. "Gerçekten mi?" Canım hâlâ sıkkındı. Sadece mırıltıyla onaylarken dirseklerimi bacaklarıma yaslamış, öne eğilerek dudaklarımı kemiriyordum. "Çok şükür." Aylardır tarlasına yağmur düşmeyen çiftçi gibi ellerini semaya açmıştı. "Allah'ım, sen Ömer enişteмin ayağına taş değdirme. Önünde ne kadar duvar varsa yıkıp at." Yandan kafama tokadı geçirdi. Bir eli hâlâ semadaydı. "Özellikle şu kulunun inadını yerle bir et, ya Rabbi!"

Elini kavrayıp, geri iterken aynı şekilde kıvırcık saçlarına bir tokat atmak üzereydim ki çalan telefonum engel oldu. Sadece koluna küçük bir şamar

atıp ayağa kalktım ve masanın üzerindeki telefonuma koştum. Melike halinden memnun, keyifle gülüyordu.

"Bak, ben Ömer'den başkasına, götüme kırk kazık da soksalar *enişte*m demem, diyemem! Haberin olsun."

Abim arıyordu. Telefonu kavradığımda bakışlarım Melike'ye döndü. "Sessiz ol, abim arıyor." Ağzına hayali bir fermuar çekmiş, yeniden telefonuna odaklanmıştı. Aramayı cevaplarken anlamsızca boğazımı temizleme ihtiyacı hissetmiştim. "Efendim, abi."

"N'aber, abisi?"

"İyi," dedim hemen. "Sorun yok. Melike'yle oturuyoruz. Bir şey mi oldu?"

"Yoo," derken bir hayli genişti. "Sizi merak ettim. O bölgede bir kavga olmuş, arkadaşlar konuşurken duydum. İyi misiniz diye kontrol edeyim dedim."

"Sorun yok. Dediğim gibi Melike'yle ben evdeyim zaten. Şeyma da nöbette."

Arkadan Melike'nin, "Bugün Barış da acilde nöbetteymiş," diyen sesi yükseldi. "Şemo yarın sabah sinir küpü gibi gelir. Çok şükür ki ben evde yokum. Allah sana sabır versin, Pero."

Göz ucuyla arkama döndüm. "Kızın en kıymetli şallarını çaput etmişsin, Melike. Sence Barış'la aynı gün nöbetçi olması mı onu daha çok sinirlendirir yoksa bu mu?"

Söylediğim makul gelmiş olmalıydı. İfadesi ciddileşirken kolları bedenine sıkıca sarıldı. "Bir hafta boyunca uzakta olacağım için nasıl mutlu olduğumu anlatacak kelimem yok. Teşekkürler, Allah'ım."

Abim kulağıma, "Ben kapatıyorum," diye bağırdığında hâlâ orada olduğunu hatırlayabilmiştim. "Kendinize dikkat edin. Melike bu gece dışarı çıkmasın, dediğim gibi sizin semt karışık. Hadi eyvallah." Aniden aramayı bitirmişti. Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp ekrana bomboş bir şekilde baktım.

Bu neydi şimdi? Özel Harekâtta olduğu için her semtte olan bilgileri alır, olay varsa önce onların kulağına gider ve bizi uyarırdı ama bir anda da yüzüme telefon kapatmazdı. En nihayetinde abiydi gerçi. Yaptığı şeyi üç saniye sorguladıktan sonra bunu hatırlayıp mantık aramayı bıraktım. Telefonumla odama kaçma niyetindeydim.

Ama iki adım atamadan Melike yeniden kolumdan yakalamıştı. "Gel buraya! Daha bir sürü araştırma yaptım. Hepsini dinleyeceksin."

Şaşkındım. "Daha ne var?"

"Emniyette bir sürü tehlike var. Hepsini önceden tanımalıyız."

İstemiyorum, diyerek feryat edişlerim, kaçma girişiminde bulunmam ve ellerimi kulaklarıma kapamam işe yaramadığı için en nihayetinde kendimi yeniden Melike'nin derya deniz arşivinde kaybolurken buldum. Melike ise sadece konuştu.

Konuştu, konuştu ve konuştu...

Eski gazete kupüründen kopardığı bulmacayı çözen Şeyma'nın kaşları her zamanki gibi çatık, ifadesi ciddiydi. Kendi birimindeki masaya oturmuş, sessiz nöbetinin keyfini çıkarıyordu. Bulmacalar ise nöbetlerinin vazgeçilmeziydi. Daima bir köşede durur, hastalarla ilgilenip işlerini bitirdikten sonra çözmeye devam ederdi. Boş kutucukları doldurmak zevkliydi. Dolu olanı boşaltmak ise zor.

Bir soruyu daha cevaplayıp diğerine geldiğinde duraksadı. *Yemeni* sorusunun cevabı için üç kutu boştu. *Şal* yazdığında her şey tamamdı. Tıpkı sinirlerinin de son noktada oluşu gibi. Kalemi hırsla bulmacanın üzerine bıraktı.

"Allah belanı vermesin senin, Melike." Sessiz ama sinirliydi. "Yemin ediyorum, gözümün önündeki karartı hâlâ geçmedi. Burnum kanayacak şimdi!"

Tüm eşyaları arasından en kıymetlisinin başına gelenleri uzun süre sindiremeyecekti. Üç gün o şalların yasını tutmuş, eli bir daha o denli pahalısını almaya gitmemişti. Burun direğini ovuşturmak ve kırmak arasında ince bir çizgide ilerliyordu. Gözlerini kapatıp açtıktan sonra yeniden bulmacasına odaklandı. Çünkü biliyordu. Sabaha tüm bu siniri geçecek, Melike bir hafta evde yokken gözü hep onu arayacaktı.

Kalemi kavrayıp birkaç kutucuğu daha doldurdu. Aniden biri, "Şeyma Hemşire," dediğinde bakışları karşısındaydı. Masasının arkasından ona bakan genç bir hemşire vardı. Yeni atandığını biliyordu ama hangi ara adını öğrendiğini bilmiyordu.

"Efendim."

Genç hemşire kumral saçlarını topuz yapmıştı. "Acilden sizi çağırıyorlar. Bakmanız gereken bir şey varmış."

İfadesi düşmüş, şalları için olan sinir bir başkasına evrilmişti. Neden çağırıldığını biliyordu. Doktor Barış çağırıyor olmalıydı. Bir başkasının Şeyma'yı çağırmayacağını bildiği için yeni gelen ve mevzuyu bilmeyen hemşireleri kullanıyor olmalıydı.

Derin bir nefes verirken oturduğu yerden ayaklandı. Arkasını dönüp hemşire odasına, onunla birlikte nöbette olan bir başka arkadaşına seslendi.

"Nazlıcan, ben birkaç dakikaya geliyorum. Gözün kulağın burada olsun." Kalemini lacivert tuniğinin cebine atıp ilerledi. Birkaç saniye önce ona acilden çağrıldığını haber veren yeni hemşire birkaç adım önündeydi.

Barış Bey'le nöbetleri ayda bir denk düşüyordu ama o günler Şeyma için baş ağrısından başka bir şey değildi. Sürekli bir bahane öne sürerek yanına çağırır, Şeyma gitmediğindeyse haber gönderdiği kişiyi azarlar, *mobbing* uygulardı. İyi bir adam olmadığını görebiliyordu Şeyma.

Muharrem'e kızar, uyuz olurdu ama onun sinirli bakışlarının ardında dahi beyaz bulutlar vardı. Oysa Barış Bey siyah bulutlarla sarmalanmış gibiydi. Bir tek Şeyma'ya nezaketli davranır, geri kalan herkesin burnundan getirirdi. O zaman iyi bir insan olmanın önemi neydi?

Rezil nöbet başlangıcını daha da rezil bir hale getirecek son damla buydu. Sert adımlarla ilerledi. Asansörü bırakıp merdivenlere yönelmiş, aynı sinirle üç katı da inerek acile gelmişti. Geniş kapıdan içeri girdiğinde burnunu kırıştırma sebebi yüzüne vuran ilaç kokuları değil, üç adım ilerideki masanın arkasından sırıtarak ona bakan Doktor Barış Bey'di.

Uzun boyu, ince bedeni vardı. Garip bir tarzla sus çizgisine ince bir bıyık bırakıyor, gözleri daima bıkkın bakıyordu. Kendisine *Şeyma Hanım*, diyerek hitap ettiği anlarda Şeyma kendini boğazlama isteğine engel olamıyordu. Kısa bir an bakışlarını Şeyma'dan koparmış, yeni gelen hemşirelerden birini önündeki kâğıtlara bakarak azarlamıştı.

Kızın bakışları mahcuptu. "Kusura bakmayın. Hemen hallediyorum." Genç, çiçeği burnunda hemşire koşar adım giderken Barış Bey yeniden dikleşmiş, Şeyma'ya gülümsemişti.

"Merhaba, Şeyma Ha-"

Karşısına dikildiğinde kendinden emindi Şeyma. Lafını saniyeler içinde kesti. "Size *nöbet günlerimde bir daha beni buraya çağırmayın*, demedim mi Barış Bey?"

Tebessümünü bozmamış, keyifle Şeyma'nın önüne bir tabak bırakmıştı. Peçetelere sarılı tostu gördüğünde kaşları daha da havalanmış, huysuz bakışları karşısındaki adama dönmüştü. Oysa o, yaptığı şeyden fazlasıyla mutluydu.

"Nöbetinde bir şey yememişsindir. Sana tost yaptırdım."

Etkilenmesi gerektiğini düşünmüyordu. Lafını yine sakınmadı. "Ve bunu bana vermek için yine ayağınıza mı çağırdınız?"

Barış'ın gülen yüzü küçük bir an soldu. "Benim burada biraz işim vardı."

"Benim de kendi nöbetim vardı." Adımları geriledi. "Madem tost size geldi, siz yiyin o zaman. İyi akşamlar."

Ama karşısındaki adam anlamamakta oldukça kararlıydı. Şeyma'nın bu sorularının aksine gülmüş, tabağı daha da ileri itmişti. "Bak, bol mallı bir tane yaptırdım. Al işte."

Bu cömertliği karşısında göz devirme dürtüsüne engel olamamıştı. "Gerek yo-" diyecek oldu ama aynı saniyelerde acilde yankılanan, duvarlardan serumlara, ilaç kutularından başlarına çarparak dolu misali aralarına düşen şiddetli bir ses vardı.

"Şeyma!" diye kükrüyordu Muharrem.

Sadece Şeyma değil, sedyelerdeki hastalar, refakatçiler ve tüm hemşireler aynı anda ona bakarken Muharrem'in ela gözlerine oturan kırmızı bir kan çanağı vardı. Gördüğü tek kişi ise Şeyma'nın birkaç adım arkasında kalan Barış'tı. Gözbebeklerinde beliren şimşekleri, onu adı misali ezberleyen Şeyma çok iyi görüyordu. Ama neden burada olduğuna ve bu şekilde bulunduğu ortamla çelişen tavırlar sergilediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Sivildi. Kendi tarzıyla kot pantolonu ve siyah montu içindeydi ama Şeyma'nın aklına gelen ilk şey yaralanma ihtimaliydi. Adımları sadece Muharrem'e yönelmiş, birkaç saniye içinde yanına ulaşmıştı. Sesindeki endişeyi gizlemek zor olsa da başardı. Gizli bir çiçek gibi göğsünde büyüttüğü hisleri nasıl bunca zaman saklayabildiyse korkusunu da öyle sakladı.

Ona hiçbir zaman *abi* diye seslenmemişti çünkü onun için asla öyle olmamıştı ama adını da bir kere olsun dilinden sesli bir şekilde dökmemişti. Onun değildi, Muharrem diyemezdi. Onun olsa ne diyeceğini bilemezdi. Şeyma için yürekti onun ismi. Göğüs kafesinde saklanan en masum his, hissettiği en derin duyguydu adı.

"İyi misin?" dedi yanına gittiği anda. "Ne işin var burada?" Bakışları bedeninde hızla geziniyordu. "Yaralandın mı?"

Şeyma'ya dönen ela harelerde çarpan şimşekler fark edilmeyecek gibi değildi. Ama oldukça kısa bir andı. Bakışları yeniden Barış'a dönmüş, boynunu kütleterek ilerlemişti. Bir tosta bakıyordu Muharrem, bir tost tabağına, bir de Barış'ın kafasına. Dudağı seğirdi. Bu seğirmenin göze atması demek, bu hastanenin karışacağı anlamına geliyordu.

Barış ise şaşkındı. Karşısına dikilen öldürücü bakışlı bu adama karşı gerginice gülümsemekten başka bir şey yapamamıştı. "Buyurun." Göz ucuyla Şeyma'ya bakıyordu. Bir tanıdığı olabileceğinin farkındaydı lakin kim olduğunu çözememişti. "Neyiniz var?"

Muharrem'in bu aralar sadece tek bir derdi vardı. Öyle ki uykuları kaçıyor, uyurken uyanıyor, odalara sığamıyordu. Bu derdini sesli bir şekilde dile getirmekten geri durmadı. "Doktor Barış sen misin?"

Tedirginlikle onaylamıştı Barış. "Evet."

Muharrem'in dudağının kenarını kaplayan seğirme gözüne attı. Boynu sola bükülürken sinirin damarlarında kan misali aktığını, alnındaki damarları belirginleştirdiğini hissediyordu. Elini masaya vuracak oldu ama yuttu. Yakasına yapışacak oldu, yuttu. Karşısındaki adamı bakışlarıyla boğmaktan başka bir şey yapamadı. Gösterdiği irade olağanüstüydü. Öyle ki Trabzonspor sözkonusu olduğunda dahi bu kadar iradeli değildi.

Şeyma'nın başına iş aşmamak için dişlerini sıktıkça sıktı. Ama aklından geçen sadece tek bir düşünce vardı: *Ben seni tekte düşüreceğim, oğlum!*

Barış karşısındaki adamdan bir dönüt alamayınca Şeyma'ya döndü. "Beyefendi tanıdığınız galiba, Şeyma Hanım?" Aslında soru sormuyor, emin olduğu düşünceyi onaylatmaya çalışıyordu.

Şeyma kısa bir an için ne söyleyeceğini bilemedi. "Öyle," dedi en sonunda. "Bir tanıdık."

Muharrem'in seğiren gözü ve dudağı Şeyma'ya döndü. Her an sinir kaynaklı bir inme yaşayabilirdi. "*Bir tanıdık*, derken?"

Ona dönen ela gözlerle ne yapacağını bilmiyordu Şeyma. Emin olduğu tek şey şu an hoş şeyler yaşanmayacağıydı. Muharrem'in seğiren gözünün neyin alameti olduğunun pekâlâ bilincindeydi. Ama *bir tanıdık*, demesi, gözlerindeki öfkeyi kırgınlığa bırakmış gibiydi.

Şeyma bu gözlerden zorla koptu. "Ben ilgilenirim, Barış Bey. Siz rahatsız olmayın." Muharrem'e bakmamış, sadece yanından geçerken sessizce mırıldanmıştı. "Beni takip et."

Arkasına dönüp bakmamıştı ama Muharrem'in orada olduğunu, adımlarını takip ettiğini biliyordu. Görmediği, Barış'ın ürkerek koltuğuna geri çöküşü ve tosttan aldığı büyük lokmaydı. Hastane koridorlarında kavga etmek, dedikodu gruplarına malzeme vermemek için direnen Şeyma, birkaç adım ötelerinde kalan kırmızı alana geldiklerinde kapıyı açıp Muharrem'in girmesi için kenara çekildi.

"Buyurun," dedi imayla. "Bakalım neyiniz varmış."

Önünden geçen Muharrem'in dik bakışları Şeyma'daydı. "Ne o? Rahatsız mı ettik?"

"Evet." Net ve kendinden emindi Şeyma. Muharrem önünden sıyrılıp içeri girdiğinde arkasından ilerlemiş, kapıyı sertçe kapamıştı.

Muharrem'in dudaklarından öfkenin hayretle bezenmiş en kırgın hali kesik bir nefesle dökülmüştü. "Kusura bakma. Barış Bey'le olan muhabbetini mi böldüm?" Çenesi aniden dikilmiş, çehresi sertleşmişti. "Niye onun yanındasın sen?"

Hayret ve öfkeyle soluma sırası Şeyma'daydı. "Bunu sormak için mi geldin? Sana ne! Ayrıca sen Barış'ı nereden tanıyorsun?"

Muharrem'in kafası şiddetle sallandı. "Az önce Barış Bey'di, şimdi niye Barış oldu? Ayrıca dillere destan olmuşsunuz, Şeyma Hanım. Hastanede seni ve Barış Bey'i duymayan kalmamış, maşallah. Düşün, benim bile kulağıma geldi."

Aşkından ölecekti Şeyma. Yüreği kaynıyor ama bir kaşık suda boğmak da istiyordu. İleriye doğru sert iki adım atarak, Muharrem'e yaklaşırken çenesi dik, işaretparmağı en uyarıcı şekilde Muharrem'e dönüktü. "Bana bak sana sen, benimle böyle konuşamazsın! Burası benim işyerim, ev değil. Yine canın sıkıldı senin herhalde, uğraşacak adam arıyorsun ama inan, sana karşı kotam dolu. Saçma sapan imalarda bulunup salak salak konuşmaya geldiysen kapı orada, çıkıp git!"

En az Şeyma kadar dikti Muharrem'in çenesi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Derdin ne o zaman? Söyle de bilelim."

"Hastayım!" dedi Muharrem tek solukta. Aralarında bir adım varken tavırları cüretkâr, bakışları keskindi.

Göz ucuyla süzerken bir adım gerileme ihtiyacı hissetmişti Şeyma. Tıraş losyonunun kokusuyla yüz göz olmak istemiyordu. Düşüncelerinin gerginliğiyle soludu. "Neyin var?"

Cevap yine tek solukta geldi. "Ateşim."

Boş bir ifadeyle göz kırpıştırmaktan öteye gidememişti Şeyma. Öfkesi dağılırken kaşları havalandı. "Neyin var, neyin?"

"Ateşim!" Ters ve aksiydi Muharrem. "Ne var? Olamaz mı benim ateşim?"

Olmazdı. İstemediği halde bu detayı da biliyordu Şeyma. Hastalandığı her anı biliyordu ama hiçbirinde ateşi çıkmamıştı. Grip olduğunda öksürüğü fazla olur, *gerek yok*, diyerek yataklara düşmedikçe ilaç içmez, başı ağrıyorsa eli alnından düşmezdi. Acısını sonuna kadar çeker, sadece artık dayanamayacağı bir haldeyse ilaç içer ya da hastaneye giderdi.

Böyle bir adam, ateşi olduğu için hastaneye mi gelmişti?

Şeyma'mn bakışları sedyeye döndü. "İyi, otur şuraya da bakalım ateşine." Adımları dolaba yöneldi. Ateşölçeri alıp, geri gelirken Muharrem yine herkese kafa tutmuş, Şeyma'nın tek bir sözüyle sessizce sedyeye kurulmuştu. Dolaptan kendine de bir dilaltı hapı alma isteğine zor engel oldu.

Muharrem gözlerini kaçırmadan, onu izlerken, aralarında belli bir mesafe bırakarak ateşölçeri alnına yasladı. Karşısındaki adamın aksine gözlerini kaçırıyor, onun ela harelerine dalmak yerine ayaklarının ucuna ya da duvara bakmaya çalışıyordu.

Nihova

"Şeyma," dedi Muharrem birkaç saniye sonra. Bakışları ona döndüğünde dakikalar önceki öfkesinin yerini dinginliğe bıraktığını görebiliyordu. "Ben senin için sadece bir tanıdık mıyım?"

Cihazdan yükselen ses Şeyma'nın yürek sesini bastırmaya yetmedi. Ateşi olmadığına emindi ama ateşölçer kırmızı yanıyor, ateşi sınırda görünüyordu. Sorulan soru ve gördüğü görüntü arasında sıkışıp kalmıştı Şeyma. Bir tanıdık değil, bin tanıdığa bedeldi. Ona kızardı ama yanında yabancılık çekmez, çekinmezdi. Sadece nasıl hitap edeceğini bilemez, kelimelerde boğulurdu.

Ne yapacağını bilemeyerek, cihazı kapatıp geri açmış, yeniden Muharrem'in alnına yaslamıştı. "O nasıl soru öyle?"

"Öyle bir soru işte. Az önce öyle dedin ya. *Bir tanıdık...*"

Gözlerine bakmıyor, yine duvara bakmayı seçiyordu. "Çünkü öylesin." Cihazdan yükselen ölçüm sesiyle geriledi. Bu defa ışık yeşile dönmüş, gerçeği yansıtır bir hal almıştı. Arada sorun çıkarabiliyor ya da takılabiliyordu. "Ateşin yok." Arkasını dönüp koşar adım dolaba yöneldi.

"Bence var," dedi Muharrem. "Bir daha ölç."

Cihazı dolaba itelerken camdan arkasında kalan yansımayı, onu izleyen gözleri görebiliyordu. "*Yok*, dedim. Cihazdan iyi mi bileceksin? Bir şeyin yok. Kalk, git evine." Dolabı kapamış ama arkasını hemen dönmeye cesaret edememişti.

Bir şeyler oluyor, Şeyma. Bir şeyler değişiyor.

Küçük bir öksürükle boğazını temizleyip arkasını dönmüş, dikleşmişti. "Söyleyeceğin başka bir şey yoksa izninle işime devam edeceğim."

"Seni başhekime şikâyet edip beni kovduğunu söyleyeceğim." Sedyeden inen Muharrem'in gözleri her zamanki muzipliğiyle dönüyor ama bir nebze kırgın bakıyordu. Öylesine biri olmadığını biliyordu ve bunu Şeyma'dan duyana kadar vazgeçmeyecekti. "Öylesine biri olarak şikâyetimin dikkate alınacağına eminim."

"Odası ikinci katta, soldan üçüncü kapı. Lütfen benden selam da söyle." Adımları kapıya yönelmiş ama eli kapının kolunda kalmıştı.

"Zeyna," dedi arkasında kalan Muharrem. "Senden bir şey isteyebilir miyim?"

Tamamen bakarsa yerle bir olacağını hissediyordu Şeyma. Başını hafifçe ona çevirdiğinde gülümsüyordu Muharrem ve onun gamzelerini görmek bile yerle bir olmasına yetiyordu Şeyma'nın. Hemen bu odadan çıkmazsa dizlerinin onu daha fazla ayakta tutabileceğini sanmıyordu.

Bu bakışı bir *evet* olarak kabul eden Muharrem'in gamzeleri derinleşmişti. "Hafta sonu benimle bir yere gelir misin?"

Bu soruyu beklemiyordu. Kelimeler dilinin ucunda kalmış, dişlerine çarpıp ağır bir taş gibi midesine geri çökmüştü. "Nereye?"

Boynu büküldü Muharrem'in. "Sana sürpriz olsun ama orada olman önemli. Yani benim için önemli bir yer." Cümlelerindeki imayla dudakları ince bir çizgi halini almıştı. "Öylesine tanıdığım biri olmadığın için aklıma sen geldin."

Heyecandan küçük dilini yutup yüreğini düşürebilirdi Şeyma. "Kızlar da gelece-"

"Hayır," dedi Muharrem anında. "Kabul edersen sadece sen." Bakışları en az sesi kadar derindi. "Dedim ya, orada olman benim için önemli." Dudak büzdü. "Hem Ayperi'nin 23 Nisan çalışmaları var. Melike de zaten memlekette olacak." Yine oldukça imalıydı. "Geriye öylesine tanıdığım biri olarak sadece sen kalıyorsun."

Adımları kapıya ilerken, Şeyma istemsizce parmaklarını geri çekip küçük adımlarla geriledi. Muharrem tam karşısına dikilip kapının kolunu kavradığında ne gözlerinden kaçabildi ne de losyon kokusundan.

"Gelir misin?" dedi Muharrem.

Neyi, neden söylediğine dair hiçbir fikri yoktu. "Gelirim," dedi alık alık. Gözlerine bakarken hipnoz olmuş, bedeninin varlığım unutmuş gibiydi. Durduk yere ona ne olduğunu, neden böyle davranmaya başladığını ise asla anlamayacaktı. Muharrem'i kalbinden söküp, atmaya çalışırken o bunu anlamış da adını daha derine kazımaya çalışıyor gibiydi.

Muharrem'in dudaklarında beliren kendinden emin gülüş, Şeyma'mn bu düşüncelerinin özetiydi. Aldığı cevaptan memnun bir şekilde kapıyı açmıştı. Son söylediği cümle ise Şeyma'yı daha da hipnoz etkisi altına almaya yetmişti.

"Demek ki o kadar da öylesine bir tanıdık değiliz, ha Zeyna? Bence sen nasıl bir tanıdık olduğumu biraz daha düşün." Bu defa gülmüyor, kendini en net şekilde izah ediyordu Muharrem. "Gideceğimiz yer biraz uzak. Sabahtan ilacını iç, miden bulanmasın. Cumartesi görüşürüz."

Geldiğinin aksine olanca sakinliğiyle kapı kapanmış, Şeyma her zamanki gibi geride kalmıştı. Verdiği cevap için şaşkındı ama söylenenler ve sunulan teklif şaşkınlığını artırmaya yetiyor hatta son noktaya taşıyordu. Sönmeye yüz tutmuş bir alev yeniden harlanırken Şeyma kendi ateşini ölçmemek için direniyordu. Nereye gidecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu.

Tıpkı neden *evet*, dediğine dair hiçbir fikrinin olmayışı gibi.

Ve öylesine bir tanıdık?

Delirmişti. Adı gibi emindi artık. Muharrem Ak kesinlikle ona karşı ilgisini anlamıştı. Ya yine dalga geçip onu sinir etmek için uğraşıyor ve

bundan zevk alıyordu ya da tüm ihtimaller yerle bir oluyor ve geriye, Şeyma'nın tek duasının kabul olması kalıyordu.

Allah'ım, gönlünü sevdiğin kulunu gönlüme sevdir. Bu dua hem benim olsun hem de onun. Âmin. Dalgın adımlarla kendi birimine gittiğinde masasının üzerine bırakılan bir tost daha vardı ama gönderenin Barış olmadığına emindi. Tabağın köşesine bırakılan bir incir ve ayıklanmış cevizle birlikte kendi imzasını atıyordu bırakan kişi.

Şeyma'nın sevdiği, daima yediği ve asla vazgeçmediği gibi. Ve bunu sadece onunla birlikte yaşayanlar bilirdi.

Küçükken, çok çok çok küçükken gökyüzündeki her bir yıldızın yeryüzünde bir canlıya ait olduğunu düşünürdüm. Karanlık içinde parlayan taşlar kadar yeryüzünde nefes alan canlar vardı. Kayan yıldızlar ve kaybolan parlaklıkları yeryüzünden o canlının göçüp gittiğini gösteriyor, varlığı iki âlemden de silinip gidiyordu. Ne tozu kalıyordu ne de ışığı.

Küçük Ayperi, gökyüzünü ve yeryüzünü dikkatle izler ve kendini doğa perisi sanırdı. Hayal gücü sınır tanımaz, sırtüstü çimlere yatar, yaylanın üzerinden geçen bulutları hayvanlara, objelere ve insanlara benzeterek kendini bulutların üzerinde hayal ederdi. Pamuk Prenses de Uyuyan Güzel de oydu. Kimseye söylememişti ama kendini doğa perisi sanması için geçerli sebepleri vardı.

Dışarıda oyun oynayacağı günler Trabzon'un gökyüzünü kara bulutlar kaplayacaksa ellerini çenesinin altında birleştirip, gözlerini kapatarak yağmur yağmamasını dilerdi. Kara bulutlar yok olur, güneş pamuk bulutların arkasından parlardı. Boynu bükük çiçek gördüğünde dalından öper, iyileşmesi için dua ederdi. Çiçek iki güne dikleşir, Ayperi'ye gülümserdi.

Gördüğü tüm canlılara dua eder; yaralı bir kuş, çiçek, küçük bir kelebek yahut karınca görse onun için elleri semaya uzanırdı. Minik Ayperi'nin şefkati ve dünyaya olan sevgisi sınırsızdı.

Bu sırrı sadece babama söylemiştim.

Baba, ben çiçeklere dokunduğum zaman iyileşiyorlar, biliyor musun?

Gülmüştü babam. *İyileşirler tabii. Boşuna mı Ayperi dedim ben sana? Peri benim kızım, peri! Ben de yorgunum. Hadi beni de bir öp de iyileşeyim.* diyerek oyunumu sürdürmüştü.

Yanağından öper, küçük kollarımla babamın boynuna sarılırdım. Minik göbeğinin üzerine tünemek güven verir, neşeyle şakırdım. Kanatlarımın kesildiği günden sonra bir daha hiçbir canlıya dokunmamış, öpmemiştim. Artık çiçekleri iyileştirmek için öpmeyi bıraktığım günlerde fark etmiştim ki öptüğüm her bir çiçeği yeşermesi için arkamdan sulayan babamdı.

Peri kızı değilsin, Ayperi. Sadece kalbi temiz bir babanın kızısın.

Kanatlarım kesilmiş, iyileşsin diye başını okşadığım tüm çiçekler o günden sonra solmuştu. Amcamların evinde sevdiğim tek köşe o kadına ait çiçeklerle sarmalanmış pencere önüydü. O karanlık güne kadar o çiçekleri de sever, boynu bükülenleri öperdim. Onlara da sırt çevirdikten sonra fark etmiştim ki babamın yokluğunda onları benim için sulayan abimdi.

Bedenim mor, kalbim yaralıydı. Artık kimseye iyilik dağıtamayacağımı hissediyordum. Babamın gelip bizi o evden aldığı günden sonra oraya asla gitmemiştim ama biliyordum. Yenge denen o kadın tüm çiçekleri atmıştı. Hepsi biz gittikten sonra kurumuş, öyle demişti anneme.

Çocukların çiçeklerime su vermekten çürüttü!

Öyle kör bir kadındı ki o çiçeklerin neden kuruduğunu asla anlamayacaktı. Tıpkı bedenimdeki morlukları görmediği, iki omzuma dökülen örgülerimden düşen tokalarımı ve tozlu pembe ayakkabılarımı fark etmediği gibi.

O günlerde öğrendiğim bir şey daha vardı. Gökyüzünde parlayan yıldızların sönmesi için yeryüzünde bir canlının ölmesi gerekmiyordu. İnsan, yaşıyorken de ölebiliyordu. Çünkü ben o günden sonra gökyüzünde bana dair parlayan hiçbir parça bulamamıştım. Ama o karanlık elin yıldızının kaybolduğu, ölüp gittiği gün gökyüzünde parlak bir dolunay vardı.

Haberi gelmişti bir yerlerden. Ölünce rahatlayacağımı, derin bir nefes alacağımı düşünmüştüm ama hissettiğim tek şey derin bir hissizlik olmuştu. İnşaatın en yüksek noktasından düştüğü ve tonlarca yükün altında kaldığı söylenmişti. Öyle ki cesedinin parçalarını zorla bir araya getirmişler. İçli bir nefes vermekten öteye geçememiştim. Parçalanmak ne demek, iyi bilirdim.

Üniversiteye gideceğim gün gizlice mezarına gitmiştim. Yüzleşmekti niyetim. Mezarına tükürmek hatta tırnaklarımla eşip parçalamaktı göğsümde yanan parçayı. Ama gördüğüm şey boşluktan ibaretti.

Yıllardır köpek eşiyor o mezarı, demişti bekçi. *Adama bir rahat vermedi. Belediye cesedi alıp başka bir yere götürdü. Zaten kimi kimsesi de yokmuş. Tepedeki mezarlığa götürdüler diye biliyorum. Oraya köpekler çok gelmez.*

Ettiğim ahlar düşmüştü o an aklıma. Ağladığım geceler, sessizce döktüğüm gözyaşları ve etrafıma ördüğüm dikenli teller. *Ben bu dünyaya sığmıyorsam o iki cihana da sığamasın*, demiştim. Sığmamış olmalı ki cesedi bile ahımdan kurtulamamıştı. Önceden omuzlarım düşük gezerdim. Yıllar sonra ilk defa o mezarlıktan omuzlarım dik bir şekilde çıkmıştım.

Bir ah bin vah, bir acı bin gözyaşı, bir kurban bin vebal!

Belki de hâlâ bir peri kızısın, Ayperi. Belki de hâlâ kanatlarından kalan parçalar var.

Ninova

Berrak gökyüzünü izlerken düşüncelerden ve geçmişten kopamıyordum. İstanbul'a bahar geliyordu. Bu şehri sadece bu aylarda seviyordum. Hengâmesi ve kargaşası artıyordu ama başını gökyüzüne çevirdiğinde her şey güzelleşiyordu. Haklıydı şair. Gökyüzü benimdi, gökyüzü herkesindi.

Derin bir soluk vererek önümdeki kâğıtlara döndüm. Bugün üzerimde anlamsız bir hüzün vardı. Terapiye düzenli olarak devam ettiğim günleri hatırlatıyordu. O günlerde de dalgın gezer, sık sık gökyüzüne bakarak geçmişe dalardım. *Gömdüğün şeyleri geri çıkarıyoruz*, derdi Hacer Hanım. *Elbette hepsini hatırlayacaksın. Yazı belirginleşmeden silemeyiz, Ayperi. Tıpkı yaralarını görmeden iyileştiremeyeceğimiz gibi.*

Haklıydı ama hüzün bir o kadar ağırdı.

Hava güzeldi ve boş dersim vardı. Sınav kâğıtlarımı alarak okulun arka bahçesindeki çardağa gelmiştim. Rüzgâr kâğıtları savurmayı deniyor ama en azından beni de tokatlayarak kendime getiriyordu.

Zihnime kazınan anıları bir kenara bırakıp, yeniden kalemi kavrayıp kâğıtlara odaklandım. Bugün bu sınavları okumalı ve sonuçları sisteme girmeliydim. Ama dakikalardır sağı solu izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

"Ayperi Öğretmen'im!" Bu sese kadar dikkatimi kâğıda verebilmiştim. Bu, yaklaşık beş dakikaya denk geliyordu.

Bakışlarım sol yanıma döndü. Yedinci sınıflardan iki kız öğrencim dudaklarında büyük bir gülüşle bana koşuyordu. Yanıma geldiklerinde nefes nefese kalmışlardı. İkisi de ellerini dizlerine atıp, öne eğilmişken, gülmeden edemedim.

"Neden koşturuyorsunuz siz? Ne oldu?"

Kızlardan biri önüme bir defter bıraktı. "Geçen ders ödevlerimizi evde unutmuştuk ya. Siz *yarın getirin, bakacağım*, demiştiniz. Onları getirdik." Dirseğiyle yanındaki arkadaşını dürtükledi. "Sen de versene ödevini."

Konuşan İlayda'ydı. Yanında şaşkın şaşkın bakan ise Selin. Tatlı bir masumlukla bakar, dikkat dağınıklığı olduğu için bir iki saniye arkadan gelirdi ama kavradığı konularda zehir gibiydi. "Doğru," diyerek defteri saygıyla önüme bıraktı. "Buyurun, öğretmenim. İstediğiniz gibi tam üç sayfa."

Tatlı ve masumdular. Gözlerindeki tebessüm ve ışık beni hayata karşı besleyen tek güçtü. "Bakalım ne yapmışsınız." Defterleri sırayla açıp kontrol ettim. İkisi de hevesle yıldız bekliyordu. Defterin köşesine atılan küçük kırmızı yıldız herkes için oldukça sıradan olabilirdi ama bu minikler için büyük bir mutluluk ve gururdu.

İki defteri de kontrol ettiğimde önlüğümün cebindeki kırmızı kaleme uzanmıştım. "Sanırım kırmızı yıldızı hak ettiniz, kızlar." Aldıkları cevaplı

Nihova

erlerinde heyecanla kıpırdanıyorlardı ki göz ucuyla bakarak uyarma gereksinimi hissettim. "Ama her sayfaya değil, sadece ilk sayfanıza yıldız atacağım. Malum, ödevi gününde getirmediniz."

Bu onlar için bir sorun değildi. Yıl sonunda defterinde en çok yıldız olan üç kişi benden ödül ve sözlü notu alacaktı ama ödevlerini artık tam zamanında yapacaklarından emin olmalılar ki neşeyle defterlerine uzandılar.

Dudaklarından aynı anda tek bir cümle döküldü: "Teşekkürler, öğretmenim."

Gülümsedim. Kötülükten uzaktı çocuk ruhu. Benim gülümseyişimin aksine büyük bir gülüş sunarak gerilediler. Koşar adım okula giderken birbirlerine sayfalarındaki yıldızları gösteriyorlardı. Bu hallerini izlemek, güneşin batışını izlemekle aynı sıcaklığı ve hayranlığı uyandırıyordu.

"Neymiş o yıldız?" diyen Ömer'in sesi ise beklenmedikti. "Ben de istiyorum."

Beni her zaman şok içinde bırakmayı başarıyordu. Zira şaşkınlıkla soluma döndüğümde onu hemen yanımda otururken bulmamı ifade etmek için kullanabileceğim başka bir cümle yoktu. Bu denli yakınımda oturması yetmezmiş gibi gözleriyle de yakın temasta olmayı beklemiyordum. Yüzünün fazla yakın olmasından dolayı birkaç saniye için dudaklarına değen gözlerim yeniden yeşilleri bulmuştu.

Şanslıydı ki elimde bir şey yoktu yoksa yine kafasına ağır bir darbe alacaktı. İrkilerek gerilediğimde şaşkınlığım son noktadaydı. "Senin burada ne işin var?"

Gülüşü keyifli ve her zamanki gibi kendinden emindi. "Beni her gördüğünde aynı soruyu sormaktan ne zaman vazgeçeceksin be güzelim?"

"Asıl sen zırt pırt bir yerlerden çıkmaktan ne zaman vazgeçeceksin, Ömer?" Son kelimeyi bilerek vurgulamıştım çünkü hoşlanmıyordu, biliyordum.

Gülüşünü bozmadı. Başparmağını aramızda kaldırıp minik bir onaylama işareti yaptı. "Görüldü atacağım bir mesaj. Her yerden zırt pırt çıkmak daha eğlenceli."

Göz devirerek önüme dönmek vardı ama bunu birkaç hafta önceki Ayperi yapardı, benim için artık bu durum imkânsızdı. Anlamsızca onu kırmak istemiyor ama kalbini kırmadan benden uzaklaşması için de ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. *Gerçek Ayperi'yi gördüğünde ilgisi azalacak*, demiştim ama yine yanılmıştım. Gözlerindeki derinlik artıyordu, farkındaydım.

Allah aşkına, benim görmediğim ne görüyordu bende?

Ninova

Yıllarca kendimi korumayı öğrenmeye çalışmışken bir de onu kendimden korumaya çalışmak, omuzlarımdaki yükü artırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Gidip hayatına devam etmeliydi. Burada dahil olabileceği bir hayat yoktu. Sessizce gözlerinden kopup önüme döndüm. Kırmızı kalemimi kavradım ama soruları okumadım, sadece öyle davrandım.

"Niye geldin?" Kolumun gövdesine değdiğini hissettiğimde uzaklaştım. Mesele küçük temaslar değildi. Peki, ya sonrası?

Sıkıntılı nefesim onun için değil, kendim içindi. O, yarabandı olacak bir adam değildi. Gerçek bir sevgiyle sarılıp sarmalanmalıydı. Kız Kulesi'ne âşık Galata gibiydi. Ben denizin ortasında tek başımaydım. O ise gösterişli, göz önünde ve başı yükseklerde. Ben mahsurdum, o mahzun. Ben sevgiden uzaktım, o ise hayranlıkla izlenendi.

"Melike'nin ses kayıt cihazı yapılmış."

Tepkisiz kalamadım. Melike o kadar çok üzülmüştü ki içim parçalanmıştı. Sesli dile getirmiyordu ama içindeki seslerin geri gelmeme ihtimalinden deli gibi korktuğunu biliyordum. Heyecanlı bir tebessümle Ömer'e döndüm.

"Gerçekten mi?"

Yanaklarımda belirginleşen çukurlarda küçük bir an oyalanmış, canımı yakan o derin bakışıyla yüzümü izlerken onaylamıştı. "Gerçekten."

Dikleştim. "Tüm sesleri kurtarabilmiş mi? Babaannesinin sesi silindiyse Melike dağılır. Lütfen tüm seslerin hâlâ kayıtlı olduğunu söyle."

Dudakları hafifçe büküldü. "O kadarını bilmem. Kontrol etmedim."

Sağına soluna bakıyordum. "Nerede? Ver, ben kontrol edeyim."

Her zamanki gibi sakindi. "İşte."

Bakışlarım durdu. "*İşte*, derken?"

Makuldü. "İşyerinde işte. Masamın üzerinde."

Kaşlarımın çatılması, ifademin sertleşmesi birkaç saniyemi aldı. "Sen niye geldin o zaman? Bunu söylemek için mi?"

"Cık," dedi her zamanki gibi. "Buralarda işim vardı. Senin okulunun önünden geçeceğim de seni görmeden gideceğim, öyle mi?" Kaşları havalandı. "Kabul edilemez."

Bana kimsenin bakmadığı gibi bakıyordu. Zihnimde bu bakışın karşılığı yoktu. Gözlerinden kaçıp kâğıtlara sığınmak, en iyi kaçış yoluydu. Sessiz kaldım. Kalemi parmaklarımın arasında çevirirken aynı cümleyi üç kere okudum ama anlamadım. Ne tersledim ne de *saçmalama*, diyerek yükselebildim.

Sessizliğime kısa bir an için uyum sağladı ama beni izlediğini biliyordum. "Soruyu okumuyorsun," dedi aniden.

Okumuyor ama hâlâ o noktaya bakıyordum. "Evet çünkü bana bakıyorsun. Biri beni bu denli izlerken çalışamam. Söyleyecek başka bir şeyin yoksa gider misin artık?" Bakışlarım okulun kapısına döndü. Elif Hanım görse bitme ihtimalim yüksekti. Cem'in yeni dayısıyla muhakkak tanışmak isteyecekti.

"Akşam buluşalım."

Beklemiyordum. Kâğıtlardan kopup ona döndüm. "Sebep?"

"Melike'nin babaannesinin sesi."

Buluşma bahanesi inanılmazdı. Rahmetli mezarında ters dönmüş olabilirdi ama bu teklif beni de yerle bir etmeye yetmişti. Hayır, onunla buluşmamalı, bu anlamsız döngüye daha fazla devam etmemeliydim. "Sende kalsın," dedim önüme bakmaya devam ederken. "Melike'ye verirsin."

Aldığı cevaptan memnun değildi. "Olmaz. Ben bir tek seni bilirim, o yüzden bu kıymetli emaneti sana teslim etmem lazım."

"O zaman şimdi getirseydin ya!"

"Ee, o zaman da akşam seni yeniden göremezdim. Neden bir günde seni iki kere görmek varken bir kere göreyim? Sence bu mantıklı mı?"

Netliğine alıştım sanıyordum ama yine yanılmıştım. Bu netlik seviyesine alışmak imkânsızdı. Sendelemiş ama dik durmaya çalışarak bakışlarımı ona çevirmiştim. Daima olduğu gibi yeşiller sadece bana bakıyor, çehresinin bir kısmına değen güneş, gözbebeklerindeki renk cümbüşünü bir tablo misali sergiliyordu.

Cevap vermek adına açılan dudaklarımın daha büyük bir şaşkınlıkla aralanmasına neden olan şey Ömer'in arkasında kalan duvar köşesinden çıkan Elif Hanım'dı. Kapı diğer yöndeyken orada ne işi olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Önündeki öğrencileri gördüğümde paniğim arttı. Bahçe temizleme cezası alan birkaç öğrenci vardı. Onları kontrole gelmiş olmalıydı.

Panik yine bütün beyin hücrelerimi sıfırlamıştı. Hayranlıkla beni izleyen Ömer'in kafasını kavrayıp masaya yapıştırmaktan başka seçenek bulamadım. Yüzünde beliren anlık şoku görebiliyordum ama umursamadım.

"Lan!" dedi sadece ama beni zorlamadan yanağını önündeki masaya yasladı. Eğilip, onun gibi yanağımı masaya yaslarken tek temennim omuzlarının bizi saklamasıydı. Elif Hanım erkek öğretmenlerden birinin uyukladığını düşünürse yaklaşmazdı. Ama yabancı birini gördüğü anda buraya gelirdi. İki ihtimalle de başıma bela alabilirdim. Öçel Bey okul saatleri içinde yabancıları sevmezdi. *Yabancı değil ki Cem'in dayısı*, dersem daha da batardım. Bu durumda Cem'in annesini arayıp *neden siz değil de sürekli kardeşiniz geliyor, bir sorun mu var*, diyeceğine emindim.

Bu mu bulduğun çözüm, Ayperi? Devekuşu musun sen, kızım?

Elimi saçlarından çekmemiştim. "Sakın kafanı kaldırma."

Direnmiyordu. Yanağı masaya yapışmış, saçlarında ellerim varken beni izlemekle meşguldü. Elimin görünmemesi adına hızla geri çektim ve geniş gövdesinin arkasında küçülebildiğim kadar küçüldüm. Bacaklarım zaten görünmüyordu. Mesele bedenimi saklamaktı. Ama bu konumun ne denli mantıklı olduğu tartışılırdı. Kaçtığım yeşilleri yine bir avuç uzağımda, derin bakışları gözlerimdeydi.

"Ayperi," dedi sakinlikle. "Kafamla ne gibi problemlerin var, bahsetmek ister misin?"

Hafifçe doğrulup omuzlarının arkasından Elif Hanım'a bakmayı denedim. "Geçen kitabı vurduğumda yaramadım ya, içimde kaldı."

"Olur," dedi keyifle. "Hatta bir taş al ve şu an bunu yap lütfen." Dikleşmeye çalıştı. "Ne karıştırıyorsun sen? Ne var orada?"

Elif Hanım'ın buraya bakmadan, arkasını dönüp gittiğini gördüğümde elim yüreğimde dikleştim. "Ne olacak, başıma açtığın işlerle uğraşıyorum. Allah aşkına, *Sıddık'ın velisiyim*, diye okula gelirken aklından ne geçiyordu?"

Ağır ağır o da doğruldu. Kafasının yarılmadığından emin olmak için eliyle kontrol ettikten sonra sonuçtan memnun olmamalı ki *tüh be*, der gibi yüzü ekşimişti. "Cem'in göbekadını Sıddık koyarken senin aklından ne geçiyorsa benim de aklımdan o geçiyordu. Yani sadece anı kurtarmak."

Hızla sınav kâğıtlarını toparlayıp dosyama yerleştirmeye çalışıyordum. "Öçel Bey seni burada görmemeli. *Kim*, diye sorarsa açıklayamam. Yabancı ziyaretçiden nefret eder."

Rüzgâr kâğıtlardan birini uçuracakken, hızlı refleksleri sayesinde tek eliyle yakalayarak bana uzatmıştı. "Niye? Müdürünüz deli mi?"

Kâğıdı elinden alıp dosyaya yerleştirme derdindeydim. "Bu zamana kadar söylediğin en doğru şeyi söyledin, başkomiser. Kendisi bir deli ve açık yakaladığı an sonsuza kadar susmaz. Seni Cem'in dayısı diye tanıtırsam *neden yanında*, diyecek. *Velilerle yakın ilişki kuramazsınız*, diyerek kovma iması yapacak. *Bir başkası*, desem bu sefer de *şahsi görüşmelerinizi okul dışında yapın*, diyecek. O yüzden hızla kalk şuradan ve uzaklaş."

Benim acele hareketlerimin aksine son derece rahat ve hâlâ hareketsizdi. "Yani müdürünüz demek istiyor ki *Ayperi Hanım, Ömer Bey'le dışarıda buluş*. Bu ne demek? Akşam benimle buluşman demek. Adamı anlamadan, dinlemeden *deli*, demiş ve işin içinden çıkmışsın." Parmakları kendine döndü, ifadesi oldukça elitti. "Şahsen ben şu an deli müdürünüzden yanayım."

Dosyayı ve kalemlerimi kucaklayıp ayaklandım. "O zaman kalk şuradan be adam!"

Hâlâ rahattı. "Neden saklanıyoruz, hâlâ anlamadım. Cem'in dayısıyım durumu hakkında bilgi alamaya geldim işte."

"Salak mı bu kadın? Okulda o kadar öğretmen varken neden sürekli buraya geldiğini sorgulamayacak mı sence? Cem'i çağırırsa çocuğa da mı onları söyleteceğim?"

Gözleri kısıldı. "Canım yeğenim göründüğünden daha fazlası, emin ol bana yardım edecektir."

Elimle kovalamayı denedim. "Ömer, inan hiç sırası değil. Kalk, git şuradan." Çardağın çıkışına koşar adım ilerledim ama o, yerinden bir nebze olsun kıpırdamamış, en rahat şekilde bacak bacak üzerine atarak ellerini resmî parkasının ceplerine sokuşturmuştu.

"Cık," dedi. "Gidemem. Bu çardak çok güzelmiş, burada güneşleneceğim." Dudak büzdü. "Kaçtığımız hanımefendi buraya gelip beni görürse de iki kelam ederiz artık, ne olacak? Hem üzerinden kaç hafta geçmiş, beni nereden hatırlayacak?"

Çeneme hâkim olamadım. "Sence senin unutulacak bir yüzün mü var, geri zekâlı? Elif Hanım'ın hatırlamaması imkânsız!"

Aldığı cevaptan memnundu. Keyifle sırıttı. "Değil mi ama? Sen de unutamamıştın, doğru. Bence de unutulacak adam değilim de işte, kıymetim bilinmiyor ki."

Kendi adıma daha sonra utanacaktım. Adımlarım geriledi. "Kalk şuradan."

"Akşam buluşacak mıyız?"

"Hayır!"

Ayaklandı ama hâlâ ifadesinde yaramaz bir çocuğu andıracak bir haylazlık vardı. Elleri cebindeyken omuzlarını dikleştirdi. "İyi o zaman. Biraz da içeri girip okulunuzu gezeyim. Bayağı büyük görünüyor. Spor salonu ve arka bahçesi bile böyleyse diğer yerleri düşünemiyorum." Yanımdan geçerken göz ucuyla bakmıştı. "Bilirsin, meraklı bir adamım."

Çardaktan çıkıp, salınarak ilerlediğinde kucağımda devasa dosyamla peşindeydim. "Saçmalama, git şuradan."

Önüne bakarak elleri cebinde ilerliyordu. "Akşam buluşuyorsak neden olmasın. Ayrıca sözünde durmuyor, anlaşmayı bozuyorsun, Ayperi." Sargılı elini cebinden çıkardı. "Elim hâlâ iyileşmedi."

Adımları hızlanmıştı, okulun önüne yaklaşıyordu. Duvarın köşesini döndüğümüz anda geniş alana çıkacak, kapıdan içeri girdiği anda ise Elif Hanım'la denk düşecekti. Benim yüreğim yine aynı saçmalığı kaldıramayacaktı zira bugün [redacted]el Bey de okuldaydı. Diğer geldiği günlerde burada

Nihova

olmadığı için yırtmıştım ama bu defa Elif Hanım anında haber verirdi. Öçel Bey ise okulun üzerinden kuş uçsa velileri arıyordu.

Cem'in annesine hayali dayısından bahsedildiğini hayal ettim ve tüm varlığımla titredim. *Neden yalan söyledin ki Ayperi?* Çenemi okul kaldırımına vurarak kırmak istiyordum.

Hızla kolundan kavrayıp geri çektim. "Dur, dur, tamam! Nereye dersen geleceğim, tamam. Dur!"

Durdu. Köşeyi henüz dönmemiş, alana çıkmamıştı. Dudaklarındaki zafer dolu gülüş ise görülmeye değerdi. "Akşam kaçta alayım?"

"Yedide, geri zekâlı adam!" Elimdeki dosyayı kafasına indirmemek için kendimle mücadele ediyordum. "Akşam deneme sınavı var."

Sırıtarak geriledi. "Öğrencilerine başarılar diliyorum. Ben bu turu da geçtim." Göz kırpma rahatlığını göstermesi takdire şayandı. "Arka kapıdan çıkacağım, merak etme."

"Arka kapı kilitli!"

Adımları durdu ve asla duraksamadan öne ilerledi. "O zaman ön kapıdan çıkarız."

Deli olacaktım. "Çıldıracağım senin yüzünden!" Onu beklemeden koşar adım uzaklaşan bu defa bendim. "Çabuk git şuradan. Akşam buraya gelme. Gideceğimiz yeri mesaj at, ben gelirim." Arkamı dönüp, koşarak ilerledim ama son söylediğimi umursamadığını yükselen sesinden anlayabiliyordum.

"Aşağıdaki durakta beklerim."

Gerek yok, diyemedim. Biraz daha konuşursam etki alanına girecek, yine kendimi kaybedecek ve pişmanlıkla kafamı duvarlara vuracaktım. Köşeyi dönüp, okulun kapısına koşarken, arkamı dönüp bakmadım, bakamadım. İstedim ama yapamadım. Kalbim haddinden fazla hızlı atıyor, âdeta nefesimi kesiyordu. Tüm bunları yakalanma korkusuna ve paniğe bağladım.

O an için yaşamadığım ve yabancısı olduğum her hisse uzaktım. Yabancılık çektiğim her şeyi ise kendimden uzaklaştırırdım. Lavaboya girip, yüzümü soğuk suyla yıkarken de yaptığım tam olarak buydu.

Bilmediğinden kaç, Ayperi. Tanımadığından ve tanımlayamadığından kaç. Kendinden kaç, onu kurtar. Ondan kaç, kendini yak.

"Dağları deldim, tek başıma,
Çölleri aştım, bir tek ben
Erleri yendim, kız başıma,
Sende yıkılmam."

Kulağına en yüksek sesiyle bağıran Özlem Tekin'i başıyla onaylıyordu Melike. Yıkılmamalı, dimdik durmalı, her şeye karşı mücadele etmeye devam etmeliydi. Dağları da delen oydu çölleri tek başına aşan da. Her şeye hafa tutmuşken şu an yıkılamaz, güçsüz hissedemezdi.

Ama üzerinde pembe hastane pijaması, etrafında beyaz hastane dolapları varken yine bir hastane yatağında uzanıyor olmak işleri kolaylaştırmıyor, aksine zorlaştırıyordu. Kulağından kulaklığı çıkarıp kendini boğmak ister gibi boğazına dolamış, bu hengâmeden zorla kurtularak yatakta dikleşmişti.

Özlem Tekin de bu şarkıyı yaptıktan sonra her şeyi bırakıp, bir köye yerleşerek inek bakmaya başlamıştı. Demek ki insan her zaman dağları tek başına delemiyor, çölleri geçerek erlere meydan okuyamıyordu.

Üzerindeki pembe pijamaya, pembe yatak örtüsüne ve yastığa bakarken yüzü ekşidi. Şu halini Ayperi görse üç saat aralıksız kusardı. Pembe zehirlenmesi geçirmek üzereydi.

"Sıçsak o da pembe çıkacak," diye homurdandı. Huysuzca başucundaki çikolatalı sütlerden birine uzanmış, pipeti aynı huysuzlukla takarak içmeye başlamıştı.

Kızlara *memlekete gidiyorum*, diyerek geldiği bu yer pek de iç acıcı değil ama konforluydu. Ünlü olduğu ve ışıltılı bir hayat yaşadığı şu günlerde düştüğü konum trajik ama bir o kadar da komikti. Sütünü içerken bakışları ona yabancı olan odanın dört bir köşesinde geziniyordu. Dertler derya olmuş, o da deli bir sandal misali yüzmeye çalışırken çikolatalı süt içiyor, ameliyatı için cesaret toplamaya çalışıyordu.

Bakışları yanındaki perdeye takıldı. Odada tek değildi. Bir kişi daha vardı ama aralarına kalın bir perde çekilmiş, ikisinin alanı keskin bir şekilde ayrılmıştı. Hemşirenin söylediğine göre odalardan birkaçında küçük bir sorun vardı ve bu yüzden yatak sıkıntısı çekiyorlardı. Ameliyatını erteleyemeyecekleri için onu buraya almışlardı ama geçici bir süreydi. Yarın gerçekleşecek ameliyatından sonra kendi odasına geçecek, bireysel hastane hayatının tadını çıkaracaktı.

Melike için şu an için nerede kaldığının bir önemi yoktu. Sadece uyuyacak ve yarın o ameliyata girecekti. Önüne bırakılan kâğıtları ifadesizce imzalamış, içinde kopan korkuları belli etmemek için dimdik durmuştu. Öyle ya, Melike'ydi o. Hep güler, söver, sorun çıkarır ama asla başını eğmezdi.

Hemşireler yanındaki hastayla iletişim kurmamasını tembih etmiş, huysuz olduğunu söyleyerek uzaklaşmış ve bir saat geçmesine rağmen hâlâ geri gelmemişti. Canı fazlasıyla sıkkın olduğu için kim olduğunu sormamış,

Nirvana

erkek ya da kadın oluşuyla ilgilenmemişti. Yarın sabah gireceği ameliyat hayata dair kafaya takılmaması gereken şeyleri sıfırlamaya yetiyordu.

Kimin yanında olduğunun ne önemi vardı ki?

Memeleri kesilecekti!

Sütünü içerken acılar içinde göğüslerine sarıldı. İçki içemediği şu günlerde onu teselli eden ve ağzını oyalayan tek şey bu çikolatalı sütlerdi. Son haftalarda ne zaman aklına içmek düşse çikolatalı süt içiyor, bu şekilde kafayı bulmayı deniyordu. Hayatı sevmiyordu ama ölmek şu an için seçenekleri arasında değildi.

O zaman neden bu haldeydi ve cicişlerine neler yapacaklardı?

Sıkıntılı bir nefes verdi. Sütü bitmişti ama kalan son yudumu bulabilmek için kutunun canını çıkarmak istercesine sıkıyordu. Çıkıp koridorda gezmek istiyordu ama buraya gelirken bile birkaç kişi onu görmüş ve tanımıştı. Sosyal medyaya bir de bu şekilde olay olmak en son isteyeceği şeydi. *Ünlüler neden şapka ve gözlükle geziyor*, diyerek bundan yakınırdı. Kınadığını en sonunda yaşamış, hastaneye şapka ve güneş gözlüğüyle girmişti.

Biten sütünü yanındaki çöpe atarken elleri göğüslerindeydi. Başına gelecekleri anlamış gibi ağrıyorlardı. "Daha fazla size işkence çektirmeyeceğim, canlarım." Kelimeleri sessizce mırıldanıyordu. "Zaten yarın kesilip biçileceksiniz." Elini pijamasının içine daldırıp, sutyenini tek hamlede çıkararak ayaklarının ucuna savurdu. "Artık özgürsünüz! Gidin ve kesilene kadar hayatın tadını çıkarın, kızlar!"

Sutyen fırlattığı yerde kalırken rahatlayan bedeni sayesinde derin bir nefes verdi. Kendini bildiğinden beri sutyen takmaktan nefret ederdi ama en büyük darbeyi de tam olarak o bölgeden alacağını tahmin etmemişti.

Yanındaki perde arkasında her kim varsa yatağında döndüğünü duyabiliyordu. Burada olduğuna göre o da hayata karşı kırgın, biraz da yaralı olmalıydı ama sessiz kalmayı sürdürdü. Derin bir nefes verirken, bacaklarını göğüslerine çekip kollarını bacaklarına dolamaktan başka bir şey yapamadı.

"Pişt!" dedi perdenin arkasına. "Huysuz biri olduğunu söylediler ama tanışmak istersen tanışabiliriz. Burada olduğuna göre sen de dertlisin demektir."

Cevap sessizlik oldu. Karşı taraf iletişim kurmak istemiyor olmalıydı. Üstelemedi Melike. Yine sessizliğe gömüleceği an çalan telefonuyla duraksadı. Kayıtlı olmayan bir numara arıyordu. Zaten karakolluk olduğu günden sonra telefonu hiç susmamış, kanallar, gazeteler sürekli röportaj ve görüşme için aramıştı. Şu an birine daha tahammül edemeyecek, ihtişamlı hayatını düşünemeyecekti.

Deli gibi korkuyordu.

Aramayı cevaplarken huysuzdu. "Herhangi bir kanalsanız ve görüşme için aradıysanız hayır, kabul etmiyorum."

Ama gelen ses beklenen değil, en çok istenmeyendi. "Melike, kızım," demişti babasının boğuk sesi.

Telefonu kulağından çekip ekrana küçük bir an için şaşkınlıkla baktı. Babasının ve annesinin numarası kayıtlı değildi, asla da olmayacaktı ama en son onu engellediğini sanıyordu. Yeni numara almış olmalıydı. Sadece küçük bir an içindeki kız çocuğu ümitlenmiş, başını dikleştirerek babasına bakmayı denemişti. Hissetmiş miydi hasta olduğunu? *Gel*, dese gelir miydi?

Yaşanmışlıkların ağırlığıyla büyüttüğü yanı sadece güldü. Gelmezdi. Melike ise asla *gel*, demezdi. Ya borç para istemek ya da babaannesinden kalan evi satması için Melike'yi ikna etmek için arardı. O sadece diğer çocuklarının babasıydı. Onun içinse sadece Burhan Bey.

Varken yok olandı Melike. Geçmiş yükü, unutulmak istenen hayattan bir parçaydı.

Babası, "Nasılsın, kızım?" dediğinde telefonu yeniden kulağına yaslamıştı ama ifadesizdi.

"Ben seni engellemedim mi? Hâlâ neden arıyorsun?"

"Kızım, insan hiç babasını engeller mi? O nasıl söz?"

Küçümser bir gülüş sunmak isterdi ama bunu bile yapmak içinden gelmedi. "Ne istiyorsun, Burhan Bey? Direkt konuya gel, sana ayıracak vaktim yok."

Kısa bir an için sessizleşti. "Şey için aramıştım..." dedi en sonunda. "Babaanneden kalan ev için bir alıcı var. Çok yüksek bir meblağ veriyor be kızım. Sana söz, paranın çoğu senin olacak, elimi bile sürmeyeceğim. İnat etme, gel satalım şu evi."

Bazen uzun uzun düşünür, babaannesi gibi bir kadının oğlunun nasıl böyle bir adam olabileceği konusunda hayret ederdi. Ev satılsa dahi o adama zerre para düşmeyecekti ki Melike bunu asla yapmayacak, o hayatta olduğu sürece babaannesinin elinin değdiği tüm taşlar orada duracaktı.

Ölüm sadece yüzleri siliyordu, anıları değil.

Bu dünya ise Melike için üç kişiden ibaretti: Babaanne, Ayperi ve Şeyma.

Söyecekti ama dilini ısırarak cümlelerini yuttu. Teorik olarak babasıydı ve bazı şeyleri hayatından silip atmak kolay olmuyordu. "Yazık sana," dedi yüzüne tükürür gibi. "Babaannem senin gibi bir evladı hak etmedi ama sen şu an yaşadığın rezil hayatı fazlasıyla hak ediyorsun. Bir daha beni sakın o ev için arama. Ben hayatta olduğum sürece oraya kimse el süremeyecek. Bir daha bana sakın *kızım*, deme. Ağzına yakışmıyor."

Ninova

Telefonu kapatmış, zerre düşünmeden, numarayı engelleyerek arama kaydından silmişti. Bunu hayatına da yapmak isterdi ama bazı şeyler elinde olmuyor, kadere kalın harflerle yazılıyordu. Sövmeden yaptığı bu konuşma sinirlerini son noktaya getirmek için yeterliydi.

"Senin gibi babanın ayağına sıçayım!" Telefonu sutyeninin yanına savurdu. "Kızımmış!" Hayretle soludu. "Keşke anne ve baba olmak için önce akıl sağlığı testi yaptırabilseler. O zaman ülkece muasır medeniyetler seviyesine çıkardık. Vasıfsız herif! Sana değil, babaanneme üzülüyorum. Yazık ki senin gibi bir çocuğu var. Kadını mezarında ters döndürdün. Dirisine saygın yoktu, bari ölüsüne saygın olsun, gereksiz!"

Perde arkasından yükselen kalın bir boğaz temizleme sesi vardı. Erkek olabileceğini düşündü Melike ama emin olamadı. "Kusura bakmayın." Kendini toparlamaya çalışıyordu. "Biraz ses yaptım ama insanın hayatında *baba* diye bir yürek kanseri olunca yükselmemesi imkânsızlaşıyor. Adam aramış, yüzsüz gibi *evi satalım*, diyor. Lan, bu kadın senin annen, annen! Biraz saygın olsun. Anne olacak o kadın bundan daha iyi valla. En azından aramıyor, aramadığı için moralim de bozulmuyor. Bu virüs gibi ya! Ayda bir tat kaçırıyor! Babaannem bunu doğuracağına taş doğursaymış, daha iyiymiş. Hep derdi zaten. Bu babam olacak adamı ilk bok sanmış da tuvalete gitmiş. Meğer doğumu başlamış. O gün bunu tuvalete bırakıp üzerine bir kova su dökse şu an tüm dertlerimiz yok olacaktı. Perde arkasında hareketlenme hissediyordu. Sanki yatakta her kim varsa konum değiştirmiş, ya dikleşmiş ya da geri yatmıştı. Yorgan ve çarşaf hışırtılarını duyabiliyordu.

Dudakları büzülürken omuzları düştü. "O evi satamam, anlamıyorlar. Beni babaannem büyüttü." Bakışları perdedeydi. "Annenle baban bile yüzüne bakmayıp, seni kapı dışarı atarken elinden tutan insana sırtını çevirebilir misin? Sen söyle." Canı sıkılıyor, her şey üst üste geliyordu. Bir yerden sonra tamamen kendi kendine konuşmaya başlamıştı. Eli göğsüne değdi. "Beni kurşuna dizseler dahi o evi satmam! Beni büyüten kadının son anısına da saygısızlık edecek değilim. Zaten o Poyraz şerefsizi yüzünden ses kayıt cihazım kırıldı. Nenemin son sesi de gitti."

Dudakları istemsizce bükülmüştü. Hiçbir şeyi kontrol edemediğini hissettiği şu günlerde her şey üst üste geliyordu. Poyraz Eraslan'a olan öfkesi bir ömür dinmeyecekti. Temennisi banyo yaparken götünü soğuk fayansa sürmesinden yanaydı.

"O göt lalesini daha çok dövmediğim için o kadar pişmanım ki... Elime verseler bir kaşık suda boğarım. Görüp görebileceğin en putperest puşt! Şerefsi-" Kelimelerini yutmasına neden olan şey aralarındaki perde üzerinden fırlatılan ve kafasına denk gelen plastik bardaktı. "Lan!" dedi şaşkınlıkla. "Ne oluyor?"

Perde arkasından kalın bir öksürük sesi daha yükseldi. Anlaşılan diğer taraf Melike'nin sesinden şikâyetçiydi.

"Yalnız ayıp oluyor, ha," dedi huysuzca. "Madem sesimden rahatsızsın, şunu açıp *susar mısın biraz*, desene. Çanakkale Savaşı'nda mıyız sanki? Cepheden cepheye gülle atar gibi ne kafama bardak atıyorsun?" Bardağı diğer tarafa geri savurdu. "Al, konuşmuyorum daha. İki dert dökmeye de gelmiyor!"

Sırtını perdeye dönmüş, başını yastığına gömerek yalnızlığına geri dönmüştü. Sosyal medya turu yapmak ne denli mantıklıydı, bilemiyordu ama şu an için başka seçeneği yoktu. Sahte hesaplarından malum gönderisine gelen birkaç yoruma denk düşmüş, hırsla cevap vermeden edememişti.

Neymiş efendim, bu video bir kurguymuş. Aksi kanıtlanırsa *twerk* yaparken video atarmış. Kafa göz yarmış, saçları yolunmuştu. Asıl bunlara *kurgu*, diyen çarpılırdı. Bir doksan adamı, bir altmış boyuyla yerle bir etmeye çalışmıştı. Emeğine hakareti asla kabul edemeyecekti!

Ama yorumlar o kadar çoktu ki hangi birine cevap vereceğini bilemiyordu. Çaresizce sosyal medya hesaplarından çıktı. Bu saatlerde kızlarla dizi izler, kavga eder, yemek yerdi. Daha ilk günden onları özlediğini hissediyordu. Derin bir soluk verirken gruplarına girmiş, o ameliyattan sağ çıkarsa evdeki can güvenliğini sağlama almak için gerekli mesajı yazmıştı.

Melike: *"Öfkesini yenenler, insanların suçunu bağışlayanlar da cennetliktir. Allah iyilik edenleri sever."*

Hayırlı cumalar, mümin kardeşlerim.

Şemo: *Bugün perşembe, salak.*

Melike: *Mümine her gün cumadır, kardeşim. Affedici olalım.*

Pero: *Sana da hayırlı cumalar, Melikeciğim.*

Melike: *Sağ ol, Peroş'um. Allah, affedeni sever. Affedici olalım.*

Şemo: *Olmuyorum.*

Melike: *Allah, affedenleri aziz kılar. Affedelim.*

Şemo: *Engel yemek istemiyorsan sus, Melike!*

Melike: *Cani karı...*

Pero: *Evi temizlemeye başladın mı?*

Hastane odasına bakarken dertli bir nefes verdi. Onlara yalan söylemek, durumunu saklamak istemiyordu ama yıllarca peşinde koşmuş, her belada arkasını toplamışlardı. Daha fazla yük olmak istemiyordu. Onların bunu hissetmediğini biliyordu ama içindeki kimsesiz ruhun ezilmesine de engel olamıyordu.

Melike: *Hayır.*

Yarın başlayacağım.

Ninova

Ah, ne güzel şey affetmek.

Şemo: *Mümkünse evi temizlerken kafanı çamaşır suyu dolu kovaya sok ve beyaz ışığı görene kadar çıkarma.*

Belki o ameliyattan sağ çıkamaz, geri dönemez korkusuyla yaptığı itirafın bu denli can sağlığını riske atacağını bilse ağzını dahi açmazdı. Kanser değil ama gönlünün sultanı tarafından öldürülmek üzereydi.

Pero: *Ömer ses kayıt cihazını tamir ettirmiş. Almaya gidiyorum.*

Yattığı yerden kalkmış, heyecanla dikleşmişti. Rezil bir hal alan gününü renklendirecek tek haber buydu.

Melike: *Yeminle mi kız?*

Affetmek, erdemdir.

Pero: *Daha gözümle görmedim. Duruma göre rapor sunarım sana. Beklemede kal.*

Sesli sevinme isteğine engel olamadı. "İşte bu!" derken telefonu hevesle göğsüne yaslamıştı. "Allah'ım, çok teşekkür ederim. Canım enişte, sana güvenmekte o kadar haklıymışım ki bir an olsun beni yanıltmadın. Adam adam, adamın dibi!"

Hızla bir mesaj daha yazarken saatler sonra yüzü ilk defa gülüyordu. Aslında onu mutlu etmek işte sadece bu kadar kolaydı. Bir ilgi, bir kayıp anı ve tek bir gülücük.

Melike: *Bundan gayrı Ömer enişte hayran sayfası başkanı benim.*

Laf.edeni vururum.

Affetmek, en güzel tepkidir.

Pero: *Sanki önceden neydin?* 😉

Şemo: *Sen Ömer'le misin Ayperi? Ayrıca affetmiyorum, Melike.*

Pero: *Evet. Yemeğe bekleme. Geç kalmam, merak etme.*

Melike: *Adamı terslersen sana karşı olan tüm haklarım götünden gelsin.*

Hodri meydan!

Ah, ne güzel, ne güzel affetmek.

Pero: *Of...*

Şemo: *Asıl benim eşarbımın hakkı senin orandan gelsin, Melike. Affetmiyorum.*

Melike: *Ömer enişte candır.*

Affetmek ise cana can katar.

Affedelim.

Cevap beklemeden telefon elinden kucağına düşmüştü zira kafasını gelen bir plastik bardak daha vardı. Şaşkınlıkla perdenin arkasına baktı. Yan komşusu söylediklerinden daha huysuz olmalıydı. Bu defa da mesaj bildirim seslerinden rahatsız olduğuna emindi ama sormadan edemedi.

Nirvana

"Lan, yine ne oldu? Derdin ne senin?"

Cevap, hırıltılı bir öksürük oldu.

"Ne, hö hö hö yapıp, kafama bardak atıp duruyorsun?" Hızla ayağa kalkmış, ayaklarına terlik giyme gereksinimi duymadan yalınayak perdeye yerlemişti. Pembe pijaması fazlasıyla büyüktü. Paçaları yere değiyor, kolları ellerinin üzerine dökülüyordu. Kendi paçalarına takıldı ama kısa sürede toparladı. Perdeyi kavrayıp tek hamlede açtı. "Ne diyeceksen adamakıllı söyle."

Söyleyemedi.

Perdeyi açtığı an şeytan görmüş gibi irkilmiş, gözleri yuvalarında bürümüştü. Burada bir hasta yoktu. Mesele şuydu ki burada yabancı biri de yoktu. Yatağın üstünde oturan adamı, siyah saçlarını, esmer tenini, koyu kahve gözlerini ve kaşındaki yarığı çok net hatırlıyordu Melike. Giydiği yeşil hastane pijaması içinde ona bakan kişi karakolda gördüğü, onu azarlayan ve bir daha karşısına çıkarsa başına bela olacağını iddia eden komiserden başkası değildi.

Ne demişti adına Ömer?

Yavuz...

Yavuz denen bu adam da en az Melike kadar şaşkındı. Elinde bisküvi paketi varken perdenin aniden açılmasını beklemiyor olmalı ki öylece kalmıştı. Anı özetleyecek sayısız cümle vardı ama Melike'nin dudaklarından sadece bir kelime dökülebildi:

"Ha siktir!"

Hayatı sık sık sorgulardım ama son aylarımı sorgulamayı bırakalı birkaç gün oluyordu. Zira düşündükçe işin içinden çıkamıyor, işin içinden çıkamadıkça daha çok o işin içine battığımı hissediyordum. Mesela şu an içinde bulunduğum konumu da sorgulamıyordum zira hiçbir amaca hizmet etmiyordu.

Ömer'le birlikte Melike'yi karakoldan toplamaya gittiğimizde gördüğüm ve adının Emir olduğunu öğrendiğim gençle saçma bir araba yolculuğundaydım. Ömer'le aynı birimden olduklarına emin olsam da durumumuza anlam veremiyordum.

Ömer Seyirhan *ben gelirim*, dememi umursamamış, söylediği gibi saat tam yedide durağa gelmişti. Kelimelerimi tüketiyordu. Arabaya bindiğimde arka koltuktan uzanan ve bana sırıtan kişi ise tamamen bir sürprizdi. Bir yere gitmesi gerekiyormuş ama arabası bu sıralar sanayideymiş. Her nereye gidiyorsak yol üstünde olduğu için onu da bırakacaktık.

Pek de umurumda değildi. Hatta işime gelirdi. Ömer'le yalnız kalmak gerilim sebebi değil, bilakis etki alanı yüzünden saçmalama nedenimdi. Yanımızda bir başkasının olmasını daima tercih ederdim. Ama bu kişinin, onun işyerinden biri olması can sıkıcı noktaydı. Zaten Çaycı Necip yüzünden tüm emniyete yeterince madara olmuşken bir de Emir denen bu beyefendinin dağıtacağı yalan yanlış dedikoduyla uğraşacağımı hissediyordum.

Dakikalardır sessizce ilerliyorduk. Her zamanki gibi yolları izlemek makuldü. Sahilde bir yere gidiyor olmalıydık. Yollar tanıdıktı ama güzergâhı çıkaramıyordum.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi Emir dakikalar sonra. Kafasını iki koltuğun arasından uzattı.

Ömer gerekli cevabı verip, "Hayır," dedi.

Emir'in üzerinde etkili olduğunu söyleyemezdim. "Amirim." Kafasını biraz daha uzatarak, "Kusura bakmayın ama daha fazla sessiz kalamayacağım," derken bana döndüğünü hissettiğimde göz ucuyla baktım. "Hanımefendi yenge, adınız nedir?"

Hanımefendi yenge, derken?

"Emir!" dedi Ömer anında. "Biz seninle iki saat önce ne konuştuk, koçum? Ne dedim de aldım ben seni bu arabaya, ha?"

Ama emir yine ciddiye almamıştı. Zannımca Ömer Seyirhan amirlik otoritesini yeniden gözden geçirmeliydi. "Adınızın Ayperi olduğunu duydum, doğru mu?"

"Emir!" diye yükseldi Ömer. Sesinde bariz bir uyarı vardı. *Sus*, diyordu. *Yoksa sonun iyi olmayacak, sus!*

Ne *evet* ne de *hayır* demiştim. Bunu bir *evet* olarak kabul eden Emir keyifle gülerek geriledi. "Anlaşılan doğru. Amirim işyerinde uyurken ara ara adınızı sayıklıyor. Oradan hâkimim ben size."

Bakışlarım Ömer'e döndü. Sanki bana o kadar çok şey söyleyen adam o değil gibi kalakalmıştı. Bana kaçamak bir bakış atmış, yeşiller bu defa hızla kaçmıştı. Utanmış mıydı? İmkânsızdı!

Ilımlı olmaya çalışıyordu ama sesindeki siniri hissedebiliyordum. "Emir, son uyarım. Sus, koçum."

Susmadı. "Geçen emniyete geldiğinizde tanışmıştık, hatırlıyor musunuz?"

Mırıltıyla onayladım. O güne dair hiçbir şeyi hatırlamak istemesem de maalesef mümkün değildi. Yırtılan elbisemin özgüvenimde bıraktığı hasar için Hacer Hanım'dan bir seans daha almam gerekiyordu. Arada bu anın utancıyla gece uykularımdan uyanıyor, başımı yastık altına gömüyordum.

Emir heyecanla konuşmayı sürdürüyordu. "Bizim ekipte sizinle yakından tanışma şerefine erişen tek kişi benim. Heyecanımı mazur görün lütfen."

Neydim ben? İngiltere Kraliçesi mi? Heyecanlanmasını gerektirecek bir şey yoktu ama söylenenler beni tek bir sonuca götürüyordu. *Emniyetteki sanan, sandığından daha büyük, Ayperi.* Ömer'in sesinde ve nefesinde derin öfkeler barınıyordu ama sabırlı adamdı. Yine en nezih şekilde uyarmayı tercih etmişti. "Emir, tek kelime daha edersen arabayı durdurmadan seni dışarı atarım."

Oysa Emir'in sülalesi rahattı. *Ya, bırak bu işleri*, der gibi güldü. "Amirim hep böyledir ya. Bir anlamsız siniri var ki sormayın." Yeniden bana döndü. "Bu arada, sen nerelisin, yenge?"

Ömer'in sinirli olduğunu düşünenler benimle henüz tanışmayanlardı. "Bir daha bana *yenge*, dersen Ömer'den önce seni arabadan ben atarım."

Son derece net ve soğuktum. Arabanın içine kurulan ölüm sessizliği umurumda değildi. Ömer'in dikiz aynasından Emir'e *aldın mı cevabını*, der gibi kaşlarını kaldırdığını görebiliyordum.

"Pardon, yenge," dedi Emir ama aynadan ona dönen ters bakışlarımla anında toparlandı. "Yani pardon, Ayperi Hanım."

"Önemli değil." Sert çıktığım anlarda insanları kırdığımı hisseden parçamı gömeli uzun zaman oluyordu ama Emir denen bu çocuğa anlamsızca kısınmıştım, kıyamadım. "Trabzonluyum," diyerek bir önceki sorusunu cevaplama ihtiyacı hissettim.

Ömer daha fazla dayanamamış, radyoyu açmıştı. Bu denli sabretmesi bile mucizeydi. Allah'tan bu defa bana laf sokan bir şarkı yoktu. Şarkılar biraz da terk edilen sevgilileri taşlayacaktı.

Emir'i susturmaya radyo bile yetmemiş, aldığı cevapla yeniden başını aradan uzatmıştı. "Öyle mi? Ben de Samsunluyum. Memleketli sayılırız."

Onu susturmanın bir yolu yok gibiydi. Çaresizce muhabbetini devam ettirdim. "Öyle mi? Neresinden?"

"Bafra!" Memleketi konusunda bir hayli gururlu olmalı ki omuzları kabardı. "Nasıl özledim var ya memleketimi... Burnumda tütüyor. Hele de annemin karalahana sarması." Lezzetini hayal etmek bile dudaklarını dişlemesi için yeterli gelmiş olmalıydı. "Nasıl özledim var ya! Siz karalahana sarmasını bilir misiniz Ayperi Hanım?"

Bu konuda kendimden emindim. "Bilirim."

Emir aldığı cevaptan memnun kalmıştı. "Sizden o enerjiyi almıştım zaten. Artık bir gün yaparsınız, yeriz."

Bakarız, diyerek başımdan atma niyetindeydim ama Ömer yine beklenmedik bir şekilde yükselmişti. Emir'in aramızdan uzanan başını sargılı bileğiyle geri itelerken fazlasıyla sert ve netti. "Niye sana karalahana saracakmış, lan? Sen kimsin?"

Ben şaşkındım ama Şeyma'nın azarları Melike için neyse Ömer'in yükselişi de Emir için aynı etkide olmalıydı. "Yeriz diye dedim, amirim. Niye hemen kızıyorsunuz? Tamam, yemeyiz o zaman."

Dişlerini sıktığını kasılan çene kemiklerinden anlayabiliyordum. "Ben sana yedireceğim karalahana, bekle sen."

"Ya, siz bu amirimin sinirli hallerine bakıp korkmayın, Ayperi Hanım. Özünde jelibon gibi bir adamdır. Zaten sizin için deli divane." Güzel bir şey söylediğini düşünen Emir, torununun mürüvvetini gören dedeler gibi Ömer'i izliyordu. "Görevlerden sonra dinlenmeden size koşuyor. Uyuyor, sizi sayıklıyor. Kafa yarma konusunda da size helal olsun. Doğrusu büyük takdirimi kazandınız. Ömer amirime *kurşun geçirmez*, derler ama anlaşılan sizin elinizden kaçamamış. Tebrik ede-"

Araba ani bir frenle durduğunda kemerim takılı olduğu için şanslıydım. Ama arkadaki Emir âdeta ayran şişesi gibi çalkalanmıştı. Ömer'in öfkeli bakışlarının arkaya döndüğünü görebiliyordum. "İn lan aşağıya!" dedi sinirle. "Çık, git şu arabadan!" Son cümlede bağırmış, kendine daha fazla engel olamamıştı.

O kadar lafı yiyen Emir değilmiş gibi dikleşmiş, etrafına bakınmıştı. "Daha gelmemişiz, amirim."

Ömer'in bakışları cevap için yeterliydi. Tüm bedeniyle arkasına dönerken çenesi seğiriyor, ince bir çizgi halini alan dudaklarını sıkıyordu. Emir yapılan tüm sesli uyarıları geri plana atmıştı ama bu bakışa karşı koyamamış, usulca toparlanmıştı. "İneyim ben o zaman." Kapıyı açmış, inmeden son bir tatlılık yapmayı denemişti. "Acil bir şey olursa ben sizi ararım, amirim."

"Arama, Emir. Biri kırk altı yerinden kurşunlanmadığı ya da Pablo Escobar gibi bir suçlu yakalanmadığı sürece beni arama. Bu gece bende engellisin."

"Peki, amirim. Acil bir şey olursa telsizden ulaşmayı denerim."

"Emir, kapa şu kapıyı!"

Kapı kapandığı an gaza basmış, hızla uzaklaşmıştı. Arabayı durduruşu kadar ilerlemesi de aniydi. İleri geri savrulurken, kemerimi kavrayarak kendimi güvende hissetmeye çalışıyordum ama iyi araba sürüyordu, farkındaydım. Asla sarsmıyor, tüm kurallara uyuyordu.

Duyduklarımı tahmin etmek zor değildi ama bir başkasından duymak [illegible] hissetmeme neden olmuş, anlamsızca yine utandırmıştı. Uyurken [illegible] mi sayıklıyordu? Radyodan yükselen tek ses şiddetli bir reklamdı.

"Keyfine bak, Medyamark, Medyamark!"

"Sen ona bakma," dedi birkaç dakika sonra. "Mütemadiyen saçmalar."

Göz ucuyla bakmaya çalıştım. İki eliyle direksiyonu kavramış, ciddi[illegible] önüne bakıyordu. Oysa daima tek elle sürer, yüzünde rahat bir ifade [illegible]du. Gerilmiş miydi? Neyden? Belki de utanmıştı. Oysa utanması yer[illegible]di. Bunların hepsini zaten bana söyleyen oydu. Garip olan söyledikleri [illegible], utanma gibi bir özelliğinin olduğunu bilmekti.

"Utandın mı sen?"

Anında cevap verip, "Utandım tabii," dedi. "Bunları daha ben söyle[illegible]memişim, o ne diye söylüyor? Kaç yaşma gelmiş adamız. İte bak, sanki [illegible] hissettiklerimi söyleyemiyormuşum gibi gelmiş benim işime burnunu [illegible]okuyor!"

Mahcubiyeti bile netti. Adamın içindekileri saklamak gibi bir özelliği [illegible]sla yoktu ve bu sayede tüm olayları bu noktaya getirmişti. Sessizce önüme [illegible]döndüm. Soracağım her sorunun, söyleyeceğim her kelimenin bana döne[illegible]ceğini ve başımı ağrıtacağını hissediyordum.

"Söyle kendisine, bana *yenge*, demesin."

"Mantıklı konuştuğu tek şey oydu. Bırak, desin."

Ters bir bakışla karşılık vermek istesem de elimi alnıma atıp şimdiden [illegible]ağrıyan şakaklarımı ovuşturmaktan öteye geçemedim. Emniyette ar[illegible]kamdan neler söylendiğini bilmek bile istemiyordum. Birkaç dakika sonra [illegible]araba durmuş, beni bu anlamsız sessizlikten kurtarmıştı. Nereye geldiğimizi [illegible]anlamaya çalışırken kemerimi çözdüm.

"Geldik." Benden önce arabadan indiğinde hızla uyum sağladım. Sahile, seyyar bir köfte satıcısının tatlı dükkânının önündeydik. Küçük tabureler, ışıklarla aydınlattığı arabası ve alçak masalara eğilerek yemeklerini yemeye çalışan insanlar vardı. Işıklarla sarmalanmış arabanın üzerindeki Akçaabat Köfte yazısını görmek gülümsemem için yeterliydi. Emir misali *memleketim*, diye yükselmek üzereydim.

Buralarda gezmiş ama bu mekâna hiç uğramamıştım. Belki de gündüz görmüş, gece bu denli hoş görünen bir mekân olduğunu fark etmemiştim. Sol köşedeki boş masaya ilerlerken başımızın üzerini çevreleyen renkli ışıklara bakıyor, boğazın yakamozlarıyla nasıl hayranlık ötesi bir görüntü oluşturduklarını izliyordum. Mekân sahibi yedi adet küçük masa ve sandalye attığı alanın etrafına dört demir direk sabitlemiş, ışıkları bu şekilde bir yıldız gibi üzerimize yağdırmıştı.

Çantamı minik masaya bırakırken tabureye çöktüm. "Kabul, mekân seçimi konusunda oldukça başarılısın, Seyirhan."

Tam karşıma kuruldu. "İzninle bunu bir iltifat olarak alıyorum."

Mekânın etkisinden olsa gerek gülüşümü bozmadım. "Bu güzel mekân hatırına bir şey söylemeyeceğim. Nasıl istersen öyle alabilirsin. İster itiraf ister iltifat." Yan masaya bırakılan bir tabak dolusu köfteye hayranlıkla bakıyordum. Saatlerdir bir şey yememiştim ve karnım guruldamaya, açlık tarafından tırmalanmaya başlamıştı.

"Gözlerini şu denli ışıldatan şey bir köfte mi yani?" Başını umutsuzca iki yana salladı.

İstemsizce güldüm. Kaçırdığı çok önemli bir detay vardı. "Bir köfte değil, Akçaabat köfte."

Bu ciddi uyarıma aynı şekilde karşılık verdi. "Özür dilerim, Akçaabat köfte."

Çenem dikti. Başımızın üzerindeki rengârenk ışıklardan bizim payımıza düşen, kırmızı ve yeşil olanlardı. Gözlerindeki yeşile değen kırmızılar, ormanlar kadar güzel ama ateş kadar yakıcı ve tehlikeliydi. Bu tehlike onun için miydi yoksa benim için mi?

Onun gözlerinde korku yok, Ayperi. Sen kendine bak. Sen dön, bir aynaya bak.

"Mekân güzelmiş ama bakalım köftesi de güzel mi? Akçaabat köfteyi herkes yapamaz. Bir Akçaabatlı olarak biz de yediğimiz her köfteyi beğenmeyiz, haberin olsun." Tebessümümü azaltmaya çalıştım ama zordu. Yukarı kıvrılıyordu dudaklarım. Zihnime düşen yine ona ait bir sözdü.

Ayperi, bana bir kere güler misin?

"İddiam büyük," dedi keyifle. "Böyle diyeceğini tahmin ettiğim için seni İstanbul'un en güzel köftecisine getirdim." Gözlerinin küçük bir an yanağımdaki çukurlara değdiğinin farkındaydım. Sürekli oraya düşüyordu. Oysa orası saklanan acılarla, gözyaşlarıyla doluydu.

"Yalnız ben öyle her şeyi sevmem. İstanbul'un en iyisi falan fazla iddialı söylemler."

Huzurlu gülüşü büyürken gözlerimden kopmadı. "Seversin," dedi derin derin. "Sevdiririz. Sen önce bir dene, daha sonra karar verirsin. Önyargılı olmamak lazım."

Bahsettiği köfte değildi. Her cümlesinde bir ima, korkularıma dair bir not saklıydı. Fark ediyor ama yüzleşmek istemiyordum. Anlamak ağır geliyordu. Ona dair öğrendiğim şeyler ise her şeyi daha da ağırlaştırıyordu. Adımı sayıklaması, operasyondan çıkıp yorgunluğuna rağmen bana gelmesi ve gözlerindeki derin bakış altında eziliyordum.

"Vay, Ömer'im!" diyen bir ses bakışlarını benden koparmasına neden oldu. Hızla ayağa kalkmış, kollarını ona doğru açan adama sarılmıştı. Ak sakalları, minik göbeği ve tatlı bir siması olan adamın boyu uzun, bedeni iriydi. Üzerindeki önlük ise burada çalıştığını ya da buranın sahibi olduğunu gösteriyordu.

Ömer tüm esnafla arası iyi olan erkek kanalına geçmiş, bu kucaklayışa samimiyetle karşılık vermişti. İstanbul'da onun tanımadığı bir esnafa denk düşmek gittikçe zorlaşıyordu. Ayrıldıklarında adam Ömer'in sırtına sertçe vurmuş, bundan keyif alarak büyük bir kahkaha atmıştı.

"Ne zamandır yoksun, amirim. Özlettin kendini."

Samimi bir abi kardeş ilişkisi içindeydiler. Ömer mahcup bir gülüş sundu. "İş, güç be Cihangir Usta, fırsat olmadı bu tarafa geçmeye."

Bakışlarıyla küçümsemişti Cihangir Usta. "Hadi be, kimi kandırıyorsun sen? Senin iş güç hiç bitmez zaten. Geçen gün arabanla şuradan geçip gittin de bir korna bile çalmadın."

"Usta, suçlu kovalıyordum. El insaf, ha!"

Ama usta yine ikna olmamıştı. "Bırak bu işleri amir, bırak." Ömer'in sırtına dostane bir tokat daha atıp kendine çekmiş, söylediği her şeyin keyiflenmek adına birer şaka olduğunu belli etmişti. Babacan bakışları bana döndüğünde şaşırmamış, yabancılık çekmeden aynı gülüşünü sunmuştu. "Hoş geldin, güzel kızım."

Gülümsedim. "Hoş bulduk." İkisi de ayaktayken taburenin aşağıda olması nedeniyle fazla küçük kalmıştım. Ayağa kalkma gereksinimi hissettirmiştim.

"Ben, Cihangir Usta." Gülüşü kendi kadar sıcak, başımızın üzerindeki ışıklar kadar aydınlıktı. "Buranın sahibiyim."

Kendime dair verebileceğim bir vasıf yoktu. "Ben de Ayperi," dedim sadece. "Çok memnun oldum."

Üzerinde bu önlüğü görmesem buranın sahibi olduğuna asla inanmayacağım bir adamdı. Saçları özenle taranmıştı, kirli sakalları ve kıyafetleri tertemizdi. Entelektüel bir yanı var gibiydi. Mesela üzerinden önlüğü çıkarıp boğazına fular, gözlerine gözlük takmak absürt olmaz, eline alacağı şiir kitabıyla asla yadırganmazdı.

Bakışları bendeydi. "Ay gibi güzel olan peri," dedi ağır ağır. Gözlerimde her ne gördüyse gülüşü büyümüş, Ömer'e dönmüştü. "Gerçekten öyleymiş."

Ömer sadece tebessüm etti. Ben olduğum yerde kaldım. Denizin bir ucunda hapsolan Kız Kulesi'ni görebiliyordum. Herkese uzak, bana o an

Ninova

için daha da yakındı. Ay ışığı, Kız Kulesi'ni aydınlatıyor ama denize sadece yakamozu değiyordu.

Sessizliği bölen Cihangir Usta oldu. Ömer'in omzunu ovuştururken adımları geriledi. "Siz oturun, ben köftelerinizi hemen hazırlıyorum. Amirin menü standart. Sen nasıl istersin, kızım? Tabak mı olsun ekmek içi mi?"

Tabureme geri çökerken tatlı bir gülüş sundum. "Tabak olsun."

"Başım üstüne."

Adımları gerilemiş, rengârenk lambalarla donatılmış arabasına yönelmişti. Karşıma oturan Ömer o an için sessizdi. Susmak istedim ama olmadı. "Adama benden mi bahsettin?"

Masaların arasında dolaşarak, çay servisi yapan elemanın tepsisinden bize birer çay alırken utanç duygusundan sıyrılmış, yeniden özüne dönmüştü. "Ya ne yapsaydım? Beni adamakıllı dinleyen tek kişi o."

Elim alnımdaydı. "Şaka gibisin, Ömer."

Umursamadı. "Çayını soğutma, güzelim, sen sıcak içiyorsun. Hemen iç."

"Allah'ım, sen bana sabır ver," dedim huysuzca. Bugün ona dair tüm kotamı doldurmuştum. Daha fazla itiraf duymak istemiyordum. Benden kaçmasını diliyorken herkese benden bu denli bahsetmiş olması vicdanımı yaralıyordu. "Sen de bana şu ses kayıt cihazını ver."

Klasik Ömer yine, "Cık," dedi. Keyifle çayını höpürdetiyordu. "Yemekten sonra veririm."

"Saçmalama da ver şunu. Zaten buraya kadar gelmişim, nereye kaçabilirim?"

Bir kaşı havalandı. "Kaçtığını kabul ediyorsun yani?"

Bu defa gözlerimi kaçırmamış, sadece elimi aramızda uzatarak sessizce isteğim konusunda kararlı olduğumu belli etmiştim. Kaçıyordum, evet. Biraz da o yardımcı olamaz mıydı? Onu kırmak istemiyordum. Parmaklarım cihazı vermesi için ileri geri kapandı.

Mesajım netti. Gözlerimdeki kararlılığı görmüş olmalıydı. Parkasının cebinden çıkardığı ses kayıt cihazını elime bırakırken gözlerimden kopmamıştı. Sıcak parmak uçları avuçiçime değdi. Bu sıcaklık, soğuk ellerim için bıçak kesiğinden farksızdı.

Saniyeler içinde elini geri çekerken, "Yine üşümüşsün," dedi. "Neden eldiven takmıyorsun?"

Kayıt cihazını kontrol ediyordum. En son gördüğümde paramparça olmuştu ama şu an yenilenmiş gibi parlıyordu. Onun gibi, "Cık," dedim. "Dokunduğum şeyi hissetmediğimde huzursuz oluyorum." Cihazı

gamızda kaldırdım. "Bunun için teşekkür ederim. Melike adına da kendi adıma da. Onun için çok önemliydi."

Denizden yükselen yumuşak dalgalar gibiydi gülüşü. "Önemli değil, güzelim. Ben bir şey yapmadım zaten. Arkadaşlar halletti. Ama asıl mesele şu. Babaannesinin sesi hâlâ orada mı bir kontrol et istersen."

Haklıydı. Cihazı kurcalıyor, düğmelerine aralıksız basarak açmaya çalışıyordum ama bir türlü açılmıyor, ışıkları yanmıyordu. Melike adına olan mutluluğum ağır bir darbe alırken çaresiz bakışlarım Ömer'deydi.

"Ee, açılmıyor, Ömer."

"Ne demek açılmıyor?" Küçük bir şaşkınlıkla elini bana uzatmış, ses kayıt cihazını ona vermemi belirtmişti. "Ver bakayım."

Avuçiçine bıraktım. Ciddiyetle inceliyordu ama ben yeniden bozulması ihtimaliyle eziliyordum. Melike'ye yapıldığını söylemiştim. Aksi bir haberi vermek, onu daha da üzmekten başka bir işe yaramayacaktı. Tamir olduğuna emin olduktan sonra ona haber vermediğim için ölesiye pişman olduğum dakikalardaydım.

Ta ki cihazdan yükselen Melike'nin sesine kadar...

"Binlerce dansöz var!"

Heyecanla dikleştim ama devam eden kayıt tüm heyecanımı tokatlamak için yeterliydi. "Pero, kalk, sen de oyna! Sağa sola sallamayacaksan neye yarar o koca götün?"

Aman Tanrı'm! Benim ne işim vardı o kayıtta? Bahsettiği Pero'nun ben olmamasını, bir yansımayla konuşmasını umuyordum.

Ama tüm dileklerim gibi bu da hızla reddedilmiş, evren sert bir tokadı yüzüme indirmişti. "Melike, kalk gidelim şuradan," diyen çaresiz ses bana aitti. "Şeyma gelecek şimdi. Bak, bu defa elinde kalırız."

İstemesem de o anı anımsadım. Yaklaşık üç yıl önce Melike'nin babaannesi öldüğünde onu her gün barlardan topluyorduk. Bu kayıt o anlardan birine ait olmalıydı. Pek kıymetli arkadaşımın bunu hâlâ saklaması ise inanılır gibi değildi. Hızla ileri atılıp cihazı Ömer'in elinden almayı denedim.

"Ver şunu bana!"

Refleksleri hızlıydı. Saniyeler içinde gerilemiş, cihazı uzaklaştırmıştı. "Bir dur, Melike'nin babaannesinin sesini bulmamız lazım." Yalan söylüyordu zira kayıttan yükselen seslerle eğlendiğinin farkındaydım. Melike yine saçmalamaya başlamış, saçma şarkılar demeti sunuyordu.

Şeyma'nın sesinin ortama girişi ise her zamanki gibi ihtişamlıydı. "Melike, gel buraya!"

Melike'yi ilk gördüğüm yerde parçalayacaktım ama hedefim cihazı Ömer'in elinden almaktı. İleri atıldığımda yine gerilemiş, bir tuşa basarak sesi ilerletmişti.

"Ömer, ver şunu! Bak, sinirlenmeye başlıyorum."

Makuldü. "Güzelim, sen hep sinirlisin."

Cihazdan Melike'nin, "Ses, bir iki," diyen sesi yükseldi. "Bu bir istifa kaydıdır ama muhtemelen iki saat sonra vazgeçeceğim. Sikko amirimin verdiği bir haberi yapmak üzere geldiğim Kadıköy'den, haberi yapamadan geri döndüğümü bildiriyorum. Çünkü burada öyle bir haber yok, şerefsiz adam!"

O şeye ne bulduysa kaydetmesi inanılacak gibi değildi. Yeniden ileri atıldım. "Kızın özelini karıştırıyorsun şu an. Verir misin?"

Cihazı yeniden uzaklaştırdı. "Niye özelini karıştırayım? Babaannesinin sesini arıyoruz." Birkaç sesi daha hızla geçmiş, çok şükür Melike'nin konuşmasına izin vermemişti. Gelecek olandan fazlasıyla korkuyordum. Ömer'e olan sevgisinden uzun uzun bahsetmiş olabilirdi.

Birkaç sesi daha geçti. Ama Melike, "Babaanne!" diye bağırdığında o da ben de durmuş, dikkatle cihazı dinliyorduk.

"Ee, gızım!" dedi babaannesinin tatlı sesi.

Gülüyordu Melike. "Az önce söylediğini bir daha söyler misin lütfen?"

"Aman be gızım. Her bir şeyin bokunu çıkarıyon sen de ha."

Babaannenin sesini duymak, dudaklarımda buruk bir tebessümün oluşmasına neden olmuştu. Her kış hepimize atkı, patik örer, kutular dolusu erik, kiraz, mısır gönderirdi. *Yavrumu yalnız bırakmayın*, der, bizi de onun gibi bağrına basardı. Ölümünün Melike'de bıraktığı yıkımı ve boşluğu görebiliyordum. Onu tutan son el kırılmış gibi yerle bir olmuş, aylarca toparlanamamıştı.

"Bak, kayıt alıyorum, tam söyle!" diye uyardı Melike.

"Tamam. Başlattın mı? Diyom bak."

"De, babaanne, de. Şu an bile kayıttasın."

"Melike gızımın adını ben verdim çünkü sultandır, meliktir. Güzeldir, güzeller güzelidir. Onu üzenin Allah da belasını versin."

Gülmüştü Melike. "Ya, babaanne! Seni yemek istiyorum. Ne olur, bir kere sarılayım."

"Uzak dur, kemiklerimi ağrıtıyorsun."

Melike şen bir kahkaha attığında ses bitmiş, aramıza derin bir sessizlik kurulmuştu. Hüzne bulanmak istedim ama cihaz aniden diğer kayda geçtiğinde yeniden irkilmiş, elektrik yemiş gibi dikleşmiştim.

Tribünlerin yoğunluğunu duyabiliyordum. *"Ateşini yolla bana,"* diye bağıran devasa sesi de. *"Kor alevler içindeyim bilmesen de,"* diye bağıran ise Melike, ben, Hakan Peker ve bir stadyum dolusu erkekti.

Saniyeler içinde bu anı da hatırlama gafletinde bulundum ama Melike'nin tüm bunları neden kaydettiğini asla anlamayacak, idrak edemeyecektim. Vodafone Arena'da yapılan Beşiktaş maçlarından biriydi. Şeyma, ben ve Melike üçlüsü olarak oradaydık çünkü Melike, o dönemki sevgilisinin ünlü bir mankenin fotoğrafının altına yorum yaptığını görünce delirmiş, üstüne bir de adam hatasını kabul etmeyince, iyice zıvanadan çıkıp ayrılmıştı.

Yine de içi soğumamış olacak ki minik bir ders vermek adına çocuğun Beşiktaş maçına bilet almak için biriktirdiği para ve yeni yatmış aylık bursuyla üçümüze en ön taraflardan bilet almış, bizi sürükleyerek maça götürmüştü. Toplu yer korkumu yenmemin zirvesi bu olay olmuştu. Bir tabur erkekle aynı ortamda durup kusmamak, benim için mucizeydi.

Ama maç sırasında ortamın ambiyansından ya da yıllarca abimi izlemekten olsa gerek kendimi fazla kaptırmış, içimdeki holigana engel olamamıştım. Yıllarca tüm sülalemin beni Trabzonsporlu yapmaya çalışmasına rağmen inat etmiş, sadece bu inat için bir kere bile üzerime formasını geçirmemiştim. Fakat gizlice tüm maçlarını takip ederdim. İnadım bakiydi lakin Trabzonspor bir seçenek değil, zorunluluktu.

Ömer'in bana dönen bakışları heyecanla parlamış, dalgınlığından faydalanarak ses kayıt cihazını aniden elinden aldığımda tepki verememişti. Ama cihaz bir türlü kapanmıyor, tüm tuşlara bastığım halde ses devam ediyordu.

"Herkes bağırıyor zaten, siz niye bağırıyorsunuz, salaklar?" diye bağırıyordu Şeyma. Kendisi futboldan zerre anlamadığı için olaya yabancı kalmanın sinirini yaşıyordu.

Melike'yle çılgınlar gibi şarkıyı söylemeye devam ediyorduk. *"Daha, daha sokul bana!"* Bir alkış tufanı. *"Benim sana geldiğim gibi bana gelmesen de!"* Bir alkış tufanı daha.

"Maç izlemenin adabı budur, kızım. Bak Peroş'a, âdeta bir holigan!" diyen Melike'ydi. Arkada bağırmaya devam eden ise ben.

"Gel benim ol, sözlerim ol, gecelerim kalsın, gündüzlerim ol."

"Size uyup şuraya geldiğime inanamıyorum. Sen sevgilinden intikam alacaksın diye düştüğümüz hallere bak. Gebersem bir daha bir stadyuma adım atmam. Başım şişti. Resmen haram para. Ne kadar günaha giriyoruz şu an, farkında mısınız?" diye mızmızlanan Şeyma'yı susturamayınca cihazın sesini kısmayı denedim.

Arkadan, "Düşlerim ol, gülüşlerim ol," diye bağıran yine bendim.

"Nesi haram, lan? Böylelerine böyle yapacaksın ki akıllanıp bizden sonra hayatına giren hemcinslerimizi üzmesinler. Bir nevi kamu hizmeti gibi düşün bunu, Şemoş'um. Ayrıca Çarşı, alayına karşı!" diyen Melike saniyeler içinde bana katılmıştı. *"Gurbetlerden geriye dönüşlerim ol!"*

Sorsan hiçbirimiz Beşiktaşlı değildik ama ortaya çıkan şey inanılacak gibi değildi. Cihazı denize savurmak ve Melike'yi tüm bunları kayıt altına adlığı için dövmek üzereyken en sonunda kapamayı başarabilmiştim. Bunun için tüm tuşlara aynı anda basmam, cihazın sırtına okkalı bir tokat atmam gerekmişti.

"Bunu tamir ettiğine emin misin sen?" diye yükseldim ama gerginliğim tamamen cihazaydı. "Tuşuna basınca değil, sırtına vurunca kapanıyor!"

Umursamadı. "Türk işi tamir etmiştir," derken hayran bakışları yüzümde hatta gözlerimin en derinlerindeydi. "Beşiktaşlı mısın?"

Lanet cihazı hızla çantama sokuşturdum. "Tabii ki hayır. Takım tutmam ben. O maça öylesine gitmiştik."

"Gel seni Beşiktaşlı yapalım. Bu Çarşı ruhu boşuna harcanıyor."

Yüzüm ekşimişti. Çantamı kucağımda sabitlerken olabildiğince hoşnutsuz görünmeye çalışıyordum. "Rüyanda bile göremezsin, başkomiser. Tutsam Trabzonspor'u tutardım. O bile olmamışken Beşiktaş'ı asla tutmam."

Boynu bükülmüş, gülerken bir kaşı havalanmıştı. "Büyük konuştun. Ben de Ömer'sem sana o Beşiktaş formasını giydiririm."

Kendimden emin olduğum tek konu bu olabilirdi. "Büyük konuşmaya devam ediyorum, imkânsız."

"Hadi bakalım," dedi ama aksini göreceğine emin gibiydi.

Aynı şekilde karşılık verdim. "Hadi bakalım."

Cihangir Usta köfte dolu tabakla yanımızda belirmiş, inatlaşmamız bu sayede son bulmuştu. İkimizin köftesini tek tabakta getirmiş, yanına çeşitli mezeler eklemişti. Ömer'in her zamanki menüsü de tabak servisi olmalıydı. "Evet, siparişler geldi, gençler." Yandaki köfte karavanına bakmış, gizli bir şey söyleyecekmiş gibi hafiften bize doğru eğilmişti. "Size özel, hanımdan gizli bir iki köfte daha attım araya. Aman diyeyim çabuk yiyin, anlamasın Gül Ayşe. Biliyorsun, Ömer'im, canıma okur."

Güldü Ömer. "Merak etme, Cihangir Usta. O iş bizde."

Ömer'i destekleyeceğim nadir konulardan biriydi. *Sen o işi gerçekten bize bırak, usta ve yarım saat sonra gelip boş tabaklarını al.* Çünkü biliyordum. İkimiz yemek yerken ne o çekiniyordu ne de ben. Ne varsa yiyor, asla geri durmuyorduk.

Cihangir Usta tatlı tebessümlerinden birini sunmuştu. "Selam vermek için gelecekti yanınıza ama içerisi bugün çok yoğun. Siz kalkmadan bir görünün ona yoksa senin de canına okur, Ömer'im."

Bu kadar korkuttuğuna göre ters bir kadın olmalıydı Gül Ayşe Hanım ama eşi kadar cana yakın ve sıcak olduğuna emindim. Kendi aralarında ondan bahsediyor, gülüyor, eğleniyorlardı.

Ömer sözkonusuyken ayrı bir şey vardı. Yıllardır tanıdığım biri gibi sarsalıyor, yabancılık hissini yıkıyordu. Ona dair kim varsa onun gibi sıcak, cana yakın ve güler yüzlüydü. Sanki etrafına hep iyi insanları çekmiş, karanlıkla arasına bir duvar örmüş ve onu diğer tarafta bırakmış gibiydi.

Çünkü ona güveniyorsun, Ayperi. Onun güvendiği her şeye güven beslediğin gibi...

Cihangir Usta uzaklaşırken köfteden küçük bir lokma almış, içinden çıkamadığım düşüncelerimi köftenin tadıyla bastırmaya çalışmıştım. Bir noktada başarılı da olmuştum, köfte muazzam derecede lezzetliydi. Bir Akçabatlı olarak benden tam not almak üzereydi. Ömer yanımda ne denli rahatsa tek çatala iki köfte takarak yemeye çalışıyor, lezzetiyle kendinden geçiyordu.

Lokmasını yuttuğunda damağında yayılan lezzetten tatmin olmuş gibiydi. "Nasıl ama?" Bana bakıyor, fikirlerimi merak ediyordu. "İddia ettiğim kadar var, değil mi? Cihangir Usta bu işin ehlidir."

Köftemi küçük ekmek parçalarıyla yutmaya çalışıyordum. "İnkâr edemeyeceğim, oldukça başarılı." Tek çatala iki köfte daha taktığını gördüğümde ileri atıldım. "Ne yapıyorsun ya? Hepsini sen yedin. Sayalım, kişi başına ne kadar düşerse ayıralım."

İki erkek kardeşle büyümek bazı konularda hassasiyet kazandırıyordu. Yemek hakkımı abim ve Muzaffer'den korumak için tüm ortak yemeklerde Spartaküs gibi hakkım için savaşırdım. Erkeklerin midelerinde devasa bir delik olduğunu düşünüyordum. Yoksa erkek kardeşlerimin önüne gelen her şeyi tek lokmada yiyip ben çatalı uzatana kadar tabağı sıyırmalarının hiçbir imkânı yoktu. Ettiğimiz yoğun sofra kavgalarının sonunda annem her ne yapacaksa tabaklarımıza eşit şekilde dağıtma yöntemini bulmuştu. Köfte ise sayılır, salata ise ayrılır, kurabiye ise eşit dağıtılırdı.

Yüzü ekşidi. "Nurevşanlaştın, ha."

"Demek ki siz abilerin genel huyu bu. Hiç kız kardeşinde suç bulma." Göz ucuyla saymış, önüne dört köfte iteklemiştim. "Bunlar senin." Kalan beş köfteyi kendi önüme çektim.

Ağzı hâlâ yutamadığı köftelerle doluyken bu iddiamı esefle kınamıştı. Lokmasını yutmuş, çayından bir yudum almıştı. "Neden bende dört, sende beş tane var?"

"Az önce tek çatalla kırk köfte yuttuğun için olabilir mi?"

Kınamaya devam ediyordu. "Gerçek bir vicdansızsın." Umursamazca omuz kaldırdım. Köftelerimi yerken kendimden geçmekle meşguldüm. "Gül Ayşe bu köftenin tarifini Trabzonlu bir komşusundan almış." Kendi köftelerini yemeye devam ediyordu. "Sırrını sadece ona verdiğini söylüyor ki haklı, böylesini hiçbir yerde yemedim."

"O zaman bizim memlekete yolun düşmedi demektir. Bu da güzel ama bizim Ahmet Usta'da yapılan bir başkadır."

Arkasını dönmüş, bir porsiyon daha getirmelerini esnaf dilinden anlayan erkek karizmasıyla sadece tek bir el hareketiyle anlatmıştı. "Orada da yedim," diyordu bir yandan.

Şaşkınlıkla kaşlarım havalanmış, köftem dudaklarımın ucunda kalmıştı. "Nasıl yani? Akçaabat'a geldin mi?"

Ekmek diliminin içine köfte ve meze yerleştiriyor, bunu büyük bir ciddiyetle yapıyordu. "Evet ama küçüktüm. Yanlış hatırlamıyorsam on üç yaşında falandım. Annemlerin Artvin'de çok sevdikleri bir dostları var. Babam annemi kaçırdığında oraya gidip birkaç ay Artvin'de o arkadaşlarının yanında saklanmış. Babamla annem ziyaretlerine gittiklerinde bizi de götürmüştü. Dönüşte yol üstüne Akçaabat'a uğrayıp köfte yediğimizi hatırlıyorum. Ama şu yaşıma gelip hâlâ unutmadıysam demek ki doğru hatırlıyorum." Ekmek arası köftesinden büyük bir lokma almış, ağzı dolu dolu konuşmuştu. "Muazzam bir lezzetti."

Takıldığım nokta tüm anlattıkları içinde bambaşka bir yerdi. "Baban, anneni kaçırdı mı?"

Dünyanın en normal olayıymış gibi onayladı. "Teorik olarak kaçırmadı. Birlikte kaçtılar."

Şaşkınlığım mazur görülmeliydi. "Muğla'dan kaçıp Artvin'e mi geldiler?"

Ömer yine dünyanın en normal olayını anlatmaya devam ediyordu. Onaylayan bir mırıltı çıkarırken ekmek arası köftesini yemeye ve çayından içmeye devam ediyordu. "Ne yapsınlar, güzelim? En korunaklı yer sizin oralarmış." Meraklı bakışlarımı fark ermiş, tebessüm ederek anlatmaya devam etmişti. "Annemin babası, büyük dedem çok zengindir. O dönem için Muğla'nın toprak ağalarındanmış. Babam ise zeytin bahçelerinde çalışan sıradan bir işçi. Annem zeytin bahçelerini kontrol etmeye gittikçe babamla tanışmış, âşık olmuşlar. Ama dedem klasik zengin tripleriyle *ben*

kızımı bir işçiye yâr etmem, diye diretmiş. Annemi rızası olmadan bir başkasıyla nişanlamak istemiş. O aile de o zaman için Muğla'da hatırı sayılır bir aileymiş. Gerçi hâlâ öyle ya, neyse." Keyifle güldü. "Adam bizi gördükçe caddede yol değiştiriyor. Gitti, babama inat bizim yazlığın tam karşısına evlik yaptı. Babamın her yaz *ben bu adamı boğacağım* krizi gelir."

Şaşkınlıkla güldüm. "Ee, daha sonra?" Oldukça sıradan bir hikâyeydi ama öyle bir anlatıyordu ki devamını merak etmeden yapamadım.

"Ee, daha sonra..." Benim tonlamamda söylemeye çalışmış, gülüşü bürümüştü. Ekmek arasına yerleştirdiği köfteyi bu defa bana uzattı. "Düğün demek kurulmuş. Annemi o adamla evlendirecek dedem, kararlı. Annem ağla ağla perişan olmuş. Gelinliği giymiş ama hâlâ anlatır, *kefen giysem daha iyiydi*, der. Dışarıda düğün hazırlıkları başlamış, misafirler gelmiş, oyun havaları açılmış."

Uzattığı ekmeği alıp yemeye başladım. "Evlenmiş mi?"

"Cık," dedi. "Babam durur mu? Bir Seyirhan istediyse alır! Basmış gelin odasını. *Yürü gız Şule, gidiveriyoz gari! Ölsem de seni ellere yâr etmem*, demiş. Annem de *Allah belanı verip durman, Kahraman, son dakika mı gelinir*, demiş. *Az daha başkasına yâr oluveriyoduk. Yürü, lan! Gidiyoz.*" Keyifli bir kahkaha attım. Bu ağızla konuşması inanılmaz tatlıydı. Köftemi kahkahamın arasında zorla yuttum. "Düğünden mi kaçtılar?"

Onaylayan mırıltısı gururluydu. "Annem gelinliğiyle babam da ayağında yırtık ayakkabılarıyla tutuşmuşlar el ele, kaçmışlar."

Gülüşüm heyecana dönüşüyordu. "Peşlerine düşmediler mi?"

"Düştüler tabii. Diyorum ya, dedem o dönemin en büyük toprak beyiydi. Eli uzundur. İzmir'de, Denizli'de, Aydın'da saklanmışlar ama dedem her yerde buluyor, kulağına bir şekilde haber gidiyormuş. Babamın tarlada birlikte çalıştığı Artvinli bir arkadaşı varmış. Az önce tanıştığın Cihangir Usta işte. *Kahraman, ben memlekete gidiyorum, sen de gel benimle. Orada kimse seni bulamaz. Kayınbabanın eli de oraya kadar uzanamaz*, demiş."

Şaşkınlığım son noktadaydı. "Cihangir Usta Artvinli mi?" Bakışlarım karşımda kalan ışıklı köfte karavanındaydı. Usta ve eşi Gül Ayşe Hanım keyifle köfte kızartıyor, gülüşüyorlardı. "Bahsettiğin aile dostu Cihangir Usta mı?"

Şaşkınlığım eğlenmesine neden olmuştu. Gülüşüm tüm yüzüne yayıldı. "Aynen öyle. Cihangir Usta da yokluk görmüş. Mevsimlik işçi olarak çalışır, iş olan her yere gidermiş. Milas'ta babamla denk düşmüş, dost olmuşlar. Sonra da babama memleketteki evini, yurdunu açmış. Babam ve annem aylarca Cihangir amca ve Gül Ayşe teyzenin yanında saklanmış."

Karavandan kopup yeniden ona döndüm. "Sonra?"

Derin bir nefes verirken elime bir parça ekmek arası köfte daha sıkıştırdı. "Aylar sonra dedem orada da izlerini bulmuş ama annem abime hamileymiş. Onu karnı burnunda görünce kıyamamış. Peşini bırakmış, affetmemiş ama aramamış da. Annemler de memlekete tekrar geri dönmüşler. Dedem yıllarca küs kalmış ama hatırlıyorum, evin önünde oynarken yanımıza gelir, elimize çikolata sıkıştırıp abimle benim yanaklarımızdan öper, severdi. Sonra zamanla annemle de araları düzeldi. Nurevşan doğduktan sonra ise dedem geçmişi sildi, soframıza oturdu. Babam, amcamla beraber zeytin işine girdi, zamanla onlar da büyüdü. Küçük bir işletmeyken adım adım şirket kurdular. Bölgesel bir markayken tüm ülkeye yayıldılar. Ama çok çalıştılar. Abim, babam, amcam tırnaklarıyla kazıyarak şu an oldukları yere geldiler. Seyirhan ailesi de işte böyle böyle kuruldu."

İfadem şaşkın ama hayranlık doluydu. "Vay be... Güzel hikâye."

Başını sallayarak onayladı. "Öyle." Gülüşü ay kadar parlak, deniz kadar dingindi. "Ama asıl bomba ne, biliyor musun? Abim."

"O da mı kız kaçırdı?"

"Yok. O, kıza kaçtı."

Anlamadığımı belirtmek için olabilecek tüm yüz ifadelerimi kullandım. "Nasıl yani?" Farkında değildim ama sohbet ederken masada ne varsa silmiş, süpürmüştük.

Son köftesini yerken bana bir ekmek arası daha uzattı. "Daha yirmi yaşında, çiçeği burnunda bir üniversite öğrencisiyken, yengemle tanışıp *evleneceğim*, diye tutturmuştu. Annemler *daha küçüksün, biraz daha bekleyin*, dediğinde *ne olmuş, siz de benim yaşımda evlenmişsiniz*, diye savunmasını yapmış, olay çıkarmıştı. Sabah kalktığımızda evde yoktu. Meğer canım abim bohçasını toplayıp kaçmış."

Büyük bir kahkaha attım. Elim dudaklarıma kapanmış, gülüşümü saklamaya çalışıyordum ama zordu. "Sizin aile şaka mı?"

Ailesi adına umutsuz olmalıydı. Başını dertle salladı. "Şaka olmasını isterdim ama gerçek. Kendisini iki gün aradık. En sonunda nerede bulduk, biliyor musun?"

Merakla başımı salladım. "Nerede?"

"Yengemin evinde. Birlikte kaçsalar neyse. Bizimki resmen bohçasıyla yengemin evine kaçmış. Bütün Milas, *Kahraman'ın büyük oğlu bohçasını toplayıp kocaya kaçmış*, diye konuşurken babamın bir sinir krizi daha geçirmesi kaçınılmaz oldu." Gözlerini kapatıp derin bir soluk verdi. "Korkunç günlerdi."

Kahkaham büyüdü. Onu dinlerken elimdeki küçük ekmek arasını yemiştim, farkında bile değildim. "Özür dilerim ama buna uzun uzun güleceğim."

Abisi adına da umutsuz olmalıydı. "Gül," dedi bıkkınlıkla. "Biz yaşarken hiç gülemedik ama sen gül be güzelim. Hani böyle bir şeye gülmekten başka ne yapılır ki?"

Tam olarak söylediği şeyi yaptım, gülmeye devam ettim. "Şimdi nasıllar?"

Gülen gözleri, tebessümün hâkim olduğu dudakları ve yumuşak çehresinden yayılan huzuru artık anlıyordum. Mutlu bir ailede büyümüştü. Her çocuk bir hamurdu aslında. Hangi eve doğarsa oranın şeklini alıyordu. Ben de mutlu bir aileye doğmuştum ama yalnız bırakıldığım küçük bir an her şeyi yerle bir etmeye yetmişti.

Gözlerinden ruhuma sayısız yıldız aktı, sarıp sarmaladı. "On yedi yıllık evliler ve iki çocukları var. Her şeye rağmen annemler de abimler de mutlu. Biz Seyirhanlar âşık olduğumuzda frenimiz ve duracağımız yer olmuyor."

Kaşlarım havalandı. "Farkındayım."

Güldü. "Sevginin neleri değiştirebileceğini onları izlerken çok iyi öğrendim, Ayperi. Hiçbiri korkmadı, vazgeçmedi, mücadele ettiler."

"Abin kaçmış."

"Sonuçta bu da bir mücadele. Her yiğidin harcı değil. Hem bu aralar kendisini çok iyi anlıyorum. Adı lazım değil, baş harfi A olan birileri bana *bohçanı topla, gel*, dese giderim gibi."

Gülmek ve göz devirmek arasında gidip geliyordum. Bu muhabbet yine dönüp, bana tokat olarak dönecek gibiydi. Önümüzde ne varsa bitmiş, mezeleri bile yemiş, tek bir lokma bırakmamıştık. Zamanın nasıl geçtiğinin farkında değildim ama telefon ekranından bir saattir burada olduğumuzu görmem, küçük bir şaşkınlık geçirmem için yeterliydi. Oysa on dakika gibi gelmişti.

"Dürüm yediğimiz günden sana bir çay borcum vardı." İfadesiz ve soğuk durmaya çalışıyordum ama karşısında o kadar güldükten sonra zordu. Kendimle çelişmekten kusacaktım. "Bir çay ısmarlayayım, o hesabımızı da kapatalım. Dikişlerin alındı." Parmak ucum koluna yöneldi. "Kolundaki morluklar da azaldı. İyileşiyorsun."

Veda etmen gerek, Ayperi. Ama onun böyle bir niyeti yoktu. "Çok yedim, şimdi çay içemem." Ellerini sildiği ıslak mendille dudaklarını temizlemiş, mendili ağır ağır aramızdaki tabağa bırakmıştı. Bir dahaki sefere artık."

Fırsatları değerlendirme yeteneği hayranlık uyandırıyordu ama artık şaşırtmıyordu. "Bir çaydan bir şey olmaz."

Nirvana

Eli midesindeydi. Yine yeni gelin oluyordu, hissediyordum. Yüzü buruşmuş, ifadesi aniden felçli Ali Rıza Bey'e dönüşmüştü. "Hiç belli etmem ama midem çok hassastır, güzelim."

Çenem silip süpürdüğü tabağa yöneldi. "Aynen, bayağı hassastır, eminim."

Yeniden buluşmak, beni görmek için açık kapı bırakıyordu. Farkındaydım. Zihnim karıncalanıyor, midem bu defa benim yüzümden kasılıyordu. Ne hissettiğimi ve ne yaşadığımı bile anlayamıyor, sadece öylece oturuyordum. Hacer Hanım *önünde daima seçenek ve yollar var*, derdi ama ben şu an aşamayacağım bir dağın önünde dikiliyor gibiydim.

Ömer'in çalan telefonu onun tadını kaçırmış ama beni andan kurtarmıştı. Telefonu masanın üzerindeydi. Arayanın Emir olduğunu görebiliyordum. "Kusura bakma, güzelim." Aramamasını söylemişti ama aramayı tek çalışta cevaplamıştı. "Umarım aramanın nedeni oldukça azılı bir suçluyu yakalamış olmandır, Emir. Dinliyorum."

Emir her ne anlatıyorsa ciddileşmiş, gerçekten dinliyordu. Bana göz kırpmış, masadan ayaklanıp iki adım uzaklaşmıştı. "İzinleri aldınız mı?" dediğini duyabiliyordum. "Sinyal nerede kesilmiş?"

Sadece izledim. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Göğsümde bir his vardı. Adını bilmiyordum. Gelecek karanlık, geçmiş bataklıktı. Kaçamıyordum. Korkuyor, sadece her zamanki gibi kendi köşeme çekilerek sessizce yaşamak istiyordum. Ayperi için yabancı olduğu her şey bir tehlikeydi. İnsanlar da duygular da. Ellerimi bacaklarımın altına sıkıştırıp duygu kargaşasından kaçmak istedim.

Yapamadım. Ömer'in sesi kulağıma değiyordu. "Adli tıp raporları ne durumda?"

Gözlerim kapandı. Sesinde bile güven olması canımı sıkıyor, başımı ağrıtıyor ama göğüs kafesimi rahatlatıyordu.

Ne yaşıyorsun sen, Ayperi? Peki, ya sen Ömer Seyirhan? Sen nesin? Bende gördüğün şey ne?

"Pardon," diye mırıldanan cılız bir genç kızın sesi gözlerimi açmama, zihnimdeki bataklıktan çıkmama yardım etti. Siyah saçları omuzlarına dökülüyor, kömür karası gözleri ışıldıyordu. On sekiz yaşlarında olmalıydı, belki de daha küçük, bilmiyordum. "Rahatsız ediyorum ama bunları vermek istemiştim." Bana doğru uzattığı iki fotoğraf karesi vardı. Bacağımın altından sıyrılan elim fotoğrafları aldı ama gözlerim gördüklerinde takılı kaldı. Genç kız mahcup ve utangaç bir edayla önümde kıvranıyordu. "Kusura bakmayın, izinsiz çektim ama çok güzel görünüyordunuz.

yanamadım. Bir yerde kullanmıyorum bu fotoğrafları, çekip sahiplerine veriyorum sadece. Merak etmeyin."

Parmaklarımın arasındaki ilk fotoğrafta biz vardık. Aynı noktada oturuyordum ama karşımda Ömer vardı. Ben tabaktaki köfteleri sayarken Ömer ağzı dolu, yanakları şiş bir halde memnuniyetsizce kendi payına düşen köftelere bakıyordu. Diğer fotoğrafta ağız dolusu gülüyordum. Öyle ki yanağımdaki çukurları ben bile bu denli parlak ve derin görmemiştim. Ömer'in yeşil gözleri bendeydi. Yeşiller öylesine hayran bakıyordu ki dudaklarındaki tebessüm kahkahamdan daha çok mutluluk yayıyordu. Başını sola bükmüş, sadece beni izliyordu.

"Rabbi'm ayırmasın," dedi kız. "Çok güzelsiniz."

Hiçbir şey diyemedim. Elimdeki fotoğraflara bakıyor, birkaç saniye önce sorduğum sorunun cevabını arıyordum. *Bende ne görüyor*, demiştim. Gözbebeklerinde sadece ben vardım. Bu sorunun başka hiçbir cevabı yoktu.

"Ücret istemem," diyerek geriledi genç kız. "Tamamen vakit geçirmek için yapıyorum. Rahatsız ettiysem kusura bakmayın. İyi akşamlar."

"İyi akşamlar." Mırıltım sessizdi. Küçük bir an fotoğraflardan kopmuş, yanımdan uzaklaşan kıza bakmıştım. Uzaklaşırken boğazı süsleyen Kız Kulesi'ni kadraja sığdırmaya çalışıyordu.

Çalınan hayatlar ve kaybolan yaşamlar ucu sivri birer oktu. Kalbine denk geleni o acıyla yaşatır ama bedeninin her yerinden yara alanı kan gölünün ortasında yaşamaya mahkûm kılardı. Midemdeki yangın boğazıma tırmanıyor, parmak uçlarım yanıyordu. Her şey yerle bir olmuş gibiydi. Hisler, kurduğum düzen, duvarlar ve sınırlar.

Geriye kalan Ayperi de değildi, Ay gibi güzel olan peri de.

Masanın üzerindeki telefonuma düşen bildirim sesi ise her şeyin daha da yıkılacağının, ucu sivri tüm okların bedenime saplanacağın göstergesi gibiydi. Bilinmeyen numaradan gelen bu mesajı açmadım ama gördüm, okudum, anladım ve omuzlarıma bir ağırlık daha ekledim.

Merhaba, Ayperi Hanım. Ben Ümit, Mahizer teyzenin yeğeni. Numaranız annenizden ona, ondan da bana ulaştı. Müsaitseniz sizinle buluşup bir kahve içmeyi ve yüz yüze tanışmayı çok isterim.

Nihova

BÖLÜM 14

"Ey, unutuş!
Kurtar bu gamlardan beni."

- AHMET MUHİP DIRANAS -

Çok şey düşünmüştü Şeyma. Muharrem hastaneye gelip *benimle bir yere gelir misin Şeyma*, dedikten sonra aklından sayısız ihtimal geçmiş, her birinde içi kıpır kıpır olmuştu. *Heyecandan aklını yemek* deyimini iliklerine kadar hissettiği ilk andı.

Romantik bir yemek olabilirdi. Belki de son zamanlardaki davranış değişikliklerini yanlış yorumlamıyor, tam da anlaması gereken şeyi anlıyordu ve itiraf gelecekti. Ya da lunaparka gidecek, eğleneceklerdi. Küçük bir kafede onunla oturmak, sinemaya gitmek hatta ıssız bir kaldırımda yan yana yürümek bile ihtimaller arasındaydı ama sevdiği adamın ne denli öküz olduğunu unutmuştu.

Geldikleri yer bir stadyumdu.

Muharrem için beklendik, Şeyma içinse şaşkınlık dolu anlardaydılar. *Trabzonspor maçında*. Kendine kızmaktan geri duramıyordu Şeyma. Adam resmen onu uğurlu bir eşya gibi yanında taşımış, o varken Trabzonspor'un kazandığına inandığı için maça getirmişti.

Neydi o? Uğurböceği mi? Bu muydu yani burada bulunma amacı?

Bakışları sol tarafta kalan tribüne döndü. Muharrem kalabalık bir erkek grubunun ortasındaydı. Onu tribünlerin boş kalan kısmında en arkaya

verleştirmiş, tek bir top peşinde koşan yirmi iki adamı heyecanla izleyen arkadaşlarının yanına koşmuştu. Ters ters bakmak isterdi ama buraya gelirken araba tutmaması için içtiği mide ilacı zihnini ağırlaştırmış, idrak yollarını tıkamış gibiydi.

Yani şu an bir maldı.

Boş bakışlarla etrafa bakmaktan, ağırlaşan başını sabit tutmaktan ve heyecanla bağıran tribünleri izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Kusmamak, Muharrem'le geçireceği anların tadını çıkarmak için o ilacı içmeyi seçmişti ama şu an içmeyip Muharrem'in üzerine kusmayı tercih edeceği anlardaydı.

"Ve ilk yarı bitiyor!" dedi sunucunun heyecan dolu sesi. "Trabzonspor âdeta uçuyor, sayın seyirciler. Skor 2-0! Bakalım ikinci yarı neler olacak?"

Şeyma'nın gözleri kısıldı. Bunun bir de ikinci yarısı mı vardı? Yan tribündeki adamlar o kadar çok bağırıyordu ki hastaneye gittiği ilk an kulak muayenesi olması gerekecekti. Gözleri Muharrem'e döndü.

Omuzlarına bordo mavi Trabzonspor atkısını atmış, tribünlerin en önündeydi. Eline aldığı büyük Trabzonspor bayrağını şerefle sallıyor, tribündeki adamları coşturuyor, tezahüratlar için komut veriyordu. Yüzü gülmeyen adamın dakikalardır dudaklarından gülüş eksik olmamış, bağırırken boğazındaki damarlar belirginleşmişti ama halinden bir hayli memnun görünüyordu.

Şeyma'nın boş bakışları yeniden sahaya döndü. Oyuncular sırayla uzaklaşıyordu ama tribünler buna dahi coşkuyla karşılık veriyordu. Boynuna Trabzonspor atkısı sarılı Muharrem'in bakışlarının daima onda olduğundan bihaberdi.

Hafifçe yüz ekşitebildi. "Niye bağırıyorsunuz ki? Sadece yürüyorlar."

Ne yapıyordu bu adamlar? Asıl o burada ne yapıyordu?

Aşk, garip bir histi. *Yapmam*, dediğini yapıyor, *asla*, dediğin şeyin içine düşüyordun. *Maço adam sevmem*, demişti. Tam olarak o noktadaydı. *Holiganlık ne öyle*, diyerek dudak büzmüştü. Tam olarak yine o noktadaydı. Peki, hangi ara bu noktaya gelmişti?

Bakışları yeniden tribüne döndü. Elindeki bayrağı gururla sallayan Muharrem'in de ona baktığını o an görmüş, yanaklarındaki derin çukura bir kere daha düşmüştü. Dudaklarında alık bir tebessüm belirdi. Başka nerede olacaktı ki? Ömründe bu yol dışında hiçbir yön belirgin değildi. Muharrem'in gülüşü büyümüş, elindeki bayrağı önünde kalan adamların kafasına savurarak üzerine çıktığı yerden aşağıya atlamıştı.

Sinirli ama karizmatik. Ters ama tatlı. Maço ama sıcak.

Melike'yle gitmek zorunda kaldığı Beşiktaş maçı dışında ömrü boyunca stadyuma ayak basmış değildi. Anlamazdı da. Ofsayt neymiş, kırmızı bayrak ne yapılırmış, hiçbir fikri yoktu. Ama şu an bir önemi de yoktu. Muharrem koşar adım adamları iteliyor, ona doğru geliyordu. Buraya gelirken yol boyunca uğraşmamış, her zamanki gibi sinir etmemişti.

Yanaklarındaki çukurlarla ona koşusunu izledi Şeyma. Üzerindeki Trabzonspor forması ve atkısıyla bir bütündü. Boyu uzun, omuzları formanın etkisinden olsa gerek geniş, alnına dökülen terler vardı. Kafası yerinde olsa Şeyma'nın yapacağı ilk şey şalını kontrol etmek, makyajının akıp akmadığına bakmak olurdu ama o an için hiçbir önemi yoktu.

Neden gülerek geliyordu? Yüzünde komik bir şey mi vardı?

Alık bakışları sürerken eli yanağına kalktı ama sadece bu kadardı. Yeniden kucağına düştü. Yanaklarının yandığını hissedebiliyordu. Dudaklarındaki gülüşe ise engel olamadı. *Gülme*, dedi içinden ama imkânsızdı. Ona doğru koşan adama bakarken tebessümünü silemedi, silmek istemedi.

Keyifle merdivenleri çıkıyor, ona yaklaşıyordu Muharrem. O gamze, Şeyma'nın Ak ailesinde sevdiği en büyük detaydı. Aynı gamzeden anneleri Vildan teyzede de vardı ve bu mirası tüm çocuklarına hediye etmişti. Ayperi, Muharrem ve Muzaffer ne zaman gülse yanaklarına bu izler çöker, iki yanaklarında da derin oyuklar oluşurdu.

Şeyma, Ayperi'nin gamzelerine parmak ucuyla dokunmayı severdi. Muharrem'in gamzelerine ise yüreğinin ucuyla.

Şeyma'nın oturduğu merdivenin bir aşağısında durup karşısına dikildiğinde nefes nefese kalmıştı ama o derin çukurlar hâlâ yanaklarındaydı. Tebessümü büyümüş, dudaklarına çapkın bir ifade kurulmuştu.

"Nasıl gidiyor?" Son yarım saattir bağırdığından olsa gerek sesi çatallaşmıştı.

Boştu Şeyma'nın bakışları. Karşısındaki adama hayranlıkla bakmaktan başka bir şey yapamadı. "Ne, nasıl gidiyor?"

Muharrem'in öldürücü gülüşü büyüdü. "Maçı diyorum, Zeyna. Sen neyi izliyorsun, hayırdır?"

Seni, demek isterdi Şeyma ama henüz o kadar bilincini kaybetmemişti. Dudak büzerek omuzlarını kaldırdı. "Ne bileyim? Adamlar topun peşinde koşuyor işte."

Muharrem'in kahkahası sesli, gülüşü derindi. "Biz sana hep bu ilacı mı versek Zeyna? Maşallah, pamuk gibi oldun."

Yüzü ekşidi Şeyma'nın ama tatlı tebessümü hâlâ dudaklarında asılıydı. "Bilincim yerinde, emin ol ama neden burada olduğuma anlam vermem uzun sürüyor, kusurumuza bakmayacaksın artık."

Muharrem hâlâ gülüyordu. Bir eli Şeyma'nın yüzüne doğruldu. "Yüzünde şu ifade varken seni ciddiye almamı beklemiyorsun, değil mi?"

Şeyma alık gülüşünü zorla silip toparlanmayı denedi. İmkân olsa şu an kendini tokatlardı. "Bana burada ne işim olduğunu artık izah edecek misin?"

Muharrem'in uzun, dolu dolu bakışları çok şey anlatıyordu aslında. Dudağının köşesinde beliren minik tebessüm varken bakışları Şeyma'nın yüzünün dört bir ucunda gezindi. En son ceylan gözlerde duraksadı. "Dedim ya..." dedi ağır ağır. "Sen benim uğurumsun."

Normal şartlarda kalbi deli gibi atabilir, eriyip gidebilirdi Şeyma ama olmadı. Hafifçe yüzü ekşidi. "Neyim ben? Uğurböceği mi? Her maçta yanında mı taşıyacaksın?"

"Yok," derken kendinden emindi Muharrem. "Maçı eve taşır, seni yanımda tutarım. Daha makul gibi."

Tek kaşı havalandı Şeyma'nın. Anladığı şey bu halde bile kalbini yerle bir etmeye yetti ama verdiği cevap bambaşka oldu. "Sen ne anlatıyorsun ya? Ben hiçbir şey anlamıyorum."

Kafası yerinde değildi. Tek bir ilaç beynin hücrelerini uyuşturmuş, her şeyi dondurmuştu. Bu yüzden arabaya binmek yerine yürümeyi tercih ediyor, mecbur kalmadıkça uzun yola gitmiyordu. Arabaları karıştırıp başka araca binmişliği bile vardı. İlaç mideyi sakinleştirirken zihni yerle bir ediyordu. İmkân olsa çenesini kırabilirdi.

Kendine kızıyor, korkuyordu. Ya Trabzonspor maçı kaybederse? O zaman ne olacaktı? Ona dönen bu bakışların sebebi sadece bir takım mıydı?

Oysa Muharrem bu cevaba dahi gülmüştü. "Anlatırız." Başı sola büküldü. "Ama senin kafan bir güzel. Buradan sakın kalkma, başka bir yere gitme. Tamam mı? Benim gözüm hep sende zaten." Adımları geriliyordu.

Gözleri kısıldı Şeyma'nın. "Gözün hep bende mi?"

Muharrem daha da keyifliydi. "Hep," dedi tek solukta. "Sen bu ilacı daha sık iç. Acayip hoşuma gitti bu kafan."

Utançtan patlayabilir ya da Muharrem'i tersleyebilirdi Şeyma ama hiçbirini yapamadı, yapmadı. Muharrem'in gözlerine uzun uzun bakamaz, utançtan kafasını eğip yerden kaldıramazdı ama şu halde ne başını yere eğmiş ne de gözlerini kaçırmıştı. Karşısında süzülen ceylan bakışlara bakarken içi bir hoş oluyordu Muharrem'in. Şeyma'nın haberi dahi olmadı.

"Bir daha içeceğimi sanmıyorum."

Sadece ona güldü Muharrem. Ne sağa ne sola. Gamzelerini Şeyma için en derin şekilde yanaklarına kondurduğu ilk andı.

"İç, iç," diyerek geriledi. "Dediğim gibi buradan ayrılma, tamam mı? *Tamam*, de."

İkiletmeden, "Tamam," dedi Şeyma. Sorgulamadı.

Muharrem arkasını dönmek üzereyken duraksamış, yeniden ona dönmüştü. "Şeyma," dedi tek solukta. "Maçtan sıkılırsan sahayı değil, beni izle. Sadece söylediklerimi dinle, tamam mı? Buna da *tamam*, de."

Ne olduğuna dair hiçbir fikri olmamasına rağmen onaylamıştı. "Tamam."

Yüzünden silmediği gülüşüyle geriledi Muharrem. Merdivenleri ikişer ikişer atlamış, çevik bir hamleyle tribünün diğer tarafına geçerek yine kalabalığa karışmıştı. Ama Şeyma onca adam içinden hâlâ sadece onu görüyordu.

"Maçtan sıkılırsam onu mu dinleyecekmişim?" dedi kendi kendine. Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ee, sıkıldım."

Dakikalar içinde hakemin düdük sesi yükselmiş, biraz önce dağılan oyuncular yeniden sahaya yönelmişti. Şeyma'nın boş bakışları sürüyordu. İçten içe ise Trabzonspor için dua ediyor, maçı kazanması için bildiği tüm duaları okuyordu. Hayatı Trabzonspor'a bağlıydı ve bu oldukça acıydı. Kaybederlerse elinde tuttuğu tek parça da kopup gidecek gibiydi.

Tribünler aynı anda ayaklanmış, çoşkulu bir şarkıyı söylemeye başlamıştı. Muharrem'i yine en önde, bir tabur adamın önünde dimdik gören Şeyma'nın dudaklarına aynı tebessüm kuruldu. Hepsi var gücüyle aynı şarkıyı söylüyordu ama coşkuları, neşeleri ve bağlılıkları inanılmazdı.

"Biz dar sokaklarında,
Dinmeyen yağmurunda.
Kendimizi bulduk,
Rengine tutulduk,
Âşık olduk biz sana.
Günleri tükettik,
Ömrümüzü verdik,
Bordo Mavi uğruna..."

Gözlerini tutmak, ona değdirmemek istedi Şeyma ama olmadı. Kuşlara dahi yol çizen Rabbi ona da bir yol çizmişti, biliyor ve buna güveniyordu. Aynı saniyelerde Muharrem kalabalığın arasından daha da dikleşmiş, bakışlarını Şeyma'ya çevirmişti. Bir kuş havalandı, yolunu buldu. Bir ela gözden bir ceylan göze kuruldu. Muharrem'in gözleri tüm kalabalığın içinde eliyle koymuş gibi onu buldu.

Dikti Muharrem'in bakışları. Tüm tezahüratını ve şarkılarını sahaya dönük bir şekilde söylemişti ama tam bu noktadan sonra söyleyeceği her

yde yüzü Şeyma'ya dönük, sesi gür, ellerindeki bordo mavi atkı Şeyma'ya doğruydu.

"Sen hayatımda anlam,
Sen bu hayatta kavgam,
Sensin sen, dünüm de
Sensin bugünüm de
Sensin yarınım da sen.
Sensin, iyi günde,
Sensin, kötü günde,
Sensin aklımda, hep sen..."

Adı: Yavuz
Soyadı: Korkut
Doğum Tarihi: 17 Nisan 1994
Memleket: Sivas
Tanı: Appendisitis Acuta Perforata

Elindeki kâğıtlara bakarken Melike'nin bakışları boş ve şaşkınlık doluydu. Hayat pek çok kez ona sürprizler sunmuş, güneşi önden değil, arkasından doğurmuştu ama ilk defa bu denli bir şaşkınlık içindeydi. Emniyette denk düşmediği için şükrettiği adamla hastanede denk düşmesi, şansın yüzüne değil, götüne güldüğünün göstergesi gibiydi.

Yavuz öne atılmış, mavi kapaklı dosyasını Melike'nin elinden hızla almış ve yeniden yatağına çökmüştü. Birkaç dakika önce yaşanan karşılaşmanın şokunu atlatamayan oyken, Yavuz'un bir eli karın boşluğundayken arkasını dönmüş, hiçbir şey söylemeden battaniyesini üzerine çekerek yatmıştı.

Şaşkınlıkla göz kırpıştırdı Melike. "Yavuz Korkut," dedi ağır ağır. "Bilmem, sen beni tanıdın mı ama ben seni çok net hatırlıyorum."

Yavuz'un sesi homurtudan ibaretti. "Sesini kes ve gidip yerine yat, Melike Özben!"

Daha fazla dayanamamış, şen bir kahkaha sunmuştu Melike. "Lan, hani sen bir daha denk düşersek başıma bela olacaktın? Bu ne hal?" Yüzü ekşidi. Ne demişti ona?

Ufaklık?

Oysa şu an hastane yatağında ona götünü dönüp yatan adam hiç de emniyetteki kadar hiddetli ve ciddi değildi. Bundan birkaç hafta önceye kadar onu gördüğü an korkudan bayılacağını sanıyordu ama şu an her şey yerle bir olmuş, tüm ezberleri bozulmuş gibiydi.

Sinirli bir homurtuyla arkasını sönmüş, göz ucuyla en ters bakışını sunmuştu Yavuz. Esmer teni, yakışıklı yüz hatları ve kaşındaki kesikle yakışıklı sayılabilecek bir adamdı ama daima ters bakar, çatık kaşlarla gezerdi. "Sana *sus*, dedim!"

Melike'nin gülüşü şen bir kahkahaya dönüştü. "Adımı bile unutmamışsın. Neden susayım?"

Dikleşti Yavuz. "Sence isteyerek mi tuttum? Bütün Türkiye seni konuşuyor!" Ters bir bakış sunmuş, yeniden yatağına devrilmişti. "Sus, uyumam lazım. Canım acıyor."

Kıkırdayarak ilerledi Melike. Can sıkıntısından bayılacağını sandığı şu günlerde hayatına dair daha iyi bir eğlence olamazdı. "Pişt, gomser!" dedi keyifle. Bilerek k harfini yumuşatmış, g harfine dönüştürmüştü. "Apandisitin mi patladı, lan?" Başucuna geldiğinde eğilip yüzüne bakmayı denedi. Şen bir kahkaha daha attı. "Beni patlatamayınca sen patladın, ha? Nereden baksan kral hareket!"

Yavuz'un verdiği sabır soluğu derin ve sesliydi. "Git başımdan, attırırım seni odadan. Yer yok diye buraya getirmişler seni. Zaten bilseydim sen olduğunu, asla onay vermezdim. Geldiğinden beri konuşup duruyorsun. Şimdi ya susup benden uzaklaş ya da çık şu odadan."

Keyifli bir gülüş daha sundu Melike. Adımları gerilemiş, aradaki perdeyi açık bırakarak, kendi yatağına hoplayarak çıkmıştı. "Ay, ne kadar da korktum, anlatamam! Sen burayı emniyet mi sandın, gomserim? Yine bir emir vermeler, tehdit etmeler, hayırdır?"

Sırtı ona dönük olan Yavuz'un *ya sabır* çektiğini duyabiliyordu.

Yatağına kurulurken yarım saat önceki melankolik halinden eser yoktu. Kıkırtısı sürüyordu. Başucundaki çikolatalı sütünden keyifli bir yudum almış, bir kere daha sesli gülmüştü. Şeyma hep *Allah edecek, sen izleyeceksin.* derdi. Kurban olduğu Rabbi ne de güzel şeyler yapıyordu böyle!

Yavuz aniden dikleşmiş, ters bakışlarıyla ona dönmüştü. Alnına dökülen siyah saçları emniyette gördüğü kadar kısa değildi, uzamıştı. Esmer teninin üzerindeki acı kahve gözleri net ve belirgindi. "Bir daha gül," dedi en tehditkâr şekilde. "Bak o zaman ben senin başına nasıl bela oluyorum."

Melike yüzüne doğru hayvani bir kahkaha savurdu. "N'apcan?" Elleri göğsüne döndü. "Hayır yani şu an sen bana ne yapabilirsin?" Parmakları havalandı. "Adam dövmedim, kavga etmedim, trafik cezası almadım, kimseye sövmedim. Edebimle meme kanseri oldum be gomserim. Ne yapabilirsin?"

Yumuşamamış ama duraksamıştı Yavuz'un bakışları. "Göğüs kanseri misin sen?"

Keyifle onayladı Melike. "Aynen. Öyle şeyler söyleniyor. Allah var, bir ben seni de burada görünce meme küçültme operasyonuna falan geldin sandım."

Yüzü ekşidi Yavuz'un. "Salak salak konuşma. Ne boşboğaz, değişik bir tipsin sen ya!"

Dişlerini dudağına geçirip kendince onu taklit etmişti Melike. "Konuştu dünyanın en normal insanı! Bana *seni patlatacağım*, derken kendi apandisitini patlatmışsın lan sen. Kim daha değişik acaba?" Keyifli gülüşü geri geldi. Yatağının üzerinde bağdaş kurmuş bir halde otururken huysuz Yavuz'a eğildi. "Çen büyüyeceksin de benim başıma bela mı olcan sen?"

Yatakta yana devrilmiş, ellerini karnına sararak gülmeye hatta kahkaha atmaya devam ediyordu. Aynı saniyelerde Yavuz yatağından ayaklanmıştı. Canının yandığı, ağrısının olduğu her halinden belliydi ama yalınayak Melike'ye ilerlemiş, her şey birkaç saniye içinde yaşanmıştı. Melike'nin üzerinde olduğu battaniyenin uçlarını kavramış, onu âdeta bir bohça gibi battaniyenin içine sıkıştırmış ve çığlığını umursamadan sert bir düğüm atmıştı.

Yavuz, hırsla Melike bohçasına düğüm atarken, "Yeterince derdim var zaten, bir de seni hiç çekemem!" diye soludu.

"Lan!" diye kükredi Melike. Çırpınıyor, bu anlamsız bohçanın içinden çıkmaya çalışıyordu ama zordu. Dışarıda kalan tek yer kafasıydı. Anne karnındaki bir bebek gibi iki büklüm olmuş ve bir battaniye arasına sığmıştı. "Lan, bırak!"

Yavuz'un sinir dolu gözleri kısılmıştı. "Susuyor musun yoksa seni şu şekil kapının önüne atayım mı?"

Geri durmadı Melike. "Atmazsan adam değilsin!"

Yavuz hırsla parmağını yüzüne doğru sallamış, bohçanın düğümünü tek eliyle sıkmış ve Melike'nin çözmesini engellemişti. "Son uyarım bak!"

Yine saniyeler içinde beklenmedik bir an yaşandı. Melike ona kalkan parmağı havada kapmış, var gücüyle ısırmıştı. Elleri bağlı diye duracak, yola gelecek değildi. Tırnakları yoksa dişleri vardı. Durdurulamaz, engel olunamazdı.

Yavuz acı içinde inleyerek, parmağını Melike'nin dişlerinin arasından zorla kurtararak bohçayı ve düğümü bırakmıştı. Hızla battaniyenin arasından çıkan Melike son derece net ve ciddiydi. "Bana el kol yapma, koparırım o parmağı! Burası emniyet değil." Yüzünü sarmalayan kıvırcık saçlarını zorla çekmiş, derin soluklar alıp, vererek, bohçanın içinde sıkışıp kaldığı anların hissinden kurtulmaya çalışmıştı. "Senin apandisitin patlıyorsa bizim de mememiz hasta!" derken de bir o kadar dikti. "Seni bir ameliyat

yapar, çıkarırlar. Ben kanserim be kanser! Sanki bilerek geldik bununla aynı odaya. Havalara bak. Bir iki gün idare et, oda boşalınca siktir olup gideceğiz herhalde. Ben de meraklı değilim senin o nursuz yüzüne, yarık kaşına." İşaretparmağım Yavuz'un yüzüne doğru kaldıran bu defa oydu. "Ayrıca bir daha beni tehdit edersen yemin ederim, bütün emniyet teşkilatına *Yavuz Korkut meme küçültme ameliyatı oldu*, diye haberini yayarım."

Sinirle dudağını ısırdı Yavuz. Elleri ağrıyan karnındaydı. "Apandisit için buradayım!"

Makuldü Melike. "Ama milletin bundan haberi yok. Göğüs kanseri ameliyatı olacak bir kadınla aynı odada kalıyorsun." Hızla başucundaki telefonuna uzandı. "Yemin ederim, fotoğrafını çeker, seni manşet yaparım."

Gözleri kısıldı Yavuz'un. "Hele bir dene, o zaman görürsün asıl belayı."

Melike'nin dişleri yeniden dudağına geçmiş, en nezih şekilde küçümsemişti. "Hı, aynen. Çok korktum be, bu kadar haşin olma, gomiserim!" Dikleşti. "Bana baksana sen, o emniyette sana iki kelam edemedim diye ağzım dilim yok sanma."

Sadece izliyordu Yavuz. Dudaklarından küçümser bir gülüş dökülürken yüz ifadesinde sayısız küfür vardı. "Sen harbi nasıl bir belasın, Melike Özben?"

Yastığını huysuzca yumruklayarak düzeltti Melike. "İlkokul öğretmenim gibi adımı soyadımı söylemeyi kes." Kendini yatağa bırakırken hem keyifli hem huysuzdu. "Bu tür bir belayım. Ne var? Beğenemedin mi?"

Söylediklerine değil, aklında kalana odaklanmıştı Yavuz. Melike'nin ısırdığı parmağı kaldıracak oldu ama hızla vazgeçti. Yapabildiği ona doğru iki adım atmak oldu. "Hele bir emniyette öyle bir şey yayılsın. Gerçekten başına bela olurum, Melike Özben!"

Adını ve soyadını inatla söylüyor gibiydi. Göz devirerek geri yaslandı Melike. "Valla sana bağlı, gomiserim. Sen bana güzel davranırsan ben de sana öyle davranırım ve susarım." Küçük bir öksürükle boğazını temizlemiş ve serçeparmağını Yavuz'a doğru uzatmıştı. "Ateşkes teklif ediyorum."

Huysuzdu Yavuz. "Ne?"

"Kıt mısın? Ateşkes işte." Serçeparmağını sağa sola salladı. "Beyaz bayrak sallıyorum."

Sadece bakıyor, ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu Yavuz. Melike yeniden dikleşmiş, yatağının ortasında bağdaş kurarak oturmuştu. "İstemesek bile bir süre bu odada beraber kalacak gibiyiz, gomiser. Hemşirelerin dediğine göre taburcu edilecek bir hastanın durumu ağırlaşmış ve ellerinde şu an için en müsait oda buymuş. Belki yarın giderim belki diğer gün,

lemiyorum. İnan, sövülesi bir durum, farkındayım ama ben de kendime hâkim olmaya çalışıyorum. Benim kadar sabırlı olmanı temenni ediyorum."

Bakışları oldukça manidardı. "Sen sövmek konusunda kendini tutar mıydın hiç, Melike Özben? Malum, bu konuda ülke sınırlarını zorlayan bir şöhretin var."

Gülmüştü Melike. "Düşün, sana ne kadar kanım kaynadı ki kendime engel oluyorum. Ayrıca şöhretimden haberdar olman çok hoş. Şanslısın, Yavuz Korkut, ünlü Melike Özben'le aynı odada kalacaksın." Kollarını iki yana açtı. "Lütfen tadını çıkar." Şüpheliydi Yavuz'un bakışları. Bir o kadar da huysuz. "Lütfen bana ekşimiş yoğurda bakar gibi bakmayı keser misin gomiser?" Yine işaretparmağını aralarında kaldırdı. "Ateşkesi kabul et. Sen bana bulaşma, ben sana bulaşmayayım."

Sadece göz devirmiş ve yeniden yatağına yönelmişti Yavuz. Uğraşmak istese dahi uğraşabilecek bir konum ve güçte değildi. "Sessiz kal, yeter. Canım yanıyor zaten." Yatağına uzanmış ve yine Melike'ye arkasını dönerek yatmıştı.

Hayretle soludu Melike. Kocası dürtüklediğinde *başım ağrıyor*, diyen kadınlar gibi ona kıçını dönen adama baktı. Çekilesi bir adam olmadığını onu ilk gördüğü an anlamış ve hoşlanmamıştı lakin bu denlisini de beklemiyordu. Dudağının köşesi sinirle seğirdi. Koskoca hastanede düştüğü odaya ve bahtına söverek yastığına kurulmuş, Yavuz misali ona sırtını dönerek yatağına uzanmıştı. Ama siniri sadece iki dakika sürmüştü. Yavuz Korkut istediği kadar huysuzluk yapabilir, tersleyebilir ve bağırabilirdi. Ne yaparsa yapsın, Melike Özben'in yeni eğlencesi olmaktan kaçamayacaktı.

"Ayperi Hoca'm, bunlar ne böyle?"

Deli müdürümüzün önüme attığı kâğıtlara göz ucuyla baktım. Deneme sınavı raporlarından bahsediyordu. Derin bir nefes verirken çenem dik, bakışlarım soluktu. Önüme atılan kâğıtları sakinlikle alıp göz gezdirdim.

"Rezalet bir sonuç!" diye yükselmeye devam ediyordu Öçel Bey. "Bu sınıf, okulun en başarılı sınıfı. Sosyal Bilgiler ortalaması nasıl bu denli düşük olabilir?"

Söyleyecek çok şey vardı ama ekmek parasının kolay kazanılmadığına dair söylemem gereken her şeyi daha önce anlatmıştım. "Sınavda işlemediğimiz konular vardı," dedim sakinlikle. Zengin oğlunu fakir kızdan ayırmak isteyen kötü anneler gibi önüme fırlattığı kâğıtları aynı şekilde önüne bıraktım. "Raporlara dikkatli bakarsanız yanlışlarının değil, boş sayısının daha çok olduğunu görürsünüz, Öçel Bey. Bir dahaki denemede müfredata uygun bir yayın bulursanız böyle bir sonuç almazsınız."

Bir şey söyleyecek oldu ama göz ucuyla kâğıtlara bakmış, boş sayısının çok olduğunu o an fark etmiş olmalı ki duraksamıştı. Bakmadan konuşmaya, incelemeden ahkâm kesmeye bayılırdı.

Hafif bir baş selamı vererek geriledim. "Söyleyecek başka bir şeyiniz yoksa çıkıyorum."

Kendince ağzının içinde bir şeyler homurdandı ama söylemek için yeterli gelmemiş olmalı ki hırsla telefona uzandı. "Elif Hanım," dedi arama açıldığında. "Çocukların henüz görmediği konular varmış bu denemede. Niye söylemiyorsunuz?"

Gerisi Elif Hanım ve onu alakadar ediyordu. Adımlarım geriledi. Odadan çıktığımda ise derin bir soluk vermiş, istemsizce göz devirmiştim. Çok özür dileyerek söylemek zorundaydım ki bizi yöneten adam bir deliydi. Hayır, yani her şeyden haberinin olduğunu iddia ederken bu denli habersiz kalması... Yetmezmiş gibi bir de eğitim kurumunda müdürlük yaparken bu denli dövülesi olmasının başka izahı olamazdı.

Sola dönen adımlarım ağırdı. Ta ki arkamdan yükselen bir erkek sesi, "Ayperi Hanım," diyene kadar.

Bakışlarım sese döndü. Uzun boylu, salaş spor kıyafetleri içinde olan bir adam elinde tuttuğu evrak çantasıyla bana bakıyor hatta gülümsüyordu. Saçları hafif dökülmesine rağmen yaşlı durmuyor, sivri ve uzun yüzü dolgun ve biçimli görünüyordu. Ama bana gülümseyerek bakmasının hiçbir anlamı yoktu.

Kimdi?

Tanıyorsun, Ayperi, dedi zihnim. *Çok tanıdık.*

Gözlerim kısılırken bakışlarım boştu. Velilerden biri olabilir miydi? "Buyurun?" derken oldukça resmiydim.

Gülerek yaklaştı. "Merhaba, siz bu okulda mı öğretmenlik yapıyordunuz?"

Bir kaşım havalandı. Hayatım zaten yeterince zordu. Yetmiyormuş gibi Ömer başımı ve göğsümü ağrıtıyordu. Onu kendimden nasıl uzaklaştıracağımı düşünmekten uyuyamıyor, odaklanamıyordum. Dün onunla köfte yemek dahi hataydı. Elime tutuşturulan fotoğraf karelerine bakmak canımı yakıyor, kendime olan nefretimi arttırıyordu.

Fotoğrafta dahi o bana bakıyordu. Ben ise o hariç her yere. Kendi sertliğim canımı yakıyordu. Etrafıma ördüğüm bu koza yıllarca beni korumuş, bana yaklaşmak isteyen herkese batmıştı ama ilk defa bana da batıyor, içeri kimseyi almadığı gibi beni de dışarı çıkarmıyordu.

Zihnim bu denli dumanlı ve sisliyken başka hiçbir şey düşünecek konumda değildim. "Pardon, ben tanıyamadım sizi," dedim kibarca.

Anlayışla gülümsedi. İç ısıtan bir gülüştü ama benim içimde yaprak oynamadı. "Ümit ben," dedi keyifle. "Mahizer teyzenin yeğeni." Mahcup bir gülüş sundu. "Size benden bahsettiler diye biliyorum ama..."

Hayatta, yerle bir olmuşluğum da vardı yerle birlikte sallandığım da. Şaşkınlıklarım bile şaşarken, donup kalmışlığım da. Ama ilk defa hepsini bir arada yaşıyor, hem yerle bir olup sallandığımı hissederken şaşırıyor hem de şaşkınlığımla birlikte donup kalıyordum.

Kendisinin dün gece attığı mesaja cevap vermemiş hatta görüldü bile atmamıştım. Ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Niyetim annemi aramak ve başıma açtığı bu belayı aynı şekilde geri almasını istemekti ama ders yoğunluğundan arayamamış, akşamı beklemiştim. Ama okul çıkışı Ümit denen bu adamı okulun kapısında görmek beklenmedikti.

"Aaa!" diye muazzam ötesi saçma bir tepki verdim. "Ümit Bey! Tabii, bahsettiler."

Senin burada ne işin var, Ümit Bey?

Mahcup gülüşü büyüdü. Elindeki çantayı aramızda kaldırırken, "İş için," diye açıkladı. "Okullara hayvan bakımıyla ilgili konferans verme projemiz var. Müdürünüzden onay alabilirsek şayet sırada bu okul var." Gülüşü büyüdü. "Tesadüfün de böylesi. Demek bu okulda çalışıyorsunuz?"

Hislerimi ve şaşkınlığımı izah edecek tek kelime dehşetti. Hani *tesadüfün de böylesi*, diye çığlık çığlığa koşmak istiyordum. Hayat şu sıralar bana zerre iyi davranmadığı gibi bir de tokat üzerine tokat atıyordu.

Ümit Bey, Melike'nin gösterdiği fotoğraflardan oldukça farklıydı. Daha uzun, yapılı ve tatlı bir siması vardı ama benim hayret ifadem tam da olması gerektiği gibiydi. "Aynen," diye çıkan homurtum dahi şaşkınlık doluydu. "Tesadüfün de böylesi..."

Ben kendilerini tanımıyordum ama annemden duyduğum kadarıyla o beni tanıyordu. Bir düğünde görmüş ve beğenmiş sözde. O günden aklında kalmışım. Ama dün gece mesaj attıktan sonra ertesi gün karşıma dikilmesi hiç de tesadüf izlenimi vermiyordu. Çalıştığım okul da gizli değildi. Ömer ve bahanelerinden sonra hiçbir şey normal gelmiyordu.

O başka, dedi derinlerden bir ses. *Ne için geldiğini hiçbir zaman saklamadı o, Ayperi.*

Hâlâ gülüyordu Ümit Bey. "Aslında dün mesaj atmıştım ama." Çekingen bir gülüş sundu. "Dönüş yapmadınız. Ertesi gün karşılaşmayı beklemiyordum."

İnan, ben de beklemiyordum, demek vardı ama yuttum. Kelimeler dudağımın ucuna gelip geri dönüyordu. "Görmedim," diyebildim. "Bu aralar biraz yoğunum. Mesajlara bakamıyorum."

Anlayışlı bir ifadeye büründü. "Öyledir mutlaka." Kısa bir an için ne diyeceğini bilememiş, sadece bana bakmıştı. "Şey..." dediğinde çekingenliği artmıştı. "İsterseniz mesajıma şimdi de cevap verebilirsiniz. Hazır denk düşmüşüz."

Hiç istemezdim oysa. Nezih bir gülüş sundum ama beni biraz tanıyan, bunun mecburi bir gülüş olduğunu anlardı. Ellerimin arasındaki telefonu fazlasıyla sıkıyordum.

"Ya da kalsın," dedi anında. "Hiç yalan söyleyemeyeceğim. Buraya sizin için geldim, Ayperi Hanım. Mesajımı gördüğünüze eminim ama ben bir de yüzünüze söylemek istedim. Mahizer ablayla haber gönderdiğimde *olabilir, görüşelim*, demişsiniz. Açıkçası beklemiyordum, çok mutlu oldum ama sizden de bir dönüş alamayınca daha fazla bekleyemedim."

Şaşkınlığım seviye atlıyordu. "Ben mi *olur*, demişim?"

(Gülüşü solar gibi oldu ama anında toparladı. "Bana öyle dendi. *Ayperi Hanım sana mesaj atacak*, dediler."

Yine çok şey söylemek vardı ama sinirin beynime şiddetli bir darbe indirdiğini hissediyordum. Emrivakilerden nefret etmez, iğrenirdim. Dudaklarımdan birkaç kelime dökülecek oldu ama aynı saniyelerde Cem her zamanki gibi bacağıma yapışmıştı. "Öğretmenim!"

Onunla uğraşmanın hiç sırası değildi. Öfkeden göz seğirmesi noktasına ilerlediğimi hissediyordum ki bu en tehlikeli konumdu. Yine de saçlarını okşamadan edemedim. Kömür karası gözlerini bana dikmiş, tatlı tatlı gülümsemişti ama aynı saniyelerde karşımdaki adama en ters bakışlarını da sunuyordu.

"Bu kim, öğretmenim?" dedi tatlı tatlı. "Veli mi?"

"Hayır, bir ark-" diyecek oldum ama her şey saniyeler içinde olmuş. Cem, Ümit denen adamın bacağına sağlam bir tekme savurmuştu. Hızla ileri atılıp Cem'i geri çektiğimde şaşkınlığım sadece kendim için değil, ortamda bulunan herkes içindi. "Cem!" diye soludum. "Ne yapıyorsun?"

Öfkeliydi Cem. "Gitsin o, öğretmenim. Senden uzak dursun."

"Cem!" derken ensesinden yakalamış, daha da kendime çekmiştim. Ümit Bey'e mahcup bir gülüş sunarak Cem'le birlikte geriledim. "Kusura bakmayın, hemen geliyorum ben."

Cem arkasını dönmüş, "Öğretmenimden uzak dur, yabancı!" diye bağırmaya devam ediyordu.

Ümit Bey yine tatlı bir gülüş sundu ama gülüşünden hoşlanmamıştım. Nedense beni rahatsız ediyor ve bu tavrı hiç masum gelmiyordu. "Hiç sorun değil, bekliyorum sizi ben."

Cem'i zorla önüme alıp alelacele ilerlettim. Birkaç adımla köşeyi döndüğümüzde ise durmuş, kollarından kavrayarak, önünde eğilip göz hizasına gelmiştim. "Cem, ne yapıyorsun sen?"

Kömür karası gözler hem üzgün hem de muziplik doluydu. "Yabancılar kötüdür, öğretmenim. Sizden uzak dursun."

"*Arkadaşım*, dedim ya, neden böyle yapıyorsun sen?" Bakışlarımla kınadım. "Çok ayıp." Zil çaldığında alnına derin bir öpücük bırakarak dikleştim. "Şimdi koş sınıfına, hadi. Bir daha da böyle bir şey yapma."

Annemi arayıp öfke kusmazsam kendimi yiyecektim. Şu an için Cem en son düşüneceğim detaydı. Benim yerime adama *tamam* mı demişlerdi? Hem de zerre haberim olmadan! Dudaklarımdan öfkeli bir soluk kaçarken Cem küçük adımlarla ilerliyordu.

Dudak büzdü. "Ama öğretmenim..."

Başka zaman olsa o bal yanaklarından öperdim ama o an için yapamadım. "Cem, çok rica ediyorum, sınıfına geçer misin?"

Gözlerimde dönen öfkeyi gördüğünden olsa gerek çocuğum ikiletmemiş, dudak büzerek ilerlemişti. Gönlünü daha sonra alacaktım. Dudaklarını bükülmüş bir halde görmeye dayanamıyordum ama şu an bunlar için doğru zaman değildi. Sinirle ellerimi saçlarıma daldırıp, geri itelerken öfkeyle titreyen ellerim telefon ekranında annemi arıyordu.

Başımı hafifçe eğip köşeden Ümit denen adamın hâlâ orada olup olmadığına baktım. Öçel Bey'in odasının karşısında kalan oturma alanındaki kırmızı koltuklardan birine oturmuş, gerçekten beni bekliyordu. Her şeyin üst üste gelme seviyesi inanılacak gibi değildi. Evren aklımı yemem için ek mesaide olmalıydı.

Telefonu kulağıma yasladığımda dikleşmiştim ama elim sinirle sıkışan göğsümdeydi. Dört bir yandan kuşatılmış ve sıkıştırılmış gibi hissediyordum. Düzenime değen en ufak darbe beni huzursuz eder, ürkütürdü.

Ömer'i aldatıyorsun, dedi zihnimdeki ses aniden.

İrkilerek dikleştim. Niye aldatayım? *Bir şey yapmadın, Ayperi! Ayrıca Ömer'le aranda hiçbir şey yok!*

"Annem," diyerek açtı telefonu annem. "Sen bu saate aramazdın. Ne oldu? Dersin mi boş?"

Tüm öfkem en sonunda dudaklarımdan patladı. "Anne!" dedim en sert şekilde. "Sakın bana arkamdan iş çevirip bu Ümit denen adamı peşime taktığını söyleme!"

Sesinde gerçek bir şaşkınlık vardı. "Ne? Ne etmişim?"

Dinleyecek halde değildim. "Sana *söyle o Mahizer denen kadına, ben kimseyle görüşmem, numaramı vermesin*, dedim. Numaramı verdiği

Nilova

yetmiyormuş gibi okulumu söylemiş olmalı ki adam mesaj attığı günün sabahında okula geldi! Yine yetmiyormuş gibi bunu benim kabul ettiğimi sanıyor."

Annem küçük bir an sessiz kaldı. "Tövbe, ben bir şey yapmadım, annem. Elimde nimet var bak, ekmek kesiyorum. Mahizer'e *Ayperi'nin numarasını atma, kabul etmiyor*, dedim. O da *tamam*, dedi be kızım."

Sinirli bir kadındı annem ama ben sinirlendiğimde daima sessiz kalırdı. Zira bilirdi, o yakıyorsa ben yerle bir ederdim. *Yapma*, dediğim şeyi yapmayacağına emindim ama öfkelenmeden edemiyordum. "Beni nasıl bir durumun içinde bıraktığının farkında mısın sen, anne?"

Bu defa o da yükselmişti. "Kızım, *ben yapmadım*, diyorum! Yemin ederim, ben *istemiyor*, dedim."

Dişlerimi sıktım. Yanımdan geçen birkaç öğrencinin bana baktığını fark ettiğimde yüzümü duvara dönerek sesimi alçaltmaya çalıştım ama zordu. "İyi, şimdi söyle o Mahizer denen kadına, benim gözüme gözükmesin. Onu gördüğüm yerde parçalayacağım!"

"Ayperi, çok ayıp!"

"Asıl ayıp bana, anne! *Adama hayır, deyin*, dedim ama benim adıma *evet*, demiş. Adam okuluma geldi, *senin mesaj atmanı bekledim ama atmadın*, diye trip atıyor!"

Annem ise kendi derdindeydi. "Fotoğraflardaki kadar yakışıklı mı?"

"Anne!" diye yükselişim şiddetli ve yüksekti. Öyle ki sadece arkamdan geçen değil, etrafımdaki öğrenciler de duraksayıp bana bakmıştı.

"Bağırma bana!" diye yükseldi. "Tamam, şimdi gider söylerim Mahizer'e. Arar uşağı, söyler gerekli olanı."

"Sence ben bir daha o Mahizer denen kadına güvenip haber salar mıyım? Kendim derim daha iyi!"

Telefonu kapatmak üzereyken yeniden annemin sesi yükseldi. "Ayperi, bağırıp çağırma uşağa!"

Zerre umurumda değildi. Cevap vermeden telefonu kapatmış, öfkemi yutmak adına kendi etrafımda iki tur dönmüştüm. Ellerim boğazıma sarıldı. Köşeye sıkıştığımı, nefes alamadığımı hissediyordum. Öfkemi yutmaya çalışırken bakışlarım tavana kalktı.

Sakin ol, Ayperi, sakin ol. Burnumdan derin bir nefes alıp ilerledim. Çenem dik, adımlarım sertti. Ömer geldiğinde kim olduğunu açıklamak adına kırk takla atmıştım çünkü kendisi bir veli olduğunu iddia ederek gelmişti. Mesele tamamen benden ibaretti ve Öçel Bey kişisel ziyaretçilerden nefret ederdi. Ümit Bey'de böyle bir korkum ve çekincem yoktu. Kendisi iş için geldiyse Öçel Bey'le görüşmeye devam edebilirdi.

Oturduğu kısma ilerledim. Beni gördüğünde dikleşmiş, dudaklarında yine o rahatsız edici tatlı tebessüm belirmişti. Aramızda kalan küçük sehpanın üzerine iki çay bırakılmıştı.

Açık olanı bana doğru uzattı. "Çaycı geçiyordu, bizim için aldım."

Oysa ben koyu içerdim. Anlamsızca Ömer düştü aklıma. *Birer çay içelim mi? Sen koyu, ben açık...*

Karşısına oturdum ama çaya uzanmadım. "Cem'in kusuruna bakmayın. Beni çok sever."

Gülümsedi. "Estağfurullah. Çok seviyor sizi, belli. Anlayabiliyorum."

Onun aksine ciddiydim zira ortada gülünecek hiçbir şey göremiyordum. "Öyle," diyebildim sadece. "Ümit Bey," derken niyetim konuya girmekti ama olmadı.

"Sizden önce ben bir şey söylemek istiyorum," diyerek sözümü kesti. "Nicedir aklımdaydınız. Geçen yaz sizi bir düğünde görmüş, sorup soruşturmuştum ama Allah var, karşınıza çıkmaya cesaret edemedim. Çok güzelsiniz, *o kız bana bakmaz*, dedim. Ama uzun süre gözlerinizi ve gamzelerinizi aklımdan çıkaramadım."

Hafifçe boynum büküldü. Aklıma düşen yine Ömer'di. *Gamzelerin papatya gibi Ayperi.*

Zihnimde beliren, *onu aldatıyorsun*, diyen ses balyozdan farksızdı. Aniden irkilerek dikleşmeme neden oldu. *Süresi hâlâ bitmedi. Onu şu an aldatıyorsun, Ayperi!*

Yanımdan geçen öğretmenlerden birinin telefonu çalmış olmalı ki kulağıma derinlerden gelen bir melodi vardı.

"Yemyeşil bir deniz senin gözlerin. Ne bir sandal ne bir ada ne bir sahil var, boğuluyorum."

Gözlerim istemsizce kapandı. *Çık kafamdan be adam, çık!*

Aynı saniyelerde parmaklarımın arasında'ki telefon çalmaya başlamış, ekranda gördüğüm isim gerginlik seviyemi arşa taşımaya yetmişti. Ömer Seyirhan arıyordu. Her şeyin bu denli üst üste gelmesi çığlık atma isteği uyandırıyordu. Bir elim yine boğazımı kavradı. Nefes alamıyordum.

Hayır, Ayperi, bu panik atak değil. Sakin ol, derin nefes al. Tüm bunları geride bıraktın. Hacer Hanım'ın ne dediğini hatırla. *Nefesini ve olayları kontrol etmek senin elinde, Ayperi. Paniklemek bir çözüm değil, kaçıştır. Kaçmak mı istiyorsun?*

Başımı belli belirsiz iki yana salladım. Arama sürüyordu.

"Lütfen bakın," dedi Ümit Bey. "Sizi işinizden etmek istemem."

Aramayı cevapladım ama telefonu sıkan avuçlarımın terlediğini hissediyordum. Bu zamana kadar pek aramamıştı, tarzı değildi. Genelde ya mesaj

Nihova

atar ya da direkt karşıma dikilmeyi seçerdi. Hatta mesaj bile mecbur kaldığında bir seçenekti. Direkt karşıma çıkmak, tam onluktu.

Bu adam hissediyor muydu bazı şeyleri? Ya da üzerime kamera takma ihtimali var mıydı? Belki de Filiz Hanım bir şeyler söylemişti de hissediyordu. Durup durup, şu anda dört koldan aklıma gelip varlığını belli etmesinin başka izahı olamazdı.

Anlamsızca *bir şey mi oldu* korkusunu hissettim. Ama sesim kısık ve çatallıydı. "Efendim," dedim sadece.

Derin bir nefes verdiğini duydum. "Ayperi..."

En son bu ses tonuyla arayıp konuştuğunda öldüğünü iddia etmiş ama evine gittiğimde kavanoz kapağı açtırmıştı. "İyi misin?" dedim yine de. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedi ilk defa. "Olmadı. İyiyim, merak etme."

Karşımdaki adama değil, açık çaya bakıyordum. Ben koyu içerdim. Emniyette dahi önüme gelen çay buydu. Çünkü orada Ömer vardı. Zorla yutkundum. "Neden aradın?"

Kısa bir an sessiz kaldı. "Büyük bir operasyona gidiyorum. Sesini duymam lazımdı. Telefonu açtığın için teşekkürler."

Yüreğimin bir kâğıt parçası gibi buruşturulduğunu hissettim. Sevgi ezer miydi? Onun sevgisi eziyordu. "Ne kadar büyük?" dedim istemsizce.

Gülme sesi değdi kulağıma. Kalın, tok ama sıcak. Sımsıcak. "Çok ama hallederim. Ben Ömer Seyirhan'ım, güzelim. Diğerleri için büyük olan sorunlar benim için küçük engeller."

Sessiz kaldım. Verecek hiçbir cevabım yoktu. Karşımdaki adama bakamadım, telefonun ucundaki adama cevap veremedim. Olduğum yerde sessiz kalıp yok olmayı dilemekten başka bir şey yapamadım.

"O zaman görüşürüz," dedi Ömer.

Görüşürüz, diyemedim. "Dikkat et," diyebildim sadece. Telefonu cevap beklemeden kapatmış, yeniden ellerimin arasına sıkıştırmıştım.

"Mahizer abla *ben halledeceğim*, dediğinde ihtimal vermedim," diyerek konuşmasını sürdürdü Ümit Bey. "Ama teklifimi kabul ettiğinizi duymak açıkçası beni çok şaşır-"

"Etmedim," dedim anında. Gözlerim hızla açılmıştı. Olabildiğince net ve keskindim. Kalpsizdi Ayperi. Bu zamana kadar karşısına geçip güzelliğini öven, onun sevgilisi olmak isteyen tüm erkekleri en sert ve keskin şekilde geri itmişti. Sonrasında da göğsünde hiçbir his hissetmez, ruhunda zerre huzursuzluk duymazdı.

Kendimden uzak tutmaya çalışırken göğsümü yakan tek kişi Ömer Seyirhan'dı.

Nilova

Aynı hissin Ümit Bey için de olup olmadığını anlamak adına ruhumu yokladım. Belki de hissizleşme durumum için Hacer Hanım'ın verdiği egzersizler işe yaramıştı ve iyileşiyordum. Bu tutunmak istediğim düşünceydi ama ruhumda yine tek bir rüzgâr ve fırtına yoktu.

Ümit Bey dikleşmiş, gülüşü silinmişti. "Efendim?"

Parmaklarımın arasındaki telefonu sıkıyordum. "Ben böyle bir şeyi kabul etmedim, Ümit Bey. Mahizer abla size bazı şeyleri eksik anlatmış. Numaramı size vermemelerini, görüşmek istemediğimi belirttim ama kendince bir şeyler yapmaya çalıştı sanırım. Oysa emrivakilerden nefret ederim. Sizi kırmak ya da incitmek istemem ama üzülerek sizi geri çevirmek zorundayım." Hızla ayağa kalktığımda bacağım aramızdaki küçük sehpaya çarpmış, çay bardağım sallanmış ama dökülmemişti. Ama çay bardağını tutmak için uzanan elim telefonumu bırakmıştı.

Kriz anlarındaki reflekslerim yine iş başındaydı!

Çayı bırakıp yerdeki telefonuma uzanmak istedim ama aynı anda Ümit denen adam da uzanmış, ellerimiz telefonun üzerinde denk düşmüştü. O kendince romantik bir anın içinde olabilirdi. Bakışları bana dönmüştü. Koyu kahve gözler hevesle bakıyordu ama benim elim ateşe değmiş gibi anında gerilemişti. Yüzü o karanlık yüzü andırıyor, tüm bedenim elektrik çarpmış gibi titriyordu. Telefonu alıp dikleştiğimde sadece elim değil, tüm bedenim yanıyordu. Ya çehresi gitgide ona benziyordu ya da beynim yine bana bir oyun oynuyordu ve ben asla anlamlandıramıyordum.

Aniden mideme dolan kramp, şakaklarıma oturan ağrı o an için beklemediğim bir histi ama olacakları ezbere biliyordum. Ümit Bey halimden habersiz, oturduğu yerde gerginliğimi şaşkınlıkla izliyordu.

"Öçel Bey odasındadır," diyerek geriledim. Sesimi kontrollü tutmaya çalışıyordum ama zordu. "Konferans için görüşecekseniz devam edebilirsiniz. Benim yetişmem gereken bir dersim var, izninizle."

Cevap vermesini beklemeden arkamı dönmüş, hızlı ve sert adımlarla uzaklaşmıştım. Dönüp bakmadım, yapamadım. Parmaklarının değdiği elim yanıyordu. Kurtulduğum tüm hisler yeniden üzerime çöreklenmiş gibiydi. Yanımdan geçen, bana gülümseyen tüm öğrencilerime tatlı gülüşümü sundum ama dudaklarımı o kadar sıkıyordum ki açıp iki kelam edemedim. Açarsam nefret kusacaktım, yapamadım.

Öğretmenler tuvaletine girip kapıyı kapadığımda yaptığım tek şey klozete koşmak, içimde ne varsa kusarak boşaltmak oldu. Yıkıldıkça ayağa kalkıyor ama ayağa kalktıkça yıkılıyordum. Değişmez döngü, kırılmaz düzene hapsedilmiş gibiydim. Geçmişti bunlar oysa. Geçmişte kalmıştı ama son aylarım düzeltmek için savaştığım her şeye karşı bir darbe gibiydi.

Soluksuzca kustum. Dudaklarımdan ah ve sitem dökülmezdi ama midem sustuğum her şeyi avazı çıktığı kadar bağırır, dışarı dökerdi. Nefessiz kaldığım, terden bunaldığım ve midemde artık bir şey kalmadığını hissettiğim anda zorla dikleştim. Başım dönüyor, genzim yanıyordu. Sifonu çekip dışarı çıktığımda aynadaki Ayperi perişan bir haldeydi.

Göz makyajındaki tüm siyahlıklar yanaklarına akmış, gözbebeklerine kan oturmuştu. Çenesi titriyor, yine en çok kendinden nefret ediyordu. Başka bir konumda olsam olduğum yere çöker, avazım çıktığı kadar ağlardım ama yapamadım. Yanaklarımı sertçe silerken elim aynadaki aksimden elime takıldı.

Sıkıca kavramıştı parmaklarımı. *Sıkıca.* Tesadüf bir dokunuş gibi değildi. Acıtmıştı parmaklarımı. Çehresi yeniden karşıma kurulduğunda küçük Ayperi'nin de boynu büküldü. O karanlık köşeye giderken elini tutan yabancı el parmaklarını o kadar çok sıkmıştı ki o zaman da canı çok acımıştı.

Başım sola büküldü. *Bana bunu yapma, Ayperi, yapma! Düzelttiğim şeyleri yıkma!*

Elimi art arda köpükleyip yıkamaktan başka bir şey yapamadım. Defalarca yıkadım, defalarca. Omzumdaki su yanığına ait iz sızladı. Küçük Ayperi bacağıma sarılıp ürkek bakışlarıyla baktı.

Kocaman olmuş, artık büyüdüğünü ve iyileştiğini sanan Ayperi ise yine sadece yakalarına yapışan acılar ve anılarla baş başa kaldı. Parmakları kızarana, serçeparmağının bir yüzünü soyana kadar ellerini yıkadıkça yıkadı. İşte, Ayperi sadece bu kadardı.

DEVAM EDECEK...

Nin

İKİNCİ KİTAPTAN

Kollarını bedenime sıkıca doladığını, yeşil parkasını iki yana açarak beni hem kolları hem montuyla sarıp sarmaladığını hissettim. "Ben saklarım," dedi soluk nefesi. "Ben saklarım, Ayperi. Kal göğsümde, ben seni saklarım. Orada hiç kimse bulamaz." Çenesi başımın üzerindeydi. "Sakin ol," dedi art arda. "Sakinleş." Dudaklarını saçlarımda hissettim. "Güvendesin. Burada seni kimse bulamaz, merak etme. İstediğin kadar saklan."

Montu güvenli bir karanlıktı, kolları güç vermiş gibiydi. Gövdesinden yayılan tanımlayamadığım kokuya yüzümü saklayıp gözlerimi kapadım. Ayakta duran ben değildim. Onun kolları bunu yapıyordu, farkındaydım. Ben yıkılmak istiyordum, o tutuyordu. Saklanacak yer bulamıyordum, o saklıyordu.

Küçükken saklandığı yerde unutulmuş biriydim ben. O kadar çok alışmıştım ki kendimi saklamaya, unutulmaya, güneşli günlerde dahi hep saklanacak bir gölge arardım.

Kendi hıçkırıklarımı duyabiliyordum. Göğsüne daha çok sokulurken beni gerçekten saklayabilmesini umuyordum. "Saklayamazsın," demiştim istemsizce. Kelimeler dudaklarımdan hıçkırıklarla birlikte dökülüyordu. "Bulur. Hep buluyor, Ömer."

Kollarının varlığını daha sıkı hissettim. "Burada hiç kimse bulamaz. İstemezsen ben bile bulamam." Bir eli saçlarımı okşuyor gibiydi. Sırtımı sıvazladı, daha sıkı sarıldı. "Herkesten, her şeyden saklarım."

Rüyamdaki ağaç gibiydi her şey. Ben kuru dallardan ibarettim.

